This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

B 1,363,703

PROPERTY OF
University of Michigan Libraries
1817
ARTES SCIENTIA VERITAS

Diogenes Laertius

DIOGENIS LAERTII

DE

314

VITIS, DOGMATIS ET APOPHTHEGMATIS

CLARORUM PHILOSOPHORUM

LIBRI DECEM.

GRAECA EMENDATIORA EDIDIT;
NOTATIONE EMENDATIONUM, LATINA AMBROSII
INTERPRETATIONE CASTIGATA, APPENDICE
CRITICA ATQUE INDICIBUS
INSTRUXIT

HENRICUS GUSTAVUS HUEBNERUS

LIPSIENSIS.

VOLUMEN PRIMUM.

LIPSIAE, A. MDCCCXXVIII.
SUMPTUS FECIT ET VENUMDAT
CAROLUS FRANCISCUS KOEHLERUS.

888
B8H

Greek
Lowe
9-22-38
37020
Qv.

3436 D

PRAEFATIO.

Qui plures veteres scriptores Graeci novas easque superioribus luculentiores desiderant editiones, inter eos summa injuria latuit Diogenes Laertius: cuius quas editiones habemus, quae paucae sunt et rarae, ex iis solae Stephani editiones tres propter commoditatem formae chartarum usum habent facilem et expeditum, sed parum religiosae illae interpretes rerum criticarum. Accidit nimirum illud, in quo plerumque lapsum videmus Stephanum, ut fontes lectionum suarum aperire negligeret et quos veteres libros universe et obiter significaret, eorum dubiam redderet et obscuram auctoritatem. Quae quidem illius incuria tantum abest ut ipsi debeat vitio verti, ut cum illorum consuetudine temporum excusanda, tum etiam summo eius et laboriosissimo de litteris bene merendi studio compensanda esse videatur. Reliquae vero editiones, Aldobrandiniana, Pearsoniana et Mei-

bomiana, tum propter formae magnitudinem tum propter alias caussas nemini possunt ad usum facilem accommodatae videri. Et Aldobrandiniana quidem editio, quae prodiit Romae apud Aloysium Zanettum anno MDXCIV. forma maxima, reliquis duabus emendatior est. Etenim Thomas ille Aldobrandinus, iurisconsultus Graece non mediocriter doctus, usus est codicibus quibusdam pervetustis, maxime Farnesiano, qui et bonitate et vetustate caeteris antecellere perhibetur. Huic editioni prorsus suam accommodavit Ioannes Pearsonus, qui si externo nitori adiungere voluisset corrigendi diligentiam, id effecisset, ut ipsius editio caeteris praestaret omnibus. Aldobrandini editionem praeter Pearsonum in commentariis scribendis secutus est Aegidius Menagius, cuius commentarii cum primum additi legantur editioni Pearsonianae essentque ornamentum eius praecipuum, ab ornamento ipsam nuncupavi Menagianam. Prodiit autem Londini impensis Octaviani Pulleyni anno MDCLXIV. chartis maximis. Hae igitur editiones duae una cum Frobeniana principe Diogenem mendis quidem contaminatum protulerant, verumtamen ad librorum scriptorum fidem descriptum. Sed mox ex officina ea, qua nulla veteres libros diligentius ornabat, tam deformatus

prodiit, ut Diogenem in Diogene quaereres. Scilicet Henricus Wetstenius Diogenem elegantissimis formis excudit Amstelaedami anno CIↃIↃCVIIIC. chartis quaternis duobus voluminibus. Verum is cui curam delegaverat, Marcus Meibomius, non ille boni viri fide cum librario egit, sed ingenio malo pravoque abusus est ad Diogenem eiusque interpretem Ambrosium turpiter corrumpendum atque interpolandum. Temeritas autem Meibomii tantopere grassata est, ut quidquid ipsi in mentem veniret, tamquam aliter esse non posset, ita statim reciperet, ut neque rationem adderet ullam neque adnotaret quam fecisset mutationem. Adnotationum vero officium ita explevit, ut, si ab una Epicuri vita discesseris, perpaucas daret ad reliquorum vitas philosophorum: in quis sane ita lapsus est, ut modo miserandus modo irridendus esse videatur. Exempla si quis desideraverit, luculenta suppeditabunt Ignatii Rossii commentationes Laertianae et Ioannis Aenothei Schneideri adnotationes ad Epicuri Physica et Meteorologica, quibus addi possunt quae uterque dixit in praefatione, Rossius p. XXXI., Schneiderus p. XIV. At vero magnifica illa sumptuosaque Wetsteniani operis venustas ita occaecavit corrupitque hominum mentes, ut Meibomianum exemplar tamquam emendatissi-

mum et superstitiose sequerentur et expeterent cupidissime. Quare profecto mirandum accidisset, si defuisset qui illud fideliter repeti curaret. Curavit autem Paullus Daniel Longolius Curiae Regnitianae apud Gotthardum Ioannem Puettnerum anno MDCCXXXIX. chartis octonis duobus voluminibus, sed ita curavit, ut vel pessima vitia bona fide repeteret eaque novis augeri pateretur erroribus typothetarum. Quo factum est, ut neque eam quam ipse spopondisset praefationis p. 76. corrigendi diligentiam adprobaret, et longius recederet ab ea qua ipse praedicat excellere Wetstenianam. Confirmabo rem exemplo quod legitur libro III. §. 49. p. 328. *τοῦ δὲ λόγου τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες, ὅ τε ὑφηγητικὸς καὶ ὁ ζητητικός. διαιρεῖναι δ' ὁ ὑφηγητικὸς εἰς δύο ἄλλους χαρακτῆρας, θεωρηματικόν τε καὶ πρακτικόν. καὶ τῶν ὁ μὲν θεωρηματικὸς εἰς τὸν φυσικὸν καὶ λογικόν· ὁ δὲ πρακτικὸς εἰς τὸν φυσικὸν καὶ λογικόν· ὁ δὲ πρακτικὸς εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικόν.* quo quid cogitari turpius possit non invenio. Iisdem quibus Longoliana vitiis, sed auctis subinde laborat ea editio quam ad exemplar Longolianae repetitam vulgavit bibliopola Viennensis Ioannes Paulus Krausius. Is quod modo attuli vitium non dubitavit recoquere. Facta est haec editio Lipsiae

anno CIↃIↃCCLIX. chartis octonis. Iam quum haec esset ratio, atque conditio editionum eaque magno propter raritatem pretio vendi solita, non mirabere, novam editionem eamque parvo parabilem non tam exoptari debuisse quam desiderari: illud profecto mirabere, desiderium illud tam diu relinqui potuisse ac negligi. Neque enim quisquam exstitit, qui si non edendo et recensendo, certe observationibus criticis vel etiam colligendis novarum codicum lectionibus accurateque describendis operam navaret Diogeni. Nam qui unus quod sciam aliquo modo ipsi consultum voluit, Ignatius Rossius, is fere substitit in levioribus, ut interpretationes castigaret Ambrosianam Aldobrandinianamque, alia ipse tentaret interpretando, non ubique feliciter; porro ut Meibomii commenta plurima, pauciora aliorum prolixius refelleret maximeque talia refutaret spissius, quae vix obiter refutari mererentur. Deinde quae de suo ipse ingenio addidit, in iis fere timidior quam felicior videtur fuisse, non ut desint bene emendata, sed ut pauciora sint quam speres. Omninoque ita se gessit, ut studii diligentiam facile agnoscas, doctrinae copiam aegre desideres. Denique sagacius interpretamenta solet odorari, quae non librariorum libidini nescio cui, sed scripturis inertiae et

levitati tribuenda esse appareat. Ita factum est, ut qui olim commentationibus criticis opitulari Laertio constituissem, idem ego nunc mutato consilio editionem parare susciperem. Eoque me minus instituti mei poenitet, quo facilius sentio, quam multorum non modo discendi, sed etiam scribendi studia incenderim. In edendo igitur instruendoque Diogene quid sequi et agere voluerim, breviter aperiam, ne quis maius quidpiam requirat, quam ipse aut volui praestare, aut potui. Et Graeca quidem ad exemplum editionis Stephanianae tertiae, quae prodiit Coloniae Allobrogum sive Genevae apud Petrum et Iacobum Chouet anno MDCXVI. chartis octonis, a me correctum emendatumque operis describendae dedi. In quo negotio ita versatus sum, ut editionem principem, quae Basileae exiit ex officina Hieronymi Frobenii et Nicolai Episcopii anno MDXXXIII. chartis quaternis, cum Stephaniana illa et Menagiana maxima inter se cura conferrem, collatas lectiones ita describerem, ut Frobenianae et Menagianae integras, Stephanianae nonnisi eas darem, quae aliquid critici viderentur momenti habere, omitterem scripturae lectionisque errores propemodum omnes. Editionis vero principis lectiones tanta enotavi cura ac fide, nihil ut omnino premerem nisi ty-

pographica menda manifestissima. Quod quidem eo feci consilio, ut appareret quanta cum negligentia priores editores hoc ipso negotio sint defuncti. Ac profecto mirarentur illi, si quem defugissent labores, magna mihi compensatum viderent multitudine lectionum optimarum. Ita quantumvis licet consultum esset orationi Graecae, supererant tamen alia lectionis vitia paene innumerabilia. Horum ego plurima sustuli summorum doctrina virorum, Isaaci Casauboni atque Aegidii Menagii, quorum commentariis incredibile dictu est quantum lucis allatum sit Diogeni. Laudandi sunt etiam tres spectatae fidei codices, litteris R, RR et RRR a me notati, quos Menagius ex bibliotheca regia Parisiensi acceptos regios appellavit. Neque improbandi Cantabrigiensis et Arundelianus, quos codices qui contulit Thomas Galeus, non tam Wettenium quam omnes omnino Diogenis studiosos optime demeruit. Neque enim vere de iis iudicavit Rossius praefationis p. XXXVII. Nec mediocre auxilium tulerunt interpretes, Ambrosius atque Aldobrandinus, uterque codice usus, alter praeter alios quos memorant Farnesiano, Ambrosius eo quem possedisse tradunt Matthaeum Aurogallum. Aliquanto minoris pretii sunt adnotationes Merici Casauboni Isaaci filii et Ioachimi Kuehni

Anglia codices Diogenis latere crederet. Scripsit ea de re docta commentatione, qua Diogenem ex Burleio illustrari, emendari supplerique posse exemplis docuit. Inserta est ea commentatio Friderici Augusti Wolfii analectis litterariis, fasciculo tertio inde a p. 227. ad 255. Atqui ipse removi scribendi vitia quae essent in tonis, inclinatione et spiritibus, communia illa omnium Diogenis editionum. Horum vitiorum correctionem raro commemorávi. Itaque tacite correxi libro I. §. 3. λανθάνουσι δ' αὐτούς pro λανθάνουσι δ' ἀὐτούς. §. 5. προστρῖψαι pro προστρίψαι. §. 42. Λᾶσον pro Λάσον. §. 60. φῦναι pro φύναι. libro II. §. 24. ἀποδρᾶναι pro ἀποδράναι. §. 63. Καρκῖνον pro Καρκῖνον. libro III. §. 7. συμμῖξαι pro συμμῖξαι. libro IV. §. 1. ῥῖψαι pro ῥίψαι. §. 8. ἀνθινούς pro ἀνθίνους. §. 21. ἄπο pro ἀπό. §. 36. Φήμ' ἐγώ pro Φημ' ἐγώ. §. 37. Εὐμένει pro Εὐμενεῖ. §. 38. Εὐμένης pro Εὐμενής. §. 64. ἐκκεκηρῦχθαι pro ἐκκεκηρύχθαι. aliaque plurima quae enumerare molestum erat atque inutile. Alia vero quae correcta velles non correxi: de his aliisque rebus finitimis quid sentiam, in commentationibus explicabo. Illuc etiam hoc pertinet, quod omnium exemplo librorum γίνομαι scripsi, non γίγνομαι; γινώσκω, non γιγνώσκω; item ἔννατος, non ἔνατος, praeterquam ubi alteram formam meliores praeberent

editiones. Neque Ἀθήνησι scripsi, sed Ἀθήνησι, nec Μέλητος cum Buttmanno in addendis et corrigendis ad grammaticam Graecam amplissimam, parte II. p. 382., sed Μέλιτος; neque ἑορακέναι, sed ἑωρακέναι cum eodem Buttmanno l. l. p. 416. et 417. Interpunctionis quas feci mutationes, nusquam commemoravi. Commata vero et cola longe plurima cieci, retinui pauca, paucissima addidi. Qua ratione dici vix potest quoties aut adiuverim orationis perspicuitatem aut consuetudinem Graecam sententiamque restituerim. Sed quum perspicuitatis caussa inventa sit interpunctio, non est quod extimescam reprehensionem eorum qui omittenda quam addenda interpunctione peccare malunt. Atqui de Graecis satis dictum esto. Interpretationem Latinam ut adderem, ipse mihi auctor fuit Godofredus Hermannus. Quod non deerunt qui demirentur: nec defuturos esse existimo qui Ambrosianam interpretationem praelatam mirentur Aldobrandinianae. At caussa praeferendi eadem fuit quae praeter alias fuit edendi Diogenis. Nam ut Diogenem corruperat Meibomius, ita idem corruperat Ambrosium. Omninoque iam antiquis temporibus male actum cum Ambrosio est. Nam quum magna eius esset celebritas, nihil mirum, si quae essent eius ingenii

monumenta, ea et expetita esse assidue et lectitata. Quare quum saepius post mortem Ambrosii iteranda esset interpretatio Diogenis, accidit, ut alius eam recognosceret recoghitanique repeteret, alius corrigeret, alius denique corrumperet. Et recognovit quidem Benedictus Brognolus edidituè Venetiis per Nicolaum Iensonium Gallicum anno MCCCCLXXV. chartis quaternis. Eius recognitionis saepius repetitae errores diligenter corroxit Henricus Stephanus ad calcem editionum suarum inde a p. 8. ad 47. ed. tertiae. Aliquanto magis Ambrosianae interpretationi profuit Ioannis Sambuci opera, qui eam ex aliquot exemplaribus vetustissimis, ut perhibetur, emendatam repetit Antverpiae sumptibus Plantini anno MDLXVI. chartis octonis. Denique foedissime eam corrupit Molinaeus, ut non tam versio esse Ambrosii, quam inversio ac perversio Diogenis videatur. Quae eo minus ferenda corruptio erat, quo melior est germana illa Ambrosii interpretatio. Atqui Interpretationem dico propterea, quod Latina Ambrosii saepissime non tam verbis quam sententia cum Graecis conveniunt. Quod non ita dico, tamquam si tanta licentia in convertendo usum putem Ambrosium, ut cum Menagio historicum potius quam interpretem historici agnoscere videar, sed ut Am-

brosium fere continere existimem sententiam aliquam aut verba nonnulla tam apte eloquenterque addita orationi Diogeneae, quibus non perturbari sententiarum inter se nexus et perspicuitas, sed mirifice adiuvari videatur. Illud quidem fatendum est, fore elegantiorem esse magisque compositam Aldobrandinianam, inaequalem et asperiorem Ambrosianam. Attamen saepissime accidit, ut quae ille false interpretaretur nec satis eleganter, ea et recte et elegantissime reddiderit Ambrosius. Ita factum est, ut Ambrosianam interpretationem repeterem talem, qualem tertia editione exhibuit Stephanus. In quo negotio hoc sane mihi sumpsi, ut ubi errare viderem Ambrosium, ad Aldobrandini exemplum corrigerem; ubi neuter satisfaceret, commentatorum ope vel etiam meis verbis quod verum esset levissima mutatione restituerem. Caeterum divisiones librorum a Marco Meibomio factas cum Longolio repetii, quibus quas capitibus sive singulis philosophorum vitis adscripsit Longolius, etiam ego retinui. Denique optimis quibusque editionibus additi sunt indices, alter rerum et verborum memorabilium, alter scriptorum quos consuluit Diogenes. His ad divisiones Meibomianas exactis Wetstenianam editionem ornavit Ioannes Clericus, suis accommodatos divisionibus

repeti curavit Longolius. Eosdem ipse describendos curavi, variis locis a me correctos et locupletatos.

Haec est editionis nostrae brevis descriptio, in qua si temere aliquid alicuius praeteriisse aut non satis eleganter secuti videbimur, docti ab aliquo facile et libenter sententiam commutabimus. Non enim parum cognosse, inquit Cicero, sed in parum cognito stulte et diu perseverasse turpe est: propterea quod alterum communi hominum infirmitati, alterum singulari uniuscuiusque vitio est attributum. Itaque expleto praefandi officio nihil restat, quam ut tibi, Hermanne, — quidni enim te tamquam praesentem appellem, cuius sancta imago perpetuo obversatur animo meo? — ut tibi, cui tam multa debeo, cuius divino ingenio tam multa debet Diogenes meus, publicas hoc loco gratias referam et vero nihil umquam grati erga te animi sensus restincturum esse promittam. Hoc vero munus pensumque meum tum demum prospere me feliciterque administrasse existimabo, ubi tibi, Hermanne, certe non omni ex parte improbari cognovero. Scribebam Lipsiae die IV. Augusti, anno MDCCCXXVIII.

ADDENDA.

Libro I. §. 51. Ὅτε δέ. Edit. Menag. omittit δέ, Aldobrandin. non item.

§. 52. σύμπασιν. Ita etiam cod. Arund.

§. 53. ὡς οὐ προσῆκόν μοι. Ὡς quod Menagius deleri volebat, abest ab MSS. ap. Menagium et a cod. Arund.

§. 54. ἴσῃ ἀνὰ πρώτους. MSS. ap. Stephanum et Menagium ἴσῃ ἂν πρῶτος.

§. 55. Νικίου. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.

§. 59. τραγῳδίας ἄγειν. Contra Casaubonum et Menagium ᾄδειν corrigentes disputavit Trillerus Observv. Critt. I. 11. p. 23.

§. 60. ἑξηκοντατέτη. Codd. Cantabr. et Arund. ὀγδωκονταέτη.

§. 61. ὀγδωκονταέτη. Codd. Cantabr. et Arund. ἑξηκοντατέτη.

§. 64. περὶ αὐτῷ. Scribendum est αὑτῷ cum edit. Steph. et Menagio.

§. 65. ἐπιτρίποντες τὸ κοινόν. Tanaqu. Faber coni. ἐπιτραπέντες τὸ κοινόν, Menagius ἐπιτροπεύοντες τὸ κοινόν.
τελευτῶν δέ. Δέ confirmant codd. Cantabr. et Arund.

§. 66. ἐπ' Ἠλιαίαν. Menagius corrigebat ἐφ' Ἡλιαίαν.

§. 70. ἰσχυρόν. Schneiderus in Wolfii Anall. Litt. fasc. III. p. 244. putat κοίφανον vel simile quid excidisse.

§. 71. αὐτὸς μὲν κατὰ τὸν νόμον — τηρήσῃ. Schneiderus in Wolfii Anall. Litt. fasc. III. p. 245. coni. αὐτὸς μὲν κατὰ τὸν νόμον κατεδίκασε, τὸν δὲ φίλον ἔπεισεν ἀπηδικάσαι αὐτοῦ, ἵνα ἀμφοῖν καὶ τὸν φίλον τηρήσῃ. Kuehnius ad h. l. T. II. p. 512. ed. Meib. „Integer locus quam maxime sanus est: *se quidem*, inquit, *iudicasse secundum legem*, *amico vero*, qui simul iudex erat, *persuasisse ut a se damnatum absolveret.*

§. 73. οὔνεκεν. Ita recte iam Stephanus edidit.
ἐπιστέλλεις ἐμὶν ἐστρατείαν. Codd. RRR, Cantabr. et Arund. ἐπιστέλλεις ἐμὲν ἀστρατείαν.

§. 79. Ἀριστομένους. Codd. Cantabr. et Arund. Ἀριστοδήμου.

§. 81. κατεσοβαρεύετο αὐτοῦ. Occupavit iam Kuehnius T. II. p. 512. ὁμίλους. Codd. Arund. συνόμιλος.

§. 82. Τιτύμου. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.
πλούσιον. Menagius T. II. p. 49. coni. πενιχρόν.

§. 84. *Δημόδικος*. Fortasse cum Bocharto ap. Menagium T. II. p. 50. scribendum *Δημόδοκος*.

Ἀ καί. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.

§. 88. *ἀνάπεμπε*. Schneiderus in Wolfii Anall. Litt. fasc. III. p. 252. *„Das ungriechische ἐνάπεμπε für ἐνάφερε od. μετάφερε rührt gewifs von dem Excerptenmacher her.“*

Οἱ πλεῖστοι κακοί. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.

§. 93. *Ἄνδρα σοφὸν — ἀγαλλομένη*. Recepit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 618.

§. 94. *Ἀριστοδήμου*. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.

§. 95. *τετταράκοντα καὶ ἑνί, πρὸ —*. Menagius distingui volebat *ἔτεσι τετταράκοντά, καὶ ἑνὶ πρὸ —*.

§. 97. *Μή ποτε — ἤθελεν*. Recepit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 620.

§. 98. *Εὔφορος*. Corrigendum *Ἔφορος* ex cod. Arund. et Ambrosio.

§. 99. *Ἀπόλλωνι*. Cod. Arund. *Ἀπόλλῳ*.

§. 100. *κατακαύσαις*. Ita iam cod. Arund.

§. 102. *ἐπιτελοῦντα*. Ita Membranae ap. Menagium.

§. 103. *Ἑλλαδικοῖς*. Ita etiam codd. R et Arund.

§. 108. *ἐννενήκοντα*. MS. ap. Menagium *ἑβδομήκοντα*, praelatum Menagio quod Mysonis inter *μακραβίους* non meminerit Lucianus.

§. 110. *ὅθεν Ἀθηναίοις τότε*. Codd. Cantabr. et Arund. *ὅθεν καὶ Ἀθηναίοις τότε*.

σημαίνοντά. Cod. R *σημαίνοντες*.

§. 115. *Δωριστί*. MSS. RRR, Arund. et Stephaniani *Δωρίδι*.

§. 118. *οἱ δὲ φθειριάσαντα τὸν βίον τελευτῆσαι*. Haec videntur post *διαπῆσαι* inserenda esse, ut iam Ambrosii interpretatio arguit, quam immutatam dedi.

§. 120. *Τῆς σοφίης — ὧδ' ἀγορεύω*. Recepit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 93. ubi est *— ἦν δέ τι πλεῖον Πυθαγόρῃ τῷ Ἀμῷ, λέγε ταῦθ', ὅτι κ. τ. λ.*

Libro II. §. 3. *ὑπὸ γῆν*. Codd. RRR *ὑπὲρ γῆν*.

§. 9. *φωτὸς ἡλιακοῦ*. Recipienda erat coniectura Aldobrandini Menagiique, *τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ*.

§. 15. *Ἥλιον — σοφίης*. Recepit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 95.

§. 16. *Οὗτος πρῶτος — Ἀθήναζε*. Additicia censet Menagius.

θερμὸν καὶ ψυχρόν. Menagius T. II. p. 79. probat *ὑγρόν*, coniecturam Meibomii.

§. 17. *διφυῆ*. Confirmant codd. *διοφυῆ* praebentes.

§. 18. *Μνησίμαχον*. Elmsleius ad Eurip. vitam Baccharum editioni additam p. 173. ed. Lips. coni. *Τηλεκλείδης*.

§. 25. *Εὐρυλόχου*. Franc. Passovius in Biblioth. Critica Hildes. a. 1821. num. I. p. 89. coni. *Εὐρυπύλου*. Non assentitur Meinekius Commentt. Miscell. Fasc. I. p. 56.

§. 32. *ἄωρα*. Menagius *ἀώρια* volebat, formam poeticam.

§. 35. *Ἥρατι — ἴκοιο.* Versus est Homeri Iliad. I. 363.

§. 39. *Ἕτεσιν.* Praepositionem ante me deleverat Bigotius ap. Menagium T. II. p. 92.

§. 44. *Ἐκάνετε — Μουσῶν.* Vid. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 321. p. 111. sq. et Diatrib. Eurip. p. 190. sq. Hermannus: „Male Valckenarius *τὰν οὐθέν' ἀχρύνουσαν.* Id Euripides dixisset *οὔτιν'. Μουσᾶν* librorum auctoritate firmatum est apud Philostratum et Tzetzen. Non debebat tamen Boissonadus *Μοῦσαν* ineptum vocare. Apud Tzetzen in fine adiicitur *ἐκάνετ' ἐκάνετε τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν.* Qui versus sic scribendus videtur:

ἐκάνετ', ἐκάνετ', ἄριστον Ἀχαιῶν.

Turpis est, quem finxit Valckenarius."

§. 48. *τῶν δήμων.* Hanc formam fere ubique tuetur editio Frobeniana, de qua forma aliter iudicavit Menagius T. II. p. 100.

§. 52. *Σελινοῦς.* Confirmant codd. RRR.

§. 55. coll. 62. *Ἀσθενικὴ τε — γράψαι.* Hermannus: „Nisi fallor, omnia sana sunt praeter *ἐπιπειθής*, quod nescio an non satis firma auctoritate munitum sit. Videtur Timon scripsisse:

ἀσθενικὴ τε λόγων δυὰς ἢ τριὰς ἢ ἔτι πόρσω,
οἷος Ξενοφῶν, ἢ Αἰσχίνου οὐκ εὐπειθὴς
γράψαι.

Debilis sermonum biga vel triga vel amplius, qualis Xenophon, vel Aeschinis (scilicet aliqua biga) haud facile excitatus ad scribendum."

§. 94. *ὥστε διὰ ταῦτα — αἱρετόν.* Menagius T. II. p. 115. „Mericus Casaubonus ita hunc locum optime constituebat: *ὥστε διὰ ταῦτα ἀνύπαρκτον τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τήν τε ζωὴν, καὶ τὸν θάνατον αἱρετόν.*"

§. 95. *εὐλόγως.* Confirmat cod. R.

πιεζόμενον. Confirmant MSS. ap. Menagium.

§. 103. *φωνασκικόν.* Confirmant codd. Cantabr. et Arund.

§. 104. *τεσσαρεςκαιδέκατος.* Menag. *τεσσαρακαιδέκατος.* V. Lobeck. ad Phrynich. p. 409.

§. 125. *σκηνορράφον.* Codd. Sambuci et Muretus Varr. Lectt. XI. 11. *σκηνογράφον.*

§. 130. *αὐστηρότερον.* Confirmat cod. R.

§. 133. *προσεφέρετο.* Recipienda erat Casauboni coniectura *προεφέρετο.*

§. 137. *στηριζομένους.* Confirmat cod. Arund.

§. 138. *ὥστε.* Confirmat praeter Stephan. cod. R.

§. 144. *ἑβδομηκοστόν.* Humfredus Hody dissert. contra historiam Aristeae de LXX. Interpp. ap. Menagium T. II. p. 133. legendum putat *ἑνενηκοστόν*, cui suffragatur Menagius.

Libro III. §. 33. *Ἴρωτ'.* Vid. Friedemanni Addenda ad dissert. de media syllaba pentam. Gr. p. 360.

pag. 87. corrigatur iussisse.
- 144. corrigatur an ei quae nulli.
- 147. pro vitem corrigatur mantipia, et paullo inferius saltarent pro salutarent.
- 161. corrigatur Dionysum.
- 170. corrigatur Clinomachus.
- 193. pro *faciens* corrigatur *fecisti*.
- 205. corrigatur praesagiens.
- 215. corrigatur *Archeanassa*.
- 217. pro quod adfuerit corrigatur quod non adfuerit.
- 223. corrigatur Hipp. et Call. Athenienses.
- 241. post proportionem quae inseratur a deo.
- 245. corrigatur astrologus.
- 259. post est celerius inseratur: Eorum igitur quae sunt alia per se dicuntur, alia ad aliquid.
- 270. corrigatur sub Lysimacho.
- 275. post *lepos* comma ponatur.
- 292. dividatur di-scipulos.
- 294. dividatur no-strum, et paullo inferius corrigatur Arcesilai.
- 314. corrigatur impetrasset.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.*)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

I. 1 Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἔνιοί φασιν ἀπὸ βαρβάρων ἄρξαι. γεγενῆσθαι γὰρ παρὰ μὲν Πέρσαις Μάγους, παρὰ δὲ Βαβυλωνίοις ἢ Ἀσσυρίοις Χαλδαίους, καὶ Γυμνοσοφιστὰς παρὰ Ἰνδοῖς, παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυΐδας καὶ Σεμνοθέους· καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ καὶ Σωτίων ἐν τῷ εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς Διαδοχῆς. Φοινικά τε γενέσθαι Ὦχον, καὶ Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Λίβυν Ἄτλαντα. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ Νείλου γενέσθαι παῖδα Ἥφαιστον, II. 2 ὃν ἄρξαι φιλοσοφίας, ἧς τοὺς προεστῶτας ἱερέας εἶναι καὶ προφήτας. Ἀπὸ δὲ τούτου εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ἔτῶν

*) Hanc libri titulum praeivit editio princeps Frobeniana. Alii ambitiosiorem praeferunt hunc: ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ ΒΙΩΝ, ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α ΤΩΝ Ι. Vid. Menagii Observatt. p. 1. ed. Londin.

PROOEMIUM.

Philosophiae munus nonnulli a barbaris initia sumpsisse autumant. Nam Persis Magos, Babyloniis et Assyriis Chaldaeos, Indis Gymnosophistas, Celtis seu Gallis Druidas et qui Semnothei appellabantur, eius rei fuisse auctores ait Aristoteles in Magico et Sotion in vicesimo tertio Successionis libro. Phoenicem praeterea fuisse Ochum, et Zamolxim Thracem, et Atlantem Libycum. Aegyptii autem tradunt filium Nili fuisse Vulcanum, qui philosophiae aperuerit principia: cuius antistites sacerdotes ac prophetas appellari solitos. Ab hoc autem ad Alexandrum Macedonum regem fluxisse annos

εἶναι μυριάδας τέσσαρας καὶ ὀκτακισχίλια ὀκτακόσια ἔτη ἑξήκοντα τρία· ἐν οἷς ἡλίου μὲν ἐκλείψεις a) γενέσθαι τριακοσίας ἑβδομήκοντα τρεῖς, σελήνης δὲ ὀκτακοσίας τριάκοντα δύο. ἀπὸ δὲ τῶν Μάγων, ὧν ἄρξαι Ζωροάστρην τὸν Πέρσην, Ἑρμόδωρος μὲν ὁ Πλατωνικὸς ἐν τῷ περὶ μαθημάτων φησὶν εἰς τὴν Τροίας ἅλωσιν ἔτη γεγονέναι πεντακισχίλια· Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς εἰς τὴν Ξέρξου διάβασιν ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου ἑξακισχίλιά b) φησι, καὶ μετ' αὐτὸν γεγονέναι πολλούς τινας Μάγους κατὰ διαδοχήν, Ὀστάνας καὶ Ἀστραμψύχους c) καὶ Γωβρύας καὶ Παζάτας, μέχρι τῆς Περσῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταλύ-
III. σεως. Λανθάνουσι δ' αὐτοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων κατορθώμα-
3. τα, ἀφ' ὧν μὴ ὅτι γε φιλοσοφία, ἀλλὰ καὶ γένος ἀνθρώπων ἦρξε, βαρβάροις προσάπτοντες. Ἰδοὺ γοῦν παρὰ μὲν Ἀθηναίοις γέγονε Μουσαῖος, παρὰ δὲ Θηβαίοις Λίνος. καὶ τὸν μὲν Εὐμόλπου παῖδά φασι, ποιῆσαι δὲ θεογονίαν καὶ σφαῖραν πρῶτον· φάναι τε ἐξ ἑνὸς τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀναλύεσθαι. τοῦτον τελευτῆσαι Φαληροῖ d), καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφθαι τόδε τὸ ἐλεγεῖον·

a) ἐκλείψεις. Edit. Froben. ἐλλείψεις.
b) ἑξακισχίλια. Legebatur ἑξακόσια. Illud duorum MSS. auctoritate commendavit Menagius.
c) Ἀστραμψύχους. Legebatur Ἀστραψύχους. Correxit Menagius in observatt. p. 3. B.
d) Φαληροῖ. Edit. Froben. φαλαροῖ.

quadragesies octies mille octingentos sexaginta tres: quo toto tempore solis defectus apparuisse trecentos septuaginta tres, lunae autem octingentos triginta duos. Enimvero a Magis, quorum principem fuisse Zoroastrem Persam memoriae proditum est, Hermodorus Platonicus in libro de disciplinis usque ad excidium Troiae annos quinquies mille computat: Xanthus vero Lydus a Zoroastre usque ad Xerxis transitum sexies mille enumerat: post autem Magos plurimos sibi invicem successisse, Ostanas, Astrampsychos, Gobryas ac Pazatas, donec ab Alexandro eversum est Persarum regnum. Sed hi profecto per imprudentiam Graecorum recte facta inventaque barbaris applicant: ab iis enim non solum philosophia, verum ipsum quoque hominum genus initio manavit. Nam Musaeo Athenae, Thebae Lino inclytae sunt. Horum alterum, Eumolpi filium, asserunt primum deorum generationem tradidisse sphaeramque invenisse, et ex uno fieri atque in idem resolvi omnia dixisse. Hunc Phaleris obiisse diem ibique sepultum esse, inscriptumque ipsius tumulo fuisse hoc epigramma:

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας,
Μουσαῖον φθίμενον e) σῶμ', ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

ἀπὸ τοῦ πατρὸς δὲ τοῦ Μουσαίου καὶ Εὐμολπίδαι καλοῦνται παρ' Ἀθηναίοις. τὸν δὲ Λίνον παῖδα εἶναι Ἑρμοῦ καὶ Μούσης Οὐρανίας· ποιῆσαι δὲ κοσμογονίαν, ἡλίου καὶ σελήνης πορείαν, καὶ ζώων καὶ καρπῶν γενέσεις. τούτῳ ἀρχὴ τῶν ποιημάτων ἥδε·

Ἦν ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει.

ὅθεν λαβὼν Ἀναξαγόρας πάντα ἔφη χρήματα γεγονέναι ὁμοῦ, νοῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι. τὸν δὲ Λίνον τελευτῆσαι ἐν Εὐβοίᾳ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφθαι·

Ὧδε f) Λίνον Θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα,
Μούσης Οὐρανίης υἱὸν ἐϋστεφάνου.

καὶ ὧδε μὲν ἀφ' Ἑλλήνων ἦρξε φιλοσοφία, ἧς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὴν βάρβαρον ἀπέστραπται προσηγορίαν. Οἱ δὲ τὴν IV. εὕρεσιν διδόντες ἐκείνοις παράγουσι καὶ Ὀρφέα τὸν Θρᾷκα, 5. λέγοντες φιλόσοφον γεγονέναι καὶ εἶναι ἀρχαιότατον. ἐγὼ δέ,

e) Μουσαῖον φθίμενον. Iacobs. Anthol. Gr. Palat. VII. 615. Μουσαίου φθιμένου.

f) Ὧδε. V. D. apud Menagium obss. p. 3. A. coni. ἥδε, quod probat Schaefer. Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 279. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 616.

Eumolpi exanimem Musaeum terra Phalera
Claudit in hoc tumulo, pignora cara patris.

Porro Musaei pater Eumolpidis apud Athenienses cognomen dedit. Linum vero Mercurio Musaque Uraniа genitum affirmant: scripsisse autem mundi generationem, solis item et lunae cursus, animalium et fructuum generationes. Hoc autem operi suo fecit initium:

Tempus erat quo cuncta simul sunt condita quondam.

Quae sequutus Anaxagoras et ipse simul facta omnia asseruit, eaque mente accedente composita. Linum autem in Euboea occubuisse, sagitta ab Apolline percussum, in quem hoc extat epitaphium:

Candida purpureis redimitae tempora sertis
Thebanum Uraniae continet urna Linum.

Itaque philosophia non a barbaris, sed a Graecis initium habuit, cuius et ipsum nomen a barbara omnino abhorret appellatione. Qui autem illius inventionem barbaris assignant, Orpheum quoque Thracem in medium adducunt philosophum fuisse, et quidem antiquissimum. Ego vero, si philosophum vocare decet illum qui de diis talia protulerit,

εἰ τὸν περὶ θεῶν ἐξαγορεύσαντα τοιαῦτα χρὴ φιλόσοφον καλεῖν, οὐκ οἶδα τίνα δεῖ προσαγορεύειν τὸν πᾶν τὸ ἀνθρώπειον πάθος ἀφειδοῦντα τοῖς θεοῖς προστρῖψαι, καὶ τὰ σπανίως ὑπό τινων ἀνθρώπων αἰσχρουργούμενα καὶ τῷ τῆς φωνῆς ὀργάνῳ g). τοῦτον δὲ ὁ μὲν μῦθος ὑπὸ γυναικῶν ἀπολέσθαι φησί· τὸ δ' ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας ἐπίγραμμα, κεραυνωθῆναι αὐτόν, λέγον οὕτως·

Θρῄϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει h).

V. Οἱ δὲ φάσκοντες ἀπὸ βαρβάρων ἄρξαι φιλοσοφίαν καὶ τὸν
6. τρόπον παρ' ἑκάστοις αὐτῆς ἐκτίθενται· καί φασι τοὺς μὲν Γυμνοσοφιστὰς καὶ Δρυΐδας αἰνιγματωδῶς ἀποφθεγγομένους φιλοσοφῆσαι, σέβειν θεοὺς καὶ μηδὲν κακὸν δρᾶν καὶ ἀνδρείαν ἀσκεῖν. τοὺς γοῦν Γυμνοσοφιστὰς καὶ θανάτου κατα-
VI. φρονεῖν φησι Κλείταρχος i) ἐν τῇ δωδεκάτῃ· τοὺς δὲ Χαλδαίους περὶ ἀστρονομίαν καὶ πρόρρησιν ἀσχολεῖσθαι· τοὺς δὲ Μάγους περί τε θεραπείας θεῶν διατρίβειν καὶ θυσίας καὶ εὐχάς, ὡς αὐτοὺς μόνους ἀκουομένους. ἀποφαίνεσθαί τε περί τε οὐσίας θεῶν καὶ γενέσεως, οὗς καὶ πῦρ εἶναι καὶ γῆν καὶ

g) ὀργάνῳ. Menagius de lacuna cogitabat.
h) Θρῄϊκα — βέλει. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 617.
i) Κλείταρχος. Menagius coni. Κλέαρχος.

haud scio quem appellare oporteat eum qui diis non pepercerit omnes humanas perturbationes affricando, eaque quae raro a quibusdam hominibus vel ipso vocis instrumento turpiter perpetrantur. Hunc autem a mulieribus discerptum periisse fama est. Caeterum ex eo epigrammate quod in Dio Macedoniae insculptum est, fulmine interiisse cognoscitur hoc modo:

Orphea candenti traiectum fulmine Thracem
Cum aurata Aeonides hic posuere lyra.

Exponunt etiam mores et instituta singulorum, qui barbaros aiunt philosophiae principes fuisse: Gymnosophistas ac Druidas obscure ac per sententias philosophari, colendos deos, nihil mali faciendum et exercendam fortitudinem. Priores illos mortis quoque esse contemptores Clitarchus asserit in duodecimo libro: Chaldaeos circa astronomiae rationes praedictionesque occupari: Magos deorum vacare cultui, et preces illis ac vota et sacrificia, quasi soli ab iis exaudiantur, offerre: de deorum natura et generatione disserere, quos item ignem, terram et aquam esse arbitrentur: signa statuas-

ὕδωρ· τῶν δὲ ξοάνων καταγινώσκειν, καὶ μάλιστα τῶν λε-
γόντων ἄρρενας εἶναι θεοὺς καὶ θηλείας. περί τε δικαιοσύνης 7.
λόγους ποιεῖσθαι, καὶ ἀνόσιον ἡγεῖσθαι πυρὶ θάπτειν· καὶ
ὅσιον νομίζειν μητρὶ ἢ θυγατρὶ μίγνυσθαι, ὡς ἐν τῷ εἰκο-
στῷ τρίτῳ φησὶν ὁ Σωτίων. ἀσκεῖν τε καὶ μαντικὴν καὶ
πρόρρησιν, καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας. ἀλλὰ
καὶ εἰδώλων πλήρη εἶναι τὸν ἀέρα, κατὰ ἀπόρροιαν ὑπὸ ἀνα-
θυμιάσεως εἰσκρινομένων ταῖς ὄψεσι τῶν ὀξυδερκῶν· προσ-
σημήματά τε καὶ χρυσοφορίας ἀπαγορεύειν. τούτων δὲ ἐσθὴς
μὲν λευκή, στιβὰς δὲ εὐνή, καὶ λάχανον τροφή, τυρός τε καὶ
ἄρτος εὐτελής, καὶ κάλαμος ἡ βακτηρία, ᾧ κεντοῦντες, φασί, 8.
τοῦ τυροῦ ἀνηροῦντο καὶ ἀπήσθιον. τὴν δὲ γοητικὴν μαν-
τείαν οὐδ' ἔγνωσαν, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ καὶ
Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν· ὃς καὶ μεθερμηνευόμε-
νόν φησι τὸν Ζωροάστρην ἀστροθύτην k) εἶναι· φησὶ δὲ ταῦτα
καὶ ὁ Ἑρμόδωρος. Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ περὶ φιλοσο-
φίας καὶ πρεσβυτέρους εἶναι τῶν Αἰγυπτίων· καὶ δύο κατ'
αὐτοὺς εἶναι ἀρχάς, ἀγαθὸν δαίμονα καὶ κακὸν δαίμονα· καὶ
τῷ μὲν ὄνομα εἶναι Ζεὺς καὶ Ὡρομάσδης, τῷ δὲ Ἅιδης καὶ

k) ἀστροθύτην. Menagius cum Bocharto Geogr. Sacr. IV. 1. coni. ἀστροθωΐτην. Tompius. Opusce. Critt. T. II. p. 137. sq. ed. Lips. ἀστροθέτην.

que reprehendere, et eorum in primis qui mares esse deos ac feminas dicunt, errores improbare: de iustitia verba facere, iniquumque arbitrari atque impium igni sepelire: iustum matri ac filiae misceri, ut in vicesimo tertio libro ait Sotion: divinationem praeterea praedictionemque exercere, sibi deos apparere asserentes: plenum esse spectris aera, quae tenuiter ac veluti ex evaporatione cernentium oculis influant: exteriorem cultum et auri usum interdicere. His autem vestis candida, lectus humus, esca olus, caseus panisque cibarius est. Arundine pro baculo utuntur, cuius in summitate praefixum caseum ori applicantes mandunt. Magicae illos divinationis ignaros Aristoteles ait in libro quem inscripsit Magicum et Dinon in quinto Historiarum libro, qui Zoroastrem quoque ex interpretatione nominis sui astrorum asserit fuisse cultorem. Hoc ipsum et Hermodorus tradit. Aegyptiis vero antiquiores esse Magos Aristoteles auctor est in primo de philosophia libro, duoque secundum illos esse principia, bonum daemonem et malum: alterum ex his Iovem et Oromasdem, alterum Plutonem et Arimanium dici.

Ἀριμάνιος· φησὶ δὲ τοῦτο καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μάγων καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ
9. ὀγδόῃ τῶν Φιλιππικῶν· ὃς καὶ ἀναβιώσεσθαι κατὰ τοὺς Μάγους φησὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔσεσθαι ἀθανάτους, καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικλήσεσι διαμενεῖν. ταῦτα δὲ καὶ Εὔδημος ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ. Ἑκαταῖος δὲ καὶ γεννητοὺς τοὺς θεοὺς εἶναι κατ' αὐτούς. Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ παιδείας καὶ τοὺς Γυμνοσοφιστὰς ἀπογόνους εἶναι τῶν Μάγων φησίν· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τούτων εἶναι. πρὸς τούτοις καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν εἰς τὸν ἥλιον βέλη Ξέρξην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδε-
VII. δομένους. τὰ μέντοι ἀγάλματα εἰκότως καθαιρεῖνι). Τὴν δὲ
10. τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην περί τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης. φάσκειν τε ἀρχὴν μὲν εἶναι τὴν ὕλην, εἶτα τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἐξ αὐτῆς διακριθῆναι, καὶ ζῷά τινα ἀποτελεσθῆναι. θεοὺς δ' εἶναι ἥλιον καὶ σελήνην, τὸν μὲν Ὄσιριν, τὴν δ' Ἶσιν καλουμένην· αἰνίττεσθαί τε αὐτοὺς διά τε κανθάρου καὶ δράκοντος καὶ ἱέρακος καὶ ἄλλων, ὥς φησι Μάνεθως m)

l) καθαιρεῖν. Menagius coni. καθελεῖν.
m) Μάνεθως. Edit. Froben. et Menag. Μάνθος. Illud commendant RRR et Stephanus.

Quod Hermippus quoque in primo de Magis ait atque Eudoxus in Periodo et Theopompus octavo Philippicorum libro. Qui et revicturos homines ex Magorum sententia dicit, immortalesque futuros, et universa illorum precationibus consistere. Ista Eudemus quoque Rhodius tradit. Porro Hecataeus deos quoque ex eorum sententia esse genitos ait: Clearchus vero Solensis in libro de disciplina Gymnosophistas a Magis fluxisse asseverat: plerique et Iudaeos ab his duxisse originem tradunt. Herodotum praeterea in ius vocant mendaciique arguunt qui Magorum historiam scripsere. Neque enim iacula in solem torsisse Xerxem, ut ille ait, nec compedes mari immisisse: quod hi a Magis dii sunt traditi: signa tamen et statuas ex disciplinae instituto e medio sustulisse. Aegyptiorum autem huiusmodi philosophiam de diis ac iustitia dixere. Materiam principium fuisse rerum: ex ea deinceps quattuor elementa discreta, perfectasque complures animantes: solem ac lunam deos esse, alterumque Osirim, alteram Isim appellatos: exprimere illos per scarabeum et draconem, accipitrem aliaque animalia Manethus

ἐν τῇ τῶν φυσικῶν ἐπιτομῇ καὶ Ἑκαταῖος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας. κατασκευάζειν δὲ ἀγάλματα καὶ τεμένη τῷ μὴ εἰδέναι τὴν τοῦ θεοῦ μορφήν. τὸν κόσμον γεννητὸν καὶ φθαρτὸν καὶ σφαιροειδῆ· τοὺς ἀστέρας πῦρ εἶναι, καὶ τῇ τούτων κράσει τὰ ἐπὶ γῆς γίνεσθαι· σελήνην ἐκλείπειν εἰς τὸ σκίασμα τῆς γῆς ἐμπίπτουσαν· τὴν ψυχὴν καὶ ἐπιδιαμένειν καὶ μετεμβαίνειν· ὑετοὺς κατὰ ἀέρος τροπὴν ἀποτελεῖσθαι· τά τε ἄλλα φυσιολογεῖν, ὡς Ἑκαταῖός τε καὶ Ἀριστα γόρας ἱστοροῦσιν. ἔθεσαν δὲ καὶ νόμους ὑπὲρ δικαιοσύνης, οὓς εἰς Ἑρμῆν ἀνήνεγκαν· καὶ τὰ εὔχρηστα τῶν ζώων θεοὺς ἐδόξασαν. λέγουσι δὲ καὶ ὡς αὐτοὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρολογίαν καὶ ἀριθμητικὴν ἀνεῦρον. καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς εὑρέσεως ὧδε ἔχει. Φιλοσοφίαν δὲ πρῶτος ὠνόμασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον, ἐν Σικυῶνι διαλεγόμενος Λέοντι τῷ Σικυωνίων τυράννῳ ἢ Φλιασίων, καθά φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῇ περὶ τῆς ἄπνου· μηδένα γὰρ εἶναι σοφὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἢ θεόν. Θᾶττον δὲ ἐκαλεῖτο σοφία, καὶ σοφὸς ὁ ταύτην ἐπαγγελλόμενος, ὅς n) εἴη ἂν κατὰ ἀκρότητα ψυχῆς ἀπηκριβωμένος· φιλόσοφος δὲ ὁ σοφίαν ἀσπαζόμενος. 11. VIII. 12.

n) ὅς. Kuehnius Obss. in Diog. Laert. T. II. p. 511. ed. Meibom. coni. ὡς.

auctor est in Naturalium epitome et Hecataeus in primo de Aegyptiorum philosophia libro. Statuas praeterea et fana fabricare, quod ignorent effigiem dei. Mundum genitum mortalemque et ad sphaerae similitudinem rotundum: stellas ignem esse, quarum temperata commixtione cuncta super terram nascantur: lunam deficere quum in terrae incidit umbram: animum et corpori superesse et ex alio in aliud migrare: pluvias ex aeria conversionibus fieri. Ista et huiusmodi illos de rerum natura disserere Hecataeus et Aristagoras tradunt. De iustitia quoque leges constituerunt, quas ad Mercurium referunt. Utiles quasque et usui hominum accommodatas animantes divino honore prosequuti sunt. Asserunt et ipsi geometriam, astrologiam et arithmeticam se primos invenisse. De inventione autem hactenus. Philosophiam vero Pythagoras primus appellavit seque philosophum, quum Sicyone conveniret Leontem Sicyoniorum tyrannum sive Phliasiorum, ut ait Heraclides Ponticus in libro quem inscripsit de femina exanimi: nullum enim hominum, sed solum Deum esse sapientem. Antea enim sapientia dicta, quae nunc philosophia dicitur, et qui hanc profitebatur sapiens

IX. Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ σοφισταὶ ἐκαλοῦντο· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ σοφισταί, καθὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις o) 13. τοὺς περὶ Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτως καλεῖ. σοφοὶ δὲ ἐνομίζοντο οἵδε· Θαλῆς, Σόλων, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χείλων, Βίας, Πιττακός. τούτοις προσαριθμοῦσιν Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην, Μύσωνα τὸν Χηνέα, Φερεκύδην τὸν Σύριον, Ἐπιμενίδην τὸν Κρῆτα· ἔνιοι καὶ Πεισίστρατον τὸν X. τύραννον. καὶ οἱ μὲν οἱ σοφοί p). Φιλοσοφίας δὲ δύο γεγόνασιν ἀρχαί, ἥ τε ἀπὸ Ἀναξιμάνδρου καὶ ἡ ἀπὸ Πυθαγόρου· τοῦ μὲν Θαλοῦ διακηκότος, Πυθαγόρου δὲ Φερεκύδης καθηγήσατο. καὶ ἐκαλεῖτο ἡ μὲν Ἰωνική, ὅτι Θαλῆς Ἴων ὤν, Μελήσιος γάρ, καθηγήσατο Ἀναξιμάνδρου· ἡ δὲ Ἰταλικὴ ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτι τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριψε q). 14. καταλήγει r) δὲ ἡ μὲν εἰς Κλειτόμαχον καὶ Χρύσιππον καὶ Θεόφραστον ἡ Ἰωνική· ἡ δὲ Ἰταλικὴ εἰς Ἐπίκουρον. Θαλοῦ μὲν γὰρ Ἀναξίμανδρος, οὗ Ἀναξιμένης, οὗ Ἀναξαγόρας, οὗ Ἀρχέλαος, οὗ Σωκράτης ὁ τὴν ἠθικὴν εἰσαγαγών· οὗ οἵ τε

o) Ἀρχιλόχοις. Edit. Froben. ἀρχιλόχῳ.
p) οἱ σοφοί. Articulum commendavit R et Menagius in obss.
q) διέτριψε. Menag. ἐφιλοσόφησε.
r) καταλήγει. Edit. Froben. καταλύει.

appellatus, quicunque summis animi dotibus esset perpolitus: philosophus autem qui sapientiam amplexaretur. Ipsi tamen sapientes etiam sophistae sunt dicti: neque hi solum, verum poetae quoque: quo nomine Cratinus in Archilochis Homerum et Hesiodum admiratus illos vocat. Sapientes autem habiti sunt Thales, Solon, Periander, Cleobulus, Chilo, Bias, Pittacus. His annumerant plerique Anacharsim Scytham, Mysonem Chenaeum, Pherecydem Syrium Epimenidemque Cretensem. Addunt alii Pisistratum tyrannum. Et hi quidem sapientes dicti. Iam vero philosophiae duo fuere principia, unum quod ab Anaximandro, alterum quod a Pythagora fluxit. Anaximandri Thales praeceptor fuit, Pythagorae vero Pherecydes. Appellatumque est id philosophiae genus Ionicum, quod Thales ex Ionia cum esset — erat enim Milesius — Anaximandrum instituit: hoc autem Italicum, quod illius auctor Pythagoras in Italia ut plurimum philosophatus est. Desinit autem Ionica in Clitomachum, Chrysippum et Theophrastum: Italica in Epicurum. Quippe Thaleti successit Anaximander, Anaximandro Anaximenes, Anaximeni Anaxagoras, Anaxagorae Archelaus, ei vero Socrates,

ἄλλοι Σωκρατικοὶ καὶ Πλάτων ὁ τὴν ἀρχαίαν Ἀκαδημίαν συστησάμενος· οὗ Σπεύσιππος καὶ Ξενοκράτης, οὗ Πολέμων, οὗ Κράντωρ καὶ Κράτης, οὗ Ἀρκεσίλαος ὁ τὴν μέσην Ἀκαδημίαν εἰσηγησάμενος· οὗ Λακύδης ὁ τὴν νέαν Ἀκαδημίαν φιλοσοφήσας· οὗ Καρνεάδης, οὗ Κλειτόμαχος. καὶ ὧδε μὲν εἰς Κλειτόμαχον. εἰς δὲ Χρύσιππον οὕτω καταλήγει· Σωκράτους Ἀντισθένης, οὗ Διογένης ὁ κύων, οὗ Κράτης ὁ Θηβαῖος, οὗ Ζήνων ὁ Κιτιεύς*), οὗ Κλεάνθης, οὗ Χρύσιππος. εἰς δὲ Θεόφραστον οὕτως· Πλάτωνος Ἀριστοτέλης, οὗ Θεόφραστος. καὶ ἡ μὲν Ἰωνικὴ τοῦτον καταλήγει τὸν τρόπον. ἡ δὲ Ἰταλικὴ οὕτω· Φερεκύδους Πυθαγόρας, οὗ Τηλαυγὴς ὁ υἱός, οὗ Ξενοφάνης, οὗ Παρμενίδης, οὗ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, οὗ Λεύκιππος, οὗ Δημόκριτος, οὗ πολλοὶ μέν, ἐπ' ὀνόματος δὲ Ναυσιφάνης καὶ Ναυκύδης, ὧν Ἐπίκουρος. Τῶν δὲ φιλοσόφων οἱ μὲν γεγόνασι δογματικοί, οἱ δὲ ἐφεκτικοί· δογματικοὶ μὲν ὅσοι περὶ τῶν πραγμάτων ἀποφαίνονται ὡς καταληπτῶν· ἐφεκτικοὶ δὲ ὅσοι ἐπέχουσι περὶ αὐτῶν ὡς ἀκαταλήπτων. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατέλιπον ὑπομνήματα, οἱ δ' ὅλως 15. XI. 16.

*) Κιτιεύς. Scribebatur Κιττιεύς.

qui primus ethicen invenit: huic vero cum Socratici reliqui, tum in primis Plato, qui veterem Academiam instituit: Platoni Speusippus et Xenocrates, ei Polemon, Polemoni Crantor et Crates, cui Arcesilaus, qui mediam invexit Academiam: ei Lacydes, qui novam Academiam invenit: Lacydi Carneades, eique Clitomachus. Atque in hunc modum in Clitomachum desiit. Sic autem in Chrysippum: Socrati successit Antisthenes, Antistheni Diogenes Cynicus, ei vero Crates Thebanus, Crateti Zeno Citieus, Zenoni Cleanthes, cui Chrysippus. In Theophrastum vero sic desiit: Platoni succedit Aristoteles, Aristoteli vero Theophrastus. Et huno quidem in modum Ionica philosophia desiit. Porro Italicae haec series fuit: Pherecydi Pythagoras, Pythagorae Telauges filius successit, ei Xenophanes, cui Parmenides, huic Zeno Eleates, Leucippus Zenoni, Democritus Leucippo: Democrito complures, sed inter reliquos Nausiphanes Nancydesque celebrantur. Iis vero suo ordine successit Epicurus. Philosophi autem in duo genera distribuuntur. Quidam ex his a decretis sunt dicti, qui de rebus, veluti comprehendi possint, disserunt: alii ab assensu continendo, qui nihil definiunt et de rebus ita disputant ac si comprehendi non possint. Ex his plerique ingenii sui monumenta reliquerunt,

IX. Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ σοφισταὶ ἐκαλοῦντο· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ σοφισταί, καθὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις o) τοὺς περὶ Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτως καλεῖ. σοφοὶ δὲ ἐνομίζοντο οἵδε· Θαλῆς, Σόλων, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χείλων, Βίας, Πιττακός. τούτοις προσαριθμοῦσιν Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην, Μύσωνα τὸν Χηνέα, Φερεκύδην τὸν Σύριον, Ἐπιμενίδην τὸν Κρῆτα· ἔνιοι καὶ Πεισίστρατον τὸν
X. τύραννον. καὶ οἱ μὲν οἱ σοφοί p). Φιλοσοφίας δὲ δύο γεγόνασιν ἀρχαί, ἥ τε ἀπὸ Ἀναξιμάνδρου καὶ ἡ ἀπὸ Πυθαγόρου· τοῦ μὲν Θαλοῦ διακηκόστος, Πυθαγόρου δὲ Φερεκύδης καθηγήσατο. καὶ ἐκαλεῖτο ἡ μὲν Ἰωνική, ὅτι Θαλῆς Ἰὼν ὤν, Μιλήσιος γάρ, καθηγήσατο Ἀναξιμάνδρου· ἡ δὲ Ἰταλικὴ ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτι τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριψε q).
14. καταλήγει r) δὲ ἡ μὲν εἰς Κλειτόμαχον καὶ Χρύσιππον καὶ Θεόφραστον ἡ Ἰωνική· ἡ δὲ Ἰταλικὴ εἰς Ἐπίκουρον. Θαλοῦ μὲν γὰρ Ἀναξίμανδρος, οὗ Ἀναξιμένης, οὗ Ἀναξαγόρας, οὗ Ἀρχέλαος, οὗ Σωκράτης ὁ τὴν ἠθικὴν εἰσαγαγών· οὗ οἵ τε

o) Ἀρχιλόχοις. Edit. Froben. ἀρχιλόχῳ.
p) οἱ σοφοί. Articulum commendavit R et Menagius in obss.
q) διέτριψε. Menag. ἐφιλοσόφησε.
r) καταλήγει. Edit. Froben. καταλύει.

appellatus, quicunque summis animi dotibus esset perpolitus: philosophus autem qui sapientiam amplexaretur. Ipsi tamen sapientes etiam sophistae sunt dicti: neque hi solum, verum poetae quoque: quo nomine Cratinus in Archilochis Homerum et Hesiodum admiratus illos vocat. Sapientes autem habiti sunt Thales, Solon, Periander, Cleobulus, Chilo, Bias, Pittacus. His annumerant plerique Anacharsim Scytham, Mysonem Chenaeum, Pherecydem Syrium Epimenidemque Cretensem. Addunt alii Pisistratum tyrannum. Et hi quidem sapientes dicti. Iam vero philosophiae duo fuere principia, unum quod ab Anaximandro, alterum quod a Pythagora fluxit. Anaximandri Thales praeceptor fuit, Pythagorae vero Pherecydes. Appellatumque est id philosophiae genus Ionicum, quod Thales ex Ionia eum esset — erat enim Milesius — Anaximandrum instituit: hoc autem Italicum, quod illius auctor Pythagoras in Italia ut plurimum philosophatus est. Desinit autem Ionica in Clitomachum, Chrysippum et Theophrastum: Italica in Epicurum. Quippe Thaleti successit Anaximander, Anaximandro Anaximenes, Anaximeni Anaxagoras, Anaxagorae Archelaus, ei vero Socrates,

μὲν τὸ περὶ κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ· ἠθικὸν δὲ τὸ περὶ βίου καὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς· διαλεκτικὸν δὲ τὸ ἀμφοτέρων τοὺς λόγους πρεσβεῦον. καὶ μέχρι μὲν Ἀρχελάου τὸ φυσικὸν εἶδος ἦν· ἀπὸ δὲ Σωκράτους, οἷς προείρηται, τὸ ἠθικόν· ἀπὸ δὲ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου τὸ διαλεκτικόν. τοῦ δὲ ἠθικοῦ γεγόνασιν αἱρέσεις δέκα, Ἀκαδημαϊκή, Κυρηναϊκή, Ἠλιακή, Μεγαρική, Κυνική, Ἐρετρική, Διαλεκτική, Περιπατητική, Στωϊκή, Ἐπικούρειος. Ἀκαδημαϊκῆς μὲν οὖν τῆς ἀρχαίας προ- 19.
έστη Πλάτων, τῆς μέσης Ἀρκεσίλαος, τῆς νέας Λακύδης· Κυρηναϊκῆς Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, Ἠλιακῆς z) Φαίδων ὁ Ἠλεῖος, Μεγαρικῆς Εὐκλείδης Μεγαρεύς, Κυνικῆς Ἀντισθένης ὁ Ἀθηναῖος, Ἐρετρικῆς Μενέδημος Ἐρετριεύς, Διαλεκτικῆς Κλειτόμαχος Καρχηδόνιος a), Περιπατητικῆς Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, Στωϊκῆς Ζήνων Κιτιεύς b)· ἡ δὲ Ἐπικούρειος ἀπ' αὐτοῦ κέκληται Ἐπικούρου. Ἱππόβοτος δ' ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων ἐννέα φησὶν αἱρέσεις καὶ ἀγωγὰς εἶναι· πρώτην Μεγαρικήν, δευτέραν Ἐρετρικήν, τρίτην Κυρηναϊκήν, τετάρτην Ἐπικούρειον, πέμπτην Ἀννικέρειον, ἕκτην Θεοδώρειον,

z) Ἠλιακῆς. Scribebatur Ἠλειακῆς.
a) Κλειτόμαχος Καρχηδόνιος. Ignat. Rossius Commentatt. Laert. §. II. p. 7. sqq. coni. Διονύσιος Χαλκηδόνιος.
b) Κιτιεύς. Scribebatur Κιττιεύς.

sicam, Ethicam et Dialecticam. Physicae proprium est de mundo et de iis quae sunt in eo, disserere; Ethicae vero de vita moribusque tractare; porro Dialecticae ambarum partium explicare rationes. Sola usque ad Archelaum Physica viguit: a Socrate vero, ut praedictum est, Ethica initium sumpsit, et a Zenone Eleate Dialectica. Ethicae vero pars in sectas decem scinditur, Academicam, Cyrenaicam, Eliacam, Megaricam, Cynicam, Eretricam, Dialecticam, Peripateticam, Stoicam et Epicuream. Veteris Academiae princeps fuit Plato, mediae Arcesilaus, novae Lacydes: Cyrenaicae Aristippus Cyrenaeus, Eliacae Phaedon Eliensis, Megaricae Euclides Megarensis, Cynicae Antisthenes Atheniensis, Eretricae Menedemus Eretriensis, Dialecticae Clitomachus Carthaginiensis, Peripateticae Aristoteles Stagirites, Stoicae Zeno Citieus. Porro Epicurea ab auctore ipso appellata est. Caeterum Hippobotus in libro de Sectis novem ait fuisse sectas atque instituta. Ex his Megaricam primo loco constituit, secundo Eretricam, tertio Cyrenaicam, quarto Epicuream, quinto Anniceriam, sexto Theodoriam, septimo Ze-

ἑβδόμην Ζηνώνειον τὴν καὶ Στωϊκήν, ὀγδόην Ἀκαδημαϊκὴν
20. τὴν ἀρχαίαν, ἐννάτην Περιπατητικήν· οὔτε δὲ Κυνικήν, οὔτε Ἡλιακήν[c], οὔτε Διαλεκτικήν. τὴν μὲν γὰρ Πυρρώνειον οὐδ' οἱ πλείους προσποιοῦνται διὰ τὴν ἀσάφειαν[d]· ἔνιοι δὲ κατά τι μὲν αἵρεσιν εἶναί φασιν αὐτήν, κατά τι δὲ οὔ. δοκεῖ μὲν γὰρ αἵρεσις εἶναι. αἵρεσιν δὲ[e] λέγομεν, φασί[f]), τὴν λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν [ἀγωγὴν g)] ἢ δοκοῦσαν ἀκολουθεῖν· καθ' ὃ εὐλόγως ἂν αἵρεσιν τὴν Σκεπτικὴν καλοῖμεν. εἰ δὲ αἵρεσιν νοοῖμεν πρόσκλισιν δόγμασιν[h]) ἀκολουθίαν ἔχουσιν, οὐκέτ' ἂν[i]) προσαγορεύοιτο αἵρεσις· οὐ γὰρ ἔχει δόγματα. αἵδε μὲν ἀρχαὶ καὶ διαδοχαὶ καὶ τοσαῦτα μέρη καὶ τύποι
XIV. φιλοσοφίας αἱρέσεις. Ἔτι δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ ἐκλεκτική τις
21. αἵρεσις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσαντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων. ἀρέσκει δ' αὐτῷ, καθά φησιν ἐν τῇ στοιχειώσει, κριτήρια τῆς ἀληθείας εἶναι·

c) Ἡλιακήν. Scribebatur Ἱλειακήν.
d) ἀσάφειαν. Rossius l. l. §. III. p. 11. coni. ἀφασίαν.
e) δέ. Edit. Froben. μὲν γάρ.
f) φασί. Edit. Froben. omittit. Rossius l. l. §. III. p. 13. sq. totum hunc locum sic constituit: Ἔνιοι δὲ κατά τι μὲν αἵρεσιν εἶναί φασιν αὐτήν, κατά τι δὲ οὐ δοκεῖν· εἰ μὲν γὰρ αἵρεσιν εἶναι λέγομεν, φασί, τὴν λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν ἢ δοκοῦσαν ἀκολουθεῖν, κατὰ τοῦτο εὐλόγως ἂν αἵρεσιν τὴν Σκεπτικὴν καλοῖμεν.
g) [ἀγωγήν]. Addidi de sententia Casauboni et Menagii.
h) δόγμασιν. Legebatur ἐν δόγμασιν. Delevi ἐν cum Menagio in observatt. Neque agnoscit illud R.
i) οὐκέτ' ἄν. Edit. Froben. οὐ τ' ἄν.

noniam eandemque Stoicam, octavo Academicam veterem, nono Peripateticam: Cynicae autem et Eliacae atque Dialecticae nullam mentionem facit. Ea vero quae Pyrrhonia dicitur, propter obscuritatem a plurimis repudiatur. Hanc ipsam tamen plerique ex parte sectam esse dicunt, ex parte negant. Sed enim videtur secta esse. Eam denique sectam dici aiunt, quae rationem aliquam ei quod apparet aptam sequitur aut sequi videtur: qua ratione Scepticam quoque non iniuria sectam appellabimus. Verum si sectam intelligimus propensionem ad decreta, quae sibi ipsis consentiant, non iam appellabitur secta: neque enim habet decreta. Ista de philosophiae initiis, auctibus, partibus ac sectis diximus. Quanquam haud ita pridem nova quaedam secta a Potamone Alexandrino inventa est, qui de singulis sectis quae sibi placuere selegit. Visum autem illi est, ut in institutione sua fatetur, iudicia esse veritatis: unum a quo iudicium fiat,

τὸ μὲν ὡς ὑφ' οὗ γίγνεται ἡ κρίσις, τουτέστι τὸ ἡγεμονικόν· τὸ δὲ ὡς δι' οὗ, οἷον τὴν ἀκριβεστάτην φαντασίαν. ἀρχάς τε τῶν ὅλων τήν τε ὕλην καὶ τὸ ποιοῦν, ποιότητά τε καὶ τόπον· ἐξ οὗ γὰρ καὶ ὑφ' οὗ καὶ πολῳ καὶ ἐν ᾧ k). τέλος δὲ εἶναι ἐφ' ὃ πάντα ἀναφέρεται, ζωὴν κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν καὶ τῶν ἐκτός. λεκτέον δὲ περὶ αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ πρώτου γε περὶ Θαλοῦ.

k) ἀρχάς τε — καὶ ἐν ᾧ. Edit. Froben. ἀρχάς τε τῶν ὅλων τήν τε ὕλην καὶ τὸ ποιόν, ποίησίν τε καὶ τόπον· ἐξ οὗ γὰρ καὶ ὑφ' οὗ καὶ ποῦ καὶ ἐν ᾧ. Menag. ἀρχάς τε τῶν ὅλων τὴν τε ὕλην καὶ τὸ ποιόν, ποίησίν τε καὶ τόπον· ἐξ οὗ γὰρ καὶ ὑφ' οὗ καὶ πολῳ καὶ ἐν ᾧ. Casaubonus coni. τήν τε ὕλην κατὰ τὸ ποιοῦν. Emendavit Menagius in observatt., quem secutus sum.

hoc est principale: alterum per quod, id est certissimam imaginem. initiaque rerum omnium materiam esse et effectionem, qualitatem ac locum, ex quo et a quo et quomodo et in quo. Finem vero ad quem cuncta referantur, vitam ait esse omni virtute perfectam, non absque corporis naturalibus externisque bonis. Sed iam de viris ipsis, cuiusmodi fuerint, dicendum, ac primum quidem de Thalete.

CAPUT I.

Θ Α Λ Η Σ.

I. Ἦν τοίνυν ὁ Θαλῆς, ὡς μὲν Ἡρόδοτος καὶ Δοῦρις καὶ Δη-
22. μόκριτός φασι, πατρὸς μὲν Ἐξαμίου, μητρὸς δὲ Κλεοβουλί-
νης, ἐκ τῶν Θηλιδῶν, οἵ εἰσι Φοίνικες, εὐγενέστατοι τῶν
ἀπὸ Κάδμου καὶ Ἀγήνορος, καθὰ καὶ Πλάτων a) φησί. καὶ
πρῶτος σοφὸς ὠνομάσθη ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου, καθ'
ὃν καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Φα-
ληρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ. ἐπολιτογραφήθη b)
δὲ ἐν Μιλήτῳ, ὅτε ἦλθε σὺν Νειλέῳ ἐκπεσόντι Φοινίκης c)· ὡς
δ' οἱ πλείους φασίν, ἰθαγενὴς d) Μιλήσιος ἦν καὶ γένους λαμ-
II. προῦ. Μετὰ δὲ τὰ πολιτικὰ τῆς φυσικῆς ἐγένετο e) θεωρίας,
23. καὶ κατά τινας μὲν σύγγραμμα κατέλιπεν οὐδέν. ἡ γὰρ εἰς

a) *Πλάτων.* Ruhnkenius apud Wyttenbach. Praefat. ad Plutarch. Moral. p. XLIII. ed. Oxon. min. coni. *Πλούταρχος.*
b) *ἐπολιτογραφήθη δέ.* Edit. Froben. *ἐπολιτογράφη δέ.*
c) *ἐκπεσόντι Φοινίκης.* Casaubonus coni. *ἐκπεσὼν τῆς Φοινίκης,* quod probat Kuehnius, ipse coniiciens *τῆς νίκης.* Menagius cum Palmerio *ἐκπεσόντι Ἀττικῆς.*
d) *ἰθαγενής.* V. Lobeck. Paretgg. ad Phrynich. p. 648.
e) *ἐγένετο.* H. Stephanus Praef. ad Diog. Laert. coni. *ἐγένετο.*

THALES.

Thales itaque, ut Herodotus, Duris ac Democritus aiunt, patre Examio, matre Cleobulina natus est, ex Thelidarum familia, qui Phoenicum nobilissimi a Cadmo et Agenore originem ducunt, Platone quoque teste. Primusque sapiens vocatus est, quo tempore Damasius Athenis princeps erat: sub quo septem quoque sapientes appellati sunt, ut scribit Demetrius Phalereus in Descriptione principum. Mileti autem civis adscriptus est, profectus cum Neleo ex Phoenicia ejecto, seu, ut aliis visum est, indigena Milesius et claro genere natus. Post reipublicae negotia sese ad contemplandam rerum naturam transtulit. Sane secundum quosdam nullum ingenii sui monumentum reliquit. Nam quae in eum refer-

αὐτὸν ἀναφερομένη ναυτικὴ Ἀστρολογία Φοίνου λέγεται εἶναι τοῦ Σαμίου. Καλλίμαχος δ' αὐτὸν οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων ἐν τοῖς ἰάμβοις f) οὕτως·

Καὶ τῆς ἁμάξης ἔλεγετο σταθμήσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους ff), ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

κατά τινας δὲ δύο μόνα συνέγραψε, περὶ τροπῆς καὶ ἰσημερίας, τὰ ἄλλα καταληπτὰ g) εἶναι δοκιμάσας. δοκεῖ δὲ κατά τινας πρῶτος ἀστρολογῆσαι καὶ ἡλιακὰς ἐκλείψεις καὶ τροπὰς προειπεῖν, ὡς φησιν Εὔδημος ἐν τῇ περὶ τῶν ἀστρολογουμένων ἱστορίᾳ· ὅθεν αὐτὸν καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἡρόδοτος θαυμάζει. μαρτυρεῖ δ' αὐτὸ h) καὶ Ἡράκλειτος καὶ Δημόκριτος. Ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸν πρῶτον εἰπεῖν φασιν ἀθανάτους τὰς ψυ- III.
χάς· ὧν ἐστι Χοιρίλος i) ὁ ποιητής. πρῶτος δὲ καὶ τὴν ἀπὸ 24.
τροπῆς ἐπὶ τροπὴν πάροδον εὗρε, καὶ πρὸς τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος τὸ τοῦ σεληναίου k) ἑπτακοσιοστὸν καὶ εἰκοστὸν μέρος ἀπεφήναιο κατά τινας. πρῶτος δὲ καὶ τὴν ὑστέραν τοῦ μη-

f) ἰάμβοις. Scaliger ad Sphaeram Manilii ita citat:
Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θαλητος, ὃς τἀ τ' ἄλλα δέξιος γνώμην
καὶ τῆς ἁμάξης κ. τ. λ.

ff) ἀστερίσκους. Edit. Froben. ἀστερίσμους.

g) καταληπτά. Scaliger cum Casaubono coni. ἀπατάληπτα.

h) αὐτό. Menag. αὐτῷ.

i) Χοιρίλος. Edit. Froben. χοιριλλος. V. Naekii Choerilea p. 32. sqq. et 182.

k) πρὸς — τὸ τοῦ σεληναίου. Legebatur πρῶτος τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος τοῦ σεληναίου. Emendavit Casaubonus cum Menagio in observatt.

tur nautica Astrologia, Phoci Samii esse perhibetur. Callimachus inventorem fuisse minoris Ursae tradit, cuius hi sunt iambi:

Plaustri notasse dictus est minusculas
Stellas, periti queis Phoenices navigant.

Secundum quosdam duo sola conscripsit, de conversione et aequinoctio, caetera facilia esse ad percipiendum arbitratus. Putant plerique primum astrologiae secreta rimatum solis defectus conversionesque praedixisse, ut ait Eudemus in ea quam de astrologia scripsit historia: quocirca Xenophanem et Herodotum illum maxime fuisse miratos. Id ipsum autem Heraclitus Democritusque testantur. Sunt qui illum immortales animos primum dixisse asseverent: ex quibus est Choerilus poeta. Primus et solis cursum a conversione in conversionem reperit, solisque magnitudini lunarem orbem comparatum septingentesimam et vicesimam illius partem esse primus, ut quibusdam placet, dixit. Primus etiam mensis

νὸς τριακάδα εἶπε. πρῶτος δὲ καὶ περὶ φύσεως διελέχθη, ὥς τινες. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἱππίας φασὶν αὐτὸν καὶ τοῖς ἀψύχοις μεταδιδόναι ψυχάς, τεκμαιρόμενον ἐκ τῆς λίθου τῆς μαγνήτιδος καὶ τοῦ ἠλέκτρου. παρά τε Αἰγυπτίων γεωμετρεῖν μαθόντα φησὶ Παμφίλη πρῶτον καταγράψαι κύκλου τὸ τρί-
25. γωνον ὀρθογώνιον, καὶ θῦσαι βοῦν. οἱ δὲ Πυθαγόραν φασίν, ὧν ἐστιν Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικός. οὗτος προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ἃ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα· οἷον σκαληνὰ καὶ τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. δοκεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς πολιτικοῖς ἄριστα βεβουλεῦσθαι. Κροίσου γὰρ l) πέμψαντος πρὸς Μιλησίους ἐπὶ συμμαχίᾳ m), ἐκώλυσεν· ὅπερ Κύρου κρατήσαντος ἔσωσε τὴν πόλιν. Κλύτος n) δέ φησιν, ὡς Ἡρακλείδης ἱστορεῖ, μονήρη
IV. αὐτὸν γεγονέναι καὶ ἰδιαστήν. Ἔνιοι δὲ καὶ γῆμαι αὐτὸν καὶ
26. Κίβισσον υἱὸν ἔχειν· οἱ δὲ ἄγαμον μεῖναι, τῆς δὲ ἀδελφῆς τὸν υἱὸν θέσθαι. ὅτε καὶ ἐρωτηθέντα διὰ τί οὐ τεκνοποιεῖ, διὰ φιλοτεκνίαν o) εἰπεῖν. καὶ λέγουσιν ὅτι τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, „Νὴ Δία,“ ἔλεγεν, „οὐδέπω καιρός.“ εἰ-

l) γάρ. Edit. Froben. γοῦν.
m) πέμψαντος — ἐπὶ συμμαχίᾳ. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 475.
n) Κλύτος. Legebatur καὶ αὐτός. Emendavit Menagius.
o) διὰ φιλοτεκνίαν. Edit. Froben. δι' ἀφιλοτεκνίαν.

ultimum diem trigesimam vocavit. De natura quoque primus ipse disserit. Inanimatis etiam illum animas inesse putasse Aristoteles et Hippias auctores sunt, coniicientem id ex magnete lapide et succino. Ab Aegyptiis vero praecepta geometriae eruditum primum descripsisse circuli triangulum rectis angulis, et immolasse bovem refert Pamphila: alii Pythagoram dicunt, ut Apollodorus computator. Porro quae Callimachus in Iambis ait Euphorbum Phrygem invenisse scalenos et triangulos quaeque ad linearum speculationem pertinent, ea iste amplificavit. Constat illum et reipublicae commodis optime consuluisse. Nam quum socios Milesios Croesus habere oraret, obstitit ille: eaque res postea, Cyro victoria potito, salus civitatis fuit. Clytus vero asserit, ut tradit Heraclides, solitariam eum ac privatam vitam adamasse. Quidam uxorem duxisse filiumque Cibissum procreasse, alii caelibem perseverasse sororisque filium sibi adoptasse ferunt. Et quum rogaretur cur liberis non daret operam, quod liberorum amore teneretur, respondisse. Urgenti matri ut se matrimonii vinculis astringeret, adhuc intempestivum esse

τι, ἐπειδὴ παρήβησεν ἐγκειμένης, εἰπεῖν, „Οὐκέτι καιρός.“ Φησὶ καὶ ὁ Ῥόδιος Ἱερώνυμος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν σποράδην V. ὑπομνημάτων, ὅτι βουλόμενος δεῖξαι ῥᾴον εἶναι πλουτεῖν, φορᾶς μελλούσης ἐλαιῶν p) ἔσεσθαι, προνοήσας ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα καὶ πάμπλεισια συνεῖλε χρήματα. Ἀρχὴν δὲ τῶν VI. 27. ὄντων ὕδωρ ὑπεστήσατο, καὶ τὸν κόσμον ἔμψυχον καὶ δαιμόνων πλήρη. τάς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ φασιν αὐτὸν εὑρεῖν καὶ εἰς τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε ἡμέρας διελεῖν. οὐδενὸς τε αὐτοῦ καθηγήσατο, πλὴν ὅτ' εἰς Αἴγυπτον ἐλθὼν τοῖς ἱερεῦσι συνδιέτριψεν. ὁ δὲ Ἱερώνυμος καὶ ἐκμετρῆσαί φησιν αὐτὸν τὰς πυραμίδας, ἐκ τῆς σκιᾶς παρατηρήσαντα ὅτε ἡμῖν ἰσομεγέθεις εἰσὶ q)· συνεβίου δὲ καὶ Θρασυβούλῳ τῷ Μιλησίων τυράννῳ, καθά φησι Μινύης. Τὰ δὲ περὶ τὸν τρίποδα φανερά, VII. τὸν εὑρεθέντα ὑπὸ τῶν ἁλιέων καὶ διαπεμφθέντα τοῖς σοφοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Μιλησίων. φασὶ γὰρ Ἰωνικούς τινας νεα- 28. νίσκους βόλον ἀγαγάσθαι παρὰ Μιλησίων ἁλιέων. ἀναστασθέντος δὲ τοῦ τρίποδος ἀμφισβήτησις ἦν, ἕως οἱ Μιλήσιοι ἔπεμψαν εἰς Δελφούς· καὶ ὁ θεὸς ἔχρησεν οὕτως·

Ἔχγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς;

p) ἐλαιῶν. Edit. Froben. omittit.
q) ἰσομεγέθεις εἰσί. Menagius coni. ἰσομεγέθης ἐστί.

dixit: ingravescente iam aetate quum sibi acrius insisteret, iam, inquit, intempestivum est. Scribit autem Hieronymus Rhodius in secundo Commentariorum, quum vellet ostendere quam sit facile ditari, praecognita futura olearum ubertate conduxisse olearia pecuniasque innumeras sibi comparasse. Principium omnium aquam esse dixit, et animatum mundum ac daemonibus plenum. Anni tempora illorumque vicissitudinem primum invenisse ferunt, eumque in trecentos sexaginta quinque dies divisisse. Nullo praeceptore usus est, nisi quod Aegyptiis sacerdotibus eo profectus, familiariter admodum. Porro Hieronymus mensum esse pyramidas umbram observando, memoriae tradidit, quando nobis aequa magnitudine sunt. Thrasybulo quoque Milesiorum tyranno, ut ait Minyas, convixit. Quae vero de tripode a piscatoribus reperto, sapientibusque a plebe Milesiorum dedicato memorantur, manifesta sunt. Aiunt enim Ionicos adolescentes quosdam a piscatoribus Milesiis iactum retis emisse. Capto deinde et educto tripode orta contentio non ante est sedata, quam Delphos a Milesiis missum responsumque a deo est:

De tripode ex Phoebo quaeris, Milesia proles?

τὶς r) σοφίῃ πάντων πρῶτος, τούτου τρίποδ' αὐδῶ. διδοῦσιν s) οὖν Θαλῇ· ὁ δὲ ἄλλῳ καὶ ἄλλος ἄλλῳ ἕως Σόλωνος. ὁ δὲ ἔφη σοφίᾳ πρῶτον εἶναι τὸν θεὸν καὶ ἀπέστειλεν εἰς Δελφούς. ταῦτα δὴ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεάνδρου t) λαβὼν τοῦ Μιλησίου. Βαθυκλέα γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ u). ἐδόθη δὲ Θαλῇ. καὶ κατὰ περίο-
29. δον πάλιν Θαλῇ· ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν οὕτω κατὰ τὸν Καλλίμαχον·

Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι x) Νειλέω δήμου
δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

τὸ δὲ πεζὸν οὕτως ἔχει· „Θαλῆς Ἐξαμίου y) Μιλήσιος Ἀπόλλωνι Διδυμαίῳ z) Ἑλλήνων ἀριστεῖον δὶς λαβών." ὁ δὲ περιενεγκὼν τὴν φιάλην τοῦ Βαθυκλέους παῖς Θυρίων ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἔλευσις a) ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἀλέξανδρος b) ὁ Μύνδιος ἐν ἐννάτῳ μυθικῶν. Εὔδοξος δ' ὁ Κνί-

r) τίς. Menagius malebat ὅς. Non opus.
s) διδοῦσιν. Edit. Froben. δίδουσιν. Menag. δίδωσιν. Illud ex MSS. commendavit Menagius.
t) Λεάνδρου. Stephan. Λεανδρίου. codd. Cantabr. et Arund. Λεανδρείου. Illud praebent editt. Froben. et Menag. cum Interpretibus.
u) πρωτίστῳ. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 419.
x) μεδεῦντι. Menag. μεδοῦντι.
y) Ἐξαμίου. Edit. Froben. ἐξαμύου.
z) Διδυμαίῳ. Legebatur Δελφινίῳ. Emendavit Menagius.
a) Ἔλευσις. Menagius coni. Ἐλεύσινος sive Ἐλεύσιος.
b) Ἀλέξανδρος. Legebatur Ἀλέξων. Correxit Menagius.

Huic tripodem addico, cui sit sapientia prima.
Datur ergo Thaleti, Thalesque illum alii dat et rursus alius alii, donec ad Solonem ventum est: qui deum primum esse sapientia asserens illum Delphos misit. Ista Callimachus in Iambis aliter tradit accepta a Leandro Milesio. Bathyclem enim quempiam Arcadem phialam reliquisse, atque iussisse dari sapientissimo, datamque Thaleti ac per orbem rursum Thaleti: quam ille Apollini Didymaeo misit, sic dicens secundum Callimachum:

Plebem regenti me Thales Nelei dat,
Clarum bis hoc qui iam assequutus est donum.

Pedestris autem oratio sic se habet: *Thales Examii filius Milesius Apollini Didymaeo, Graecorum praemium bis nactus.* Qui autem circumtulerat phialam Bathyclis filius, Thyrion vocabatur, ut Eleusis ait in libro de Achille et Alexander Myndius in nono Fabulosorum. Eudoxus autem Cnidius

διος καὶ Εὐάνθης ὁ Μιλήσιός φασι τῶν Κροίσου τινὰ φίλων λαβεῖν παρὰ τοῦ βασιλέως ποτήριον χρυσοῦν, ὅπως δῷ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων· τὸν δὲ δοῦναι Θαλῇ. καὶ περιελθεῖν εἰς Χείλωνα, ὃν πυνθάνεσθαι τοῦ Πυθίου τίς αὐτοῦ σοφώτερος· καὶ τὸν ἀνειπεῖν Μύσωνα, περὶ οὗ λέξομεν. [τοῦτον οἱ περὶ τὸν Εὔδοξον ἀντὶ Κλεοβούλου τιθέασι, Πλάτων δ' ἀντὶ Περιάνδρου c).] περὶ αὐτοῦ δὴ τάδε ἀνεῖπεν d) ὁ Πύθιος· 30.

Οἰταῖόν τινα φημὶ Μύσων' ἐν Χηνὶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσιν.

ὁ δ' ἐρωτήσας ἦν Ἀνάχαρσις e). Δαίδακος δ' ὁ Πλατωνικὸς f) καὶ Κλέαρχος φιάλην ἀποσταλῆναι ὑπὸ Κροίσου Πιττακῷ καὶ οὕτω περιενεχθῆναι. Ἄνδρων δ' ἐν τῷ Τρίποδι, Ἀργείους ἆθλον ἀρετῆς τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων τρίποδα θεῖναι· κριθῆναι δὲ Ἀριστόδημον Σπαρτιάτην, ὃν παραχωρῆσαι Χείλωνι. μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος οὕτως· 31.

Ὣς γὰρ δή ποτέ φασιν Ἀριστόδαμον
ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν,

c) [τοῦτον — Περιάνδρου.]. Addititia videntur Menagio.
d) ἀνεῖπεν. Casaubonus malebat ἀνεῖλεν.
e) ὁ δ' ἐρωτήσας ἦν Ἀνάχαρσις. Rossio l. l. §. IV. p. 16. sq. e Mysone §. 106. huc translata videntur. Mihi non item.
f) Δαίδακος δ' ὁ Πλατωνικός. Edit. Froben. δαίδαχος. Menagius cum Casaubono coni. Δαίμαχος δ' ὁ Πλαταϊκὸς vel Πλαταϊεύς.

Euanthesque Milesius aiunt Croesi amicum quendam aureum poculum a rege accepisse, ut illud sapientissimo Graecorum daret, ipsumque Thaleti dedisse, pervenisseque ad Chilonem. Ei vero, quum a Pythio quaereret quisnam esset se sapientior, responsum esse, Mysonem: de quo suo loco dicemus. [Hunc Eudoxus pro Cleobulo, Plato pro Periandro ponit.] De ipso haec respondit Apollo:

Oetaeum quendam prognatum Chene Mysonem
Te magis esse aio rebus sublimibus aptum.

Qui autem rogaverat, Anacharsis fuit. Daedacus vero Platonicus et Clearchus phialam a Croeso ad Pittacum missam atque ita in orbem circumlatam ferunt. Andron vero in Tripode Argivos ait virtutis praemium sapientissimo Graecorum tripoda constituisse: eumque Aristodemum Spartanum fuisse iudicatum, qui item concesserit Chiloni. Meminit Aristodemi Alcaeus quoque sic:

Ita enim quondam aiunt Aristodemum
Spartae sermonem haud imbellem protulisse:

Χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλὸς [οὐδὲ τίμιος g).]

ἔνιοι δέ φασιν ὑπὸ Περιάνδρου Θρασυβούλῳ τῷ Μιλησίων τυράννῳ πλοῖον ἔμφορτον ἀποσταλῆναι· τοῦ δὲ περὶ τὴν Κῶαν θάλασσαν ναυαγήσαντος, ὕστερον εὑρεθῆναι πρός τινων ἁλιέων τὸν τρίποδα. Φανόδικος h) δὲ περὶ τὴν Ἀθηναίαν θάλασσαν εὑρεθῆναι καὶ ἀνενεχθέντα εἰς ἄστυ γενομένης ἐκ-
32. *κλησίας Βίαντι πέμφθῆναι· διὰ τί δέ, ἐν ᾧ περὶ Βίαντος λέξομεν. ἄλλοι φασὶν ἡφαιστότευκτον εἶναι αὐτὸν καὶ δοθῆναι πρὸς τοῦ θεοῦ Πέλοπι γαμοῦντι· αὖθίς τε εἰς Μενέλαον ἐλθεῖν καὶ σὺν τῇ Ἑλένῃ ἁρπασθέντα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ῥιφθῆναι εἰς τὴν Κῶαν θάλασσαν πρὸς τῆς Λακαίνης, εἰπούσης ὅτι περιμάχητος ἔσται· χρόνῳ δὲ Λεβιδίων i) τινῶν αὐτόθι γρῖφον k) ἀνησαμένων καταληφθῆναι καὶ τὸν τρίποδα· μαχομένων δὴ l) πρὸς τοὺς ἁλιέας, γενέσθαι τὴν ἄνοδον ἕως τῆς Κῶ· καὶ ὡς οὐδὲν ἤνυτον, τοῖς Μιλησίους μητροπό-*

g) Ὡς γὰρ — [οὐδὲ τίμιος.]. Restitui ex Scholiasta Pindari Isthm. II. 17. qui in fine addit οὐδὲ τίμιος. Legebatur Ὡς γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμον, | ὃν (Steph. om.) φασιν οὐκ ἀπάλαμνον | ἐν Σπάρτᾳ λόγον εἰπεῖν, | Χρήματ' — ἐσθλός.

h) Φανόδικος. Menagius coni. Φανόδημος.

i) Λεβιδίων. Edit. Froben. λεβεντίων.

k) γρῖφον. Edit. Froben. et Steph. γρύπον. Menag. γρίφον.

l) δή. Menag. δέ.

Pecunia facit virum, pauper vero nemo apparet bonus [neque honestus.]

Nonnulli a Periandro ad Thrasybulum Milesiorum tyrannum onustam navem missam referunt: ea vero quum circa Coum mare naufragium fecisset, inventum post a piscatoribus tripodem, qui ea vehebatur. Phanodicus vero circa mare Atticum repertum atque in urbem delatum scribit, advocataque concione ex decreto publico Bianti missum. Causam suo loco dicemus, quum de Biante dicendum erit. Alii a Vulcano fabrefactum tradunt, ac pro munere Pelopi a deo datum, quum ille uxorem duceret: deinde ad Menelaum pervenisse, raptumque cum Helena ab Alexandro in Coum mare fuisse coniectum a Lacaena rixarum causam fore asserente. Postea, quum quidam illic Lebedii retis iactum mercati essent, tripoda quoque fuisse comprehensum: et quum exorto cum piscatoribus iurgio Coum ascendissent nihilque proficerent, Miletum, quae erat metropolis, eam rem detu-

λει οὔσι μηνύουσιν. οἱ δ' ἐπειδὴ διαπρεσβευόμενοι ἠλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κώους πολεμοῦσι. καὶ πολλῶν ἑκατέρωθεν πιπτόντων ἐκπίπτει χρησμὸς δοῦναι τῷ σοφωτάτῳ· καὶ ἀμφότεροι συνήνεσαν Θαλῆ. ὁ δὲ μετὰ τὴν περίοδον τῷ Διδυμαίῳ τίθησιν Ἀπόλλωνι. Κώοις μὲν οὖν τοῦτον ἐχρήσθη τὸν τρόπον· 33.

Μὴ πρότερον λήξειν νεῖκος Μερόπων καὶ Ἰώνων,
πρὶν χρίποδα χρύσειον, ὃν Ἥφαιστος βάλε πόντῳ,
ἐκ πόλιος πέμψητε καὶ ἐς δόμον ἀνδρὸς ἵκηται,
ὅς δεδάηκε τά τ' ὄντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.

Μιλησίοις δέ·

Ἔκγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοίβον ἐρωτᾷς;
ὡς προείρηται. καὶ τόδε μὲν οὕτως. Ἕρμιππος δ' ἐν τοῖς βίοις εἰς τοῦτον ἀναφέρει τὸ λεγόμενον ὑπό τινων m) περὶ Σωκράτους. ἔφασκε γάρ, φησίn), τριῶν τούτων ἕνεκα χάριν ἔχειν τῇ τύχῃ· πρῶτον μὲν ὅτι ἄνθρωπος ἐγενόμην καὶ οὐ θηρίον· εἶτα ὅτι ἀνὴρ καὶ οὐ γυνή· τρίτον ὅτι Ἕλλην καὶ οὐ βάρβαρος. Λέγεται δ' ἀγόμενος ὑπὸ γραὸς ἐκ τῆς οἰ- VIII.
κίας, ἵνα τὰ ἄστρα κατανοήσῃ, εἰς βάθρον ἐμπεσεῖν καὶ αὐτῷ 34.
ἀνοιμώξαντι φάναι τὴν γραῦν, „Σὺ γάρ, ὦ Θαλῆ, τὰ ἐν πο-

m) ὑπό τινων. Edit. Froben. et Menag. ὑπό τινος.
n) φησί. Edit. Froben. et Menag. φασί.

lerunt. Missi a Milesiis legati, qui eam rem componerent, infecto negotio reversi sunt. Milesii, ut se contemptos viderunt, adversus Coos armis decernere parant: plurimisque hinc inde cadentibus, divino oraculo responsum est, sapientissimo dandum tripoda. Mox in Thaletem utraeque partes consensere. Hunc ille postea Didymaeo devovit Apollini. Cois itaque responsum:

Non prius Ionii Meropesque a Marte recedent,
Quam tripodem auratum, pelagus quem misit in altum
Vulcanus, vos rursum ipsi mittatis in aedes
Mox hominis, cui sit sapientia noscere prompta,
Quae sint, quae fuerint, quae mox ventura trahantur.

Milesiis, ut supra iam diximus, responsum:

De tripode ex Phoebo quaeris, Milesia proles?

Sed de his hactenus. Hermippus autem in Vitis in hunc refert quod a quibusdam de Socrate dicitur. Aiebat enim, inquit, trium maxime rerum causa gratias se fortunae agere: primo quod homo, non belua; deinde quod vir, non mulier; tertio quod Graecus esset natus, non barbarus. Fertur, quum domo exiret contemplandorum siderum causa, in subiectam fossam incidisse, petulantique probro dictum ab anu

σὺν οὐ δυνάμενος ἰδεῖν, τὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ οἴει γνώσεσθαι;" οἶδε δ' αὐτὸν ἀστρονομούμενον καὶ Τίμων, καὶ ἐν τοῖς Σίλλοις ἐπαινεῖ αὐτὸν λέγων·

Οἷόν θ' ἑπτὰ Θάλητα σοφῶν σοφόν, ἀστρονόμημα.

τὰ δὲ ο) γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος εἰς ἔπη τείνειν διακόσια. ἐπιγεγράφθαι δ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰκόνος τάδε·

Τόνδε Θαλῆν Μίλητος Ἰὰς θρέψασ' ἀνέδειξεν,
ἀστρολόγον p) πάντων πρεσβύτατον σοφίῃ.

IX. 35. Τῶν τε ᾀδομένων αὐτοῦ τάδε εἶναι·

Οὔ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν·
ἕν τι μάτευε q) σοφόν,
ἕν τι κέδνὸν αἱροῦ·
λύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπειροεπολόγους r).

φέρεται δὲ ἀποφθέγματα αὐτοῦ τάδε· πρεσβύτατον τῶν ὄντων θεός· ἀγέννητον γάρ. κάλλιστον κόσμος· ποίημα γὰρ θεοῦ. μέγιστον τόπος· ἅπαντα γὰρ χωρεῖ. τάχιστον νοῦς·

o) Οἷόν θ' — ἀστρονόμημα. τὰ δὲ —. Menag. Οἷόν θ' ἑπτὰ Θάλητα σοφῶν σοφόν. Ἀστρονομήματα δὲ —. Alteram lectionem, probatam Casaubono Menagioque, praebent MSS. ap. Menag., cod. Arund., Froben. (qui cum cod. Cantabr. habet οἷον ἕπτα) et Stephan. Caeterum commate distinxi post σοφὸν cum Friderico Paul in libello de Sillis Graecorum p. 42. fr. VI.

p) ἀστρολόγον. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 83. ἀστρολόγων.

q) μάτευε. Edit. Froben. et Menag. μέντευε.

r) Οὔ τι — ἀπειροεπολόγους. Mutila videbantur Scaligero et Menagio. Metri rationem praescripsit Hermannus.

domestica, Qua ratione, o Thales, quae in caelis sunt comprehensurum te arbitraris, qui ea quae sunt ante pedes videre non vales? Astronomiae sane fuisse studiosissimum Timon quoque agnovit, qui illum in Sillis laudat, quum ait:

Qualis erat sophiaeque Thales caelique peritus.

Porro quae ab eo scripta sunt ad ducentos versus pertingere Lobon Argivus auctor est, inscriptosque imagini ipsius versus hos:

Hunc quae nutrivit Milesia terra Thaletem,
Astrologum primi nominis ipsa tulit.

Quae autem eius nomine circumferuntur, haec sunt:

Non multa verba prudentis animi indicium sunt,
unum aliquid sapiens divina,
unum quippiam praeclarum eligo:
obstrues enim os loquacium hominum non paucorum.

Feruntur eius et istae sententiae: Antiquissimam eorum omnium quae sunt, deus: ingenitus enim. pulcherrimum mundus: a deo enim factus est. maximum locus: capit enim om-

διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ πάντων. σοφώτατον χρόνος· ἀνευρίσκει γὰρ πάντα. οὐδὲν ἔφη τὸν θάνατον διαφέρειν τοῦ ζῆν. „Σὺ οὖν," ἔφη τις, „διὰ τί οὐκ ἀποθνήσκεις;" „Ὅτι," ἔφη, οὐδὲν διαφέρει." πρὸς τὸν πυθόμενον τί πρότερον ἐγένετο, νὺξ ἢ ἡμέρα, „Ἡ νύξ," ἔφη, „μιᾷ ἡμέ- 36.
ρᾳ πρότερον." ἠρώτησέ τις αὐτὸν εἰ λήθοι θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν· „Ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος," ἔφη. πρὸς τὸν μοιχὸν ἐρόμενον εἰ ὀμόσει μὴ μεμοιχευκέναι, „Οὐ χεῖρον," ἔφη, „μοιχείας ἐπιορκία." ἐρωτηθεὶς τί δύσκολον, ἔφη, „Τὸ ἑαυτὸν γνῶναι." τί δὲ εὔκολον, „Τὸ ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι." τί ἥδιστον, „Τὸ ἐπιτυγχάνειν." τί τὸ θεῖον, „Τὸ μήτε ἀρχὴν ἔχον μήτε τελευτήν." τί δύσκολον τε εἰη τεθεαμένος, „Γέροντα," ἔφη, „τύραννον." πῶς ἄν τις ἀτυχίαν ῥᾷστα φέροι, „Εἰ τοὺς ἐχθροὺς χεῖρον πράσσοντας βλέποι." πῶς ἂν ἄριστα καὶ δικαιότατα βιώσαιμεν, „Ἐὰν ἃ τοῖς ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν αὐτοὶ μὴ δρῶμεν." τίς εὐδαίμων, „Ὁ 37.
τὸ μὲν σῶμα ὑγιής, τὴν δὲ τύχην εὔπορος π), τὴν δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτος." φίλων παρόντων καὶ ἀπόντων μεμνῆσθαί φησι· μὴ

π) τί δύσκολον. Menagius coni. τί δὲ καινόν.

ρ) τὴν δὲ τύχην εὔπορος, τὴν δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτος. Edit. Froben. ὁ τὸ μὲν σῶμα ὑγιής, τὴν δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτος. Menag. τὴν δὲ ψυχὴν εὔπορος, τὴν δὲ φύσιν εὐπαίδευτος. Nostram lectionem praeter Stephan. commendant codd. Cantabr. et Arund., duo MSS. ap. Menag. atque Ambrosius. Cf. I. G. Schneiderus in F. A. Wolfii Anall. Litt. Fasc. III. p. 242.

nia. velocissimum mens: nam per universa discurrit. fortissimum necessitas: cuncta enim superat. sapientissimum tempus: namque invenit omnia. Nihil ait mortem a vita differre: Tu vero, aiebat quispiam, quare non moreris? Quia nihil, inquit, differt. Sciscitanti cuidam utrum prius factum esset, nox an dies: Nox, ait, una prius die. Interrogatus lateretne deos homo male agens, Ne cogitans quidem, inquit. Percontanti adultero an inraret non commisisse se adulterium, Non est, ait, periurium adulterio deterius. Interrogatus quidnam esset difficile, Se, inquit, ipsum noscere: quid contra facile, Alteri consilium dare; quid suavissimum, Frui; quid Deus, Quod initio et fine caret. Quid difficile vidisset, Tyrannum, inquit, senem. Quo pacto adversae fortunae impetus quispiam ferat facillime, Si inimicos, ait, videat deterius affectos. Quomodo optime ac iustissime vivemus, Si quae in aliis reprehendimus, ait, ipsi non faciamus. Quisnam felix sit, Qui corpore, inquit, sanus, fortuna locuples, animo non ignavus neque imperitus est. Amicorum praesentium et absentium

τὴν ὄψιν καλλωπίζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν εἶναι καλόν. μὴ πλούτει, φησί, κακῶς, μηδὲ διαβαλλέτω σε λόγος πρὸς τοὺς πίστεως κεκοινωνηκότας. οὓς ἂν ἐράνους εἰσενέγκῃς, φησί, τοῖς γονεῦσι, τοὺς αὐτοὺς προσδέχου καὶ παρὰ τῶν τέκνων. τὸν Νεῖλον εἶπε πληθύνειν ἀνακοπτομένων τῶν ῥευμάτων ὑπὸ τῶν
X. ἐτησίων ἐναντίων ὄντων. Φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς γεγενῆσθαι αὐτὸν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς τριακοστῆς
38. πέμπτης Ὀλυμπιάδος. ἐτελεύτησε δ' ἐτῶν ἑβδομήκοντα ὀκτὼ ἢ, ὡς Σωσικράτης φησίν, ἐννενήκοντα· τελευτῆσαι γάρ τ) ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος, γεγονότα κατὰ Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἅλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ῥεῖ-
XI. θρον παραιρέψαντα. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Θαλαῖ, καθά φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις, πέντε· ῥήτωρ Καλατιανός u), κακόζηλος· ζωγράφος Σικυώνιος, μεγαλοφυής· τρίτος ἀρχαῖος πάνυ, κατὰ Ἡσίοδον καὶ Ὅμηρον καὶ Λυκοῦργον· τέταρτος οὗ μέμνηται Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ζωγραφίας· πέμπτος νεώτερος, ἄδοξος, οὗ μνημονεύει Διονύσιος ἐν
XII. 39. Κριτικοῖς x). Ὁ δ' οὖν σοφὸς ἐτελεύτησεν ἀγῶνα θεώμενος

t) γάρ. Edit. Froben. δέ.
u) Καλατιανός. Edit. Froben. et Steph. et Menag. cum Intpp. Καλαντιτιανός. Correxit Menagius ex RRR. Cf. V. 83.
x) Διονύσιος ἐν Κριτικοῖς. Casaubonus coni. Δ. ἐν Κρητικοῖς, Menagius Δ. ἐν Χρονικοῖς.

aeque memores debere esse: non componere faciem, sed bonarum artium studiis animum excolere praeclarum esse. Noli, inquit, ditari nequiter, neque in ius te vocet sermo contra coniunctos tibi ac socios dictus. Quaecunque, ait, stipendia parentibus intuleris, eadem ipse a filiis exspecta. Nilum ait excrescere, quando etesiae, qui contrarii sunt, undas repellunt. Ortum primo anno tricesimae quintae Olympiadis Thaletem Apollodorus in Chronicis tradit: mortuum aetatis anno septuagesimo, sive, ut Sosicrates ait, nonagesimo: quinquagesima quippe et octava Olympiade esse defunctum. Croesi vero natum temporibus, cui etiam pollicitus sit Halyn fluvium sine ponte traiicere, averso flumine. Fuisse etiam alios quinque huius nominis Demetrius Magnesius in Aequivocis fatetur: primum rhetorem Calatianum; secundum pictorem Sicyonium, magnanimum; tertium antiquissimum, ferme Hesiodi, Homeri Lycurgique temporibus; quartum cuius meminit Duris in libro de pictura; quintum iuniorem et obscurum, cuius Dionysius quoque in Criticis mentionem facit. Sapiens igitur Thales obiit, quum certamen gymni-

γυμνικὸν ὑπά τε καύματος καὶ δίψους καὶ ἀσθενείας, ἤδη γηραιός. καὶ αὐτοῦ ἐπιγέγραπται τῷ μνήματι·

Ἦ ὀλίγον τόδε σῆμα — τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες, —
τῶ πολυφροντίστω τοῦτο Θάλητος ὄρηγ).

ἔστι καὶ παρ' ἡμῶν εἰς αὐτὸν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιγραμμάτων ἢ παμμέτρῳ τόδε τὸ ἐπίγραμμα:

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἀγῶνα θεώμενον, ἠέλιε Ζεῦ,
τὸν σοφὸν ἄνδρα Θαλῆν ἤρπασας ἐκ σταδίων z).
αἰνέω ὅττι μιν ἐγγὺς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρέσβυς
οὐκέθ' ὁρᾶν ἀπὸ γῆς ἀστέρας ἠδύνατο.

Τούτου ἐστὶ τὸ Γνῶθι σαυτόν, ὅπερ Ἀντισθένης ἐν ταῖς XIII. 40.
Διαδοχαῖς Φημονόης εἶναί φησιν, ἐξιδιοποιήσασθαι δὲ αὐτὸ Χείλωνα. Περὶ δὴ τῶν ἑπτά — ἄξιον γὰρ ἐνταῦθα καθολικῶς XIV.
κἀκείνων ἐπιμνησθῆναι — λόγοι φέρονται τοιοῦτοι. Δάμων ὁ Κυρηναῖος, γεγραφὼς περὶ τῶν φιλοσόφων, πᾶσιν ἐγκαλεῖ, μάλιστα δὲ τοῖς ἑπτά. Ἀναξιμένης δέ φησι a) πάντας ἐπιθέσθαι ποιητικῇ b)· ὁ δὲ Δικαίαρχος οὔτε σοφοὺς οὔτε φιλοσόφους φησὶν αὐτοὺς γεγονέναι, συνετοὺς δέ τινας καὶ νομο-

y) Ἦ ὀλίγον — ὄρη. Iacobsius Anthol. Gr. VII. 84. Ἦ ῥ' ὀλίγον τόδε σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες (f. οὐρανόμακες), | τοῦ πολυφροντίστου τοῦτο Θάλητος ὄρη.
z) σταδίων. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 85. σταδίου.
a) φησι. Edit. Froben. omittit.
b) ποιητικῇ. Ed. Frob. ποιητικά. Menag. ποιητικῆς. Correxit Menag.

cum spectaret, aestu scilicet, siti et infirmitate fatigatus, iam vetulus. Eius sepulcro inscriptum est hoc epigramma:

Nempe hic exiguus tumulus, sed sidera scandit
Gloria, sunt cuius haec monumenta Thalae.

Est quoque nostrum in eum primo epigrammatum sive pammetri libro hoc epigramma:

Gymnicon aspiceret quum rursus agona, Thaletem
Traxisti e stadiis, Iuppiter Eelie.
Hunc laudo, caelo propius quod duxeris: ultra
Non poterat terris astra videre senex.

Huius illud est, Nosce te ipsum, quod Antisthenes in Successionibus ait fuisse Phemonoes, idque sibi usurpasse Chilonem. Iam de septem sapientibus, quorum generatim hoc loco facienda mentio est, sermones feruntur huiusmodi. Damon Cyrenaeus, quum de philosophis scriberet, omnes insimulavit et septem in primis. Anaximenes autem omnes ait poeticae fuisse magis studiosos. Dicaearchus neque sapientes neque philosophos eos fuisse asserit, sed cordatos plane

θετικοὺς. Ἀρχέτιμός τε ὁ Συρακόσιος c) ὁμιλίαν αὐτῶν γέγραφε παρὰ Κυψέλῳ, ᾗ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν· Ἔφορος d) δὲ παρὰ Κροίσῳ πλὴν Θαλοῦ. φασὶ δέ τινες καὶ ἐν
41. Πανιωνίῳ καὶ ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Δελφοῖς συνελθεῖν αὐτούς. διαφωνοῦνται δὲ καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν καὶ ἄλλου ἄλλο φασὶν εἶναι, ὡς ἐκεῖνο·

Ἦν Λακεδαιμόνιος Χείλων σοφός, ὃς τάδ' ἔλεξε·
Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά e).

στασιάζεται δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Λέανδρος f) μὲν γὰρ ἀντὶ Κλεοβούλου καὶ Μύσωνος Λεώφαντον g) Γόρσιάδα, Λεβέδιον ἢ Ἔφεσιον ἐγκρίνει καὶ Ἐπιμενίδην τὸν Κρῆτα· Πλάτων δ' ἐν Πρωταγόρᾳ Μύσωνα ἀντὶ Περιάνδρου· Ἔφορος h) δὲ ἀντὶ Μύσωνος Ἀνάχαρσιν· οἱ δὲ καὶ Πυθαγόραν προσγράφουσι. Δικαίαρχος δὲ τέσσαρας ὁμολογημένους ἡμῖν παραλείπων, Θαλῆν, Βίαντα, Πιττακόν, Σόλωνα. ἄλλους δὲ ὀνομάζων ἓξ, ὧν ἐκλέξασθαι τρεῖς, Ἀριστόδημον, Πάμφιλον, Χείλωνα Λακεδαιμόνιον, Κλεόβουλον, Ἀνάχαρσιν, Περίανδρον. ἔνιοι προστιθάσιν Ἀπουσίλαον Κάβα ἢ Σκάβρα Ἀρ-

c) Συρακόσιος. Scribebatur Συρακούσιος.
d) Ἔφορος. Legebatur Εὔφορος. Alterum recepi ex cod. Cantabr.
e) Ἦν καλά. V. Iacobs. Append. Anthol. Gr. nr. 206.
f) Λέανδρος. Scribebatur Λεάνδριος. Vid. supra §. 28.
g) Λεώφαντον. Edit. Froben. hic et §. 42. λεόφαντον.
h) Ἔφορος. Legebatur Εὔφορος. Alterum recepi ex codd. Cantabr. et Arund., confirmatum hic et supra Aldobrandino.

viros legumque latores. Archetimus Syracusanus illorum cum Cypselo congressum scripsit, cui se quoque interfuisse ait: Ephorus apud Croesum praeter unum Thaletem convenisse tradit. Aiunt autem quidam et in Panionio et Corintho et Delphis eos convenisse. De sententiis quoque illorum inter se dissentiunt, aliam alii tribuentes, ut illud:

Haec sapiens Chilon Lacedaemone dixerat olim:
Nil nimium: iusto tempore facta placent.

Magna et de illorum numero discordia est. Leandrus enim pro Cleobulo et Mysone Leophantum Gorsiada, Lebedium sive Ephesium inserit, Epimenidemque Cretensem; Plato autem in Protagora Mysonem pro Periandro. Ephorus pro Mysone ponit Anacharsim: alii Pythagoram adiiciunt. Porro Dicaearchus quattuor nobis consensu omnium sapientes tradit: Thaletem, Biantem, Pittacum atque Solonem. tum sex alios nominat, quorum ex numero tres elegit: Aristodemum scilicet, Pamphilum, Chilonem Lacedaemonium, Cleobulum, Anacharsim et Periandrum. Addunt quidam Acusilaum Ca-

γεῖον. Ἕρμιππος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν σοφῶν ἑπτακαίδεκά φη- 42.
σιν, ὧν τοὺς ἑπτὰ ἄλλους ἄλλως αἱρεῖσθαι· εἶναι δὲ Σόλωνα, Θαλῆν, Πιττακόν, Βίαντα, Χείλωνα, Μύσωνα i), Κλεόβουλον, Περίανδρον, Ἀνάχαρσιν, Ἀκουσίλαον, Ἐπιμενίδην, Λεώφαντον, Φερεκύδην, Ἀριστόδημον, Πυθαγόραν, Λᾶσον Χαρμαντίδου ἢ Σισυμβρίνου k) ἤ, ὡς Ἀριστόξενος, Χαβρίνου Ἑρμιονέα, Ἀναξαγόραν. Ἱππόβοτος δ' ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ἀναγραφῇ· Ὀρφέα, Λίνον, Σόλωνα, Περίανδρον, Ἀνάχαρσιν, Κλεόβουλον, Μύσωνα, Θαλῆν, Βίαντα, Πιττακόν, Ἐπίχαρμον, Πυθαγόραν. Φέρονται δὲ καὶ τοῦ Θαλοῦ ἐπιστολαὶ αἵδε· XV.

Θαλῆς Φερεκύδει.

Πυνθάνομαί σε πρῶτον Ἰώνων μέλλειν λόγους ἀμφὶ τῶν 43.
θείων χρημάτων εἰς τοὺς Ἕλληνας φαίνειν. καὶ τάχα μὲν ἡ γνώμη τοι δικαίη ἐς τὸ ξυνὸν καταθέσθαι γραφὴν μᾶλλον l) ἢ ἐφ' ὁποιοισοῦν ἐπιτρέπειν χρῆμα εἰς οὐδὲν ὄφελος. εἰ δή τοι ἥδιον, ἐθέλω γενέσθαι λεσχηνωτὴς περὶ ὁτέων γράφεις· καὶ ἢν κελεύῃς, παρά σε ἀφίξομαι ἐς Σύρον m). ἢ γὰρ ἂν

i) Μύσωνα. Inserui iussu Casauboni Menagiique.
k) Σισυμβρίνου. Edit. Froben. et Menag. Συμβρίνου. Illud commendant praeter Steph. et cod. Arund. Ambrosius et ex MSS. Menagius.
l) μᾶλλον. Edit. Froben. cum cod. Arund. καὶ μᾶλλον. Caeterum MSS. ap. Menag. omittunt μᾶλλον.
m) ἐς Σύρον. Edit. Froben. ἐς οὖρον.

bae sive Scabrae filium Argivum. Hermippus autem in libro de sapientibus decem et septem fuisse tradit, quorum ex numero septem illos alii aliter eligunt: esse autem hos: primo loco Solonem, Thaletem, Pittacum, Biantem, Chilonem, Mysonem, Cleobulum, Periandrum, Anacharsim, Acusilaum, Epimenidem, Leophantum, Pherecydem, Aristodemum, Pythagoram, Lasum Charmantidae seu Sisymbrini sive, ut Aristoxenus tradit, Chabrini filium Hermioneum, Anaxagoram. Enimvero Hippobotus in Descriptione philosophorum hanc illorum seriem exponit: primo Orpheum, deinde Linum, tum Solonem, Periandrum, Anacharsim, Cleobulum, Mysonem, Thaletem, Biantem, Pittacum, Epicharmum et extremo loco Pythagoram. Feruntur et istae Thaletis epistolae:

Thales Pherecydi.

Audio te primum Ionum de divinis rebus apud Graecos palam disserere parare. Verum iustiore fortasse sententia in commune quae scripseris conferes, quam ut quibusvis aliis committas nullo emolumento. Equidem si tibi gratum cognovero, volo conscius eorum quae scribis esse: ac si quidem iubes, ad te mature proficiscar. Neque enim

οὐ φρενήρεις εἴημεν ἐγώ τε καὶ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, εἰ n) πλεύσαντες μὲν εἰς Κρήτην κατὰ τὴν κεῖθι ἱστορίην o), πλώσαντες δὲ εἰς Αἴγυπτον ὁμιλήσοντες τοῖς ἐκείνη ὅσοι ἱερέες τε καὶ ἀστρονόμοι, παρὰ σὲ δὲ μὴ πλώσαιμεν. ἥξει γὰρ καὶ ὁ
44. Σόλων, ἢν ἐπιτρέπῃς. σὺ μέντοι χωροφιλέων ὀλίγα φοιτέεις ἐς Ἰωνίην, οὐδέ σε ποθὴ ἔχει ἀνδρῶν ξείνων· ἀλλά, ὡς ἔλπομαι, ἑνὶ μούνῳ χρήματι πρόσκεαι τῇ γραφῇ. ἡμέες p) δὲ οἱ μηδὲν γράφοντες περιχωρέομεν τήν τε Ἑλλάδα καὶ Ἀσίην.

XVI. Θαλῆς Σόλωνι.

Ὑποστὰς ἐξ Ἀθηνέων q) δοκέεις ἄν μοι ἁρμοδιώτατα ἐν Μιλήτῳ οἶκον ποιέεσθαι παρὰ τοῖς ἀποίκοις ὑμέων· καὶ γὰρ ἐνθαῦτά r) τοι δεινὸν οὐδέν. εἰ δὲ ἀσχαλήσεις ὅτι καὶ Μιλήσιοι τυραννεόμεθα — ἐχθαίρεις γὰρ πάντας αἰσυμνήτας — ἀλλὰ τέρποι ἂν σὺν τοῖς ἑταίροις ἡμῖν καταβιούς. ἐπέστειλε δέ τοι s) καὶ Βίης ἥκειν ἐς Πριήνην· σὺ δὲ εἰ προσηνέστερόν τοι τὸ Πριηνέων ἄστυ κεῖθι οἰκέειν t), καὶ αὐτοὶ παρά σε οἰκήσομεν.

n) εἰ. Addidi ex sententia Casauboni Menagiique.
o) κατὰ τὴν κεῖθι ἱστορίην. Menagius coni. κατὰ τὴν τῶν κεῖθι ἱστορίην. Confirmant tres MSS. κατὰ τῶν κεῖθι ἱστορίην praebentes.
p) ἡμέες. Scribebatur ἡμεῖς. Correxit Menagius.
q) Ἀθηνέων. Legebatur Ἀθηναίων. Vid. Koenius ad Gregor. Coriuth. p. 380. ed. Schaefer.
r) ἐνθαῦτα. Edit. Froben. ἐνταῦθα.
s) τοι. Scribebatur σοι. Correxit Menagius.
t) κεῖθι οἰκέειν. Menagius coni. οἰκέειν κεῖθι.

adeo amentes ac stolidi sumus ego et Solon Atheniensis, ut quum navigio Cretam petierimus visendi gratia, Aegyptumque itidem penetraverimus, ut istic sacerdotibus et astronomis congrederemur; ad te non pari studio navigaturi simus. Veniet enim et Solon ipse, si annuas. Namque tu loci illius amore detentus raro in Ioniam transis, neque peregrinorum hominum desiderio tangeris. Verum uni tantum, ut spero, scribendi negotio incumbis. At nos, qui nihil scribimus, Graeciam Asiamque peragramus.

Thales Soloni.

Athenis si excedas, Mileti, ut equidem reor, commodissime habitare poteris. Est enim vestra colonia, patierisque grave nihil. Quod si et apud Milesios exsecraris tyrannidem — aeque enim ubique tyrannos infestos habes — at cum amicis nobiscum vivere erit iucundissimum. Scripsit ad te Bias ut Prienam proficiscaris: eam tu urbem si libentius inhabitaveris, et ipsi eo ad te advolabimus.

CAPUT II.

ΣΟΛΩΝ.

Σόλων Ἐξηκεστίδου Σαλαμίνιος πρῶτον μὲν τὴν σεισάχθειαν I.
εἰσηγήσατο Ἀθηναίοις· τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ 45.
κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο καὶ πολλοὶ δὲ
ἀπορίαν ἐθήτευον ἑπτὰ δὴ τάλαντων ὀφειλομένων αὐτῷ πα-
τρώων συνεχώρησε πρῶτος καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προ-
έτρεψε πρᾶξαι· καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια· φα-
νερὸν δὲ διὰ τί. ἔπειτα τοὺς λοιποὺς νόμους ἔθηκεν, οὐ μα-
κρὸν ἂν εἴη διεξιέναι· καὶ ἐς τοὺς ἄξονας κατέθετο. Τὸ δὲ II.
μέγιστον, τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σαλαμῖνος ἀμφισβητουμένης 46.
ὑπό τε Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων καὶ πολλάκις ἐῶν Ἀθηναίων
ἐπταικότων ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ψηφισαμένων εἴ τις ἔτι συμ-
βουλεύσει περὶ Σαλαμῖνος μάχεσθαι, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, οὗ-

a) τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σαλαμῖνος ἀμφισβητουμένης. Edit. Probeni. τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀμφισβητουμένης. deleonta τῆς Σαλαμῖνος.

SOLON.

Solon Execestidae filius, Salaminius primus condonationem aeris alieni invexit Atheniensibus. Sic autem appellabatur corporum possessionumque redemptio. Plurimi enim per summam inopiam foeneratoribus corpora sua exponebant ac super his foenerabantur. Quum igitur septem sibi talenta ex patrimonii sui iure deberentur, ea primus remisit ac reliquos idem facere exemplo suo provocavit. Eaque lex σεισάχθεια appellata est: quam autem ob causam, non obscurum est. Hoc felix initium faustumque fuit ad caeteras condendas leges, quas enumerare longissimum est, easque in fabulas retulit ligneas. Est autem hoc ipsius factum vel celeberrimum. Quum de Salamine ipsius patria inter Athenienses et Megarenses ferme usque ad internecionem armis dimicatum esset, multisque cladibus acceptis capitale apud

τος μαίνεσθαι προσποιησάμενος καὶ πιλίδιον περιθέμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν· ἔνθα τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέγνω διὰ τοῦ κήρυκος τὰ συντεθέντα περὶ Σαλαμῖνος ἐλεγεῖα καὶ παρώρμησεν αὐτούς. καὶ αὖθις πρὸς τοὺς Μεγαρέας ἐπολέμησαν καὶ
47. ἐνίκων διὰ Σόλωνα. ἦν δὲ τὰ ἐλεγεῖα τὰ μάλιστα καθαψάμενα τῶν Ἀθηναίων ταῦτα·

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος.
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν b).

εἶτα·

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἱμερτῆς χαλεπάν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

ἔπεισε δὲ αὐτοὺς καὶ τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερρόνησον προσκτήσα-
48. σθαι. ἵνα δὲ μὴ δοκοίη βίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ δίκῃ τὴν Σαλαμῖνα κεκτῆσθαι, ἀνασκάψας τινὰς τάφους ἔδειξε τοὺς νεκροὺς πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένους, ὡς ἦν ἔθος θάπτειν Ἀθηναίοις· ἄλλα καὶ αὐτοὺς τοὺς bb) τάφους πρὸς ἕω βλέποντας καὶ ἀπὸ τῶν θήμων τοὺς γραμματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους,

b) τῶν Σαλαμιναφετῶν. Legebatur τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων. Emendavit Is. Vossius ad Iustin. II. 7. V. Hermannus ad Viger. p. 927. sq. ed. tertia.

bb) τοὺς. Menag. omittit.

Athenienses esse coepisset, si quis legem de vindicanda insula ferret, tum Solon subitam sibi dementiam simulans, coronatus in forum irrupit. Ibi quae de Salamine carmina composuisset, recitare per praeconem populo coepit, omniumque animos ita cepit, ut adversus Megarenses bellum extemplo decernerent, insulaque devictis hostibus Atheniensium fieret. Versus autem quibus potissimum illos induxit, sunt hi:

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi.
Nam subito fama haec hominum volitabit ad aures,
Atticus unus adest qui Salamina fugit.

deinde:

Quin Salamina igitur, sarturi dedecus, imus,
Subdita quod nobis insula restituet.

Persuasit Atheniensibus in Thracia quoque sibi vindicarent Chersonesum. Ac ne magis vi quam iure Salaminem possidere viderentur, effossis quibusdam tumulis cadavera ad orientem solem conversa, qui Atheniensibus sepeliendi mos

ὅπερ ἦν ἴδιον Ἀθηναίων. ἔνιοι δέ φασι καὶ ἐγγράψαι αὐτὸν c) εἰς τὸν d) κατάλογον τοῦ Ὁμήρου μετὰ τόν,

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας —
Στῆσε δ' ἔ, ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.

III. 49. Τοῦ δὴ λοιποῦ προσέῤῥεον αὐτῷ ὁ δῆμος καὶ ἡδέως καὶ τυραννεῖσθαι ἤθελον παρ' αὐτοῦ f): ὁ δὲ οὐχ εἵλετο, ἀλλὰ καὶ Πεισίστρατον τὸν συγγενῆ, καθά φησι Σωσικράτης, προαισθόμενος τὸ ἐφ' ἑαυτῷ διεκώλυσεν. ἦξας g) γὰρ εἴς τινα ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος h) καὶ ἀσπίδος προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἕτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· „Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν i) τὴν ἀπάτην Πεισιστράτου μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μέν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων." καὶ ἡ βουλὴ, Πεισιστρατίδας ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε καὶ·

c) αὐτόν. Menagius, delevi volebat.
d) εἰς τόν. Edit. Froben. omittit.
e) Στῆσε δ'. Ante hunc versum Menagius τόνδε volebat inseri.
f) παρ' αὐτοῦ. Menag. πρὸς αὐτοῦ, recte improbatum Menagio.
g) ἦξας. Edit. Froben. ἧξας. Menag. ἀΐξας. V. Lobeck. Paregg. ad Phrynich. p. 748. sq.
h) δόρατος. Edit. Froben. et Steph. cum codd. Cantabr. et Arund. θώρακος.
i) τῶν. Menag. omittit.

erat, ostendit; sepulcra item ipsa ad orientem posita insculptaque ipsis familiarum nomina, quod quidem proprium Atheniensium fuit. Aiunt planeque illum exinde in Homeri addidisse catalogo post hunc versum,

Dux Salamine aderat biscenis navibus Aiax —
Castra ubi Cecropiae quondam posuere cohortes.

Ex eo iam tempore plebis in se animos ita converterat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent. Eis vero ille in tantum abfuit ut acquiesceret, ut auctore Sasicrate Pisistratum quoque propinquum suum, quum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam cum in concionem quandam prosiliisset hasta armatus et clypeo, Pisistrati insidias et improbos conatus aperuit neque id solum, verum et iuvare paratum sese asseveravit. *Viri*, inquiens, *Athenienses, aliis quidem sapientior, aliis vero fortior sum: sapientior enim illis sum, qui Pisistrati conatus non animadverterunt; fortior autem iis qui sciunt illos quidem, sed metu silent.* Senatus vero, quod studeret Pisistrato, insanire illum proclamabat. Itaque ille haec dixit:

Δείξει δὴ μανίης μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος αὐτοῖς,
δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

50. τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἔλεγεν k) προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν·

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος l) ἠδὲ χαλάζης,
βροντή τ' ἐκ λαμπρῆς γίνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἄιδρις ἐὼν m) δουλοσύνην ἔπεσεν.

IV. Ἤδη δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος οὐ πείθων ἔθηκε τὰ ὅπλα πρὸ τοῦ στρατηγίου καὶ εἰπών, „Ὦ πατρίς, βεβοήθηκά σοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ," ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον καὶ πρὸς Κροῖσον ἦλθεν. ὅτε καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, „Τίς σοι δοκεῖ εὐδαίμων," „Τέλλος n)," ἔφη, „Ἀθηναῖος καὶ Κλέοβις
51. καὶ Βίτων καὶ τὰ θρυλλούμενα." φασὶ δέ τινες ὅτι κοσμήσας ἑαυτὸν ὁ Κροῖσος παντοδαπῶς καὶ καθίσας εἰς τὸν θρόνον ἤρετο αὐτὸν εἴ τι θέαμα κάλλιον τεθέαται· ὁ δὲ „Ἀλεκτρυόνας," εἶπε, „φασιανοὺς καὶ ταὼς· φυσικῷ γὰρ ἄνθει κεκόσμηνται

k) λέγεται. Edit. Froben. omittit.
l) μέρος. Edit. Froben. βία.
m) ἄϊδρις ἐών. Edit. Froben. ἄϊδρείη.
n) Τέλλος. Ed. Frob. cum cod. Cantabr. et Ambrosio Τέλος. Menag. cum cod. Farnes. Τέλαος. Τέλλος recepi ex Steph. et cod. Arund. cum Menagio. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. c. 10. T. 1. p. 503. ed. Reitz.

Ostendet furorem meum breue tempus ciuibus,
ostendet, veritate in medium procedente.

Elogi autem quibus Pisistrati tyrannidem praedixit, sunt hi:

Vis nivis et nebuloso agitatur in aethere grando,
Horrendum exoutiunt fulgura clara sonum:
Et cecidere viris persaepe potentibus urbes,
Detrusa inque ferum plebs stolida imperium est.

Iam vero Pisistrato rerum potito minime obtemperans ante curiam arma deposuit, dicens illud: *O patria, tibi equidem verbo et opere auxiliatus sum.* Inde in Aegyptum navigavit atque in Cyprum profectus postremo ad Croesum pervenit. A quo interrogatus quisnam sibi felix videretur, Tellus, inquit, Atheniensis et Cleobis et Bito et caetera quae sunt in ore omnium. Aiunt quidam Croesum, quum se exquisitissimo omnium ornamentorum genere composuisset sublimique in solio sederet, interrogasse eum an pulchrius unquam spectaculum viderit: illumque dixisse, gallos gallinaceos, fasianos atque pavones: naturali enim eos nitore et incredibili spe-

καὶ μυρίῳ καλλίονι." ἐκτοῦτέ τε ἀπαλλαγεὶς ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ, καὶ πόλιν ᾤκισεν ἣν ἀπ' αὐτοῦ Σόλους ἐκάλεσεν· ὀλίγους τέ τινας τῶν Ἀθηναίων ἐκατῴκισεν, οἳ τῷ χρόνῳ τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες σολοικίζειν ἐλέχθησαν. καί εἰσιν οἱ μὲν ἔνθεν Σολεῖς, οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου Σόλιοι. Ὅτε δὲ τὸν Πεισί- V.
στρατον ἔμαθεν ἤδη τυραννεῖν, τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους·

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ o) δι' ὑμετέρην κακότητα, 52.
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε, ὑππια δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἴσχετερ p) δουλοσύνην.
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλωπέκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασαν pp) δ' ὑμῖν νοῦφος q) ἔνεστι νόος.
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός r),
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

καὶ οὗτος μὲν ταῦτα. Πεισίστρατος δ' αὐτῷ φεύγοντι τοῦ- VI.
τον ἐπιστέλλει τὸν τρόπον·

o) δεινά. Bachius ad Solon. Fragm. XIX. p. 96. λυγρά.
p) ἴσχετε. Edit. Froben. ἔχετε. Menag. ἔσχετε. Vid. Bachius l. l. p. 97.
pp) σύμπασιν. Scribebatur σύμπασι.
q) νοῦφος. Bachius l. l. p. 98. χαῦνος.
r) εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός. Bachius l. l. p. 97. sq. εἰς ἔπη αἰμύλον ἀνδρός.

ciositate vestiri. A Croeso deinde in Ciliciam profectus urbem condidit atque ex suo nomine Solos appellavit: in qua Atheniensium aliquot statuit, qui tractu temporis quum patriam vocem corrupissent, σολοικίζειν dicti sunt. Et appellabantur hi quidem Solenses, qui Cyprii vero, Solii. Quumvero Pisistratum in tyrannide perseverare didicisset, ita Atheniensibus scripsit:

Si vestro meritas pendetis crimine poenas,
Non culpa in iustos reiicienda deos.
Hos nam ipsi immunes vestra fovistis in urbe,
Qui miseris vobis subdita colla premunt.
Quivis enim vestrum vulpis vestigia calcat:
Verum mens stolida est omnibus atque levis.
Suspicitis nam linguam hominis versutaque verba:
Quod tentet, nemo cernere curat, opus.

Haec ille. Pisistratus autem, quum illius fugam didicisset, sic ad eum scripsit:

Πεισίστρατος Σόλωνι.

63. Οὔτε μόνος Ἑλλήνων τυραννίδι ἐπεθέμην, οὔτε ὡς ε) οὐ προσῆκόν μοι, γένους ὄντι τῶν Κοδριδῶν. ἀνέλαβον γὰρ ἐγὼ ἃ ὀμόσαντες Ἀθηναῖοι παρέξειν Κόδρῳ τε καὶ τῷ ἐκείνου γένει, ἀφείλοντο. τά τε ἄλλα ἁμαρτάνω οὐδὲν ἢ περὶ θεοὺς ἢ περὶ ἀνθρώπους· ἀλλὰ καθότι σὺ διέθηκας τοὺς θεσμοὺς Ἀθηναίοις, ἐπιτροπῶ ι) πολιτεύειν. καὶ ἄμεινόν γε ια) πολιτεύουσιν ἢ κατὰ δημοκρατίαν· ἐῶ γὰρ οὐδένα ὑβρίζειν. καὶ ὁ τύραννος ἐγὼ οὐ πλεῖόν τι φέρομαι τἀξιώματος καὶ τῆς τιμῆς· ὁποῖα δὲ καὶ τοῖς πρὶν βασιλεῦσιν ἦν τὰ ῥητὰ γέρα χ). ἀπάγει δὲ ἕκαστος Ἀθηναίων τοῦ αὐτοῦ κλήρου δεκάτην, οὐκ ἐμοί, ἀλλὰ ὁπόθεν ἔσται ἀναλοῦν εἴς τε θυσίας δημοτελεῖς γ) καὶ εἴ τι ἄλλο τῶν κοινῶν καὶ ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς κα-
54. ταλάβῃ. σοὶ δ' ἐγὼ οὔτι ζ) μέμφομαι μηνύσαντι τὴν ἐμὴν διάνοιαν. εὐνοίᾳ γὰρ τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ ἐμὸν ἔχθος ἐμήνυες· ἔτι τε ἀμαθίᾳ τῆς ἀρχῆς, ὁποίαν τινὰ ἐγὼ

ε) ὡς. Menagio delendum videtur.
ι) ἐπιτροπῶ. Casaub. corr. ἐπιτρέπω. V. Lobeck. Parergg. ad Phrynich. p. 590.
ια) γε. Edit. Froben. et Menag. τε.
χ) ὁποῖα — γέρα. Casaub. suppleri vult ἔστι κἀμοὶ aut tale quid. Marqu. Gudius apud Menag. p. 19. B. coni. καὶ ὁ τύραννος ἐγὼ οὐ πλεῖόν τι φέρω μοι τἀξιώματος καὶ τῆς τιμῆς· ὁποῖα δὲ καὶ τοῖς πρὶν βασιλεῦσιν ἦν τὰ ῥητὰ γέρα.
γ) θυσίας δημοτελεῖς. Menag. θυσίας τὰς δημοτ.
ζ) οὔτι. Edit. Froben. et Menag. οὔτε. Correxit praeeunte Stephano Menagius in observv.

Pisistratus Soloni.

Neque solus Graecorum tyrannidem arripui, neque mihi rem alienam usurpavi. Quippe genus a Cecrope duco. Id enim meo mihi iure vindico, quod Athenienses olim quum iureiurando firmassent Codro eiusque genti se praebituros, postmodo abstulerant. Caeterum in deos vel in homines nihil alias pecco. Leges, quas ipse Atheniensibus dedisti, servari atque secundum eas vivere iubeo. Et quidem melius servantur quam possent, si multitudinis imperio res ageretur. Permitto enim nemini iniuriam fieri. Ac tyrannus ego praeter dignitatem et honorem nihil a plebe differo, solis iis stipendiis contentus, quae iis quoque qui ante me regnarunt debebantur. Denique Atheniensium singuli decimas frugum suarum separant, non in usus nostros consumendas, verum sacrificiis publicis commodisque communibus: aut si quid aliud ad rempublicam spectet aut quando bellum contra nos ingruerit, in sumptus deputandas. Tibi equidem nihil succenseo,

καταστήσομαι. ἐπεὶ μαθὼν τάχα ἂν ἡνέσχου παθισταμένου, οὐδὲ ἔφυγες. ἐπάνιθι τοίνυν οἴκαδε, πίστευσόν μοι καὶ ἀνυμότῳ, ἄχαρι μηδὲν πείσεσθαι Σόλωνα ἐκ Πεισιστράτου. ἴσθι γὰρ μηδὲ ἄλλον τινὰ πεπονθέναι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. εἰ δὲ ἀξιώσης α) τῶν ἐμῶν φίλων εἷς εἶναι, ἔσῃ ἀνὰ πρώτους· οὐ γάρ τι ἐν σοὶ ἐνορῶ δολερὸν ἢ ἄπιστον· εἰκὶ ἄλλως Ἀθήνησιν οἰκεῖν, ἐπιτετράψεται. ἡμῶν δὲ εἵνεκα μὴ ἐστέρησο τῆς πατρίδος.

Ταῦτα μὲν Πεισίστρατος. Σόλων δὲ ὅρον ἀνθρωπίνου VII.
βίου φησὶν ἔτη ἑβδομήκοντα. δοκεῖ δὲ καὶ κάλλιστα νομοθε- 55.
τῆσαι· ἐάν τις μὴ τρέφῃ τοὺς γονέας, ἄτιμος ἔστω· ἀλλὰ καὶ ὁ τὰ πατρῷα κατεσθιόκως ὁμοίως. καὶ ὁ ἀργὸς ὑπεύθυνος ἔστω παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Νικίου b) Δράκοντά φησι γεγραφέναι τὸν νόμον, Σόλωνα δὲ τεθεικέναι. τόν τε ἠταιρηκότα εἴργειν τοῦ βήματος. Συνέστειλε δὲ καὶ τὰς τιμὰς τῶν ἐν ἀγῶνι ἀθλητῶν, Ὀλυμ- VIII.
πιονίκῃ μὲν τάξας πεντακοσίας δραχμάς, Ἰσθμιονίκῃ δὲ ἑκα-

a) ἀξιώσῃς. Edit. Froben. ἀξιώσοις.
b) Νικίου. Menag. Νεῖχιδου [Νεικιδου].

quod mentem meam consiliumque detexeris: quippe qui id potius studio civitatis quam mei odio detexeris, ac praeterea quod ignorares, cuiusmodi ego rex futurus essem. Id enim si didicisses, aequo animo et conatus meos forte tolerasses, et te fugae haudquaquam commisisses. Redi igitur domum bona fide, mihi et iniurato credens, nihil esse periculi a Pisistrato Soloni. Nosti enim neminem, etiam ex inimicorum numero, mali quippiam a me perpessum. Denique si placuerit frui nostra amicitia, inter primos eris. Nihil enim in te fraudis perfidiaeve conspicio. Quod si alioqui habitare Athenis nolueris, pro arbitrio tuo id facies: tantum ne nostri causa patria excideris.

Haec Pisistratus. Solon autem humanae vitae terminum septuaginta annos esse ait. Videtur autem haec praeclare statuisse: Si quis parentes non enutrierit, is ignobilis et obscurus esto: similiter et qui patrimonium comederit. Is item qui sectatur otium omnibus accusare volentibus obnoxius esto. Porro Lysias in oratione quam contra Niciam scripsit Draconem asserit eam scripsisse legem, Solonemque tulisse. Eum item qui nequitia ac flagitiis insignis esset, tribunali publicisque suggestis arcendum statuit. Athletarum quoque praemia castigata moderatione correxit. Ei quidem qui Olympia vicisset quingentas drachmas, qui vero Isthmia,

τόν, καὶ ἀνάλογον ἐπὶ τῶν ἄλλων. ἄπειρόκαλον γὰρ ἐξαίρειν τὰς τούτων τιμάς, ἀλλὰ μόνον ἐκείνων τῶν ἐν πολέμοις τελευτησάντων, οὓς καὶ τοὺς υἱοὺς δημοσίᾳ τρέφεσθαι καὶ παι-
56. δεύεσθαι. ὅθεν καὶ ἐζήλουν καλοὶ κἀγαθοὶ γίνεσθαι κατὰ πόλεμον· ὡς Πολύζηλος, ὡς Κυναίγειρος, ὡς Καλλίμαχος, οἵ σύμπαντες οἱ Μαραθωνομάχοι· ἔτι δ' Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων καὶ Μιλτιάδης, καὶ μυρίοι ἄλλοι ἀθληταὶ δὲ καὶ ἀσκούμενοι πολυδάπανοι, καὶ νικῶντες ἐπιζήμιοι, καὶ στεφανοῦνται κατὰ τῆς πατρίδος μᾶλλον ἢ κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν· γέροντές τε μενάμενοι κατὰ τὸν Εὐριπίδην

Τρίβωνες ἐκλείποντες bb) φέρονται κρόκας.

IX. ὅπερ συνιδὼν ὁ Σόλων μετρίως αὐτοὺς ἀπεδέξατο. Κάλλιστον δὲ κἀκεῖνο· τὸν ἐπίτροπον τῇ τῶν ὀρφανῶν μητρὶ μὴ συνοικεῖν, μηδ' ἐπιτροπεύειν, εἰς ὃν ἡ οὐσία ἔρχεται τῷ
57. ὀρφανῶν τελευτησάντων. κἀκεῖνο· δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τοῦ πραθέντος δακτυλίου· καὶ ἐὰν ἕτερος ὀφθαλμὸν ἔχοντος ἐκκόψῃ τις, ἀντεκκόπτειν τοὺς δύο. ἃ μὴ ἔθου, μὴ ἀνέλῃ· εἰ δὲ μή, θάνατος ἡ ζημία. τῷ ἄρχοντι, ἂν μεθύων ληφθῇ, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. Τά τε Ὁμή-

bb) ἐκλείποντες. Athenaeus X. p. 413. D. ἐκβαλόντες.

dari centum constituit: eademque ratione in certaminibus caeteris. Esse enim absurdum huiusmodi honores modum desiderare, solum vero eos qui in praeliis occubuissent, praemiis esse illustrandos: quorum filios ex publico nutriendos erudiendosque praecepit. Quo sane animati universi fortiter ac strenue in bellis dimicabant. Sic Polyzelus, sic Cynaegirus, sic Callimachus, sic omnes qui in Marathonis expeditione pugnaverunt. Sic praeterea Harmodius, Aristogiton, Miltiades, innumerabilesque alii. Hi vero dum exercentur, nimium pretiosi sumptuosique athletae, et dum vincunt, reipublicae detrimento sunt, et contra patriam magis quam adversus hostes coronantur: ac iuxta Euripidem, quum senuerint,

Tramis relicta deteruntur pallia.

Id praevidens Solon eos parcius accepit. Praeclare et illud statuit, ut curator cum pupillorum matre non cohabitet, cavitque ne is fieret curator, ad quem post pupillorum obitum res esset perventura. Illud item, non licere anulario, eius qui anulum vendidisset, servare sigillum. Et qui alteri unum oculum eruerit, ei ambos erui debere: et quae non posuisti, ne tollas: si quis secus faxit, capitale esto. Principem, si

ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἑχόμενον. [μᾶλλον οὖν Σόλων Ὁμήρου ἐφώτισεν ἢ Πεισίστρατος, c)] ὡς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. ἦν δὲ μάλιστα τὰ ἔπη ταυτί· „Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον“ καὶ τὰ ἑξῆς. πρῶτος δὲ Σόλων τὴν τριακάδα ἔνην καὶ νέαν ἐκάλεσεν. καὶ πρῶτος τὴν 58.
συναγωγὴν τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἐποίησεν εἰς τὸ συνεπῖναι, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν δευτέρῳ περὶ νομοθετῶν. ἀλλὰ καὶ τῆς στάσεως γενομένης οὔτε μετὰ τῶν ἐξ ἄστεος, οὔτε μετὰ τῶν πεδιέων d), ἀλλ' οὐδὲ μετὰ τῶν παραλίων ἐτάχθη. Ἔλεγε δὲ τὸν μὲν λόγον εἴδωλον e) εἶναι X.
τῶν ἔργων· βασιλέα δὲ τὸν ἰσχυρότατον τῇ δυνάμει. τοὺς δὲ νόμους τοῖς ἀραχνίοις ὁμοίους· καὶ γὰρ ἐκεῖνα, ἐὰν μὲν ἐμπέσῃ τι κοῦφον καὶ ἀσθενές, στέγειν· ἐὰν δὲ μεῖζον, διακόψαν οἴχεσθαι. ἔφασκέ τε σφραγίζεσθαι τὸν μὲν λόγον σιγῇ, τὴν σιγὴν δὲ f) καιρῷ. ἔλεγε δὲ τοὺς παρὰ τοῖς τυράννοις δυναμένους 59.
παραπλησίους εἶναι ταῖς ψήφοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν. καὶ

c) [μᾶλλον οὖν — Πεισίστρατος.] Addiditia videntur Rossio l. l. §. V. p. 19. sqq.
d) πεδιέων. Valckenarius ad Herodot. p. 447. a. edit. Wessel. coni. Πεδιαίων.
e) εἴδωλον. Edit. Froben. omittit.
f) τὴν σιγὴν δέ. Edit. Froben. τὴν δὲ σιγήν.

ebrius deprehensus esset, morte mulctandum. Homeri poemata, ut ordine resarcirentur, scripsit, ut esset versuum sensuumque consequentia. [Magis ergo Solon quam Pisistratus Homerum illustravit,] ut in quinto Megaricorum Dieuchidas ait. Praecipue autem hi versus erant: *Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον* et caetera. Primus autem trigesimam mensis *ἔνην καὶ νέαν* appellavit, novemque principum numerum ad sententias dicendas primo instituit: ut Apollodorus in secundo libro de legislatoribus refert. Seditione autem inter urbanos, agrestes ac maritimos exorta neutrarum se partium fecit. Aiebat sermonem esse imaginem quidem operum: regem vero, qui esset fortissimus viribus. Leges aranearum telis esse simillimas. illis quippe si quid leve et imbecillum inciderit, involvi ab eis atque contegi; si quid maius aut gravius, perrumpi ac perire. Sermonem quidem silentio, silentium vero tempore signari dicebat. Qui apud tyrannos auctoritate valerent, eos calculis quibus in componendis rationibus utimur, comparare consueverat. Ut enim illi interdum maiorem numerum, interdum minorem significant, ita et tyran-

γὰρ ἐκείνων ἑκάστην ποτὲ μὲν πλείω σημαίνειν, ποτὲ δὲ ἧττω· καὶ τούτων τοὺς τυράννους ποτὲ μὲν ἕκαστον μέγαν ἄγειν καὶ λαμπρόν, ποτὲ δὲ g) ἄτιμον. ἐρωτηθεὶς διὰ τί κατὰ πατροκτόνου νόμον οὐκ ἔθηκε, „Διὰ τὸ ἀπελπίσαι," ἔφη. πῶς τε ἥκιστα ἀδικοῖεν οἱ ἄνθρωποι, „Εἰ ὁμοίως," ἔφη, „ἄχθοιντο τοῖς ἀδικουμένοις οἱ μὴ ἀδικούμενοι." καὶ „Τὸν μέν κόρον ὑπὸ τοῦ πλούτου γεννᾶσθαι, τὴν δὲ ὕβριν ὑπὸ τοῦ κόρου."

XI. Ἠξίωσέ τε Ἀθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν. καὶ Θέσπιν ἐκώλυσε τραγῳδίας ἄγειν h) καὶ διδάσκειν, ὡς ἀνω-
60. φελῆ τὴν ψευδολογίαν. ὅτ' οὖν Πεισίστρατος ἑαυτὸν κατέ-
XII. τρωσεν, ἐκεῖθεν μὲν ἔφη ταῦτα φῦναι. τοῖς τε ἀνθρώποις συνεβούλευσεν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων, τάδε· καλοκἀγαθίαν ὅρκου πιστοτέραν ἔχε. μὴ ψεύδου. τὰ σπουδαῖα μελέτα. φίλους μὴ ταχὺ κτῶ· οὓς δ' ἂν κτήσῃ μὴ ἀποδοκίμαζε. ἄρχε πρῶτον μαθὼν ἄρχεσθαι. συμβούλευε μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ ἄριστα i). νοῦν ἡγεμόνα ποιοῦ. μὴ κακοῖς ὁμίλει. θεοὺς τίμα, γονέας αἰδοῦ.

XIII. Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Μιμνέρμου γράψαντος,

g) ποτὲ δέ. Edit. Froben. ὅτε δέ.
h) τραγῳδίας ἄγειν. Casaub. et Menag. coni. ᾄδειν.
i) ἄριστα. Edit. Froben. κάλλιστα.

nos horum quemque, prout libitum fuerit, aliquando illustrem et inclytum, aliquando obscurum habere et ignobilem. Interrogatus quamobrem contra parricidam legem non tulisset, quod desperasset, ait, hoc scelus. Quo pacto item homines minime humana iura violarent, si sic doleant et afficiantur, ait, qui iniuriis non lacessuntur, ut qui lacessuntur. Satietatem ex divitiis nasci, et ex satietate contumeliam gigni. Athenienses vero ut dies secundum lunae cursum agerent, monuit. Thespim tragoedias agere ac docere prohibuit, inutilem eas falsiloquentiam vocans. Ubi ergo se ipsum Pisistratus consternasset ac vulnerasset, hinc, ait, ista pullularunt. Sunt autem eius monita quibus consulere solebat hominibus, ut ait Apollodorus in libro de philosophorum sectis, huiusmodi: Virtutem atque probitatem iuramento fideliorem cense. Mentiri noli. Praeclara studiose meditare. Amicos cito noli parare, quos autem paraveris, ne reiicias. Tunc rege, quum primum didiceris regi. Consule non quae suavissima, sed quae sunt optima. Animum ac rationem ducem sequere. Noli malis congredi. Deos honora, parentes reverere. Aiunt quoque eum, cum Mimnermus scripsisset,

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων k)
ἑξηκονταέτη l) μοῖρα κίχοι θανάτου,
ἐπιμωῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· 61.
Ἀλλ' εἴ μοι καὶν νῦν ἔτι πείσαις, ἔξελε τοῦτο·
μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ m) λωΐονα ἐφρασάμην n).
καὶ μεταποίησον θρασέως ταδί, ὧδε δ' ἄειδε o)·
ὀγδωκονταέτη p) μοῖρα κίχοι θανάτου.

τῶν δὲ φθομένων αὐτοῦ ἐστι τάδε· XIV.
Περφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον, ὅρα
μὴ κρυπτὸν ἔγχος q) ἔχων κραδίῃ,
φαιδρῷ r) προσπέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ δικόμυθος
ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ s).

k) *ἀργαλέων μελεδώνων.* Edit. Froben. *ἀργαλεδώνων.*
l) *ἑξηκονταέτη.* Menagius putat Mimnermum scripsisse *ὀγδωκοντα-έτη*, Solonem *ἑξηκονταέτη*. V. Bachius ad Solon. Fragm. XXI. p. 100.
m) *σεῦ.* Edit. Froben. *σ' εὖ.*
n) *λωΐονα ἐφρασάμην.* Legebatur *τοῖον ἐπεφρασάμην.* Emendavit Florens Christianus. V. Bachius l. l. p. 99.
o) *καὶ μεταποίησον — ἄειδε.* Edit. Froben. *καὶ μεταποίησον ἀγυιάς, ταδὶ ὧδ' ἄειδε.* Menag. *καὶ μεταποίησον ἀγυιάς, ταδὶ ὧδε δ' ἄειδε.* Rossius l. l. §. VI. p. 22. sq. corr. *μεταποίησον δ' ἀγυιὰ τάδ'.* Bachius l. l. *καὶ μεταπ. τάγυρι τόδι, ὧδε δ' ἄειδε.* quem vide p. 99. sq. Hermannus haec mihi scripsit: „Mutavit hos versus pro suo arbitrio Brunckius in Poesi gnomica p. 104. recepta inepta lectione *λιγέως*. Nec Schaeferus quidquam notavit. Ex cod. Cantabr. et Arund. scriptura *ὄγδοα ἐς*, i. e. *ΟΓΔΟΑΕΒC* elicias *ΘΡΑCΕΩC*."
p) *ὀγδωκονταέτη.* Edit. Froben. *ὀγδοηκονταέτη.*
q) *ἔγχος.* Casaubonus Menagiusque coni. *ἔχθος.* Hermannus: „Ἔχθος Latini interpretis valde placet, etsi *ἔγχος* videtur defendi posse."
r) *κραδίῃ, φαιδρῷ.* Edit. Froben. *κραδίην φαιδρῷ.*
s) *περφυλαγμένος — γεγωνῇ.* Haec versuum distinctio debetur Hermanno. Cf. Bachius ad Solon. Fragm. XXVII. p. 111. sq.

Utinam sine morbisque molestisque aegritudinibus
sexagenarium Parca offendat mortis,

increpantem illum dixisse:

At si mihi nunc tandem quid credas, tolle hoc,
neque invide, quod te melius sentio.
Ac tu muta fortiter haecvine atque sic cane:
octogenarium Parca offendat mortis.

Sunt item quae metro celebrantur eius praecepta, in hunc sensum:

Tu si sapis, fac singulos probe observes,
Ne forte quisquam tegat, quod habet intus
Odium, et interim vultu loquatur blando,
Ac lingua duplex ex atra sonet mente.

γέγραφε δὲ δῆλον μὲν ὅτι τοὺς νόμους, καὶ δημηγορίας δὲ καὶ εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας, ἐλεγεῖα, καὶ τὰ περὶ Σαλαμῖνος καὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας ἔπη πεντακισχίλια, καὶ ἰάμβους καὶ
XV. 62. ἐπωδούς. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐπιγέγραπται τόδε·

Ἣ Μήδων ἄδικον παύσασ' ὕβριν, ἥδε Σόλωνα
τόνδε τεκνοῖ t) Σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερόν.

ἤκμαζε μὲν οὖν περὶ τὴν τεσσαρακοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, ἧς τῷ τρίτῳ ἔτει ἦρξεν Ἀθηναίων, καθά φησι Σωσικράτης· ὅτε καὶ τίθησι τοὺς νόμους. ἐτελεύτησε δ' ἐν Κύπρῳ βιοὺς ἔτη ὀγδοήκοντα, τοῦτον ἐπισκήψας τοῖς ἰδίοις τὸν τρόπον, ἀποκομίσαι αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ εἰς Σαλαμῖνα καὶ τεφρώσαντας εἰς τὴν χώραν σπεῖραι. ὅθεν καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσί u) φησιν αὐτὸν ποιῶν λέγοντα·

Οἰκῶ δὲ νῆσον, ὡς μὲν ἀνθρώπων λόγος,
ἐσπαρμένος κατὰ πᾶσαν Αἴαντος πόλιν.

63. ἔστι δὲ καὶ ἡμέτερον ἐπίγραμμα ἐν τῇ προειρημένῃ παμμέτρῳ, ἔνθα καὶ περὶ πάντων τῶν x) τελευτησάντων ἐλλογίμων διείλεγμαι παντὶ μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ, ἐπιγράμμασι καὶ y) μέλεσιν, ἔχον οὕτως·

t) τεκνοῖ. Legebatur τεκνεῖ. Corr. Casaub. et Menag. in observv. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 86. τόνδ' ἐπέχει, et v. 1. τὴν Μήδων.
u) Χείρωσι. Menag. Χείροσι.
x) τῶν. Edit. Froben. omittit.
y) καί. Edit. Froben. omittit.

Constat eum scripsisse leges, conciones quoque et ad sese quaedam exhortatoria, elegias de Salamine Atheniensiumque republica ad quinque millia versuum: iambos etiam et epodos. Porro ipsius imagini in hunc sensum epigramma inscriptum est:

Quae dudum insanas Medorum propulit iras,
Legiferum Salamis pulcra Solona parit.

Floruit autem maxime circa quadragesimam sextam Olympiadem, cuius tertio anno princeps Atheniensium fuit, ut ait Sosicrates: quo etiam tempore leges eis dedit. Obiit autem in Cypro, aetatis suae anno octuagesimo: hoc suis mandans, ut Salaminem ipsius ossa transferrent atque in cinerem soluta per provinciam disseminarent. Quocirca et Cratinus in Chironibus ipsum ita loquentem facit:

Ego hanc, ut aiunt homines, insulam colo,
Sparsus per omnem Aiacis urbem strenui.

Exstat de illo et nostrum epigramma, ex eo cuius iam supra meminimus epigrammatum libro, ubi et de sapientibus

Σῶμα μὲν ἥρε z) Σόλωνος ἐν ἀλλοδαπῇ Κύπριον πῦρ·
ὀστᾶ δ' ἔχει a) Σαλαμὶς, ὧν πόνις ἀστάχυες.
ψυχὴν δ' ἄξονες εὐθὺς ἐς οὐρανὸν ἤγαγον· εὖ γὰρ
θῆκε νόμους αὐτοῖς b) ἄρθεα κουφότατα.

Ἀπεφθέγξατο δέ, φασί, Μηδὲν ἄγαν. καὶ αὐτόν φησι Διος- XVI.
κουρίδης ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν, ἐπειδὴ δακρύοι c) τὸν παῖδα τελευτήσαντα, ὃν ἡμεῖς οὐ παρειλήφαμεν, πρὸς τὸν εἰπόντα, „Ἀλλ' οὐδὲν ὠφελεῖς d)," εἰπεῖν, „Διὰ τοῦτο δὲ τοῦτο δακρύω, ὅτι οὐδὲν ὠφελῶ e)." Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπι- XVII.
στολαὶ αἵδε:

Σόλων Περιάνδρῳ.

Ἐπαγγέλλεις f) μοι πολλούς τοι ἐπιβουλεύειν. σὺ δὲ εἰ μὲν 64.
μέλλεις ἐκποδὼν ἅπαντας ποιήσεσθαι, οὐκ ἂν φθάνοις. ἐπιβουλεύσειε δ' ἄν τις καὶ τῶν ἀνυπόπτων, ὁ μὲν δεδιὼς περὶ αὐτῷ, ὁ δὲ σοὶ κεχαρισμένος, οὐκ ἔσθ' ὅ τι οὐκ ὀρρωδοῦντος· κἂν τῇ πόλει χάριν κατάθοιτο ἐξευρών, ἣν μὴ ὕποπτος

z) ἥρε. Edit. Froben. ἤρε.
a) ὀστᾶ ἔχει. Hegebatur ὀστοῦ δ' ἔχει. Correxit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 87.
b) αὐτοῖς. Casaub. coni. ἀστοῖς.
c) δακρύοι. Edit. Froben. δακρύει.
d) ἀνύτεις. Edit. Froben. ἀνύττεις. V. Intpp. ad Gregor. Corinth. p. 70. ed. Schaefer.
e) ἀνύτω. Edit. Froben. ἀνύττω.
f) ἐπαγγέλλεις. Menag. coni. ἀπαγγέλλεις.

omnibus et doctrina praestantibus viris omni genere metrorum lusimus:

Cypria defunctum subtraxit flamma Solonem:
Cossa sed in cineres versa tenet Salamis.
Mox animus nitido sublatus ad aethera curru:
Quippe sacras leges pondera grata tulit.

Aiunt et hanc ipsius fuisse sententiam, Nihil nimis. Ipsumque refert Dioscorides in Commentariis, quum lacrimaretur ac lugeret defunctum filium, dicereturque a quodam, at nihil proficis, respondisse, at propter hoc ipsum illacrimor, quia nihil proficio. Feruntur etiam istae eius epistolae:

Solon Periandro.

Scribis tibi plurimos insidiari. At tu, siquidem omnes e medio tuleris, ne sic quidem proficies. Insidiabitur enim tibi quispiam ex iis quos minime suspectos habes, partim sibi quidem metuens, partim te reprehendens, quod omnia formidés nihilque non metuas: quin civitati gratificetur, minime suspectus. Esset ergo optimum abstinere tyrannide, ut causas

εἴης. ἄρειον μὲν οὖν ἦν ἀπέχεσθαι, ἵνα τῆς αἰτίας ἀπαλλαγείης. εἰ δὲ πάντως τυραννητέον, φρόντιζον ὅπως τὴν ἀλλοδαπὴν δύναμιν μείζονα ἕξεις τῆς ἐν τῇ πόλει, καὶ οὐδείς ἔτι τοι θεινός, μηδὲ σὺ ἐπαοιδόν τινα ποιεῦ.

XVIII. Σόλων Ἐπιμενίδῃ.

Οὔτε οἱ ἐμοὶ θεσμοὶ ἆρα Ἀθηναίους ἐπαλὺ ὠνήσειν ἔμελλον, οὔτε σὺ παθήρας τὴν πόλιν ὤνησας. τό τε γὰρ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις· οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν. οὕτω δὲ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν
65. ὠφέλιμοι· κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν. οὐδ' οἱ ἐμοὶ ἀμείνους εἰσὶ καὶ ὅσα ἐγὼ ἐνομοθέτησα. οἱ δ' ἐπιτρέποντες τὸ κοινὸν ἔβλαπτον, οἳ οὐκ ἐγένοντο ἐπαοιδὸν Πεισιστράτῳ ἐπιθέσθαι τυραννίδι. οὐδὲ ἐγὼ προλέγων πιστὸς ἦν· ἐπεὶ δὲ πιστότερος, κολακεύων Ἀθηναίους ἐρρύθμιστος. ἐγὼ δὴ θέμενος πρὸ τοῦ στρατηγείου τὰ ὅπλα εἶπον τῶν μὲν μὴ αἰσθανομένων Πεισίστρατον τυραννητέον εἶναι ξυνετώτερος, τῶν δὲ ὀκνούντων ἀμύνασθαι ἀλυπότερος. οἱ δὲ μανίαν Σόλωνος κατεγίνωσκον. τελευτῶν δὲ g) ἐμαρτυράμην, „Ὦ

g) δέ. Menag. omittit.

omnis metus evaderes. Quod si tyrannidi omnino insistendum censes, compares tibi necesse est externas vires et peregrina auxilia urbanis viribus maiora, ut iam tibi nullus infestus sit, et tu neminem extorrem agas.

Solon Epimenidi.

Neque leges meae profecto Atheniensibus profuturae multum erant, neque tu eis antiquatis civitati fuisti emolumento. Deus enim ac latores legum non soli iuvare civitates possunt, sed qui multitudinem agunt in quamcunque sententiam volunt. His enim, si recte rem administrent, deus ac leges utiles sunt: sin autem male, nihil prosunt. Neque sane meae leges ac iura quae scripsi quicquam profuerunt, sed qui illas transgressi sunt, magna reipublicae invexere detrimenta, qui Pisistrato, ne tyrannidem invaderet, non obstiterunt: neque vero futura praedicenti mihi fides habebatur. Ille fidelior existimabatur Atheniensibus blandiens, quam ego vera proloquens. Positis igitur armis pro curia his quidem qui Pisistratum gestire tyrannidem non animadverterent, sapientiorem: eis vero qui libertatem reipublicae asserere metuerent, fortiorem esse me dixi. At illi Solonis interpretabantur insaniam. Tandem ita patriam contestatus

πατρίς, οὗτος μὲν Σόλων ἕτοιμός τοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀμύνειν· τοῖς δ' αὖ καὶ μαίνεσθαι δοκῶ. ὥστε ἄπειμι οἱ ἐκ μέσου ὁ μόνος ἐχθρὸς Πεισιστράτου· οὗτοι δὲ καὶ φορυφορούντων αὐτόν, εἴ τι βούλονται." ἴσθι γὰρ τὸν ἄνδρα, ὦ ἑταῖρε, δεινότατα ἀψάμενον τῆς τυραννίδος. ἤρξατο μὲν δημαγωγεῖν· εἶτα 66. δὲ ἑαυτῷ τραύματα ποιήσας, παρελθὼν ἐπ' Ἡλιαίαν ἐβόα φάμενος πεπονθέναι ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· καὶ φύλακας ἠξίου παρασχεῖν οἱ τετρακοσίους τοὺς νεωτάτοις h). οἱ δὲ ἀνηκουστήσαντές μου παρέσχον τοὺς ἄνδρας. οὗτοι δὲ ἦσαν κορυνηφόροι. καὶ μετὰ τοῦτο τὸν δῆμον κατέλυσεν. ἢ μάτην ἐσπευδον ἀπαλλάξαι τοὺς πένητας αὐτῶν τῆς θητείας, οἵ γε δὴ νῦν ξύμπαντες ἐνὶ δουλεύουσι Πεισιστράτῳ.

Σόλων Πεισιστράτῳ. XIX.

Πιστεύω μηδὲν κακὸν ὑπὸ σοῦ i) πείσεσθαι. καὶ γὰρ πρὸ τῆς τυραννίδος φίλος σοὶ ἦν, καὶ νῦν οὐ μᾶλλον διάφορος ἢ τῶν ἄλλων τις Ἀθηναίων ὅτῳ μὴ ἀρέσκει τυραννίς, εἴτε δεῖ k) δημοκρατεῖσθαι, πεπείσθω ἢ ἑκάτερος γινώσκει l). καὶ δὲ φημὶ 67.

h) νεωτάτους. Edit. Froben. omittit.
i) ὑπὸ σοῦ. Menag. ἐκ σοῦ.
k) δεῖ. Menag. δέῃ.
l) ἢ ἑκάτερος γινώσκει. Edit. Froben. ἢ ἑκάτερον γινώσκων.

excessi: O patria, hic quidem Solon ille tibi opem ferre et facto et dicto promptus et paratus est, caeterum hisce et insanire videor. itaque te deserta proficiscor, solus ex omnibus Pisistrati inimicus: isti vero et favere et obsequi parati sunto. Nosti enim hominem, amice, quanto ille astu, quo ingenio, qua arte tyrannidem invaserit. Nam coepit blande plebem illicere, deinde sibi etiam vulnera inflixit, ac progressus in Eliaeam eaque se ab hostibus accepisse vociferans orabat quadringentos robustissimos iuvenes sibi custodes darent. At illi, me quidem reluctante, acquieverunt. Erant autem hi armati validis fustibus. His itaque stipatus statum reipublicae evertit. Dumque illi spe inani pauperes suos, ne mercede servirent, liberare student, omnes una sub iugum missi sunt, unique serviunt Pisistrato.

Solon Pisistrato.

Credo equidem nihil me abs te passurum mali. Nam ante tyrannidem tibi amicus eram, ne nunc quidem magis infensus quam alius quivis Atheniensium qui tyrannidem non ament. Sive autem unius imperio regi, sive publice rem administrari illis utilius sit, ex sua quisque sententia sta-

πάντων τυράννων m) εἶναι βέλτιστον. ἐπαινῆσαι δέ μοι Ἀθήναζε οὐ καλῶς ἔχον ὁρῶ, μή μέ τις μέμψηται, εἰ διαθεὶς Ἀθηναίοις ἰσοπολιτείαν, καὶ παρὸν τυραννεῖν αὐτὸς οὐκ ἀξιώσας, νῦν ἐπανελθὼν ἀρεσκοίμην οἷς σὺ πράσσεις.

XX. *Σόλων Κροίσῳ.*

Ἄγαμαί σε τῆς περὶ ἡμᾶς φιλοφροσύνης· καὶ νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, εἰ μὴ περὶ παντός μοι ἦν οἰκεῖν ἐν δημοκρατίᾳ, ἐδεξάμην ἂν μᾶλλον τὴν δίαιταν ἔχειν ἐν τῇ παρὰ σοῦ n) βασιλείᾳ ἢ Ἀθήνησι, τυραννοῦντος βιαίως Πεισιστράτου o). ἀλλὰ καὶ ἡδίων ἡμῖν ἡ βιοτή, ἔνθα πᾶσι τὰ δίκαια καὶ ἴσα. ἀφίξομαί δ' οὖν παρά σε, σπεύδων τοι ξένος γενέσθαι.

m) τυράννων. Edit. Froben. τύραννον.
n) παρὰ σοῦ. Menag. παρὰ σοί.
o) τυραννοῦντος βιαίως Πεισιστράτου. Addiditia videntur Rossio l. l. §. VII. p. 23. sq.

tuae. Certe tyrannorum te omnium esse praestantissimum fateor. Athenas autem redire mihi utile non esse cognosco, ne quis me iuste reprehendat, qui Atheniensibus dudum rempublicam ex aequo administrandam tradidissem, praesensque oblatam mihi tyrannidem sponte declinavissem, modo rediens factum tuum subita poenitentia probare videar.

Solon Croeso.

Amplector mirifice tuam in nos benevolentiam: et per deos immortales, nisi apud me iam pridem statuissem ibi sedem habere ubi respublica sit libera, mallem apud te in tuo regno vitam quam Athenis agere, violenter tyrannidem exercente Pisistrato. Verum ibi suavius ex instituto nostro vivimus, ubi sunt omnibus aequa et communia iura. Veniam tamen ad te, ut tuo vel hospitio tantisper fruar.

CAPUT III.

XEIΛΩN.

Χείλων Δαμαγήτου Λακεδαιμόνιος. οὗτος ἐποίησεν ἐλεγεῖα a) I.
εἰς ἔπη διακόσια, καὶ ἔφασκε πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος 68.
λογισμῷ καταληπτὴν εἶναι ἀνδρὸς ἀρετήν. πρός τε τὸν ἀδελφὸν δυσφοροῦντα ὅτι μὴ ἔφορος ἐγένετο, αὐτοῦ ὄντος, „Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐπίσταμαι," εἶπεν b), „ἀδικεῖσθαι, σὺ δὲ οὔ." γέγονε δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν πέμπτην c) Ὀλυμπιάδα. Παμφίλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτην. καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὥς φησι Σωσικράτης. καὶ πρῶτος εἰσηγήσατο ἐφόρους τοῖς βασιλεῦσι παραζευγνῦναι. Σάτυρος δὲ λυκοῦργον. οὗτος, ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ d), Ἱπποκράτει e) θυομένῳ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῶν λεβήτων αὐτομάτων ζε-

a) ἐλεγεῖα. Edit. Froben. ἐλεγεῖαν.
b) εἶπεν. Edit. Froben. omittit.
c) πεντηκοστὴν πέμπτην. Legebatur πεντ. ἕκτην. Restituit Casaubonus praeeunte Ambrosio. Scaliger ad Eusebii Chronicon infra legebat κατὰ τὴν πέμπτην, Palmerius κατὰ τὴν ἑξῆς. V. Meurs. observv. p. 25. sq.
d) ἐν τῇ πρώτῃ. Edit. Froben. omittit.
e) Ἱπποκράτει. Edit. Froben. ἱπποκράτῃ.

CHILO.

Chilo Lacedaemonius patre Damageto fuit. Hic scripsit elegiam ad versus fere ducentos. Dicebat autem futurorum providentiam quae ratione comprehendi possit, virtutem viri esse. Indignanti fratri quod ephorus ipse non fieret, quum ille fuisset, Ego, inquit, pati iniurias scio, non tu. Fuit autem ephorus circa quinquagesimam et quintam Olympiadem: Pamphila autem circa sextam ait: primumque ephorum fuisse sub Euthydemo, auctore Sosicrate: primumque institutisse, ut ephori regibus adiungerentur: Satyrus Lycurgum dixit. Hic, ut Herodotus in primo historiarum libro refert, Hippocrati Olympiae sacrificanti, quum fervere abs-

τέτνησεν Ἀθηναίων, καὶ πάμπολλα τοὺς Λακεδαιμονίους κακὰ διέθηκε. Βραχυλόγος τε ἦν· ὅθεν καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος τοῦτον τὸν τρόπον Χειλώνειον καλεῖ· Βράγχου δὲ εἶναι, ὃς τὸ ἱερὸν ἔκτισε τὸ ἐν Βραγχίδαις l). ἦν δὲ γέρων περὶ τὴν πεντηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα, ὅτε Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς ἤκμαζεν. ἐτελεύτησε δ', ὥς φησιν Ἕρμιππος, ἐν Πίσῃ m), τὸν υἱὸν Ὀλυμπιονίκην ἀσπασάμενος πυγμῆς. ἔπαθε δὲ n) τοῦτο ὑπερβολῇ τε χαρᾶς καὶ ἀσθενείᾳ πολυετίας. καὶ αὐτὸν πάντες οἱ κατὰ τὴν πανήγυριν ἐντιμότατα παρέπεμψαν. ἔστι δὲ καὶ εἰς τοῦτον ἐπίγραμμα o) ἡμῶν·

73. Φωσφόρε, σοί, Πολύδευκες, ἔχω χάριν, οὕνεκεν p) υἱὸς
Χείλωνος πυγμῇ χλωρὸν ἕλεν κότινον.
Εἰ δ' ὁ πατὴρ στεφανοῦχον ἰδὼν τέκνον ἤμυσεν ἡσθείς,
οὐ νεμεσητόν· ἐμοὶ τοῖος ἔτω θάνατος.

ἐπὶ δὲ τῆς εἰκόνος αὐτῷ ἐπιγέγραπται τόδε·

l) Βράγχου — Βραγχίδαις. Mutila videntur Menagio.
m) Πίσῃ. Edit. Froben. πίσσῃ. V. Creuzer. Melett. Part. I. p. 19.
n) ἔπαθε δέ. Menag. ἔπαθεν δή.
o) ἐπίγραμμα. Menag. omittit.
p) οὕνεκεν. Edit. Froben. et Menag. οὕνεκα. Correxit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 88.

sidium illic Atheniensium statuit, Lacedaemoniosque multis cladibus afflixit. Erat in loquendo brevis: atque ob eam rem Aristagoras Milesius hunc loquendi morem Chilonium appellat, et Branchi fuisse ait, qui templum apud Branchidas aedificavit. Senuerat iam circa quinquagesimam secundam Olympiadem, quo tempore florebat Aesopus fabularum scriptor. Obiit autem, ut Hermippus ait, Pisae, amplexus atque osculatus filium, quod in Olympicis fuisset coronatus. Defunctum asserunt immodica laetitia et senii imbecillitate. Omnes autem qui ad celebritatem convenerant, honorificentissime iusta persolverunt. Est in hunc quoque nostrum epigramma:

Phosphore reddatur Pollux tibi gratia, quod fert
Chilonis natus tempora cincta pugil.
Serta videns nati genitor, si laetus obivit
Mortem, non mirum: mors mihi talis eat.

Ipsius item imagini inscriptum:

CAPUT III.

ΧΕΙΛΩΝ.

Χείλων Δαμαγήτου Λακεδαιμόνιος. οὗτος ἐποίησεν ἐλεγεῖα a) I.
τὶς ἔπη διακόσια, καὶ ἔφασκε πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος 68.
λογισμῷ καταληπτὴν εἶναι ἀνδρὸς ἀρετήν. πρός τε τὸν ἀδελ-
φὸν δυσφοροῦντα ὅτι μὴ ἔφορος ἐγένετο, αὐτοῦ ὄντος, „Ἐγὼ
μὲν γὰρ ἐπίσταμαι," εἶπεν b), „ἀδικεῖσθαι, σὺ δὲ οὔ." γέγονε
δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν πέμπτην c) Ὀλυμπιάδα· Πάμ-
φιλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτην. καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι
ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὥς φησι Σωσικράτης. καὶ πρῶτος εἰσηγή-
σατο ἐφόρους τοῖς βασιλεῦσι παραζευγνῦναι· Σάτυρος δὲ Λυ-
κοῦργον. οὗτος, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ d), Ἱπο-
κράτει e) θυομένῳ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῶν λεβήτων αὐτομάτων ζέ-

a) ἐλεγεῖα. Edit. Froben. ἐλεγεῖαν.
b) εἶπεν. Edit. Froben. omittit.
c) πεντηκοστὴν πέμπτην. Legebatur πεντ. ἕκτην. Restituit Casaubonus praeeunte Ambrosio. Scaliger ad Eusebii Chronicon infra legebat κατὰ τὴν πέμπτην, Palmerius κατὰ τὴν ἑξῆς. V. Meurs. observv. p. 25. sq.
d) ἐν τῇ πρώτῃ. Edit. Froben. omittit.
e) Ἱπποκράτει. Edit. Froben. ἱπποκράτῃ.

CHILO.

Chilo Lacedaemonius patre Damageto fuit. Hic scripsit elegiam ad versus fere ducentos. Dicebat autem futurorum providentiam quae ratione comprehendi possit, virtutem viri esse. Indignanti fratri quod ephorus ipse non fieret, quum ille fuisset, Ego, inquit, pati iniurias scio, non tu. Fuit autem ephorus circa quinquagesimam et quintam Olympiadem: Pamphila autem circa sextam ait: primumque ephorum fuisse sub Euthydemo, auctore Sosicrate: primumque instituisse, ut ephori regibus adiungerentur: Satyrus Lycurgum dixit. Hic, ut Herodotus in primo historiarum libro refert, Hippocrati Olympiae sacrificanti, quum fervere abs-

CAPUT IV.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

I. 74. Πιττακὸς Ὑρραδίου Μιτυληναῖος. φησὶ δὲ Δοῦρις τὸν πατέρα αὐτοῦ Θρᾷκα εἶναι. οὗτος μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν Μέλαγχρον καθεῖλε τὸν τῆς Λέσβου τύραννον· καὶ περὶ τῆς Ἀχιλλείτιδος χώρας μαχομένων Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων ἐστρατήγει μὲν αὐτὸς a), Ἀθηναίων δὲ Φρύνων παγκρατιαστὴς Ὀλυμπιονίκης. συνέθετο δὴ μονομαχῆσαι πρὸς αὐτόν· καὶ δίκτυον ἔχων ὑπὸ τὴν ἀσπίδα λαθραίως περιέβαλε τὸν Φρύνωνα, καὶ κτείνας ἀνεσώσατο τὸ χωρίον. ὕστερον μέν τοί φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς διαδικασθῆναι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, ἀκούοντος τῆς δίκης Περιάνδρου, ὃν καὶ τοῖς Ἀθη-
II. ναίοις προκρῖναι. Τότε δ' οὖν τὸν Πιττακὸν ἰσχυρῶς ἐτί-
75. μησαν οἱ Μιτυληναῖοι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισαν b) αὐτῷ. ὁ

a) ἐστρατήγει μὲν αὐτός. Hic *Μιτυληναίων* excidisse coniiciunt Casaubonus et Menagius. Sed excidit nihil.
b) ἐνεχείρισαν. Edit. Froben. et Menag. ἐνεχείρησαν.

PITTACUS.

Pittacus Mitylenaeus Hyrrhadio patre, quem Thraca fuisse Duris auctor est. Hic una cum Alcaei fratribus Melanchrum Lesbi tyrannum profligavit. Et quum de agri Achillitidis possessione inter Athenienses et Mitylenaeos armis decerneretur, imperator ipse exercitus cum Phrynone Atheniensium duce, qui et Pancratiastes et Olympionices fuerat, singulari certamine pugnare instituit. Rete igitur clypeo tegens Phrynonem eo, dum non cavet, involvit, ipsoque perempto agrum servavit. Postea vero Athenienses disceptasse cum Mitylenaeis de possessione agri, ipsumque a Periandro controversiae iudice Atheniensibus adiudicatum tradit Apollodorus in Chronicis. Hinc igitur Pittacum in summo honore Mitylenaei habuere, eique principatum tradiderunt, quem

δὲ δέκα ἔτη κατασχὼν καὶ εἰς τάξιν ἀγαγὼν τὸ πολίτευμα, κατέθετο τὴν ἀρχήν, καὶ δέκα ἐπεβίω ἄλλα. καὶ χώραν αὐτῷ ἀπένειμαν οἱ Μιτυληναῖοι· ὁ δὲ ἱερὰν ἀνῆκεν c), ἥτις νῦν Πιττάκειος καλεῖται. Σωσικράτης δέ φησιν ὅτι ὀλίγον ἀποτεμόμενος d) ἔφη τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πλεῖον εἶναι. ἀλλὰ καὶ Κροίσου διδόντος χρήματα οὐκ ἐδέξατο, εἰπὼν ἔχειν ὧν ἐβούλετο διπλάσια· ἄπαιδος γὰρ ταδελφοῦ τελευτήσαντος κεκληρονομηκέναι. Παμφίλη δέ φησιν ἐν δευτέρῳ τῶν ὑπομνημάτων, ὡς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τυρραῖον καθήμενον ἐπὶ κουρείου ἐν Κύμῃ χαλκεύς τις πέλεκυν ἐμβαλὼν ἀνέλοι. τῶν δὲ Κυμαίων πεμψάντων τὸν φονέα τῷ Πιττακῷ, μαθόντα καὶ ἀπολύσαντα εἰπεῖν, „Συγγνώμη μετανοίας κρείσσων“ Ἡράκλειτος δέ φησιν, Ἀλκαῖον ὑποχείριον λαβόντα καὶ ἀπολύσαντα φάναι, „Συγγνώμη τιμωρίας κρείσσων.“ νόμους δὲ ἔθηκε· τῷ μεθύοντι e), ἐὰν ἁμάρτῃ, διπλῆν εἶναι τὴν ζημίαν· ἵνα μὴ μεθύωσι, πολλοῦ κατὰ τὴν f) νῆσον οἴνου γινομένου. Εἰπέ τε χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι· οὗ καὶ Σιμωνίδης μέμνηται λέγων g)· III. 76. IV.

c) ἀνῆκεν. Florens Christianus corr. ἀνέθηκεν.
d) ἀποτεμόμενος. Edit. Froben. ἀποτυγχανόμενος.
e) νόμους δὲ ἔθηκε· τῷ μεθύοντι. Wyttenbach. ad Plutarchi Morall. p. 961. ed. Oxon. Tom. II. p. 248. ed. Lips. „— nisi legendum νόμον, certe post ἔθηκε excidisse putandum ἐν οἷς vel simile.“
f) τὴν. Edit. Froben. omittit.
g) λέγων. Edit. Froben. omittit.

ille quum decem annis tenuisset ac rempublicam praeclaris ordinibus constituisset, se ipsum sponte magistratu abdicavit. Decem inde alios supervixit annos, agrumque sibi a Mitylenaeis traditum sacravit, qui nunc Pittacius dicitur. Porro Sosicrates ait eum cum partem abscidisset, dimidium sibi plus toto dixisse. Sed et Croeso pecunias ad se mittente suscipere noluit, duplo plura quam vellet se habere contestatus. Defuncto enim fratre sine liberis haereditatem ad se pertinere. Pamphila autem in secundo Commentariorum Tyrrhaeum refert ipsius filium, quum sederet in tonstrina Cumis, iniecta securi ab aerario fuisse necatum: a Cumanis vero vinctum homicidam ad Pittacum missum, atque ab eo poena fuisse absolutum, dicente, quum rem cognovisset, indulgentiam poenitentiae esse praeferendam. Heraclitus autem Alcaeum asserit habuisse captivum, liberumque dimisisse, veniamque supplicio meliorem dixisse. Ebrios quum peccarent, duplici poena afficiendos per leges statuit, ut caverent temulentiam: abundat quippe vino insula. Feruntur eius istae sententiae: Perdifficile est bonum esse: cuius

„Ἄνδρα ἀγαθὸν ἀληθέως γενέσθαι χαλεπόν, τὸ Πιττάκειον.“ 77. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· „Ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ gg) θεοὶ μάχονται·“ καὶ „Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύει.“ ἐρωτηθεὶς δέ ποτε τί ἄριστον, „Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.“ καὶ ὑπὸ Κροίσου, τίς ἀρχὴ μεγίστη, „Ἡ τοῦ ποικίλου,“ ἔφη, „ξύλου·“ σημαίνων τὸν νόμον. ἔλεγε δὲ καὶ τὰς νίκας ἄνευ αἵματος ποιεῖσθαι. ἔφη δὲ καὶ πρὸς τὸν Φωκαϊκὸν φάσκοντα δεῖν ζητεῖν ἄνθρωπον σπουδαῖον, „Ἂν λίαν,“ ἔφη, „ζητῇς, οὐχ εὑρήσεις.“ καὶ πρὸς τοὺς πυνθανομένους τί εὐχάριστον, „Χρόνος,“ ἔφη· ἀφανές, 78. „Τὸ μέλλον·“ πιστόν, „Γῆ·“ ἄπιστον, „Θάλασσα.“ ἔλεγέ τε συνετῶν h) ἀνδρῶν, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δέ, γενόμενα εὖ θέσθαι. ὃ μέλλεις πράττειν, μὴ πρόλεγε· ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ. ἀτυχίαν μὴ ὀνειδίζειν, νέμεσιν αἰδούμενον. παρακαταθήκην λαβόντα ἀποδοῦναι. φίλον μὴ λέγειν κακῶς, ἀλλὰ μηδὲ ἐχθρόν. εὐσέβειαν ἀσκεῖν. σωφροσύνην φιλεῖν. ἀλήθειαν ἔχειν, πίστιν, ἐμπειρίαν, ἐπι- V. δεξιότητα, ἑταιρίαν, ἐπιμέλειαν. Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε·

gg) οὐδέ. Edit. Froben. οὐ.
h) συνετῶν. Menag. συνετῶν μέν.

etiam Simonides meminit his: *Virum bonum vere esse arduum secundum Pittacum.* meminit item Plato in Protagora: Necessitati ne deos quidem reluctari. principatum virum declarare. Interrogatus aliquando quid esset optimum, Quod in praesentia, inquit, occurrit, bene agere. A Croeso item rogatus quodnam esset maximum imperium, Ligni, inquit, varii: legem nimirum innuens. Dicebat autem victorias sine sanguine acquiri. Phocaico item dicenti, quaerendum esse studiosum ac frugi virum, Etiamsi valde, inquit, quaesieris, non invenies. Percontantibus quidnam esset maxime gratum, Tempus, ait: quid obscurum, Futurorum eventus, inquit: quid fidele, Terra: quid contra infidum, Mare, inquit. Dicebat prudentium virorum esse, prius quam adversa eveniant praevidere ne eveniant: fortium vero, quum evenissent probe constituere. Quod, inquit, facere instituis, noli praedicare: nam si facere nequiveris, rideberis. Infelicitatem nemini exprobrandam, qui invidiam vereatur. Depositum quum acceperis, redde. Amico noli maledicere, ac ne inimico quidem. Pietatem colas: ama temperantiam: veritati stude: fidem, peritiam, dexteritatem, amicitiam diligentiamque custodi. Quae vero cecinit, eorum haec maxime probantur:

Ἔχοντα i) δεῖ τόξα k) καὶ ἰοδόκον φαρέτρην
στείχειν ποτὶ l) φῶτα κακόν.
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος
λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσα
κραδίη m) νόημα.

ἐποίησε δὲ καὶ ἐλεγεῖα ἔπη ἑξακόσια, καὶ ὑπὲρ νόμων κατα- 79.
λογάδην τοῖς πολίταις. Ἤκμαζε μὲν οὖν περὶ τὴν τεσσαρα- VI.
κοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα· ἐτελεύτησε δ' ἐπὶ Ἀριστομέ-
νους n) τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος,
βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ἑβδομήκοντα, ἤδη γηραιάς. καὶ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ
μνήματος ἐπιγέγραπται τόδε·

Οἰκείοις δακρύοις ἃ γειναμένα κατεθάπτει
ἐνθάδε Λέσβος υἱόν, Πιττακόν, Ὑρραδίου o).

ἀπόφθεγμα αὐτοῦ· Καιρὸν γνῶθι. Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Πιτ- VII.
τακὸς νομοθέτης, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονευμάτων

i) Ἔχοντα — νόημα. Hanc versuum distinctionem Hermanni benevolentiae debeo.
k) τόξα. Restituit Hermannus. Legebatur τόξον.
l) ποτί. Edit. Froben. ἐπί.
m) κραδίη. Edit. Froben. κραδίην.
n) Ἀριστομένους. Edit. Froben. ἀριστοδήμου.
o) οἰκείοις — Ὑρραδίου. Edit. Froben. et Menag. alterum versum praebent talem:

ἐνθάδε Πιττακὸν ἥδ' ἱερὰ Λέσβος.

pribrem Menagiana talem:

οἰκεῖοι δακρύοισι λογαινομεν, ἣ κατακλαίει.

Secutus sum coniecturam, quam primam de tribus proposuit Menagius, confirmatam illam codd. Cantabr. et Arundel. lectione.

Sumpto arcu et iaculis sagittiferaque pharetra
Impetendum hominem improbum.
Nam fidum nihil lingua loqui valet,
Dum cordi duplex alte insedit sensus.

Fecit item ad sexcentos elegos versus, et carptim de legibus ad cives. Floruit maxime circa XLII. Olympiadem. Mortuus est autem sub Aristomene, tertio anno LII. Olympiadis, quum vixisset supra annos septuaginta, iam totus senio confectus, sepultumque in Lesbo monumento ipsius inscriptum epigramma testatur:

Condidit hoc tumulo lacrymis te, Pittace, Lesbos
Sacra suis, obitu languida facta tuo.

Est illa eius sententia, Tempus nosce. Fuit et alter Pittacus legislator, cuius et Phavorinus in primo Commentario-

πρώτῳ καὶ Δημήτριος ἐν p) ὁμωνύμοις, ὃς καὶ μικρὸς προς-
VIII. ηγορεύθη. Τὸν δ' οὖν σοφὸν λέγεταί ποτε νεανίσκῳ συμβου-
λευομένῳ περὶ γάμου ταῦτα εἰπεῖν, ἃ φησι Καλλίμαχος ἐν
τοῖς ἐπιγράμμασι·

80. Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο q) Πιττακὸν οὕτω r)
τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρραδίου·
Ἄττα s) γέρον, δοιός μοι t) καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα u), γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
ἤνιδε x), κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
κείνων ἔρχεο, φησί, μετ' ἴχνια· χὠ μὲν ἐπέστην y)
πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον· τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα.

p) ἐν. Edit. Froben. omittit.
q) ἀνήρετο. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 89. ἀνείρετο.
r) οὕτω. Legebatur οὕτως.
s) ἄττα. Edit. Froben. et Menag. ἄντα.
t) δοιός μι. Edit. Froben. δοῖός μι.
u) σκίπωνα. Iacobs. l. l. σκήπωνα. V. Iacobs. Nott. Critt. ad Anthol. Gr. VI. 293, 1. T. III. p. 198.
x) ἤνιδε. Ita Iacobs. l. l. Edit. Froben. et Menag. ἠνίδε. V. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 286. ed. Schaefer.
y) ἐπέστη. Menag. ἐφέστη.

rum et Demetrius in Aequivocis meminit, qui et minor appellatus est. Fertur autem sapiens ille quum aliquando ab adolescente compelleretur de nuptiis eum consulente, ea dixisse, quae Callimachus in epigrammatis scribit:

Nuper Atarnaeus rogitabat Pittacon hospes,
Hyrrhadii natum, quem Mitylena tulit:
Care senex, gemina invitat me taeda, puella
Una mihi par est gente simulque opibus:
Altera sed praestat. tu fare quod expedit, oro,
Ducenda in thalamos utra mihi uxor erit?
Dixerat: ille brevi elato, senis arma, bacillo,
Ecce, ait, hi totam rem, mihi crede, ducent.
Illi autem celeres scuticis levioribus orbes
Gyrabant latis in triviis pueri.
I, sequere illorum vestigia, dicit: et ille
Accedit: reclinunt: tu tibi sume parem.

Ταῦτ᾽ αἰῶν ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
δράξασθαι, παίδων κληδόνα z) συνθέμενος·
τὴν δ᾽ ὀλίγην ὡς κεῖνος εἰς οἰκίον ἤγαγε a) νύμφην,
οὕτω καὶ σύ γ᾽ ἰὼν b) τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα.

δοκεῖ δ᾽ ἐκ διαθέσεως αὐτὰ εἰρηκέναι. εὐγενεστέρα γὰρ αὐτῷ 81.
οὖσα ἡ γυνὴ, ἐπειδήπερ ἦν Δράκοντος ἀδελφὴ τοῦ Πενθίλου,
σφόδρα κατεσοβαρεύετο αὐτοῦ c). Τοῦτον Ἀλκαῖος σαράποδα IX.
μὲν καὶ σάραπον ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπι-
σύρειν τῷ πόδε· χειροπόδην δὲ διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγά-
δας, ἃς χειράδας ἐκάλουν· γαύρηκα d) δὲ ὡς εἰκῇ γαυριῶν-
τα· φύσκωνα δὲ καὶ γάστρωνα ὅτι παχὺς ἦν· ἀλλὰ μὴν καὶ
ζοφοδορπίδαν ὡς ἄλυχνον· ἀγάσυρτον δὲ ὡς ἐπισεσυρμέ-
νον καὶ ῥυπαρόν. τούτῳ γυμνάσιον σίτου ἀλεῖν, ὥς φησι
Κλέαρχος ὁ φιλόσοφος. Καὶ αὐτοῦ ἐστιν ἐπιστόλιον τοιόνδε· X.

Πιττακὸς Κροίσῳ.

Κέλευσί με e) ἰκνεῖσθαι ἐς Λυδίαν, ὅπως σοι τὸν ὄλβον
ἴδωμι· ἐγὼ δὲ καὶ μὴ ὁρείς πέπεισμαι τὸν Ἀλυάττεω f) παῖ-

z) κληδόνα. Edit. Froben. κληδόνι. Menag. κληδόνι.
a) οἰκίον ἤγαγε. Iacobs. l. l. ἐς οἶκον ἐπήγετο.
b) σὺ γ᾽ ἰών. Legebatur σὺ Δίων. Correxit Iacobs. l. l.
c) αὐτοῦ. Edit. Froben. αὐτῷ. Menag. αὐτόν.
d) γαύρηκα. Legebatur γαύρεκα. Emendavit Menagius in observv.
e) κέλευσί με. Edit. Froben. κέλευσαί με.
f) Ἀλυάττεω. Edit. Froben. ἀλύτεω.

Haec ubi deprendit, iuvenum aequis lusibus hospes
Commonitus magnis aedibus abstinuit.
Ac tenuem modicas uxorem duxit in aedes:
Ergo fac posthac tu tibi sume parem.

Videtur autem ex affectu ita dixisse. Nam nobiliorem ipse duxerat Draconis filii Penthili sororem, quae in illum immodice superba erat. Hunc Alcaeus *σαράποδα* et *σάραπον* vocat, quod latos pedes traheret: *χειροπόδην* autem, quod vulnera in pedibus haberet, quae *χειράδες* appellantur: *γαύρηκα*, quod frustra intumesceret: *φύσκωνα* vero et *γάστρωνα*, quod pingui esset aqualiculo: porro *ζοφοδορπίδαν* quoque, quod obtusam haberet oculorum aciem: *ἀγάσυρτον* vero, quod obtrectatoribus pateret et sordidus esset. Huic exercitium fuit molendi tritici, ut Clearchus philosophus testatur. Est autem eius brevis epistola huiusmodi:

Pittacus Croeso.

Iubes me in Lydiam venire spectatum opes tuas. Ego etsi illas minime aspexi, nihil ambigo, Alyattis filium regum

δα τῶν βασιλήων πολυχρυσότατον πέλειν. οὐδέν τε πλέον ἄμμιν ἰκομένοις ἐς Σάρδις g)· χρυσοῦ γὰρ οὐ δεύμεθ' h), ἀλλ' ἃ πέπαμαι ἄρκια i) καὶ τοῖς ἐμοῖς ἑταίροις. ἔμπας δ' ἴξομαι, ὡς ἀνδρὶ ξείνῳ γενόμην τοι ὁμίλαος k).

g) Σάρδις. Edit. Froben. σάρδεις.
h) δεύμεθ'. Edit. Froben. δεύμεσθ'.
i) ἄρκια. Edit. Froben. ἄρκιες.
k) ὁμίλαος. Notetur haec vox, quam agnoscit quidem R, sed ita, ut superscriptum habeat συνόμιλος, lectionem Stephani.

omnium esse opulentissimum auroque refertissimum. Neque vero amplius quicquam habituri sumus, si Sardes ad te accesserimus. Aura enim ipsi non indigemus, contenti modico vitae stipendio, quantum satis sit mihi et amicis. Veniam tamen, ut tibi perhumano et hospitali viro familiaris efficiar.

CAPUT V.

Β Ι Α Σ.

Βίας Τευτάμου a) Πριηνεύς, προκεκριμένος τῶν ἑπτὰ ὑπὸ I.
Σατύρου. τοῦτον οἱ μὲν πλούσιον b), Δοῦρις δὲ πάροικόν φησι 82.
γεγονέναι. Φανόδικος δὲ κόρας αἰχμαλώτους λυτρωσάμενον
Μεσσηνίας θρέψαι τε ὡς θυγατέρας καὶ προῖκας ἐπιδοῦ-
ναι καὶ εἰς τὴν Μεσσήνην ἀποστεῖλαι τοῖς πατράσιν αὐτῶν.
χρόνῳ δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὡς προείρηται, τοῦ τρίποδος εὑ-
ρεθέντος ὑπὸ τῶν ἁλιέων, τοῦ χαλκοῦ, ἐπιγραφὴν ἔχοντος „Τῷ
σοφῷ," Σάτυρος μέν φησι παρελθεῖν τὰς κόρας — οἱ δὲ τὸν πα-
τέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν c), καὶ εἰ-
πεῖν τὸν Βίαντα σοφόν, διηγησαμένας τὰ καθ' ἑαυτάς. καὶ
ἀπεσιάλη ὁ τρίπους· καὶ ὁ Βίας ἰδὼν ἔφη τὸν Ἀπόλλω σο- II.
φὸν εἶναι, οὐδὲ d) προσήκατο. Οἱ δὲ λέγουσιν ἐν Θήβαις τῷ 83.

a) *Τευτάμου.* Edit. Froben. ταυτάμου. Menag. *Τευταμίδου.* Menagius in observv. coni. *Τευταμίδης.*
b) *πλούσιον.* Vox Menagio suspecta.
c) *εἰς τὴν ἐκκλησίαν.* Edit. Froben. *ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.*
d) *οὐδέ.* Edit. Froben. *οὐ δέ.*

B I A S.

Bianti Prienaeo pater fuit Teutamus. Hunc Satyrus septem reliquis praetulit. Fuisse opulentum plerique autumant: Duris advenam fuisse testatur. Phanodicus vero, captivas eum puellas redemisse Messenias, sibique in filias nutrisse, ac postea adiectis dotibus Messanam parentibus illas remisisse. Brevi post invento Athenis, ut diximus, a piscatoribus aureo tripode, cui erat inscriptum: Sapienti, Satyrus quidem puellas, alii vero, ex quibus Phanodicus est, illarum patrem in concionem venisse tradunt, Biantemque, expositis quae in se egisset, appellasse sapientem, sicque tripoda ad eum missum: eo conspecto dixisse Biantem, Apollinem esse sapientem: neque illum admisisse. Alii Thebis Herculi sa-

Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἀναθεῖναι, ἐπεὶ ἀπόγονος ἦν Θηβαίων ἀποικίαν εἰς Πριήνην στειλάντων, ὥςπερ καὶ Φανόδικός φησι. λέγεται δὲ καὶ Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην τὸν Βίαντα πιήναντα δύο ἡμιόνους ἐξελάσαι εἰς τὸ στρατόπεδον· τὸν δὲ συνιδόντα καταπλαγῆναι μέχρι καὶ ἀλόγων διατείνειν αὐτῶν τὴν εὐθενίαν e). καὶ ἐβουλήθη σπείσασθαι, καὶ εἰςέπεμψεν ἄγγελλον. Βίας δὲ σωροὺς ψάμμου χέας καὶ ἄνωθεν σίτου περιχέας ἔδειξε τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ τέλος μαθὼν ὁ Ἀλυάττης εἰρήνην ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Πριηνέας. θᾶττον δ' αὐτῷ πέμψαντι πρὸς τὸν Βίαντα ἵνα ἥκῃ παρ' αὐτόν, „Ἐγὼ δέ," φησίν, III. 84. „Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, [ἴσον τῷ κλαίειν ee)]." Λέγεται δὲ καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρῆτο. ὅθεν καὶ Δημόδικος ὁ Λέριος f) περὶ αὐτοῦ διίστασθαι λέγων· „Ἦν τύχῃς κρίνων δικάζειν τὴν Πριηνίην δίκην g)." καὶ Ἱππῶναξ h)· „Ἃ καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρεῖσσον i)." Τοῦ-

e) εὐθενίαν. Edit. Froben. et Menag. εἰσθένειαν. Illud ex R. restitui iussit Menagius in obss., coniectura occupatum a Casaubono.

ee) [ἴσον τῷ κλαίειν]. Glossatori debentur.

f) ὁ Λέριος. Legebatur ὁ Ἀλεήσιος. Restituit Menagius in observv.

g) ἦν τύχῃς — δίκην. Florens Christianus uno versu comprehendit: Casaubonus distinxit ita: ἦν τύχῃς | κρίνων δικάζειν τὴν Πριηνὴν δίκην. Huic assentitur Menagius.

h) Ἱππῶναξ. Scribebatur Ἱππώναξ.

i) Ἃ καὶ δικάζεσθαι — κρεῖσσον. Menag. omittit Ἃ. Versuum vestigia Menagius deprehendit haec: ὃ καὶ δικάζεσθαι | δίκαν Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρέσσων. Gaisford. ad Hephaest. p. 265. uno complectitur hoc: καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρέσσων.

crasse eum ferunt, quod illinc esset oriundus, Prieneque Thebanorum colonia: Phanodico id ipsum asserente. Fertur, quum ab Alyatte Priene obsideretur, Biantem ex industria duos saginasse mulos, eosque in castra impulisse: eis conspectis obstupuisse regem, quod bruta quoque animalia tam nitide haberent: ac de solvenda obsidione cogitantem, explorandi gratia nuntium in urbem misisse. Bias autem cum arenae acervos effudisset operuissetque tritico, ostendit: quo denique agnito Alyattes cum Prienensibus pacem fecit. Mox quum Bianti, ut ad se veniret, mandasset, ille dixit, Equidem Alyatten cepas edere [hoc est flere] iubeo. Fertur et in causis orandis summus atque vehementissimus fuisse, bonam tamen in partem dicendi vim exercere solitum: idque Demodicus Lerius significat, quum dicit, Oratori Prienaeam causam esse imitandam: Hipponaxque similiter, qui dum laudare quempiam summae integritatis vellet, eum

καὶ οὕτω καὶ ἐτελεύτα τὸν τρόπον. δίκην γὰρ ὑπὲρ τινος λέ- IV.
γων ἤδη ὑπέργηρως ὑπάρχων, μετὰ τὸ καταπαῦσαι τὸν λόγον ἀπέπνευσε τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς τοῦ τῆς θυγατρὸς υἱοῦ κόλπους. ἐπόντος δὲ καὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας καὶ k) τῶν δικαστῶν τὴν ψῆφον ἐνεγκόντων τῷ ὑπὸ τοῦ Βίαντος βοηθουμένῳ, λυθέντος τοῦ δικαστηρίου νεκρὸς ἐν τοῖς κόλποις εὑρέθη. καὶ 85
τὸν μεγαλοπρεπῶς ἔθαψεν ἡ πόλις, καὶ ἐπέγραψαν·

Κλεινοῖς l) *ἐν δαπέδοισι Πριήνης φύντα καλύπτει*
ἥδε Βίαντα πέτρη m), *κόσμον Ἴωσι μέγαν.*

ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς·

Τῆδε Βίαντα κέκευθα n), *τὸν ἀτρέμας ἤγαγεν Ἑρμῆς*
εἰς Ἀΐδην, πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.
εἶπε γάρ, εἶπε δίκην ἑταίρου τινός· εἶτ' ἀπολιν θεὶς
παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ἔτεινεν ὕπνον.

Ἐπολησε δὲ περὶ Ἰωνίας, τίνα μάλιστα ἂν τρόπον εὐδαιμονοίη, V.
εἰς ἔπη δισχίλια. τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε·
Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν. ἐν πόλει ἀεικεῖ o) μένῃς· πλείστων

k) *καί.* Edit. Froben. omittit.
l) *κλεινοῖς.* Legebatur *κλεινῆς.* Correxit Iacobs. Anthol. Gr. VII. 90.
m) *πέτρη.* Legebatur *πέτρα.*
n) *κέκευθα.* Legebatur *κέκευθε.* Correxit Iacobs. Anthol. Gr. VII. 91.
o) *ἀεικεῖ.* Debetur Menagii ingenio. Legebatur *αἶκε.* Caeterum male in Menagiana hae Biantis sententiae versibus dispositae sunt hisce:

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν ἐν πόλει αἶκε μένῃς·
πλείστων γὰρ ἔχει χάριν. αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκις βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

Biante Prienensi ait causas egisse praestantius. Mortuus est et ipse in hunc modum: Causam pro amico dixerat iam vetulus, et quum a dicendi labore quievisset, caput in sinu nepotis ex filia fessus reclinavit. Quum vero adversarius itidem perorasset, iudicesque sententiam pro eo tulissent qui causae suae Biantem habuerat patronum, soluto iudicio nepotis in gremio efflavisse animam compertus est. Ipsumque magnifice sepelivit civitas, tumuloque inscripsit:

Petra Prienaeum tegit haec bene culta Biantem,
Ornamentum ingens qui fuit Ioniis.

Est et nostrum in eundem:

Hic situs est Bias, Hermes quem duxit ad Orcum,
Albentem niveis tempora cana pilis.
Ut causam dixit socii, inclinatus in ulnas
Mox pueri, somnum solvitur in tenuem.

Scripsit autem de Ionia ad duo millia versuum, qua maxime ratione felix esse posset. Placuerunt eius istae in primis

γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος πολλάκις βλαβερὰν ἐξέλαμ-
86. ψεν ἅταν. καὶ τὸ μὲν ἰσχυρὸν γενέσθαι τῆς φύσεως ἔργον
τὸ δὲ λέγειν δυνάσθαι τὰ συμφέροντα τῇ πατρίδι ψυχῆς ἴδιον
καὶ φρονήσεως. εὐπορίαν δὲ χρημάτων πολλοῖς καὶ διὰ τύχην
περιγίνεσθαι. ἔλεγε δὲ ἀτυχῆ εἶναι τὸν ἀτυχίαν μὴ φέροντα·
καὶ νόσον ψυχῆς τὸ τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν, ἀλλοτρίων δὲ κακῶν
ἀμνημόνευτον εἶναι. ἐρωτηθεὶς τί δυσχερές, „Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον"
ἔφη, „μεταβολὴν εὐγενῶς ἐνεγκεῖν." συμπλέων ποτὲ ἀσεβέσι, χει-
μάζομένης τῆς νεὼς κἀκείνων τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένων, „Σι-
γᾶτε," ἔφη, „μὴ αἴσθωνται ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας." ἐρωτηθεὶς
ὑπὸ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου τί ποτέ ἐστιν εὐσέβεια, ἔσιγα. τοῦ δὲ
τὴν αἰτίαν τῆς σιγῆς πυθομένου, „Σιωπῶ," ἔφη, „ὅτι περὶ τῶν
87. οὐδέν σοι προσηκόντων πυνθάνῃ p)." ἐρωτηθεὶς τί γλυκὺ ἀν-
θρώποις, „Ἐλπίς," ἔφη. ἥδιον ἔλεγε δικάζειν μεταξὺ ἐχθρῶν ἢ
φίλων· τῶν μὲν γὰρ φίλων πάντως ἐχθρὸν ἔσεσθαι τὸν ἕτε-
ρον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὸν ἕτερον φίλον. ἐρωτηθεὶς τί ποιῶν
ἄνθρωπος τέρπεται, ἔφη, „Κερδαίνων." ἔλεγέ τε q) τὸν βίον οὕ-
τω μετρεῖν ὡς καὶ πολὺν καὶ ὀλίγον χρόνον βιωσομένους, καὶ

p) πυνθάνῃ. Edit. Froben. πυνθάνει.
q) τε. Edit. Froben. et Menag. omittunt.

sententiae: Civibus placere omnibus studе: habet enim id multum gratiae. contra vero fastus ac superbia semper nocuit. Et illud, Corpore quidem esse validum, naturae munus est: porro quae utilia sint patriae dicere, animi et prudentiae proprium. Pecuniarum autem copiam etiam plurimis forte obvenisse. Infelicem dicebat, qui ferre nequiret infelicitatem: morbumque animi ea desiderare, quae fieri non possunt, alieni vero incommodi non meminisse. Interrogatus quidnam esset difficile, Ferre, inquit, fortiter mutationem rerum in deterius. Navigabat cum impiis aliquando, et quum tota tempestate navis quateretur fluctibus, illique deos invocarent, Silete, inquit, ne vos hic illi navigare sentiant. Percontanti impio homini quid esset pietas, nihil respondit: quumque ille silentii causam sciscitaretur, Quia, inquit, de rebus nihil ad te pertinentibus quaeris. Rogatus quid esset dulce hominibus, Spes, ait. Malle se inter inimicos quam inter amicos iudicare dicebat: quippe ex amicis alterum prorsus futurum inimicum, ex inimicis autem alterum amicum. Forte interrogatus quidnam faciens homo delectetur, Lucrans, inquit. Dicebat vitae tempus ita metiendum, quasi et diu et parum victuri simus: ita amandum

φιλεῖν ὡς μισήσοντας· τοὺς γὰρ πλείστους εἶναι κακούς. συμβούλευέ τε ὧδε· βραδέως ἐγχείρει τοῖς πραττομένοις· ὃ δ' ἂν ἄρξῃ, βεβαίως τηρῶν διάμενε. μὴ ταχὺ λάλει· μανίαν γὰρ ἐμφαίνει. φρόνησιν ἀγάπα. περὶ θεῶν λέγε, ὡς εἰσίν. ἀνάξιον 88.
ἄνδρα μὴ ἐπαίνες διὰ πλοῦτον. πείσας λάβε, μὴ βιασάμενος. ὅ τι ἂν ἀγαθὸν πράττῃς, εἰς θεοὺς ἀνάπεμπε. ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν· βεβαιότερον γὰρ τοῦτο τῶν ἄλλων κτημάτων. Μέμνηται τοῦ Βίαντος καὶ Ἱππῶ- VI.
ναξr), ὡς προείρηται, καὶ ὁ δυσάρεστος Ἡράκλειτος μάλιστα αὐτὸν ἐπήνεσε γράψας· „Ἐν Πριήνῃ Βίας ἐγένετο ὁ Τευτάμεω, οὗ πλείων λόγος ἢ τῶν ἄλλων. καὶ οἱ Πριηνεῖς δὲ αὐτῷ τίμενος καθιέρωσαν τὸ Τευτάμειον λεγόμενον." ἀπεφθέγξατοs)· Οἱ πλεῖστοιt) κακοί.

r) Ἱππῶναξ. Scribebatur Ἰπκώναξ.
s) ἀπεφθέγξατο. Edit. Froben. ἀνεφθέγξατο.
t) οἱ πλεῖστοι. Menag. ἄνθρωποι addit. Verba ἀπεφθέγξατο — κακοί Menagio spuria videntur.

quasi odio simus habituri. malos enim esse plurimos. Sic autem consulebat: Si quid agere instituis, lente id aggredere: caeterum in eo quod elegeris, firmiter persiste. Noli cito loqui: est enim insaniae indicium. Prudentiam dilige. De diis ita ut sunt loquere. Indignum hominem divitiarum gratia laudare noli. Persuadens accipe, non cogens. Quicquid boni egeris, in deos refer. Viaticum tibi ab adolescentia ad senectutem sapientiam compara: ea quippe sola est certa veraque possessio. Meminit Biantis, ut diximus, etiam Hipponax, et insuavis Heraclitus ipsum praecipue commendat his verbis: *Priene oppidum Biantem tulit Teutami filium, cuius est opinio illustrior quam caeterorum, et Prienenses sacellum ipsi dedicarunt, quod Teutamium dicitur.* Eius est sententia, Plerique mali sunt.

III. τος, φασί, τὸν Μίδαν. φέρεται δ' αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλης ὑπομνήμασι καὶ αἴνιγμα τοῖον·

91. Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα o)· τῶν δέ θ' ἑκάστῳ p) παῖδες δὶς τριάκοντα q) διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι.
αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι r), ἀποφθινύθουσιν s) ἅπασαι.

IV. ἔστι δὲ ὁ ἐνιαυτός. Τῶν δὲ ᾠδομένων εὐδοκίμησεν αὐτοῦ τάδε· Ἄμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσι, λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει. φρόνει τι κεδνόν. μὴ μάταιος ἄχαρις γινέσθω t). ἔφη δὲ δεῖν συνοικίζειν τὰς θυγατέρας, παρθένους μὲν τὴν ἡλικίαν, τὸ φρονεῖν δὲ u) γυναῖκας· ὑποδεικνὺς ὅτι δεῖ παιδεύεσθαι καὶ τὰς παρθένους. ἔλεγέ τε τὸν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν, ὅπως ᾖ μᾶλλον φίλος· τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν x). φυλάσσεσθαι γὰρ τῶν μὲν φίλων τὸν

o) παῖδες δὲ δυώδεκα. Iacobs. Anthol. Gr. XIV. 101. παῖδες δυοκαίδεκα.
p) τῶν δέ θ' ἑκάστῳ. Ita Iacobs. l. l. Legebatur τῶν δὲ ἑκάστῳ.
q) παῖδες δὶς τριάκοντα. Edit. Froben., Menag. et Iacobs. l. l. παῖδες τριήκοντα. Emendavit Marqu. Gudius apud Menagium p. 33. A.
r) δέ τ' ἐοῦσαι. Ita Iacobs. l. l. Edit. Froben. et Menag. δέ τε οὖσαι.
s) ἀποφθινύθουσιν. Edit. Froben. ἀποφθινήθουσιν.
t) ἄμουσία — γινέσθω. Has Cleobuli sententias Menagius in observv. versibus inclusit hisce:
Ἄμουσί' ἐν βροτοῖσι τὸ πλέον μέρος
λόγων τε πλῆθος· ἂν δ' ὁ καιρὸς ἀρκέσῃ
φρονεῖ τι κεδνόν. μὴ μάταιος ἡ χάρις
γινέσθω.
u) τὸ φρονεῖν δέ. Menag. τῷ δὲ φρονεῖν.
x) φίλον ποιεῖν. Menagius coni. ἵνα φίλον ποιῇς vel ὥςτε φίλον ποιεῖν.

praecessit, ut aiunt. Fertur in Commentariis Pamphilae ipsius huiusmodi aenigma:

Est genitor proles cui sit bissena: sed horum
Cuivis bis triginta natae, sed dispare forma:
Hae niveis totae, fuscis sed vultibus illae:
Atque immortales quum sint, moriuntur ad unam.

Est autem annus. Sunt et istae ex sententiis illius celebres: Imperitia in omnibus maiori ex parte dominatur, et multitudo verborum: sed occasio sufficiet. Sentire atque sapere illustre aliquid et inclytum stude. Inanis et ingratus ne sis. Filias nuptui locari oportere aetate virgines, sed prudentia et sensu mulieres: docens eo virgines quoque erudiendas esse. Dicebat amicos beneficiis fovendos, ut amiciores sint, inimicos autem amicos faciendos. Cavendam enim calumniam amicorum, insidiasque inimicorum fugiendas. Illud item: an-

τάχιον, τῶν δὲ ἀγαθῶν σὴν ἐπιβουλήν. καὶ ὅταν τις ἐξίῃ τῆς 92.
οἰκίας, ζητείτω πρότερον τί μέλλει πράσσειν· καὶ ὅταν εἰσέλθῃ
πάλιν, ζητείτω τί ἔπραξε. Συνεβουλεύετο τε εὖ τὸ σῶμα ἀσκεῖν·
φλαῦρον εἶναι μᾶλλον ἢ φαῦλον· φιλομαθῆ μᾶλλον ἢ ἀμα-
θῆ· γλῶσσαν εὐφήμων τυχεῖν· ἀρετῆς οἰκεῖον εἶναι, κακίας ἀλ-
λότριον· ἀδικίαν φεύγειν· πόλει τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν·
ἡδονῆς κρατεῖν· μὴ μηδὲν πράττειν· τέκνα παιδεύειν· ἐχθρὰν
διαλύειν. γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι, ἀλλο-
τρίων παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνει.
οἰκέτην παροινοῦντα μὴ κολάζειν· δοκεῖν γὰρ παροιρεῖν. γαμεῖν
ἐκ τῶν ὁμοίων· ἂν γὰρ ἐκ τῶν κρειττόνων λάβῃς, φησί, δε-
σπότας ἕξεις τοὺς συγγενεῖς· μηδ' ἐπιχαίρειν τοῖς ἀκουτιζομένοις· 93.
ἀπειθήσεσθαι γὰρ τούτοις. [illegible] ἀπαθῆ τῆς ἀλλοτριότητος·
ἐπιτροπὰς μὴ ταπεινοῦ τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως
ἐπίστασο φέρειν. Ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ἔτη βιοὺς ἑβδομή- V.
κοντα καὶ αὐτῷ ἐπιγράφηται·

Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον ἀποφθίμενον κατατεθεῖ
[illegible] πατρὶς Λίνδος πόντῳ ἁλλομένη

[illegible] Edit. Trebem. ἐπιγραφὴ ἔτι

tequam domo quis exeat, quid acturus sit, apud se pertractet: rursus quum redierit, quid egerit recogitet. Consulebatque corpus rite exercendum. Audiendi magis quam loquendi studiosum esse oportere: intentum studiis potius quam indoctum. Linguam non maledicam esse debere. Proprium virtutis esse, alienum a vitio; iniustitiam fugere. Civitati ea consulenda quae sunt optima. Voluptatem frenandam. Vi nihil agendum. Erudiendos liberos. Inimicitias solvendas. Cum muliere neque blanditiis agendum, neque praesentibus extraneis iurgandum: illud quippe vecordiam, istud vesaniam significare. Famulum vino hilarem non puniendum: videri enim id dementius esse. Uxorem sibi parem eligendam: nam si clariorem te duxeris, inquit, affines dominos habebis. Iis qui conviciis perstringuntur non insultandum: inimicos quippe ex ea irrisione fieri. Dum secunda fortuna arridet, superbire noli: adversa perstrepente noli frangi. Fortunae mutationes fortiter perferre disce. Obiit senex annorum septuaginta, eiusque laudes tumulo inscriptum epigramma continet:

Extinctum luget Cleobulum patria Lindus,
Patria quae medio est undique cincta mari.

VI. Ἀπεφθέγξατο· Μέτρον ἄριστον. καὶ Σόλωνι ἐπέστειλεν οὕτω·

Κλεόβουλος Σόλωνι.

Πολλοὶ μέν τιν z) εἰσὶν ἑταῖροι καὶ οἶκος πάντη a)· φαμὶ δὲ ἐγὼν ποτανεστάταν b) ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον δαμοκρατεομέναν. καὶ ἁ νᾶσος πελαγία, ἔνθα οἰκέοντι οὐδὲν δεινὸν ἐκ Πεισιστράτου· καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ ἑκαστόθεν πάρ τυ c) βασοῦνται.

z) μέν τιν. Edit. Froben. et Menag. μέν τινες. Correxit Casaubonus. Vid. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 266. ed. Schaefer.
a) πάντη. Edit. Froben. et Menag. πάντι. Correxit Casaubonus.
b) ποτανεστάταν. Edit. Froben. ποτανεστάταν. Menag. ποθεινοτάταν. Vid. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 196. ed. Schaef.
c) πάρ τυ. Edit. Froben. et Menag. πάρ τοι. Vid. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 231. ed. Schaef.

Eius sententia est, Modus optimus. Scripsit et ipse brevem epistolam Soloni hanc:

Cleobulus Soloni.

Amici quidem tibi sunt permulti et ubicunque domus est: verum ego Soloni commodissimam fore ad inhabitandum Lindum censeo, civitatem liberam. Estque insula maritima: ubi si morari volueris, nihil a Pisistrato mali formidabis, atque ad te amici undique confluent.

CAPUT VII.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.

Περίανδρος Κυψέλου Κορίνθιος ἀπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν I.
γένους, οὗτος γήμας Λυσίδην, ἣν αὐτὸς Μέλισσαν ἐκάλει a), τὴν 94.
Προκλέους τοῦ Ἐπιδαυρίων τυράννου καὶ Ἐρισθενείας τῆς
Ἀριστοκράτους παιδός, ἀδελφῆς δὲ τοῦ Ἀριστοδήμου b) θυ-
γατέρα, οἳ σχεδὸν πάσας Ἀρκαδίας ἐπῆρξαν, ὥς φησιν Ἡρα-
κλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ ἀρχῆς, παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐποί-
ησε δύο, Κύψελον c) καὶ Λυκόφρονα· τὸν μὲν νεώτερον συν-
ετόν, τὸν δὲ πρεσβύτερον ἄφρονα. χρόνῳ δὴ ὑπὸ ὀργῆς βα-
λὼν ὑποβάθρῳ ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυον οὖσαν ἀπέ-
κτεινε, πεισθεὶς διαβολαῖς παλλακίδων, ἃς ὕστερον ἔκαυσε.
τόν τε παῖδα ἀπεκήρυξεν εἰς Κέρκυραν, λυπούμενον ἐπὶ τῇ
μητρί, ᾧ ὄνομα Λυκόφρων. Ἤδη δὲ ἐν γήρᾳ καθεστὼς με- II.
τεπέμπετο αὐτὸν ὅπως παραλάβῃ τὴν τυραννίδα· ὃν φθάσαν- 95.

a) ἣν αὐτὸς Μέλισσαν ἐκάλει. Menagius coni. Ἡρόδοτος Μέλισσαν καλεῖ.
b) Ἀριστοδήμου. Menag. Ἀριστομήδους.
c) Κύψελον. Edit. Froben. κύψελλον.

PERIANDER.

Periandro Corinthio Cypselus pater fuit ex Heraclidarum gente. Uxorem autem Lysiden duxit, quam ipse Melissam appellabat, Proclei Epidaurensium tyranni et Eristheneae Aristocratis filiae, sororisque Aristodemi filiam, qui, ut ait Heraclides Ponticus in libro de principatu, toti ferme Arcadiae dominabantur. Duos ex ea filios genuit, Cypselum et Lycophronem: alterum ex his iuniorem, prudentem, maiorem natu, stolidum. Post aliquantum temporis ira accensus missam sub gradus praegnantem coniugem calcibus percussit ac necavit, pellicum persuasus calumniis: quas tamen postea igne cremavit: puerumque Lycophrona matri fletu iusta solventem abdicavit atque in Corcyram agi praecepit.

τες οἱ Κερκυραῖοι διεχρήσαντο. ὅθεν ὀργισθεὶς ἔπεμψε τοὺς παῖδας αὐτῶν πρὸς Ἀλυάττην ἐπ' ἐκτομῇ· προσσχούσης d) δὲ τῆς νεὼς Σάμῳ, ἱκετεύσαντες τὴν Ἥραν ὑπὸ τῶν Σαμίων διεσώθησαν. καὶ ὃς ἀθυμήσας ἐτελεύτησεν, ἤδη γεγονὼς ἔτη ὀγδοήκοντα. Σωσικράτης δέ φησι πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἑνί, πρὸ e) τῆς τεσσαρακοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος. τοῦτον Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ
96. ξένον φησὶν εἶναι Θρασυβούλῳ τῷ Μιλησίων τυράννῳ. φησὶ δὲ Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς περὶ αὐτοῦ τάδε, ὡς ἄρα ἐρασθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κράτεια συνῆν αὐτῷ λάθρα· καὶ ὃς ἥδετο. φανεροῦ δὲ γενομένου βαρὺς πᾶσιν ἐγένετο διὰ τὸ ἀλγεῖν ἐπὶ τῇ φωρᾷ f). ἀλλὰ καὶ Ἔφορος ἱστορεῖ ὡς εὔξαιτο, εἰ νικήσειεν Ὀλύμπια τεθρίππῳ, χρυσοῦν ἀνδριάντα ἀναθεῖναι. νικήσας δὲ καὶ ἀπορῶν χρυσίου, κατά τινα ἑορτὴν ἐπιχώριον κεκοσμημένας ἰδὼν τὰς γυναῖκας πάν-
III. τα ἀφείλετο τὸν κόσμον, καὶ ἔπεμψε τὸ ἀνάθημα. Λέγουσι δέ τινες ὡς θελήσας αὐτοῦ τὸν τάφον μὴ γνωσθῆναι, τοιοῦτόν

d) προσσχούσης. Menag. προσχούσης.
e) τετταράκοντα καὶ ἑνί, πρό. Edit. Erobeni αὐτόν, [illegible] τετταράκοντα καὶ ἑνὶ πρό.
f) φωρᾷ. Tanaqu. Faber apud Menagium p. 35. A. coni. ἐκφορᾷ.

Iam vero vicinus senio illum, ut ei tyrannidem per manus daret, ad se accersiri iussit. Eius deprehenso consilio Corcyrenses illum praevenientes interemerunt. Hoc ille comperto furiis succensus eorum liberos ad Alyatten praesecandos misit. Quum autem navis appropinquasset Samo, Iunoni vota facientes a Samiis servati sunt. Quod ille ubi didicit, moerore confectus excessit e vita, annos natus ferme octoginta. Sosicrates eum ante Croesum obiisse diem asserit, annis uno et quadraginta, ante quadragesimam nonam Olympiadem. Hunc Herodotus in primo Historiarum Thrasybuli Milesiorum tyranni hospitem fuisse ait. Aristippus autem in primo de antiquis deliciis libro haec de illo refert: matrem eius Crateam illius amore ferventem clam congredi solitam, illo non invito, tantoque flagitio acquiescente. Quod ubi cognitum est, dolens se fuisse deprehensum, gravius iam civibus instabat. Porro Ephorus in historia vovisse illum tradit, si Olympia quadriga vicisset, auream statuam deo sacraturum: victoria vero potitum et auro egentem, quadam celebritate populari, mulieribus procedentibus ornatis, mundum ademisse muliebrem, atque ita donarium misisse asserunt. Aiunt quidam illum, quum sepulcrum suum ignorari

ἐμηχανήσατο. δυσὶν ἐκέλευσεν νεανίσκοις, δείξας τινὰ ὁδόν, [illegible]θεῖν νύκτωρ, καὶ τὸν ἀπαντήσαντα ἀνελεῖν καὶ θάψαι· ἔπει- [illegible] βαδίζειν ἄλλους τε κατὰ τούτων τέτταρας, καὶ ἀνελόντας [illegible] πάλιν τε κατὰ τούτων πλείονας. καὶ οὕτως αὐτὸς τοῖς [illegible]τοις ἐντυχὼν ἀνῃρέθη. Κορίνθιοι δὲ ἐπί τι κενοτάφιον [illegible]γραψαν αὐτῷ τόδε·

Πλούτου καὶ σοφίης πρύτανιν πατρὶς ἥδε Κόρινθος 97.
κόλποις ἀγχίαλος g) γῆ Περίανδρον ἔχει.

[illegible] καὶ ἡμῶν·

Μή ποτε λυπήσῃ σε τὸ μή σε τυχεῖν τινος· ἀλλὰ
τέρπεο πᾶσιν ὁμῶς οἷσι δίδωσι θεός.
καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπέσβη,
οὕνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρήξιος ἧς ἔθελεν.

[illegible]του ἐστὶ καὶ τό, μηδὲν χρημάτων ἕνεκα πράττειν· δεῖν γὰρ IV.
τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν. ἐποίησε δὲ καὶ ὑποθήκας εἰς ἔπη [illegible]ρχίλια. εἶπέ τε τοὺς μέλλοντας ἀσφαλῶς τυραννήσειν τῇ εὐνοίᾳ δορυφορεῖσθαι, καὶ μὴ τοῖς ὅπλοις. καί ποτε ἐρωτηθεὶς [illegible] τί τυραννεῖ, ἔφη, „Ὅτι καὶ τὸ ἑκουσίως ἀποστῆναι καὶ τὸ

g) ἀγχίαλος. Emendavit Jacobs. Anthol. Gr. VII. 619. Legebatur ἀγχιάλοις.

vellet, tale quippiam molitum. Duobus iuvenibus viam quandam ostendisse ac iussisse noctu per illam incederent, eumque qui primus occurrisset, interimerent ac sepelirent: postque illos quattuor alios misisse, qui eos necarent ac sepulturae traderent: rursus contra eos misisse plures, idemque ut facerent imperasse, atque ita ipsum primis obvium occisum esse. Enimvero Corinthii cenotaphium illius versibus illustrarunt his:

Et sophia et nummis Periandrum terra Corinthus
Clarum littoreo continet alma sinu.

Exstat nostrum quoque in eundem:

Ne tibi iam doleat si non optata sequaris,
Sed iuvet id superi quod tribuere dei.
Nam sapiens Stygias Periander cessit ad umbras
Exstinctus, quod non quae voluit valuit.

Huius illud est, Nihil pecuniarum gratia agendum: nam oportere lucri facienda lucrifacere. Scripsit et praecepta ad duo millia versuum. Dicebat his qui tuto regnare vellent, summa ope nitendum ut benevolentia non armis stiparentur. Rogatus aliquando cur in tyrannide persisteret, Quia, inquit, et

ἀφαιρεθῆναι κίνδυνον φέρει. ἔλεγε δὲ καὶ τάδε· καλὸν ἡσυχία· ἐπισφαλὲς προπέτεια· κέρδος αἰσχρόν h). δημοκρατία κρεῖττον τυραννίδος· καὶ μὲν ἡδοναὶ φθαρτικαί, αἱ δὲ τιμαὶ ἀθάνατοι· 98. εὐτυχῶν μὲν μέτριος ἴσθι, δυστυχῶν δὲ φρόνιμος· φίλους ἐν τυχοῦσι καὶ ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι· ὃ ἂν ὁμολογήσῃς, μὴ παρέλθῃς· λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ· μὴ μόνον τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ σοὺς μέλλοντας πολλάκις. Οὗτος πρῶτος δορυφόρους ἔσχε καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστησε· καὶ οὐκ εἶα ἐν ἄστει ζῆν τοὺς βουλομένους, καθά φησιν Ἀν- VI. φορος καὶ Ἀριστοτέλης. Ἤκμαζε δὲ περὶ τὴν τριακοστὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐτυράννησεν i) ἔτη τεσσαράκοντα. Σωτίων δὲ καὶ Ἡρακλείδης καὶ Παμφίλη ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ὑπομνημάτων δύο φασὶ k) Περιάνδρους γεγενῆσθαι, τὸν μὲν τύ- 99. ραννον, τὸν δὲ σοφὸν καὶ Ἀμβρακιώτην l). τοῦτον καὶ Νεάνθης φησὶν ὁ Κυζικηνός, ἀνεψιούς τε εἶναι ἀλλήλοις καὶ Ἀριστοτέλη μὲν τὸν Κορίνθιον φάναι εἶναι τῶν σοφῶν· Πλάτωνα δὲ

h) κέρδος αἰσχρόν. Hic Menagio aliquid excidisse videtur. Wassius ad Thucydid. II. 45. p. 126. ed. Duker. ex Stobaeo Serm. VIII. addi volebat βαρὺ κεφάλιον. Lacunam agnoscit cod. Cantabr.

i) ἐτυράννησεν. Edit. Froben. ἐτυράννευσεν.

k) φασί. Edit. Froben. φησί.

l) Ἀμβρακιώτην. Scribebatur Ἀμπρακιώτην. V. Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 493. p. 90. sq. ed. Oxon.

sponte et invitum cedere aeque periculosum est. Dixit et haec: Bona res est quies, periculosa petulantia. Turpe lucrum. Populi administratio tyrannide praestantior est. Voluptates caducae sunt, honores immortales. Inter secundas res esto moderatus, inter adversas prudens. Amicis et felicibus et infelicibus eundem te praebe. Quodcunque pollicitus fueris, serva. Inter loquendum cave ne secreta pronunties. Non peccantes modo, verum etiam peccare gestientes punito. Primus hic armatis circumseptus incessit, magistratumque ad tyrannidem transtulit, neque in urbe vivere quosvis permittebat, ut Ephorus et Aristoteles tradunt. Claruit autem circa trigesimam octavam Olympiadem, exercuitque tyrannidem annos quadraginta. Porro Sotion atque Heraclides et Pamphila in quinto Commentariorum duos aiunt fuisse Periandros, tyrannum alterum, alterum vero sapientem, eumque Ambraciotem. Quin eos Neanthes quoque Cyzicenus ait patrueles sibi invicem fuisse. Porro Aristoteles Corinthium asserit fuisse sapientem, Plato negat. Ipsius et hoc

λιμένα φέρουσιν ἐπὶ Μαλέαν τὸ τεῖχος. ἤθελον δὲ καὶ τὸν Ἰσθμὸν διορύξαι. Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολή τις. VII.

Περίανδρος τοῖς σοφοῖς.

Πολλὰ χάρις τῷ Πυθοῖ Ἀπόλλωνι h), ὅτ' εἰς ἓν ἐλθόντας o) αὐτοῖ ἄξουντα p) καὶ ἐς Κόρινθον καὶ ἐμαὶ ἐπιστολή q). ἔρχομαι δὲ ὑμᾶς ἀποδέχομαι r), εἰς ὅσσε αὐτοὶ, ὅτι δαμοτυπίνεσθε. πεύθομαι οὖν πέρυσι ἐμέο ὑμῶν ἁλίσαι t) παρὰ τὸν Λυδὸν ἐς Σάρδις. ἤδη οὖν μὴ ὀκνεῖτε καὶ παρ' ἐμὲ φοιτῆν u) τὸν Κορίνθου τύραννον. ὑμᾶς γὰρ καὶ ἄσμενοι ὄψονται Κορίνθιοι φοιτεῦντας x) εἰς οἶκον τὸν Περιάνδρου.

Περίανδρος Προκλεῖ. VIII.

Ἁμῖν μὲν ἀκουσίουν y) τᾶς δάμαρτος τὸ ἄγος· τὺ δὲ ἑκὼν 100.
αὖ παιδί με ἄπο θυμοῦ ποιήσαις z) ἀδικεῖς. ἢ ὧν πανῦσον τὰν

m) φέρονται — ἐπιστολή. Menag. coni. φέρονται ἐπιστολαί.
n) Ἀπόλλωνι. Edit. Froben. ἀπόλλῳ, quod probat Casaubonus.
o) ἐλθόντας. Edit. Froben. ἐλθάντας.
p) ἄξοῦντι. Edit. Froben. ἄξουντι. Casaubonus coni. ἀξοῦντι.
q) τᾷ ἐμαὶ ἐπιστολαί. Edit. Froben. τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.
r) ἔγων. Edit. Froben. ἔγω.
s) ἀποδέχομαι. Menag. coni. ἀποδέξομαι.
t) ἅλία. Edit. Froben. ἅλια.
u) φοιτῆν. Edit. Froben. φοιτεῖν.
x) φοιτεῦντας. Edit. Froben. φοιτῶντας.
y) ἀκουσίουν. Edit. Froben. ἀκούσιον.
z) τῷ παιδί με ἄπο θυμοῦ ποιήσαις. Edit. Froben. et Menag. τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυμοῦ πριήσαις. Casaubonus coni. τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσαις. Neque aliter Valckenarius ad Herodot. p. 222. ed. Wessel. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 210. sq. ed. Schaefer. τῷ παιδί με ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις. Bastius ad Greg. Cor. l. l. ἄπο θυμοῦ.

est: Exercitatio potest omnia: nam Isthmum quoque voluit perfodere. Ipsius aliquot feruntur epistolae, cuiusmodi haec est:

Periander Sapientibus.

Gratias multas ago Pythio Apollini, quod in unum coactos vos epistolae meae Corinthum quoque sint perducturae. Exspecto itaque vos. Certe ipsi videbitis quam civiliter vos excipiam. Audio vos superiore anno Sardes apud Lydum convenisse: ita nunc oro ne pigeat ad me quoque proficisci, Corinthi tyrannum. Videbunt enim vos non sine gratulatione Corinthii, Periandri domum adeuntes.

Periander Procleo.

Nobis quidem non ex sententia fuit uxoris vulnus. Tu autem qui pueri animum a me abalienaveris, iniuste facis.

ἀπήνειαν τοῦ παιδός, ἢ ἐγώ τυ a) ἀμυνοῦμαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς ποινὰς ἔτισα τὴν τῇ θυγατρί b), κατακαύσας αὐτῇ καὶ τὰ πασᾶν Κορινθιᾶν εἵματα c).

IX. Ἔγραψε δὲ αὐτῷ καὶ Θρασύβουλος οὕτως.

Θρασύβουλος Περιάνδρῳ.

Τῷ μὲν κήρυκι σεῦ οὐδὲν ὑποκρινάμην d). ἀγαγὼν δὲ αὐτὸν ἐς λήϊον, τοὺς ὑπερφυέας τῶν ἀσταχύων ῥάβδῳ παίων ἀπεθέριζον, ὁμαρτέοντος ἐκείνου καί σοι ἀναγγελεῖ, εἰ ἐπέροιτο, ὅ τι μευ ἀκούσειεν ἢ ἴδοι. σύ τε ποίει οὕτως, ἤν γ' ἐθέλῃς καρτύνασθαι τὴν αἰσυμνητείην e) τοὺς ἰξόχους τῶν πολιτέων ἐξαίρειν, ἤν τέ τις ἐχθρός τοι φαίνηται, ἤν τε μή. ὕποπτος ἀνδρὶ αἰσυμνήτῃ καὶ τῶν τις ἑταίρων.

a) ἐγώ τυ. Edit. Froben. et Menag. ἐγώ τοι. Correxit Valckenarius l. l. Cf. Porsonus Adverss. p. 250. ed. Lips.
b) τὴν τῇ θυγατρί. Debetur Koenio ad Gregor. Corinth. p. 266. ed. Schaefer. Edit. Froben. τῇ τε θυγατρί. Menag. τήν τε θυγατρί. Casaubonus coni. τῇ σῇ θυγατρί, Menagius τεῇ θυγατρί.
c) κατακαύσαις — εἵματα. Edit. Froben. κατακούσαις αὐτὰ κατὰ πᾶσαν κορινθίων εἵματα. Menag. κατακαύσας αὐτὰ καὶ τὰ πασᾶν Κορινθίαν εἵματα. Emendavit Casaubonus Menagiusque.
d) ὑποκρινάμην. Edit. Froben. et Menag. ἀποκρινάμην. Ὑποκρινάμην, Stephani lectionem, commendavit Casaubonus.
e) αἰσυμνητείην. Edit. Froben. αἰσυμνητίην.

Aut igitur immanitatem filii compesce, aut ego ulciscar. Iam enim ego quoque filiae poenas persecutus sum, omnium Corinthiarum mulierum ad eius sepulcrum vestibus crematis.

Ad eum vero Thrasybulus ita scripsit:

Thrasybulus Periandro.

Praeconi quidem tuo nihil respondi. Sed ipsum in segetem inducens, eminentiores spicas bacillo feriens decutiebam, subsequente illo: tibique, si interrogaveris, referet quicquid vel viderit vel audierit a me. Tu ergo sic facito, si quidem tyrannidem tuto tenere cupis, atque in ea constabiliri: civitatis principes tolle, sive illi amici, sive inimici videantur. Quippe tyranno amici quoque saepe suspecti sunt.

CAPUT VIII.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ Ο ΣΚΥΘΗΣ.

Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης Γνούρου μὲν ἦν υἱός, ἀδελφὸς δὲ Κα- I.
δουΐδα a) τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὸ 101.
καὶ δίγλωττος ἦν. οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις II.
νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ
τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἔπη ὀκτακόσια. παρέσχε δὲ καὶ ἀφορμὴν
παροιμίας διὰ τὸ παρρησιαστὴς εἶναι, τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆ-
σιν b). Λέγει δὲ αὐτὸν Σωσικράτης ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας κατὰ III.
τὴν τεσσαρακοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ἄρχοντος Εὐ-
κράτους c). Ἕρμιππος δὲ πρὸς τὴν Σόλωνος οἰκίαν ἀφικόμε-
νον τῶν θεραπόντων τινὶ πελεῦσαι μηνύσαι ὅτι παρείη πρὸς
αὐτὸν Ἀνάχαρσις, καὶ βούλοιτο αὐτὸν θεάσασθαι, ξένος τε,
εἰ οἷόν τε, γενέσθαι. καὶ d) ὁ θεράπων εἰσαγγείλας ἐκελεύθη 102.

a) Καδουΐδα. Legebatur Καδουΐδου. Correxit Casaubonus.
b) τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν. Menag. ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.
c) Εὐκράτους. Edit. Froben. εὐκράτου.
d) καί. Menag. omittit.

ANACHARSIS.

Anacharsis Scytha, Gnuri quidem filius, Caduidae vero Scytharum regis frater, matre Graeca fuit: quamobrem et utriusque linguae peritus erat. Scripsit autem et de Scytharum legibus, et de iis quae apud Graecos legitima et solennia sunt, ad frugaliorem ac viliorem victum, itemque de re bellica versibus octingentis. Praestitit proverbii occasionem, eo quod esset audax et constans in dicendo, ut qui eius constantiam imitaretur, Scythicum dicendi genus diceretur imitatus. Eum Sosicrates Athenas concessisse quadragesima septima Olympiade sub Eucrate principe tradit. Porro Hermippus Solonis ivisse domum, et cuidam ex familia iussisse nuntiaret ei Anacharsim adesse pro foribus, ut illius conspectu et hospitio, si fieri posset, frueretur: puerum intus

ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτιπερ ἐν ταῖς ἰδίαις πατρίσι ξένους ποιοῦνται. ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθὼν ἔφη νῦν αὐτὸς e) ἐν τῇ πατρίδι εἶναι καὶ προσήκειν αὐτῷ ξένους ποιεῖσθαι. ὁ δὲ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα εἰςέφρησεν f) αὐτὸν καὶ μέγι-
IV. στον φίλον ἐποιήσατο. Μετὰ χρόνον δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν g) Σκυθίαν καὶ νομίζων τὰ νόμιμα παραλύειν τῆς πατρίδος, πολὺς ὢν ἐν τῷ ἑλληνίζειν, τοξευθεὶς ἐν κυνηγεσίῳ πρὸς τἀδελφοῦ τελευτᾷ, εἰπὼν διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος h) σωθῆναι, διὰ δὲ τὸν φθόνον ἐν τῇ οἰκείᾳ i) ἀπολέσθαι. ἔνιοι δὲ τελετὰς Ἑλληνικὰς ἐπιτελοῦντα k) διαχρησθῆναι. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

108. Ἐς Σκυθίην Ἀνάχαρσις ὅτ' ἤλυθε, πολλὰ πλανηθεὶς l)
πάντας ἔπειθε βιοῦν ἤθεσιν Ἑλλαδικοῖς m).
τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα
πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἥρπασεν ὦκα δόναξ.

V. Οὗτος τὴν ἄμπελον εἶπε τρεῖς φέρειν βότρυς· τὸν πρῶτον

e) αὐτός. Casaubonus coni. αὐτόν.
f) εἰςέφρησεν. Edit. Froben. εἰςέφρικεν, Menag. εἰςέφριξεν.
g) τήν. Edit. Froben. omittit.
h) ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Menagius coni. ἐν τῇ Ἑλλάδι.
i) οἰκείᾳ. Menag. οἰκίᾳ.
k) ἐπιτελοῦντα. Edit. Froben. et Menag. διατελοῦντα. Restituit Menagius in observv.
l) πλανηθείς. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 92. μογήσας.
m) Ἑλλαδικοῖς. Edit. Froben. et Menag. Ἑλλανικοῖς.

haec nuntiasse Soloni, eiusque iussu haec illi renuntiasse, in propriis regionibus hospites fieri. Ad haec introgressum dixisse Anacharsim, modo se esse in patria, atque ad se pertinere hospites facere. Eam viri dexteritatem admiratum Solonem continuo illum admisisse, et arctissimis amicitiae vinculis sibi devinxisse. Post aliquantulum temporis regressus in Scythiam, quum patrias leges immutare vellet, Graecasque toto conatu niteretur inducere, in venatu a fratre sagitta percussus interiit, dicens sermonis et disciplinae gratia se ex Graecia servatum, per invidiam in domo et patria periisse. Quidam Graeco ritu sacrificantem occisum tradunt. Est autem nostrum in illum epigramma:

In Scythiam patrias rediens Anacharsis ad oras
Orabat Graeco vivere more suos:
Vix ea quum summo infelix versaret in ore
Verba, senem superis dira sagitta dedit.

Huius illud dictum memoratur: Vitem uvas tres ferre, pri-

ἀνάγκης· τὸν δεύτερον μέθης· τὸν τρίτον ἀηδίας. θαυμάζειν δὲ ἔφη πῶς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀγωνίζονται μὲν οἱ τεχνῖται, κρίνουσι δὲ οἱ μὴ τεχνῖται. ἐρωτηθεὶς πῶς οὐκ ἂν γένοιτό τις φιλοπότης, „Εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν," εἶπεν, „ἔχοι τὰς τῶν μεθυόντων ἀσχημοσύνας." θαυμάζειν τε ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους, μαθὼν τέτταρας δακτύλους εἶναι τὸ πάχος τῆς νεώς, τοσοῦτον ἔφη τοῦ θανάτου τοὺς πλέοντας ἀπέχειν. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς 104.
ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. πῶς, ἔλεγεν, ἀπαγορεύοντες τὸ ψεύδεσθαι ἐν ταῖς καπηλείαις φανερῶς ψεύδονται; καὶ θαυμάζειν φησὶ πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις. ἐπιγράφεται δὲ αὐτοῦ ταῖς εἰκόσι „Γλώσσης, γαστρός, αἰδοίων κρατεῖν n)." ἐρωτηθεὶς εἰ εἰσὶν ἐν Σκύθαις αὐλοί, εἶπεν, „Ἀλλ' οὐδὲ ἄμπελοι." ἐρωτηθεὶς τίνα τῶν πλοίων εἰσὶν ἀσφαλέστερα, ἔφη, „Τὰ νενεωλκημένα." καὶ τοῦτο ἔφη θαυμασιώτατον ἑωρακέναι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι τὸν μὲν καπνὸν ἐν τοῖς ὄρεσι καταλείπουσι, τὰ δὲ ξύλα εἰς τὴν πόλιν κομίζουσιν. ἐρωτηθεὶς πότεροι o) πλείους εἰσίν,

n) κρατεῖν. Menag. κράτει.
o) πότεροι. Edit. Froben. πότερον.

mam voluptatis, secundam ebrietatis, tertiam moeroris. Mirari se dixit, quomodo apud Graecos artifices certarent, iudicarentque qui artifices non essent. Rogatus quo pacto quis abstemius fieret, Si turpes, inquit, ebriosorum motus sibi ante oculos ponat. Mirari item se dicebat, quinam fieret ut Graeci adversus eos qui iniuriis lacessunt legem ferentes athletas, quum se invicem feriunt, honorent. Quum didicisset quattuor digitos navis esse crassitudinem, Tantum, inquit, a morte absunt qui navigant. Oleum vesaniae medicamentum dixit, quod eo uncti athletae contra se mutuo magis insanirent. Qui fit, inquit, ut qui mentiri vetant, in cauponum tabernis aperte mentiantur? Mirari se dixit, cur Graeci initio convivii parvis poculis uterentur, ubi vero saturati essent, maioribus. Inscribitur autem ipsius imaginibus: Linguam, ventrem, pudenda contine. Rogatus an in Scythia sint tibiae; Ne vites quidem, inquit. Percontanti quaenam esset securissima navis, Ea, inquit, quae in portum venerit. Istud quoque se apud Graecos mirabile vidisse referebat, quod fumum in montibus relinquerent, ligna in urbem conveherent. Interroganti utrum plures sint vivi quam

οἱ ζῶντες ἢ οἱ νεκροί, ἔφη, „Τοὺς οὖν πλέοντας p) ποῦ τίθης;“ ὀνειδιζόμενος ὑπὸ Ἀττικοῦ ὅτι Σκύθης ἐστίν, ἔφη, „Ἀλλ' ἐμοὶ q)
105. μὲν ὄνειδος ἡ πατρίς, οὐ δὲ τῆς πατρίδος.“ ἐρωτηθεὶς τί ἐστιν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθόν τε καὶ φαῦλον, ἔφη, „Γλῶσσα.“ κρεῖττον ἔλεγεν ἕνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἀξίους. τὴν ἀγορὰν ὡρισμένον ἔφη τόπον εἰς τὸ ἀλλήλους ἀπατᾶν καὶ πλεονεκτεῖν. ὑπὸ μειρακίου παρὰ πότον ὑβρισθεὶς ἔφη, „Μειράκιον, ἐὰν νέος ὢν τὸν οἶνον οὐ φέρῃς r), γέρων γενόμενος
VI. ὕδωρ οἴσεις.“ Εὗρε δ' εἰς τὸν βίον ἄγκυρᾶν τε καὶ κεραμικὸν
VII. τροχόν, ὥς τινες. καὶ ἐπέστειλεν ὧδε·

Ἀνάχαρσις Κροίσῳ.

Ἐγώ, βασιλεῦ Λυδῶν, ἀφῖγμαι εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων, διδαχθησόμενος ἤθη τὰ τούτων καὶ ἐπιτηδεύματα. χρυσοῦ δ' οὐδὲ δέομαι, ἀλλ' ἀπόχρη με ἐπανήκειν ἐς Σκύθας ἄνδρα ἀμείνονα. ἥκω γοῦν ἐς Σάρδεις, πρὸ s) μεγάλου ποιούμενος ἐν γνώμῃ τοι γενέσθαι.

p) πλέοντας. Casaubonus coni. πλείονας.
q) ἐμοί. Menagius coni. ἐμοῦ.
r) φέρῃς. Edit. Froben. φέρεις.
s) πρό. Edit. Froben. πρός.

mortui, Navigantes, inquit, utra in parte constituis? Exprobranti ipsi Attico, quod Scytha esset, At mihi, ait, dedecori est patria, sed tu patriae. Rogatus quidnam esset hominibus bonum ac malum, Lingua, inquit. Melius, aiebat, est, amicum unum egregium, quam gregarios multos possidere. Forum ad fallendum invicem atque ad dandas avaritiae manus destinatum locum dicebat. Ab adolescente in convivio passus contumeliam, Adolescens, inquit, si modo, quum iuvenis es, vinum non fers, quando senueris aquam feres. Invenit, ut quidam volunt, ad vitae usum ancoram et figuli rotam. Scripsit autem hanc epistolam:

Anacharsis Croeso.

Ego, Lydorum rex, in Graeciam adveni, Graecorum mores et studia et instituta percepturus. Auro autem nihil egeo, satisque mihi est ad Scythas redire meliorem atque doctiorem. Veniam tamen ad te Sardes, plurimi faciens tibi familiarem et amicum fieri.

CAPUT IX.

ΜΥΣΩΝ.

Μύσων Στρύμωνος a), ὥς φησι Σωσικράτης Ἕρμιππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεύς, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς b), σὺν τοῖς ἑπτὰ καταριθμεῖται. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τυράννου πατρὸς εἶναι. λέγεται δὴ πρός τινος Ἀναχάρσιδος πυνθανομένου εἴ τις αὐτοῦ σοφώτερος εἴη c), τὴν Πυθίαν εἰπεῖν d) ἅπερ προείρηται ἐν τῷ Θαλοῦ βίῳ ὑπὲρ Χείλωνος· I. 106.

Οἰταῖόν τινά φημι Μύσων' e) ἐν Χηνὶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι.

πολυπραγμονήσαντα δὴ ἐλθεῖν εἰς τὴν κώμην καὶ εὑρεῖν αὐτὸν θέρους ἐχέτλην ἀρότρῳ προσαρμόττοντα, καὶ εἰπεῖν, „Ἀλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα νῦν ἀρότρου." „Καὶ μάλα," εἶπεν, „ὥστε

a) Στρύμωνος. Menag. Στρυμόνος.
b) Λακωνικῆς. Edit. Froben. et Menag. τῆς Λακωνικῆς.
c) εἴη. Edit. Froben. omittit.
d) εἰπεῖν. Casaubonus coni. ἀνειπεῖν.
e) Μύσων'. Edit. Froben. μύσωνα.

MYSON.

Myson Strymonis filius, ut ait Sosicrates, qui Hermippum auctorem sequitur, Cheneus genere, ex vico quodam Oetaeo sive Laconico, numeratur inter septem sapientes. Aiunt eius patrem tyrannum fuisse. Fertur a quodam, Pythiam, quum ab Anacharside quaereretur quisnam se esset sapientior, respondisse, ut de Chilone praediximus in Thaletis vita:

Oetaeum quendam aio Mysonem Chene fuisse
sapientiori quam te corde aptatum.

Hoc illum oraculo sollicitatum ad vicum pervenisse, eumque reperisse aestate stivam aratro aptantem, ac dixisse, Atqui, o Myson, non aratro vacandi nunc tempus est: illumque re-

CAPUT X.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ.

I. Ἐπιμενίδης, καθά φησι Θεόπομπος καὶ ἄλλοι συχνοί, πα-
109. τρὸς μὲν ἦν Φαιστίου a)· οἱ δὲ Δωσιάδου· οἱ δὲ Ἀγησάρκου· Κρὴς τὸ γένος ἀπὸ Κνωσσοῦ, καθέσει τῆς κόμης τὸ εἶδος
II. παραλλάσσων. Οὗτός ποτε πεμφθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδοῦ κατὰ μεσημβρίαν ἐκκλίνας ὑπ' ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη. διανασὰς δὲ μετὰ ταῦτα ἐζήτει τὸ πρόβατον, νομίζων ἐπ' ὀλίγον κεκοιμῆσθαι. ὡς δὲ οὐχ εὗρισκε, παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρόν, καὶ μετασκευασμένα b) πάντα καταλαβὼν καὶ παρ' ἑτέρῳ τὴν κτῆσιν, πάλιν ἦκεν c) εἰς ἄστυ διαπορούμενος. κἀκεῖ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰσιὼν οἰκίαν περιέτυχε τοῖς πυνθανομένοις τίς εἴη· ἕως τὸν νεώτερον ἀδελφὸν εὑρὼν τότε ἤδη γέροντα ὄντα, πᾶσαν ἔμα-

a) *Φαιστίου.* Vid. Heinrich. Epimenides p. 13. sq.
b) *μετασκευασμένα πάντα.* Edit. Froben. *μετασκευασμένα καταλαβών.*
c) *ἦκεν.* Edit. Froben. et Menag. *ἦκε.*

EPIMENIDES.

Epimenides, ut ait Theopompus aliique complures, patrem habuit Phaestium: alii Dosiadem, alii Agesarcum tradunt. Cretensis fuit genere, Cnosso oriundus: comae natura effigiem mutasse perhibetur. Missus aliquando a patre ut ovem rure deferret, meridiano tempore divertit ex itinere, atque in spelunca septem et quinquaginta annos perpetuos obdormivit. Dehinc somno excitatus quaerebat ovem: putabat enim se parum obdormisse. Quam quum non invenisset, in agrum revertitur. Quum vero rerum omnium faciem immutatam cerneret, agrumque in alterius ius concessisse, stupore attonitus et dubius rediit in oppidum. Ibi quum domum suam vellet ingredi, quisnam esset interrogatus, vixque agnitus a iuniore fratre iam vetulo, omnem ex

θεοῦ παρ' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν. Γνωσθεὶς δὲ παρὰ τοῖς Ἕλ- III.
λησι θεοφιλέστατος εἶναι ὑπελήφθη. ὅθεν Ἀθηναίοις τότε d) 110.
λοιμῷ κατεχομένοις ἔχρησεν ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν· οἱ
δὲ πέμπουσι ναῦν τε καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου εἰς Κρήτην,
καλοῦντες τὸν Ἐπιμενίδην. καὶ ὃς ἐλθὼν Ὀλυμπιάδι τεσσα-
ρακοστῇ ἕκτῃ ἐκάθηρεν αὐτῶν τὴν πόλιν καὶ ἔπαυσε τὸν λοι-
μὸν τοῦτον τὸν τρόπον. λαβὼν πρόβατα μέλανά τε καὶ λευ-
κὰ ἤγαγε πρὸς τὸν Ἄρειον πάγον· κἀκεῖθεν εἴασεν εἶναι οἷ
βούλοιντο, προσελθὼν οἷς ἀκολούθοις ἔνθα ἂν κατακλίνοι
αὐτῶν ἕκαστον, θύειν τῷ προσήκοντι θεῷ· καὶ οὕτω λῆξαι
τὸ κακόν. ὅθεν ἕως καὶ νῦν ἐστιν εὑρεῖν κατὰ τοὺς δήμους
τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς ἀνωνύμους, ὑπόμνημα τῆς τότε γε-
νομένης ἐξιλάσεως. οἱ δὲ τὴν αἰτίαν εἰπεῖν τοῦ λοιμοῦ τὸ Κυ-
λώνειον ἄγος, συμβάντα e) τὴν ἀπαλλαγήν· καὶ διὰ τοῦτο
τεθνάναι δύο νεανίας, Κρητῖνον καὶ Κτησίβιον, καὶ λυθῆναι
τὴν συμφοράν. Ἀθηναῖοι δὲ τάλαντον ἐψηφίσαντο δοῦναι 111.
αὐτῷ καὶ ναῦν τὴν εἰς Κρήτην ἀπάξουσαν αὐτόν. ὁ δὲ τὸ
μὲν ἀργύριον οὐ προσήκετο· φιλίαν δὲ καὶ συμμαχίαν ἐποιή-
σατο Κνωσσίων καὶ Ἀθηναίων. Καὶ ἐπανελθὼν ἐπ' οἴκου IV.

d) ὅθεν Ἀθηναίοις τότε. Menag. τότε καὶ Ἀθηναίοις.
e) συμβάντα. Menag. συμβάντος.

illo didicit rei veritatem. Porro illius fama per Graeciam volante, Deo esse carissimus existimatus est. Unde et Atheniensis quum aliquando peste laborarent, responso a Pythia accepto, urbem expiari oportere, Niciam Nicerati filium navi misere, Epimenidemque ex Creta advocarunt. Profectus autem Olympiade quadragesima sexta lustravit urbem, pestemque composuit hoc modo. Sumpsit oves nigro et candidi vellere, duxitque in Arium pagum atque inde quo vellent abire permisit: hia qui illas sequebantur mandans, ubicunque illae accubuissent singulas mactarent peculiari cuidam deo. Atque in hunc modum quievit lues. Ex eo iam hodieque per Atheniensium pagos aras sine nomine inveniri certum est, in eius quae tunc facta est expiationis memoriam. Alii causam dixisse pestis Cylonium scelus, liberationemque significasse, atque ideo mortuos duos adolescentes Cretinum et Ctesibium, atque ita cladem quievisse. Atheniense ea pernicie liberi homini talentum decernunt, et navim quae illum in Cretam reveheret. Verum ille pecunia repudiata amicitiam et societatem Atheniensium et Cnossiorum impetravit, reversusque domum parvo post tempore

μετ' οὐ πολὺ μετήλλαξεν, ὥς φησι Φλέγων f) ἐν τῷ περὶ μακροβίων, βιοὺς ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ὡς δὲ Κρῆτες λέγουσιν, ἑνὸς δέοντος τριακόσια g); ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἀκηκοέναι φησί, τέτταρα πρὸς τοῖς h) πεντή-
V. κοντα καὶ ἑκατόν. Ἐποίησε δὲ Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσιν καὶ θεογονίαν, ἔπη i) πεντακισχίλια· Ἀργοῦς ναυπηγίαν τε καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλουν, ἔπη ἑξακισχί-
112. λια πεντακόσια. συνέγραψε δὲ καὶ καταλογάδην περὶ θυσιῶν καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας καὶ περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάν-
VI. θυος εἰς ἔπη τετρακισχίλια. Ἱδρύσατο δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίοις τὸ ἱερὸν τῶν σεμνῶν θεῶν, ὥς φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. λέγεται δὲ καὶ πρῶτος οἰκίας καὶ
VII. ἀγροὺς καθῆραι καὶ ἱερὰ ἱδρύσασθαι. Εἰσὶ δ' οἱ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι ἀσχολού-
VIII. μενον περὶ ῥιζοτομίαν. Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ ἐπιστολὴ πρὸς Σόλωνα τὸν νομοθέτην, περιέχουσα πολιτείαν ἣν διέταξε Κρησὶ Μίνως. ἀλλὰ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων διελέγχειν πειρᾶται τὴν ἐπιστο-

f) Φλέγων. Edit. Froben. φάσγων. Emendavit Menagius.
g) τριακόσια. Edit. Froben. τριακοσίων.
h) πρὸς τοῖς. Edit. Froben. omittit.
i) ἔπη. Menagius hic et infra coni. εἰς ἔπη.

migravit e vita, aetatis suae anno centesimo quinquagesimo septimo, ut ait Phlego in libro de longaevis: sicut autem Cretenses tradunt, ducentesimo nonagesimo nono: Xenophanes vero Colophonius audisse se dixit, centesimo quinquagesimo quarto. Scripsit autem Curetum et Corybantum generationem et theogoniam ad quinque millia versuum. Argus quoque navis apparatum et structuram, et Iasonis in Colchon navigationem ad sex millia et quingentos versus. Scripsit et prosa oratione de sacrificiis et republica Cretensium, ac praeterea de Minoe et Rhadamantho, ad quattuor millia versuum. Construxit et apud Atheniensos fanum verendorum deorum, ut ait Lobon Argivus in libro de poetis. Fertur etiam primus domus atque agros expiasse, delubraque erexisse. Sunt qui illum non obdormisse, sed ad tempus exspatiatum asseverent, intentum videlicet radicibus secandis. Exstat ipsius ad Solonem conditorem legum epistola de ea republica quam Minos Cretensibus tradidit. Sed Demetrius Magnesius in libro de poetis ac scriptoribus aequivocis epistolam ut recentem, neque Cretensi sed Attica lingua, ipsa-

λην αὐτῶν καὶ μὴ ἐν Κρήτῃ φανῇ γεγραμμένην, Ἀτθίδα δὲ καὶ τούτῳ οὖσαν. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλην εὗρον ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτως·

IX.

Ἐπιμενίδης Σόλωνι.

Θάρρει, ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἔτι θητευόντεσσιν[q]) Ἀθηναίοις καὶ μὴ αἰνομημένοις ἐπεθήκατο Πεισίστρατος, εἶχε καὶ τὴν ἀρχὴν ἀεί, ἀνδραποδιζόμενος τοὺς πολίτας· νῦν δὲ οὐ πανσυδὶ ἄνδρας δουλοῦται· τοὶ μεμιγμένοι τᾶς Σόλωνος μανύσιος ἀλφόντι πάϊδι[l]) αἰσχύναις οὐδὲ ἀνέξονται συρφετούμενοι. ἀλλ' αἴκα Πεισίστρατος κατασχεθῇ τὰν πόλιν, οὐ μὰν ἐς παῖδας τήνῳ ἔλπομαι τὸ κράτος ἵξεσθαι· δυσμάχατον γὰρ ἀνθρώποις ἐλευθεριάζοντας[m]) ἐν τοιούτοις ἀρίστοις δούλως ἦρεν. τὺ δὲ μὴ ἀλάσθαι, ἀλλ' ἔρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἅμαν. νοῦσος γὰρ οὐκ ἐκεῖναί[n]) γε ὁμοῖος ὁ τύραννος· αἰ δέ κη[o]) ἐκ' ἀλαταίᾳ[p]) ἐγκύρσαντί τινι τύνῳ τοὶ φίλοι[q]), δεδοίκαμαι μή τι δεινὸν πάθῃς.

q) θητευόντεσσιν. Edit. Froben. et Menag. θητεύουσιν. Vid. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 335. ed. Schaefer.

l) πάϊδα. Edit. Froben. et Menag. παῖδα. Correxit Menagius cum Casaubono in observv.

m) ἐλευθεριάζαντας. Menagius malebat ἐλευθεριάσαντας.

n) αἰ δέ κη. Edit. Froben. αἰδ' ἴκη.

o) ἐκ' ἀλαταίᾳ. Edit. Froben. πλαταίῃ. Menag. πλαταίῃ. Casaubonus coni. πλατείης. Menagius πλαγηθῆς καὶ ἐγκύρσαντι vel πλαγηθείης, ἐγκύροντι. Emendavit Valckenarius ad Herodot. p. 602. b. ed. Wesset. et ad Eurip. Hippol. p. 273.

p) τινι τύνῳ τοὶ φίλοι. Valckenarius ad Herodot. p. 602. b. ed. Wesset. coni. τοὶ τῷ τύνῳ φίλοι.

que non satis antiqua scriptam refellere nititur. Ego vero aliam quoque ipsius epistolam reperi in hunc modum:

Epimenides Soloni.

Confide, o amice. Si enim vel servire assuetis vel non bene institutis Atheniensibus Pisistratus institisset, imperium profecto, mancipatis civibus, diuturnum habuisset, caeterum viros haud sane malos aut ignavos servire compulit, sed qui monitorum Solonis memores prae pudore ingemiscant, servireque tyrannidi diutius haudquaquam ferent. Verum etsi Pisistratus civitatem occuparit, non tamen ad illius liberos imperium spero perventurum. Est enim perdifficile hominibus liberis, praeclarisque institutis legibus sub servitute durare. Tu autem noli quaeso vagus agi, sed in Cretam venire ad nos matura, ubi tyrannus nullus cuiquam molestus est. Si vero illius amici forte, ut fit, in itinere incidderint, metuo ne quid sinistri tibi eveniat.

114. Καὶ οὗτος μὲν ᾠδε. Φησὶ δὲ Δημήτριός τινας ἱστορεῖν
X. ὡς λάβοι παρὰ νυμφῶν ἔδεσμά τε καὶ φυλάττοι ἐν χηλῇ βοὸς
προσφερόμενός τε κατ' ὀλίγον μηδεμιᾷ κενοῦσθαι ἀποπομπῇ
μηδὲ ὀφθῆναί ποτε ἐσθίων. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ
XI. δευτέρᾳ. Λέγουσι δέ τινες ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ·
φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι. ἰδόντα γοῦν τὴν Μου-
νυχίαν παρ' Ἀθηναίοις ἀγνοεῖν φάναι αὐτοὺς, ὅσων κα-
κῶν αἴτιον ἔσται τοῦτο τὸ χωρίον αὐτοῖς· ἐπεὶ κἂν τῶν ὀδόν-
των αὐτὸ διαφορῆσαι. ταῦτα ἔλεγε τοσούτους πρότερον χρόνους.
λέγεται δὲ ὡς καὶ πρῶτος αὐτὸν Αἰακὸν λέγοι q), καὶ Λακε-
δαιμονίοις προείποι τὴν ὑπὸ Ἀρκάδων ἅλωσιν, προσποιηθῆ-
115. ναί τε πολλάκις ἀναβεβιωκέναι. Θεόπομπος δ' ἐν τοῖς θαυ-
μασίοις, κατασκευάζοντας αὐτοῦ τὸ τῶν Νυμφῶν ἱερὸν φαγῆ-
ναι φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ, „Ἐπιμενίδη, μὴ Νυμφῶν, ἀλλὰ Διός"
Κρησί τε προείπεῖν τὴν Λακεδαιμονίων ἧτταν ὑπὸ Ἀρκάδων,
καθάπερ προείρηται· καὶ δὴ καὶ ἐλήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῷ·
XII. γηρᾶσαί τε ἐν τοσαύταις ἡμέραις αὐτὸν ὅσαπερ ἔτη κατεσο-
μήθη· καὶ γὰρ τοῦτό φησι Θεόπομπος. Μυρσιανοὺς δὲ ἐν

q) λέγεται δὲ — λέγοι. Suspecta sunt Casaubono Menagioque.

Haec ille. Quidam Demetrio auctore tradunt accipere solitum a nymphis cibum, eumque intra bovis ungulam conditum servare: paulatimque inde sumere, nullaque exinde egestione indigere, neque visum unquam edere. Meminit huius et Timaeus in secunda. Sunt item qui dicant Cretenses illi sacrificia offerre ut deo. Aiunt et divinationis fuisse peritissimum. Siquidem quum apud Athenienses Munychiam vidisset, ignorare eos dixisse quantarum cladium causa locus ille futurus esset: quod si scirent, dentibus illum discerpturos. Haec autem praedixit multis ante temporibus. Fertur et primus se Aeacum dixisse, Lacedaemoniisque praedixisse captivitatem quam passuri erant ab Arcadibus, ac se ipsum reviviscere saepe simulasse. Theopompus autem in Mirabilibus refert, quum Nympharum templum exaedificaret, vocem e caelo lapsam, Epimenides, non Nymphis, sed Iovi dedicato: Cretensibus item pronuntiasse belli exitum, quod inter Arcadas et Lacedaemonios agebatur, eum quem praediximus. Quo in bello deserti ab Orchomeniis in ius hostium concessere. Senuisse illum intra tot dies quot obdormisset annos, non desunt qui asseverant: hoc enim Theopompus ait. Hunc a Cretensibus Curetem appellari solitum

ις φησὶν ὅτι Κουρῆτα αὐτὸν ἐκάλουν Κρῆτες· καὶ τὸ
αὐτοῦ φυλάττουσι Λακεδαιμόνιοι παρ' ἑαυτοῖς κατά τι
ν, ὡς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων. Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπι- XIII.
ι ἄλλοι δύο, ὅ τε γενεαλόγος καὶ τρίτος ὁ Δωριστὶ
φὼς περὶ Ῥόδου.

mianus in Similibus auctor est. Corpus eius apud se
daemonii servant, responso quodam admoniti, ut refert
ius Lacedaemonius. Fuerunt alii duo Epimenides, ge-
giae scriptor alter et tertius qui Dorice Rhodi histo-
scripsit.

107. ἐπισκευάζειν." ἄλλοι δὲ τὸν χρησμὸν οὕτως ἔχειν φασίν, „Ἠτεῖόν τινά φημι" καὶ ζητοῦσι τί ἐστιν ὁ Ἠτεῖος. Παρμενίδης μὲν οὖν δῆμον εἶναι Λακωνικῆς, ὅθεν εἶναι τὸν Μύσωνα. Σωσικράτης δ' ἐν διαδοχαῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἠτεῖον εἶναι, ἀπὸ δὲ μητρὸς Χηνέα. Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, Κρῆτά φησιν εἶναι· Ἠτείαν γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης.

II. Ἀναξίλαος δ' Ἀρκάδα. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Ἱππῶναξ f) εἰπών· „καὶ Μύσων, ὃν Ὠπόλλων ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων g)." Ἀριστόξενος δέ φησιν ἐν τοῖς σποράδην οὐ πόρρω Τίμωνος αὐτὸν καὶ Ἀπημάντου h) γεγονέναι· μισανθρωπεῖν γὰρ. ὀφθῆναι γοῦν ἐν Λακεδαίμονι μόνον ἐπ' ἐρη-

108. μίας γελῶντα· ἄφνω δέ τινος ἐπιστάντος καὶ πυθομένου διὰ τί μηδενὸς παρόντος γελᾷ, φάναι, „Δι' αὐτὸ τοῦτο i)." φησὶ δ' Ἀριστόξενος ὅτι ἔνθεν καὶ ἄδοξος ἦν, ὅτι μηδὲ πόλεως, ἀλλὰ κώμης, καὶ ταῦτα ἀφανοῦς. ὅθεν διὰ τὴν ἀδοξίαν αὐτοῦ καὶ τὰ αὐτοῦ τινας Πεισιστράτῳ περιθεῖναι τῷ τυράννῳ, χωρὶς

f) Ἱππῶναξ. Scribebatur Ἱππῶνας.

g) καὶ Μύσων — πάντων. Haec Casaubonus Menagiusque in observ. versibus distinxerunt hisce:

— — καὶ Μύσων, ὃν Ὠπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

h) Ἀπημάντου. Edit. Proben. ἀπημάντην.

i) ἄφνω δέ τινος — τοῦτο. Edit. Proben. ἄφνω δέ τινος ἐπιστάντος γελᾷ. φᾶναι, δι' αὐτὸ τοῦτο.

spondisse, Immo satis tempestivum ad illud parandum. Alii oraculum illud non Oetaeum, sed *Eteum quendam aio* dixisse autumant, inquiruntque quid sit Eteus. Parmenides quidem pagum esse Laconiae, unde fuerit Myson: Sosicrates vero in Successionibus patre Eteum, matre Cheneum fuisse tradit: Euthyphron Heraclidis Pontici filius Cretensem asserit: esse enim in Creta oppidum Eteam: Anaxilaus Arcadem tradit. Meminit ipsius et Hipponax, dicens, *Et Myso, quem virorum omnium sapientissimum Apollo praedicavit.* Aristoxenus in varia historia hunc ab Apemanti et Timonis moribus non multum abfuisse testis est, quippe qui hominum osor fuerit, quique deprehensus Lacedaemone solus in solitudine riserit. Quum ab eo rogaretur, qui eum de improviso deprehenderat, cur nemine praesente rideret, At ob hoc ipsum rideo, dixisse. Ex hoc habitum ignobilem, quod non ex urbe, sed ex vico, eoque obscuro natus esset, obque eam ignobilitatem, quae ipsius sunt, a plerisque Pisistrato tyranno attribui, idem Aristoxenus auctor est, praeter Pla-

μάλιστα συμβουλεῦσαι μετοικῆσαι g) μετὰ τῶν οἰκείων, καὶ τὸν μὴ πεσοῦσθαι· Μεσσήνην δὲ ἁλωσόμενον h). Καὶ Λακεδαιμο- III.
νίους εἰπεῖν μήτε χρυσὸν τιμᾶν μήτε ἄργυρον, ὡς φησι Θεό- 117.
πομπος ἐν τοῖς Θαυμασίοις· προστάξαι δὲ αὐτῷ ὄναρ τοῦτο
τὸν Ἡρακλέα· ὃν καὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασιλεῦσι κελεῦ-
σαι Φερεκύδῃ πείθεσθαι. ἔνιοι δὲ Πυθαγόρᾳ περιάπτουσι
ταῦτα. Φησὶ δ' Ἕρμιππος, πολέμου ἐφεστῶτος Ἐφεσίοις καὶ IV.
Μάγνησι βουλόμενον τοὺς Ἐφεσίους νικῆσαι πυθέσθαι τινὸς
παριόντος πόθεν εἴη· τοῦ δ' εἰπόντος, „Ἐξ i) Ἐφέσου," „Ἔλ-
κυσόν με τοίνυν," ἔφη, „τῶν σκελῶν καὶ θὲς εἰς τὴν τῶν Μα-
γήτων χώραν, καὶ ἀπάγγειλόν σου τοῖς πολίταις μετὰ τὸ νε-
κῆσαι αὐτόθι με θάψαι." ἐπισκηφῆναι τε ταῦτα Φερεκύδην 118.
ὁ μὲν ἀπήγγειλεν· οἱ δὲ μετὰ μίαν ἐπελθόντες κρατοῦσι τῶν
Μαγήτων, καὶ τὸν τε Φερεκύδην μεταλλάξαντα θάπτουσιν
αὐτόθι καὶ μεγαλοπρεπῶς τιμῶσιν. Ἔνιοί δέ φασιν ἐλθόντα V.
εἰς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ Κωρυκείου ὄρους αὐτὸν δισκῆσαι k)·
Ἀριστόξενος δ' ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου καὶ τῶν γνωρίμων

g) μετοικῆσαι. Edit. Froben. et Menag. μετοικίσαι. Correxit Menagius in observv.
h) Μεσσήνην δὲ ἁλωκέναι. Menag. Μεσσήνη δὲ ἁλῶναι.
i) ἐξ. Edit. Froben. omittit.
k) δισκῆσαι. Scaliger malebat δισκεῦσαι.

lusse, cum tota familia emigrare maturaret: neglexisse illum, Messanamque paulo post captam ab hostibus fuisse. Lacedaemoniis solitum dicere, neque aurum neque argentum honorandum, ut Theopompus in Mirabilibus scribit. Praecepisse hoc sibi in somnis Herculem: quem eadem quoque nocte regibus, Pherecydi ut obtemperarent, iusisse. Sunt qui Pythagorae ista adscribant. Tradit Hermippus illum, quum inter Ephesios atque Magnesios vigeret bellum, cuperentque Ephesios vincere, quendam ex praetereuntibus interrogasse unde esset, et quum se ille Ephesium dixisset, adiecisse, Trahe me per crura et in agro Magnesio pone, civibusque tuis annuntia, ut parta victoria me in eo loco sepeliant: Pherecydemque haec mandasse adiicito. Haec ubi ille civibus renuntiavit, magna eos victoriae incessit spes. Postridie vero commisso praelio Magnesios fundunt, victoresque Pherecydem defunctum sepelientes magnifice honorant. Quidam profectum Delphos e monte Corycio se ipsum deiecisse aiunt, denique sepultum esse. Alii a pediculis consumptum obiisse diem tradunt. Aristoxenus vero quum de Pythagora eiusque familiaribus scriberet, refert illum, quum a Pythagora

CAPUT X.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ.

I. Ἐπιμενίδης, καθά φησι Θεόπομπος καὶ ἄλλοι συχνοί, πα-
109. τρὸς μὲν ἦν Φαιστίου a)· οἱ δὲ Δωσιάδου· οἱ δὲ Ἀγησάρχου·
Κρὴς τὸ γένος ἀπὸ Κνωσσοῦ, καθέλκει τῆς κόμης τὸ εἶδος
II. παραλλάσσων. Οὗτός ποτε πεμφθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς
ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδοῦ κατὰ μεσημβρίαν ἐκκλίνας ὑπ'
ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη. διαναστὰς
δὲ μετὰ ταῦτα ἐζήτει τὸ πρόβατον, νομίζων ἐπ' ὀλίγον κεκοι-
μῆσθαι. ὡς δὲ οὐχ εὗρισκε, παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρόν, καὶ με-
τεσκευασμένα b) πάντα καταλαβὼν καὶ παρ' ἑτέρῳ τὴν κτῆσιν,
πάλιν ἦκεν c) εἰς ἄστυ διαπορούμενος. κἀκεῖ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ
εἰσιὼν οἰκίαν περιέτυχε τοῖς πυνθανομένοις τίς εἴη· ἕως τὸν
νεώτερον ἀδελφὸν εὑρὼν τότε ἤδη γέροντα ὄντα, πᾶσαν ἔμα-

a) *Φαιστίου.* Vid. Heinrich. Epimenides p. 13. sq.
b) *μετεσκευασμένα πάντα.* Edit. Froben. *μετασκευασμένα καταλαβών.*
c) *ἦκεν.* Edit. Froben. et Menag. *ἧκε.*

EPIMENIDES.

Epimenides, ut ait Theopompus aliique complures, patrem habuit Phaestium: alii Dosiadem, alii Agesarcum tradunt. Cretensis fuit genere, Cnosso oriundus: comae natura effigiem mutasse perhibetur. Missus aliquando a patre ut ovem rure deferret, meridiano tempore divertit ex itinere, atque in spelunca septem et quinquaginta annos perpetuos obdormivit. Dehinc somno excitatus quaerebat ovem: putabat enim se parum obdormisse. Quam quum non invenisset, in agrum revertitur. Quum vero rerum omnium faciem immutatam cerneret, agrumque in alterius ius concessisse, stupore attonitus et dubius rediit in oppidum. Ibi quum domum suam vellet ingredi, quisnam esset interrogatus, vixque agnitus a iuniore fratre iam vetulo, omnem ex

Πυθαγόρῃ τῷ μῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων
ἔστιν ἀν' Ἑλλάδα γῆν· οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.
Ἴων δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ φησιν·
Ὡς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ,
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον.
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.
ἔστι καὶ ἡμῶν οὕτως ἔχον τῷ μέτρῳ τῷ Φερεκρατείῳ·
Τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,
ὃν τίκτει ποτὲ Σύρος,
ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν 121.
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
γενναίοις πολιήταις.
ἦν γὰρ χρησμός, ὃν ᾔδει
μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.

Pythagorae nostro tribuatur palma, fatebor
Id, sed ob hoc quia primus erat in gente Pelasga.

Ion autem Chius de ipso sic scribit:

Virtutum ornatus insignibus atque pudore
Hic animo vivit suaviter exanimis.
Atque, ut Pythagorae sapientia summa, virorum
Multorum mores vidit et edidicit.

Est et nostrum sic se habens carmine Pherecratio:

Insignis Pherecydes,
Syrus quem parit olim,
Turpes in pedicillos
Permutasse priorem
Formam dicitur: atque
Magnetum in regionem
Se iussisse trahi, quo
Donaret generosis
Palmam illustrem Ephesinis.
Oraculum fuerat, quod
Solus noverat ipse,
Hoc mandans: moriturque
Laetus sic apud illos.

αὐτοῦ φησι κοσμήσαντα χύτρην ὑπὸ Πυθαγόρου ταφῆναι ἐν ἄλλῳ· οἱ δὲ φθειριάσαντα τὸν βίον τελευτῆσαι. ὅτι καὶ Πυθαγόρου παραγενομένου καὶ πυνθανομένου πῶς διακείσοιτο, διαβάλοντα τῆς θύρας τὸν δάκτυλον εἰπεῖν, „Χροΐ l) δῆλα.“ καὶ τοὐντεῦθεν παρὰ τοῖς φιλοσόφοις m) ἡ λέξις ἐπὶ τῶν χειρόνων τάττεται· οἱ δ' ἐπὶ τῶν βελτίστων χρώμενοι διαμαρτά-
119. νουσιν. ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν.
VI. Ἄνδρων δ' ὁ Ἐφέσιος δύο φησὶ γεγονέναι Φερεκύδας Συρίους, τὸν μὲν ἀστρολόγον, τὸν δὲ θεολόγον, υἱὸν Βάβυος, ᾧ καὶ Πυθαγόραν σχολάσαι· Ἐρατοσθένης δ' ἕνα μόνον, καὶ ἕτερον Ἀθηναῖον, γενεαλόγον. σώζεται δὲ τοῦ Συρίου τὸ τε-
n) βλίον ὃ συνέγραψεν, οὗ ἡ ἀρχή· „Ζεὺς μὲν καὶ Χρόνος ἀεὶ καὶ Χθὼν ἦν· Χθονίῃ δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας o) διδοῖ.“ σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρᾳ τῇ
VII. νήσῳ. Φησὶ δὲ Δοῦρις ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ὡρῶν p) ἐπιγεγράφθαι αὐτῷ τὸ ἐπίγραμμα τόδε·
120. Τῆς σαφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δ' ἔτι q) πλεῖον,

l) χροΐ. Edit. Froben. χρωτί. Menag. χρώ. Cf. Sturz. l. l. §. 5. p. 17.
m) φιλοσόφοις. Menag. φιλολόγοις. Emendavit Menagius in observv. p. 42. F.
n) τό τε. Menag. τότε.
o) γέρας. Menag. γῆν γέρας. Cf. Sturz. l. l. §. 8. p. 40. sqq.
p) ὡρῶν. Scribebatur ἱερῶν. Emendavit Ionsius et Menagius in observv. p. 43. D. E.
q) δ' ἔτι. Edit. Froben. et Menag. δέ τι. Correxit Menag. in obss.

qui visitandi gratia advenerat, ut sese haberet interrogatus esset, digitum immisisse per ianuam ac dixisse, Ex cute manifestum: unde ea vox postea a philosophis in malam partem accipi solita. Qui autem ea in meliorem partem utuntur, peccant. Dicebatque deos mensam θυωρὸν vocare. Porro Andron Ephesius duos tradit fuisse Pherecydes Syros: astrologum alterum, alterum theologum, Babyos filium, cuius Pythagoras studiosus fuerit. Eratosthenes unum tantum Syrium, alterum Atheniensem genealogum fuisse asserit. Servatur adhuc Pherecydis Syri quem scripsit libellus de rerum principio, cuius initium est: *Iuppiter quidem atque Tempus et Tellus erant semper. Terrenae autem nomen fuit Telluri, postquam ipsi Iuppiter praemium dedit.* Servatur et heliotropium in Syro insula. Refert autem Duris in secundo Limitum inscriptum eius tumulo hoc epigramma:

Desinit in me omnis sapientia: prima quod autem

Πυθαγόρῃ τῷ ἐμῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων
ἔστιν ἀν' Ἑλλάδα γῆν οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.

ὁ δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ φησιν·

Ὡς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ,
καὶ φθίμενος ψυχῇ περπνὸν ἔχει βίοτον.
εἶπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

καὶ ἡμῶν αὖτως ἔχον τῷ μέτρῳ τῷ Φερεκρατείῳ·

Τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,
ὃν τίκτει ποτὲ Σύρος,
ἐς φθείρας λόγος ἐστὶν 121.
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
γενναίοις πολίταις.
ἦν γὰρ χρησμός, ὃν ᾔδει
μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.

Pythagorae nostro tribuatur palma, fatebor
Id, sed ob hoc quia primus erat in gente Pelasga.

autem Chius de ipso sic scribit:

Virtutum ornatus insignibus atque pudore
Hic animo vivit suaviter exanimis.
Atque, ut Pythagorae sapientia summa, virorum
Multorum mores vidit et edidicit.

et nostrum sic se habens carmine Pherecratio:

Insignis Pherecydes,
Syrus quem parit olim,
Turpes in pedicillos
Permutasse priorem
Formam dicitur: atque
Magnetum in regionem
Se iussisse trahi, quo
Donaret generosis
Palmam illustrem Ephesinis.
Oraculum fuerat, quod
Solus noverat ipse,
Hoc mandans: moriturque
Laetus sic apud illos.

ἄρ' οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθὲς
ἦν, εἴ τις σοφὸς ὄντως,
καὶ ζῶν ἐστιν ὄνησις,
χῶταν μηδὲν qq) ὑπάρχῃ

VIII. γέγονε δὲ κατὰ τὴν πεντήκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα. κ
ἐπέστειλεν ὧδε·

Φερεκύδης Θαλῇ.

122. Εὖ θνήσκοις ὅταν τοι τὸ χρεὼν ἥκοι, νοῦσος με κατα
λελάβηκε δεδεγμένον τὰ παρὰ σέο γράμματα. φθειρῶν ἔβρυο
πᾶς καί με εἶχεν ἠπίαλος. ἐπέσκηψα δ' ὧν τοῖσιν οἰκιήτη
σιν r), ἐπήν με κατθάψωσιν s), ἐς σὲ τὴν γραφὴν ἐνέγκαι. σ
δὲ ἢν δοκιμώσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μιν φῆνον
ἢν δὲ οὐ δοκιμώσῃτε, μὴ φήνης. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὔκω ἥνδανεν
ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκίη πρηγμάτων οὐδ' ὑπισχνέομαι οὔτ' ἀλη
θὲς εἰδέναι· ἅσσα δ' ἂν ἐπιλέγῃ θεολογέων· τὰ ἄλλα t) χρ
νοεῖν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῇ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπ
μᾶλλον οὔτε τῶν τινα ἰητρῶν οὔτε τοὺς ἑταίρους ἐσιέμην

qq) μηδέν. Menag. μηκέθ'. Illud praeter Proben. et Stephan. commendant codd. Cantabr. et Arund.
r) οἰκιήτῃσιν. Menag. οἰκιήτῃσι.
s) κατθάψωσιν. Menag. καταθάψωσιν.
t) ἐπιλέγῃ θεολογέων· τὰ ἄλλα. Casaubonus coni. ἐπιλέγῃ θεολογέον τα ἄλλα. Menagius ἐπιλέγω θεολογέων.

Verum est hoc igitur, quod
Si vere est sapiens quis,
Vivus utilis usque
Exstinctusque iuvabit.

Fuit autem circa sexagesimam nonam Olympiadem. Est eiu quoque ad Thaletem huiusmodi epistola:

Pherecydes Thaleti.

Bene moriaris quum tibi fatalis dies supervenerit. Morbus me invaserat quum tuas accepi litteras: pediculis operiebar, et febri quatiebar totus. Mandavi itaque quibusdam ex familiaribus, ut quum me sepelierint, ad te perferam quae scripsi. Tu autem, si quidem ea probaveris cum sapientibus reliquis, ita legenda demum trades: sin autem improbaveris, nolito edere. Mihi certe necdum satis placebant. Est ibi quidem non certa rerum fides: neque enim recepi, neque quid sit verum me scire professus sum: sed quae deligat is, qui de rebus divinis disserat: reliqua coniicere oportet. Omnia quippe indico potius quam aperi. Morbo autem diebus singulis invalescente neque medicoru

ροεστεῶσι u) δὲ τῇ θύρῃ καὶ ἐρομένοις x) ὁκοῖόν τι εἴη, διεὶς ἄκτυλον ἐκ τῆς κληΐθρης y) ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ. καὶ προεῖπ' αὐτοῖσιν ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς.

Καὶ οὗτοι μὲν οἱ κληθέντες σοφοί, οἷς τινες καὶ Πεισίστρατον τὸν τύραννον προςκαταλέγουσι. λεκτέον δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων· καὶ πρῶτόν γε ἀρκτέον ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς φιλοσοφίας, ἧς καθηγήσατο Θαλῆς, οὗ διήκουσεν Ἀναξίμανδρος.

u) προεστεῶσι. Edit. Froben. et Menag. προςεστεῶσι. Menagius coniecit aut προεστῶσι aut προςεστάοσι aut προςεστέοσι.
x) ἐρομένοις. Edit. Froben. ἠρομένοις.
y) κληΐθρης. Edit. Froben. et Menag. κλειήθρης. Correxit Menagius.

quempiam neque amicorum penitus admitto. Caeterum assistentibus pro foribus et interrogantibus quo in statu sim, digito per ostii claustra dimisso quam pestilenti malo tenear ostendi, admonuique ut postridie conveniant ad solennes Pherecydis inferias.

Atque hi sunt qui appellati sunt sapientes: quibus nonnulli Pisistratum quoque tyrannum adscribunt. Veniendum vero iam ad philosophos, ac primo inchoandum ab Ionica philosophia, cuius principem Thaletem fuisse memoravimus, Anaximandri praeceptorem.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

CAPUT I.

ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ.

I. 1. Ἀναξίμανδρος Πραξιάδου Μιλήσιος. οὗτος ἔφασκεν ἀρχὴν καὶ a) στοιχεῖον τὸ ἄπειρον, οὐ διορίζων ἀέρα ἢ ὕδωρ ἢ ἄλλο τι· καὶ τὰ μὲν μέρη μεταβάλλειν, τὸ δὲ πᾶν ἀμετάβλητον εἶναι· μέσην τε τὴν γῆν κεῖσθαι, κέντρου τάξιν ἐπέχουσαν οὖσαν σφαιροειδῆ· τήν τε σελήνην ψευδοφαῆ b), καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι· ἀλλὰ καὶ τὸν ἥλιον οὐκ ἐλάττονα τῆς γῆς, II. III. καὶ καθαρώτατον c) πῦρ. Εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι, καθά φησι Φαβωρῖνος

a) *καί.* Edit. Froben. omittit.
b) *ψευδοφαῆ.* Edit. Froben. omittit.
c) *καθαρώτατον.* Edit. Froben. *καθαρότατον.*

ANAXIMANDER.

Anaximandro Milesio Praxiades pater fuit. Huius est illud, Principium elementum immensum hoc et infinitum esse, non tamen definiens aera et aquam aut aliud quippiam. Partes quidem eius immutari, totum vero immutabile. Durare medio loco terram centri instar constitutam, globosamque esse et rotundam. Lunam falso lucere lumine, splendoremque a sole mutuari. Solem terrae aequare magnitudinem, et esse purissimum ignem. Primus autem gnomonem invenit, ipsumque Lacedaemone in loco captandae umbrae idoneo statuit,

ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τροπὰς καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε. καὶ γῆς καὶ θαλάσσης περίμετρον πρῶτος ἔγραψεν· ἀλλὰ καὶ σφαῖραν κατεσκεύασε. τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεποίηται κεφαλαιώδη τὴν ἔκθεσιν, ἣπερ περιέτυχε καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Ὃς καὶ φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος ἐτῶν εἶναι ἑξήκοντα τεσσάρων· καὶ μετ' ὀλίγον τελευτῆσαι, ἀκμάσαντά πη μάλιστα κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον. τοῦτου φασὶν ᾄδοντος καταγελάσαι τὰ παιδάρια· τὸν δὲ μαθόντα φάναι, „Βέλτιον οὖν ἡμῖν ᾄστέον διὰ τὰ παιδάρια." Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος ἱστορικός, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραφώς. IV. V.

d) ἱστορίᾳ, τροπὰς τε. Edit. Froben. et Menag. ἱστορίᾳ· τροπάς τε. Correxit Salmasius Exercitt. Plin. p. 632. sqq. cui assentitur Menag.

quo, ut ait Phavorinus in varia historia, conversiones solis et aequinoctia notaret. Horoscopia quoque fabricatus est, ac primus terrae marisque circuitus descripsit, et sphaeram item per construxit. Quae vero accommoda sibi visa sunt, summatim, prout memoriae occurrebant, exposuit. In hos commentarios incidit Apollodorus quoque Atheniensis, qui illum in Chronicis ait secundo anno quinquagesimae octavae Olympiadis annum egisse aetatis sexagesimum quartum, ac paulo post obiisse diem: floruisse autem maxime sub Polycrate Samiorum tyranno. Aiunt eum canentem a pueris irrisum, eoque comperto dixisse, Canendum ergo puerorum causa modulatius. Fuit et alius Anaximander historicus, qui et ipse Milesius Ionice scripsit.

CAPUT II.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ.

1. Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου·
8. ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι αὐτόν. οὗτος ἀρχὴν
ἀέρα εἶπε καὶ τὸ ἄπειρον· κινεῖσθαι δὲ τὰ ἄστρα οὐχ ὑπὸ
γῆν a) ἀλλὰ περὶ γῆν· κέχρηταί τε γλώσσῃ Ἰάδι ἁπλῇ καὶ
ἀπερίττῳ. καὶ γεγένηται μέν, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ
ἑξηκοστῇ τρίτῃ b) Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σάρ-
II. δεων ἅλωσιν. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι δύο, Λαμψακηνοί, ῥήτορ
καὶ ἱστορικός, ὃς ἀδελφῆς υἱὸς ἦν τοῦ ῥήτορος τοῦ τὰς Ἀλε-
III. ξάνδρου πράξεις γεγραφότος. Οὗτος δὲ ὁ φιλόσοφος καὶ ἐπέ-
στειλεν ὧδε·

Ἀναξιμένης Πυθαγόρῃ.

4. Θαλῆς Ἐξαμίου c) ἐπὶ γήρως οὐκ εὔποτμος οἴχεται· εὐ-

a) ὑπὸ γῆν. Edit. Froben. ὑπὲρ γῆν.
b) ἑξηκοστῇ τρίτῃ. Petitus Obss. II. 1. emendabat πεντηκοστῇ πέμπτῃ.
c) Ἐξαμίου. Legebatur ἐκ καλοῦ. Correxit Marqu. Gudius apud Menagium p. 45. B.

ANAXIMENES.

Anaximenes Eurystrati filius, Milesius, Anaximandri auditor fuit: quidam et Parmenidem audivisse asserunt. Hic initium dixit aera et infinitum: moveri sidera non supra terram, sed circa terram. Usus est autem Ionica oratione simplici et minime fucata. Sexagesima tertia Olympiade natum esse, atque eo anno quo Sardes captae sunt, obiisse diem Apollodorus tradit. Fuerunt et alii duo Lampsaceni eius nominis, orator unus, alter historicus, qui ex oratoris sorore natus est, eius qui Alexandri gesta conscripsit. Exstat philosophi Anaximenis epistola huiusmodi:

Anaximenes Pythagorae.

Thales Examii filius in senectute haud feliciter decessit.

φρόνης, ὥςπερ εἴωθεν, ἅμα τῇ ἀμφιπόλῳ προϊὼν ἐκ τοῦ αὐλίου τὰ ἄστρα ἐθηεῖτο· καὶ — οὐ γὰρ ἐς μνήμην ἔθετο — θηεύμενος εἰς τὸ κρημνῶδες ἐμβὰς καταπίπτει. Μιλησίοισι μὲν νῦν ὁ αἰθερολόγος ἐν τοιῷδε κεῖται τέλει. ἡμεὲς δὲ οἱ λεσχηνῶται αὐτοί τε μεμνώμεθα τοῦ ἀνδρός, οἵ τε ἡμέων παῖδές τε καὶ λεσχηνῶται d) ἐπιδεξιοίμεθα δ' ἔτι τοῖς ἐκείνου λόγοις. ἀρχὰ μέντοι παντὸς τοῦ λόγου Θαλῇ ἀνακείσθω.

Καὶ πάλιν· IV.

Ἀναξιμένης Πυθαγόρῃ.

Εὐβουλότατος εἷς dd) ἡμέων, μετανασταὶς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωνα, ἐνθάδε εἰρηνεῖς· οἱ δὲ Αἰακέος παῖδες ἄλαστα e) κακὰ ἔρδουσι καὶ Μιλησίους οὐκ ἐπιλείπουσιν αἰσυμνῆται. δεινὸς δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Μήδων βασιλεύς, οὐκ ἤν f) γε ἐθέλωμεν δασμοφορέειν· ἀλλὰ μέλλουσι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίης ἁπάντων Ἴωνες Μήδοις καθίστασθαι ἐς πόλεμον· καταστᾶσι g) δὲ οὐκέτι ἐλπὶς ἡμῖν σωτηρίης h). κῶς i) ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν

d) αὐτοί τε — λεσχηνῶται. Edit. Froben. omittit.
dd) εἷς. Edit. Froben. ἧς.
e) ἄλαστα. Scribebatur ἄλλοις τά. Emendavit Porsonus ad Eurip. Med. v. 44. p. 20. ed. tertiae Lips.
f) ἤν. Edit. Froben. εἰ.
g) καταστᾶσι. Edit. Froben. καστᾶσι.
h) σωτηρίης. Edit. Froben. σωτηρίας.
i) κῶς. Menag. πῶς.

Is quum, ut consueverat, una cum ancillula sidera inspecturus atrio domus matutinus exiisset, immemor ut sese loci situs haberet, dum aethera secutus explorat, in subiectam foveam cecidit. Milesii siderum observatoris hunc finem tradunt. Caeterum nos qui literarum amore tenemur, et ipsi tanti viri memoriam colamus, et filii sodalesque nostri, eiusque adhuc sermonibus nos inter nos excipiamus. Initium tamen totius sermonis a Thalete proficiscatur.

Rursum alia ad eundem:

Anaximenes Pythagorae.

Consultius nobis egisti, ut quietus viveres, qui ex Samo Crotonem commigrasti. Nam cum Aeacidae infanda mala patrant, tum Milesiis tyranni dominantur. Medorum item rex nobis aeriter imminet, nisi velimus esse tributarii: quanquam videntur Iones pro libertate omnium cum Medis dimicaturi. Ita enim illi nos undique urgent, ut nulla nobis spes salutis sit. Quonam igitur animo possit Anaximenes coeli

θυμῷ ἐπέχοι ii) αἰθερολογέειν, ἐν δείματι ἐὼν ὀλέθρου ἢ δουλοσύνης; σὺ δὲ εἶ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι k), καταθύμιος δὲ l) καὶ τοῖσι ἄλλοισι m) Ἰταλιώτῃσι· φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης.

ii) ἐπέχοι. Schaefer. apud Orellium Epistt. Socratt. et Pythagor. p. 299. legi volebat ἔτι ἔχοι.
k) Κροτωνιήτῃσι. Edit. Froben. κροτωνιήταισι.
l) καταθύμιος δέ. Edit. Froben. omittit.
m) ἄλλοισι. Edit. Froben. ἄλλοισιν.

secreta rimari, cuius iugis aut mortis aut servitutis incumbit metus? Atqui tu Crotoniatis atque Italis caeteris gratus atque in pretio es, quem accedunt et ex Sicilia studiosi quique.

CAPUT III.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ.

Ἀναξαγόρας Ἡγησιβούλου ἢ Εὐβούλου Κλαζομένιος. οὗτος I. 6.
ἤκουσεν Ἀναξιμένους, καὶ πρῶτος τῇ ὕλῃ νοῦν ἐπέστησεν, ἀρξάμενος οὕτω τοῦ συγγράμματος, ὃ ἔστιν ἡδέως καὶ μεγαλοφρόνως ἡρμηνευμένον a): „Πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ· εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε.“ παρὰ καὶ Νοῦς ἐπεκλήθη. καὶ φησι περὶ αὐτοῦ Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις οὕτω·

Καί που Ἀναξαγόρην φάσ' ἔμμεναι ἄλκιμον ἥρω,
Νοῦν, ὅτι δὴ νόος αὐτῷ, ὃς ἐξαπίνης ἐπαείρας
πάντα συνεσφήκωσεν ὁμοῦ τεταραγμένα πρόσθεν.

Οὗτος εὐγενείᾳ καὶ πλούτῳ διαφέρων ἦν, ἀλλὰ καὶ μεγαλο- II.
φροσύνῃ, ὅς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. αἰτια- 7.
θεὶς b) γὰρ ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀμελῶν, „Τί οὖν,“ ἔφη, „οὐχ ὑμεῖς

a) ἡρμηνευμένον. Menagius coni. ἡρμοσμένον.
b) αἰτιαθείς. Edit. Froben. αἰτιασθείς.

ANAXAGORAS.

Anaxagoras Hegesibulo sive Enbulo patre, Clazomenius, Anaximenis fuit studiosus. Primus materiae, quam ὕλην appellant, mentem adiecit, in principio operis suavi et magnifica oratione scribens: *Omnia simul erant, deinde accessit mens, eaque composuit.* quamobrem et Mens dicitur. Timon hoc ipsum de Anaxagora fatetur in Sillis, dixisse scilicet mentem confusis primo rebus accessisse, omniaque compegisse simul atque ordinasse. Timonis carmen ita habet:

Nunc ubi Anaxagoras Mens est, fortissimus heros,
Qui mentem subito — nam mens non defuit illi —
Composuisse putat, fuerant quae incondita quondam.

Hic non modo generis gloria et opibus, verum animi quoque magnitudine clarissimus fuit: quippe qui universum patrimonium suis sponte concessit. quo quum ab eis insimulare-

ἐπιμελεῖσθε;" καὶ τέλος ἀπέστη καὶ περὶ τὴν τῶν φυσικῶν θεωρίαν ἦν, οὐ φροντίζων τῶν πολιτικῶν. ὅτε καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα, „Οὐδέν σοι μέλει τῆς πατρίδος; „Εὐφήμει," ἔφη, „ἐμοὶ γὰρ καὶ σφόδρα μέλει τῆς πατρίδος," δείξας τὸν οὐρανόν.

III. Λέγεται δὲ κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, βεβιωκέναι δὲ ἑβδομήκοντα δύο. φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς γεγενῆσθαι αὐτὸν τῇ ἑβδομηκοστῇ c) Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης d). ἤρξατο δὲ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου e), ἐτῶν εἴκοσιν ὤν, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ· ἔνθα καί φασιν αὐτὸν ἐτῶν διατρῖψαι τριάκοντα.

IV. Οὗτος ἔλεγε τὸν ἥλιον μύδρον εἶναι διάπυρον καὶ μείζω τῆς 8. Πελοποννήσου· οἱ δέ φασι Τάνταλον. τὴν δὲ σελήνην οἰκήσεις ἔχειν, ἀλλὰ καὶ λόφους καὶ φάραγγας. ἀρχὰς δὲ τὰς ὁμοιομερείας· καθάπερ γὰρ ἐκ τῶν ψηγμάτων λέγομεν f) τὸν χρυσὸν συνεστάναι, οὕτως ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν μικρῶν σωμάτων τὸ πᾶν συγκεκρίσθαι. καὶ νοῦν μὲν ἀρχὴν κινήσεως· τῶν δὲ συ-

c) τῇ ἑβδομηκοστῇ. Casaubonus coni. τῇ ἑξηκοστῇ.
d) τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης. Meursius Lectt. Att. III. 27. emendabat τῆς ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης.
e) Καλλίου. Meursius de Archont. Athen. II. 8. corrigebat Καλλιάδου.
f) λέγομεν. Legebatur λεγομένων. Correxit Casaubonus.

tur negligentiae, quid ergo, inquit, nonne vos ista curatis? Demum ab eis profectus ad speculandam rerum naturam se contulit, rei et publicae et privatae omnino negligens: adeo ut cuidam se ita compellanti, Nullane tibi patriae cura est? dixerit, Mihi vero patriae cura, et quidem summa est, digitum in coelum intendens. Fertur in Xerxis transitu annum aetatis vicesimum egisse, vixisseque annos septuaginta. Apollodorus in Chronicis floruisse eum septuagesima Olympiade, septuagesimaeque octavae primo anno obiisse refert. Philosophari Athenis coeperat sub Callia, vicesimo aetatis anno, ut Demetrius Phalereus in Descriptione principum refert: ubi et triginta annos commoratum tradunt. Dicebat solem candens ferrum esse ac penitus ignitum, et Peloponneso maiorem. Alii hoc ad Tantalum referunt. Lunam habitacula in se habere et colles et valles. Initia rerum similitudines habere partium. Ut enim ex minutissimis quae vocantur ramentis aurum constat, ita et ex parvis similium partium corporibus hoc totum esse compositum. Mentemque initium esse motus. et gravia corpora inferiorem locum, ut

μάτων τὰ μὲν βαρέα τὸν κάτω τόπον, ὡς τὴν γῆν· τὰ δὲ
κοῦφα τὸν ἄνω ἐπισχεῖν, ὡς τὸ πῦρ· ὕδωρ δὲ καὶ ἀέρα τὸν
μέσον. οὕτω γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς πλατείας οὔσης τὴν θάλασσαν
ὑποστῆναι, διατμισθέντων ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῶν ὑγρῶν. τὰ δ' 9.
ἄστρα κατ' ἀρχὰς μὲν θολοειδῶς ἐνεχθῆναι, ὥςτε κατὰ κορυ-
φὴν τῆς γῆς τὸν ἀεὶ φαινόμενον εἶναι πόλον, ὕστερον δὲ τὴν
ἔγκλισιν λαβεῖν. καὶ τὸν γαλαξίαν ἀνάκλασιν εἶναι φωτὸς ἡλια-
κοῦ g), μὴ καταλαμπομένων τῶν ἄστρων· τοὺς δὲ κομήτας
συνοδον πλανητῶν φλόγας ἀφιέντων· τούς τε διάττοντας οἷον
σπινθῆρας ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀποπάλλεσθαι. ἀνέμους γίνεσθαι
λεπτυνομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τοῦ ἡλίου. βροντὰς σύγκρουσιν
νεφῶν· ἀστραπὰς ἔκτριψιν νεφῶν· σεισμὸν ὑπονόστησιν
ἀέρος εἰς γῆν. ζῶα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ καὶ θερμοῦ καὶ γεώ-
δους, ὕστερον δὲ ἐξ ἀλλήλων· καὶ ἄρρενα μὲν ἀπὸ τῶν δε-
ξιῶν, θήλεα δὲ ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν. Φασὶ δ' αὐτὸν προει- V.
πεῖν τὴν περὶ Αἰγὸς ποταμὸν γενομένην τοῦ λίθου πτῶσιν, 10.
ὃν εἶπεν ἐκ τοῦ ἡλίου πεσεῖσθαι. ὅθεν καὶ Εὐριπίδην, μαθη-
τὴν ὄντα αὐτοῦ, χρυσέαν βῶλον h) εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ
Φαέθοντι. ἀλλὰ καὶ εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθόντα ἐν δερματίνῳ κα-

g) φωτὸς ἡλιακοῦ. Menagius cum Aldobrandino legendum probat τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ.
h) χρυσέαν βῶλον. Vid. Valckenar. Diatr. Eurip. p. 31.

terram: levia superiorem obtinuisse, ut ignem: medium aeri atque humori distributum. Ita enim super terrae latitudinem mare subsistere, humoribus a sole in vaporem conversis. Sidera principio quidem turbato et confuso motu ferri solita, itaque secundum terrae verticem eum qui semper apparet polum versari, postea vero inclinationem accepisse. Lacteum orbem reflexum esse solaris luminis, non intermicantibus astris. Cometas errantium stellarum esse concursum, flammas ex se emittentium, eosque veluti scintillas ab aere vibrari. Ventos fieri, quum aer a sole tenuatur. Tonitrua nubium esse collisionem, coruscationes confricationem itidem nubium, terrae motum successionem aeris in terram. Animantes primo ex humore et calore terraque manasse, postea ex se invicem natas esse, mares a dextris, feminasque a sinistris. Aiunt illum praedixisse eum qui circa Aegos fluvium contigit lapidis lapsum, quem ex sole casurum dixerit: eaque ratione inductum Euripidem ipsius discipulum solem in Phaethonte fabula auream glebam appellasse. Profectum quoque in Olympiam sereno et lucente coelo se-

θίσαι, ὡς μέλλοντος ὕσειν· καὶ γενέσθαι. πρός τε τὸν εἰπόντα, εἰ τὰ ἐν Λαμψάκῳ ὄρη ἔσται ποτὲ θάλαττα, φασὶν εἰ-
VI. πεῖν, „Ἐάν γε ὁ χρόνος μὴ ἐπιλίπῃ i).“ Ἐρωτηθείς ποτε εἰς τί γεγένηται, „Εἰς θεωρίαν,“ ἔφη, „ἡλίου καὶ σελήνης καὶ οὐ-
ρανοῦ.“ πρὸς τὸν εἰπόντα, „Ἐστερήθης Ἀθηναίων,“ „Οὐ μεν-
οῦν,“ ἔφη, „ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἐμοῦ.“ ἰδὼν τὸν Μαυσώλου τάφον ἔφη, „Τάφος πολυτελὴς λελιθωμένης ἐστὶν οὐσίας εἴδωλον.“
11. πρὸς τὸν δυσφοροῦντα ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, „Πανταχόθεν,“
VII. ἔφη, „ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις.“ Δοκεῖ δὲ πρῶτος, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἀποφήνασθαι εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης· ἐπὶ πλεῖον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου Μητρόδωρον τὸν Λαμψακηνόν, γνώριμον ὄντα αὐτοῦ, ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ
VIII. περὶ τὴν φυσικὴν πραγματείαν. Πρῶτος δὲ Ἀναξαγόρας καὶ βιβλίον ἐξέδωκε συγγραφῆς. φησὶ δὲ Σειληνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν ἐπὶ ἄρχοντος Λυσ* μύλου λίθον k) ἐξ οὐρανοῦ πε-
12. σεῖν· τὸν δὲ Ἀναξαγόραν εἰπεῖν ὡς ὅλος ὁ οὐρανὸς ἐκ λίθων

i) ἐπιλίπῃ. Edit. Froben. ἐπιλίποι.

k) ἐπὶ ἄρχοντος Λυσ * μύλου λίθον. Scribebatur ἐπὶ ἄρχοντος Λιμύλου λίθον. Scaliger ad Euseb. Chronic. num. MDLI. coni. ἐπὶ ἄρχοντος Λυσανίου δίμυλον λίθον, Seldenus Marm. Arundell. ἐπὶ ἄρχοντος Θεαγενίδου λίθον. Adoptavi probabiliorem Kuehnii rationem Obss. in Diog. Laert. T. II. p. 514. ed. Meibom.

disse pellicea indutum veste, quasi brevi eruptura pluvia, sicque contigisse. Percontanti an Lampsaceni montes mare essent aliquando futuri, dixisse ferunt, Ita sane, nisi tempus defecerit. Rogatus cuius rei causa natus esset, Inspiciendi, inquit, coeli et solis et lunae. Dicenti cuidam, Atheniensibus privatus es, Non ego illis, ait, sed illi me. Quum vidisset Mausoli sepulcrum, Monumentum, inquit, pretiosum et lapidibus ornata divitiarum imago. Indignanti cuidam ac moleste ferenti quod in alieno solo moreretur, Bono, inquit, esto animo: idem enim undique in infernum descensus est. Videtur autem, ut Phavorinus in varia historia testatur, primus Homeri poema de virtute et iustitia compositum esse dixisse, multumque Metrodorum Lampsacenum familiarem suum ad eam opinionem contulisse. Quem in iis etiam quae ad naturae historiam attinent, constat poetae fuisse in primis studiosum. Primus autem Anaxagoras librum a se scriptum edidit. Enimvero sub Lys* molarem cecidisse de coelo lapidem, Anaxagoramque tum di-

συγκέοιτο· τῇ σφοδρᾷ δὲ περιδινήσει συνεστάναι καὶ ἀνεθέν-
τα κατενεχθήσεσθαι. Περὶ δὲ τῆς δίκης αὐτοῦ διάφορα λέ- IX.
γεται. Σωτίων μὲν γάρ φησιν ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν φιλοσόφων
ὑπὸ Κλέωνος αὐτὸν ἀσεβείας κριθῆναι, διότι τὸν ἥλιον μύ-
δρον ἔλεγε διάπυρον· ἀπολογησαμένου δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ Περι-
κλέους τοῦ μαθητοῦ, πέντε ταλάντοις ζημιωθῆναι καὶ φυγα-
δευθῆναι. Σάτυρος δ' ἐν τοῖς βίοις ὑπὸ Θουκυδίδου φησὶν
εἰςαχθῆναι τὴν δίκην, ἀντιπολιτευσαμένου τῷ Περικλεῖ· καὶ
οὐ μόνον ἀσεβείας, ἀλλὰ καὶ μηδισμοῦ· καὶ ἀπόντα κατα-
δικασθῆναι θανάτου. ὅτε καὶ ἀμφοτέρων αὐτῷ προςαγγελθέν- 13.
των, τῆς τε καταδίκης καὶ τῆς τῶν παίδων τελευτῆς, εἰπεῖν
περὶ μὲν τῆς καταδίκης, ὅτι „Ἄρα κἀκείνων κἀμοῦ πάλαι ἡ
φύσις κατεψηφίσατο" περὶ δὲ τῶν παίδων, ὅτι „Ἤιδειν αὐτοὺς
θνητοὺς γεννήσας." οἱ δὲ εἰς Σόλωνα τοῦτο ἀναφέρουσιν· ἄλ-
λοι εἰς Ξενοφῶντα. τοῦτον δὲ καὶ θάψαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν
αὐτοὺς Δημήτριός φησιν ὁ Φαλερεὺς ἐν τῷ περὶ γήρως. Ἕρ-
μιππος δ' ἐν τοῖς βίοις φησὶν ὅτι καθείρχθη ἐν τῷ δεσμω-
τηρίῳ τεθνηξόμενος. Περικλῆς δὲ παρελθὼν εἶπεν εἴ τι ἔχου-
σιν ἐγκαλεῖν αὐτῷ l) κατὰ τὸν βίον· οὐδὲν δὲ εἰπόντων, „Καὶ

l) αὐτῷ. Menagius malebat αὑτῷ, lectionem Stephani.

xisse, coelum omne ex lapidibus esse compositum, ac vehementi circuitu constare: alias continuo summa vi impetus lapsurum, Silenus in primo Historiarum auctor est. Varia de huius damnatione referuntur. Nam in Successione philosophorum tradit Sotion a Cleone impietatis accusatum, quod solem candentem dixerit laminam ac penitus ignitam: defensum autem a Pericle discipulo, quinque talentis mulctatum exilioque damnatum fuisse. Porro Satyrus in Vitis a Thucydide accusatum, qui contraria Pericli in reipublicae administratione sentiret: neque impietatis modo, verum et proditionis: absentemque morti addictum. Et quum illi renuntiata esset et damnatio sua et filiorum mors, ad alterum dixisse, Iampridem adversum illos atque se ex aequo naturam tulisse sententiam: ad alterum, Sciebam me genuisse mortales. Alii hoc ad Solonem referunt, alii ad Xenophontem. Hunc autem manibus etiam propriis sepeliisse liberos Demetrius Phalereus in libro de senectute testatur. Hermippus in Vitis carcere inclusum moriturum fuisse tradit: sed accedente Pericle et percontante si quid haberent in eius vita quod criminarentur, cum nihil illi respondissent, Atqui ego, inquit, discipulus istius sum: nolite igitur iniquis

μὴν ἐγώ," ἔφη, „τούτου μαθητὴς εἰμὶ· μὴ οὖν διαβολαῖς ἐπαρθέντες ἀποκτείνητε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐμοὶ πιστεύσαντες ἄφετε." καὶ ἀφείθη· οὐκ ἐνεγκὼν δὲ τὴν ὕβριν ἑαυτὸν ἐξή-
14. γαγεν. Ἱερώνυμος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀπομνημάτων φησὶν ὅτι ὁ Περικλῆς παρήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, διερρυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου, ὥστε ἔλεῳ μᾶλλον ἢ κρίσει ἀφεθῆναι. καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς δίκης αὐτοῦ τοσαῦτα. ἔδοξε δέ πως καὶ Δημοκρίτῳ ἀπεχθῶς ἐσχηκέναι,
X. ἀποτυχὼν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας. Καὶ τέλος ἀποχωρήσας εἰς Λάμψακον αὐτόθι κατέστρεψεν. ὅτε καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως ἀξιούντων τί βούλεται αὐτῷ γενέσθαι, φάναι, „Τοὺς παῖδας ἐν ᾧ ἂν ἀποθάνῃ μηνὶ κατὰ ἔτος παί-
15. ζειν συγχωρεῖν." καὶ φυλάττεται τὸ ἔθος καὶ νῦν. τελευτήσαντα δὴ αὐτὸν ἔθαψαν ἐντίμως οἱ Λαμψακηνοὶ καὶ ἐπέγραψαν·

Ἐνθάδε[m]), πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
οὐρανίου κόσμου, εἶτα Ἀναξαγόρας.

ἔστι καὶ ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Ἥλιον πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν,

m) ἐνθάδε. Casaubonus cani. ἐνθάδ' ὅ. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 94.

calumniis inducti illum perdere, verum mihi potius obtemperate, liberumque abire permittite. Atque ita dimissus est. Hanc tamen ille iniuriam aegre tulit, ac sponte inde discessit. Verum Hieronymus in secundo Commentariorum Periclem asserit illum adduxisse in iudicium, incertis gressibus nutantem et prae nimia aegritudine confectum macie, misericordiaque iudicum potius quam quod innocens fuerit inventus, dimissum esse. Ac de ipsius damnatione hactenus. Nec defuere qui existimarent illum Democrito infestum fuisse, quod ab illo non fuerit admissus in colloquium. Lampsacum postea profectus illic diem suum obiit. Ubi rogantibus eum principibus civitatis num quid fieri mandaret, iussisse ferunt, ut pueri quotannis quo mense defecisset ludere permitterentur. Servaturque et hodie consuetudo. Defuncto igitur Lampsaceni honorifice iusta persolverunt, eiusque tumulum epigrammate illustraverunt:

Hic situs ille est cui rerum patuere recessus
Atque arcana poli, magnus Anaxagoras.

Est et nostrum in eundem:

Candentem ferri massam Phaethonta putavit

καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλων Ἀναξαγόρας·
ἀλλ' ὁ φίλος Περικλῆς μὲν ἐρύσατο τοῦτον, ὁ δ' αὐτὸν n)
ἐξάγαγεν βιότου μαλθακὴν σοφίης.

Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀναξαγόραι, ὧν ἐν οὐδενὶ πάν- XI.
τα· ἀλλ' ὁ μὲν ἦν ῥήτωρ Ἰσοκράτειος· ὁ δ' ἀνδριαντοποιός, οὗ μέμνηται Ἀντίγονος· ἄλλος γραμματικὸς Ζηνοδότειος.

n) αὐτόν. Edit. Froben. et Menag. αὐτόν.

Quondam, et ob id morti addictus Anaxagoras.
Hunc tamen incolumem Pericles servavit: at ille
Rursus ob invisam perdidit inscitiam.

Fuere et tres alii eodem nomine, in quorum nullo fuere omnia: primus orator ex Isocratis discipulis: statuarius alter, cuius meminit Antigonus: tertius grammaticus, Zenodoti discipulus.

CAPUT IV.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

I. Ἀρχέλαος Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, πατρὸς Ἀπολλοδώρου, ὡς
16. δέ τινες, Μύδωνος, μαθητὴς Ἀναξαγόρου, διδάσκαλος Σω-
II. κράτους. Οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς Ἰωνίας τὴν φυσικὴν φιλο-
σοφίαν μετήγαγεν Ἀθήναζε a) καὶ ἐκλήθη φυσικός, παρὸ καὶ
ἔληξεν ἐν αὐτῷ ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, Σωκράτους τὴν ἠθικὴν
εἰσαγαγόντος. ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἅψασθαι τῆς ἠθικῆς. καὶ
γὰρ περὶ νόμων πεφιλοσόφηκε καὶ καλῶν καὶ δικαίων· παρ'
οὗ λαβὼν Σωκράτης τῷ αὐξῆσαι εἰς τὸ εὑρεῖν b) ὑπελήφθη.
III. Ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρόν· καὶ
τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς ἰλύος γεννηθῆναι· καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ
τὸ αἰσχρὸν οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ. ὁ δὲ λόγος αὐτῷ οὕτως
17. ἔχει. τηκόμενόν φησι τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθὸ μὲν

a) Οὗτος — Ἀθήναζε. Menagio videntur e glossemate esse.
b) εἰς τὸ εὑρεῖν. Corrupta sunt. Menagius coni. καὶ εὑρεῖν. Neque εἰς agnoscunt RRR et Arund.

ARCHELAUS.

Archelaus Atheniensis sive Milesius patrem habuit Apollodorum, sive, ut quidam scripsere, Mydonem, Anaxagoraeque discipulus et Socratis magister fuit. Primus hic ex Ionia physicam philosophiam Athenas invexit et appellatus est Physicus, quod in eum philosophia desierit naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidem Ethicae rudis fuisse videatur: namque de legibus philosophatus est et de honesto et aequo. Porro Socrates, quod haec ab illo sumpta propagaverit, invenisse putatus est. Duas esse generationis causas asserebat, calidum et frigidum: animalia de limo nata: iustumque et turpe non natura constare, sed lege. Hac autem ratione nitebatur: liquentem calore aquam, ubi ignis inflammatur ardore, terram efficere: ubi vero cir-

εἰς τὸ πυρῶδες συνίστασθαι, ποιεῖν γῆν· καθὸ δὲ περιρρεῖ, ὑγρὰ γεννᾶν. ὅθεν ἡ μὲν ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς περιφορᾶς κρατεῖται. γεννᾶσθαι δὲ φησι τὰ ζῶα ἐκ θερμῆς τῆς γῆς καὶ ἰλὺν παραπλησίαν γάλακτι οἷον τροφὴν ἀνιείσης· οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι c). πρῶτος δὲ εἶπε φωνῆς γένεσιν τὴν τοῦ ἀέρος πλῆξιν. τὴν δὲ θάλατταν ἐν τοῖς κοίλοις διὰ τῆς γῆς ἠθουμένην συνεστάναι. μέγιστον τῶν ἄστρων τὸν ἥλιον, καὶ τὸ πᾶν ἄπειρον. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρχέλαοι· ὁ χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς, ὁ τὰ διφυῆ d) ποιήσας, ἄλλος τεχνογράφος ῥήτωρ. IV.

c) ποιῆσαι. „Aut τὸ ποιῆσαι ad χὴν referendum, aut legendum ποιηθῆναι.“ Menagius.
d) διφυῆ. Scribebatur ἰδιοφυῆ. Emendavit Menagius in obss.

cumfluit, aerem gignere. atque ideo illam quidem ab aere, hunc autem ab ignis levi facilique motu contineri. Gigni vero animalia ex terrae calore, quae limum lacti simillimum velut escam eliquaverit: sic etiam homines natos. Primus vocem aeris percussum definivit. Mare in concavis per humum veluti colatum consistere dixit: maximumque siderum solem, et universum infinitum appellavit. Fuerunt et tres alii eiusdem nominis: primus chorographus, qui omnem ab Alexandro peragratam terram descripsit: alius, qui de duplici rerum natura veribus exposuit: tertius orator, qui et artem oratoriam scripsit.

CAPUT V.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

I. 18. II. Σωκράτης Σωφρονίσκου μὲν ἦν υἱὸς λιθουργοῦ καὶ Φαιναρέτης μαίας, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ φησίν a), Ἀθηναῖος, τῶν δήμων b) Ἀλωπεκῆθεν. Ἔδοξε δὲ συμποσίῳ Εὐριπίδῃ· ὅθεν Μνησίμαχος c) οὕτω φησί·

Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου,
ᾧ καὶ τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι Σωκράτης d).

καὶ πάλιν, „Εὐριπίδης σωκρατογόμφους e).“ καὶ Καλλίας Ἠδήταις·

a) *φησίν*. Edit. Froben. *φησί*.
b) *τῶν δήμων*. Menag. *τὸν δῆμον* [*τ. δῆμον*]. Vid. H. Stephanus ad III. 3. et ad Plutarchi Themistocl. c. 1. in.
c) *Μνησίμαχος*. Legebatur *Μνησίλοχος*. Emendavit Menagius in observatt.
d) *φ καὶ — Σωκράτης*. Legebatur *φ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι*. Transposuit Io. Piersonus apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 14. et ante eum Menagius in observatt.
e) *Εὐριπίδης σωκρατογόμφους*. Menag. *Εὐριπίδης, σωκρατογόμφους*. Casaubonus et Menagius Aldobrandini auctoritate *Socratis clavus* interpretantis corrigi volebant *Εὐριπίδης σωκρατόγομφος*.

SOCRATES.

Socrates Sophronisco patre lapidario, matre Phaenareta obstetrice natus, quemadmodum Plato in Theaeteto meminit, Atheniensis patria, pago Alopecensis fuit. Non defuerunt qui illum iuvasse Euripidem existimaverint. Unde Mnesimachus ait:

Phryges, novum Euripidis poema hoc est,
cui et Socrates sarmenta supposuit.

et rursus: *Euripides Socratis clavis compactos*. Et Callias Captivis:

Α. Ἤδη σὺ σεμνὴ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα f);
Β. Ἔξεστι γάρ μοι· Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις g)

Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι, τὰς σοφάς.

Ἀκούσας δὲ Ἀναξαγόρου κατά τινας, ἀλλὰ καὶ Δάμωνος, III. 19.
ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς, μετὰ τὴν ἐκείνου καταδίκην διήκουσεν Ἀρχελάου τοῦ φυσικοῦ· οὗ καὶ παιδικὰ γενέσθαι φησὶν Ἀριστόξενος. Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν καὶ ἐργάσασθαι λίθους· εἶναί τε αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν ἀκροπόλει Χάριτας ἔνιοί φασιν, ἐνδεδυμένας οὔσας. ὅθεν καὶ Τίμωνα ἐν τοῖς Σίλλοις εἰπεῖν· IV.

Ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀπέκλινε λιθοξόος, ἐννομολέσχης,
Ἑλλήνων ἐπαπιδός, ἀκριβολόγους ἀποφήνας,
μυκτὴρ ῥητορόμυκτος, ὑπαττικὸς εἰρωνευτής h).

ἦν γὰρ καὶ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς δεινός, ὥς φησι καὶ Ἰδομε- V.

f) Ἤδη — μέγα; Edit. Froben. ἤδη σὺ σεμνὴ καταφρονεῖς οὕτω μέγα. καταφρονεῖς etiam coll. Cantabr. praebet. Menag. ἤδη σὺ σεμνῇ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα. Toupius Opuscc. Critt. T. I. p. 411. ed. Lips. coni. σεμνύνῃ.

g) Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Vid. Guil. Esser Dissert. de prima et altera quae fertur Nubium Aristophanis editione p. 56. ad 65. coll. pp. 73. et 74.

h) ῥητορόμυκτος, ὑπαττικὸς εἰρωνευτής. Edit. Froben. ῥητορόμικτος. Hemsterhusius ad Lucian. Dial. Mort. VI. 3. p. 353. ed. Reitz. corr. ῥητορόμυκτης, Ἀττικὸς εἰρωνευτής.

A. Iam tu te efferens magnifice de te sentis?
B. Enimvero licet hoc mihi: Socrates quippe in causa.

Aristophanes Nubibus:

Euripides autem qui tragoedias facit,
eius, qui de omnibus sermones serit, ope sapientes effingit.

Quum igitur Anaxagorae secundum quosdam auditor fuisset, et Damonis, ut Alexander in Successionibus ait, post eius damnationem ad Archelaum se physicum contulit, cui in deliciis fuisse scribit Aristoxenus. Porro Duris serviisse illum ait et sculpsisse lapides: opus illius esse Gratias quae sunt in arce, vestitas, plerique asserunt. Unde illum et Timon in Sillis ita depingit his versibus:

Fluxit ab his legumque loquax lapidumque politor,
Graecorum vates, imposturaeque magister,
Derisor, rhetorque subatticus et simulator.

Erat quippe in oratoria, sicut etiam Idomeneus refert, prom-

νεύς· ἀλλὰ καὶ οἱ τριακόντα αὐτὸν ἐκώλυσαν τέχνας διδάσκειν
20. λόγων, ὥς φησι Ξενοφῶν. καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν κομῳδεῖ
ὡς τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντα. καὶ γὰρ πρῶτος, ὥς
φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τοῦ μαθη-
τοῦ Αἰσχίνου ῥητορεύειν ἐδίδαξε· λέγει δὲ τοῦτο καὶ Ἰδομε-
νεὺς ἐν τοῖς περὶ τῶν Σωκρατικῶν. καὶ πρῶτος περὶ βίου
διελέχθη καὶ πρῶτος φιλοσόφων καταδικασθεὶς ἐκλείπει.
φησὶ δ' αὐτὸν Ἀριστόξενος ὁ Σπινθάρου καὶ χρηματίσασθαι·
τιθέντα γοῦν τὸ βαλλόμενον κέρμα ἀθροίζειν· εἶτ' ἀναλί-
σαντα πάλιν τιθέναι i). Κρίτωνα k) δ' ἀναστῆσαι αὐτὸν ἀπὸ
τοῦ ἐργαστηρίου καὶ πεῖσαι, ὡς κατὰ ψυχὴν χάριτας
VI. 21. ἐραθέντα Δημητρίας φησὶν ὁ Βυζάντιος. Γνόντα δὲ μὴ
φυσικὴν θεωρίαν μηδὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς, τὰ ἠθικὰ φιλοσο-
φεῖν ἐπί τε τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ· καὶτεῖνα δὲ
φάσκειν ζητεῖν,

Ὅ, τι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται l).

i) τιθέντα γοῦν — πάλιν τιθέναι. Vid. de hoc loco Mahnius Diatrib. de Aristoxeno p. 72. sq. et Luzacius Lectt. Att. Sect. II. p. 27. p. 247. qui quidem vocem ante τὸ βαλλόμενον excidisse putat βαλάντιον sive βαλλάντιον. Eundem in interpretando secutus sum.

k) Κρίτωνα. Edit. Froben. κρείττονα.

l) Ὅ, τι — τέτυκται. Versus est Homeri Odyss. Δ. 392.

ptus atque acer: sed eum tyranni triginta dicendi artem, ut ait Xenophon, docere vetuerunt. Agitatur et ab Aristophane, ut qui deteriorem causam meliorem faceret. Primus quippe, ut Phavorinus in omnigena scribit historia, cum Aeschine discipulo oratoriae campos aperuit, Idomeneo id ipsum in libris quos de Socraticis scripsit asserente: primusque de vitae ratione disseruit, ac primus philosophorum damnatus vitam deposuit. Dicit autem Aristoxenus Spinthari filius eum et rem fecisse: posito enim marsupio iniectos nummulos collegisse: mox his consumptis iterum marsupium posuisse. Caeterum Critonem eum ab emendicanda quotidiana stipe atque ab officinae subduxisse ministerio, gratiam animi ipsius admiratum, eique se in disciplinam dedisse Demetrius Byzantius auctor est. Animadvertens autem naturalis speculationis fructum nullum esse, eamque ad officia vitae nihil esse necessariam, invexit primus Ethicen, deque illa et in officinis et in publico quotidie philosophans ea potius inquirere dixit,

Quae domi bona malave agantur.

πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι m) διαλεγόμενον κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον· καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικάκως. ὅθεν καὶ λακτισθέντα, ἐπειδὴ ἠνέσχετο, τινὸς θαυμάσαντος, εἰπεῖν, „Εἰ δέ με ὄνος ἐλάκτισε, δίκην ἂν αὐτῷ ἐλάγχανον;“ καὶ ταῦτα μὲν ὁ Δημήτριος. Ἀποδημίας δὲ οὐκ ἐδεήθη, καθάπερ οἱ πλείους, πλὴν εἰ μὴ στρατεύεσθαι ἔδει. τὸ δὲ λοιπὸν αὐτόθι μένων φιλογεμικότερον συνεζήτει τοῖς προσδιαλεγομένοις, οὐχ ὥστε ἀφελέσθαι τὴν δόξαν αὐτούς, ἀλλ' ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν πειρᾶσθαι. φασὶ δ' Εὐριπίδην αὐτῷ δόντα τοῦ Ἡρακλείτου σύγγραμμα ἔρεσθαι, „Τί δοκεῖ;“ τὸν δὲ φάναι, „Ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα· πλὴν Δηλίου γέ τινος δεῖται πολυμβητοῦ.“ ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ σωματικῆς, καὶ ἦν εὐέκτης. ἐστρατεύσατο γοῦν εἰς Ἀμφίπολιν· καὶ Ξενοφῶντα ἀφ' ἵππου πεσόντα ἐν τῇ κατὰ Δήλιον μάχῃ διέσωσεν ὑπολαβών· ὅτε καὶ πάντων φευγόντων Ἀθηναίων αὐτὸς ῥᾳδίως ἀνεχώρει, παρεπιστρεφόμενος ἡσυχῇ καὶ τηρῶν ἀμύνασθαι εἴ τις οἱ ἐπέλθοι. ἐστρατεύσατο δὲ καὶ εἰς Ποτι- VII. 22. 23.

m) ζητήσεσι. Edit. Froben. ζητήσεσιν.

Saepe vero in quaestionibus disputans pugnis caedi pervellique solebat, ita ut a plerisque rideretur habereturque despectui: quae tamen omnia ferebat aequo animo. Unde et quum fuisset a quodam calce percussus, admirantibus illius tolerantiam dixit, Quid enim, si me asinus calce impetiisset, num illi diem dixissem? Haec Demetrius. Peregrinatione vero illi opus non fuit, quemadmodum plurimis, nisi in quantum militavit, sed semper eodem in loco manens, contentus cum familiaribus ac studiosis disputabat, nitebaturque summo ingenii acumine non tam illos ex sententia refellere, quam ipse quid verum esset, invenire. Fertur, quum Euripides ei legendum Heracliti opusculum dedisset, rogaretque quid sibi videretur, dixisse, Ea quidem quae intellexi, praeclara sunt: puto item et quae non intellexi: verum Delio quopiam natatore indigent. Cura illi vehemens fuit corporis exercitationis, eratque praeclari habitus. Denique in Amphipolin armatus militiam sequutus est, atque proelio commisso circa Delium lapsum equo Xenophontem apprehendit atque servavit. Confugientibus Atheniensibus caeteris ipse lento passu abibat, saepe clam retrospiciens et ulcisci cupiens, si quis ense incautos invadere tentasset. Militavit et in Potidaeam per mare: nam pedibus minime lice-

δαιαν διὰ θαλάττης· πέξῃ γὰρ οὐκ ἔνῆν τοῦ πολέμου κωλύοντος n). ὅτε καὶ μεῖναι νυκτὸς ὅλης ἐφ' ἑνὸς σχήματος αὐτόν φασι, καὶ ἀριστεύσαντα αὐτόθι παραχωρῆσαι Ἀλκιβιάδῃ τοῦ ἀριστείου o)· οὗ καὶ ἐρασθῆναί φησιν αὐτὸν Ἀριστιππος ἐν τεταρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς. Ἴων δὲ ὁ Χῖος καὶ νέον ὄντα εἰς Σάμον σὺν Ἀρχελάῳ ἀποδημῆσαι· καὶ Πυθῶδέ p) ἐλθεῖν Ἀριστοτέλης φησίν q)· ἀλλὰ καὶ εἰς r) Ἰσθμόν, ὡς Φαβωρῖνος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Ἦν δὲ καὶ ἰσχυ- VIII. ρογνώμων καὶ δημοκρατικός, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ μὴ εἶξαι 24. τοῖς περὶ Κριτίαν, κελεύουσι Λέοντα τὸν Σαλαμίνιον, πλούσιον ἄνδρα ἀγαγεῖν πρὸς αὐτούς, ὥςτε ἀπολέσθαι· ἀλλὰ καὶ μόνος ἀποψηφίσασθαι τῶν δέκα στρατηγῶν. καὶ ἑνὸν αὐτῷ ἀποδρᾶναι τῆς εἱρκτῆς μὴ ἐθελῆσαι· τοῖς τε κλαίουσιν αὐτὸν ἐπιπλῆξαι καὶ τοὺς καλλίστους λόγους ἐκείνους διεδεμένον διαIX. θέσθαι. αὐτάρκης τε ἦν καὶ σεμνός. Καί ποτε Ἀλκιβιάδου, καθά φησι Παμφίλη ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν ὑπομνημάτων, δι-

n) τοῦ πολέμου κωλύοντος. Edit. Froben. κολύοντος. Menagius coni. τοῦ πολέμου aut Καλλίου. Tourlus Emendat. in Suidam T. II. p. 355. ed. Oxon. τοῦ δήμου κελεύοντος.

o) τοῦ ἀριστείου. Menag. τὰ ἀριστεῖα. Genitivum confirmant codd. Cantabr. et Arund.

p) Πυθώδε. Scribebatur Πυθῶδε. Correxit Menagius in obss.

q) φησίν. Menag. omittit.

r) εἰς. Edit. Froben. omittit.

bat, obsistente bello: quo tempore nocte tota in uno habitu permansisse tradunt. Et quum in ea expeditione fortissime pugnasset ac vicisset, victoriam Alcibiadi sponte concessisse, quem a Socrate amatum Aristippus in quarto de antiquis deliciis testatur. Ion autem Chius iuvenem cum Archelao in Samum peregrinatum venisse tradit: Aristoteles et Pythonem profectum ait: Isthmum quoque Phavorinus in primo Commentariorum adiisse refert. Erat autem constantis animi invictaeque sententiae, et in primis popularis rei studiosus: quod cum ex aliis constat, tum ex eo maxime, quod iubentibus qui cum Critia erant nobilibus Leontem Salaminium, illustrem et opulentum virum ad se deduci perimendum, haudquaquam cessit, solusque adversus decem potentissimos duces sententiam ferre ausus est. Et quum libere quo vellet abire carcere liceret, noluit, et plorantes severe increpavit, pulcherrimosque sermones illos vinctus prosequutus est. Frugi item erat et continens. Refert Pamphila in septimo Commentariorum, quum Alcibiades grandem illi aream ad construendam domum largiretur, dixisse, At vero

δόντος αὐτῷ χώραν μεγάλην ἵνα οἰκοδομήσηται οἰκίαν, φάναι, Καὶ εἰ ὑποδημάτων ἔδει, καὶ s) βύρσαν μοι ἐδίδους, ἵν' ἐμαυτῷ t) ὑποδήματα ποιησαίμην u), καταγέλαστος ἂν ἦν λαβών." πολλάκις δ' ἀφορῶν εἰς τὰ πλήθη τῶν πιπρασκομένων ἔλεγε πρὸς αὐτόν x), „Πόσων ἐγὼ χρείαν οὐκ ἔχω." καὶ συνεχὲς ἐκεῖνα ἀνεφθέγγετο τὰ ἰαμβεῖα· 25.

Τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν ἥτε πορφύρα
εἰς τοὺς τραγῳδοὺς χρήσιμ', οὐκ εἰς τὸν βίον y).

ὑπερεφρόνησε δὲ καὶ Ἀρχελάου τοῦ Μακεδόνος καὶ Σκόπα z) τοῦ Κρανωνίου καὶ Εὐρυλόχου τοῦ Λαρισσαίου a), μήτε χρήματα προσιέμενος αὐτῶν, μήτε παρ' αὐτοὺς ἀπελθών. εὐτακτός τε ἦν b) τὴν διαίταν οὕτως, ὥστε πολλάκις Ἀθήνησι λοιμῶν γενομένων μόνος οὐκ ἐνόσησε. Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης X. δύο γυναῖκας αὐτὸν ἀγαγέσθαι· προτέραν μὲν Ξανθίππην, ἐξ 26. ἧς αὐτῷ γενέσθαι Λαμπροκλέα· δευτέραν δὲ Μυρτώ, τὴν

s) *καί.* Legebatur ante *καταγέλαστος.* Sed hic ponendum esse Hermannus me docuit.
t) *ἐμαυτῷ.* Edit. Froben. *ἐμαυτόν.* Menag. *ἑαυτῷ.*
u) *ποιησαίμην.* Edit. Froben. *ποιήσωμαι.* Sustuli cum Hermanno interrogandi signum.
x) *αὐτόν.* Edit. Froben. *αὑτόν.*
y) *τὰ δ' ἀργυρώματ' — οὐκ εἰς τὸν βίον.* Philemonis sunt versus, Stobaeo quoque laudati Serm. LIV. ubi pro *χρήσιμ'* legitur *εὔθετ'.* Vid. Meinekius Menandr. et Philem. Rell. p. 406.
z) *Σκόπα.* Edit. Froben. et Menag. *Σκώπα.* Correxit Casaubonus, confirmat R.
a) *Λαρισσαίου.* Edit. Froben. *λαρισαίου.*
b) *ἦν.* Edit. Froben. omittit.

si calciamentis mihi opus esset, coriumque dares ut calceos mihi ipse conficerem, ridiculus essem, si acciperem. Saepe quum eorum quae publice vendebantur multitudinem intueretur, secum ista volvebat, Quam multis ipse non egeo. Ac semper habebat in ore iambos illos:

Argentea vasa ac purpura
tragoediis utilia sunt, non vitae.

Archelaum praeterea Macedonem et Scopam Cranonium Eurylochumque Larissaeum aspernatus est magno animo, quum neque ab eis missas pecunias accepit, neque ad eos ipse proficisci voluit. Adeo autem parce ac temperate vixit, ut quum Athenas pestis saepenumero vastaret, solus ipse nunquam aegrotaverit. Duas illum uxores duxisse, priorem Xanthippen, ex qua Lamproclem genuerat: alteram Myrto-

Ἀριστείδου τοῦ δικαίου θυγατέρας), ἣν καὶ ἄπροικον λαβεῖν, ἐξ ἧς γενέσθαι Σωφρονίσκον καὶ Μενέξενον, οἱ δὲ προτέραν γῆμαι τὴν Μυρτὼ φασιν· ἔνιοι δὲ καὶ ἀμφοτέρας ἔχειν ὁμοῦ, ὧν ἐστι Σάτυρός τε καὶ Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος. φασὶ d) γὰρ βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λεπανδρεῖν συναυξῆσαι τὸ πλῆθος ψηφίσασθαι, γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν e), παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας f)· ὅθεν τοῦτο ποιῆσαι καὶ Σωκράτην g). Ἦν δ' ἱκανὸς καὶ τῶν σκωπτόντων αὐτὸν h) ὑπερορᾶν. καὶ ἐσεμνύνετο ἐπὶ τῇ αὐτελείᾳ, μισθόν τε οὐδένα εἰσπράξατο. καὶ ἔλεγεν ἥδιστα ἐσθίων ἥκιστα ὄψου προσδεῖσθαι· καὶ ἥδιστα πίνων ἥκιστα τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἀναμένειν· καὶ ἐλαχίστων δεόμενος ἔγγιστα εἶναι θεῶν. τοῦτο δ' ἐνίστε καὶ παρὰ τῶν κωμῳδοποιῶν λαβεῖν, οἳ λανθάνουσιν ἑαυτοὺς δι' ὧν σκώπτουσιν ἐπαινοῦντες αὐτόν. Ἀριστοφάνης i) μὲν οὕτως·

XI. 27.

c) *θυγατέρα*. Menagius emendavit *θυγατρυθήν*. Vid. Luzac. Lect. Att. Sect. I. §. 5. p. 26. sqq.

d) *φασί*. Menag. *φησί*.

e) *γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν*. Toupius Opuscc. Critt. T. I. p. 221. ed. Lips. coni. *γαμεῖν μὲν ἕνα ἀστὴν μίαν*. sed T. II. p. 246. *γαμεῖν μὲν ἕκαστον ἀστὴν μίαν*.

f) *ἑτέρας*. Claud. Sarravius apud Menagium Obss. p. 53. B. coni. *ἑταίρας*. Vid. Luzac. Lect. Att. Sect. I. §. 14. p. 78. sqq.

g) *Σωκράτην*. Menag. *Σωκράτη*.

h) *αὐτόν*. Edit. Froben. omittit.

i) *Ἀριστοφάνης*. Tractavit hunc locum Reisigius Praefat. ad Nubes p. XVII. sq.

nem, Aristidis illius iusti filiam, quam et sine dote acceperit, quaeque sibi Sophroniscum Menexenumque peperit, Aristoteles auctor est. Alii Myrtonem prius duxisse, plerique utrasque simul habuisse tradunt, ex quibus et Satyrus est et Hieronymus Rhodius. Nam Athenienses, quum bellis ac lue civibus exhaustam civitatem reparare, sobolemque propagare vellent, decrevisse referunt, uti urbanam quidem unam uxorem cives ducerent, liceret autem et ex altera procreare liberos: idque tum et Socratem fecisse. Magna vero animi sublimitate carpentes se atque obiurgantes contemnebat. In facilitate victus maxime gloriabatur, mercedemque a nullo exigebat. Dicebat autem, qui suavissime comederet, eum minime obsonio egere: et qui cum voluptate biberet, eum quod praesens non sit poculum non quaerere nec exspectare: eumque diis maxime propinquum, qui minimis egeat. Hoc si quis velit, a Comicis doceri poterit, qui profecto illum dum vituperare conantur, laudant. Aristophanes enim sic illum Comoediis agit:

Ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε δικαίως,
ὡς εὐδαίμων παρ' k) Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι l) διάξεις m).
εἰ γὰρ μνήμων n) καὶ φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ γνώμῃ, κοὐχ ἔτι κάμνεις οὔθ' ἑστὼς οὔτε βαδίζων,
οὔτ' αὖ ῥιγῶν ἄχθει o) λιαν, οὔτ' ἀρίστων ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει p) καὶ ἀδηφαγίας q) καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων r).
Ἀμψίας s) δ' ἐν τρίβωνι παρειςάγων t) αὐτόν φησιν οὕτως 28.
Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων, πολλῶν δὲ u) ματαιότατ', ἥκεις
καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς παρκερικός τ' εἶ. πόθεν ἄν σοι χλαῖνα γένοιτο;
τουτὶ τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγένηται.
οὗτος μέντοι πεινῶν οὕτως οὐπώποτ' ἔτλη κολακεῦσαι x).

k) παρ'. Reisigius l. l. corr. ἐν.
l) Ἕλλησι. Legebatur ἄλλοις. Correxit Reisigius l. l.
m) διάξεις. Legebatur διαζῇς. Correxit Reisigius l. l.
n) εἰ γὰρ μνήμων. Legebatur εἶτα· Μνήμων, particula illa extra versum posita. Casaubonus corrigebat Εἰ μνήμων εἶ καὶ φρ. Secutus sum Reisigium l. l.
o) ἄχθει. Edit. Froben. ἄχθη. Menag. ἄχθῃ. Correxit Reisigius l. l.
p) ἀπέχει. Legebatur ἀπέχῃ. Correxit Reisigius l. l.
q) ἀδηφαγίας. Scribebatur ἀδδηφαγίας. Correxit Reisigius l. l.
r) Ὦ τῆς — ἀνοήτων. Paulo aliter haec legas Nubium quales nos habemus vv. 411—416.
s) Ἀμψίας. Vid. Meinekius Quaestt. Scenn. Spec. II. p. 44.
t) παρειςάγων. Legebatur παράγων. Correxit Casaubonus.
u) ὀλίγων, πολλῶν δέ. Meinekius l. l. ὀλίγῳ, πολλῷ δέ.
x) οὗτος — κολακεῦσαι. Legebantur Diogenis mixta. Amipsiae esse iam Menagius intellexit.

O praeclarae sapientiae iure amator homo,
Quam felix Athenis et inter Graecos eris,
Si memor es, et curis plenus, et aerumna inest
Animo, neque fatigaris aut stans, aut sedens, aut ambulans:
Sed ne algens quidem multum doles, neque prandere cupis,
Et vino abstines, et voracitate, et id genus stolidis.

Porro Amipsias palliatum illum inducens sic ait:

Socrates, paucorum optime virorum, multorumque vanissime,
Et ipse ad nos tandem venis, patiensque es?
Unde tibi penula? Hoc certe incommodum
Per coriariorum contigit malitiam.
Hic tametsi esuriens assentari nunquam sustinuit.

CAPUT IV.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

I. Ἀρχέλαος Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, πατρὸς Ἀπολλοδώρου, ὡς
16. δέ τινες, Μύδωνος, μαθητὴς Ἀναξαγόρου, διδάσκαλος Σω-
II. κράτους. Οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς Ἰωνίας τὴν φυσικὴν φιλο-
σοφίαν μετήγαγεν Ἀθήναζε a) καὶ ἐκλήθη φυσικός, παρὸ καὶ
ἔληξεν ἐν αὐτῷ ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, Σωκράτους τὴν ἠθικὴν
εἰσαγαγόντος. ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἅψασθαι τῆς ἠθικῆς. καὶ
γὰρ περὶ νόμων πεφιλοσόφηκε καὶ καλῶν καὶ δικαίων· παρ'
οὗ λαβὼν Σωκράτης τῷ αὐξῆσαι εἰς τὸ εὑρεῖν b) ὑπελήφθη.
III. Ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρόν· καὶ
τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς ἰλύος γεννηθῆναι· καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ
τὸ αἰσχρὸν οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ. ὁ δὲ λόγος αὐτῷ οὕτως
17. ἔχει. τηκόμενόν φησι τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθὸ μὲν

a) Οὗτος — Ἀθήναζε. Menagio videntur e glossemate esse.
b) εἰς τὸ εὑρεῖν. Corrupta sunt. Menagius coni. καὶ εὑρεῖν. Neque εἰς agnoscunt RRR et Arund.

ARCHELAUS.

Archelaus Atheniensis sive Milesius patrem habuit Apollodorum, sive, ut quidam scripsere, Mydonem, Anaxagoraeque discipulus et Socratis magister fuit. Primus hic ex Ionia physicam philosophiam Athenas invexit et appellatus est Physicus, quod in eum philosophia desierit naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidem Ethicae rudis fuisse videatur: namque de legibus philosophatus est et de honesto et aequo. Porro Socrates, quod haec ab illo sumpta propagaverit, invenisse putatus est. Duas esse generationis causas asserebat, calidum et frigidum: animalia de limo nata: iustumque et turpe non natura constare, sed lege. Hac autem ratione nitebatur: liquentem calore aquam, ubi ignis inflammatur ardore, terram efficere: ubi vero cir-

εἰς τὸ πυρῶδες συνίστασθαι, ποιεῖν γῆν· καθὸ δὲ περιῤῥεῖ, ἀέρα γεννᾶν. ὅθεν ἡ μὲν ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς περιφορᾶς κρατεῖται. γεννᾶσθαι δέ φησι τὰ ζῶα ἐκ θερμῆς τῆς γῆς καὶ ἰλὺν παραπλησίαν γάλακτι οἷον τροφὴν ἀνιείσης· οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι c). πρῶτος δὲ εἶπε φωνῆς γένεσιν τὴν τοῦ ἀέρος πλῆξιν. τὴν δὲ θάλατταν ἐν τοῖς κοίλοις διὰ τῆς γῆς ἠθουμένην συνεστάναι. μέγιστον τῶν ἄστρων τὸν ἥλιον, καὶ τὸ πᾶν ἄπειρον. Γεγόνασι IV. δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρχέλαοι· ὁ χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς, ὁ τὰ διφυῆ d) ποιήσας, ἄλλος τεχνογράφος ῥήτωρ.

c) ποιῆσαι. „Aut τὸ ποιῆσαι ad χῆν referendum, aut legendum ποιηθῆναι.“ Menagius.

d) διφυῆ. Scribebatur ἰδιοφυῆ. Emendavit Menagius in obss.

cumfluit, aerem gignere. atque ideo illam quidem ab aere, hunc autem ab ignis levi facilique motu contineri. Gigni vero animalia ex terrae calore, quae limum lacti simillimum velut escam eliquaverit: sic etiam homines natos. Primus vocem aeris percussum definivit. Mare in concavis per humum veluti colatum consistere dixit: maximumque siderum solem, et universum infinitum appellavit. Fuerunt et tres alii eiusdem nominis: primus chorographus, qui omnem ab Alexandro peragratam terram descripsit: alius, qui de duplici rerum natura veribus exposuit: tertius orator, qui et artem oratoriam scripsit.

φῶν ἐν Συμποσίῳ φησίν. ἔλεγε δὲ καὶ ἓν μόνον ἀγαθὸν εἶναι, τὴν ἐπιστήμην, καὶ ἓν μόνον κακόν, τὴν ἀμαθίαν· πλοῦτον δὲ καὶ εὐγένειαν οὐδὲν σεμνὸν ἔχειν· πᾶν δὲ τοὐναντίον κακόν. εἰπόντος γοῦν τινος αὐτῷ ὡς εἴη Ἀντισθένης μητρὸς Θρᾴττης, „Σὺ δ' ὥρου," ἔφη, „οὕτως ἂν γενναῖον ἐκ δυοῖν Ἀθηναίων γενέσθαι;" Φαίδωνα δὲ δι' αἰχμαλωσίαν ἐπ' οἰκήματος καθήμενον προσέταξε Κρίτωνι λυτρώσασθαι, καὶ φιλόσοφον
XV. ἀπειργάσατο. Ἀλλὰ καὶ λυρίζειν ἐμάνθανεν ὅτε καιρὸς ἦ)·
32. μηδὲν λέγων ἄτοπον εἶναι ἃ τις μὴ οἶδεν ἐκμανθάνειν. ἔτι τε ὠρχεῖτο συνεχές, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν Συμποσίῳ φη-
XVI. σίν. Ἔλεγε δὲ καὶ προσημαίνειν τὸ δαιμόνιον τὰ μέλλοντα αὐτῷ· τό τε εὖ ἄρχεσθαι μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δέ ἦ)· καὶ εἰδέναι μὲν μηδὲν πλὴν αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι. τοὺς τε τὰ ἄωρα ο) πολλοῦ ἐωνημένους ἀπογινώσκειν ἔλεγεν εἰς τὰς ὥρας ἐλθεῖν. καί ποτε ἐρωτηθείς, τίς ἀρετὴ νέου, „Τὸ μηδὲν ἄγαν," εἶπεν. ἔφασκέ τε δεῖν γεωμετρεῖν, μέχρι ἂν τις μέτρῳ

m) ὅτε καιρός. Menagius coni. ἤδη γηραιός.
n) τό τε εὖ ἄρχεσθαι — παρὰ μικρὸν δέ. Wyttenbachius ad Plutarch. Morall. p. 607. ed. Oxon. T. I. p. 486. ed. Lips. corrigebat τό τε εὖ μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δὲ ἄρχεσθαι. Sed vide Aldobrandinum ad h. l.
o) ἄωρα. Legebatur ὥρια. Emendavit Menagius in obss.

laudabat, ut in Symposio testatur Xenophon. Dicebat et unicum esse bonum scientiam: malum contra unicum inscitiam. Opes ac nobilitatem non solum nihil in se habere honestatis, verum et omne malum ex eis oboriri. Denique quum dixisset ei quidam, Antisthenem matre esse Threicia, Tune, inquit, arbitraris ex duobus Atheniensibus adeo insignem virum natum? Phaedonem quoque captivitatis necessitate quaestui turpi expositum, Critoni redimendum praecepit, spectatumque philosophum fecit. Sed et fidibus canere didicit quum vacaret, minime improbum seu pudendum dicens, quod quis nesciat, discere. Saepius item saltabat, eam exercitationem plurimum ad tuendam bonam valetudinem conducere existimans, sicut et Xenophon in Symposio testatur. Asserebat et daemonium sibi futura praedicere: ac bonum non parvum illud quidem esse, sed parvo proximum, et scire se nihil praeter hoc ipsum quod nihil sciret. Eos item qui praecocia magno emerent, desperare aiebat se ad maturitatis tempus perventuros. Rogatus aliquando quaenam sit iuvenum virtus, Nihil nimis, inquit. Geome-

δύνηται γῆν τε παραλαβεῖν καὶ παραδοῦναι. Εὐριπίδου δ' ἐν 33.
τῇ Αὐγῇ p) εἰπόντος περὶ ἀρετῆς·

Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα,

ἀναστὰς ἐξῆλθε, φήσας γελοῖον εἶναι ἀνδράποδον μὲν μὴ εὑρισκόμενον ἀξιοῦν ζητεῖν· ἀρετὴν δ' οὕτω ἐᾶν ἀπολωλέναι. ἐρωτηθεὶς πότερον γῆμαι ἢ μή, ἔφη, „Ὁ ἂν αὐτῶν ποιήσῃς, μεταγνώσῃ." ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται· αὑτῶν q) δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. ἠξίου δὲ καὶ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεσθαι, ἵν' εἰ μὲν καλοὶ εἶεν, ἄξιοι γίγνοιντο· εἰ δ' αἰσχροί, παιδείᾳ τὴν δυσείδειαν ἐπικαλύπτοιεν. καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ 34.
τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης ἔφη, „Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπερινεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει." ἔλεγε τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους ζῆν ἵν' ἐσθίοιεν· αὐτὸν δὲ ἐσθίειν ἵνα ζῴη. πρὸς τὸ οὐκ ἀξιόλογον πλῆθος ἔφασκεν ὅμοιον εἶ τις τετράδραχμον ἓν ἀποδοκιμάζων τὸν ἐκ

p) *Αὔγῃ.* Edit. Froben. *αὐγῇ.*
q) *αὐτῶν.* Edit. Froben. et Menag. *αὐτῶν.*

triae eo usque dandam operam monebat, quoad quisque posset terram mensura accipere et dare. Euripide vero in Auge de virtute ita disserente, ut diceret:

Optimum esse temere haec omittere ac relinquere,

surgens egressus est, ridiculum esse dicens, Mancipium, si non inveniatur, dignum inquisitione iudicare: virtutem vero pessum perire permittere. Interrogatus utrum melius esset uxorem ducere, necne, Utrumvis horum, inquit, egeris, poenitentia duceris. Mirari se dicebat cur hi qui lapidea signa sculperent, summa ope niterentur ut lapis homini quam simillimus evadat, se ipsos curare negligerent, ne similes lapidibus et videantur et sint. Hortabatur et iuvenes ut se ingiter in speculo intuerentur, ut, si quidem formosi essent, digni ea specie fierent: sin autem deformes, eam deformitatem eruditione tegerent. Quum vocasset ad coenam divites, et Xanthippen modici puderet apparatus, Bono, inquit, esto animo. nam si quidem modesti erunt frugique, mensam haudquaquam aspernabuntur: sin autem intemperantes, nulla nobis de hisce cura fuerit. Aiebat alios homines vivere ut ederent, se ideo edere ut viveret. Ad haec vulgus ignobile et imperitam multitudinem idem ferme facere dicebat, ac si quis singulos nummos reprobaret, congestum ex hisce cumu-

τῶν τοιούτων σωρὸν ὡς δόκιμον ἀποδέχοιτο. Αἰσχίνου δὲ εἰπόντος, „Πένης εἰμὶ καὶ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχω, δίδωμι δέ σοι ἐμαυτόν·“ „Ἆρ᾽ οὖν,“ εἶπεν, „οὐκ αἰσθάνῃ τὰ μέγιστά μοι διδούς;“ πρὸς τὸν ἀποδυσπετοῦντα ἐπὶ τῷ παρορᾶσθαι, ὁπότε ἐπανέ-
35. στησαν οἱ τριάκοντα, „Ἆρα,“ ἔφη, „μήτι σοι μεταμέλει;“ πρὸς τὸν εἰπόντα, „Θάνατόν σου κατέγνωσαν Ἀθηναῖοι,“ „Κἀκεῖνων,“ φησὶν, „ἡ φύσις.“ οἱ δὲ τοῦτ᾽ Ἀναξαγόραν r) φασί. τῆς γυναικὸς εἰπούσης, „Ἀδίκως ἀποθνήσκεις,“ „Σὺ δέ,“ ἔφη, „δικαίως ἐβούλου;“ ὄναρ δόξας τινὰ αὐτῷ λέγειν,

Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἵκοιο,

πρὸς Αἰσχίνην ἔφη, „Εἰς τρίτην ἀποθανοῦμαι.“ μέλλοντί τε αὐτῷ τὸ κώνειον πιεσθαι Ἀπολλόδωρος ἱμάτιον ἐδίδου καλόν, ἵν᾽ ἐκείνῳ ἐναποθάνῃ· καὶ ὅς, „Τί δ᾽,“ ἔφη, „τὸ ἐμὸν ἱμάτιον ἐμβιῶναι μὲν ἐπιτήδειον, ἐναποθανεῖν δὲ οὐχί;“ πρὸς τὸν εἰπόντα, „Κακῶς ὁ δεῖνά σε λέγει,“ „Καλῶς γάρ,“ ἔφη, „λέγειν οὐκ ἔμα-
36. θε.“ στρέψαντος Ἀντισθένους τὸ διερρωγὸς ταῦ τρίβωνος εἰς τοὐμφανές, „Ὁρῶ σου,“ ἔφη, „διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν κενοδοξίαν.“ πρὸς τὸν εἰπόντα, „Οὐ σοὶ λοιδορεῖται ὁ δεῖνα;“ „Οὐχί,“ ἔφη· „ἐμοὶ γὰρ οὐ πρόσεστι ταῦτα.“ ἔλεγε δὲ τοῖς κωμικοῖς δεῖν

r) Ἀναξαγόραν. Fortasse scribendum Ἀναξαγόρου.

lum ut probabilem susciperet. Quum illi dixisset Aeschines, Pauper sum et aliud habeo nihil, me ipsum autem tibi do: An vero tu, inquit, non animadvertis quam mihi maxima tradas? Indignanti cuidam quod despiceretur, quum summam rerum triginta tyranni sibi vindicassent, Ergone, inquit, poenitet te? Referenti quod illum Athenienses mori decrevissent, Et natura illos, inquit. Hoc alii ad Anaxagoram referunt. Dicente ei uxore, Iniuste morieris: An tu, inquit, iuste malles? Quum in somnis quendam sibi ista dicentem audisset:

At te frugiferae sistet lux tertia Phthiae.

ait ad Aeschinem post diem tertium se moriturum. Qua die cicutam bibiturus erat, Apollodorus ei pallium pretiosum obtulit, ut in illo moreretur: et ille, Quid, inquit, num pallium meum viventi convenit, vita functo non conveniet? Nuncianti quendam ipsum maledictis incessere, Bene, inquit, loqui non didicit. Quum disruptam pallii sui partem vertisset Antisthenes, et inspectandam omnibus dedisset, Aspicio, inquit, per scissuram pallii tuam vanitatem. Dicenti cuidam, nonne tibi ille maledicit? Non, inquit: mihi enim ista non adsunt. Dicebat expedire ut sese ex industria

ἐπίτηδες ἑαυτὸν διδόναι· εἰ μὲν γάρ τι τῶν προσόντων λέξειαν, διορθώσονται· εἰ δ' οὔ, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. Πρὸς Ξανθίππην XVII.
πρότερον μὲν λοιδορουῦσαν, ὕστερον δὲ καὶ περιχέασαν αὐτῷ, „Οὐκ ἔλεγον," εἶπεν, „ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει;" πρὸς Ἀλκιβιάδην εἰπόντα, „Οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδορουῦσα." „Ἀλλ' ἔγωγ'," ἔφη, „συνείθισμαι, καθαπερεὶ καὶ τροχιλίας s) ἀκούων συνεχές." „Καὶ σὺ t) μέν," εἶπε, „χηνῶν βοώντων ἀνέχῃ" τοῦ δὲ εἰπόντος, „Ἀλλά μοι ὠὰ καὶ νεοττοὺς τί- 37.
κτουσι," „Καὶμοί, φησί, Ξανθίππη παιδία γεννᾷ." ποτὲ αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ καὶ θοιμάτιον περιελομένης συνεβούλευον οἱ γνώριμοι χερσὶν ἀμύνασθαι, „Νὴ Δί'," εἶπεν, „ἵν' ἡμῶν πυκτευόντων ἕκαστος ὑμῶν λέγοι u), αὖ Σώκρατες x), αὖ Ξανθίππη." ἔλεγε συνεῖναι τραχείᾳ γυναικὶ καθάπερ οἱ ἱππικοὶ θυμοειδέσιν ἵπποις. „Ἀλλ' ὡς ἐκεῖνος," φησί, „τούτων πρακτήσαντες ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται, οὕτω κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι." Ταῦτα δὴ καὶ τοιαῦτα λέ- XVIII.
γων καὶ πράττων πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη, Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

s) τροχιλίας. Legebatur τροχηλέας. Correxit Menagius ex Suida v. τροχιλία.
t) σύ. Edit. Froben. σοί.
u) λέγοι. Edit. Froben. λέγει.
x) Σώκρατες. Menag. Σωκράτης.

comicis exponeret. nam si quidem ea dixerint quae in nobis corrigenda sint, emendabunt: sin alia, nihil ad nos. Xanthippe quum in eum prius convicia et maledicta ingessisset, post vero et sordidis aquis perfudisset, Nonne, inquit, dicebam Xanthippen tonantem quandoque pluituram? Dicenti Alcibiadi non esse tolerabilem Xanthippen adeo morosam, Atqui, ait, ego ita hisce iamprídem assuetus sum, ac si iugiter sonum trochlearum audiam. An vero tu non toleras clamore perstrepentes anseres? Illo dicente, At mihi ova pullosque pariunt, Et mihi, ait, Xanthippe filios gignit. Quum pallium illa sibi in platea sustulisset, monerentque familiares, iniuriam manu uleisceretur, Praeclare, inquit, ut nobis corrixantibus quisque vestrum acclamet, Eia Socrates, eia Xanthippe. Asperioris ingenii uxori ita congrediendum monebat, ut equis animosis equites. nam sicut illi, quum eos semel subegerint, reliquis facile utuntur: ita et mihi post Xanthippes usum reliquorum mortalium facilis conversatio obveniet. Ista et huiusmodi gerens quotidie et dicens Pythiae testimonio laudatus est, quae Chaerephonti id oraculum edidit, quod in omnium ore est, nimirum hoc:

Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

38. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἐφθονήθη μάλιστα· καὶ δὴ καὶ ὅτι διήλεγχε τοὺς μεγαλοφρονοῦντας ἐφ' ἑαυτοῖς ὡς ἀνοήτους, καθάπερ ἀμέλει καὶ τὸν Ἄνυτον y)· ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνός ἐστι Μένωνι. οὗτος γὰρ οὐ φέρων τὸν ὑπὸ Σωκράτους χλευασμὸν πρῶτον μὲν ἐπήλειψεν αὐτῷ τοὺς περὶ Ἀριστοφάνην, ἔπειτα καὶ Μέλιτον συνέπεισεν ἀπενέγκασθαι κατ' αὐτοῦ γραφὴν ἀσεβείας καὶ τῶν νέων διαφθορᾶς. ἀπηνέγκατο μὲν οὖν τὴν γραφὴν ὁ Μέλιτος, εἶπε δὲ τὴν δίκην Πολύευκτος, ὡς φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ· συνέγραψε δὲ τὸν λόγον Πολυκράτης ὁ σοφιστής, ὥς φησιν Ἕρμιππος, ἢ Ἄνυτος, ὡς
39. τινες· προητοίμασε δὲ πάντα Λύκων ὁ δημαγωγός. Ἀντισθένης δ' ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς καὶ Πλάτων ἐν Ἀπολογίᾳ τρεῖς αὐτοῦ κατηγορῆσαί φασιν, Ἄνυτον καὶ Λύκωνα καὶ Μέλιτον· τὸν μὲν Ἄνυτον ὑπὲρ z) τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ὀργιζόμενον· τὸν δὲ Λύκωνα ὑπὲρ τῶν ῥητόρων· καὶ τὸν Μέλιτον a) ὑπὲρ τῶν ποιητῶν, οὓς ἅπαντας ὁ Σωκράτης διέσυρε. Φαβωρῖνος δέ φησιν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων μὴ εἶναι ἀληθῆ τὸν λόγον τὸν Πολυκρά-

y) ἀμέλει καὶ τὸν Ἄνυτον. Edit. Froben. μέλιτον καὶ ἄνυτον.
z) ὑπέρ. Legebatur περί. Correxit Casaubonus cum Menagio.
a) Μέλιτον. Edit. Frohen. μίλιττον.

Mortalium unus Socrates vere sapit.

Ex quo magna in illum invidia conflata est, praetereaque quod eos qui se ipsos magni facerent et aestimarent, ut stolidos et insipientes arguisset. Eorum ex numero Anytus erat, sicut in Menone Plato ait. Is enim a Socrate rideri se non ferens primum quidem Aristophanem adversus illum invexit atque in eum maledicta pronunciavit. Post vero Melitum etiam induxit, ut illi crimen impietatis adolescentiumque corruptionis obiiceret. Et Melitus quidem apud iudices illum accusavit: sententiam vero Polyeuctus dixit, ut ait Phavorinus in varia historia: orationem Polycrates sophista scripsit, ut Hermippus refert, sive, ut quidam volunt, Anytus: praeparavit autem omnia Lycon orator. Porro Antisthenes in philosophorum Successionibus et in Apologia Plato tres illum accusasse tradunt, Anytum, Lyconem ac Melitum: Anytum quidem opificum civiliumque partes tuentem, Lyconem oratorum, Melitum vero poetarum, quod eos omnes carperet Socrates. Phavorinus in primo Commentariorum veram non esse Polycratis in Socratem oratio-

τους κατὰ Σωκράτους· ἐν αὐτῷ γάρ, φησί, μνημονεύει τῶν ὑπὸ Κόνωνος τειχῶν ἀνασταθέντων, ἃ γέγονεν ἔτεσιν b) ἓξ τῆς Σωκράτους τελευτῆς ὕστερον. καὶ ἔστιν οὕτως ἔχον. Ἡ δ' ἀντωμοσία τῆς δίκης τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον· ἀνάκειται γὰρ ἔτι καὶ νῦν, φησὶ Φαβωρῖνος, ἐν τῷ Μητρῴῳ c)· „Τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο d) Μέλιτος Μελίτου Πιτθεὺς Σωκράτει Σωφρονίσκου Ἀλωπεκῆθεν· ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων. τίμημα θάνατος.“ Ὁ δ' αὖ e) φιλόσοφος, Λυσίου γράψαντος XX. ἀπολογίαν αὐτῷ, διαγνοὺς ἔφη, „Καλὸς μὲν ὁ λόγος, ὦ Λυσία, οὐ μὴν ἁρμόττων ἐμοί.“ δηλαδὴ γὰρ ἦν τὸ πλέον δικανικὸς ἢ ἐμφιλόσοφος. εἰπόντος δὲ τοῦ Λυσίου, „Πῶς, εἰ καλός 41. ἐστιν ὁ λόγος, οὐκ ἄν σοι ἁρμόττει;“ ἔφη, „Οὐ γὰρ καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ὑποδήματα εἴη ἂν ἐμοὶ ἀνάρμοστα;“ κρινομένου δ' αὐτοῦ φησιν Ἰοῦστος ὁ Τιβεριεὺς ἐν τῷ Στέμματι Πλάτωνα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ εἰπεῖν, „Νεώτατος ὢν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβάντων“ τοὺς δικαστὰς XIX. 40.

b) ἔτεσιν. Legebatur ἐν ἔτεσιν. Delevi praepositionem.
c) φησὶ Φαβωρῖνος, ἐν τῷ Μητρῴῳ. Legebatur φησὶ Φαβωρῖνος ἐν τῷ Μητρῴῳ. Correxit Casaubonus.
d) ἀνθωμολογήσατο. Menagius coni. ἀντωμόσατο.
e) αὖ. Menag. οὖν, quod confirmat cod. Arund.: αὖ Cantabr.

nem tradit, quod in ea facta sit mentio murorum a Conone instauratorum. Id vero factum constat sexto anno post mortem Socratis: atque ita se habet. Enimvero causae ipsius coniuratio hoc modo gesta est: servatur enim hactenus, ut tradit Phavorinus, in Metroo: Accusavit Melitus Meliti filius Pitheensis Socratem Sophronisci filium Alopecensem de hisce criminibus: iura violat Socrates, quos ex maiorum instituto suscepit civitas, deos esse negans, alia vero nova daemonia inducens: contra ius et fas iuvenes corrumpit. poena illi mors. Philosophus vero, quum illi Lysias quam pro eo scripserat apologiam recitasset, Bona, inquit, et praeclara est oratio, Lysia, mihi tamen minus congruit. Erat enim illa iudiciali instituto vicinior quam ut philosopho convenire videretur. Percontanti Lysiae cur si bona esset, non sibi congrueret oratio, Nonne, inquit et indumenta et calciamenta speciosa esse possent, neque tamen mihi convenire? Quum vero iudicium ageretur, ascendisse Platonem in suggestum refert Iustus Tiberiensis in Stemmate, ac dixisse, Minimus natu quum sim, viri Athenienses, his omnibus qui tribunal

XXI. ἐκβοῆσαι, „Καταβάντων, τουτέστι καταβηθι.“ Ὅτ᾽ οὖν κατεδικάσθη διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀποlυουσῶν· καὶ τιμωμένων τῶν δικαστῶν τί χρὴ παθεῖν αὐτὸν ἢ ἀποτίσαι, πέντε καὶ εἴκοσιν ἔφη δραχμὰς ἀποτίσειν. Εὐ-
42. βουλίδης μὲν γάρ φησιν ἑκατὸν ὁμολογῆσαι· θορυβησάντων δὲ τῶν δικαστῶν, „Ἕνεκα μέν,“ εἶπε, „τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως.“ καὶ οἳ θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν, προσθέντες ἄλλας ψήφους ὀγδοήκοντα. καὶ δεθεὶς μετ᾽ οὐ πολλὰς f) ἡμέρας ἔπιε τὸ κώνειον, πολλὰ καλὰ καγαθὰ διαλεχθεὶς ἃ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνί φησιν.

XXII. Ἀλλὰ καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, οὗ ἡ ἀρχή·

Δήλι᾽ Ἄπολλον χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ g).

Διονυσόδωρος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸν παιᾶνα. ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχή·

Αἴσωπός ποτ᾽ ἔλεξε Κορινθίοις ἄσυ νέμουσι,
μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

XXIII. Ὁ μὲν οὖν ἐξ ἀνθρώπων ἦν· Ἀθηναῖοι δ᾽ εὐθὺς μετέγνωσαν,
43. ὥστε πλεῖσαι καὶ παλαίστρας καὶ γυμνάσια. καὶ τοὺς μὲν ἐφυ-

f) μετ᾽ οὐ πολλάς. Menagius coni. μετὰ πολλάς.
g) κλεινώ. Edit. Froben. κλειτώ.

ascenderunt: interpellatumque a iudicibus reclamantibus, Descende. Damnatus igitur est iudicum ducentis octoginta et una sententiis supra eas quibus absolvebatur. Tractantibusque inter se iudicibus quid illum potius conveniret, pati an pendere, quinque et viginti drachmas soluturum se dixit. Quanquam Eubulides centum esse pollicitum dixerit. Verum tumultuantibus iudicibus, Eorum, inquit, gratia quae a me gesta sunt, censeo me in Prytaneo publice ali debere. Tum illi adiectis aliis octoginta sententiis mox illum capitis damnant, nec multis post diebus coniectus in vincula, post paucos dies cicutam bibit, multa prius praeclara disserens, quae in Phaedone Plato digessit. Paeana quoque illum scripsisse plerique autumant: cuius est initium:

Delie Apollo, salve, et Diana, pueri gloriosi.

Dionysodorus autem paeana illius non esse memorat. Fecit et Aesopiam fabulam non multum composite, cuius initium est:

Civibus Aesopus dixit queis culta Corinthus,
Ne virtutem in ius iudice plebe vocent.

Atque in hunc modum Socrates excessit e vita. Atheniensibus eius facti tantum poenitentiae incessit, mox ut palaestras

γάδευσαν, Μελίτου δὲ θάνατον κατέγνωσαν· Σωκράτη δὲ χαλκῆς εἰκόνος ἐτιμήσαντο, ἣν ἔθεσαν ἐν τῷ πομπείῳ h), Λυσίππου i) ταύτην ἐργασαμένου. Ἄνυτόν τε ἐπιδημήσαντα αὐθημερὸν ἐξεκήρυξαν Ἡρακλεῶται. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ Σωκράτους Ἀθηναῖοι πεπόνθασι τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλείστων ὅσων. καὶ γὰρ Ὅμηρον, καθά φησιν Ἡρακλείδης, πεντήκοντα δραχμαῖς ὡς μαινόμενον ἐτίμησαν, καὶ Τυρταῖον παρακόπτειν ἔλεγον, καὶ Ἀστυδάμαντα πρότερον τῶν k) περὶ Αἰσχύλον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ. Εὐριπίδης δὲ καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς ἐν τῷ 44.
Παλαμήδει λέγων·

Ἐκάνετ', ἐκάνετε l) τὰν
πάνσοφον, [ὦ Δαναοί,]
τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀπδόνα Μουσᾶν.

καὶ τάδε μὲν ὧδε. Φιλόχωρος δέ φησι προτελευτῆσαι τὸν Εὐριπίδην τοῦ Σωκράτους. ἐγεννήθη δέ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀψεφίωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει

h) πομπείῳ. Edit. Froben. πομπίῳ.
i) Αὐσίππου. Menag. cum Aldobrandino Αὐσίππου.
k) πρότερον τῶν. Legebatur πρῶτον τόν. Πρότερον restituit Hermannus Dissert. II. de choro Eumenidum Aeschyli p. XVIII. sq., τῶν Menagius in obss., suffragante cod. R.
l) ἐκάνετ', ἐκάνετε. Edit. Froben. et Menag. ἐκτάνετ' ἐκτάνετε. Illud confirmant praeter Stephanum codd. Cantabr. et Arund. Caeterum ὦ Δαναοὶ addidi ex Philostrato Heroicc. cap. X. §. 12. Vid. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 321. p. 111. sq.

et gymnasia clauderent et alios quidem exsilio, Melitum vero morte damnarent. Socratem aerea imagine publice honoravere, quam a Lysippo perfectam in urbis celeberrime loco statuerunt. Anytum ipsa die, dum peregre esset, Heracleotae exterminarunt. Idem Atheniensibus non modo in Socrate, verum et in aliis viris illustribus permultis accidit. Namque, ut ait Heraclides, Homerum veluti insanientem drachmis quinquaginta mulctarunt, Tyrtaeumque mentis impotem dixerunt: Astydamantem vero prius quam Aeschylum honoraverunt imagine aerea. Eis Euripides quoque id exprobrat in Palamede:

Occidistis, occidistis
sapientissimum, [o Danai,]
nihil nocentem amicum Musarum.

Atqui haec quidem ita habent. Philochorus autem Euripidem ante Socratem obiisse tradit. Natus est Socrates, ut ait Apollodorus in Chronicis, sub Apsephione, septuagesimae et

τῇ ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος μηνί, Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, ὅτε καθαίρουσι τὴν πόλιν Ἀθηναῖοι καὶ τὴν Δῆλον γενέσθαι φασίν. ἐτελεύτησε δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐνενηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος, γεγονὼς ἐτῶν ἑβδομήκοντα. καὶ 45 ταῦτά φησι καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. ἔνιοι γάρ ἑξήκοντα XXIV ἐτῶν τελευτῆσαι αὐτὸν φασιν. πρεσβύτεροι δὲ ἦσαν Ἀναξαγόρου καὶ οὗτος καὶ Εὐριπίδης, ὃς καὶ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη ἐπὶ Καλλιάδου. ἔοικε δέ μου καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὁ Σωκράτης διειλέχθαι· ὅπου γε καὶ περὶ προνοίας τινὰ διαλέγεται, καθά φησι καὶ Ξενοφῶν, καίτοι περὶ μόνων τῶν ἠθικῶν ποιεῖσθαι τοὺς λόγους αὐτὸν εἰπών. ἀλλὰ καὶ Πλάτων ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ μνησθεὶς Ἀναξαγόρου καὶ ἄλλων φυσικῶν, ἃ Σωκράτης ἀρνεῖται, περὶ τούτων αὐτὸς λέγει, καίπερ ἀνατιθεὶς πάντα Σωκράτει. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης μάγον τινὰ ἐλθόντα ἐκ Συρίας εἰς Ἀθήνας τά τε ἄλλα κατεγνωκέναι τοῦ Σωκράτους, καὶ δὴ καὶ 46 βίαιον ἔσεσθαι τὴν τελευτὴν αὐτῷ. ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτω·

---

m) ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει — Ὀλυμπιάδος. Meursius de Archontt. Athen. II. 7. legi volebat: ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος· ἢ, ὡς ἄλλοι, ἐπὶ Φαίδωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος.

n) διειλέχθαι. Edit. Froben. διηλέχθαι.

septimae Olympiadis anno quarto, Thargelionis mensis sexto, quo die instrant Athenienses civitatem Dianamque natam Delii tradunt. Moritur primo anno nonagesimae quintae Olympiadis, septuagesimo aetatis anno. Eadem ferme Demetrius Phalereus ait. Sunt qui sexagenarium obiisse referant. Uterque vero, Socrates et Euripides, Anaxagorae auditores fuere. Porro Euripides primo anno septuagesimae quintae Olympiadis sub Calliade ortus est. Videtur autem mihi Socrates et de naturalibus disseruisse, quandoquidem et de providentia plerumque disputat, ut Xenophon ait: tametsi de rebus quae ad bonos mores faciunt, tantum verba eum fecisse asseveret. Sed et Plato in Apologia mentionem Anaxagorae faciens aliorumque physicorum, quae Socrates negat, de his dicere ipse comprobatur, et quidem quum sua omnia Socrati semper attribuat. Refert Aristoteles magum quendam ex Syria profectum Athenas Socratem pluribus in rebus reprehendisse violentamque illi mortem futuram praedixisse. Est nostrum in illum adscriptum epigramma:

Πινέ νυν o) *ἐν Διὸς ὤν, ὦ Σώκρατες. ἦ σε γὰρ ὄντως καὶ σοφὸν εἶπε θεός, καὶ θεὸς ἡ σοφίη* p).
Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κώνειον q) *ἁπλῶς σὺ* r) *ἐδέξω· αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τεῷ στόματι.*

Τούτῳ τίς, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητι- XXV.
κῆς s), *ἐφιλονείκει Ἀντιόλοχος* t) *Λήμνιος καὶ Ἀντιφῶν τερατοσκόπος, ὡς Πυθαγόρᾳ Κύλων Κροτωνιάτης* u)· *καὶ Σάγαρις Ὁμήρῳ ζῶντι, ἀποθανόντι δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος· καὶ Κέρκωψ Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευτήσαντι δὲ ὁ προειρημένος Ξενοφάνης· καὶ Πινδάρῳ Ἀμφιμένης ὁ Κῷος· Θάλητι δὲ Φερεκύδης καὶ Βίαντι Σάλαρος Πριηνεύς· Πιττακῷ Ἀντιμενίδας καὶ Ἀλκαῖος, Ἀναξαγόρᾳ Σωσίβιος, καὶ Σιμωνίδῃ Τιμοκρέων. Τῶν δὲ διαδεξαμένων αὐτὸν τῶν λεγομένων Σω-* XXVI.
κρατικῶν οἱ κορυφαιότατοι x) *μὲν Πλάτων, Ξενοφῶν, Ἀντι-* 47.
σθένης· τῶν δὲ φερομένων δέκα οἱ διασημότατοι τέσσαρες, Αἰσχίνης, Φαίδων, Εὐκλείδης, Ἀρίστιππος. λεκτέον δὲ πρῶ-

o) *νυν.* Edit. Froben. *νῦν.*
p) *σοφίη.* Iacobs. Anthol. Gr. VII. 96. *σοφία.*
q) *κώνειον.* Vid. Iacobs. Addenda ad Appar. Crit. Anthol. Gr. T. III. p. LI. sq.
r) *σύ.* Legebatur *μέν.* Correxit Iacobsius l. l.
s) *περὶ ποιητικῆς.* Ludov. Castelvetrius apud Menagium p. 60. volebat *περὶ ποιητῶν.*
t) *Ἀντιόλοχος.* Menag. *Ἀντίοχος.* Illud confirmat praeter Frobenium cod. Arund. et recentior manus in R.
u) *Κύλων Κροτωνιάτης.* Legebatur *Κύδων καὶ Ὀνάτας.* Emendavit Menagius in obss.
x) *κορυφαιότατοι.* Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 69. sq.

Nunc bibe apud superos, bone Socrates: ipse enim Apollo
Te sapere haud leviter dixit, et is sapiens.
Civibus ingratis tibi erat porrecta cicuta:
Ast iidem hauserunt protinus ore tuo.

Fuit ei, ut refert Aristoteles tertio de poetica, cum Antiolocho Lemnio et Antiphonte prodigiorum interprete contentio, quemadmodum et Pythagorae cum Cylone Crotoniata, viventique Homero cum Sagari, vita functo cum Xenophane Colophonio: Hesiodo item cum Cercope, defuncto cum Xenophane, cuius iam supra meminimus: Pindaro cum Amphimene Coo, Thaleti cum Pherecyde, Biantique cum Salaro Prienaeo, Pittaco cum Antimenide et Alcaeo, Anaxagorae cum Sosibio, Simonidaeque cum Timocreonte. Verum ex iis qui successere Socrati et appellantur Socratici, nobilissimi sunt Plato, Xenophon et Antisthenes. Ex his vero qui decem dicuntur, clarissimi fuerunt quattuor, Aeschines,

49. ἐρασθῆναι Κλεινίου· πρὸς ὃν καὶ ταῦτα εἰπεῖν· „Νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶμαι ἢ τἆλλα πάντα ἐν ἀνθρώποις καλά· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων πάντων ἂν ἡ Κλεινίου ἑνὸς ὄντος γενοίμην· ἔχθομαι δὲ καὶ νυκτὶ καὶ ὕπνῳ, ὅτι ἐκεῖνον οὐχ ὁρῶ· ἡμέρᾳ δὲ καὶ ἡλίῳ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα,
V. ὅτι μοι Κλεινίαν ἀναφαίνουσι.“ Κύρῳ δὲ φίλος ἐγένετο τοιοῦτον τρόπον. ἦν αὐτῷ συνήθης Πρόξενος ὄνομα, γένος Βοιώτιος, μαθητὴς μὲν Γοργίου τοῦ Λεοντίνου, φίλος δὲ Κύρου. οὗτος ἐν Σάρδεσι διατρίβων παρὰ τῷ Κύρῳ ἔπεμψεν εἰς Ἀθήνας ἐπιστολὴν Ξενοφῶντι, καλῶν αὐτὸν ἵνα γένηται Κύρῳ φίλος. ὁ δὲ τὴν ἐπιστολὴν δείκνυσι Σωκράτει καὶ σύμβουλον
50. χρῆται. καὶ ὃς ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Δελφοὺς χρησόμενον τῷ θεῷ. πείθεται Ξενοφῶν· ἦλθε παρὰ τὸν θεόν· συνθάνεται οὐχὶ εἰ χρὴ ἀπιέναι πρὸς Κῦρον, ἀλλ' ὅπως· ἐφ' ᾧ καὶ Σωκράτης αὐτὸν ᾐτιᾶτο μέν, συνεβούλευσε δὲ ἐξελθεῖν. καὶ ὃς γίνεται παρὰ Κύρῳ, καὶ τοῦ Προξένου φίλος οὐχ ἧττον ἦν αὐτῷ. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τὰ κατὰ τὴν ἀνάβασιν γενόμενα καὶ
VI. τὴν κάθοδον ἱκανῶς αὐτὸς ἡμῖν διηγεῖται. Ἐχθρῶς δὲ διέκειτο πρὸς Μένωνα τὸν Φαρσάλιον περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀναβάσεως τὸν ξεναγόν· ὅτε καὶ λοιδορῶν αὐτὸν φησιν αὐτοῦ f) μείζο-

f) αὐτοῦ. Edit. Froben. et Menag. αὐτοῦ.

nunc ego Cliniam libentius intueor quam caetera omnia quae sunt inter homines speciosa, caecusque mallem ad caetera fieri, dum unici Cliniae conspectu fruerer. angor noctu et in somnis quod illum non video: diei ac soli gratias ago quod Cliniae mihi faciem revelant. In Cyri amicitiam hoc modo venit. Erat illi familiaris quidam Proxenus nomine, Boeotius genere, discipulus Gorgiae Leontini, Cyro notus et carus. Is apud Cyrum Sardibus morabatur. Scripsit autem Xenophonti epistolam Athenas, accersens illum et Cyro amicum fieri suadens. Hanc ille Socrati ostendit, consiliumque petebat. Eum ille Delphos misit, in ea re dei consilio usurum. Paruit Xenophon, profectusque ad deum rogat, non an proficisci ad Cyrum debeat necne, sed quomodo. Ea in re Socrates illum etsi modice insimulabat, proficisci tamen monuit. Ubi autem ad Cyrum venerat, ita se illi insinuavit, ut non minus illi amicus carusque fuerit quam Proxenus. Omnia igitur quae in ascensu Cyri ac descensu contigere, nobis ipse diligentissime tradidit. Inimicitias autem adversus Menonem Pharsalium gravissimas exercuit, qui fuerat sub ipsum profectionis tempus peregrini militis ductor: cui

σι g) κεχρῆσθαι παιδικοῖς. ἀλλὰ καὶ Ἀπολλωνίδῃ τινὶ ὀνειδίζει τετρῆσθαι τὰ ὦτα. Μετὰ δὲ τήν τε ἀνάβασιν καὶ τὰς ἐν τῷ Πόντῳ συμφορὰς καὶ τὰς παρασπονδήσεις τὰς Σεύθου τοῦ τῶν Ὀδρυσῶν βασιλέως ἧκεν εἰς Ἀσίαν πρὸς Ἀγησίλαον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, μισθοῦ τοὺς Κύρου στρατιώτας αὐτῷ παρασχών· φίλος τε ἦν εἰς ὑπερβολήν. παρ' ὃν καιρὸν ἐπὶ Λακωνισμῷ φυγὴν ὑπ' Ἀθηναίων κατεγνώσθη. γενόμενος δ' ἐν Ἐφέσῳ καὶ χρυσίον ἔχων τὸ μὲν ἥμισυ Μεγαβύζῳ gg) δίδωσι τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖ φυλάττειν, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ· εἰ δὲ μή, ἄγαλμα ποιησάμενον ἀναθεῖναι τῇ θεῷ· τοῦ δὲ ἡμίσεος h) ἔπεμψεν εἰς Δελφοὺς ἀναθήματα. ἐντεῦθεν ἦλθεν μετὰ Ἀγησιλάου εἰς τὴν Ἑλλάδα, κεκλημένου εἰς τὸν πρὸς Θηβαίους πόλεμον· καὶ αὐτῷ προξενίαν ἔδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Ἐντεῦθεν ἐάσας τὸν Ἀγησίλαον ἧκεν i) εἰς Σκιλλοῦντα, χωρίον τῆς Ἠλείας ὀλίγον τῆς πόλεως ἀπέχον. εἵπετο δὲ αὐτῷ καὶ γύναιον ὄνομα Φιλησία, καθά φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης, καὶ δύο υἱεῖς k), Γρύλλος καὶ Διόδωρος,

VII. 51.

VIII. 52.

g) μείζοσι. Edit. Froben. μείζωσι.
gg) Μεγαβύζῳ. Cod. Cantabr. Μεγαβάζῳ. V. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. c. 22. T. I. p. 134. sq. ed. Reitz.
h) τοῦ δὲ ἡμίσεος. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 247.
i) ἧκεν. Menag. ἦλθεν. Illud praeter Froben. et Stephan. praeferunt codd. Cantabr. et Arund.
k) υἱεῖς. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 68. sq.

inter caetera maledicta et illud obiecit, maioribus illo se usum amasiis. Apollonidi item cuidam exprobravit quod perforatis esset auribus. Post ascensum vero et Ponticas clades foederaque a Seuthe Odrysiorum rege violata se in Asiam contulit ad Agesilaum Lacedaemoniorum regem, Cyrique milites illi sub mercede praestitit ac se illi totum devovit amicissimusque fuit. Quo tempore quod Laconicas partes tueri videretur, exilio damnatus ab Atheniensibus est. Profectus deinde Ephesum dimidium auri quod secum tulerat, Megabyzo Dianae sacerdoti servandum tradit quoad reverteretur: sin secus, statuam ex eo confectam deae consecrare iubet. Ex dimidio reliquo donaria in Delphos misit. Inde cum Agesilao in Graeciam ad bellum contra Thebanos profectus est, Lacedaemoniis commeatum illi suppeditantibus. Hinc iam omisso Agesilao Scilluntem Eleae locum venit, ab urbe haud procul distantem. Sequebatur autem illum et muliercula Philesia nomine, ut refert Demetrius Magnesius, et duo liberi, Gryllus ac Diodorus, ut ait

ὡς φησι Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου, οἳ καὶ Διόσκουροι ἐπεκαλοῦντο. ἀφικομένου δὲ τοῦ Μεγαβύζου κατὰ πρόφασιν τῆς πανηγύρεως, κομισάμενος τὰ χρήματα χωρίον ἐπρίατο καὶ καθιερώσε τῇ θεῷ, δι' οὗ ποταμὸς ἔρρει Σελινοῦς l), ὁμώνυμος τῷ ἐν Ἐφέσῳ. τοὐντεῦθεν διετέλει κυνηγετῶν καὶ τοὺς φίλους ἑστιῶν καὶ τὰς ἱστορίας συγγράφων. φησὶ δ' ὁ Δείναρχος ὅτι καὶ οἰκίαν καὶ ἀγρὸν αὐτῷ
53. ἔδοσαν Λακεδαιμόνιοι. ἄλλα τε καὶ Φιλοπίδαν τὸν Σπαρτιάτην φασὶν αὐτῷ πέμψαι αὐτόθι δωρεὰν ἀνδράποδα αἰχμάλωτα ἐκ Λαρδάνου· καὶ τὸν διαθέσθαι αὐτὰ ὡς ἐβούλετο· Ἠλείους τε στρατευσαμένους εἰς τὸν Σκιλλοῦντα καὶ βραδυνόντων Λα-
IX. κεδαιμονίων ἐξελεῖν τὸ χωρίον. Ὅτε καὶ τοὺς υἱέας αὐτοῦ εἰς Λέπρεον ὑπεξελθεῖν μετ' ὀλίγων οἰκετῶν, καὶ αὐτὸν Ξενοφῶντα εἰς τὴν Ἦλιν πρότερον, εἶτα καὶ εἰς Λέπρεον πρὸς τοὺς παῖδας κἀκεῖθεν σὺν αὐτοῖς εἰς Κόρινθον διασωθῆναι
X. καὶ αὐτόθι κατοικῆσαι. Ἐν τούτῳ δὲ ψηφισαμένων Ἀθηναίων βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις ἔπεμψε τοὺς παῖδας εἰς τὰς Ἀθήνας
54. στρατευσομένους ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων. καὶ γὰρ ἐπεπαίδευντο m) αὐτόθι ἐν τῇ Σπάρτῃ, καθά φησι Διοκλῆς ἐν τοῖς

1) Σελινοῦς. Menag. Σελήνους. V. Schneider. ad Xen. Anab. V. 3, 8. m) ἐπεπαίδευντο. Edit. Froben. ἐπαιδεύοντο.

Dinarchus in oratione de repudio adversus Xenophontem, qui etiam Dioscuri vocati sunt. Adveniente vero Megabyzo sub occasione publicae festivitatis receptis pecuniis praedium emit et deae consecravit, quod amnis interfluit Selinus eiusdem nominis cum Ephesino. Hinc vero venationibus vacabat, amicis convivia faciens historiasque conscribens. Refert Dinarchus Lacedaemonios illi domum agrumque dedisse. Philopidam praeterea Spartiatam aiunt ad eum illuc dono misisse mancipia ex Dardano captiva abducta, ipsumque arbitrio suo illa disposuisse: quo tempore Elienses Scilluntem cum exercitu profectos Lacedaemoniis remorantibus agrum cepisse. Tum vero Xenophontis filii cum paucis servis clam se subducentes in Lepreum concessere. Xenophon quoque ipse in Elidem primo, postea in Lepreum ad filios venit, atque inde cum illis Corinthum profectus salvus evasit, ubi etiam postea habitavit. Interea quum decrevissent Athenienses Lacedaemoniis opitulari, filios Athenas militatum Lacedaemoniis mittit. Apud Spartanos quippe instituti fuerant, ut refert Diocles in vitis philosophorum. Ex ea pugna Diodorus nullo praeclaro facinore illustris ser-

βίοις τῶν φιλοσόφων. ὁ μὲν οὖν Δίδυμος οὐδὲν ἐπιφανὲς πρᾶξας ἐκ τῆς μάχης ἀνασώζεται, καὶ αὐτῷ υἱὸς ὁμώνυμος γίνεται τἀδελφῷ. ὁ δὲ Γρύλλος τεταγμένος κατὰ τοὺς ἱππέας — ἦν δὲ ἡ μάχη περὶ Μαντίνειαν — ἀκμαιότατος ἀγωνισάμενος ἐτελεύτησεν, ὡς φησιν Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ· Κηφισοδώρου μὲν ἱππαρχοῦντος, Ἡγησιλέω δὲ στρατηγοῦντος. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ καὶ Ἐπαμινώνδας ἔπεσε. τηνικαῦτα δὴ καὶ τὸν Ξενοφῶντά φασι θύειν ἐστεμμένον· ἀπαγγελθέντος δ' αὐτῷ τοῦ θανάτου ἀποστεφανώσασθαι· ἔπειτα μαθόντα ὅτι γενναίως, πάλιν ἐπιθέσθαι τὸν στέφανον. ἔνιοι δὲ οὐδὲ 55
δακρῦσαί φασιν αὐτόν, „Ἀλλὰ γάρ," εἰπεῖν, „ᾔδειν θνητὸν γεγεννηκώς." φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιον Γρύλλου μυρίοι ὅσοι συνέγραψαν n), τὸ μέρος καὶ τῷ πατρὶ χαριζόμενοι. ἀλλὰ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ Θεοφράστου καὶ Ἰσοκράτην o) φησὶ Γρύλλου ἐγκώμιον γεγραφέναι. Τίμων δ', ἐπισκώπτει αὐτὸν ἐν τούτοις·

Ἀσθενικήν τε λόγων δυὰς ἢ τριὰς ἢ ἔτι πόρσω,

n) *συνέγραψαν.* Edit. Froben. *συγγράψεσαν.*
o) *Ἰσοκράτην.* Legebatur *Σωκράτην.* Emendavit Luzacius Lectt. Att. p. 148. sq. et V. D. in Ephemeridd. Scholastt. Darmstadinis a. 1827. Sect. II. Num. 77. p. 614., legiturque sic perspicue, referente Luzacio, in Collatione Vossiana Vitae Xenophonteae, quae est in fronte edit. Aldin. Opp. Xenophontt. in Biblioth. Acad. Lugd. Bat. Ut mireris Ruhnkenium Histor. Crit. Oratt. Grr. p. LXXXIV. *Σωκράτην* tueri potuisse.

vatus est, eique filius ex fratris nomine fuit. Porro Gryllus inter equites fortissime dimicans — erat autem ea pugna circa Mantineam — honesta morte defungitur, magistro equitum Cephisodoro et imperatore exercitus Agesilao, ut ait Ephorus in quinto et vicesimo Historiarum libro. In ea pugna et ipse Epaminondas cecidit. Fertur Xenophon tunc coronatus sacrificasse, et quum filium corruisse didicisset, coronam deposuisse: ubi vero acriter pugnantem cecidisse comperit, eam rursus capiti imposuisse. Sunt qui illum ne lacrimatam quidem dicant, solumque dixisse, Sciebam me genuisse mortalem. Refert Aristoteles Grylli laudes et epitaphia tunc innumeros scripsisse, partim ut eius virtus celebris fieret, partim item ut patri gratificarentur. Isocratem item Grylli laudes conscripsisse Hermippus testis est in libro de Theophrasto. Timon eum, ut solet, insectatur his:

Imbecillaque sermonum dualitas aut trinitas vel etiam ulterius,

οἷος p) Ξενοφόων ἢ τ. q) Αἰσχίνου οὐκ ἐπιπειθὴς γράψαι r).

XI. καὶ ὁ μὲν βίος αὐτῷ τοιόσδε. Ἤκμαζε δὲ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης καὶ ἐννενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀναβέβηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ ἄρχοντος Ξεναινέτου ἐνὶ πρότερον ἔτει
56. τῆς Σωκράτους τελευτῆς. κατέστρεψε δέ, καθά φησι Σῆσικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδημίδου s), ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Μακεδόνων t) ἦρξε. τέθνηκε δὲ ἐν Κορίνθῳ, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης, ἤδη δηλαδὴ γηραιὸς ἱκανῶς·
XII. ἀνὴρ τά τε ἄλλα γεγονὼς ἀγαθὸς καὶ δὴ καὶ φιλιππος καὶ φιλοκύνηγος καὶ τακτικός, ὡς ἐκ τῶν συγγραμμάτων δῆλον· εὐσεβής τε καὶ φιλοθύτης καὶ ἱερεῖα διαγνῶναι ἱκανὸς καὶ
XIII. Σωκράτη ζηλώσας ἀκριβῶς. Συνέγραψε δὲ βιβλία πρὸς τὰ τετ-
57. ταράκοντα, ἄλλων ἄλλως διαιρούντων· τήν τε Ἀνάβασιν, ἧς κατὰ βιβλίον μὲν ἐποίησε προοίμιον, ὅλης δὲ οὔ· καὶ Κύρου

p) οἷος. Edit. Froben. et Menag. οἷος.
q) ἤτ'. Casaubonus coniiciebat ἢς τ'.
r) οὐκ ἐπιπειθὴς γράψαι. Edit. Froben. οὐκ ἀπειθὴς γράψας. Menag. οὐκ ἀπειθὴς γράψαι.
s) *Καλλιδημίδου.* Menag. *Καλλιδήμου.* Illud praeter Froben. et Stephan. commendat R. At Menagius cum Meursio de Archont. Athen. IV. 6. emendabat *Καλλιμήδους.*
t) *Μακεδόνων.* Menag. *Μακεδών.*

qualis Xenophon aut Aeschinis haud morigerus scribere.

Haec vita Xenophontis fuit. Floruit maxime quarto anno nonagesimae et quartae Olympiadis, ascenditque cum Cyro sub principe Xenaeneto, anno uno ante Socratis mortem. Obiit autem, ut ait Stesiclides Atheniensis in descriptione principum et Olympionicum, anno primo centesimae quintae Olympiadis, sub principe Callidemide, sub quo et Philippus Amyntae filius Macedonibus imperabat. Obiit Corinthi, ut ait Demetrius Magnesius, ad maturam iam provectus senectutem, vir profecto cum in caeteris praestans ac bonus, tum equorum venationisque ac disciplinae militaris in primis studiosus, ut ex libris eius intelligi potest. Religiosus praeterea et sacrificiis intentus, qui res sacras non mediocriter teneret, et Socratem ad unguem imitatus. Scripsit autem ad quadraginta libros, aliis aliter eos dividentibus: Ascensum Cyri, cuius per singulos libros, non autem totius operis prooemium fecit:

Παιδείαν καὶ Ἑλληνικὰ πάθη u) Ἀπομνημονεύματα· Συμπόσιόν τε καὶ Οἰκονομικὸν καὶ περὶ ἱππικῆς καὶ Κυνηγετικὸν καὶ Ἱππαρχικόν, Ἀπολογίαν τε Σωκράτους καὶ περὶ πόρων x) καὶ Ἱέρωνα ἢ Τυραννικόν, Ἀγησιλαόν τε καὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων Πολιτείαν, ἣν φησιν οὐκ εἶναι Ξενοφῶντος ὁ Μάγνης Δημήτριος. λέγεται δ' ὅτι καὶ τὰ Θουκυδίδου βιβλία λανθάνοντα ὑφελέσθαι δυνάμενος αὐτὸς εἰς δόξαν ἤγαγεν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀττικὴ Μοῦσα y) γλυκύτητι τῆς ἑρμηνείας· XIV.
ὅθεν καὶ πρὸς ἀλλήλους ζηλοτύπως εἶχον αὐτός τε καὶ Πλάτων, ὡς ἐν τῷ περὶ Πλάτωνος λέξομεν. ἔστι δὲ καὶ εἰς τοῦ- 58.
τον ἡμῶν ἐπιγράμματα τοῦτον ἔχοντα τὸν τρόπον·

Οὐ μόνον z) εἰς Πέρσας ἀνέβη Ξενοφῶν διὰ Κῦρον,
ἀλλ' ἄνοδον ζητῶν ἐς Διὸς ἦτις a) ἄγοι.
παιδείης γὰρ ἔης Ἑλληνικὰ πράγματα δείξας,
ὡς καλὸν ἡ σοφίη μνήσατο Σωκράτεος.

ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα·

Εἰ καὶ σέ, Ξενοφῶν, Κρανααῦ Κέκροπός τε πολῖται

u) *καί.* Edit. Froben. omittit.
x) *πόρων.* Edit. Froben. *σπόρων.*
y) *Μοῦσα.* Menagius coni. *μείττω.*
z) *μόνον.* Edit. Froben. *μόνος.*
a) *ἦτις.* Edit. Froben. *ἤτι.*

Cyri institutionem, Graecorum res gestas et Memorabilia, Symposium et Oeconomicum, de re equestri et de venatione, de equitum praefecti munere, Socratis Apologiam, de reditibus, Hieronem sive Tyrannicum, Agesilaum et Atheniensium ac Lacedaemoniorum Rempublicam: quam non esse Xenophontis Demetrius Magnesius testatur. Fertur et Thucydidis libros eatenus latentes, quum subducere posset, ipse primus in eius viri gloriam in lucem dedisse. Appellabatur autem Musa Attica propter dulcedinem eloquentiae et incredibilem facilitatem. Unde illi cum Platone non omnino conveniebat, ut suo loco quum ad Platonem venerimus, dicemus. Sunt autem et in hunc nostra epigrammata sic se habentia:

Non tantum ad Persas Cyrus Xenophonta vocavit
Quam virtus, qua itur limina ad alta Iovis.
Ipse suum ostendit, Graecorum gesta recensens,
Nobile et egregii Socratis ingenium.

Item aliud de eius morte:

Sis quanquam ingratis Xenophon eiectus Athenis

φεύγειν b) κατέγνωσαν, τοῦ φίλου χάριν Κύρου.
ἀλλὰ Κόρινθος ἐδέκτο φιλόξενος, ᾗ σὺ φιληδὼν
οὕτως ἀρέσκῃ c)· κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.

XV. Εὗρον δὲ ἀλλαχόθι ἀκμάσαι αὐτὸν περὶ τὴν ἐννάτην καὶ ὀγδο-
59. κοστὴν Ὀλυμπιάδα σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς, καὶ Ἴστρος
φησὶν αὐτὸν φυγεῖν κατὰ ψήφισμα Εὐβούλου, καὶ κατελθεῖν
XVI. κατὰ ψήφισμα τοῦ αὐτοῦ. Γεγόνασι δὲ Ξενοφῶντες ἑπτά· πρῶ-
τος αὐτὸς οὗτος· δεύτερος Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς Πυθοστράτου d) τοῦ τὴν Θησηΐδα πεποιηκότος, γεγραφὼς ἄλλα τε καὶ
βίον Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου e)· τρίτος ἰατρὸς Κῶος·
τέταρτος ἱστορίαν Ἀννιβαϊκὴν f) γεγραφώς· πέμπτος μυθώδη
τερατείαν πεπραγματευμένος· ἕκτος Πάριος, ἀγαλματοποιός·
ἕβδομος κωμῳδίας ἀρχαίας g) ποιητής.

b) φεύγειν. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 98. φευγέμεναι.
c) ἀρέσκῃ. Vid. Iacobs. Addend. ad Appar. Crit. Anthol. Gr. T. III. p. LII.
d) Πυθοστράτου. Menag. Νικοστράτου. Illud praeter Froben. et Stephan. commendant R, Cantabr. et Arund.
e) Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου. Edit. Froben. ἐπαμινώνδα καὶ πελοπίδα.
f) Ἀννιβαϊκήν. Edit. Froben. ἀνιβαϊκήν.
g) ἀρχαίας. Edit. Froben. ἀρχαῖος.

In te ob favorem Cyri amici regium:
Te tamen excepit fugitivum grata Corinthus,
In qua hospes urbe nosti laetus vivere.

Inveni alibi claruisse illum circa octogesimam et nonam Olympiadem una cum Socraticis caeteris. Istrus autem asserit illum ex decreto Eubuli exulasse, eiusdemque postea sententia rediisse. Septem vero fuere Xenophontes. Primus hic ipse: secundus Atheniensis, Pythostrati illius frater qui Theseidos poema composuit, qui inter caetera Epaminondae quoque vitam conscripsit ac Pelopidae: tertius Cous, medicus: quartus qui Annibalis historiam scripsit: quintus qui prodigia fabulosa commentus est: sextus Parius, statuarius: septimus antiquae comoediae poeta.

CAPUT VII.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Αἰσχίνης Χαρίνου τοῦ ἀλλαντοποιοῦ a), οἱ δὲ Λυσανίου, I.
Ἀθηναῖος, ἐκ νέου φιλόπονος· διὸ καὶ Σωκράτους οὐκ ἀπέ- 60.
στη. ὅθεν b) ἔλεγε, „Μόνος ἡμᾶς οἶδε τιμᾶν ὁ τοῦ ἀλλαντο- II.
ποιοῦ.“ τοῦτον ἔφη Ἰδομενεὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ συμβουλεῦσαι
περὶ τῆς φυγῆς Σωκράτει, καὶ οὐ Κρίτωνα· Πλάτωνα δέ,
ὅτ᾽ ἦν Ἀριστίππῳ μᾶλλον φίλος, Κρίτωνι περιθεῖναι τοὺς
λόγους. Διεβάλλετο δ᾽ ὁ Αἰσχίνης καὶ μάλισθ᾽ ὑπὸ Μενεδή- III.
μου τοῦ Ἐρετριέως ὡς τοὺς πλείστους διαλόγους ὄντας Σω-
κράτους ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης· ὧν οἱ
μὲν καλούμενοι ἀκέφαλοι σφόδρ᾽ εἰσὶν ἐκλελυμένοι καὶ οὐκ
ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν εὐτονίαν· οὓς καὶ Πεισίστρα-
τος ὁ Ἐφέσιος ἔλεγε μὴ εἶναι Αἰσχίνου. καὶ τῶν ἑπτὰ δὲ 61.

a) ἀλλαντοποιοῦ. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. ἀλαν-
τοποιοῦ. Menag. cum Stephan. ἀλλαντοποιοῦ.
b) ὅθεν. Edit. Froben. διὸ καί.

AESCHINES.

Aeschines Charini fartoris sive, ut alii volunt, Lysaniae filius, Atheniensis, a puero laborum patientissimus fuit. Quocirca et a Socrate nunquam discessit: atque ideo Socrates de illo dicere solebat, Solus nos colere novit Aeschines. Hunc Idomeneus tradit in carcere fugam Socrati suadere tentasse, non Critonem: verum Platonem, quum magis faveret Aristippo, Critoni verba illa accommodasse. Vocatur in ius Aeschines et in primis a Menedemo Eretriense, quod Socratis dialogos complures pro suis venditaverit, quos a Xanthippe acceperat: ex quibus illi sunt, qui vocantur ἀκέφαλοι, nimium remissi, nec Socraticam constantiam aut copiam praeferentes: eos tamen Aeschinis non esse Pisistratus Ephesius asserit. Sed bonam

τοὺς πλείστους Περσαῖός φησι Πασιφῶντος εἶναι τοῦ Ἐρετρικοῦ, εἰς τοὺς Αἰσχίνου δὲ καταταξαι. ἀλλὰ καὶ τῶν c) Ἀντισθένους τόν τε μικρὸν Κῦρον καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐλάσσω d) καὶ Ἀλκιβιάδην καὶ τοὺς τῶν ἄλλων δὲ ἐσκευώρηται dd). οἱ δ' οὖν τῶν Αἰσχίνου τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι εἰσὶν ἑπτά· πρῶτος Μιλτιάδης, διὸ καὶ ἀσθενέστερόν πως ἔχει· Καλλίας, Ἄξίοχος, Ἀσπασία, Ἀλκιβιάδης, Τηλαυγής, Ῥίνων. φασὶ δ' αὐτὸν δι' ἀπορίαν ἐλθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δὲ Ἀριστίππου συσταθῆναι· δόντα τέ τινας τῶν διαλό-
IV. γων δῶρα λαβεῖν. ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθηνάζε μὴ τολμᾶν σο-
62. φιστεύειν, εὐδοκιμούντων τότε τῶν περὶ Πλάτωνα καὶ Ἀρίστιππον. ἐμμίσθους δὲ ἀκροάσεις ποιεῖσθαι· εἶτα συγγράφειν λόγους δικανικοὺς τοῖς ἀδικουμένοις· διὸ καὶ τὸν Τίμωνα εἰπεῖν ἐπ' αὐτῷ e), „Ἦτ' f) Αἰσχίνου οὐκ ἐπιπειθὴς g) γράψαι." φασὶ δ' αὐτῷ λέγειν Σωκράτη, ἐπειδήπερ ἐπιεῖζετο ὑπὸ πενίας, παρ' ἑαυτοῦ δανείζεσθαι τῶν σιτίων ὑφαιροῦντα.

c) τῶν. Ed. Froben. et Menag. τόν. Illud commendat R, Arund. et Steph.
d) τὸν ἐλάσσω. Menagius coni. τὸν μείζω.
dd) ἐσκευώρηται. Kuehnius obss. in Diog. L. T. II. p. 516. ed. Meibom. coni. ἐσκευωρῆσθαι.
e) ἐπ' αὐτῷ. Menag. ἐπ' αὐτοῦ.
f) ἦτ'. Menagius praeeunte Casaubono legi volebat ἧς τ'.
g) ἐπιπειθής. Edit. Froben. et Menag. ἀπειθής.

partem septem illorum Persaeus refert Pasiphontis Eretrici esse atque ab eo Aeschinis insertos libris. Antisthenis quoque parvum Cyrum et Herculem minorem et Alcibiadem caeterorumque libros diligentius excussit. Sunt autem Aeschinis dialogi, qui Socraticum exprimunt morem, septem isti: primus Miltiades, ideoque quodammodo imbecillior est, deinde Callias, tum Axiochus, Aspasia, Alcibiades, Telauges et Rhinon. Aiunt ipsum inopia adactum venisse in Siciliam ad Dionysium, atque a Platone despectum ab Aristippo fuisse illi commendatum, ibique prolatis dialogis quibusdam accepisse munera: demum Athenas reversum, ibique minime docere philosophiam suam ausum, quod illic Platonis et Aristippi esset clarissimum nomen. Auditores sibi mercede quaesivisse, deinde in defensionem innocentium se ad scribendas orationes iudiciales convertisse: atque ideo Timonem de illo dixisse ferunt: *Sive Aeschinis haud morigerus scribere.* Aiunt illi dixisse Socratem, quum premeretur inopia, ut a se ipso mutuaretur sibi subducendo cibaria.

Τούτουh) τοὺς διαλόγους καὶ Ἀριστιππος ὑπώπτευεν. ἐν γοῦν V.
Μεγάροις ἀναγινώσκοντος αὐτοῦ φασι σκῶψαι εἰπόντα, „Πό-
θεν σοι, ληστά, ταῦτα;“ Φησὶ δὲ Πολύκριτος ὁ Μενδαῖος ἐν VI.
τῷ πρώτῳ τῶν περὶ Διονύσιόν φησι τῆς ἐκπτώσεως συμβιῶ- 63.
ναι αὐτὸν τῷ τυράννῳ καὶ ἕως τῆς Δίωνος εἰς Συρακούσας
καθόδου, λέγων εἶναι σὺν αὐτῷ Καρκίνον τὸν τραγῳδοποιόν i).
φέρεται δὲ καὶ ἐπιστολὴ πρὸς Διονύσιον Αἰσχίνου. Ἦν δὲ καὶ VII.
ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἱκανῶς γεγυμνασμένος, ὡς δῆλον ἔκ τε τῆς
ἀπολογίας τοῦ πατρὸς Φαίακος τοῦ στρατηγοῦ καὶ δι' ὧν
μάλιστα μιμεῖται Γοργίαν τὸν Λεοντῖνον. καὶ Λυσίας δὲ κατ'
αὐτοῦ γέγραφε λόγον, περὶ συκοφαντίας ἐπιγράψας· ἐξ ὧν
δῆλον ὅτι καὶ ῥητορικός τις ἦν. γνώριμος δὲ αὐτοῦ φέρεται
εἷς, Ἀριστοτέλης ὁ Μῦθος ἐπικληθείς. Πάντων μέντοι τῶν VIII.
Σωκρατικῶν διαλόγων Παναίτιος ἀληθεῖς εἶναι δοκεῖ τοὺς 64.
Πλάτωνος, Ξενοφῶντος, Ἀντισθένους, Αἰσχίνου· διστάζει δὲ
περὶ τῶν Φαίδωνος καὶ Εὐκλείδου, τοὺς δὲ ἄλλους ἀναιρεῖ
πάντας k). Γεγόνασι δ' Αἰσχῖναι ὀκτώ· πρῶτος αὐτὸς οὗτος· IX.
δεύτερος δὲ ὁ τὰς τέχνας γεγραφὼς τὰς ῥητορικάς· τρίτος ὁ

h) τούτου. Edit. Froben. τούτους.
i) τραγῳδοποιόν. Legebatur κωμῳδοποιόν. Emendavit Meinekius Commentatt. Miscellan. Fascic. I. p. 25.
k) πάντων μέντοι — ἀναιρεῖ πάντας. Haec verba Menagio videntur supra inserenda esse §. 61. post ἐσκευώρηται.

Huius dialogos Aristippus etiam suspectos habuit. Nam dum eos Megaris legeret, subsannatum ferunt ac dixisse, Unde tibi ista, furcifer? Refert Polycritus Mendaeus in primo de Dionysio vixisse illum cum tyranno quoad tyrannide exciderit et usque ad Dionis in Syracusas reditum, cum illo asserens et Carcinum tragicum fuisse. Fertur et eius ad Dionysium epistola. Erat autem in arte oratoria maxime exercitatus, ut ex ea oratione quam pro defensione patris Phaecacis magistri militum scripsit et ex eo quod Gorgiam Leontinum imitatus est, maxime constat. Scripsit autem et Lysias orationem contra illum, quam inscripsit de calumnia: ex quibus profecto liquet oratorem praecipuum fuisse. Erat ei et familiaris quidam Aristoteles cognomento Mythus. Panaetius omnium Socraticorum veros esse dialogos censet, Platonis, Xenophontis, Antisthenis, Aeschinis: de Phaedonis tantum et Euclidis ambigit, caeteros damnat. Octo autem fuerunt Aeschines: primus hic de quo loquimur; secundus qui artem oratoriam conscripsit; tertius orator, De-

ῥήτωρ ὁ κατὰ Δημοσθένην· τέταρτος Ἀρκάς, μαθητὴς Ἰσοκράτους· πέμπτος ὁ Μιτυληναῖος, ὃν καὶ ῥητοροµάστιγα ἐκάλουν· ἕκτος Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ἀκαδηµαϊκός, Μελανθίου τοῦ Ῥοδίου µαθητὴς καὶ παιδικά· ἕβδοµος Μιλήσιος, πολιτικὸς συγγραφεύς· ὄγδοος ἀνδριαντοποιός.

mosthenis aemulus; quartus Arcadia profectus Isocratisque discipulus; quintus Mitylenaeus, quem et flagellum oratorum vocabant; sextus Neapolitanus, Academicus philosophus, Melanthii Rhodii discipulus eidemque in deliciis habitus; septimus Milesius, civilis scriptor; octavus statuarius.

CAPUT VIII.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἀρίστιππος τὸ μὲν γένος ἦν Κυρηναῖος, ἀφιγμένος δὲ Ἀθή- I.
ναζε, καθά φησιν Αἰσχίνης, κατὰ κλέος Σωκράτους. οὗτος 65. II.
σοφιστεύσας, ὥς φησι Φανίας ὁ Περιπατητικὸς ὁ Ἐρέσιος, πρῶτος τῶν Σωκρατικῶν μισθοὺς εἰσεπράξατο καὶ ἀπέστειλε χρήματα τῷ διδασκάλῳ. καί ποτε πέμψας αὐτῷ μνᾶς εἴκοσι παλινδρόμους ἔλαβεν, εἰπόντος Σωκράτους τὸ δαιμόνιον αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπειν· ἐδυχέραινε γὰρ ἐπὶ τούτῳ. Ξενοφῶν τε εἶχε πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς· διὸ καὶ τὸν κατὰ τῆς ἡδονῆς λόγον Σωκράτει κατὰ Ἀριστίππου περιτέθεικεν a). οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων ἐκάκισεν αὐτὸν καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, ὡς ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. Ἦν δὲ ἱκανὸς III.
ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν 66.
περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι· διὸ καὶ παρὰ Διονυσίῳ

a) περιτέθεικεν. Edit. Froben. περιτέθηκεν.

ARISTIPPUS.

Aristippus genere Cyrenaicus fuit; profectum vero Athenas Socratis fama percitum Aeschines tradidit. Is sophistam se professus, ut ait Phanias Peripateticus Eresius, primus Socraticorum mercedem exegit praeceptorique pecunias mittebat. Cui quum aliquando viginti minas misisset, ille eas continuo remisit, asserens deum Socratis id sibi non permittere. Displicebat id nimirum Socrati. Xenophon quoque adversus eum infesto fuit animo. Quocirca et librum contra voluptatem in Aristippum scripsit assertorem voluptatis, eamque Socrati disputationem assignavit. Theodorus quoque in libro de sectis illum conviciis agit, et Plato in libro de anima, sicut in aliis memoravimus. Erat autem ei ingenium facile, ut se accommodaret loco, tempori, personae. Noverat omnem convenienter simulare rationem. Quam-

τῶν ἄλλων εὐδοκίμει μᾶλλον, ἀεὶ τὸ προςπεσὸν εὖ διατιθέμενος b). ἀπέλαυε c) μὲν γὰρ ἡδονῆς τῶν παρόντων, οὐκ ἐθήρα d) δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων· ὅθεν καὶ Διογένης βασιλικὸν κύνα ἔλεγεν αὐτόν. ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν ὡς θρυπτόμενον, οὑτωσί πως εἰπών·

Οἷά τ' Ἀριστίππου τρυφερὴ φύσις ἀμφαφόωντος
ψεύδη.

τοῦτόν φασί ποτε κελεῦσαι πέρδικα πεντήκοντα δραχμῶν ἐωνῆθῆναι· αἰτιασαμένου δέ τινος, „Σὺ δ' οὐκ ἄν," εἶπεν, „ὀβολοῦ τοῦτον ἐπρίω;" ἐπινεύσαντος δέ, „Τοσοῦτον." ἔφη, „ἐμοὶ δύ-
67. νανται αἱ πεντήκοντα δραχμαί." Διονυσίου δέ ποτε τριῶν ἑταιρῶν οὐσῶν μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς ἀπήγαγεν εἰπών, „Οὐδὲ τῷ Πάριδι συνήνεγκε μίαν προκρῖναι·" ἀπαγαγὼν μέντοι, φασίν, αὐτὰς ἄχρι τοῦ θυρῶνος ἀπέλυσεν. οὕτως ἦν καὶ ἑλέσθαι καὶ καταφρονῆσαι πολύς. διό ποτε Στράτωνα, οἱ δὲ Πλάτωνα πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, „Σοὶ μόνῳ δέδοται καὶ χλαμύδα φορεῖν καὶ ῥάκος." Διονυσίου δὲ προςπιτύσαν-

b) ἀεὶ τὸ προςπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. c. 21. T. I. p. 485. sqq.
c) ἀπέλαυε. Edit. Froben. ἀπέλαβε.
d) ἐθήρα. Edit. Froben. ἐθύρα.

obrem et Dionysio plus caeteris probabatur, quia ad omne quod accideret bene affectus instructusque videretur. Nam ut libenter percipiebat praesentium voluptatem, ita ut absentibus frueretur, non laborabat: unde et Diogenes ipsum regium appellabat canem: eumque Timon ut nimis delicatum acriter mordet, quum ait:

Qualis Aristippi mollis natura sophistae,
Quae potuit tactu a falso discernere verum.

Aiunt illum aliquando iussisse perdicem quinquaginta drachmis emi: tantum luxuriae graviter ferenti cuidam respondisse, Tu istam obolo non emeres? et quum annuisset ille, Mihi vero, inquit, quinquaginta drachmae tantum valent. Tres formosas meretrices ei in conspectum dari aliquando Dionysius iussit, eumque quam ex illis vellet eligere. Tum ille tres simul abduxit, dicens, ne Paridi quidem tutum fuisse quod unam praetulerit caeteris. Eas igitur ad vestibulum usque deduxit ac dimisit. adeo erat in eligendo et in contemnendo facilis. Ideoque Stratonem, sive, ut alii volunt, Platonem ad eum dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem

τος e) αὐτῷ ἡδέσχετο. μεμψαμένου δέ τινος, „Εἶτα οἱ μὲν ἁλιεῖς f)," εἶπεν, „ὑπομένουσι βαίνεσθαι τῇ θαλάττῃ, ἵνα κωβιὸν θηράσωσιν· ἐγὼ δὲ μὴ ἀνάσχωμαι κράματι g) ῥανθῆναι, ἵνα βλέννον h) λάβω;" Πάριόντα ποτὲ αὐτὸν λάχανα πλύ- IV.
νων Διογένης ἔσκωψε, καὶ φησιν, „Εἰ ταῦτα ἔμαθες προσφέ- 68.
ρεσθαι, οὐκ ἂν τυράννων αὐλὰς ἐθεράπευες." ὁ δέ, „Καὶ σύ," εἶπεν, „εἴπερ ἤδεις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες." ἐρωτηθείς τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, „Τὸ δύνασθαι πᾶσι θαρρούντως ὁμιλεῖν." ὑπειδιζόμενός ποτ' ἐπὶ τῷ πολυτελῶς ζῆν, „Εἰ τοῦτο," ἔφη, „φαῦλόν ἐστιν, οὐκ ἂν ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἑορταῖς ἦν." ἐρωτηθείς ποτε τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, „Ἐὰν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν i)." ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Διονυσίου διὰ τί 69.
οἱ μὲν φιλόσοφοι ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἔρχονται, οἱ δὲ πλούσιοι ἐπὶ τὰς τῶν φιλοσόφων οὐκέτι, ἔφη, „Ὅτι οἱ μὲν ἴσασιν ὧν δέονται, οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν." ὑπειδιζόμενός ποτ'

e) προσκυνήσαντος. Legebatur προσεπτύσαντος. Emendavit Schneiderus in Wolfii Anall. Litt. Fasc. III. p. 231. sq.
f) „Εἶτα οἱ μὲν ἁλιεῖς. Legebatur εἶτα, „Οἱ μὲν ἁλιεῖς. Correxit Casaubonus.
g) κράματι. Scribebatur κράμματι. Correxit Menagius in obss. Vid. Schneiderus l. l. p. 229. sqq.
h) βλέννον. Edit. Froben. βλένον. Schneiderus l. l. p. 232. sq. desiderabat piscem maioris pretii. At βλέννον sanissimum.
i) Ἐὰν πάντες — βιώσομεν. Vid. Schneiderus l. l. p. 233. sq.

et pannum ferre datum est. Consputus a Dionysio aequo animo tulit. Eam iniuriam quum quidam aegre ferret, Piscatores, inquit, ut gobium venentur, mari patiuntur se aspergi, et ego ut blennum capiam, non patiar vino lymphato aspergi? Praetereuntem quandoque Diogenes olera abluens obiurgavit et dixit, Ista tu si comedere didicisses, tyrannorum aulas non ambires: Tu vero, ait ille, siquidem conversari cum hominibus scires, olera profecto non lavisses. Interrogatus quidnam sibi ex philosophiae studiis quaesisset, Posse, inquit, omnibus fidenter loqui. Quum probro ipsi daretur quod pretiose et exquisitissime viveret, Si vituperandum, ait, hoc esset, in celebritatibus deorum profecto non fieret. Rogatus aliquando quid habeant eximium philosophi, Si omnes, inquit, leges intereant, aequabiliter vivemus. Percontanti Dionysio cuius rei gratia philosophi divitum limina terant, philosophorum vero divites non ita: Quod illi, inquit, sciunt quibus indigent, at hi nesciunt. Quum

ἐπὶ τῷ πολυτελῶς ζῆν ὑπὸ Πλάτωνος, ἔφη, „Ἆρα φαίνεταί σοι Διονύσιος ἀγαθός;“ τοῦ δ' ὁμολογήσαντος, „Καὶ μήν,“ ἔφη, „ζῇ ἐμοῦ πολυτελέστερον· ὥστ' οὐδὲν κωλύει καὶ πολυτελῶς καὶ καλῶς ζῆν.“ ἐρωτηθεὶς τίνι διαφέρουσιν k) οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ἔφη, „Ὥσπερ οἱ δεδαμασμένοι ἵπποι τῶν ἀδαμάστων.“ εἰσιών ποτε εἰς ἑταίρας οἰκίαν, καὶ τῶν αὐτῷ μειρακίων τινὸς ἐρυθριάσαντος, „Οὐ τὸ εἰσελθεῖν,“ ἔφη, 70. χαλεπόν, ἀλλὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐξελθεῖν.“ αἴνιγμά τινος αὐτῷ προτείναντος καὶ εἰπόντος, „Λῦσον,“ „Τί, ὦ μάταιε,“ ἔφη, „λῦσαι θέλεις, ὃ καὶ δεδεμένον ἡμῖν πράγματα παρέχει;“ ἄμεινον ἔφη ἐπαίτην ἢ ἀπαίδευτον εἶναι· οἱ μὲν γὰρ χρημάτων, οἱ δὲ ἀνθρωπισμοῦ δέονται. λοιδορούμενός ποτε ἀνεχώρει· τοῦδ' ἐπιδιώκοντος εἰπόντος, „Τί φεύγεις;“ „Ὅτι,“ φησί, „τοῦ μὲν κακῶς λέγειν σὺ τὴν ἐξουσίαν ἔχεις, τοῦ δὲ μὴ ἀκούειν ἐγώ.“ εἰπόντος τινὸς ὡς ἀεὶ τοὺς φιλοσόφους βλέποι παρὰ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις l), „Καὶ γὰρ καὶ οἱ ἰατροί,“ φησί, „παρὰ ταῖς m) τῶν νοσούντων· ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτό τις ἕλοιτ' 71. ἂν νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν.“ εἰς Κόρινθον n) αὐτῷ πλέοντί ποτε

k) τίνι διαφέρουσιν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 394.
l) ταῖς — θύραις. Edit. Froben. τὰς — θύρας.
m) ταῖς. Edit. Froben. τάς.
n) εἰς Κόρινθον — ἕκαστος. Vid. Schneiderus l. l. p. 235. sqq.

illi vitio vertisset Plato quod tam laute viveret, Num, inquit, tibi videtur bonus vir esse Dionysius? illo annuente, Atqui ille, ait, multo me lautius vivit. unde nihil prohibet quempiam laute et bene vivere. Interrogatus quo differant docti ab indoctis, Quo, inquit, domiti equi ab indomitis. Ingressus aliquando meretricis cubiculum, quum erubesceret quidam ex his qui cum eo erant adolescentibus, Non est, inquit, ingredi, sed egredi non posse turpe. Quum a quodam sibi propositum esset aenigma, et ut solveret importune ab eo ipso qui proposuerat urgeretur, Quid, inquit, o stolide, vis ut solvam, quod etiam ligatum nobis exhibet negotium? Melius esse dicebat mendicum esse quam indoctum: illic enim pecuniis, hic vero humanitate indigetur. Quum aliquando conviciis ageretur, abibat: insectatore vero prosequente ac dicente, Cur fugis? Quoniam, inquit, maledicendi tu potestatem habes, non audiendi ego. Indignanti cuidam ac dicenti quod philosophos cerneret obsidere divitum fores, Et medici, inquit, languentium ianuas frequentant: non tamen ideo quispiam aegrotare mallet quam mederi. Corinthum navigabat aliquando, et quum tempestate iacta-

καὶ χειμαζομένῳ συνέβη ταραχθῆναι. πρὸς οὖν τὸν εἰπόντα, „Ἡμεῖς μὲν οἱ ἰδιῶται οὐ δεδοίκαμεν, ὑμεῖς δὲ οἱ φιλόσοφοι δειλιᾶτε," „Οὐ γὰρ περὶ ὁμοίας," ἔφη, „ψυχῆς ἀγωνιῶμεν ἕκαστοι." σεμνυνομένου τινὸς ἐπὶ πολυμαθίᾳ ἔφη, „Ὥσπερ οὐχ οἱ τὰ πλεῖστα ἐσθίοντες καὶ γυμναζόμενοι ὑγιαίνουσι μᾶλλον τῶν τὰ δέοντα προσφερομένων, οὕτως οὐχ οἱ πολλὰ ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι." πρὸς τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ λογογράφον δίκην εἰπόντα καὶ νικήσαντα, ἔπειτα φάσκοντα πρὸς αὐτόν, „Τί σε ὤνησε Σωκράτης;" ἔφη, „Τοῦτο, τοὺς λόγους, οὓς εἶπας ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀληθεῖς εἶναι." τὰ ἄρι- 72.
στα ὑπετίθετο τῇ θυγατρὶ Ἀρήτῃ, συνασκῶν αὐτὴν ὑπεροπτικὴν τοῦ πλείονος εἶναι. ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τί αὐτοῦ ὁ υἱὸς ἀμείνων ἔσται παιδευθείς, „Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο," εἶπεν, „ἐν γοῦν τῷ θεάτρῳ οὐ καθεδεῖται o) λίθος ἐπὶ λίθῳ." συνιστάντος τινὸς αὐτῷ υἱὸν ἤτησε πεντακοσίας δραχμάς· τοῦ δ' εἰπόντος, „Τοσούτου δύναμαι ἀνδράποδον ὠνήσασθαι," „Πρίω," ἔφη, „καὶ ἕξεις δύο." ἀργύριον εἶπε παρὰ τῶν γνωρίμων λαμβάνειν, οὐχ ἵνα αὐτὸς χρῷτο, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνοι εἰδεῖεν εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι τοῖς ἀργυρίοις. ὀνειδιζόμενός ποτε ὅτι δίκην

o) καθεδεῖται. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. καθεδήσεται.

retur, turbari coeperat. In ea perturbatione cuidam insultanti ac dicenti, Nos imperiti non metuimus, vos philosophi cur trepidatis? Non, inquit, de eadem ut simili anima utrisque nostrum cura et metus incumbit. Glorianti cuidam quod multa didicisset, ait, Sicuti non qui plurima comedunt et exercentur, melius valent quam qui sumunt necessaria: ita non qui plurima, sed qui utilia legunt, studiosi habendi sunt et eruditi. Oratori qui causam pro se dixerat et vicerat, sciscitanti, Quid tibi profuit Socrates? Hoc, inquit, ut oratio quam pro me habuisti, vera sit. Aretam filiam praeclaris monitis instituebat, exercens eam ut id quod nimium esset contemneret. Rogatus a quodam, in quo melior evasurus esset filius, si erudiretur, Etsi nulla, inquit, alia in re, certe vel in theatro non sedebit lapis super lapidem. Quum ipsi quidam commendasset filium, quingentas postulavit drachmas: cui ille quum diceret, Tanti emere mancipium possum, Eme, inquit, et habebis duo. Pecuniam se ab amicis accipere dicebat, non ut ipse uteretur, sed ut scirent illi quas ad res pecuniis uti conveniat. Probro

ἔχων ἐμισθώσατο ἑτέρα. „Καὶ γάρ," ἔφη, „ὅταν δεῖπνον ἔχω,
73. μάγειρον μισθοῦμαι." ἀναγκαζόμενός ποτε ὑπὸ Διονυσίου εἰπεῖν τι τῶν ἐκ φιλοσοφίας, „Γελοῖον," ἔφη, „εἰ τὰ λέγειν μὲν παρ' ἐμοῦ πυνθάνῃ p), τὰ δὲ πότε δεῖ λέγειν οὐ με διδάσκεις." ἐπὶ τούτῳ δὴ ἀγανακτήσαντα τὸν Διονύσιον ἔσχατον αὐτὸν κατακλῖναι· καὶ τόν, „Ἐνδοξότερον," φάναι, „τὸν τόπον ἠθέλησας ποιῆσαι." αὐχοῦντός τινος ἐπὶ τῷ καλυμβᾶν, „Οὐκ αἰσχύνῃ," εἶπεν, „ἐπὶ δελφῖνος ἔργοις ἀλαζονευόμενος;" ἐρωτηθείς ποτε, τίν διαφέρει ὁ σοφὸς τοῦ μὴ σοφοῦ, ἔφη, „Εἰς ἀγκῶνας τοὺς δύο γυμνοὺς ἀποστειλον, καὶ εἴση." αὐχοῦντός τινος ἐπὶ τῷ πολλὰ πίνειν καὶ μὴ μεθύσκεσθαι, „Τοῦτο καὶ
74. ἡμίονος," φησὶ πρὸς τὸν αἰτιώμενον ὅτι ἑταίρᾳ συνοικεῖ, „Ἄφες," εἶπεν, „μή τι διαπέπραχε οἰκίαν λαβεῖν ἐν ᾗ πολλοὶ πολλάκις ᾤκησαν ἢ μηδείς;" εἰπόντος δὲ οὔ, „Τί δὲ πλεῦσαι ἐν νηῒ ᾗ πυρίως ποτὲ ἐνέπλευσαν ἢ μηδὲ εἷς;" „Οὐδαμῶς." „Οὐδ' ἄρα γυναικί," ἔφη, „συνεῖναι ᾗ πολλοὶ κέχρηνται ἢ μηδείς." πρὸς τὸν αἰτιώμενον ὅτι Σωκράτους μαθητὴς ὢν ἀργύριον

p) πυνθάνῃ. Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. p. 1164. ed. Oxon. T. II. p. 421. ed. Lips. coni. μανθάνεις.

illi semel obiicientibus quod in causa propria conduxerit rhetorem, Atqui, inquit, et coquum, dum coenam facio, conduco. Cogente aliquando Dionysio ut aliquid ex philosophia loqueretur, Ridiculum, ait, est, si quidem me ut loquar interrogas, et quando loqui oporteat ipse me doces. Ad haec vero indignatus Dionysius extremum omnium iussit accumbere: sed ille, Illustrem, inquit, hunc locum voluisti facere. Gloriabatur quidam ac sibi applaudebat de natandi peritia: ad quem ille, Non erubescis, inquit, in iis quae delphinis propria sunt gloriari? Interrogatus quid differat sapiens ab insipiente, Mitte, ait, ambos nudos ad ignotos, et disces. Exultanti cuidam quod multum bibens non inebrianetur, Hoc, inquit, etiam mulus facit. Ad eum qui illi quod meretrici cohabitaret exprobrabat, Dic age, inquit, num quid differat eam domum accipere quam multi aliquando inhabitaverint, aut quam nemo? Negante illo, Quid, inquit, num differre putas ea navi ferri in qua innumeri saepe navigaverint, an in qua nullus? Minime, inquit ille. Non ergo, inquit, differt, utri mulieri congrediare, ei quae multis fuerit exposita, an ei quae nulli? Culpatus cur ex Socratis disciplina veniens pecuniam

λαμβάνει, „Καὶ μάλα," εἶπε· „καὶ γὰρ Σωκράτης, πεμπόντων αὐτῷ τινων καὶ σῖτον καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν· εἶχε γὰρ ταμίας τοὺς πρώτους Ἀθηναίων· ἐγὼ δὲ Εὐτυχίδην ἀργυρώνητον[q])." ἐρρήθη καὶ Λαΐδι τῇ ἑταίρᾳ, παθά φησι καὶ Σωτίων ἐν δευτέρᾳ τῶν διαδοχῶν. πρὸς 75.
οὖν τοὺς μεμφομένους ἔφη, „Ἔχω [Λαΐδα], ἀλλ' οὐκ ἔχομαι[r])· ἐπεὶ τὸ κρατεῖν καὶ μὴ ἡττᾶσθαι ἡδονῶν ἄριστον, οὐ τὸ μὴ χρῆσθαι." πρὸς τὸν ὀνειδίσαντα αὐτῷ πολυτελῆ ὀψωνίαν ἔφη, „Σὺ δ' οὐκ ἂν τριωβόλου ταῦτ' ἐπρίω;" ὁμολογήσαντος δέ, „Οὐκέτι τοίνυν," ἔφη, „φιλήδονος ἐγώ, ἀλλὰ σὺ φιλάργυρος." Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος — ἦν δὲ Φρὺξ καὶ ὄλεθρος — ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει· τοῦ δ' ἀγανακτήσαντος, „Οὐκ εἶχον," εἶπε, „τόπον ἐπιτηδειότερον." πρὸς Χαρώνδαν εἰπόντα, αἱ δὲ πρὸς Φαίδωνα, τίς ὁ μεμυ- 76.

q) *πρὸς τὸν αἰτιώμενον — Εὐτυχίδην ἀργυρώνητον.* Desid. Heraldus de rerr. iudicatt. auctor. p. 345. sic hunc locum volebat constitui: *πρὸς τὸν αἰτιώμενον ὅτι Σωκράτους μαθητὴς ὢν ἀργύριον λαμβάνει — καὶ γὰρ Σωκράτει πεμπόντων αὐτῷ τινων καὶ σῖτον καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν — „Καὶ μάλα," εἶπεν· „εἶχε γὰρ ταμίας τοὺς πρώτους Ἀθηναίων, ἐγὼ δὲ Εὐτυχίδην ἀργυρώνητον."*

r) *Ἔχω. [Λαΐδα], ἀλλ' οὐκ ἔχομαι.* Nomen meretricis melius abesse recte iudicavit Menagius. Vereorque ne adversativa quoque debeat abesse. Vid. Iacobs. in Wielandi Mus. Att. III. 2. p. 234.

acciperet, Et merito, inquit: nam Socrates quum ipsi plerique mitterent triticum et vinum, paucis in suos usus reservatis remittebat reliqua. habuit enim ille penuarios Atheniensium principes, ego autem Eutychidem emptitium servum. Utebatur et Laide meretrice, ut refert Sotion in secundo Successionum libro. Qua ex re quum sugillaretur a plurimis, habere se Laidem respondit, non a Laide se haberi: nam continere se a voluptatibus, neque eis manus dare praeclarum esse, non earum sibi usum interdicere. Exprobranti sibi lautiores et delicatiores cibos, Tu, inquit, ista tribus obolis non emeres? fatente illo, Non tam igitur, inquit, ego voluptati studeo, quam tu avaritiae. Ostendebat ei Simus Dionysii quaestor magnifice instructas aedes et pavimenta pretiosa — erat autem Phryx et homo perditus — tum ille sputa quam maxime potuit ei in faciem coniecit. indignante illo, Non habui, inquit, opportuniorem locum. Charondae sive, ut quidam volunt, Phaedoni interroganti quis-

ρισμένος, „Ἐγώ,“ φησίν, „ὁ κακοδαίμων, κἀμοῦ κακοδαιμονέστερος ὁ Περσῶν βασιλεύς. ἀλλ᾽ ὅρα μὴ ὡς οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων παρὰ τρυτό τι ἐλαττοῦντας, οὕτως οὐδ᾽ ἂν ἄνθρωπος. κακοὶ κακῶς δ᾽ ἀπόλοιντο οἱ κίναιδοι, οἵτινες καλὰ ἡμῶν ἄλειμμα διαβάλλουσιν.“ ἐρωτώμενος πῶς ἀπέθανε Σωκράτης, ἔφη, „Ὡς ἂν ἐγὼ εὐξαίμην.“ Πολυξένου ποτὲ τοῦ σοφιστοῦ εἰςελθόντος πρὸς αὐτὸν καὶ θεασαμένου γυναῖκάς τε καὶ πολυτελῆ ὀψωνίαν, ἔπειτα αἰτιασαμένου, μικρὸν διαλιπών, „Δύκασαι,“ ἔφη, „καὶ σὺ μεθ᾽ ἡμῶν σήμερον γενέσθαι;“ 77. τοῦ δ᾽ ἐπινεύσαντος, „Τί οὖν,“ ἔφη, „ἐμέμφου; ἔοικας γὰρ οὐ τὴν ὀψωνίαν ἀλλὰ τὸ ἀνάλωμα αἰτιᾶσθαι.“ τοῦ θεράποντος ἐν ὁδῷ βαστάζοντος ἀργύριον καὶ βαρυνομένου, ὥς φασιν οἱ περὶ τὸν Βίωνα ἐν ταῖς Διατριβαῖς, „Ἀπόχεε,“ ἔφη, „τὸ πλέον καὶ ὅσον δύνασαι βάσταζε.“ πλέων ποτὲ ἐπὶ τὸ σκάφος ἔγνω πειρατικόν, λαβὼν τὸ χρυσίον ἠρίθμει· ἔπειτα εἰς θάλατταν ὡς μὴ θέλων παραχατέβαλε καὶ δῆθεν ἀνώμωξεν. οἱ δέ s) καὶ ἐπειπεῖν φασιν αὐτὸν ὡς ἄμεινον ταῦτα ὑπ᾽ Ἀριστίππου ἢ διὰ ταῦτα Ἀρίστιππον ἀπολέσθαι. Διονυσίου ποτὲ ἐρομένου ἐπὶ τί ἥκοι, ἔφη ἐπὶ τῷ μεταδώσειν

s) δέ. Menag. omittit.

nam esset unguentis delibutus, Ego, inquit, infelix, et me infelicior Persarum rex. caeterum vide ne, ut caeterae animantes propterea nihil sui amittunt, sic ne homo quidem. mali vero male pereant cinaedi, qui unguenta pretiosa nobis exprobrant. Interrogatus quomodo Socrates obiisset diem, Quomodo ego, inquit, optaverim. Intravit ad illum aliquando sophista Polyxenus, intuitusque mulieres compositas et magnifice instructum convivium, accusare luxum eiusmodi coepit. Continuit se ille modice, ac demum, Potesne, inquit, hodie nobiscum esse? Et quum ille annuisset, Cur ergo, inquit, quereris? videris enim non delicatiorem mensam accusare, sed sumptum. Gestabat eius famulus in itinere pecuniam, ut testatur id Bion in Exercitationibus, et quum premeretur onere, Effunde, ait, quod nimis est, et fer ea quae potes. Quum aliquando navigaret, didicissetque navem esse piraticam, prolatum aurum numerabat; deinde velut imprudenti et invito lapsum e manibus iactavit in mare, ingemuitque graviter. Sunt qui illum haec addidisse memorent, Melius est ut haec ab Aristippo pereant, quam Aristippus propter ista. Interroganti Dionysio ad quid venisset, Ut, inquit, quae habeo impertiar, quae non habeo,

(ἀργὸν — χαὶ μεγαλήγορόσθαι ὃν μὴ ἔχει. ἔνιοι δ' οὕτως ὑπο- 78.
πρίνασθαι, „Ὁπόταν μὲν σοφίας ἐδεόμην, πρὸς σὲ ἦλθον· νῦν δὲ χρημάτων δεόμενος παρὰ σὲ ἦλθον." κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων οἳ τὰ μὲν σκεύη ἐν ταῖς ἀγοραίοις σκοπούντων t), τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων· οἱ δὲ τοῦτο Διονύσιον φασὶ, καὶ ποτε παρὰ πότον κελεύσαντος Διονυσίου ἕκαστον ἐν πορφυρᾷ ἐσθῆτι ὀρχήσασθαι, τὸν μὲν Πλάτωνα μὴ προελέσθαι, εἰπόντα

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολὴν
[ἄρρην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἀρρένος u).]

τὸν δ' Ἀριστιππον λαβόντα καὶ μέλλοντα ὀρχήσασθαι εὐπρεπῶς εἰπεῖν

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
οὐδεὶς ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται x).

Φαίμενός ποτε περὶ φίλου Διονυσίου καὶ μὴ ἐπιτυγχάνων εἰς 79.
πόδας αὐτοῦ ἔπεσεν· πρὸς οὖν τὸν ἐπισκώψαντα, „Οὐκ ἐγώ," φησίν, „ἄνερ, ἀλλὰ Διονύσιος ὁ ἐν τοῖς ποσὶ τὰς ἀκοὰς ἔχων." διακρίβων δὲ Ἀσίᾳ καὶ ληφθεὶς ὑπὸ Λεταφέρνου τοῦ

t) σκοπούντων. Cod. Florent. κομπούντων, quod ita probat Menagius, ut non damnet vulgatum.

u) [ἄρρην — ἄρρενος]. Hunc versum, quem interpretando expressit Ambrosius, ex Suida addidi de sententia Menagii. Prior est Euripidis Bacch. 827. Herm.

x) καὶ γὰρ — διαφθαρήσεται. Versus sunt Euripidis Bacch. 314. et 315.

accipiam. Alii sic eum respondisse referunt. Quando sapientia egebam, adii Socratem: nunc pecuniarum egens ad te veni. Arguebat maxime homines quod in auctionibus quidem vasa inspicerent, vitam vero temere probarent. Hoc alii Diogenis fuisse volunt. Iusserat aliquando Dionysius in convivio ut singuli in veste purpurea salutarent. id Plato renuit dicens:

Effeminata veste non possum tegi,
Quum sim vir et virili natus stemmate.

Sumptam vero Aristippus induit, et quum saltare inciperet, proprie prompteque dixit:

Neque in sacris Liberi
Patris pudica mens unquam corrumpitur.

Orabat aliquando pro amico Dionysium, et quum repelleretur, ad pedes eius corruit. Id factum quum argueret quispiam, Non ego, inquit, in culpa sum, sed Dionysius, qui aures habet in pedibus. Morabatur in Asia, et quum ab Ar-

σατράπου πρὸς τὸν εἰπόντα; „Καὶ οὐδὲ θαρρεῖς;“ „Ἧττον γάρ,“ εἶπεν, „ὦ μάταιε, θαρρήσαιμι ἂν μᾶλλον ἢ νῦν, ὅτε μέλλω Ἀρταφέρνῃ διαλέξεσθαι;“ τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, φιλοσοφίας δὲ ἀπολιφθέντας ὁμοίους ἔλεγεν εἶναι τοῖς τῆς Πηνελόπης μνηστῆρσι· καὶ γὰρ ἐκείνους Μελανθὼ μὲν καὶ Πολυδώραν καὶ τὰς ἄλλας θεραπαίνας ἔχειν, πάσας z) δὲ μᾶλλον ἢ αὐτὴν τὴν δέσποιναν δύνασθαι
80. γῆμαι. τὸ δ' ὅμοιον a) καὶ Ἀρίστων· τὸν γὰρ Ὀδυσσέα καταβάντα εἰς ᾅδου τοὺς μὲν νεκροὺς πάντας σχεδὸν ἑωρακέναι καὶ συντετυχηκέναι, τὴν δὲ βασίλισσαν αὐτὴν μὴ τεθεᾶσθαι b). ὁ δ' οὖν Ἀριστιππος ἐρωτηθεὶς εἶνα ἐστὶν ἃ δεῖ τοὺς καλοὺς παῖδας μανθάνειν, ἔφη, „Οἷς ἄνδρες γενόμενοι χρήσονται.“ πρὸς τὸν εἰπόντα ἐν αἰτίᾳ ὡς ἀπὸ Σωκράτους πρὸς Διονύσιον ἔλθοι, „Ἀλλὰ πρὸς Σωκράτην,“ εἶπεν, „ἦλθον παιδείας δεόμενος, πρὸς δὲ Διονύσιον παιδᾶς.“ ἐξ ὁμιλίας αὐτῷ c) χρηματισαμένῳ φησὶ Σωκράτης, „Πόθεν σοι τοσαῦτα;“
81. καὶ ὅς, „Ὅθεν σοι τὰ ὀλίγα.“ ἑταίρας εἰποίσης πρὸς αὐτόν, „Ἐκ σοῦ κύω,“ „Οὐ μᾶλλον,“ ἔφη, „γινώσεις ἢ εἰ δὲ ὁκοσαγ-

γ) πότε. Edit. Froben. ποτέ.
z) πάσας. Edit. Froben. πάντα.
a) τὸ δ' ὅμοιον. Menagius coni. τῷ δ' ὁμοίῳ.
b) μὴ τεθεᾶσθαι. Edit. Freben. μήτε θεᾶσθαι.
c) αὐτῷ. Menagius coni. αὐτοῦ.

tapherne satrapa fuisset comprehensus, interrogatus a quodam an ibi confideret, Quasi vero, inquit, o stulte, magis unquam fidens fuerim quam modo sum, alloquuturus Artaphernem? Eos qui liberalibus imbuti disciplinis philosophiam neglexissent, Penelopes aiebat proeis esse simillimos. illos enim et Melantho et Polydoram cunctasque ancillas potius habere quam dominae ipsius nuptias sperare potuisse. Simile quiddam et Aristo dixisse fertur: Ulyssem quippe quum descendisset ad inferos, mortuos fere vidisse omnes alloquutumque esse, reginam vero ipsam ne videre quidem potuisse. Aristippus vero rogatus quaenam iuvenes oporteat discere, Ea, inquit, quae viris usui futura sunt. Exprobranti cuidam quod a Socrate ad Dionysium se contulisset, Atqui, inquit, ad Socratem institutionis indigens profectus sum, ad Dionysium autem illusionis. Multas iam pecunias e disciplina consequuto quum diceret Socrates, Unde tibi tam multa? ille inquit, Unde tibi pauca? Dicente scorto, Ex te gero uterum, Non, inquit, hoc magis nosti,

νων ἐαῶσα ἔφασκες ὑπὸ τοῦδε καπυντῆσθαι." ἠτιάσατό τις αὐτὸν τὸν υἱὸν ἀπορριπτοῦντα ὥσπερ οὐκ ἐξ αὐτοῦ γεγονότα· καὶ ὅς d)· „Καὶ τὸ φλέγμα," φησί, „καὶ τοὺς φθεῖρας ἐξ ἡμῶν ἄρρεν γενομένους, ἀλλ' ἀχρεῖα ὄντα ὡς πορρωτάτω ῥίπτομεν." ἐνδεξάμενος τὸ ἀργύριον παρὰ Διονυσίου, Πλάτωνος φέρων βιβλίον, πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, „Ἐγὼ μὲν γάρ," εἶπεν, „ἀργυρίων, Πλάτων δὲ βιβλίων ἐστὶν ἐνδεής." πρὸς τὸν εἰπόντα τίνος ἕνεκα ἐλέγχεται παρὰ Διονυσίου, „Οὗ ἕνεκα," φησίν, „οἱ ἄλλοι ἐλέγχουσιν." ἤτει Διονύσιον ἀργύριον, καὶ ὅς, 82. „Ἀλλὰ μήν ἔφης οὐκ ἀπορήσειν τὸν σοφόν·" ὁ δ' ὑπολαβών, „Δός," εἶπε, „καὶ περὶ τούτου ζητῶμεν." δόντος δέ, „Ὁρᾷς," ἔφη, „ὅτι οὐκ ἠπόρησα;" εἰπόντος πρὸς αὐτὸν Διονυσίου·

Ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύσεται,
κείνου ὅστι δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μολῇ dd)·

ὑπολαβών, „Οὐκ ἔστι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μολῇ." τοῦτο Διονυσίῳ φησιν ἐν τῷ περὶ βίων φιλοσόφων· ἄλλοι γὰρ εἰς Πλάτωνα e) ἀναφέρουσιν. ὀργισθεὶς πρὸς Αἰσχίνην μετ' οὐ πολύ, „Οὐ διαλλαχθησόμεθα, οὐ παυσόμεθα," εἶπε, „ληροῦν-

d) καὶ ὅς. Edit. Froben. omittit.
dd) *Ὅστις γὰρ — ἐλεύθερος μολῇ.* Versus sunt Sophoclis Fragmm. Incertt. ap. Brunck. LIV.
e) *Πλάτωνα.* Menagius coni. *Ζήνωνα.*

quam si per spinas densissimas ambulans dicere posses, Ista me pupugit. Causante quodam quod filium quasi non ex se natum proiiceret, An vero, inquit, ignoramus et pituitam et pediculos ex nobis gigni, quae tamen velut inutilia quam longissime proiicimus? Quum a Dionysio pecuniam ipse, Plato librum accepisset, insimulante ipsum quodam, Ego, inquit, pecuniis indigeo, Plato libris. Percontanti cuius rei gratia ipsum Dionysius argueret, Eius, ait, cuius arguunt caeteri. Postulabat pecuniam a Dionysio, et ille, Dixisti, inquit, non egere sapientem: Da, inquit ille, et postea de his quaeramus. et quum dedisset, Videsne, ait, me non indiguisse? Dicente ad eum Dionysio:

Qui ad tyrannum profiteiscitur,
illius est servus, quamvis liber advenerit,

subiecit,

Non est servus, si liber venit.

Hoc Diocles refert in libro de vitis philosophorum. Alii Platonem id dixisse tradunt. Iratus Aeschini, Nonne mox redibimus, ait, in gratiam, neque delirare desistemus? num exspectabis quoad quispiam nos scurra reconciliabit ad pocu-

τις, ἀλλὰ ἀνομενεῖς ἅως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ f);" καὶ ὅς, „Ἀσμένως," ἔφη· „Μνημόνευε τοίνυν," εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος, „ὅτι σοι πρότερος πρεσβύτερος ἐν προσῆλθον." καὶ ὁ Αἰσχίνης, „Εὖγε, νὴ τὴν Ἥραν, εὐλόγως εἶπας, ἐπεὶ πολλῷ μου βελτίων ὑπάρχεις· ἐγὼ μὲν γὰρ ἔχθρας, σὺ δὲ φιλίας ἄρχεις." καὶ ταῦτα μὲν εἰς αὐτὸν ἀνα-
V. φέρεται. Γεγόνασι δ' Ἀρίστιπποι τέσσαρες· περὶ οὗ τε ὁ λόγος καὶ δεύτερος ὁ τὰ περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς· τρίτος ὁ μητροδίδακτος, θυγατριδοῦς τοῦ πρώτου· τέταρτος ὁ ἐκ
VI. τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας. Τοῦ δὲ Κυρηναϊκοῦ φιλοσόφου φέρεται βιβλία τρία μὲν ἱστορίας τῶν κατὰ Λιβύην, ἀπεσταλμένα Διονυσίῳ g)· ἓν δὲ ἐν ᾧ διάλογοι πέντε καὶ εἴκοσιν, οἱ
84. μὲν Ἀτθίδι, οἱ δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ γεγραμμένοι οἵδε· Ἀρτάβαζος, πρὸς τοὺς ναυαγούς, πρὸς τοὺς φυγάδας, πρὸς πτωχόν, πρὸς Λαΐδα, πρὸς Πῶρον, πρὸς Λαΐδα περὶ τοῦ κατόπτρου, Ἑρμείας, Ἐνύπνιον, πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς κύλικος, Φιλόμηλος, πρὸς τοὺς οἰκείους, πρὸς τοὺς ἐπιτιμῶντας ὅτι κέκτηται οἶνον παλαιὸν καὶ ἑταίρας, πρὸς τοὺς ἐπιτιμῶντας ὅτι πολυτελῶς ὀψωνεῖ, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρήτην τὴν θυγατέρα h), πρὸς τὸν εἰς Ὀλυμπίαν γυμνάζοντα ἑαυτόν, Ἐρώτησις,

f) διαλλάξῃ. Edit. Froben. διαλέξῃ.
g) Διονυσίῳ. Edit. Froben. παρὰ διονυσίῳ.

la? et ille, Grato, inquit, animo: Memento ergo, ait Aristippus, quod ad te, quum maior essem natu, prior accessi. et Aeschines, Recte, inquit, per Iunonem dixisti: nam me multo profecto melior es: ego enim inimicitiarum, tu amicitiae princeps fuisti. Et ista quidem de illo referuntur. Fuerunt autem Aristippi quattuor. Primus iste de quo nobis sermo est: secundus qui Arcadiae historiam scripsit: tertius, qui quod a matre doctus esset, μητροδίδακτος dictus est, prioris nepos ex filia: quartus, ex nova Academia profectus. Huius autem Cyrenaici philosophi libri memorantur hi: tres historiae Libycae libri ad Dionysium missi, dialogi viginti quinque, alii quidem Attica, alii vero Dorica locutione scripti. Sunt autem hi: Artabazus, ad naufragos, ad fugitivos, ad mendicum, ad Laidem, ad Porum, ad Laidem de speculo, Hermias, Somnium, ad eum qui praeerat poculo, Philomelus, ad domesticos, ad increpantes quod vetus vinum scortaque possideret, ad vituperantes quod magnifice instrueret mensam, Epistola ad Areten filiam, ad eum qui se ipsum exercebat ad Olympia, Interrogatio, alia Inter-

ἄλλη Ἐρώτησις, Χρεία πρὸς Διονύσιον, ἄλλη ἐπὶ τῆς εἰκόνος, ἄλλη ἐπὶ τῇ Διονυσίου θυγατρός, πρὸς τὸν οἰόμενον ἀτιμάζεσθαι, πρὸς τὸν συμβουλεύειν ἐπιχειροῦντα. ἔνιοι δὲ καὶ δεκαεπτὰ αὐτὸν φασιν ἐξ γεγραφέναι, οἱ δ' οὐδ' ὅλως γράψαι· εἰ δ' ἔστι καὶ Σωσικράτης ὁ Ῥόδιος. κατὰ δὲ Σωτίωνα καὶ ἓν δευτέρῳ καὶ Παναίτιον ἔστιν αὐτῷ συγγράμματα τάδε· περὶ παιδείας, περὶ ἀρετῆς, Προτρεπτικός, Ἀρταβάζος, Ναυαγός, Φυγάδες, Διατριβῶν ἕξ, Χρειῶν τρία, πρὸς Λαΐδα, πρὸς Πῶρον, πρὸς Σωκράτην, περὶ τύχης. τέλος δ' ἀπέφαινε τὴν λείαν κίνησιν εἰς αἴσθησιν ἀναδιδομένην. Ἡμεῖς δ' ἐπειδὴ VII. τὸν βίον ἀνεγράψαμεν αὐτοῦ, φέρε νῦν διέλθωμεν τοὺς ἀπ' αὐτοῦ Κυρηναϊκούς, οἵτινες ἑαυτοὺς οἱ μὲν Ἡγησιακούς, οἱ δὲ Ἀννικερείους, οἱ δὲ Θεοδωρείους προσωνόμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπὸ Φαίδωνος, ὧν τοὺς κορυφαιοτάτους Ἐρετριακοὺς ἔχειν οὕτως ἰ)· Ἀριστίππου διήκουσεν ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη καὶ Αἰθίοψ κ) Πτολεμαεὺς καὶ Ἀντίπατρος Κυρηναῖος· Ἀρήτης δὲ Ἀριστιππος ὁ μητροδίδακτος ἐπικληθείς,

b) ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρήτην τὴν θυγατέρα. Hanc tanquam spuriam reiecit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 190.

i) Ἐρετριακοὺς ἔχειν οὕτως. Casaubonus Menagiusque coniiciebant Ἐρετριακοὺς ὠνόμαζον. ἔχει δὲ οὕτως. Improbat Rossius l. l. §. XIV. p. 36. sqq.

k) Αἰθίοψ. Scribebatur *αἰθίωψ*. Illud debetur Frobenio.

rogatio, Sententia ad Dionysium, alia de imagine, alia de Dionysii filia, ad eum qui arbitrabatur se contemptui et ignominiae haberi, ad eum qui consulere moliebatur. Quidam Exercitationum illum et sex libros explicuisse asserunt, alii prorsus scripsisse negant, ex quibus est Sosicrates Rhodius. Porro et Sotion in secundo et Panaetius haec illum scripsisse referunt: de disciplina, de virtute, Exhortatorius, Artabazus, Naufragi, Fugitivi, Exercitationum libri sex, Sententiarum libri tres, ad Laidem, ad Porum, ad Socratem, de fortuna. Finem vero definivit lenem motum ad sensum emanantem. Age vero, quoniam ipsius vitam descripsimus, nunc eos qui ab illo fluxere, Cyrenaicos suo ordine prosequamur. Ex his alii quidem Hegesiacos, Annicerios alii, alii Theodorios se ipsos appellavere. Sed et illos etiamnum qui a Phaedone manarunt, ex quibus Eretrici nobilissimi sunt, recensemus. Aristippum audivit Arete filia et Aethiops ex Ptolemaide et Cyrenaeus Antipater: Aretae vero auditor fuit Aristippus, matris discipulus cognominatus: eius vero Theo-

οὗ Θεόδωρος ὁ ἄθεος, εἶτα θεός. Ἀντιπάτρου δ' Ἐπιτιμήδης Κυρηναῖος, οὗ Παραισβάτης, οὗ Ἡγησίας ὁ πεισιθάνατος VIII. καὶ Ἀννίκηρις ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος l). Οἱ μὲν οὖν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς Ἀριστίππου μείναντες καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαγορευθέντες δόξαις ἐχρῶντο τοιαύταις. δύο πάθη ὑφίστασθαι, πόνον καὶ ἡδονήν· τὴν μὲν λείαν κίνησιν, τὴν ἡδο- 87. κήν, τὸν δὲ πόνον τραχεῖαν κίνησιν m). μὴ διαφέρειν τε ἡδονὴν ἡδονῆς, μηδὲ ἥδιόν τι n) εἶναι· καὶ τὴν μὲν εὐδοκητικὴν o) πᾶσι ζώοις, τὸν δ' ἀποκρουστικὸν p). ἡδονὴν μέντοι τὴν τοῦ σώματος, ἣν καὶ τέλος εἶναι, καθά φησι καὶ Παναίτιος ἐν τῷ περὶ τῶν αἱρέσεων, οὐ τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ οἷον ἀνοχλησίαν q), ἣν ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται, τέλος εἶναί φασιν r). δοκεῖ δ' αὐτοῖς καὶ τέλος εὐδαιμονίας διαφέρειν. τέλος μὲν γὰρ εἶναι τὴν κατὰ μέρος ἡδονήν, εὐδαιμονίαν δὲ τὸ ἐκ τῶν μερικῶν ἡδονῶν σύστημα, οἷς συναριθμοῦνται καὶ αἱ παρῳχημέναι καὶ

l) ὃ Πλάτωνα λυτρωσάμενος. Librario deberi putat Menagius.
m) τὴν μὲν λείαν — τραχεῖαν κίνησιν. Menagius coni. τὴν μέν, λείαν κίνησιν· τὸν δέ, τραχεῖαν κίνησιν. Probo.
n) ἥδιόν τι. Edit. Froben. ἴδιόν τι. Menag. ἡδεῖόν τι. Correxit Casaubonus cum Menagio in obss.
o) εὐδοκητήν. Edit. Froben. εὐδοκιτήν.
p) ἀποκρουστικόν. Menagius coni. ἀπόκρουστον.
q) ἀνοχλησίαν. Vid. Lobeck. Parergg. ad Phrynich. p. 730.
r) φασί. Menagius coni. φάς, ad Epicurum referens.

dorus, qui primo ἄθεος, deinde θεὸς appellatus est. Antipatrum Epitimedes Cyrenaeus audivit: eius Paraebates auditor fuit: Paraebatis Hegesias qui πεισιθάνατος est dictus et Anniceris a quo Plato redemptus est. At enim qui in Aristippi disciplina permanserunt et ab illo Cyrenaici sunt appellati, hisce opinionibus utuntur. Duas perturbationes ponunt, dolorem et voluptatem: voluptatem lenem motum, dolorem vero asperum motum appellantes. Nihil differre a voluptate voluptatem, neque esse alterum iucundius altero: atque illam quidem cunctas animantes appetere, hunc autem aspernari. Voluptatem autem corporis intelligunt, quam et finem esse dicunt, ut etiam Panaetius in libro de Sectis tradit, non tamen eam quae stabilis sit et in privatione dolorum consistit, et quasi turbationis immunitatem, quam probat Epicurus, finem esse dicunt. Videtur autem eis finis a beata vita differre: finem quippe esse particularem voluptatem, beatam autem vitam sive felicitatem voluptatum particularium constare conventu, quibus et praeteritae commu-

αἱ μέλλουσαι. εἶναί τε τὴν μερικὴν ἡδονὴν δι' αὐτὴν αἱρε-88.
τήν s)· τὴν δ' εὐδαιμονίαν οὐ δι' αὐτήν, ἀλλὰ διὰ τὰς κατὰ
μέρος ἡδονάς. πίστιν δ' εἶναι τοῦ τέλους t) εἶναι τὴν ἡδονὴν
τὸ ἀπροαιρέτως ἡμᾶς ἐκ παίδων ὁρμᾶσθαι πρὸς αὐτήν, καὶ
τυχόντας αὐτῆς μηθὲν ἐπιζητεῖν μηθέν τε οὕτω φεύγειν ὡς
τὴν ἐναντίαν αὐτῇ ἀλγηδόνα. εἶναι δὲ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν
κἂν ἀπὸ τῶν αἰσχιστάτων u) γένηται, καθά φησιν Ἱππόβο-
τος ἐν τῷ περὶ τῶν αἱρέσεων. εἰ γὰρ καὶ ἡ πρᾶξις ἄπορος
εἴη, ἀλλ' οὖν ἡ ἡδονὴ δι' αὐτὴν αἱρετὴ καὶ ἀγαθόν. ἡ δὲ 89.
τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ὡς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ, δο-
κεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονή· οὐδὲ ἡ ἀηδονία x) ἀλγηδών. ἐν κι-
νήσει γὰρ εἶναι ἀμφότερα, μὴ οὔσης τῆς ἀπονίας ἢ τῆς ἀη-
δονίας κινήσεως, ἐπεὶ ἡ ἀπονία οἱονεὶ καθεύδοντός ἐστι κα-
τάστασις. δύνασθαι δέ φασιν y) καὶ τὴν ἡδονὴν τινας μὴ αἱ-
ρεῖσθαι κατὰ διαστροφήν· οὐ πάσας μέντοι τὰς ψυχικὰς ἡδο-
νὰς καὶ ἀλγηδόνας ἐπὶ σωματικαῖς ἡδοναῖς καὶ ἀλγηδόσι γί-
νεσθαι. καὶ γὰρ ἐπὶ ψιλῇ τῇ τῆς πατρίδος εὐημερίᾳ ἥπερ τῇ

s) αἱρετήν. Menag. omittit.
t) τέλος. Edit. Froben. τέλους.
u) ἀσχημοτάτων. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 383.
x) ἀηδονία. Vid. Lobeck. Parergg. ad Phrynich. p. 729.
y) δύνασθαι δέ φασι. Edit. Froben. δύνασθαί φησι.

merantur et futurae. Particularem quoque voluptatem propter se eligendam, felicitatem vero non propter se ipsam, sed propter particulares voluptates expetendam. Testimonio nobis esse, finem habendam voluptatem, quod a pueris hanc nobis natura conciliaverit etiam absque iudicio rationis: et quum illa fruimur, nihil amplius inquirimus, quodque nihil aeque ac dolorem ei contrarium fugimus. Voluptatem praeterea bonum esse, etiamsi a turpissimis proveniat rebus, ut ait Hippobotus in libro de Sectis. Si enim foeda sit actio, voluptatem tamen per se ipsam eligendam esse, bonumque existimandam. Porro illa doloris amotio quam tuetur Epicurus, eis non videtur voluptas esse, neque privatio voluptatis dolor: utraque enim esse in motu constituta, quum non sit motus doloris voluptatisque privatio. Quippe doloris illa vacatio veluti dormientis status est. Posse quosdam aiunt voluptatem minime appetere per animi perversionem: non tamen omnes animi voluptates ac dolores in corporeis voluptatibus et doloribus fieri: quippe qualibet simplice ex patriae prosperitate sive privata felicitate gau-

ἐδίᾳ χαρὰν ἐγγίνεσθαι z). ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ μνήμην τῶν ἀγαθῶν ἢ προσδοκίαν ἡδονὴν φασιν a) ἀπεκλείεσθαι· ὅπερ
90. ἤρεσεν Ἐπικούρῳ. ἐκλύεται b) γὰρ τῷ χρόνῳ τὸ τῆς ψυχῆς πάθημα. λέγουσι δὲ μηδὲ κατὰ ψιλὴν τὴν ὅρασιν ἢ τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι ἡδονάς. τῶν γοῦν μιμουμένων θρήνους ἡδέως ἀκούομεν, τῶν δὲ κατὰ ἀλήθειαν ἀηδῶς. μέσας τε καταστάσεις ὠνόμαζον ἀηδονίαν καὶ ἀπονίαν. πολὺ μέντοι τῶν ψυχικῶν τὰς σωματικὰς ἀμείνους εἶναι, καὶ τὰς ὀχλήσεις χείρους τὰς σωματικάς· ὅθεν καὶ ταύταις κολάζεσθαι μᾶλλον τοὺς ἁμαρτάνοντας. χαλεπώτερον γὰρ τὸ πονεῖν, οἰκειότερον δὲ τὸ ἥδεσθαι bb) ὑπελάμβανον. ἔνθεν καὶ πλείονα οἰκονομίαν περὶ θάτερον ἐποροῦντο. διὸ καὶ καθ' αὑτὴν c) αἱρετῆς οὔσης τῆς ἡδονῆς τὰ ποιητικὰ ἐνίων ἡδονῶν ὀχληρὰ πολλάκις ἐναντιοῦσθαι· ὡς δυσκολώτατον αὐτοῖς φαίνεσθαι τὸν ἀθροισμὸν
91. τῶν ἡδονῶν εὐδαιμονίαν ποιοῦντας d). ἀρέσκει δ' αὐτοῖς

z) *χαρὰν ἐγγίνεσθαι.* „Videtur quid deesse, v. c. ὡς καὶ τοὐναντίον, aut quid simile: nihil enim est, quod respondeat τῷ ἀλγηδόνας.“ Menagius.

a) *φασιν.* Edit. Froben. *φησιν.*

b) *ἐκλύεται.* Casaubonus coni. *ἐκλύεσθαι.*

bb) *ἥδεσθαι.* Meric. Casaubonus coni. *ἄχθεσθαι.*

c) *καθ' αὑτήν.* Edit. Froben. *κατὰ ταυτην.* Menag. *καθ' αὐτήν.* Correxit Menagius.

d) *τὸν ἀθροισμὸν τῶν ἡδονῶν εὐδαιμονίαν ποιούντων.* Edit. Froben. cum cod. Arund. *εὐδαιμονίαν μὴ ποιούντων.* Cantabr. *ποιοῦντες.* Stephani lectionem *μὴ ποιοῦντα* deleta negatione praeoptabat Menagius, sed insuper coniiciens *ποιουσῶν.* At *ποιούντων* recte tuentur edit. Aldobrand. et Menag. itemque V. D. in Miscell. Obss.

dium gigni. Immo ne ex memoria quidem seu exspectatione bonorum voluptatem perfici dicunt: quod placet Epicuro. Nam tempore motum animi effluere. Quin ne solo quidem visu vel auditu voluptates constare posse, quando et eos qui lamentationes imitantur libenter audimus, veras autem illibenter atque iniucunde. Porro privationem huiusmodi aut voluptatis aut doloris medios status appellabant. Longe tamen esse praestantiores corporum quam animorum voluptates, deterioresque corporis quam animi affectiones: quocirca et his peccantes magis cruciari. Durius quippe dolere, laetari vero familiarius et gratius arbitrabantur, quocirca et maior illis erat corporis cura quam animi. Unde quum inde quoque constet per se eligendam voluptatem, pleraque tamen quae sunt efficientia quarundam voluptatum, quum sint molesta, saepe adversari: ut difficillima eis videatur volupta-

μήτε τὸν σοφὸν πάντα ἡδέως ζῆν, μήτε πάντα φαῦλον ἐπονώτερος, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον. ἀρμεῖ δὲ κἂν κατὰ μίαν τις παρεμπίπτουσαν ἡδέως ἐπαγαγὴ τὴν φρόνησιν ἀγαθὸν μὲν εἶναι λέγουσιν, οὐ δὲ ἑαυτὴν δὲ αἱρετήν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς περιγινόμενα· τὸν φίλον τῆς χρείας ἕνεκα· καὶ γὰρ μέρος σώματος, μέχρις ἂν παρῇ, ἀσπάζεσθαι. τῶν ἀρετῶν εἶναι καὶ περὶ τοὺς ἄφρονας συνίστασθαι. τὴν σωματικὴν ἄσκησιν συμβάλλεσθαι πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. τὸν σοφὸν μήτε φθονήσειν μήτε ἐρασθήσεσθαι ἢ δεισιδαιμονήσειν[e]· γίνεσθαι γὰρ ταῦτα παρὰ κενὴν δόξαν. λυπήσεσθαι, μέντοι καὶ φοβήσεσθαι· φυσικῶς γὰρ γίνεσθαι. καὶ τὸν πλοῦτον δὲ ποιητικὸν ἡδονῆς εἶναι, οὐ δὲ αὐτὸν αἱρετόν. τά τε πάθη κατειλῆφθαι. ἔλεγον οὖν αὐτά, οὐκ ἀφ' ὧν γίνεται, ἀφίσταντο δὲ καὶ τῶν φυσικῶν διὰ τὴν ἐμφαινομένην ἀκαταληψίαν· τῶν δὲ λογικῶν διὰ τὴν εὐχρηστίαν ἥπτοντο. Μελέαγρος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ δοξῶν καὶ Κλειτόμαχος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῶν αἱρέσεων φασὶν αὐτοὺς ἄχρηστα ἡγεῖσθαι τό τε φυσικὸν μέ- 92.

a. 1738. Vol. III. Tom. I. p. 151. Cf. Hermann. ad Viger. p. 715. sq. ed. tert.

e) *δεισιδαιμονήσειν.* Edit. Froben. *δεισιδαιμονίσειν.*

tum congeries, quae beatam vitam efficere possint. Placet autem eis neque sapientem semper in voluptate vivere, neque rursus insipientem semper in dolore, verum maiore ex parte sic utrumque affici. Satis autem esse, si quis vel per unam incidentem voluptatem suaviter afficiatur. Prudentiam quidem bonum esse asserunt, non autem propter se ipsam appetendam, sed eorum gratia quae nobis ex illa proveniunt. Amicum necessitatis causa amplectendum. Nam et corporis partes quamdiu adsunt, adamari. Virtutes quasdam imprudentibus quoque communes esse. Corporis exercitationem conferre ad virtutem capessendam. Sapientem nunquam invidia laboraturum, neque cupiditati neque superstitioni unquam cessurum: ista enim ex inani opinione contingere. Metu tamen et dolore pulsari: id quippe naturaliter fieri. Divitias praeterea voluptates efficere, neque per se appetendas. Perturbationes item comprehendi posse dicebant, non autem etiam ex quibus fiunt, sed ipsas. Naturalium rerum inquisitionem omittebant, quod comprehendi non posse manifeste colligerent. Eloquentiam propter summum eius usum attingebant. Tamen Meleagri sententia est in secundo de Opinionibus et Clitomachi in primo de Sectis eos et physicam et dialecticam aeque aspernari. Posse enim et

ρος καὶ τὸ διαλεκτικόν. δύνασθαι γὰρ καὶ εὖ λέγειν καὶ δυσ-
ειδαιμονίας ἐκτὸς εἶναι καὶ τὸν περὶ θανάτου φόβον ἐκφεύ-
93. γειν τὸν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν λόγον ἐκμεμαθηκότα. μη-
δέν τε εἶναι φύσει δίκαιον ἢ καλὸν ἢ αἰσχρόν, ἀλλὰ νόμῳ καὶ
ἔθει. σ᾽ μέντοι σπουδαῖος οὐδὲν ἄτοπον πράξει διὰ τὰς ἐπι-
κειμένας ζημίας καὶ δόξας· εἶναι δὲ τὸν σοφόν. προκοπήν τε f)
ἀπολείπουσι καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. φασὶ
δὲ καὶ λυπεῖσθαι ἄλλον ἄλλου μᾶλλον, καὶ τὰς αἰσθήσεις μὴ
IX. πάντοτε ἀληθεύειν. Οἱ δὲ Ἡγησιακοὶ λεγόμενοι σκοποὺς μὲν
εἶχον τοὺς αὐτούς, ἡδονὴν καὶ πόνον. μήτε δὲ χάριν τιg) εἶ-
ναι μήτε φιλίαν μήτε εὐεργεσίαν, διὰ τὸ μὴ δι᾽ αὐτὰ ταῦ-
τα αἱρεῖσθαι ἡμᾶς αὐτά, ἀλλὰ διὰ τὰς χρείας αὐτάς, ἂν
94. ἀπόντων μηδ᾽ ἐκεῖνα ὑπάρχειν. τὴν εὐδαιμονίαν ὅλως ἀδύ-
νατον εἶναι· τὸ μὲν γὰρ σῶμα πολλῶν ἀναπεπλῆσθαι παθη-
μάτων, τὴν δὲ ψυχὴν συμπαθεῖν τῷ σώματι καὶ ταράττε-
σθαι, τὴν δὲ τύχην πολλὰ τῶν κατ᾽ ἐλπίδα κωλύειν· ὥστε
διὰ ταῦτα ἀνύπαρκτον τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι. τήν τε ζωὴν
καὶ τὸν θάνατον αἱρετόν. φύσει τε οὐδὲν ἡδὺ ἢ ἀηδὲς ὑπε-

f) εἶναι δὲ τὸν σοφόν. προκοπήν τι. Legebatur εἶναι δὲ τὸν σοφὸν προκοπήν τε. Correxit Casaubonus.

g) χάριν τε. Edit. Froben. χάριν τινά.

apte dicere et extra superstitionem esse mortisque metum effugere, qui rationem bonorum malorumque didicerit. Nihilque natura iustum esse aut honestum vel turpe, sed consuetudine ac lege. Vir tamen bonus nihil agit perperam ob imminentia damna opinionesque sinistras evitandas: esse autem sapientem. Atque etiam profectum quendam in philosophia vel in caeteris bonis et honestis artibus relinquunt. Aiunt et dolore affici alium alio magis, sensusque non semper vera nuntiare. Verum enim vero ii qui dicuntur Hegesiaci eandem sane de voluptate ac dolore habuere sententiam: praeterea neque gratum esse aliquid, neque amicitiam, neque beneficentiam, quod ista non per se ipsa appetámus, sed usus ac necessitatis gratia ac propter ea, quae si absint, illa ne subsistere quidem. Fieri autem non posse ut cumulate contingat beata vita: corpus quippe morbis multis passionibusque affligi, animum vero simul cum corpore pati et una turbari, complura item quae speremus a fortuna impediri: propter ista igitur atque huiusmodi beatam vitam non posse obtineri. Vitam praeterea ac mortem eligendam.

λάμβανον h)· διὰ δὲ σπάνιν ἢ ξενισμὸν ἢ κόρον τοὺς μὲν ἥδεσθαι, τοὺς δ' ἀηδῶς ἔχειν. πενίαν καὶ πλοῦτον πρὸς ἡδονῆς λόγον εἶναι οὐδέν· μὴ γὰρ διαφερόντως ἥδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας. δουλείαν ἐπίσης ἐλευθερίᾳ ἀδιάφορον πρὸς ἡδονῆς μέτρον, καὶ εὐγένειαν δυςγενείᾳ, καὶ δόξαν ἀδοξίᾳ. καὶ τῷ μὲν ἄφρονι τὸ ζῆν λυσιτελὲς εἶναι· τῷ δὲ 95.
φρονίμῳ ἀδιάφορον. τόν τε σοφὸν ἑαυτοῦ ἕνεκα πάντα πράξειν· οὐδένα γὰρ ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων ἐπίσης ἄξιον αὐτῷ. πᾶν γὰρ τὰ μέγιστα δοκῇ παρ' ἄλλου i) καρποῦσθαι, μὴ εἶναι ἀντάξια ὧν αὐτὸς παρίσχει. ἀνῄρουν δὲ καὶ τὰς αἰσθήσεις οὐκ ἀκριβούσας τὴν ἐπίγνωσιν, τῶν τ' εὐλόγως k) φαινομένων πάντα πράττειν. ἔλεγον τὰ ἁμαρτήματα συγγνώμης τυγχάνειν kk)· οὐ γὰρ ἑκόντα ἁμαρτάνειν, ἀλλά τινι πάθει πιεζόμενον l). καὶ μὴ μισήσειν, μᾶλλον δὲ μεταδιδάξειν. τόν τε σοφὸν οὐχ οὕτω πλεονάσειν ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν αἱρέσει, ὡς ἐν τῇ τῶν κακῶν φυγῇ, τέλος τιθέμενον τὸ μὴ ἐπιπόνως ζῆν 96.
μηδὲ λυπηρῶς· ὃ δὴ περιγίνεσθαι τοῖς ἀδιαφορήσασι περὶ τὰ

h) ὑπελάμβανον. Menag. ἐπελάμβανον. Illud praeter Froben. et Stephan. confirmant codd. Cantabr. et Arund.
i) ἄλλου. Legebatur αὐτοῦ. Emendavit Menagius in obss.
k) εὐλόγως. Edit. Froben. ἀλόγως. Meric. Casaubonus coni. τό τ' εὐλόγως φαινόμενον πάντα πράττειν.
kk) τυγχάνειν. Casaubonus coni. τυγχάνειν δεῖν.
l) πιεζόμενον. Menag. κατηναγκασμένον.

Natura item suave atque insuave nihil opinabantur: caeterum propter rerum vel raritatem vel novitatem vel satietatem laetari alios, alios angi. Divitias vel paupertatem nihil ad voluptatis valere rationem: neque enim aliter ea voluptate divites quam pauperes affici. Servitutem aeque atque libertatem, nobilitatem atque ignobilitatem, gloriam vel ignominiam nihil differre ad voluptatis modum. Atque insipienti quidem expedire, si vivat, id vero sapienti indifferens esse. Sapientem sui ipsius gratia cuncta facturum: alium quippe neminem aeque ac se dignum arbitrari. Quamlibet enim ingentia videatur ab alio consequutus, non tamen eorum quae ipse praestiterit, merita aequare. Tollebant et sensus, quod certam non inferunt notionem. Item quae rationi consentanea videantur omnia facienda. Peccata veniam dicebant promereri: neque enim sponte aliquem peccare, sed aliqua perturbatione coactum. Non odio quemquam habiturum, sed potius eruditurum. Sapientem non adeo in bonorum electione inhaesurum, ut in malorum fu-

X. ποιητικὰ τῆς ἡδονῆς. Οἱ δ' Ἀννικέρειοι τὰ μὲν ἄλλα κατὰ ταὐτὰ τούτοις. ἀπέλιπον δὲ καὶ φιλίαν ἐν βίῳ καὶ χάριν καὶ πρὸς γονέας τιμὴν καὶ ὑπὲρ πατρίδος τι πράξειν. ὅθεν διὰ ταῦτα, κἂν ὀχλήσεις ἀναδέξηται ὁ σοφός, οὐδὲν ἧττον εὐδαιμονήσει, κἂν ὀλίγα ἡδέα περιγένηται αὐτῷ. τήν τε τοῦ φίλου εὐδαιμονίαν δι' αὐτὴν μὴ εἶναι αἱρετήν· μηδὲ γὰρ αἰσθητὴν τῷ πέλας ὑπάρχειν. μὴ εἶναί τε αὐτάρκη τὸν λόγον πρὸς τὸ θαρρῆσαι καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γενέσθαι· δεῖν δὲ ἀφεθίζεσθαι διὰ τὴν ἐκ πολλοῦ συντραφεῖσαν
97. ἡμῖν φαύλην διάθεσιν. τόν τε φίλον μὴ διὰ τὰς χρείας μόνον ἀποδέχεσθαι, ὧν ὑπολειπουσῶν μὴ ἐπιστρέφεσθαι· ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν γεγονυῖαν εὔνοιαν, ἧς ἕνεκα καὶ πόνους ὑπομένειν m). καίτοι τιθέμενον ἡδονὴν τέλος καὶ ἀχθόμενον ἐπὶ τῷ στέρεσθαι αὐτῆς ὅμως ἑκουσίως ὑπομένειν διὰ τὴν πρὸς
XI. τὸν φίλον στοργήν. Οἱ δὲ Θεοδώρειοι κληθέντες τὴν μὲν ὀνομασίαν ἔσπασαν ἀπὸ Θεοδώρου τοῦ προγεγραμμένου, καὶ δό-
XII. γμασιν ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῦ. Ἦν δὲ ὁ Θεόδωρος παντάπασιν

m) ὑπομένειν. Casaubonus coni. hic et infra ὑπομενεῖν.

ga? finem constituendo, ut neque in labore neque in dolore vivatur. Idque eos assequi qui circa voluptatum materiam neutram in partem inclinatiores sunt. Porro Annicerii in caeteris ab istis non dissentiunt. Relinquunt autem amicitiam in vita et gratiam, honoremque adversus parentes, et pro patria praeclarum aliquod facinus. Quocirca quamvis molestias sapiens ac negotia subeat, nihilominus beate victurum, etsi minimum voluptatis illi suppetierit. Amici felicitatem non per se appetendam: neque enim proximi patere sensui, neque satis esse in ratione momenti, ut confidere possimus et multorum opinione celsiores evadere: oportere vero in optimis quibusque assuefieri propter inolitam et insitam nobis affectionem vitiosam. Amicum non propter usum ac necessitatem solum suscipiendum, quae profecto si desinit, non erit ille aversandus: verum etiam propter insitam benevolentiam, cuius gratia dolores quoque esse subeundos. Quamvis enim finem in voluptate constituant doleantque si illa privari contingat, sponte tamen sustinendos labores volunt pro summo in amicum studio affectuque singulari. Qui autem Theodorii sunt appellati, a Theodoro quem praediximus traxere cognomen, eiusque decretis usi sunt. Porro Theodorus ipse omnes de diis opiniones sustu-

ἀναιρῶν τὰς περὶ θεῶν δόξας· καὶ αὐτοῦ περιετύχομεν βιβλίῳ ἐπιγραφομένῳ περὶ θεῶν, οὐκ εὐκαταφρονήτῳ· ἐξ οὗ φασιν Ἐπίκουρον τὰ πλεῖστα λαβόντα n) εἰπεῖν. ἤκουσε δὲ καὶ 98.
Ἀννικέριδος ὁ Θεόδωρος καὶ Διονυσίου τοῦ διαλεκτικοῦ, καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν φιλοσόφων Διαδοχαῖς. Τέλος δὲ XIII.
ὑπελάμβανε χαρὰν καὶ λύπην· τὴν μὲν ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ ἐπὶ ἀφροσύνῃ· ἀγαθὰ δὲ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ τὰς ἐναντίας ἕξεις, μέσα δὲ ἡδονὴν καὶ πόνον. ἀνῄρει δὲ καὶ φιλίαν, διὰ τὸ μήτε ἐν ἄφροσιν αὐτὴν εἶναι, μήτ' ἐν σοφοῖς. τοῖς μὲν γὰρ τῆς χρείας ἀναιρεθείσης καὶ τὴν φιλίαν ἐκποδὼν εἶναι· τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρκεις ὑπάρχοντας μὴ δεῖσθαι φίλων. ἔλεγε δὲ καὶ εὔλογον εἶναι τὸν σπουδαῖον μὴ ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτόν o)· οὐ γὰρ ἀποβάλλειν p) τὴν φρόνησιν ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας. εἶναί τε πα- 99.
τρίδα τὸν κόσμον. κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλήσειν ἐν καιρῷ· μηδὲν γὰρ εἶναι τούτων αἰσχρὸν φύσει, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἱρομένης q), ἣ σύγκειται ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς. φανερῶς δὲ τοῖς ἐρωμένοις ἄνευ πάσης ὑφοράσεως χρήσεσθαι τὸν σοφόν. διὸ καὶ τοιούτους λόγους

n) τὰ πλεῖστα λαβόντα. R λαβόντα τὰ πλεῖστα.
o) αὐτόν. Menag. ἑαυτόν.
p) ἀποβάλλειν. Menag. ἀποβαλεῖν.
q) αἱρομένης. Edit. Froben. αἱρουμένης.

lit. Denique librum ipsius de diis inscriptum offendimus non contemnendum, ex quo et Epicurum complura sumpsisse asserunt. Audivit autem Anniceridem Dionysiumque dialecticum, ut ait Antisthenes in philosophorum Successionibus. Finem opinatus est gaudium et moerorem: alterum constare prudentia, alterum vero imprudentia. Bona esse prudentiam atque iustitiam: mala vero contrarios habitus: media voluptatem et dolorem. Sustulit et amicitiam, quod ea neque insipientibus adsit neque sapientibus. In illis enim sublato usu amicitiam quoque evanescere. Sapientes vero quum sibi ipsis sufficiant, amicis non indigere. Probabile dicebat prudentem virum non se ipsum pro patria periculis exponere: neque enim pro insipientium commodia amittendam esse prudentiam. Esseque patriam mundum. Furto quoque et adulterio et sacrilegio, quum tempestivum erit, daturum operam sapientem. Nihil quippe horum turpe natura esse, si auferatur de hisce vulgaris opinio, quae e stultorum imperitorumque plebecula conflata est. Sapientem pu-

ἠρώτα· „Ἆρά γε γυνὴ γραμματικὴ χρήσιμος ἂν εἴη παρ' ὅσον γραμματικὴ ἐστι;" „Ναί." „Καὶ παῖς καὶ νεανίσκος χρήσιμος ἂν εἴη παρ' ὅσον γραμματικός ἐστι;" „Ναί." „Οὐκοῦν καὶ γυνὴ καλὴ χρησίμη ἂν εἴη παρ' ὅσον καλή ἐστι, καὶ παῖς καὶ νεανίσκος καλὸς χρήσιμος ἂν εἴη παρ' ὅσον καλός ἐστι;" „Ναί." „Καὶ παῖς ἄρα καὶ νεανίσκος καλὸς πρὸς τοῦτ' ἂν εἴη χρήσιμος πρὸς ὃ
100. καλός ἐστι;" „Ναί." „Ἔστι δὲ χρήσιμος πρὸς τὸ πλησιάζειν." ὧν διδομένων ἐπῆγεν, „Οὐκοῦν εἴ τις πλησιασμῷ χρῷτο παρ' ὅσον χρήσιμός ἐστιν, οὐ διαμαρτάνει· οὐδ' εἰ ἄρα κάλλει χρήσαιτο παρ' ὅσον χρήσιμόν ἐστι, διαμαρτήσεται." τοιαῦτα ἄττα
XIV. διερωτῶν ἴσχνε τῷ λόγῳ. Δοκεῖ δὲ θεὸς κληθῆναι, Στίλπωνος αὐτὸν ἐρωτήσαντος οὕτως, „Ἆρά γε, Θεόδωρε, ὃ εἶναι φῄς, τοῦτο καὶ εἶ;" ἐπινεύσαντος δὲ, „Θῄς δ' εἶναι θεός;" τοῦ δ' ὁμολογήσαντος, „Θεὸς εἶ ἄρα," ἔφη. δεξαμένου δὲ ἀσμένως, γελάσας φησὶν, „Ἀλλ', ὦ μόχθηρε, τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ κολοιὸς
101. ἂν ὁμολογήσειας εἶναι καὶ ἄλλα μυρία." ὁ δ' οὖν Θεόδωρος προσκαθίσας ποτὲ Εὐρυκλείδῃ τῷ ἱεροφάντῃ, „Λέγε μοι," ἔφη, „Εὐρυκλείδη, τίνες εἰσὶν οἱ ἀσεβοῦντες περὶ τὰ μυστήρια;" εἰπόντος δ' ἐκείνου, „Οἱ τοῖς ἀμυήτοις αὐτὰ ἐκφέροντες," „Ἆρ'
XV. βεῖς ἄρα," ἔφη, „καὶ σὺ τοῖς ἀμυήτοις διηγούμενος." Καὶ μέν-

blice absque ullo pudore ac suspicione amoribus suis serviturum. Aiebatque istiusmodi argutiis, Nonne mulier litteris instructa utilis erit, quia litterata est? ita. et puer itidem et adolescens utilis erit, quia litteras callet? ita sane. Et mulier igitur utilis est, quia pulchra est, et puer et adolescens utilis erit, quia formosus est? ita sane. Puer igitur et adolescens pulcher et ad hoc erit profecto utilis ad quod formosus natus est? assentiebatur. Est autem utilis ut ei quis congrediatur. Quibus concessis inferebat, Si quis ita utatur eiusmodi congressione quando id utile est, non peccabit neque igitur si utatur pulchritudine, dum id utile est, peccat. His igitur atque huiusmodi interrogatiunculis auditores capiebat. Videtur autem idcirco appellatus Deus, quod quum illum Stilpo percontatus esset, Putasne, Theodore, te id esse quod dicaris? atque ille fateretur: Deus ergo, inquit, es. Id quum ille grate accepisset, subridens ait, Atqui, infelix, inquit, ea ratione et graculum te esse fatereris et alia huiusmodi innumera. Quum assideret aliquando Theodorus Euryclidi hierophantae, Dic mihi, ait, Euryclides, quinam sint qui circa mysteria impii sunt? quum respondisset eos esse qui ea nondum initiatis aperirent: Et tu ergo, inquit, im-

τοι παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν εἰς Ἄρειον ἀναχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς ἐρρύσατο. Ἀμφικράτης δὲ ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησι κώνειον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα. Διατρίβων δὲ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου ἀπε- XVI
στάλη ποθ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Λυσίμαχον πρεσβευτής. ὅτε καὶ 102.
παρρησιαζομένῳ φησὶν ὁ Λυσίμαχος, „Λέγε μοι, Θεόδωρε, οὐ σὺ ὁ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν;“ καὶ ὅς, „Ὀρθῶς ἀκήκοας· ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Διόνυσον, ἐξέβαλε.“ πάλιν δ' εἰπόντος τοῦ Λυσιμάχου, „Βλέπε ὅπως μὴ παρέσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι,“ „Οὐκ ἄν,“ ἔφη, „ἂν μὴ Πτολεμαῖος ἀποστείλῃ.“ Μύθρου δὲ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Λυσιμάχου παρεστῶτος καὶ εἰπόντος, „Ἔοικας σὺ μὴ μόνον θεοὺς ἀγνοεῖν ἀλλὰ καὶ βασιλέας,“ „Πῶς,“ εἶπεν, „ἀγνοῶ ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὄντα νομίζω;“ Φασὶ δέ ποτε ἐν Κορίν- XVII.
θῳ παρέρχεσθαι αὐτὸν συχνοὺς ἐπαγόμενον μαθητάς, Μητροκλέα r) δὲ τὸν κυνικὸν σκάνδικας πλύνοντα εἰπεῖν, „Σὺ ὁ σοφιστὴς οὐκ ἂν τοσούτων ἔχρῃζες μαθητῶν, εἰ λάχανα ἔπλυνες;“ τὸν δ' ὑπολαβόντα εἰπεῖν s), „Καὶ σὺ εἴπερ ἀνθρώποις ss)

r) *Μητροκλέα.* Apud Berglerum ad Alciphron. Epistt. III. 49. p. 686. scriptum est *Μητρόδωρον.*
s) *σὺ ὁ σοφιστὴς — ὑπολαβόντα εἰπεῖν.* Edit. Froben. omittit.
ss) *ἀνθρώποις.* Menag. *τοῖς ἀνθρώποις.*

pius es, qui ista nondum initiatis enarres. Parum autem abfuit, quin periclitaretur ne traheretur in Arium pagum, nisi eum Demetrius Phalereus eruisset. Amphicrates vero in libro de viris illustribus ait illum damnatum venenumque bibisse. Quum vero apud Ptolemaeum Lagi filium moraretur, legatus aliquando ad Lysimachum ab illo missus est. Magna vero fiducia utenti ait Lysimachus, Dic mihi, Theodore, nonne tu Athenis excidisti? et ille, Recte iudicas, inquit: nam me Atheniensium civitas ferre non valens, non secus ac Semele Dionysium, expulit. Rursus dicenti Lysimacho, Cave ne ulterius ad nos proficiscare, Non, inquit, revertar, nisi me mittat Ptolemaeus. Aderat Mythrus Lysimachi dispensator: is quum diceret, Videris non solum deos, verum et reges ignorare: Quo pacto, inquit, illos ignoro, quandoquidem te diis inimicum puto? Fertur quum aliquando Corinthum venisset magna discipulorum turba comitatus, et Metrocles Cynicus scandices abluens ei diceret, At tu sophista nequaquam multis discipulis egeres, si olera dilueres: dixisse, Et tu si cum homini-

103. ἤδεις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν τούτοις τοῖς t) λαχάνοις ἐχρῶ." τὸ δ' ὅμοιον ἀναφέρεται, καθάπερ προείρηται, εἰς τε Διογένη καὶ Ἀρι-
XVIII. στιππον. Τοιοῦτος μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ τούτοις. τελευταῖον δ' εἰς Κυρήνην ἀπελθὼν καὶ Μάγᾳ u) συμβιοὺς ἐν πάσῃ τιμῇ διετέλει τυγχάνων. ἔνθεν τὸ πρῶτον ἐκβαλλόμενος λέγεται χαρίεν τι εἰπεῖν· ἔφη γάρ, „Κακῶς x) ποιεῖτε, ἄνδρες Κυρη-
XIX. ναῖοι, ἐκ τῆς Λιβύης εἰς τὴν Ἑλλάδα με ἐξορίζοντες." Θεόδωροι δὲ γεγόνασιν εἴκοσι· πρῶτος Σάμιος, υἱὸς Ῥοίκου. οὗτός ἐστιν ὁ συμβουλεύσας ἄνθρακας ὑποτεθῆναι τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ νεώ· καθύγρου γὰρ ὄντος τοῦ τόπου τοὺς ἄνθρακας ἔφη τὸ ξυλῶδες ἀποβαλόντας αὐτὸ τὸ στερεὸν ἀπαθὲς ἔχειν ὕδατι. δεύτερος Κυρηναῖος, γεωμέτρης οὗ διήκουσε Πλάτων· τρίτος ὁ προγεγραμμένος φιλόσοφος· τέταρτος οὗ τὸ φωνασκικὸν y) φέρεται βιβλίον παγκαλον z)·
104. πέμπτος ὁ περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Τερπάνδρου· ἕκτος στωϊκός· ἕβδομος ὁ τὰ περὶ Ῥωμαίων πεπραγματευμένος· ὄγδοος Συρακόσιος a), περὶ τακτι-

t) τοῖς. Edit. Froben. et Menag. omittunt. Addidi cum Stephano et Berglero ad Alciphron. Epistt. III. 49. p. 886.
u) Μάγᾳ. Legebatur Μαρίῳ. Emendavit Palmerius apud Menagium p. 71 F. Cf. Meinekius Menandr. et Philem. Rell. p. XLIV.
x) κακῶς. H. Stephanus Praefat. ad Diog. Laert. coni. καλῶς.
y) φωνασκικόν. Menag. φωνασικόν.
z) παγκαλον. Edit. Froben. πώμαλον.
a) Συρακόσιος. Scribebatur Συρακούσιος.

bus conversari didicisses, profecto istis oleribus non uterere. Simile quiddam, ut suo loco diximus, de Diogene et Aristippo memoratur. Huiusmodi Theodori fuisse vitam ac doctrinam comperimus. Demum vero Cyrenen profectus apud Magam in pretio diu vixit: ubi quum primum eiiceretur, non illepidum quiddam dixisse fertur, Male, inquit, facitis, viri Cyrenaici, qui me ex Libya in Graeciam exulem agitis. Fuerunt autem Theodori viginti. Primus Samius Rhoeci filius, qui consuluit carbones fundamentis Ephesini templi subiici. nam quum humidus esset locus, carbones ait reiecta ligni natura soliditatem accipere humori inviolabilem. Secundus Cyrenaicus geometra, cuius et Plato auditor fuit: tertius hic ipse philosophus: quartus cuius fertur libellus de vocis exercitatione: quintus qui de modulatoribus scripsit, a Terpandro initium sumens: sextus Stoicus: septimus qui Romanas res conscripsit: octavus Syracusanus, qui de re militari scripsit: nonus Byzantius, in causis civili-

κῶν γεγραφώς· ἔνατος Βυζάντιος, ὁ b) ἀπὸ λόγων πολιτικῶν· δέκατος ὁμοίως, οὗ Ἀριστοτέλης μνημονεύει διὰ τῆς ἐπιτομῆς τῶν ῥητόρων· ἑνδέκατος Θηβαῖος, ἀνδριαντοποιός· δωδέκατος ζωγράφος, οὗ μέμνηται Πολέμων· τρισκαιδέκατος ζωγράφος, Ἀθηναῖος, ὑπὲρ οὗ γράφει Μηνόδοτος· τεσσαρεσκαιδέκατος Ἐφέσιος, ζωγράφος, οὗ μέμνηται Θεοφάνης ἐν τῷ περὶ γραφικῆς· πεντεκαιδέκατος ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· ἑκκαιδέκατος c) γεγραφὼς περὶ ποιητῶν· ἑπταικαιδέκατος ἰατρός, Ἀθηναίου μαθητής· ὀκτωκαιδέκατος Χῖος, φιλόσοφος στωϊκός· ἐννεακαιδέκατος Μιλήσιος, καὶ αὐτὸς στωϊκὸς φιλόσοφος· εἰκοστὸς ποιητὴς τραγῳδίας.

b) ὁ. Restituit Menagius in obss. p. 72. A.
c) ἑπταικαίδεκατος. Edit. Froben. ἑξαικαίδεκατος.

bus clarus: decimus similiter, cuius et Aristoteles in oratorum Epitome mentionem facit: undecimus Thebanus, sculptor: duodecimus pictor, cuius et Polemo meminit: decimus tertius Atheniensis, pictor, de quo Menodorus scribit: decimus quartus Ephesius, pictor, cuius Theophanes in libro de pictura meminit: decimus quintus epigrammatum poeta: decimus sextus qui de poetis scripsit: decimus septimus medicus, Athenaei discipulus: decimus octavus Chius, philosophus Stoicus: decimus nonus Milesius, et ipse philosophus Stoicus: vicesimus tragoediarum scriptor.

CAPUT IX.

Φ Α Ι Δ Ω Ν.

I. Φαίδων Ἠλεῖος, τῶν ὑπατρωδῶν, συνεάλω τῇ πατρίδι καὶ
105. ἠναγκάσθη στῆναι ἐπ' οἰκήματος· ἀλλὰ τὸ θυρίον προστι-
θεὶς a) μετεῖχε Σωκράτους, ἕως αὐτὸν λυτρώσασθαι τοὺς
περὶ Ἀλκιβιάδην ἢ Κρίτωνα προὔτρεψε· καὶ τοὐντεῦθεν ἐλευ-
θερίως ἐφιλοσόφει. Ἱερώνυμος δ' ἐν τῷ περὶ ἐποχῆς καθα-
II. πτόμενος δοῦλον αὐτὸν εἴρηκε. Διαλόγους δὲ συνέγραψε γνη-
σίους μὲν Ζώπυρον, Σίμωνα καὶ διαταζόμενον b) Νικίαν,
Μήδιον c), ὃν φασί τινες Αἰσχίνου, οἱ δὲ Πολυαίνου· Ἀντί-
μαχον ἢ Πρεσβύτας· καὶ οὗτος διατάσσεται· Σκυθικοὺς λό-
III. γους d)· καὶ τούτους τινὲς Αἰσχίνου φασί. Διάδοχος δ' αὐτοῦ

a) τῷ θυρίον (scribebatur θύριον) προστιθείς. Casaubonus coni. τῷ θυρίῳ προστεθείς, Menagius πρὸς ἑταιριαμὸν προτεθείς. Vulgatam optime defenderunt Kuehnius ad h. l. et Wesselingius Lect. publ. de Fragm. Orphei ad calcem Valckenar. Diatr. de Aristobulo p. 130. ed. Luzac.

b) καὶ διαταζόμενον — Σκυθικοὺς λόγους. Edit. Froben. καὶ διατάτας. καὶ οὗτος διατάζεται. σκυτικοὺς λόγους.

c) Μήδιον. Ita cum Stephano scripsi. Menag. Μηδεῖον.

d) Σκυθικούς. Edit. Froben. et Aldobrand. cum codd. Cantabr. et Arund. σκυτικούς.

PHAEDON.

Phaedon Eliensis nobili familia, una cum patria captus coactus est in lupanari sedere: sed ianuam occludens Socratis utebatur disciplina, quoad ipsum Alcibiades seu Crito Socrate monente redimeret: ex quo liberaliter philosophiae operam dedit. Hunc Hieronymus in libro de assensu retinendo servum fuisse asseverat. Scripsit autem dialogos de quibus nihil dubitatur, Zopyrum et Simonem: de Nicia controversia est: Medum quem Aeschinis esse plerique tradunt, alii vero Polyaeni: Antimachum sive Senes, de quo et ipso ambigitur. Scythicos sermones etiam quidam Aeschinis

Πλειστανος e) Ἠλεῖος, καὶ τρίτος ἀπ' αὐτοῦ οἱ περὶ Μενέδημον τὸν Ἐρετριέα καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Φλιάσιον, μετάγοντες ἀπὸ Στίλπωνος. καὶ ἕως μὲν τούτων Ἠλειακοὶ προσηγορεύοντο, ἀπὸ δὲ Μενεδήμου Ἐρετριακοί· περὶ οὗ λέξομεν ἐν ὑστέρῳ διὰ τὸ καὶ αὐτὸν κατάρχειν αἱρέσεως.

e) Πλείστανος. Menagius coni. Πλειστῶναξ.

esse asseverant. Successor autem eius fuit Plistanus Eliensis, et ab eo tertius Menedemus Eretricus Asclepiadesque Phliasius a Stilpone profecti. Atque usque ad eos Eliaci sunt appellati, a Menedemo autem Eretriaci: de quo postea dicemus idcirco quod ipse sectae princeps atque auctor fuerit.

CAPUT X.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ.

I. 106. Εὐκλείδης ἀπὸ Μεγάρων τῶν πρὸς Ἰσθμῷ, ἢ Γελῷος κατ' ἐνίους, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς. οὗτος καὶ τὰ Παρμενίδεια μετεχειρίζετο, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Μεγαρικοὶ προσηγορεύοντο, εἶτ' Ἐριστικοί, ὕστερον δὲ Διαλεκτικοί, οὓς οὕτως ὠνόμασε πρῶτος Διονύσιος ὁ Καρχηδόνιος a), διὰ τὸ πρὸς ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν τοὺς λόγους διατίθεσθαι. πρὸς τοῦτόν φησιν ὁ Ἑρμόδωρος ἀφικέσθαι Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους μετὰ b) τὴν Σωκράτους τελευτήν, δείσαντας II. τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. Οὗτος ἓν τὸ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον· ὁτὲ μὲν γὰρ φρόνησιν, ὁτὲ δὲ θεὸν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά. τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ 107. ἀγαθῷ ἀνῄρει, μὴ εἶναι φάσκων. ταῖς τε ἀποδείξεσιν ἐνίστατο οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν. καὶ τὸν διὰ παραβολῆς λόγον ἀνῄρει, λέγων ἤτοι ἐξ ὁμοίων αὐτὸν ἢ ἐξ ἀνο-

a) Καρχηδόνιος. Ionsius Hist. Philos. III. 8. coni. Χαλκηδόνιος.
b) μετά. Edit. Froben. κατά.

EUCLIDES.

Euclides Megaris oppido quod Isthmo adiacet, sive secundum quosdam Gelous, ut in Successionibus tradit Alexander. Parmenidis librorum in primis studiosus fuit. Ab eo Megarici denominati sunt, qui postea Litigiosi, postremo Dialectici sunt appellati. Quos ita primus Dionysius Carthaginiensis idcirco appellavit quod interrogando ac respondendo sermones librosque componerent. Ad hunc ait Hermodorus post Socratis mortem venisse Platonem ac philosophos reliquos metu atrocitatis tyrannorum compulsos. Hic bonum esse unum definivit multis nominibus celebre. Aliquando enim hoc dici prudentiam, quandoque deum, alias mentem appellari et huiusmodi caetera. Quae bono adversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. Utebatur probationibus, non his quae per assumptiones, sed quae per conclu-

μοίων συνίστασθαι. καὶ εἰ μὲν ἐξ ὁμοίων, περὶ αὐτὰ δεῖν μᾶλλον ἢ οἷς ὅμοιά ἐστιν ἀναστρέφεσθαι· εἰ δ' ἐξ ἀνομοίων, παρέλκειν τὴν παράθεσιν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ ταῦτά φησι Τίμων, προσπαρατρώγων καὶ τοὺς λοιποὺς Σωκρατικούς·

Ἀλλ' οὔ μοι τούτων φλεδόνων μέλει, οὐδὲ μὰ ἄλλου
οὐδενός, οὐ Φαίδωνος, ὅτις γε μέν, οὐδ' c) ἐριδαίνειν
Εὐκλείδου, Μεγαρεῦσιν ὃς ἔμβαλε λύσσαν ἐρισμοῦ.

Διαλόγους δὲ συνέγραψεν ἓξ, Λαμπρίαν, Αἰσχίνην, Φοίνικα, III. 108.
Κρίτωνα, Ἀλκιβιάδην, Ἐρωτικόν. Τῆς δὲ Εὐκλείδου διαδοχῆς IV.
ἐστι καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τόν τε ψευδόμενον καὶ τὸν διαλανθάνοντα καὶ Ἠλέκτραν καὶ ἐγκεκαλυμμένον καὶ σωρείτην καὶ κερατίνην καὶ φαλακρόν d), περὶ τούτου φησί τις τῶν κωμικῶν·

Οὐρστικὸς e) δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν
καὶ ψευδαλαζόσιν f) λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων

c) ὅτις γε μέν, οὐδ'. Edit. Froben. ὅς τις γε, οὐδ'.
d) φαλακρον. Edit. Froben. βαλακρόν.
e) οὐριστικός. Legebatur ὁ ὑβριστικός. Illud commendant Suidas s. v. ῥομβοστυμυλήθρα et MS. apud Menagium.
f) ψευδαλαζόσιν. Legebatur ψευδαλαζόσι. Edit. Froben. ψευδ' ἀλαζόσι.

siones fiunt. Disputationem item quae fit per similitudinem, sustulit, dicens illam sane aut ex similibus consistere aut ex dissimilibus. Et si ex similibus consistit, circa ipsa potius quam quibus sunt similia versari rationem debere: sin autem ex dissimilibus, supervacaneam esse comparationem. Idcirco et Timon illum una cum caeteris Socraticis mordet:

Non ego horum nugatorum curam gero nec alterius
Cuiusquam: non Phaedonis, quisquis ille sit, nec litigiosi
Euclidis, qui Megarensibus contentionis rabiem invexit.

Dialogos autem conscripsit sex, Lampriam, Aeschinem, Phoenicem, Critonem, Alcibiadem, Amatorium. Porro ex Euclidis successione est et Eubulides Milesius, qui et plurimos in dialectica modos rationesque interrogandi tradidit, mentientem et fallentem, Electram, convelatam, acervalem, corneam et item calvam. Et istum non defuit ex Comicis qui carperet:

Contumeliosus Eubulides ceratinas interrogans
Et mendacibus fastuosisque verbis rhetores versans

ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥομβοστωμυλήθραν g). ἐφκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀκηκοέναι καὶ ῥωβικώτερος
109. ὢν παύσασθαι. ὁ δὲ Εὐβουλίδης καὶ πρὸς Ἀριστοτέλην διε-
V. φέρετο, καὶ πολλὰ αὐτὸν διαβέβληκε. Μεταξὺ δὲ ἄλλων ὄντων τῆς Εὐβουλίδου διαδοχῆς Ἀλεξῖνος ἐγένετο Ἠλεῖος, ἀνὴρ φιλονεικότατος· διὸ καὶ Ἐλεγξῖνος h) ἐπεκλήθη. διεφέρετο δὲ μάλιστα πρὸς Ζήνωνα. φησὶ δ' Ἕρμιππος περὶ αὐτοῦ ὡς ἄρα ἀπελθὼν ἐκ τῆς Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν αὐτόθι φιλοσοφοίη. τῶν δὲ μαθητῶν αὐτοῦ πυνθανομένων διὰ τί τῇδε κατοικεῖ, φάναι βούλεσθαι αἵρεσιν συστήσασθαι ἣν Ὀλυμπιακὴν κληθήσεσθαι. τοὺς δὲ καὶ τοῖς ἐφοδίοις θλιβομένους καὶ τὸ χωρίον νοσερὸν καταγνόντας ἀπελθεῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ διατρίβειν ἔρημον τὸν Ἀλεξῖνον σὺν οἰκέτῃ μόνῳ· ἔπειτα μέντοι νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι καλάμῳ καὶ οὕτω τελευ-
110. τῆσαι. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν οὕτως ἔχον·

Οὐκ ἄρα i) μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος k),
ὡς ἀτυχὴς τις ἐὼν

g) Δημοσθένους τὴν ῥομβοστωμυλήθραν. Legebatur τὴν ῥωβοστωμυλήθραν. Illud Hermanno monente restitui ex Suida s. v. ῥομβοστωμυλήθρα. Menagius ex Plutarch. Demosth. c. 9. restitui volebat Δημοσθένη τὴν ῥωβοστωμυλήθραν. Meinekius Quaestt. Menandr. Spec. I. p. 33. Δημοσθένους τὴν ῥωποπερητήθραν.

h) Ἐλεγξῖνος. Edit. Froben. Ἀλεξῖνος.

i) Οὐκ ἄρα — καλάμῳ. Metra restituit Hermannus.

k) ἄρα. Scribebatur ἄρα.

Abiit Demosthenis habens volubilitatem.

Videtur enim Demosthenes hunc audivisse et quum R litteram pronuntiare vix posset, didicisse. Neque item obscurum est Eubulidem adversus Aristotelem inimico animo fuisse, eumque in plurimis reprehendisse. Inter caeteros vero qui ex Eubulidis ludo manaverunt, Alexinus Eliensis fuit, vir acer et contentionis viribus ac nervis clarus; unde et Ἐλεγξῖνος cognominatus est. Maxime autem Zenoni infestus erat. Hunc ait Hermippus ex Elide Olympiam profectum ibique philosophatum. Discipulis autem rogantibus cur illic moraretur, dixisse velle se seotam instituere quam Olympiacam vocaret. Illos vero, quum rerum omnium penuria et praeterea insalubri loco affligerentur, ab eo recessisse, iamque Alexinum solum ac desertum uno tantum famulo comite ibi remoratum. Postea dum nataret in Alpheo flumine, arundinis acumine laesum vita excessisse. Et est in ipsum nostrum epigramma sic se habens:

At non inanis hercle erat illa fama,

τὸν πόδα πολυμβῶν περιέπειρέ πως l) ἥλῳ.
καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνήρ,
πρὶν Ἀλφειὸν m) ποτ' ἐκπερᾶν, Ἀλεξῖνος
θνῆσκε n) νυγεὶς o) καλάμῳ.

γέγραφε δὲ οὐ μόνον πρὸς Ζήνωνα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα βιβλία καὶ πρὸς Ἔφορον τὸν ἱστοριογράφον. Εὐβουλίδου δὲ καὶ Εὐφαντος γέγονεν ὁ Ὀλύνθιος p), ἱστορίας γεγραφὼς τὰς κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς ἑαυτοῦ. ἐποίησε δὲ καὶ τραγῳδίας πλείους, ἐν αἷς εὐδοκίμει παρὰ τοὺς ἀγῶνας. γέγονε δὲ καὶ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως διδάσκαλος, πρὸς ὃν καὶ λόγον γέγραφε περὶ βασιλείας σφόδρα εὐδοκιμοῦντα. τὸν βίον δὲ γῆρᾳ κατέστρεψεν. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι διακηκοέναι Εὐβουλίδου, ἐν οἷς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Κρόνος, οὗ q) Διόδωρος Ἀμεινίου Ἰασεύς r), καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπίκλην, περὶ οὗ φησι Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν·

VI.

VII. 111.

Αὐτὸς ὁ Μῶμος
ἔγραφεν ἐν τοίχοις, „Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός."

l) περιέπειρέ πως. Edit. Froben. περιεπείρετο.
m) Ἀλφειόν. Menagius corrigebat Ἀλφεόν.
n) θνῆσκε. Edit. Froben. ἐθνῆ.
o) νυγείς. Legebatur νυχθείς. Emendavit Hermannus.
p) Ὀλύνθιος. Edit. Froben. ὀλύνθος.
q) οὗ. Edit. Froben. et Stephan. omittunt, ita ut quae de Diodoro sequuntur nova sint vitae initium. Quod secus esse satis docent quae §. 112. leguntur τῶν δ' ἀπὸ Εὐκλείδου κ. τ. λ.
r) Ἰασεύς. Casaubonus et Menagius malebant Ἰασαύς. Sed vide Naekium Choeril. p. 42.

Cuidam natanti misero transfixum pedem
Clavo: nam Alexinus prius flumen Alpheum
Quam transfretasset, canna fixus occidit.

Scripsit non solum ad Zenonem, verum et alios complures libros et ad Ephorum historicum. Ex Eubulidis disciplina et Euphantus fuit Olynthius, qui temporis sui conscripsit historiam. Scripsit et tragoedias plurimas, quibus in certaminibus maxime probabatur. Fuit et praeceptor Antigoni regis, ad quem etiam librum de regno scripsit perutilem atque laudatissimum. Vitam vero senectute finivit. Fuerunt et alii complures auditores Eubulidis, inter quos et Apollonius Cronus, cuius est Diodorus Aminiae filius Iaseus, et ipse cognominatus Cronus, de quo et Callimachus in Epigrammatis ait:

Momus ipse
scripsit in parietibus, Cronus est sapiens.

ἦν δὲ καὶ οὗτος διαλεκτικός, πρῶτος δόξας εὑρηκέναι τὸν ἐγκεκαλυμμένον καὶ κερατίνην λόγον κατά τινας. οὗτος παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρίβων λόγους τινὰς διαλεκτικοὺς ἠρωτήθη πρὸς Στίλπωνος· καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τά τε ἄλλα ἐπετιμήθη καὶ
112. δὴ καὶ Κρόνος ἤκουσεν ἐν σκώμματος μέρει. ἐξελθὼν δὴ τοῦ συμποσίου καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος ἀθυμίᾳ τὸν βίον κατέστρεψε. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Κρόνε Διόδωρε, τίς σε δαιμόνων κακῇ
ἀθυμίᾳ ξυνείρυσεν,
ἵν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλῃς εἰς Τάρταρον
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοὶ γὰρ εὑρέθης Κρόνος
ἔξω γε a) τοῦ ῥῶ κάππα τε.

VIII. Τῶν δ' ἀπὸ Εὐκλείδου ἐστὶ καὶ Ἰχθύας Μετάλλου, ἀνὴρ γενναῖος, πρὸς ὃν καὶ Διογένης ὁ κυνικὸς διάλογον πεποίηται· Κλεινόμαχός τε ὁ Θούριος, ὃς πρῶτος περὶ ἀξιωμάτων καὶ κατηγορημάτων καὶ τῶν τοιούτων συνέγραψε· καὶ Στίλπων ὁ Μεγαρεύς, διασημότατος φιλόσοφος, περὶ οὗ λεκτέον.

a) ἔξω γε. Legebatur ἐξῳθεν. Correxit Casaubonus.

Erat et iste dialecticus, primusque invenisse a quibusdam existimatus est involutum et cornutum disserendi genus. Hic apud Ptolemaeum Soterem commorans quum a Stilpone sermones quosdam dialecticos interrogatus extemplo nequivisset solvere, a rege increpatus Cronusque in iurgio vocatus convivium deserit, egressusque librum de ea propositione conscripsit, vitamque moerore finivit. Est in ipsum nostrum epigramma in hunc modum:

Crone Diodore, quis te daemonum mala
Affectione compulit,
Ut ipse te ipsum iniiceres in Tartarum,
Quod non solutis Stilponis aenigmatis
Victus fuisti? iure ergo deprehenderis
Cronus remotis R et Kappa litteris.

Fluxit ab Euclide Ichthyas Metalli filius, vir illustris, ad quem Diogenes Cynicus dialogum scripsit: Clitomachus item Thurius, qui primus de proloquiis et praedicamentis et caeteris huiusmodi scripsit: et Stilpo Megarensis, clarissimus philosophus de quo nunc dicendum est.

CAPUT XI.

ΣΤΙΛΠΩΝ.

Στίλπων Μεγαρεὺς τῆς Ἑλλάδος διήκουσε μὲν τῶν ἀπ' Εὐ- I.
κλείδου τινῶν· οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Εὐκλείδου ἀκοῦσαί φασιν αὐ- 113.
τόν, ἀλλὰ καὶ Θρασυμάχου τοῦ Κορινθίου, ὃς ἦν Ἰχθύᾳ
γνώριμος, καθά φησιν Ἡρακλείδης. Τοσοῦτον δ' εὑρεσιλο- II.
γίᾳ a) καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι
πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. περὶ τού-
του φησὶ Φίλιππος ὁ Μεγαρικὸς κατὰ λέξιν οὕτω· „Παρὰ
μὲν γὰρ Θεοφράστου Μητρόδωρον τὸν θεωρηματικὸν b) καὶ
Τιμαγόραν τὸν Γελῶον ἀπέσπασε, παρὰ Ἀριστοτέλους δὲ
τοῦ Κυρηναϊκοῦ Κλείταρχον καὶ Σιμίαν c)· ἀπὸ δὲ τῶν δια-
λεκτικῶν Παιώνειον μὲν ἀπὸ Ἀριστείδου, Δίφιλον d) δὲ τὸν
Βοσποριανὸν Εὐφάντου καὶ Μύρμηκα τὸν ἐξ Ἐνετοῦ e) πα-

a) εὑρεσιλογίᾳ. Scribebatur εὑρεσιολογίᾳ. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 446.
b) θεωρηματικόν. Menagio cum Aldobrandino placebat θεωρητικόν.
c) Σιμίαν. Scribebatur Σιμμίαν. Vid. Meinekius Praefat. ad Menandr. et Philem. Rell. p. XV. sq.
d) Δίφιλον. Edit. Froben. φίλον.
e) ἐξ Ἐνετοῦ. Legebatur Ἐξαινέτου. Emendavit Meursius apud Menagium p. 76.

STILPO.

Stilpo Megarensis, eius oppidi quod in Graecia est, audivit quosdam ex Euclidis familia: alii et ipsius Euclidis fuisse auditorem tradunt: Thrasymachi etiam Corinthii illius qui Ichthyae familiaris erat, ut ait Heraclides. In tantum vero et inventione et eloquentia praecessit alios, ut parum abfuerit, quin omnis Graecia in illum intenta Megaricam sectam sequi diceretur. De eo Philippus Megaricus ita ferme retulit: *A Theophrasto quidem Metrodorum illum speculationis studiosum et Timagoram Geloum avulsit: ab Aristotele vero Cyrenaico Clitarchum et Simiam. porro a dialecticis, Paeonium quidem ab Aristide, Diphilum vero Bosphorianum Euphanti et Myrmecem Enetensem, qui ad se ar-*

114. ραγενομένους ὡς ἐλέγξοντας ἀμφοτέρους ζηλωτὰς ἔσχε." χωρὶς τοίνυν τούτων Φρασίδημον μὲν τὸν περιπατητικὸν καὶ φυσικὸν f) ἔμπειρον ὄντα προσήγαγε, καὶ τὸν ῥητορικὸν Ἄλκιμον g), ἁπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ῥητόρων, Κράτητά τε καὶ ἄλλους πλείστους ὅσους h) ἐθήρασε· καὶ δὴ
III. καὶ Ζήνωνα τὸν Φοίνικα μετὰ τούτων ἀφείλετο. Ἦν δὲ καὶ πολιτικώτατος. καὶ γυναῖκα ἠγάγετο· καὶ ἑταίρᾳ συνῆν Νικαρέτῃ, ὡς φησί που καὶ Ὀνήτωρ. καὶ θυγατέρα ἀκόλαστον ἐγέννησεν, ἣν ἔγημε γνώριμός τις αὐτοῦ Σιμίας Συρακόσιος i)· ταύτης οὐ κατὰ τρόπον βιούσης εἶπέ τις πρὸς τὸν Στίλπωνα, ὡς καταισχύνοι αὐτόν· ὁ δέ, „Οὐ μᾶλλον," εἶπεν,
IV. „ἢ ἐγὼ ταύτην κοσμῶ." Ἀπεδέχετο δ' αὐτόν, φασί, καὶ Πτο-
115. λεμαῖος ὁ Σωτήρ. καὶ ἐγκρατὴς Μεγάρων γενόμενος ἐδίδου τε ἀργυρίου αὐτῷ καὶ παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν· ὁ δὲ μέχρι μὲν τὸ ταὐργυρίου προσῆκατο, ἀρνησάμενος δὲ τὴν ὁδὸν μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ἕως ἐκεῖνος ἀπέπλευσεν. ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν k) τὰ Μέγαρα τήν τε οἰκίαν αὐτῷ φυλαχθῆναι καὶ πάντα τὰ ἁρπασθέντα προύνόη-

f) φυσικόν. Menagius cum Casaubono malebat φυσικῶν.
g) Ἄλκιμον. Menagius coni. Ἀλκιδάμαντα.
h) ὅσους. Menag. καὶ ὅσους.
i) Σιμίας Συρακόσιος. Scribebant Σιμμίας Συρακούσιος.
k) καταλαβών. Menagius coni. καταβαλών.

guendum venerant, utrosque sui studiosos habuit. Praeter hos autem Phrasidemum Peripateticum physicumque peritissimum ad se attraxit, Alcimumque oratorem omnium qui in Graecia tum florebant eminentissimum. Cratetem insuper et complures alios in sua retia induxit, Phoenicemque Zenonem una cum illis abstulit. Erat praeterea maxime civilis, ac praeter uxorem quam duxerat, Nicarete etiam pellice utebatur, ut Onetor ait, filiamque parum pudicam genuit, quam duxit Simias Syracusanus, eius necessarius. Haec dum lascivius viveret, Stilponique a quodam renuntiatum esset eam sibi probro esse, Non, inquit, ista maiori mihi probro est quam ego illi ornamento. Suscepit hunc honorifice, ut aiunt, et Ptolemaeus Soter, quum Megara ipsius urbem victor obtinuisset ac tradita sibi pecunia oraret ut in Aegyptum secum navigaret. Tum ille pecuniae modicum admisit, eamque profectionem renuens in Aeginam contendit, quoad ille remearet. Demetrius quoque Antigoni filius quum cepisset Megaram, domum illi servari et quae direpta essent cuncta restitui curavit. Ubi quum ea quae amise-

σεν ἀποδοθῆναι. ὅτε καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν ἔφη μηδὲν τῶν οἰκείων ἀπολωλεκέναι l)· παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξενηνοχέναι, τόν τε λόγον ἔχειν καὶ τὴν ἐπιστήμην. καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐ- 116.
εργεσίας οὕτως εἶλεν m) ὥστε προσέχειν αὐτῷ. Τοῦτόν φασι V.
περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τοῦ Φειδίου τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι· „Ἆρά γε ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ θεός ἐστι;“ φήσαντος δέ, „Ναί,“ „Αὕτη δέ γε,“ εἶπεν, „οὐκ ἔστι Διός, ἀλλὰ Φειδίου.“ συγχωρουμένου δέ, „Οὐκ ἄρα,“ εἶπεν, „αὐτὴ θεός ἐστιν.“ ἐφ' ᾧ καὶ εἰς Ἄρειον πάγον προκληθέντα μὴ ἀρνήσασθαι, φάσκειν δ' ὀρθῶς διειλέχθαι n)· μὴ γὰρ εἶναι αὐτὴν θεόν, ἀλλὰ θεάν· θεοὺς δὲ εἶναι τοὺς ἄρρενας. καὶ μέντοι τοὺς Ἀρεοπαγίτας εὐθέως αὐτὸν κελεῦσαι τῆς πόλεως ἐξελθεῖν. ὅτε καὶ Θεόδωρον τὸν ἐπίκλην θεὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν, „Πόθεν δὲ τοῦτ' ἤδει Στίλπων; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον o) ἐθεάσατο;“ ἦν δ' ἀληθῶς οὗτος μὲν θρασύτατος· Στίλπων δὲ κομψότατος. Κράτητος γοῦν αὐτὸν ἐρωτήσαντος εἰ οἱ θεοὶ 117.

l) ἀπολωλεκέναι. Legebatur ἀπολωλέναι. Correxit Casaubonus.
m) εἶλεν. Legebatur εἶχεν. Correxit Valckenarius ad Eurip. Hippol. v. 1002. p. 270. et ad Theocr. Adoniaz. p. 290.
n) διειλέχθαι. Edit. Froben. διηλέγχθαι.
o) κῆπον. Menag. κόλπον. quod ipse probabat Menagius in observv. At κῆπον R, Arund., Froben. et Stephan. satis tuentur. Cf. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 281.

rat ut scripto sibi traderet moneret, nihil ille suum se perdidisse respondit: quippe doctrinam et eruditionem sibi ademisse neminem, reliquamque sibi esse et eloquentiam et disciplinam. Atque illum erga mortales beneficentiae admonuit tanta orationis vi, ut rex illius iam studiosus prorsus auditor fieret. Aiunt illum ita quendam de Phidiae Minerva compellasse, Num, inquit, Minerva Iovis filia deus est? quum vero annuisset ille, dixisse, At ista non Iovis, sed Phidiae est. concedente illo, Non ergo, inquit, ipsa deus. Qua ex re quum in Arium pagum pertractus fuisset, nihil inficiatum ferunt, immo recte se loquutum asseruisse: non enim deum esse, sed deam: deos quippe mares esse. Areopagitas tamen nihilo placatiores factos iussisse continuo ipsum urbe excedere. Quo etiam tempore Theodorum cognomento Deum iurgio dixisse, Unde hoc noverat Stilpo? num ipsius sublata veste hortum inspexerat? Erat iste profecto audacissimus, verum Stilpo vir compositissimus et maxime facetus. Denique quum rogasset illum Crates an dii precationibus ac di-

χαίρουσι ταῖς προσκυνήσεσι καὶ εὐχαῖς, φασὶν εἰπεῖν, „Περὶ τούτων μὴ ἐρώτα, ἀνόητε, ἐν ὁδῷ, ἀλλὰ μόνον.“ τὸ δ' αὐτὸ καὶ Βίωνα ἐρωτηθέντα εἰ θεοί εἰσιν εἰπεῖν·

Οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον ταλαπείριε πρέσβυ;

VI. Ἦν δ' ὁ Στίλπων καὶ ἀφελὴς καὶ ἀνεπίπλαστος πρός τε τὸν ἰδιώτην εὔθετος. Κράτητος γοῦν ποτε τοῦ κυνικοῦ πρὸς μὲν τὸ ἐρωτηθὲν οὐκ ἀποκριναμένου, ἀποπαρδόντος δέ, „Ἥδεον,“ 118. ἔφη, „ὡς πάντα μᾶλλον φθέγξῃ ἢ ᾧ δεῖ.“ ἀλλὰ καὶ ἰσχάδα προτείναντος αὐτῷ ποτε καὶ ἐρώτημα, δεξάμενον καταφαγεῖν· τοῦ δέ, „Ἦ δ' Ἡράκλεις,“ εἰπόντος, „ἀπολώλεκα τὴν ἰσχάδα.“ „Οὐ μόνον,“ ἔφη, „ἀλλὰ καὶ τὸ ἐρώτημα, οὗ ἦν ἀρραβὼν ἡ ἰσχάς.“ πάλιν δὲ ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκεκαυμένον, „Ὦ Κράτης,“ εἶπε, „δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ“ ὅπερ ἦν σοῦ καὶ ἱματίου. καὶ τὸν αἰδεσθέντα πυρρῶσαι εἰς αὐτὸν οὕτως·

Καὶ μὴν καὶ Στίλπων' ἔσιδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος p) ἔμμεναι εὐνάς.
ἔνθα τ' ἐρίζεσκεν q), πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι·

p) *Τυφωέος.* Edit. Froben. τυφωέως.
q) *ἐρίζεσκεν.* Scribebatur *ἐριζεσκε.* Correxit Menagius.

vinis honoribus gaudeant, Noli me, inquit, fatue, in via de hisce rogare, sed solum ac seorsum. Hoc ipsum et Bionem interrogatum, an sint dii, dixisse tradunt:

Tune senex turbam a nobis propellere curas?

Fuit et Stilponi ingenium simplex, neque ulla simulatione fucatum, ita ut imperitae quoque concioni se accommodare nullo negotio posset. Cratete denique Cynico semel ad id quod fuerat interrogatus non respondente, sed crepitum ventris emittente, Sciebam, inquit, te omnia potius quam quae deceret loquuturum. Caricam illi aliquando interrogatiunculamque proposuerat: eam vero ille statim comedit. et quum diceret illi Crates, Hercle, caricam perdidi, Non solum, inquit, caricam, sed et interrogatiunculam, cuius arrha haec fuit carica. Rursus quum vidisset hieme Cratetem adustum, O Crates, inquit, videris mihi novo indigere pallio, quasi diceret, veste et monte. Ad hanc eius vocem rubore suffusum ita in illum lusisse Cratetem:

Atqui ego Stilponem Megaris mala multa ferentem
Vidi, ubi monstrosi esse ferunt habitacla Typhoei.
Hic contendebat iuvenum comitante caterva:

τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμαν r) διώκοντες s) πατέτριβον. λέγεται δ' οὕτως Ἀθήνησιν ἐπιστρέψας τοὺς ἀνθρώπους, 119.
ὥςτ' ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων συνθεῖν ἵνα αὐτὸν θεάσαιντο. καί τινος εἰπόντος, „Στίλπων, θαυμάζουσί σε ὡς θηρίον," „Οὐ μὲν οὖν," εἰπεῖν, „ἀλλ' ὡς ἄνθρωπον ἀληθινόν." Δεινὸς δὲ ἄγαν VII.
ὢν ἐν τοῖς ἐριστικοῖς ἀνῄρει καὶ τὰ εἴδη· καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἄνθρωπον εἶναι, μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε λέγειν οὔτε τόνδε· τί γὰρ μᾶλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὔτε ἄρα τόνδε. καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ θεωνύμενον· λάχανον μὲν γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἐτῶν· οὐκ ἄρα ἐστὶ τοῦτο λάχανον. φασὶ δ' αὐτὸν ὁμιλοῦντα Κράτητι μεταξὺ σπεῦσαι ἰχθῦς πρίασθαι· τοῦ δ' ἐπισπωμένου καὶ φάσκοντος, „Καταλείπεις τὸν λόγον;" „Οὐκ ἔγωγε," ἔφη, „ἀλλὰ τὸν μὲν λόγον ἔχω, σὲ δὲ καταλείπω· ὁ μὲν γὰρ λόγος περιμένει, τὸ δ' ὄψον πεπράσεται." Φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐννέα ψυχροί· Μόσχος, Ἀρι- VIII.
στιππος ἢ Καλλίας, Πτολεμαῖος, Χαιρεκράτης, Μητροκλῆς, 120.
Ἀναξιμένης, Ἐπιγένης, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, Ἀριστοτέλης. Τούτου καὶ Ἡρακλείδης φησὶ τὸν Ζήνωνα ἀκοῦσαι IX.
τὸν τῆς στοᾶς κτίστην. γηραιὸν δὲ τελευτῆσαί φησιν Ἕρμιπ- X.

r) παρὰ γράμμα. Menag. παράγραμμα.
s) διώκοντες. Edit. Froben. διωκοντος.

Nil sani misera quam de virtute docebat.

Fertur Athenis hominum ita in se studia vertisse, ut ex officinis ad eum confluerent visendum. Ubi quum quidam diceret, Admirantur te, o Stilpo, veluti belluam, Minime, inquit ille, sed velut hominem verum. Caeterum quum esset disputator acerrimus, species quoque tollebat, dicebatque qui hominem diceret esse, neminem dicere: neque enim hunc aut hunc dicere. qui enim hunc magis quam hunc? non igitur hunc. Rursusque, Olus quod ostenditur non est: olus enim ante mille annos fuit: non est igitur hoc olus. Fertur quum Crateti colloqueretur, inter loquendum festinasse ut pisces emeret. Quum eum ille retinere vellet ac diceret, Sermonem relinquis? Minime, inquit: sed sermonem habeo, at te derelinquo: sermo quippe manet, cibus autem venum dabitur, nisi festinavero. Feruntur ipsius dialogi novem, non satis gratiae habentes, Moschus, Aristippus sive Callias, Ptolemaeus, Chaerecrates, Metrocles, Anaximenes, Epigenes, ad filiam suam, Aristoteles. Huius auditorem fuisse Zenonem Stoicorum principem Heraclides refert. Senem vero defecisse

πος, οἶνον προσενεγκάμενον ὅπως θᾶττον ἀποθάνῃ. ἔστι δὲ καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν·

Τὸν Μεγαρέα τὸν Στίλπωνα, γινώσκεις δ' ἴσως,
γῆρας, ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ζυγόν·
ἀλλ' οἶνον εὗρε τῆς κακῆς συναρίδος
φέρτερον ἡνίοχον· πιὼν γὰρ ἦλασε.

προσεσκώφθη δὲ ὑπὸ Σωφίλου t) τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμοι u)·

Στίλπωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.

t) *Σωφίλου.* Scribebatur *Σοφίλου.* Correxit Casaubonus. Edit. Froben. cum cod. Arund. *φίλου*, ut etiam probabilius Aldobrandini auctoritate *Διφίλου* coniecerit Menagius.
u) *Γάμοι.* Legebatur *γάμου.* Correxit Casaubonus, confirmat R.

Hermippus testis est, hausto prius mero, ut citius moreretur. Est autem in hunc Stilponem nostrum epigramma:

Stilpona nosti Megarensem illum forsitan,
Quem quum senectus cepit morbus improbus,
Iugumque triste, vinum bigae pessimae
Invenit aurigam illico longe optimum.

Reprehensus est a Sophilo comico in comoedia, quae inscribitur Nuptiae:

Stilponis sunt marsupia Charini sermo.

CAPUT XII.

ΚΡΙΤΩΝ.

Κρίτων Ἀθηναῖος οὗτος μάλιστα φιλοστοργότατα διετέθη I.
πρὸς Σωκράτην, καὶ οὕτως ἐπεμελεῖτο αὐτοῦ ὥστε μηδέποτε 121.
λείπειν τι τῶν πρὸς τὴν χρείαν. Καὶ οἱ παῖδες δὲ αὐτοῦ διή- II.
κουσαν Σωκράτους, Κριτόβουλος, Ἑρμογένης, Ἐπιγένης,
Κτησίππος. Ὁ δ' οὖν Κρίτων διαλόγους γέγραφεν ἐν ἑνὶ φε- III.
ρομένους βιβλίῳ ἑπτακαίδεκα, τοὺς ὑπογεγραμμένους, Ὅτι οὐκ
ἐκ τοῦ μαθεῖν οἱ ἀγαθοί, περὶ τοῦ πλεῖον ἔχειν, τί τὸ ἐπι-
στήδειον ἢ Πολιτικός, περὶ τοῦ καλοῦ, περὶ τοῦ κακουργεῖν,
περὶ εὐθημοσύνης, περὶ νόμου, περὶ τοῦ θείου, περὶ τεχνῶν,
περὶ συνουσίας, περὶ σοφίας, Πρωταγόρας ἢ Πολιτικός, περὶ
γραμμάτων, περὶ ποιητικῆς, περὶ τοῦ καλοῦ, περὶ τοῦ μα-
θεῖν, περὶ τοῦ γνῶναι ἢ περὶ ἐπιστήμης, τί τὸ ἐπίστασθαι a).

a) τί τὸ ἐπίστασθαι. Casaubonus coni. ἢ τί τὸ ἐπίστασθαι.

CRITO.

Crito Atheniensis, unus omnium maxime eximio quodam amore Socratis affectus est, atque eius ita curam egit ut nunquam aliquid ex his quae sunt ad usum necessaria illi deesse pateretur. Ipsius liberi Socratis auditores fuere, Critobulus, Hermogenes, Epigenes, Ctesippus. Crito igitur dialogos decem et septem scripsit, qui uno continentur codice, ita inscriptos: Non ex disciplinis constare probitatem, quid sit abundare, quid idoneum sive Politicus, de honesto, quid sit malefacere, de ordine rerum, de lege, de Deo, de artibus, de congressu, de sapientia, Protagoras sive Politicus, de litteris, de poetica, de honesto, de disciplina, de scientia, quid sit scire.

CAPUT XIII.

Σ Ι Μ Ω Ν.

I. Σίμων Ἀθηναῖος, σκυτοτόμος. οὗτος ἐρχομένου Σωκράτους
122. ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον καὶ διαλεγομένου τινά, ὧν ἐμνημόνευεν
II. ὑποσημείωσεις ἐποιεῖτο· ὅθεν σκυτικοὺς αὐτοῦ τοὺς διαλόγους καλοῦσιν. εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ τριάκοντα ἐν ἑνὶ φερόμενος βιβλίῳ· περὶ θεῶν, περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, περὶ τοῦ καλοῦ, τί τὸ καλόν, περὶ δικαίου πρῶτον, δεύτερον· περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτόν, περὶ ἀνδρείας πρῶτον, δεύτερον, τρίτον· περὶ νόμου, περὶ δημαγωγίας, περὶ τιμῆς, περὶ ποιήσεως, περὶ εὐπαθείας a), περὶ ἔρωτος, περὶ φιλοσοφίας, περὶ ἐπιστήμης,
123. περὶ μουσικῆς, περὶ προήσεως, τί τὸ καλόν, περὶ διδασκαλίας, περὶ τοῦ διαλέγεσθαι, περὶ κρίσεως, περὶ τοῦ ὄντος, περὶ ἀριθμοῦ, περὶ ἐπιμελείας, περὶ τοῦ ἐργάζεσθαι, περὶ φιλοκερδοῦς, περὶ ἀλαζονείας, περὶ τοῦ καλοῦ· οἱ δέ, περὶ τοῦ βουλεύεσθαι, περὶ λόγου ἢ περὶ ἐπιτηδειότητος, περὶ κακουρ-

a) εὐπαθείας. Edit. Froben. εὐπαθίας.

S I M O N.

Simon Atheniensis, coriarius. Quoties ad eius officinam perrexisset Socrates atque dissereret, omnia quae meminisse poterat, notabat. Unde et ipsius dialogos coriaceos appellant. Sunt autem numero tres et triginta, qui uno itidem libro comprehenduntur: de diis, de bono, de honesto, quid sit pulchrum et honestum, de iusto duo, de virtute quod doceri non possit, de fortitudine tres, de lege, de populari assentatione, de honore, de poesi, de bona valetudine, de amore, de philosophia, de scientia, de musica, quid sit pulchrum, de disciplina, de disserendo, de iudicio, de eo quod est, de numero, de diligentia, de operando, de avaro, de iactantia, de honesto: alii volunt, de consulendo, de ratione sive de idoneo, de maleficentia. Fertur

γίας. Οὗτος, φασί, πρῶτος διελήχθη τοὺς λόγους τοὺς Σω- III.
κρατικούς. ἐπαγγειλαμένου δὲ Περικλέους θρέψειν αὐτὸν καὶ
κελεύοντος ἀπιέναι πρὸς αὐτόν, οὐκ ἂν ἔφη τὴν παρρησίαν
ἀποδόσθαι. Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Σίμων ῥητορικὰς τέχνας IV.
γεγραφώς· καὶ ἕτερος ἰατρὸς καὶ Σέλευκον τὸν Νικάνορα·
καί τις ἀνδριαντοποιός.

hic primus omnium Socraticos sermones disseruisse. Quum autem Pericles polliceretur, si ad se veniret, cuncta illi necessaria exhibiturum, Libertatem, inquit, vendere consilii non fuerit. Fuit et alius Simon, qui scripsit artem rhetoricam: alius item medicus, Seleuci et Nicanoris aequalis: atque alius quidam sculptor.

CAPUT XIV.

ΓΛΑΥΚΩΝ.

Γλαύκων Ἀθηναῖος· καὶ τούτου φέρονται ἐν ἑνὶ διάλογοι 124.
ἐννέα· Φειδύλος a), Εὐριπίδης, Ἀμύντιχος, Εὐθίας, Λυσιθεί-
δης, Ἀριστοφάνης, Κέφαλος, Ἀναξίφημος, Μενέξενος. φέ-
ρονται καὶ ἄλλοι δύο καὶ τριάκοντα οἳ νοθεύονται.

a) Φειδύλος. Scribebatur Φείδυλος. Correxit Bastius Epist. Crit. p. 245. ed. Lips.

GLAUCON.

Glaucon Atheniensis, novem itidem uno libro scripsit dialogos, Phidylum, Euripidem, Amyntichum, Euthiam, Lysithidem, Aristophanem, Cephalum, Anaxiphemum, Menexenum. Feruntur eius et alii triginta duo, sed suspecti et supposititii.

CAPUT XV.

ΣΙΜΙΑΣ.

Σιμίας a) ὁ Θηβαῖος· καὶ τούτου φέρονται ἐν ἑνὶ διάλογοι τρεῖς καὶ εἴκοσι· περὶ σοφίας, περὶ λογισμοῦ, περὶ μουσικῆς, περὶ ἐπῶν, περὶ ἀνδρείας, περὶ φιλοσοφίας b), περὶ ἀληθείας, περὶ γραμμάτων, περὶ διδασκαλίας, περὶ τέχνης, περὶ τοῦ ἐπιστατεῖν, περὶ πρέποντος, περὶ αἱρετοῦ καὶ φευκτοῦ, περὶ φίλου, περὶ τοῦ εἰδέναι, περὶ ψυχῆς, περὶ τοῦ εὖ ζῆν, περὶ δυνατοῦ, περὶ χρημάτων, περὶ ζωῆς, τί τὸ καλόν, περὶ ἐπιμελείας, περὶ ἔρωτος.

a) Σιμίας. Scribebatur Σιμμίας.
b) περὶ λογισμοῦ — περὶ φιλοσοφίας. Edit. Froben. omittit.

SIMIAS.

Simias Thebanus fuit. Et huius feruntur dialogi viginti tres, uno volumine, de sapientia, de ratiocinatione, de musica, de versibus, de fortitudine, de philosophia, de veritate, de litteris, de doctrina, de arte, de regimine, de decoro, quid eligendum quidve fugiendum sit, de amico, de scientia, de anima, de bene vivendo, de possibili, de pecuniis, de vita, quid sit honestum, de diligentia, de amore.

CAPUT XVI.

ΚΕΒΗΣ.

125. Κέβης ὁ Θηβαῖος· καὶ τούτου φέρονται διάλογοι τρεῖς· Πίναξ, Ἑβδόμη, Φρύνιχος.

CEBES.

Cebes, et ipse Thebanus, scripsit dialogos tres, qui inscribuntur: Tabula, Septima, Phrynichus.

CAPUT XVII.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ.

Μενέδημος οὗτος τῶν ἀπὸ Φαίδωνος, Κλεισθένους τοῦ τῶν Θεοπροπιδῶν καλουμένων υἱός, ἀνδρὸς εὐγενοῦς μέν, ἀρχιτέκτονος δὲ καὶ πένητος· οἱ δὲ καὶ σκηνορράφον a) αὐτὸν εἶναί φασι, καὶ μαθεῖν ἑκάτερα τὸν Μενέδημον. ὅθεν γράψαντος αὐτοῦ ψήφισμά τι καθήψατό τις Ἀλεξίνεως, εἰπὼν ὡς οὔτε σκηνὴν b), οὔτε ψήφισμα προσήκει τῷ σοφῷ γράφειν. Πεμφθεὶς δὲ φρουρὸς ὁ Μενέδημος ὑπὸ τῶν Ἐρετριέων εἰς Μέγαρα ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θηραθεὶς κατέλιπε τὴν στρατείαν. Ἀσκληπιάδου δὲ τοῦ Φλιασίου περισπάσαντος αὐτὸν ἐγένετο ἐν Μεγάροις παρὰ Στίλπωνα, οὗπερ ἀμφότεροι διήκουσαν· κἀντεῦθεν πλεύσαντες εἰς Ἦλιν Ἀγχιπύλῳ c) καὶ Μόσχῳ τοῖς ἀπὸ Φαίδωνος παρέβαλον. καὶ II. 126.

a) *σκηνορράφον*. Menag. *σκηνογράφον*. Illud commendant R, Arund, Froben. et Stephan.
b) *οὔτε σκηνήν*. H. Stephanus Praef. ad Diog. Laert. et Scaliger *ῥάψειν* hic inseri volebant.
c) Ἀγχιπύλῳ. Edit. Froben. et Menag. Ἀγχιπύλλῳ.

MENEDEMUS.

Menedemus, e numero illorum qui a Phaedone profecti sunt, Clisthenis ex familia Theopropidarum filius fuit, viri sane nobilis, sed opificis ac pauperis. Alii tabernaculorum sutorem fuisse tradunt, et utrumque didicisse Menedemum. Quocirca quum decretum quoddam tulisset, reprehensus est ab Alexinio quodam, quod scilicet non conveniret sapienti neque tabernaculum neque decretum scribere. Missus autem ab Eretriensibus Megaram contendit ad Platonem in Academiam, inque illius retia non invitus incidit, deseruitque militiam. Caeterum Asclepiade Phliasio ad se illum pertrahente Megaris apud Stilponem egit, eiusque ambo auditores fuere. Inde navigantes Elidem Anchipylo et Moscho Phaedonis discipulis congressi sunt. Illi tum adhuc, ut su-

μέχρι μὲν τούτων, ὡς προείρηται ἐν τῷ περὶ Φαίδωνος, Ἠλειακοὶ προσηγορεύοντο· Ἐρετρικοὶ δ' ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς πατρίδος
III. τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος. Φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι· ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρῳδῶν φησι·

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρέτρην.

ὁ δὲ Τίμων οὕτω·

Λῆρον d) ἀναστήσας ὀφρυωμένος e) ἀφροσιβόμβαξee).

127. οὕτω δ' ἦν σεμνὸς ὡς Εὐρύλοχον τὸν Κασανδρέα μετὰ Κλειππίδου Κυζικηνοῦ μειρακίου κληθέντα ὑπὸ Ἀντιγόνου ἀντεισπεῖν· φοβεῖσθαι γὰρ μὴ Μενέδημος αἴσθηται. ἦν γὰρ καὶ ἐπικόπτης f) καὶ παρρησιαστής. μειρακίου γοῦν καταθρασυνομένου εἶπε μὲν οὐδέν· λαβὼν δὲ κάρφος διέγραφεν εἰς τοὔδαφος περαινομένου σχῆμα· ἕως ἐρώντων πάντων συνὲν τὸ μειράκιον τὴν ὕβριν ἀπηλλάχθη. Ἱεροκλέους δὲ ἐπὶ τοῦ g) Πειραϊῶς h) συναναπόπτοντος i) αὐτὸν k) ἐν l) Ἀμφιαράου καὶ

d) λῆρον. Edit. Froben. et Menag. λόγον.
e) ὀφρυωμένος. Legebatur ὠφρυωμένος. Correxit Menagius in obss.
ee) ἀφροσιβόμβαξ. Fridericus Paul de Sillis Graecc. p. 45. Fr. XXXI. cum Scaligero Brunckioque ἀφρασιβόμβαξ dedit.
f) ἐπικόπτης. Menag. ἐπισκώπτης.
g) ἐπὶ τοῦ. Menag. τοῦ ἐπὶ τοῦ.
h) Πειραιῶς. Edit. Froben. πειρεῶς.
i) συναναπόπτοντος. Menag. συναναπίμπτοντος. Illud commendant B, Arund., Froben. et Stephan.
k) αὐτόν. Ita correxi. Legebatur αὐτῷ.
l) ἐν. Edit. Froben. ἐπί.

pra quum de Phaedone loqueremur, dictum est, Eliaci appellabantur: postea vero ab eius patria de quo nunc sermo est, Eretrici vocati sunt. Videtur autem Menedemus valde severus fuisse. quocirca eum Crates exagitans sic ait:

Phliasiamque Asclepiadem taurumque Eretrensem.

Timon autem sic:

Dicturus fastosus erat rudibusque cachinnus.

Adeo autem ea gravitate insignis fuit, ut quum Eurylochus Casandreus ab Antigono accersiretur una cum Cleippide Cyziceno adolescente, abnuerit: metuere enim ne id Menedemus resciret. erat enim cavillator et in loquendo liber. Denique quum adolescens illo motu temerario ferretur, dixit quidem nihil: caeterum sumpta festuca pingebat in pavimento traiecti figuram, dum interim spectantibus omnibus adolescens insigni contumelia notari se intelligens abscessit. Hierocles in Piraeeo ad Amphiarai illum obtundebat et quum

πολλὰ λέγοντος περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἐρετρίας, ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπεν, ἠρώτησε δὲ εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος παρώνυσε. πρὸς δὲ τὸν θρασυνόμενον μοιχόν, „Ἀγνοεῖς,“ ἔφη, „ὅτι οὐ128. μόνον πράμβη χυλὸν ἔχει χρηστόν, ἀλλὰ καὶ ῥαφανίδες;“ πρὸς δὲ τὸν νεώτερον κεκραγότα, „Σκέψαι,“ ἔφη, „μή τι ὄπισθεν ἔχεις λελῃθας.“ Ἀντιγόνου δὲ συμβουλευομένου εἰ ἐπὶ κῶμον ἀφίκοιτο, σιωπήσας τἄλλα μόνον ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι ὅτι βασιλέως υἱός ἐστε. πρὸς δὲ τὸν ἀναίσθητον ἀναφέροντά τε αὐτῷ εἰκαίως, ἠρώτησεν εἰ ἀγρὸν ἔχει· φήσαντος δὲ καὶ πάμπλειστα κτήματα, „Πορεύου τοίνυν,“ ἔφη, „κἀκείνων ἐπιμελοῦ, μὴ συμβῇ σοι καὶ ταῦτα καταφθεῖραι καὶ κομψὸν ἰδιώτην ἀποβαλεῖν. πρὸς δὲ τὸν πυθόμενον εἰ γήμας τε) ὁ σπουδαῖος, ἔφη, „Πότερον ἐγώ σοι σπουδαῖος δοκῶ ἢ οὔ;“ φήσαντος δὲ εἶναι, „Ἐγὼ τοίνυν,“ εἶπε, „γεγάμηκα.“ πρὸς δὲ129. τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ ἐπύθετο πόσα τὸν ἀριθμόν· καὶ εἰ νομίζει πλείω τῶν ἑκατόν. μὴ δυνάμενος δὲ τῶν καλούντων ἐπὶ δεῖπνόν τινος περιελεῖν τὴν πολυτέλειαν, κληθεὶς ποτε οὐδὲν μὲν εἶπε· σιωπῶν δ' αὐτὸν ἐνουθέτησε μόνας ἐλαίας προσενεγκάμενος. Διὰ δὴ οὖν τὸ παρρησιαστικὸν τοῦτο IV.

m) γήμαι. Edit. Froben. γῆμοι.

plurima de Eretriae loqueretur excidio, nihil aliud loquutus est, tantum rogavit, quid eum Antigonus conficeret. Audacter exsultanti adultero, Ignoras, inquit, non modo brassicae succum inesse iucundum, sed et rhaphano? Clamanti adolescentule et vociferanti, Vide, inquit, ne quid retro, dum nescis, habeas. Consultanti Antigono an luxuriosum adiret convivium, hoc illi solum renuntiari iussit, Memento regis te esse filium. Stupidum quendam nescio quid nihil ad rem dicentem interrogavit an villam haberet, et quum ille multa se habere praedia dixisset, Perge, inquit, et illorum curam gere, ne et illa negligenter curando perdere contingat, ot amittere simplicem urbanitatem. Sciscitanti cuidam an uxor esset ducenda sapienti, Non ego, inquit, tibi sapiens videor? et quum annuisset ille, At ego, ait, duxi. Licente quodam complura esse bona, rogat quot numero, et si putet plura esse quam centum. Saepius dolebat quod luxuriosa convivia magnificumque apparatum nequiret ferre. Vocatus vero semel ad coenam intuensque lautissimis cibis dritem mensam nihil loquutus est, sed tacitus eam luxuriam coarguit, dum solas oleas in cibum sumpsit. Huius

μικροῦ καὶ ἐκινδύνευσεν ἐν Κύπρῳ παρὰ Νικοκρέοντι σὺν Ἀσκληπιάδῃ τῷ φίλῳ. τοῦ γάρ τοι βασιλέως ἐπιμήνιον ἑορτὴν τελοῦντος καὶ καλέσαντος καὶ τούτους ὥςπερ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους, τὸν Μενέδημον εἰπεῖν ὡς εἰ καλὸν ἦν ἡ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν συναγωγή, καθ' ἡμέραν ἂν γίνεσθαι τὴν
130. ἑορτήν· εἰ δ' οὔ, περιττῶς καὶ νῦν. πρὸς δὲ τοῦτο ἀπαντήσαντος τοῦ τυράννου καὶ εἰπόντος ὡς ταύτην τὴν ἡμέραν ἔχοι σχολάζουσαν πρὸς τὸ διακούειν φιλοσόφων, ἔτι καὶ μᾶλλον αὐστηρότερον n) ἐνέκειτο, δεικνὺς o) ἐπὶ τῆς θυσίας p) ὡς χρὴ πάντα καιρὸν φιλοσόφων ἀκούειν. ἕως εἰ μή τις αὐλητὴς αὐτοὺς διεπέμψατο, κἂν ἀπώλοντο. ὅθεν χειμαζομένων ἐν τῷ πλοίῳ τὸν Ἀσκληπιάδην φασὶν εἰπεῖν ὡς ἡμέν τοῦ αὐλητοῦ εὐμουσίᾳ σέσωκεν αὐτούς, ἡ δὲ τοῦ Μενεδή-
V. μου παρρησία ἀπολώλεκεν. Ἦν δέ, φασί, καὶ ἐκκλίτης q) καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος. οὔτε γοῦν τάξιν τινὰ ἦν παρ' αὐτῷ βλέπειν οὔτε βάθρα κύκλῳ διέκειτο, ἀλλ' οὗ ἂν ἕκαστος ἔτυ-
VI. χε περιπατῶν ἢ καθήμενος ἤκουε, καὶ αὐτοῦ τοῦτον τὸν τρό-
131. πον διακειμένου. Ἀγωνιάτης μέντοι, φασίν, ἂν ἄλλως καὶ

n) αὐστηρότερον. Menag. ἀτειρότερον, quod vereor ne verum sit. Kuehnius coni. ἀτηρότερον.
o) δεικνύς. Casaubonus coni. δεικνὺς ὡς.
p) ἐπὶ τῆς θυσίας. Kuehnius coni. ἐπὶ παρρησίας.
q) ἐκκλίτης. Iunius, Casaubonus et Menagius coni. ἔκλυτος. Frustra.

denique libertatis causa parum abfuit quin in Cypro apud Nicocreontem periclitaretur cum Asclepiade amico. Nam quum eos rex ad menstruam celebritatem evocasset sicut et philosophos caeteros, Menedemum dixisse ferunt, Si quidem honesta est huiusmodi virorum congregatio, quotidie sunt festa celebranda: sin alias, nunc quoque supervacanea. Ad haec tyrannus quum ita occurrisset, hanc diem habere se celebrem, ut negotiis omissis philosophis congredi liceret, ille severius adhuc in sententia perstitit, ostendens in ipso convivio nunquam non philosophos audiendos. Quid plura? nisi tibicen cantu diremisset litem illorum, forsitan periissent. Unde quum in navi iactarentur fluctibus, Asclepiadem dixisse feruht, tibicinis peritam modulationem sese servasse, Menedemi vero confidentiam perdidisse. Erat autem, ut fertur, deflectens a more parumque satagens rerum quae ad scholam pertinerent: neque ullum circa illum, ut fieri solet, ordinem vidisses. Non subsellia erant per gyrum disposita, non aliud quippiam, sed ut singulis aut sedere aut stare aut ambulare contingebat, ita illum audiebant. Alias ta-

φιλόδοξος· ὥστε τὸ πρότερον τέκτονι συνοικοδομοῦντες αὐτός τε καὶ ὁ Ἀσκληπιάδης, ὁ μὲν Ἀσκληπιάδης ἐφαίνετο γυμνὸς ἐπὶ τοῦ τέγους τὸν πηλὸν παραφέρων, ὁ δὲ εἴ τινα ἴδοι ἐρχόμενον, παρεκρύπτετο. Ἐπεὶ δ' ἤψατο τῆς πολιτείας, οὔ- VII.
τως ἦν ἀγωνιάτης ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν εὐθεὶς διήμαρτε καὶ τοῦ θυμιατηρίου. καί ποτε Κράτητος περιϊσταμένου αὐτὸν καὶ καθαπτομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ἐκέλευσέ τισιν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν· τὸν δὲ μηδὲν ἧττον τηρεῖν παρόντα καὶ ὑπερκύπτοντα Ἀγαμεμνόνειόν τε καὶ Ἡγησίπολιν ἀποκαλεῖν r). Ἦν δὲ πως ἠρέμα καὶ δεισιδαιμονέ- VIII.
στερος. σὺν γοῦν Ἀσκληπιάδῃ κατ' ἄγνοιαν ἐν πανδοκείῳ 132.
ποτὲ κρεάτων ἐμπνουμένων φαγών, ἐπειδὴ μάθοι, ἐναντία τε καὶ ὠχρία· ἕως Ἀσκληπιάδης ἐπετίμησεν αὐτῷ ὡς οὐδέν, εἰπών, ἠνόχλησεν αὐτὸν τὰ κρέα, ἡ δὲ περὶ τούτων ὑπόνοια. τὰ δ' ἄλλα μεγαλόψυχος ἀνὴρ ἦν καὶ ἐλευθέριος. Κατά τε IX.
τὴν ἕξιν τὴν σωματικὴν ἤδη καὶ πρεσβύτης ὑπάρχων οὐδὲν ἧττον ἀθλητοῦ στερεός τε καὶ ἐπικεκαυμένος τὸ εἶδος, πίων τε καὶ τετριμμένος· τὸ δὲ μέγεθος σύμμετρος, ὡς δῆλον ἐκ

r) τὸν δὲ — ἀποκαλεῖν. H. Stephanus Praef. ad Diog. Laert. coni. τὸν δὲ — παριόντα· καὶ ὑποκύπτοντα — ἀποκαλεῖν.

men gloriae avidum ignominiaeque metuentem fuisse tradunt: adeo ut quum prius opifici suam ipse atque Asclepiades navaret operam, et Asclepiades super tecta lutum ferre cerneretur nudus, is si quem aspiceret praetereuntem, occultaretur. Postea vero quam ad rempublicam accessit, ita erat anxius atque sollicitus, ut quum aliquando tura poneret, extra turibulum miserit. Circumsteterat illum Crates aliquando, et quod civilia negotia subiisset, probro dabat: tum ille quibusdam praecepit ut illum carceri includerent. Ille nihilominus praetereuntem observabat et prae aliis eminentem hominem Agamemnonium et ducem civitatis vocabat. Erat autem nescio quid in eo religionis et in superstitionem pronior. Denique manducaverat aliquando per ignorantiam in taberna meritoria proiectas carnes cum Asclepiade. Id quum animadvertisset, nausea palloreque turbabatur, donec illum Asclepiades severius obiurgans non carnes diceret eiusce mutationis causam esse, sed praesumptam de illis fatuam opinionem. Alias magnanimus fuit vir et plane liberalis. Corporis in eo iam senis habitus et status durabat qui erat in iuvene: athletae instar firmus, validus atque adusta facie, obesus item et attritus fuit, mediocrisque proce-

τοῦ εἰκονίου τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν τῷ ἀρχαίῳ σταδίῳ. ἔστι γάρ, ὡς ἐπίηδες, παράγυμνον, τὰ πλεῖστα μέρη φαῖνον τοῦ σώ-
X. ματος. Ἦν δὲ καὶ φιλυπόδοχος καὶ διὰ τὸ νοσώδες τῆς
133. Ἐρετρίας πλείω συνάγων συμπόσια s)· ἐν οἷς καὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν. ἠσπάζετο δὲ καὶ Ἄρατον καὶ Λυκόφρονα τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητὴν καὶ τὸν Ῥόδιον Ἀνταγόραν· μάλιστα δὲ πάντων Ὁμήρῳ προσεῖχεν· εἶτα καὶ τοῖς μελικοῖς· ἔπειτα Σοφοκλεῖ, καὶ δὴ καὶ Ἀχαιῷ, ὑπὲρ καὶ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρωτεῖον ἀπεδίδου. ὅθεν καὶ πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους ταῦτα, φασί, προσεφέρετο t)·

Ἥλισεν ἆρα u)· καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχύς,
καὶ πρὸς χελώνης αἰτὸς βραχεῖ χρόνῳ.

134. ταῦτα δέ ἐστιν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης· ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μη-
XI. δείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἐν τοῖς x) Νεόφρονος εἶναί τοῦ Σι-κυωνίου φασί. Τῶν δὲ διδασκάλων τῶν περὶ Πλάτωνα καὶ Ξενοκράτην y), ἔτι τε Παραιβάτην τὸν Κυρηναῖον κατεφρόνει·

s) ἦν δὲ καὶ — συμπόσια. Casaubonus coni. ἦν δὲ καὶ φιλέκδημος διὰ τὸ νοσώδες τῆς Ἐρετρίας, καὶ φιλυπόδοχος καὶ πλείω συνάγων συμπόσια. quod bene refutavit Kuehnius T. II. p. 517. ed. Meibom.

t) προσεφέρετο. Casaubonus coni. προσέφερετο.

u) ἆρα. Scribebatur ἄρα.

x) ἐν τοῖς. Menagius coni. ἔνιοι, quod probare videtur Elmsleius ad Eurip. Med. p. 53. ed. Lips.

y) Ξενοκράτην. Menag. Ξενοκράτη.

ritatis, ut ex ea constat imagine quae Eretriae in veteri stadio cernitur. Est enim veluti ex industria ita sculpta ut cunctam fere nuditatem corporis praeferat. Erat praeterea in suscipiendis amicis omni officio deditus: et quia parum salubris erat Eretria, convivia saepe inter poetas musicosque celebrabat. Amabat Aratum et Lycophronem tragicum poetam Antagoramque Rhodium, sed maxime omnium studebat Homero: deinde etiam lyricis: deinceps Sophocli atque Achaeo, cui in Satyris veluti secundas partes, Aeschylo autem primas semper dabat. Unde et adversus eos qui contra in republica sentirent ita ferebatur:

Deprehensus olim est ab impotenti celer,
Et tarda cepit testudo regem alitum.

Haec autem Achaei sunt ex Omphale satyrica. Falluntur igitur qui illum nihil praeter Euripidis Medeam legisse dicunt, quam inter Sicyonii Neophronis poemata esse dicunt. Magistros Platonem et Xenocratem praetereaque Paraeba-

Στίλπωνα δὲ ἐτεθαυμάκει z)· καί ποτε ἐρωτηθεὶς περὶ αὐτοῦ ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε πλὴν ὅτι ἐλευθέριος. Ἦν δὲ καὶ δυς- XII.
κατανόητος ὁ Μενέδημος καὶ ἐν τῷ συνθέσθαι δυσαναταγώνιστος· ἐστρέφετό a) τε πρὸς πάντα καὶ εὑρεσιλόγει b)· ἐριστικώτατός τε, καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν Διαδοχαῖς, ἦν. καὶ δὴ καὶ τόδε ἐρωτᾶν εἰώθει· „Τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἕτερόν ἐστι;“ „Ναί.“ „Ἕτερον δέ ἐστι τὸ ὠφελεῖν τοῦ ἀγαθοῦ;“ „Ναί.“ „Οὐκ ἄρα τὸ ἀγαθὸν ὠφελεῖν ἐστίν.“ ἀνῄρει δέ, φασί, καὶ τὰ 135.
ἀποφατικὰ τῶν ἀξιωμάτων, καταφατικὰ τιθείς· καὶ τούτων τὰ ἁπλᾶ προσδεχόμενος τὰ οὐχ ἁπλᾶ ἀνῄρει, λέγων συνημμένα καὶ συμπεπλεγμένα. φησὶ δ' Ἡρακλείδης ἐν μὲν τοῖς δόγμασι Πλατωνικὸν εἶναι αὐτόν, διαπαίζειν δὲ τὰ διαλεκτικά· ὥστε Ἀλεξίνου ποτὲ διερωτήσαντος εἰ πέπαυται τὸν πατέρα τύπτων, „Ἀλλ' οὔτ' ἔτυπτον,“ φάναι, „οὔτε πέπαυμαι.“ πάλιν τ' ἐκείνου λέγοντος, „Ἔχρῃν εἰπόντα ναὶ ἢ οὒ λῦσαι τὴν ἀμφιβολίαν,“ „Γελοῖον,“ εἶπε, „τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἀκολουθεῖν, ἐξὸν ἐν πύλαις ἀντιβῆναι.“ Βίωνός τε ἐπιμελῶς

z) ἐτεθαυμάκει. Menag. τεθαύμακε.
a) ἐστρέφετο. Edit. Froben. ἐτρέφετο.
b) εὑρεσιλόγει. Scribebatur εὑρησιλόγει. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 446.

tem Cyrenaicum aspernabatur: Stilponem solum admirabatur. De quo quum aliquando interrogaretur, nihil aliud dixit nisi Liberalis est. Erat illi ingenium varium et callidum, atque in paciscendo ita orationem accommodabat ut illi difficile occurreretur. Versabat omnia, infinitamque orationis copiam fundebat. Acerrimus item in concionibus erat, ut in Successionibus tradit Antisthenes, atque huiusmodi rogatiunculis compellare solebat: Num aliud ab alio differt? ita sane. Aliud est autem prodesse quam bonum? concedebatur. Non igitur prodesse bonum est. Tollebat et proloquia negativa, affirmativa vero ponebat. Simplicia ex iis maxime probans quae simplicia non essent auferebat, ea et coniuncta et complexa dicens. Scribit Heraclides decretis quidem eum fuisse Platonicum, dialectica autem eum fuisse aspernatum. Itaque sciscitanti Alexino an patrem caedere desiisset, dixisse, Neque cecidi, neque desii. Addente illo oportere affirmando aut negando ambiguitatem solvi, Ridiculum, inquit, est vestras leges sequi, quum liceat in portis contra niti. Quum Bion vates studiose ac diligenter insectaretur, mortuos illum iugulare dixit. Alio rursus dicente maxi-

κατατρέχοντος τῶν μάντεων, νεκροὺς αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε.
136. καὶ ποτέ τινος ἀκούσας ὡς μέγιστον ἀγαθὸν εἴη τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν ὧν τις ἐπιθυμεῖ, εἰπεῖν, „Πολὺ δὲ μεῖζον τὸ ἐπιθυμεῖν ὧν δεῖ.“ φησὶ δ' Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος γράψαι αὐτὸν μηδὲν μηδὲ συντάξαι, ὥστε μηδὲ στηρίζειν ἐπί τινος δόγματος. ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσι, φησίν, ὧδε μάχιμος ἦν ὥστ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει. ὅμως δ' οὖν τοιοῦτος ἐν τοῖς λόγοις ὑπάρχων ἐν τοῖς ἔργοις πραότατος ἦν. Ἀλεξῖνον γοῦν πολλὰ καταπαίζων καὶ σκληρῶς ἐπισκώπτων, ὅμως αὐτὸν εὖ ἐποίησε, τὴν γυναῖκα παραπέμψας ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος, εὐ-
XIII. λαβουμένην κλωπείας c) τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας. Φί-
137. λος τε ἦν μάλιστα, ὡς δῆλον ἐκ τῆς πρὸς Ἀσκληπιάδην συμπνοίας, οὐδέν τι διαφερούσης Πυλάθου φιλοστοργίας. ἀλλὰ πρεσβύτερος Ἀσκληπιάδης, ὡς λέγεσθαι ποιητὴν μὲν αὐτὸν εἶναι, ὑποκριτὴν δὲ Μενέδημον. καί ποτέ φασιν Ἀρχιπόλιδος τριχίλια d) αὐτοῖς διαγράψαντος στηριζομένους e) περὶ
XIV. τοῦ τίς δεύτερος ἄρῃ, μηδέτερον λαβεῖν. Λέγεται δὲ καὶ γυναῖκας ἀγαγέσθαι αὐτούς· ὧν τὴν μὲν θυγατέρα Ἀσκληπιάδην, τὴν δὲ μητέρα Μενέδημον. κἀπειδὴ ἐτελεύτησε τῷ

c) κλωπείας. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 591.
d) τριχίλια. Scaliger corrigebat τριχιλίας.
e) στηριζομένους. Menag. ἐριζομένους, quod ipse probabat Menagius.

mum esse bonum omnibus quae quisque cupiat frui, Multo, inquit, maius est ea solum quae deceat cupere. Refert Antigonus Carystius eum nihil scripsisse neque composuisse, ita ne dogma quidem ullum firmiter tenuisse. Porro in quaestionibus, inquit, ita pugnax erat, ut non prius discederet quam in eius oculis ardentis spiritus indicia deprehenderentur. Verum enim vero quum in verbis esset talis, factis tamen erat placidissimus. Ergo quum Alexino plurimum illuderet et obiurgaret graviter, fovit tamen illum beneficiis. Nam ipsius coniugem ex Delphis Chalcidem usque deduxit, itineris furta latrociniaque metuentem. Amicitias pie sancteque tuebatur, ut ex ea quae illi cum Asclepiade fuit coniunctione constat, quae profecta adeo insignis erat, ut nihil a Pyladis distaret benevolentia. Verum maior natu erat Asclepiades, ita ut poeta ipse, Menedemus vero histrio diceretur. Fertur Archipolis tria millia illis perscripsisse, et quum orta esset amica contentio uter secundo loco acciperet, neutrum accepisse. Uxores quoque ambos duxisse fama est, Menedemum matrem, Asclepiadem filiam, et quum defuncta

Ἀσκληπιάδῃ τὸ γύναιον, λαβεῖν τὸ τοῦ Μενεδήμου· ἐκεῖνόν τε ἐπειδὴ προῦστη τῆς πολιτείας, πλουσίαν γῆμαι· οὐδὲν μέντοι ἧττον μιᾶς οὔσης οἰκίας ἐπιτρέψαι τὸν Μενέδημον τὴν διοίκησιν τῇ προτέρᾳ γυναικί. ὁ μέντοι Ἀσκληπιάδης προκα- 138.
τέστρεψεν ἐν Ἐρετρίᾳ γηραιὸς ἤδη, συζήσας τῷ Μενεδήμῳ σφόδρα εὐτελῶς ἀπὸ μεγάλων· ὥστε f). καὶ μετὰ χρόνον ἐλθόντος ἐπὶ κῶμον ἐρωμένου τοῦ Ἀσκληπιάδου καὶ τῶν νεανίσκων ἀποκλειόντων αὐτόν, ὁ Μενέδημος ἐκέλευσεν εἰσδέχεσθαι, εἰπὼν ὅτι Ἀσκληπιάδης αὐτῷ καὶ κατὰ γῆς ὢν τὰς θύρας ἀνοίγει. ἦσαν δ' οἱ σωματοποιήσαντες αὐτοὺς Ἱππόνικός τε ὁ Μακεδὼν καὶ Ἀγήτωρ ὁ Λαμιεύς· ὁ μὲν ἑκατέρῳ δοὺς τριάκοντα μνᾶς, ὁ δ' Ἱππόνικος Μενεδήμῳ εἰς ἔκδοσιν τῶν θυγατέρων δισχιλίας δραγμάς. ἦσαν δὲ τρεῖς, καθά φησιν Ἡρακλείδης, ἐξ Ὠρωπίας αὐτῷ γυναικὸς γεγεννημέναι. Τὰ XV.
δὲ συμπόσια τοῦτον ἐποιεῖτο τὸν τρόπον· προηρίστα g) μετὰ 139.
δυοῖν ἢ τριῶν ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας· ἔπειτά τις ἐπάλλει τοὺς παραγενομένους καὶ αὐτοὺς ἤδη δεδειπνηκότας· ὥστε εἴ τις ἔλθοι θᾶττον, ἀνακάμπτων ἐπυνθάνετο τῶν ἐξιόντων τί εἴη παρακείμενον καὶ πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου. εἰ μὲν οὖν

f) ὥστε. Edit. Froben. ὡς τε. Menag. ὅτε.
g) προηρίστα. Haec aliquanto plenius leguntur apud Athenaeum X. 15. p. 419. sq.

esset uxor Asclepiadis, Menedemi cepisse coniugem: illumque quod reipublicae praeesset, aliam duxisse nobilem et locupletem: nihilominus quoniam communis eis erat domus, rei familiaris administrationem priori uxori permisisse. Igitur Asclepiades ante illum vita excessit Eretriae, iam longaevus, quum una in magnis opibus frugaliter admodum vixissent. Fertur post aliquantum temporis quum Asclepiadis amasius ad convivium venisset, arcerentque illum ianuis adolescentes, Menedemum iussisse introduci ac dixisse Asclepiadem etiam sepultum ei ianuas aperire. Erant autem qui sumtus ipsis suppeditabant, Hipponicus Macedo et Agetor Lamieus. Ex his alter utrique triginta minas largitus: Hipponicus vero Menedemo duo millia drachmarum in filiarum dotem quas, ut ait Heraclides, tres ex Oropia uxore susceperat. Porro convivia in hunc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat dum dies in vesperam vergeret. Tum vero vocabat quispiam eos qui advenerant, et ipsos iam coenatos. Itaque si quis citius venisset, percontabatur exeuntes quid esset appositum et quae esset diei

λαχάνιον ἢ ταρίχιον, ἀνεχώρουν· εἰ δὲ κρεάδιον, εἰσήεσαν. ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ψίαθος ἐπὶ τῶν κλινῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον· προσκεφάλαιον αὐτῷ φέρειν ἔδει. τό τε περιαγόμενον ποτήριον οὐ μεῖζον ἦν κοτυλιαίου h)· τράγημα θέρμος ἢ κύαμος, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν ὡρίων i) ἄπιος ἢ ῥόα ἢ ὦ-
140. χροι ἢ νὴ Δί' ἰσχάδες. ἃ πάντα φησὶν ὁ Λυκόφρων ἐν τοῖς πεποιημένοις σατύροις αὐτῷ, οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν, ἐγκώμιον τοῦ φιλοσόφου ποιήσας τὸ δρᾶμα· ὧν καί τινά ἐστι τοιαυτί·

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ k)
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις l) λόγος.

XVI. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα κατεφρονεῖτο, κύων καὶ λῆρος ὑπὸ τῶν Ἐρετριέων ἀκούων· ὕστερον δ' ἐθαυμάσθη ὥστε καὶ τὴν πόλιν ἐγχειρίσασθαι. ἐπρέσβευσε δὲ καὶ πρὸς Πτολεμαῖον καὶ Λυσίμαχον, τιμώμενος πανταχοῦ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς Δημήτριον. καὶ τῆς πόλεως διακόσια τάλαντα τελούσης πρὸς

h) κοτυλιαίου. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 545.
i) ὡρίων. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 52.
k) δέ. Athenaeus l. l. γάρ.
l) τοῖς φιληκόοις. Athenaeus l. l. πᾶσιν ἐν μέσῳ.

hora. Et si quidem vel olusculum vel salsamentum quippiam audissent, recedebant, sin vero carnes, ingrediebantur. Lectulis aestate storeas, hieme vervecum pelles superponebant. Porro pulvinar sibi afferri oportebat. Poculum quod circumagebatur, cotyla maius non erat. In secunda mensa lupinus sive faba, nonnunquam ex fructibus pira, mala Punica, cicera, sive mehercle ficus passae apponebantur. Ea omnia memorat Lycophron in satyris a se compositis, quos Menedemi nomine inscripsit, quam ille fabulam philosophi laudationem fecit. Ex ea quaedam huiusmodi quoque sunt:

Ut ex pusillo poculum convivio
Versatur illis ad mensuram, sed mera
Sermo eruditus studiosis sunt bellaria.

Primo igitur contemptui haberi coepit, canisque ab Eretriensibus ac delirus appellari. Postea vero in summa admiratione omnium fuit, adeo ut civitatis quoque gubernacula ipsi traderentur: legationibusque crebris ad Ptolemaeum et Lysimachum, praeterea ad Demetrium functus ubique honoratus est. Quumque illi civitas ducenta quotannis talenta

ἔτος αὐτῷ, τὰ πεντήκοντα ἀφεῖλε· πρὸς ὃν διαβληθεὶς ὡς τὴν πόλιν ἐγχειρίζων Πτολεμαίῳ, ἀπολογεῖται δι' ἐπιστολῆς ἧς ἡ ἀρχή· „Μενέδημος βασιλεῖ Δημητρίῳ χαίρειν. ἀκούω 141.
πρὸς σὲ ἀνατεθῆναι περὶ ἡμῶν." λόγος m) δὲ διαβλέπειν n) αὐτὸν τῶν ἀντιπολιτευομένων τινὰ Αἰσχύλον. δοκεῖ δ' ἐμβριθέστατα o) πρεσβεῦσαι πρὸς Δημήτριον ὑπὲρ τοῦ Ὠρωποῦ, ὡς καὶ Εὔφαντος ἐν ἱστορίαις μνημονεύει. Ἠγάπα δὲ XVII.
αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος καὶ μαθητὴν ἀνεκήρυττεν αὐτόν p). καὶ ἡνίκα ἐνίκα τοὺς βαρβάρους περὶ Λυσιμαχίαν, γράφει ψήφισμα αὐτῷ Μενέδημος ἁπλοῦν τε καὶ ἀκόλακον q), οὗ ἡ ἀρχή· „Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ πρόβουλοι εἶπον· ἐπειδὴ βασιλεὺς 142.
Ἀντίγονος μάχῃ νικήσας τοὺς βαρβάρους παραγίνεται εἰς τὴν ἰδίαν, καὶ τἄλλα πάντα πράσσει κατὰ γνώμην· ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ" διὰ ταῦτα δὴ καὶ τὴν ἄλλην φιλίαν ὑπερπεπευθεὶς προδιδόναι τὴν πόλιν αὐτῷ, διαβάλλοντος Ἀριστοδήμου ὑπεξῆλθε· καὶ διέτριβεν ἐν Ὠρωπῷ ἐν τῷ τοῦ Ἀμφιάρεω ἱερῷ· ἔνθα χρυσῶν ποτηρίων ἀπολομένων, καθά φησιν Ἕρμιππος, δόγματι κοινῷ τῶν Βοιωτῶν ἐκελεύσθη με-

m) λόγος. Menag. ὁ λόγος.
n) διαβλέπειν. Casaubonus coni. διαβάλλειν. Rossius l. l. §. XV. p. 41. διαβαλεῖν. Probo alterum.
o) ἐμβριθέστατα. Edit. Froben. ἐμβελθέστατα.
p) αὐτόν. Edit. Froben. αὐτόν. Menag. αὐτοῦ.
q) ἀκόλακον. Edit. Froben. ἀκόλαστον.

persolveret, quinquaginta abstulit. Apud quem accusatus quod traderet Ptolemaeo civitatem, se per epistolam purgavit, cuius hoc initium: *Menedemus Demetrio regi salutem. Audio ad te delatum esse de nobis.* Fama est autem Aeschylum quendam qui Menedemo in reipublicae administratione esset contrarius, solitum esse eum calumniari. Constat illum ad Demetrium pro Oropo gravissime legatione functum, ut Euphantus quoque in Historiis meminit. Erat eius in primis studiosus Antigonus, seque ipsius discipulum esse praedicabat. Et quum barbaros fudisset circa Lysimachiam, decretum ei scripsit simplex atque ab assentatione alienum, cuius initium est: *Duces et consilii primores dixerunt: Quoniam Antigonus rex praelio domitis barbaris advenit in regnum, eique prospere cuncta succedunt, visum est senatui ac plebi.* Horum igitur gratia et praeterea propter summam cum illo amicitiam, quod illi civitatem proderet suspectus habitus, insimulante Aristodemo, clam exiit atque Oropi moratus est in Amphiarai delubro. Ibi quum periissent aurei calices, ut Hermippus ait, communi Boeotiorum decreto

τελθεῖν. ἐντεῦθεν ἀθυμήσας λαθραίως παρεισδὺς εἰς τὴν πατρίδα καὶ τήν τε γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας παραλαβών,
143. πρὸς Ἀντίγονον ἐλθὼν ἀθυμίᾳ τὸν βίον κατέστρεψε. φησὶ δ' αὐτὸν Ἡρακλείδης πᾶν τοὐναντίον, πρόβουλον γενόμενον τῶν Ἐρετριέων πολλάκις ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν τύραννον ἐπαγομένων Δημήτριον τ)· οὐκ ἂν δὴ οὖν προδοῦναι αὐτὸν Ἀντιγόνῳ τὴν πόλιν, ἀλλὰ διαβολὴν ἀναλαβεῖν ψευδῆ· φοιτᾶν τε πρὸς τὸν Ἀντίγονον καὶ βούλεσθαι ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα· τοῦ δὲ μὴ εἰκοντος ὑπ' ἀθυμίας ἀσιτήσαντα ἑπτὰ ἡμερῶν τὸν βίον μεταλλάξαι. τὰ ὅμοια τούτῳ καὶ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἱστορεῖ. μόνῳ δὲ Περσαίῳ διαπρύσιον εἶχε πόλεμον· ἐδόκει γὰρ Ἀντιγόνου βουλομένου τὴν δημοκρατίαν ἀποκαταστῆσαι τοῖς Ἐρετριεῦσι χάριν Μενεδή-
144. μου, κωλῦσαι. διὸ καὶ ποτε παρὰ πότον ὁ Μενέδημος ἐλέγξας αὐτὸν τοῖς λόγοις τά τε ἄλλα ἔφη καὶ δή, „Φιλόσοφος μέντοι τοιοῦτος, ἀνὴρ δὲ καὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν γενησομένων
XVIII. κάκιστος." Ἐτελεύτα δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλείδην τέταρτον καὶ ἑβδομηκοστὸν ε) ἔτος βιούς. καὶ εἰς αὐτὸν ἡμῶν ἐστιν οὕτως ἔχον·

τ) ἀπὸ τῶν τύραννον ἐπαγομένων Δημήτριον. Edit. Froben. ἀπὸ τῶν τυράννων ἐπαγόμενον δημήτριον.
ε) ἑβδομηκοστόν. Menag. ὀγδοηκοστόν.

loco migrare iussus est. Inde profectus moerens et patriam clanculum ingressus, uxorem ac filias sumens se ad Antigonum contulit, ibique vitam moerore terminavit. Refert Heraclides his omnino contraria: nam illum senatus principem Eretriam saepe ab iis qui Demetrium civitati tyrannum imponere conabantur, liberavisse. non igitur Antigono prodidisse civitatem, sed falsam subiisse calumniam, profectumque ad Antigonum, quum, ut patriam e servitute eriperet, illum inducere non posset, septem dies totos cibo abstinuisse atque ex animi dolore vita excessisse. His similia et Antigonus Carystius refert. Soli autem Persaeo inexorabile indixit bellum: haud enim obscurum erat Antigonum, quum Menedemi gratia Eretriensibus rempublicam voluisset restituere, ab eo fuisse prohibitum. Quocirca in convivio Menedemus in illum acriter invectus inter caetera sic ait: Atqui iste quidem philosophus est, sed vir omnium qui sunt aut fuerunt vel futuri sunt profecto nequissimus. Mortuus est autem, ut ait Heraclides, septuagesimum quartum agens aetatis annum. In eius autem laudem nos quoque ita scripsimus:

Ἤκουον, Μενέδημε, τὸν μόρον, ὡς ἑκὼν ἀπέσβης
ἐν ἡμέρῃσιν ἑπτὰ μηδὲν ἐσθων τ),
κἄτ' ἔργον ἔρεξας u) Ἐρετρικόν, ἀλλ' ὅμως ἄνανδρον·
ἀψυχίη γὰρ ἡγεμὼν ἔπεισε.

Καὶ οὗτοι μὲν οἱ Σωκρατικοὶ καὶ οἱ ἀπ' αὐτῶν. μετιτέον δὲ ἐπὶ Πλάτωνα τὸν x) τῆς Ἀκαδημίας καταρξαντα, καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ, ὑπόσοι γεγόνασιν ἐπιφανεῖς.

t) *ἑσθων.* Scribebatur *ἐσθίων.* Correxit Menagius in obss.
u) *κἄτ' ἔργον ἔρεξας.* Edit. Froben. et Menag. *ἔρξας* Stephan. *ἐρξας.* Florens Christianus corr. *κἀτὰ σὸν ἔργον ἔρεξας.*
x) *τόν.* Edit. Froben. et Menag. *τῶν.*

Audivi, Menedeme, tuam mortem, ut volens exstinctus es
in diebus septem nihil comedens:
inde facinus faciens Eretricum, at non virile:
suasit enim impotentia animi.

Et hi quidem Socratici et qui ab eis profecti sunt. Transeundum autem est ad Platonem qui instituit Academiam, et ad eos qui ab ipso profecti sunt, quotquot clari et illustres exstiterunt.

πῇ ἱστορίᾳ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ καὶ ἄλλων πεμφθέντος κληρούχου, καὶ ἐπανελθόντος εἰς Ἀθήνας, ὁπόθ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐξεβλήθησαν βοηθούντων Αἰγινήταις k). ἀλλὰ καὶ ἐχορήγησεν Ἀθηναίοις Διώνυσος ἀναλίσκοντος, ὡς φησιν Ἀθη-
IV. νόδωρος ἐν ὀγδόῳ Περιπάτων l). Ἔσχε δ' ἀδελφοὺς m) Ἀδεί-
4. μαντον καὶ Γλαύκωνα, καὶ ἀδελφὴν Ποτώνην, ἐξ ἧς ἦν
V. Σπεύσιππος. Καὶ ἐπαιδεύθη μὲν γράμματα παρὰ Διονυσίῳ, οὗ καὶ μνημονεύει ἐν τοῖς Ἀντερασταῖς· ἐγυμνάσατο δὲ παρὰ Ἀριστωνι τῷ Ἀργείῳ παλαιστῇ· ἀφ' οὗ καὶ Πλάτων διὰ τὴν εὐεξίαν μετωνομάσθη, πρότερον Ἀριστοκλῆς ἀπὸ τοῦ πάππου καλούμενος ὄνομα, καθά φησιν Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς. ἔνιοι δὲ διὰ τὴν πλατύτητα τῆς ἑρμηνείας οὕτως ὀνομασθῆναι· ἢ ὅτι πλατὺς ἦν τὸ μέτωπον, ὡς φησι Νεάνθης. εἰσὶ δ' οἳ καὶ παλαῖσαί φασιν αὐτὸν Ἰσθμοῖ, καθὰ καὶ Δε-
VI. καίαρχος ἐν πρώτῳ περὶ βίων. καὶ γραφικῆς ἐπεμελήθῆναι·
5. καὶ ποιήματα γράψαι, πρῶτον μὲν διθυράμβους, ἔπειτα καὶ
VII. μέλη καὶ τραγῳδίας. Ἰσχνόφωνός τε, φασίν, ἦν, ὡς καὶ Τιμόθεός φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων. λέγεται δ' ἅτε

k) *Αἰγινήταις.* Edit. Froben. *αἰγινίταις.*
l) *ἐν ὀγδόῳ Περιπάτων.* Codd. Cantabr. et Arund. *ἐν περιπάτῳ.* Edit. Froben. *ἐν περιπάτων.*
m) *ἀδελφούς.* Edit. Froben. *ἀδελφόν.*

fuit, ut Phavorinus ait in Varia Historia, patre ipsius cum caeteris misso ut agrum sortiretur, Athenasque reverso quum a Lacedaemoniis qui Aeginensibus opem tulerant, expulsi sunt. Ludos quoque magnificos Athenis exhibuit, Dione sumptus suppeditante, ut ait Athenodorus in octavo Deambulationum libro. Fratres habuit Adimantum et Glauconem, sororemque Potonam, ex qua Speusippus nascitur. Litterasque apud Dionysium didicit, cuius et in Anterastis meminit. Exercitatusque est apud Aristonem Argivum luctationis magistrum, a quo et Plato propter egreginm corporis habitum cognominatus est, quum prius Aristocles ex avi nomine vocatus esset, ut in Successionibus tradit Alexander. Sunt qui ob orationis ubertatem et miram latitudinem sic appellatum putent, sive quod ampla fuerit fronte, ut Neanthes scribit. Nec desunt qui in Isthmo palaestra se exercuisse velint, sicut et Dicaearchus in primo de Vitis. Picturae quoque fuisse studiosum ac poemata scripsisse, primo quidem dithyrambos, deinde melica ac tragoedias. Vox illi exilis fuit, ut ait Timotheus Atheniensis in libro de Vitis. Fertur

Σωκράτης ὄναρ εἶδε κύκνου νεοττὸν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχειν, ὃν καὶ παραχρῆμα πτεροφυήσαντα ἀναπτῆναι, ἡδὺ κλάγξαντα· καὶ μεθ' ἡμέραν Πλάτωνα αὐτῷ συστῆναι· τὸν δὲ τοῦτον εἰπεῖν n) εἶναι τὸν ὄρνιν. Ἐφιλοσόφει δὴ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκα- VIII.
δημίᾳ, εἶτα ἐν τῷ κήπῳ τῷ περὶ o) τὸν Κολωνόν, ὡς φησιν Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς καθ' Ἡράκλειτον. ἔπειτα μέντοι μέλλων ἀγωνιεῖσθαι τραγῳδίᾳ πρὸ τοῦ Διονυσιακοῦ p) θεάτρου, Σωκράτους ἀκούσας κατέφλεξε τὰ ποιήματα εἰπών·

Ἥφαιστε, πρόμολ' q) ὧδε· Πλάτων νύ τι r) σεῖο χατίζει.

τοὐντεῦθεν δὴ γεγονώς, φασίν, εἴκοσιν ἔτη διήκουσε Σωκρά- 6.
τους· ἐκείνου δ' ἀπελθόντος προσεῖχε Κρατύλῳ τε τῷ Ἡρακλειτείῳ καὶ Ἑρμογένει τῷ τὰ s) Παρμενίδου φιλοσοφοῦντι. ἔπειτα γενόμενος ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, καθά φησιν Ἑρμόδωρος, εἰς Μέγαρα πρὸς Εὐκλείδην σὺν καὶ t) ἄλλοις τισὶ Σωκρατικοῖς ὑπεχώρησεν. ἔπειτα εἰς Κυρήνην ἀπῆλθε πρὸς Θεόδωρον τὸν μαθηματικόν· κἀκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς Πυθαγορικοὺς Φιλόλαον καὶ Εὔρυτον· ἔνθεν τε εἰς Αἴγυ-

n) εἰπεῖν. Edit. Froben. omittit.
o) περί. Menag. παρά. Illud commendat R cum editt. Froben. et Stephan.
p) Διονυσιακοῦ. Edit. Froben. et Menag. Ὀλυμπιακοῦ. Illud commendat R cum Stephano, idemque probat Menag. in obss. p. 83. F.
q) πρόμολ'. Edit. Froben. πρόσμολ'. V. Homer. Iliad. Σ. v. 392.
r) νύ τι. Edit. Froben. νύτοι.
s) τά. Edit. Froben. omittit.
t) καί. Edit. Froben. et Menag. omittunt.

et Socrates vidisse per somnium oloris pullum sibi in gremio plumescere, qui continuo exortis alis in altum advolans suavissimos cantus ediderit. Postridie quum Plato sibi a patre commendatus esset, hunc cygnum quem viderat dixisse. Philosophari coepit primum in Academia, inde se in hortum qui iuxta Colonum est contulit, ut Alexander in Successionibus scripsit, Heraclitum adducens testem. Demum quum tragicum certamen esset iturus, ante Dionysiacum theatrum audito Socrate igni poemata exussit, dicens:

Huc ades, o Vulcane: Plato nam te eget in hac re.

Hinc annum vicesimum aetatis agens Socratem audivit. Illo decedente Cratylo Heraclitidiscipulo et Hermogeni Parmenidis philosophiam tuenti operam dedit. Deinde quum esset annorum duodetriginta, ut ait Hermodorus, Megara se ad Euclidem cum aliis aliquot Socraticis contulit. Hinc Cyrenem profectus Theodorum mathematicum audivit: atque inde in Italiam ad Pythagoricos Philolaum atque Eurytum

πτον παρὰ τοὺς προφήτας· οὗ φασι καὶ Εὐριπίδην αὐτῷ ἀκολουθῆσαι, καὶ αὐτόθι νοσήσαντα πρὸς τῶν ἱερέων ἀπολυθῆναι τῇ διὰ θαλάττης θεραπείᾳ· ὅθεν καὶ εἰπεῖν

Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά u).

7. ἀλλὰ καὶ καθ' Ὅμηρον φάναι πάντας ἀνθρώπους Αἰγυπτίους ἰατροὺς εἶναι. διέγνω δὴ ὁ Πλάτων καὶ τοῖς Μάγοις συμμῖξαι· IX. διὰ δὲ τοὺς x) τῆς Ἀσίας πολέμους ἀπέστη. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας διέτριβεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὸ δ' ἐστὶ γυμνάσιον προάστειον ἀλσῶδες, ἀπό τινος ἥρωος ὀνομασθὲν Ἑκαδήμου y), καθά καὶ Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις φησίν·

Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν z) Ἀκαδήμου a) *θεοῦ.*

ἀλλὰ καὶ ὁ Τίμων εἰς τὸν Πλάτωνα λέγων φησί·

Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητὴς
ἡδυεπής, τέττιξιν ἰσογράφος, οἵ θ' Ἑκαδήμου
δένδρει b) *ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰεῖσι* c).

8. πρότερον γὰρ διὰ τοῦ ε Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. ὁ δ' οὖν φιλόσοφος καὶ Ἰσοκράτει φίλος ἦν. καὶ αὐτῶν Πραξιφάνης συνέγρα-

u) *Θάλασσα — κακά.* Versus est Euripidis Iphig. Taur. 1193. edit. Markl.
x) *τούς.* Edit. Froben. omittit.
y) *Ἑκαδήμου.* Edit. Froben. *ἀκαδήμου.*
z) *δρόμοισιν.* Meursius Exercitt. Critt. II. 12. corr. *δρυμοῖσιν.*
a) *Ἀκαδήμου.* Menag. *Ἑκαδήμου.*
b) *δένδρει.* Edit. Froben. *δένδρα.* Menagius coni. *δενδρέῳ.*
c) *ἰεῖσι.* Edit. Froben. et Menag. *ἰᾶσι.*

concessit. Ab his se in Aegyptum ad prophetas sacerdotesque recepit, quo et Euripidem aiunt una cum ipso profectum esse: atque ibi morbo comprehensum a sacerdotibus marina curatione fuisse absolutum: qua ex re postea dixerit:

Mare universa proluit hominum mala.

Quin et dixisse secundum Homerum Aegyptios omnes medicos esse. Decreverat Plato etiam Magis congredi, verum propter Asiae bella proposito destitit. Regressus vero Athenas in Academia commorabatur. Est autem gymnasium suburbanum nemorosum, a quodam heroe Hecademo nomine appellatum, sicut et Eupolis in Astrateutis memorat dicens:

In ambulacris Academi umbrosis dei.

Sed et Timon in Platonem loquens inquit:

Hos inter dux ille Plato celsissimus ibat,
Cuius ab ore melos manabat, quale Hecademi
Arbustis lepida modulantur voce cicadae.

Antea enim per e scribebatur Hecademia. Hic igitur philosophus Isocrate amico utebatur. Enimvero Praxiphanes quan-

ψι διατριβήν τινα περὶ ποιητῶν γενομένην, ἐν ἀγρῷ παρὰ Πλάτωνι ἐπιξενωθέντος τοῦ Ἰσοκράτους. Καὶ αὐτόν φησιν X. Ἀριστόξενος τρὶς ἐστρατεῦσθαι, ἅπαξ μὲν εἰς Τάναγραν, δεύτερον δὲ εἰς Κόρινθον, τρίτον ἐπὶ Δηλίῳ· ἔνθα καὶ ἀριστεύσαι. μίξαι τε ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων καὶ Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν· τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ κατὰ Ἡράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικὰ κατὰ Σωκράτην ἐφιλοσόφει. Λέγουσι δέ τινες, ὧν ἐστι καὶ XI. 9. Σάτυρος, ὅτι Δίωνι ἐπέστειλεν εἰς Σικελίαν ὠνήσασθαι τρία βιβλία Πυθαγορικὰ παρὰ Φιλολάου μνῶν ἑκατόν. καὶ γὰρ ἐν εὐπορίᾳ, φασίν d), ἦν, παρὰ Διονυσίου λαβὼν ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα τάλαντα, ὡς καὶ Ὀνήτωρ e) φησὶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ, „Εἰ χρηματιεῖται ὁ σοφός.“ Πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἐπι- XII. χάρμου τοῦ κωμῳδοποιοῦ προσωφέληται, τὰ πλεῖστα μεταχράψας, καθά φησιν Ἄλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύντιαν, ἃ ἐστι τέτταρα. ἔνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα· „Φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων· ἀσεπτέον δέ. ὃ Πλάτων φησὶν αἰσθητὸν μέν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποσῷ

d) φασίν. Menag. φασί.
e) Ὀνήτωρ. Edit. Froben. ὠνήτωρ.

dam conscripsit inter eos habitam de poetis scholam, quum apud Platonis hospitio frueretur Isocrates. Ter illum militasse Aristoxenus auctor est, primo in Tanagram, secundo in Corinthum, tertio ad Delium, ubi et victoria potitus sit. Miscuit Heracliteorum Pythagoreorumque ac Socraticorum rationes. Atque in iis quidem quae sensibus subiacent, Heraclīti partes tuebatur: porro in iis quae ad intelligentiam pertinent, Pythagorae acquiescebat: in rebus autem civilibus Socratem maxime amplectebatur. Aiunt quidam, ex quibus Satyrus est, Dioni illum scripsisse in Siciliam, uti tres libros Pythagoricos sibi emeret a Philolao centum minis. Erat enim, ut aiunt, satis opulentus, acceptis a Dionysio plus quam octoginta talentis: sicut et Onetor scribit in libro cuius est titulus, An quaestum faciat sapiens. Multo illi fuit Epicharmus comicus adiumento, cuius et plurima transcripsit, ut Alcimus in eis libris quos ad Amyntam scripsit quattuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur: *Constat autem et Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id vero dispiciendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate numquam persistat, sed diffluat*

10. μηδὲ ποσῷ διαμένον, ἀλλ' ἀεὶ ῥέον καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἄν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμόν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων. ταῦτα δ' ἐστὶν ὧν ἀεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. νοητὸν δὲ ἐξ οὗ μηδὲν ἀπογίνεται μηδὲ προσγίνεται. τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ τῶν ἀϊδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ συμβέβηκεν εἶναι. καὶ μὴν ὅ γε ee) Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν·

A. Ἀλλ' ἀεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, χὐπέλιπον f) οὐ πώποκα· τάδε δ' ἀεὶ g) πάρεσθ' ὅμοια, διὰ δὲ h) τῶν αὐτῶν ἀεί.

B. ἀλλὰ λέγεται μὰν χάος i) πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.

A. πῶς δέ; ἀμάχανόν γ', ἀπό τινος εἶμεν ὅ τι πρᾶτον μόλοι k).

B. οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδέν; A. οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον l)

ee) καὶ μὴν ὅ γε. Edit. Froben. καὶ ὅγε μήν.

f) χὐπέλιπον. Scribebatur καὶ ὑπέλιπον. Correxit Dobraeus ad Porsoni Aristoph. p. (126). Casaubonus coni. ὑπέλιπον δ'.

g) τάδε δ' ἀεί. Edit. Froben. τάδ' ἀεί.

h) διὰ δέ. Casaubonus ante has voculas inserebat οὐ, refutatus ille a Marqu. Gudio apud Menag. p. 86. Kuehnius observv. in Diog. L. T. II. p. 518. ed. Meibom. coni. διά τε.

i) χάος. Casaubonus ante hanc vocem inserebat καί.

k) πῶς δέ; — μόλοι. Legebatur πῶς δὲ κ' ἀμήχανόν γ' ἀπό τινος μηδὲν ὅ,ττε πρᾶτον μόλοι. Emendavit Hermannus. Casaubonus coni. πῶς δέ; κ' ἀμαχανόν γ' ἀπὸ μηδενὸς ὥστε τι πρῶτον μόλοι. Marqu. Gudius apud Menag. p. 86. πῶς δέ; κ' ἀμάχανον ἀπό τινος μηδέν γ' ὅ τι πρῶτον μόλοι.

l) οὐκ ἄρ' — δεύτερον. Scribebatur οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδέν, οὐδὲ

semper atque immutetur. Veluti si numerum ex iis tuleris, quae neque aequalia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorum semper generatio est, nunquam vero substantia. Intelligibile vero cui nihil vel accedit vel decedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandem semper esse contingit. Atqui Epicharmus de sensibilibus atque intelligibilibus expresse loquitur in hanc sententiam:

A. At semper dii exstitere, nec desierunt esse unquam.
Haec autem (creata) adsunt semper similia et per eadem semper subsistunt.

B. Sed fertur Chaos primum deorum genitum esse.

A. Quomodo vero? Fieri certe nequit, ut a nihilo quid primum proveniat.

B. Nec igitur primum quidquam provenit. A. Nec per Iovem quidquam secundum

τῶνδέ γ', ἂν ἄμμες νῦν ὧδε λέγομες· ἀλλὰ τᾷδ' ἔχει m). 11.
αἰ ποτ' ἀριθμόν τις περισσόν, αἰ δὲ λᾷς τὶν' ἄρτιον n),
ποτθέμεν o) λᾷ ψᾶφον, ἢ καὶ τὰν ὑπάρχοῦσαν λαβεῖν,
ἢ δοκεῖ κά τοι τόχ' αὐτὸς εἶμεν p); B. οὐκ ἔμοιγε πάχα.
A. οὐδὲ μὰν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχυαῖον ποτθέμεν q)
στερρὸν ἕτερον μᾶκος, ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμεῖν,
ἔτι χ' ὑπάρχοι τῆνο τὸ μέτρον. B. οὐ γάρ. A. οὐδὲ
νῦν ὅρη
καὶ τὼς ἀνθρώπως· ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δὲ γα μὰν
φθίνει r).

μᾶ Δία δεύτερον. τῶν δέ γ' —. Casaubonus coni. ἔμοιγέ γα. Marqu. Gudius apud Menag. p. 87. οὐ μετὰ Δία δεύτερον.

m) τῶν δέ γ' — ἔχει. Edit. Froben. τῶν δ' (cum codd. Cantabr. et Arund. et Stephan.) ἄμμες νῦν ὧδε λέγῶν (cum cod. Cantabr.: cod. Arund. et Stephan. λέγω) μέλλει τάδ' εἶναι. Consentit praeter τῶνδέ γ' ὧν et λέγωμεν Menagiana. Emendavit Hermannus. Casaubonus coni. τῶνδε δ' ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγω, μέλλει τάδ' ἔμμεναι.

n) αἰ ποτ' — ἄρτιον. Legebatur ποτ' ἀριθμόν τις περισσόν, αἰ δὲ λᾷς τὸν ἄρτιον. Emendavit Hermannus. Casaubonus coni: αἰ γὰρ ποτ' ἀριθμὸν τὸν περισσόν.

o) ποτθέμεν. Scribebatur ποτεθέμεν. Casaubonus coni: ποταθέμεναι λᾷς.

p) ἢ δοκεῖ — εἶμεν. Legebatur ἢ δοκεῖ κᾆτοι (ed. Froben. ἄτοι) καὶ ὁ αὐτὸς εἶμεν. Emendavit Hermannus. Casaubonus coni. ἢ νὴ δοκεῖ κά τοι καὶ ὁ αὐτὸς ἦμεν.

q) οὐδὲ μὰν — ποτθέμεν. Legebatur οὐδὲ μὰν οὐδὲ ποτὶ μέτρον παχὺ ἐὸν ποτθέμεν λᾷ τις. Emendavit Casaubonus ita ut coniiceret καταθέμεν.

r) στερρὸν — φθίνει. Haec ita legebantur: ἕτερον στερρὸν μᾶκος, ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος | ἀποταμεῖν, ἔτι κ' ὑπάρχοι κεῖνο τὸ μέτρον. | οὔ γὰρ ὧδε νῦν ὁρῇ καὶ τὼς ἀνθρώπως· | ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει. Quae Casaubonus sic constituit: λᾷ τις ἕτερον μᾶκος ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμεῖν, | ἔτι κ' ὑπάρχοι τῆνο τὸ μέτρον. οὐ γὰρ ὧδε; νῦν ὅρη | καὶ τὼς ἀνθρώπως· ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει. Reliqua emendavit Hermannus.

de iis quae nunc dicimus. Res haec est:
si quis ad humerum imparem aut etiam parem
addat numerum, aut praesentem bis sumat,
numquid tibi idem numerus manere videtur? B.
Haud sane mihi.
A. Nec vero si ad cubitalem mensuram addere quis velit
aliam quandam solidam longitudinem, aut ab ea quae
primum erat,
aliquam auferre, adhuc eadem erit quae prius mensura.
B. Id quoque certum videtur. A. Ita nunc considera
homines.

ἐν s) μεταλλαγῇ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.
ὃ δὲ μεταλλάσσει κατὰ t) φύσιν κοὔποκ' ἐν ταὐτῷ μένει,
ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ δῆτα τοῦ παρεξεστακότος u).
καὶ τὺ δὴ κἀγὼ χθὲς x) ἄλλοι καὶ νὺν y) ἄλλοι τελέθομες,
καὖθις ἄλλοι, κοὔποκ' αὐτοί z) [τελέθομες a)] κατ' τὸν
λόγον. —"

12. ἔτι φησὶν ὁ Ἄλκιμος καὶ ταυτί· „Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. διὰ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. ὧν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὑτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον

s) ἐν. Casaubonus coni. ἐνί.
t) κατά. Casaubonus coni. κά.
u) ἕτερον — παρεξεστακότος. Legebatur ἀλλὰ ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ δὴ τοῦ παρεξεστακότος. Casaubonus corr. ἀλλὰ δὴ ἕτερον etc. Verum ἀλλὰ omittit edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund.: δῆτα debetur Hermanno.
x) χθές. Casaubonus coni. ἐχθές.
y) νύν. Scribebatur νῦν.
z) κοὔποκ' αὐτοί. Casaubonus corr. κ' οὔποκ' αὐτοί.
a) [τελέθομες]. Inserui praeeunte Hermanno.

Inter illos alius crescit, alius autem decrescit:
in mutatione autem omnes sunt per omne tempus.
Quod autem mutatur secundum naturam, nec in eodem statu unquam manet,
diversum erit et ipsum ab eo, a quo discessit.
Quin tu quoque et ego heri alii eramus, et nunc alii exsistimus,
rursusque alii erimus, et nunquam iidem manemus ex ea ratione.

Addidit haec praeterea Alcimus: *Aiunt autem sapientes animam alia quidem sentire per corpus, puta videndo atque audiendo: alia vero ipsam per se ipsam animadvertere, nullo corporis officio utentem. Quocirca eorum quae sunt alia sensibus percipi, alia intelligentiae ratione comprehendi. Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui cuperent rerum initia colligere, ipsas primum species, quas ideas vocat, secundum se ipsas distribuere, puta similitudinem et unitatem, multitudinem atque magnitudinem, statumque et motum: se-*

καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι· τρίτον τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσαι 13.
πρὸς ἀλλήλας εἰσίν, οἷον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν· ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων ὁμώνυμα ἐκείνοις ὑπάρχοι· λέγω δὲ οἷον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἓν ἕκαστον ἀΐδιόν τε καὶ νόημα b) καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές· διὰ καί φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἑστάναι καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἐοικέναι, τούτων ὁμοιώματα c) καθεστῶτα. ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περί τε τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἆρ' ἔστιν αὔλησίς τι πρᾶγμα; *B.* πάνυ μὲν ὦν. 14.
A. ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; *B.* οὐδαμῶς.
A. φέρ' ἴδω, τίς d) αὐλητάς; τίς εἶμέν τοι δοκεῖ;
ἄνθρωπος; ἢ οὐ γάρ; *B.* πάνυ μὲν ὦν. *A.* οὐκ ὦν δοκεῖ
οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τὠγαθῶ; τὸ μὲν
ἀγαθὸν τὶ πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὖθ'· ὅςτις δέ κα
εἰδῇ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γίνεται e),

b) ἀΐδιόν τε καὶ νόημα. Casaubonus coni. ἀΐδιόν τε νόημα. Menagius ἀΐδιόν τε καὶ νοητόν.
c) ὁμοιώματα. Edit. Froben. ὁμοιότητα. Stephan. ὁμοιότατα. Illud cod. Cantabr., hoc Arund. commendat.
d) τίς. Legebatur τί δ'. Correxit Hermannus.
e) ἄνθρωπος — γίνεται. Metra constituit Casaubonus, qui legebat οὐκ οὐ δοκεῖς. Caeterum τοι cum Hermanno inserui.

cundo ipsum per se ipsum honestum ac bonum, iustum atque huiusmodi caetera subiicere: tertio conspicere quae sibi mutuo cohaereant ideae, puta scientiam aut magnitudinem sive dominationem, simulque et illud cogitare, ea quae sunt apud nos ex illorum participatione eis aequivoca fieri. Exempli causa dico iusta esse quae iusto communicant; honesta, quae honesto. Est autem unaquaeque species aeterna, ac praeterea intelligentia omni perturbatione vacua. Quocirca et ideas in natura velut exemplaria dixit subsistere: alia his esse similia quae maxime ad istarum similitudinem consistant. Epicharmus igitur de bono atque ideis ita fere disserit:

A. Num tibiarum cantus res aliqua est? B. Ita sane.
A. Homo igitur tibiae cantus est? B. Nihil minus.
A. Age videamus: tibicen quis tibi esse videtur?
Homo an non? B. Maxime vero.
A. Nonne igitur idem tibi videtur de bono?
Bonum quidem rem esse, quae per se ipsam exsistat:
quisquis autem eam didicerit, bonum eum effici.

ὥσπερ γα τὰν f) αὐλήσεων αὐλητὰς μαθών,
ἢ ὄρχησων g) ὀρχηστάς τις, ἢ πλοκεὺς πλοκάν,
ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὅτι τὺ h) λῇς,
οὐ χ' αὐτὸς εἴη χὰ τέχνα· τεχνικός γα μάν.

15. Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησίν· „Εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν διὰ τὸ τὴν μνήμην ἠρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι· μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰς ἰδέας. τίνα γὰρ ἂν τρόπον," φησί, „διεσώζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐφαπτάμενα, καὶ πρὸς τοῦτο i) τὸν νοῦν φυσικὸν k) εἰληφότα;" νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητός τε καὶ τροφῆς. ὁποία τις ἐστὶν αὐτοῖς; ἐνδεικνύμενος, διότι πᾶσι τοῖς ζώοις ἔμφυτός ἐστιν ἡ τῆς ὁμοιότητος θεωρία. διὰ καὶ τῶν ὁμοφύλων αἰσθάνεται. πῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος;

16. „Εὔμαιε, τὸ σοφὸν ἔστιν οὐ καθ' ἓν μόνον,
ἀλλ' ὅσσα l) περ ζῇ, πάντα καὶ γνώμαν ἔχει.
καὶ γὰρ τὸ θῆλυ m) τῶν ἀλεκτορίδων γένος,
αἰ λῇς καταμαθεῖν ἀτενές, οὐ τίκτει τέκνα

f) γα τάν. Legebatur γὰρ εἰ τήν. Correxit Casaubonus.
g) ἢ ὄρχησιν. Legebatur. ἢ τὴν ὄρχησιν. Articulum una cum disiunctione delebat Casaubonus.
h) τύ. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. τοί.
i) τοῦτο. Edit. Froben. τοῦτον.
k) φυσικόν. Edit. Froben. φυσικῶς.
l) ὅσσα. Scribebatur ὅσα. Correxit Casaubonus.
m) τὸ θῆλυ. Menag. omittit articulum, quem praeter Frobenium commendant codd. Cantabr. et Arund.

Sicut enim qui tibiarum cantum didicerit, tibicen;
aut qui saltare, saltator; aut qui texere, textor;
aut similiter quodvis horum aliud didicerit,
non ipse erit ars illa, sed artifex.

Plato in Opinione de ideis ait: Si quidem est memoria, ideas in his quae sunt exsistere, quod memoria quietae cuiusdam rei ac manentis sit: manere autem praeter ideas nihil. Quo enim, inquit, modo servarentur animantes, nisi et ideam attigissent, et praeterea naturalem mentem accepissent? Meminit autem similitudinis et pabuli, cuiusmodi illis esse soleat, ostendens quod sit animalibus omnibus insita similitudinis intelligentia. Quocirca et quae sunt eiusdem generis sentiunt. Porro Epicharmus ita ferme ait:

Eumaee, sapientia non in uno tantum consistit,
sed quae vivunt omnia notionem quoque habent.
Namque e gallinaceorum genere femina,
si attente considerare volueris, non parit pullos

ζῶντ', ἀλλ' ἐπῴζει n) καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν.
τὸ δὲ σοφὸν ἃ φύσις τόδ' οἶδεν ὡς ἔχει
μόνα· πεπαίδευται γὰρ αὖ ταύτας ὕπο.

καὶ πάλιν·

Θαυμαστὸν οὐδέν ἐστι μὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν,
οὐδ' ἀνδάνειν ἀστοῖσιν ἀστούς, καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφύκειν o)· καὶ γὰρ ἃ κύων κυνὶ
κάλλιστον εἶμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοΐ,
ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστόν ἐστιν p), ὗς δ' ὑΐ. — "

καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βιβλίων 17.
παραπήγνυσιν ὁ Ἄλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμου Πλάτωνι περιγινομένην ὠφέλειαν. ὅτι δ' οὐδ' αὐτὸς Ἐπίχαρμος ἠγνόει τὴν αὑτοῦ q) σοφίαν, μαθεῖν ἔστι κἀκ τούτων ἐν οἷς τὸν ζηλώσοντα προμαντεύεται·

Ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, δοκέω γάρ, ὦ σαφὲς ἁμῖν, τοῦθ', ὅτι r)

n) ἐπῴζει. Legebatur ἐπωάζει. Correxit Casaubonus.
o) οὐδ' ἀνδάνειν — πεφύκειν. Legebatur καὶ ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοίς, καὶ δοκεῖν | καλῶς πεφυκέναι. Οὐδ' debetur Hermanno: ἀστοῖσιν ἀστοὺς Valckenario ad Herodot. p. 731. a. ed. Wessel.: πεφύκειν Meinekio ad Menandri et Philem. Rell. p. 276. qui corrigebat: χαὐτοῖσιν αὐτοὺς ἀνδάνειν τε καὶ δοκεῖν | καλῶς πεφύκειν.
p) ἐστιν. Inserui cum Hermanno.
q) αὑτοῦ. Scribebatur αὐτοῦ.
r) ὡς δ' — ὅτι. Edit. Froben. ὡς δὲ ἐγὼ δοκέω. δοκέω γὰρ σαφὲς ἁμι τοῦθ' ὅτι. Menag. ὡς δὲ ἐγὼ δοκέω, δοκέων γὰρ σαφίσαμι τοῦθ' ὅτι. Emendavit Hermannus. Kuchnius p. 519. corr. ὥστε, commate idem interpungens post σαφίσαιμι: Casaubonus δοκέω γὰρ σαφὲς ἄμμι.

viventes; sed ova incubat et calore animat.
Haec autem sapientia ut sese habeat, natura novit
sola: ab ea quippe erudita est.

Ac rursum:

Nihil mirum est ita me haec dicere,
nec placere civibus cives, viderique
pulchre natos esse. Nam et canis cani
pulcherrimum animal esse videtur, et bovi bos:
asina quoque asino pulcherrima: sus item sui.

Ista et huiusmodi quattuor libris prosequitur Alcimus, admonens quantum emolumenti Plato ex Epicharmo sibi comparaverit. Quod autem neque Epicharmus ipse sapientiam suam ignoraverit, ex iis coniicere licet quae praesapiens ac veluti divinans fore imitatorem sui, sic fere ait:

Ut autem ego puto, immo certo hoc praesentio,

σθαι. τὸν μέντοι Πόλλιν d) λόγος ὑπό τε Χαβρίου ἡττηθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἑλίκῃ e) καταποντωθῆναι, τοῦ δαιμονίου μηνίσαντος αὐτῷ διὰ τὸν φιλόσοφον· ὡς καὶ Φαβωρῖνός φησιν ἐν πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. οὐ μὴν δὲ ἡσύχαζεν ὁ Διονύσιος· μαθὼν δὲ ἐπέστειλε Πλάτωνι, μὴ καλῶς ἀγγρεύειν αὐτόν. καὶ ὃς ἀντιπέστειλε μὴ τοσαύτην αὐ-
21. τῷ σχολὴν εἶναι ὥστε Διονυσίου μεμνῆσθαι. Δεύτερον πρὸς νεώτερον ἦλθε Διονύσιον, αἰτῶν γῆν καὶ ἀνθρώπους τοὺς κατὰ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ ζηραμένους. ὁ δὲ καίπερ ὑποσχόμενος οὐκ ἐποίησεν. ἔνιοι δέ φασι καὶ κινδυνεῦσαι αὐτὸν ὡς ἀναπεισθέντα Δίωνα καὶ Θεώταν f) ἐπὶ τῇ τῆς νήσου ἐλευθερίᾳ· ὅτε καὶ Ἀρχύτας αὐτὸν ὁ Πυθαγορικός, γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. ἔστι δὲ ἡ ἐπιστολὴ ἥδε·

Ἀρχύτας Διονυσίῳ ὑγιαίνειν.

22. Ἀπεστάλκαμες g) πάντες οἱ Πλάτωνος φίλοι τὼς περὶ

d) *Πόλλιν.* Edit. Froben. et Stephan. *Πόλιν*, cod. Cantabr. *πάλιν*, Arund. *πόλινδα*, edit. Menag. *Πόλιδα.*
e) *Ἑλίκῃ.* Edit. Froben. *ἑλίκῃ.*
f) *Θεώταν.* Edit. Froben. *Θεώντων.* Menag. *Θεώντιν.* R, Cantabr., Arund. et Stephan. *Θεώταν.*
g) *ἀπεστάλκαμες.* Scribebatur *ἀπεστάλκαμεν.* Correxit Menag. in obss.

Pollidem vero a Chabria superatum et postea in Helice fuisse submersum fama est, daemonio illi indicante ista illum philosophi gratia perpeti, ut Phavorinus in primo Commentariorum meminit. Atque non quievit Dionysius ipse, verum quum didicisset quae illi contigisent, scripsit Platoni, orans ne in se maledicta ingereret. Ad quem ille rescripsit, non sibi tantum superesse otii, ut Dionysii meminisset. Secundo profectus est ad iuniorem Dionysium, postulans terram atque homines qui secundum constitutam ab eo rempublicam viverent. Id ille, quanquam pollicitus, non praestitit. Nec abfuit secundum quosdam suspicio illum magno sui periculo Dioni et Theotae persuadere tentasse, illorumque erexisse animos ad liberandam insulam. Quo tempore Archytas Pythagoricus scripta ad Dionysium epistola purgavit illum a suspicione, atque ereptum Athenas remisit. Est autem epistola huiusmodi:

Archytas Dionysio.

Misimus omnes Platonis necessarii Lamiscum et Photi-

Λαμίσκον τε καὶ Φωτίδαν, ἀπολαμψόμενοι h) τὸν ἄνδρα καττὰν i) πὰρ τὶν k) γενομέναν ὁμολογίαν. ὀρθῶς δὲ καὶ ποιεῖς l) μιμνασκόμενος τήνας τᾶς σπουδᾶς, ἡνίκα πάντας ἄμμε παρεκάλεις ποττὰν Πλάτωνος ἄφιξιν, ἀξιῶν προτρέπεσθαί τε αὐτὸν καὶ ὑναδέχεσθαι τά τε ἄλλα καὶ τὰ περὶ τὰν ἀσφάλειαν μένοντί τε καὶ ἀφορμιῶντι. μέμνασο δὲ καὶ τῆνο, ὅτι περὶ πολλῶ ἐποιήσω τὰν ἄφιξιν αὐτῶ· καὶ ἀγάπυς ἐκ τήνω τῶ χρόνω ὡς οὐδένα τῶν πὰρ τὶν m). αἰ δέ τις γέγονε τραχύτας, ἀνθρωπίζειν n) χρὴ καὶ ποδιδόμεν ἄμμιν o) ἀβλαβῆ τὸν ἄνδρα. ταῦτα γὰρ ποιῶν δίκαια πράξεις καὶ ἄμμιν p) χαριῆ q).

Τρίτον ἦλθε διαλλάξων Δίωνα Διονυσίῳ· οὐ τυχὼν δὲ ἄπρακτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα· ἔνθα πολιτείας μὲν οὐχ ἥψατο, καίτοι πολιτικὸς ὢν ἐξ ὧν γέγραφεν. αἴτιον δὲ τὸ ἧδη τὸν δῆμον ἄλλοις πολιτεύμασιν ἐνειθίσθαι. φησὶ δὲ Παμφίλη ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν ὑπομνημάτων ὡς Ἀρκάδες καὶ Θηβαῖοι μεγάλην πόλιν οἰκίζοντες παρεκάλουν XVI. 23. XVII.

h) ἀπολαμψόμενοι. Edit. Froben. ἀπολαψόμενοι.
i) καττάν. Edit. Froben. κατὰ τάν.
k) πὰρ τίν. Scribebatur παρὰ τίν. Vid. Bast. et Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 208. sq.
l) ποεῖς. Menag. ποιοῖς.
m) πὰρ τίν. Edit. Froben. παρὰ τίν.
n) ἀνθρωπίζειν. Edit. Froben. κἀνθρωπίζειν.
o) ἄμμιν. Edit. Froben. ἄμμις. Menag. ἀμῖν.
p) ἄμμιν. Menag. ἀμῖν.
q) χαριῆ. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. χαριζῆ.

dam, virum illum abs te recepturi iure antiquae nostrae amicitiae. Recte igitur feceris, si memineris quanto a nobis studio efflagitaveris Platonis ad te adventum, ut nos illum venire hortaremur, facturum te spondens omnia, illumque libere accedere et abire permissurum. Memor esto igitur quanti illius adventum feceris, quodque eo tempore plus caeteris amaveris. Quod si qua orta simultas est, humanius te agere convenit, illumque nobis restituere illaesum. Haec enim si facis, iustitiam coles ac nobis gratificaberis.

Tertio accessit Dionem reconciliaturus Dionysio: sed quum id obtinere nequisset, infecto negotio ad patriam rediit. Ubi ad rempublicam accedere quidem noluit, quamvis maxime civilis esset, ut ex his constat quae scripsit. Ratio autem cur abstinuerit a publicis negotiis, illa in primis fuit, quod plebs aliis institutis et moribus assueverat. Refert Pamphila in vicesimo quinto Commentariorum Arcadas ac

αὐτὸν νομοθέτην, ὁ δὲ μαθὼν ἴσον ἔχειν τοὺς θέλοντας, οὐκ
XVIII. ἐπορεύθη. Λόγος ὅτι καὶ Χαβρίαν r) συνεῖπε s) τῷ στρατηγῷ
φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν τοῦτο πρᾶξαι βου-
24. ληθέντος. ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χα-
βρίᾳ t) Κρωβύλος u) ὁ συκοφάντης ἀπανήσας φησίν, „Ἄλλῳ
συναγορεύων ἥκεις, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σὲ τὸ Σωκράτους κώ-
νειον x) ἀναμένει;“ τὸν δὲ φάναι, „Καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος
ἐστρατευόμην, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους· καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ
XIX. καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ.“ Οὗτος πρῶτος ἐν ἐρωτή-
σει λόγον παρήνεγκεν, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν ὀγδόῃ παντο-
δαπῆς ἱστορίας· καὶ πρῶτος τὸν κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ζη-
τήσεως τρόπον εἰσηγήσατο Λεωδάμαντι τῷ Θασίῳ. καὶ πρῶ-
τος ἐν φιλοσοφίᾳ ἀνίποδα ὠνόμασε καὶ στοιχεῖον καὶ διαλε-
κτικὴν καὶ ποιήματα y) καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τὸν προμήκη καὶ
τῶν περάτων τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν καὶ θεοῦ πρόνοιαν.
25. καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ἀντεῖπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυ-
σίου z) τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐτὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαί-

r) *Χαβρίᾳ*. Edit. Froben. *χαυρίᾳ*.
s) *συνεῖπε*. Legebatur *συνείπετο*. Emendavit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 289.
t) *Χαβρίᾳ*. Edit. Froben. *χαυρίᾳ*.
u) *Κρωβύλος*. Scribebatur *Κρώβυλος*. Correxit Boissonadius ad Aristaeneti Epistt. p. 441.
x) *κώνειον*. Edit. Froben. *κώνιον*.
y) *ποιήματα*. Menagius coni. *ποιότητα*.
z) *τοῦ Λυσίου*. Menag. omittit.

Thebanos condita civitate ingentis magnitudinis rogasse illum ut eam rempublicam legibus instrueret: quos quum ille didicisset aequalitatem sectari nolle, profectum non esse. Fertur et Chabriam ducem reum mortis sequutus, quum id civium nemo tentare voluisset: quando et arcem cum Chabria ascendenti Crobylus sycophanta conviciatus dixit, Alteri opem laturus accedis, quasi vero nescias et te manere Socratis venenum? Ad quem ille, Quando pro patria militabam, pericula pertuli, et modo amici gratia ne desim officio, perlibenter me periculis expono. Primus hic, ut Phavorinus ait in octavo Omnigenae Historiae, dialogos introduxit, primusque inquisitionis modum per resolutionem Leodamanti Thasio induxit. Et primus in philosophia nominavit antipoda et elementum et dialecticam et poemata et praelongum in numero extremorumque planam superficiem ac Dei providentiam. Primus etiam philosophorum orationi Lysiae Cephali filii contradixit, ipsam ad verbum exponens in Phaet-

δρφ. καὶ πρῶτος ἐδοκίμησε τῆς γραμματικῆς τὴν δύναμιν. πρῶτός τε ἀπεφήνατο μὴ ἁπλῶς ἁπάσαις τοῖς πρὸ αὐτοῦ ζητεῖται διὰ τί μὴ ἐμνημόνευσε Δημοκρίτου. Τοῦτον, φησὶ a) Νεάνθης XX.
ὁ Κυζικηνός, εἰς Ὀλύμπια ἀνιόντος τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἐπιστραφῆναι πρὸς b) αὐτόν· ὅτε καὶ Δίωνι συνέμιξε μέλλοντι στρατεύειν ἐπὶ Διονύσιον. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων Φαβωρίνου φέρεται ὅτι Μιθριδάτης ὁ Πέρσης ἀνδριάντα Πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐπέγραψε, „Μιθριδάτης ὁ Ῥοδοβάτου Πέρσης Μούσαις εἰκόνα ἀνέθετο Πλάτωνος, ἣν Σιλανίων c) ἐποίησε.“ Φησὶ δ' Ἡρακλείδης XXI.
ὅτι νέος ὢν οὕτως ἦν αἰδήμων καὶ κόσμιος, ὥστε μηδέποτε 26.
ὀφθῆναι γελῶν ὑπεράγαν. κοιδύτος δ' ὢν ὅμως ἐσκώφθη καὶ XXII.
αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Θεόπομπος γοῦν ἐν Ἡδυχάρει d) φησὶν οὕτως·

Ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν,
τὰ δὲ e) δύο μόλις ἓν ἐστιν, ὡς φησιν f) Πλάτων.

ἀλλὰ καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Θησεῖ g)·

a) φησί. Scribebatur φησίν.
b) πρός. Menag. εἰς.
c) Σιλανίων. Menag. Σειλανίων.
d) Θεόπομπος — ἐν Ἡδυχάρει. Edit. Froben. Θεόπεμπτος ἐν αὐτοχάρει. Menag. Θεόπομπος ἐν Αὐτοχάρει. Correxit Casaubonus. Vid. Meinek. Quaest. Scenn. Spec. II. p. 68. sqq.
e) τὰ δέ. Menag. τὼ δέ.
f) φησίν. Scribebatur φησί.
g) Θησεῖ. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 323. sq. ed. Lips.

dro, primusque Grammaticae vim speculatus est. Quumque primus omnibus fere qui ante se fuerant contradixerit, quaeri solet cur Democriti mentionem non fecerit. Refert Neanthes Cyzicenus hunc, quum in Olympia aliquando ascendisset, Graecorum in se omnium ora convertisse, eodemque tempore Dioni congressum, adversus Dionysium bellare instituenti. Porro in primo Commentariorum Phavorini fertur Mithridatem Persam Platonis statuam in Academia locasse ita inscriptam: *Mithridates Rhodobati filius Persa Musis imaginem Platonis dicavit Silanionis opus.* Tradit Heraclides iuvenem Platonem adeo fuisse verecundum atque compositum, ut nunquam risisse nisi modice deprehensus sit. Quum tamen esset eiusmodi, ne sic quidem comicorum convitia effugit. Theopompus enim in Hedychare sic ait:

Unum enim ne unum quidem est,
Sed vix duo sunt unum, narrat ut Plato.

Sed et Anaxandrides in Theseo:

Ὅτε τὰς ῥοφὰς ἔτρωγεν ὥσπερ καὶ h) Πλάτων.
ἀλλὰ καὶ Τίμων οὕτωσὶ παραγραμματίζων αὐτόν·

Ὡς ἀνέπλαττε i) Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

27. Ἄλεξις Μεροπίδι·

Εἰς καιρὸν ἦκεις. ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη
ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ' k), ὥσπερ Πλάτων,
σοφὸν οὐδὲν εὗρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

καὶ ἐν Ἀγκυλίωνι·

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα, συγγενῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσῃ λίτρον καὶ κρόμμυον.

Ἄμφις Ἀμφικράτει·

Τὸ δ' ἀγαθὸν ὅ τι ποτ' ἐστὶν οὗ σὺ τυγχάνειν
μέλλεις l) διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ,
ὦ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος m) ἀγαθόν. Β. πρόσεχε δή.

28. ἐν δὲ Δεξιδημίδῃ·

Ὦ Πλάτων,
ὡς οὐδὲν οἶσθα n) πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον,

coni. Θησαυρῷ vel Τηρεῖ. Sed vid. Bast. Epist. Crit. p. 241. ed. Lips.

h) καί. Inserui cum Hermanno. Menag. coni. ὅ.

i) ἀνέπλαττε. Scribebatur ἀνέπλασα. Correxit Menagius. Vid. Luzac. Lectt. Att. p. 309.

k) περιπατοῦσ'. Apud Kiddium ad Dawesii Miscell. Critt. p. 298. legitur περιπατῶν.

l) μέλλεις. Menag. μέλεις.

m) τὸ Πλάτωνος. Menag. τὸ τοῦ Πλάτωνος.

n) οἶσθα. Edit. Froben. ἦσθα.

Quando vorabat oleas, noster ut Plato.

Timon quoque hac illum annominatione agit:

Ut conficta Plato astutus miracula finxit.

Et Alexis in Meropide:

In tempore ipso tu venisti, verum ego
Sursum ac deorsum tristis, ut Plato, feror
Misera, labore frustra lassis cruribus.

et rursum in Ancylione:

Ignota nobis narras, plane cursitans
Platonis instar, ac nosces caepam et nitrum.

Amphis in Amphicrate:

Atqui bonum illud quod nancisci cogitas
Te posse propter hanc, certe id minus scio
Platonis illud quam bellum bonum, o here. B. Ad-
verte ergo.

in Dexidemide vero ait:

Aliud nihil potes quam moerere, mi Plato,

ὥςπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπῃρκὼς τὰς ὀφρῦς.

Κρατῖνος Ψευδυποβολιμαίῳ·

Ἄνθρωπος εἶ δηλονότι καὶ ψυχὴν ἔχεις.
κατὰ μὲν Πλάτων' οὐκ οἶδ', ὑπονοῶ δ' ὧδ' ἔχειν o).

Ἄλεξις Ὀλυμπιοδώρῳ·

Σῶμα p) μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὖον ἐγένετο,
τὸ δ' ἀθάνατον ἐξῆρε πρὸς τὸν ἀέρα.
ταῦτ' οὐ σχολὴ Πλάτωνος;

καὶ ἐν Παρασίτῳ·

Ἢ μετὰ Πλάτωνος ἀδολεσχεῖν q) κατὰ μόνας r).

χλευάζει δ' αὐτὸν καὶ Ἀναξίλας ἐν Βοτρυλίωνι καὶ Κίρκῃ καὶ Πλουσίαις s). Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ πα- XXIII.
λαιᾶς t) τρυφῆς φησιν αὐτὸν Ἀστέρος μειρακίου τινὸς ἀστρο- 29.
λογεῖν συνασκουμένου ἐρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ Δίωνος τοῦ προειρημένου. ἔνιοι καὶ Φαίδρου φασί· δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, ἃ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτούς·

o) οὐκ οἶδ', ὑπονοῶ δ' ὧδ' ἔχειν. Legebatur οὐκ οἶδα, ὑπονοῶ δ' ἔχειν. Emendavit Hermannus.
p) σῶμα. Menagius cum Grotio malebat τὸ σῶμα.
q) ἀδολεσχεῖν. Menag. ἀδολεσχεῖς. Illud commendant R, Cantabr., Froben. et Stephan.
r) κατὰ μόνας. Menag. καταμόνας.
s) Ἀναξίλας — Πλουσίαις. Anaxilas ἐν Πλουσίοις citatur Athenaeo X. p. 416. E.
t) παλαιᾶς. Edit. Froben. omittit.

Et fronte semper corrugata, ut cochlea.

Cratinus in Pseudypobolimaeo:

Homo es profecto, mentemque et sensus habes:
Iuxta Platonem vix scio, verum arbitror.

Alexis Olympiodoro:

Homo fuit quidem, mortale in me quod fuit:
Mortale quod non fuit, in auram evanuit.
Num haec ex Platonis schola?

et in Parasito:

Aut cum Platone solitarium loqui.

Subsannat et hominem Anaxilas in Botrylione et in Circe et in Feminis opulentis. Aristippus in quarto de antiquis deliciis ait illum adolescentis cuiusdam Asteris nomine, qui cum eo Astrologiae dabat operam, amore captum: Dionis etiam cuius supra meminimus. Nonnulli et Phaedrum amasse dicunt: indicium autem amoris fuisse epigrammata ab eo in illos conscripta:

Ἀστέρας εἰ καθορεῖς Ἀστὴρ ἐμός, εἴθε γενοίμην
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω u).

καὶ ἄλλο·

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐπὶ ζωοῖσιν Ἑῷος x)·
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἔσπερος ἐν φθιμένοις.

30. εἰς δὲ τὸν Δίωνα οὕτως·

Δάκρυα μὲν y) Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι z) γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπεκλωσαν δή ποτε γεινομέναις.
σοὶ δέ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.
κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ὀστοῖς,
ὃ ἑὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.
τοῦτο καὶ ἐπιγεγράφθαι φησὶν ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῷ τάφῳ.

31. ἀλλὰ μὴν a) καὶ Ἀλέξιδος, φασίν, ἐρασθεὶς καὶ Φαίδρου, καθὰ προείρηται, τοῦτον ἐποίησε τὸν τρόπον·

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις, ὅσον πόνον εἶφ' ὅτι καλὸς
ὤπται, καὶ πάντη πᾶς τις ἐπιστρέφεται b).
θυμέ, τί μηνύεις κυσὶ σαρκίον; εἶτ' ἀνιήσεις

u) Ἀστέρας — βλέπω. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 669.
x) Ἑῷος. Scribebatur ἐῶος. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 670.
y) μέν. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 99. conl. μήν.
z) Ἰλιάδεσσι. Edit. Froben. ἰλιάδεσσι.
a) μήν. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. omittit.
b) πᾶς τις ἐπιστρέφεται. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 100. πᾶσι περιβλέπεται. Scaliger corr. πᾶσιν ἐπιστρ.

O utinam coelum fierem quum sidera cernis,
Mi Stella, ut multis in te oculis tuerer.

et aliud:

Iam dudum vivis lucebas Lucifer, at nunc
Exstinctus luces Hesperus Elysiis.

In Dionem vero in hunc modum:

Et lacrymas Hecubae et Troiadis fata puellis
Decrevere recens ex genitrice dies:
At tibi post partos praeclaro Marte triumphos
Spes reliqua est nullis, clare Dion, superis.
Te patria ampla fovet, cumulat te civis honore:
Quo mihi nunc mentem perdis amore Dion?

Hoc enim illius sepulcro inscriptum Syracusis tradunt. Quin et Alexim amasse fertur et Phaedrum, quemadmodum diximus, in quos scripsit in hunc modum:

Nunc ignotus Alexis: at hoc si dixeris unum,
Pulcher hic, illum omnes undique respicient.
Quid, mi anime, os canibus prodis? mox inde molestus

ὕστερον. οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;
ἔχειν τε Ἀρχαεάνασσαν, εἰς ἣν καὶ αὐτὴν bb) οὕτω ποιῆσαι·
Ἀρχεάνασσαν c) ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην,
ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ἔζετο δριμὺς ἔρως d).
ἃ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης e)
πρωτοπλόου f), ὃ ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.
ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀγάθωνα· 32.
Τὴν ψυχήν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν εἶχον g)·
ἤλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.
καὶ ἄλλο·
Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετάδος.
εἰ δ' ἄρ' ὃ μὴ γένοιτο h) νοεῖς i), τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

bb) ὠτήν. Menag. αὐτόν. Illud praestant Cantabr., Arund., Froben. et Stephan.

c) Ἀρχεάνασσαν. Scribebatur Ἀρχαιάνασσαν. Vid. Athenaeus XIII. p. 589. C. D. et Iacobs. Anthol. Gr. VII. 217.

d) ἔζεται δριμὺς ἔρως. Athenaeus l. l. πικρὸς ἔπεστιν ἔρως. Iacobs. l. l. ὁ γλυκὺς ἔζετ' ἔρως.

e) ἃ δειλοὶ — ἐκείνης. Iacobs. l. l. ἃ νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες, ἐράσται.

f) πρωτοπλόου. Athenaeus l. l. πρωτοπόρου. Iacobs. l. l. πρωτοβόλου.

g) εἶχον. Gellius Noctt. Att. XIX. 11, 2. et Iacobs. Anthol. Gr. V. 78. ἔσχον.

h) γένοιτο. Scribebatur γίνοιτο. V. Iacobs. Anthol. Gr. V. 79.

i) νοεῖς. Vox suspecta erat Menagio. Cod. Palatinus apud Iacobsium l. l. habet μισεῖς.

Detrectas. Phaedrum siccine perdidimus?

Archaeanassa quoque Colophonia usum esse, in quam sic scripsit:

Archaeanassa mihi est meretrix Colophonia, seris
Cuius et in rugis sedit acerbus amor.
Quas miseri flammas, per quanta incendia abistis,
Libata illa quibus prima iuventa fuit.

In Agathonem item:

Suavia dans Agathoni animam ipse in labra tenebam:
Aegra etenim properans tanquam abitura fuit.

Item aliud:

Malo ego te ferio: tu me si diligis, illud
Suscipe, me imperti et virginitate tua.
Hoc fieri si posse negas, hoc suscipe malum, et
Quam pereat parvo tempore forma vide.

[καὶ ἄλλο·]

Μῆλον ἐγώ σ' βάλλω· με φίλει καί τις· ἀλλ' ἐπίσπευσον,
Ξανθίππη· κἠγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

33 φασὶ δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἐρετριέας νοῦσον συμπεπτῶσιν αὐτοῖς εἶναι·

Εὐβοίης γένος ἦμεν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· τηλοῦ γαίης πάσσυμ) ἀπ' ἰμετέρης.

καὶ τόδε·

Ἄ Κύπρις Μούσαισι· τεραίσια, τὸν Ἔρωτα
τηκεῖν, ἢ τὸν Ἔρωτ' α) ὅπλα φορεῖν ἐφιλίσαμεν.
αἱ Μοῦσαι καὶ Κύπρι· Ἔρως τὰ σύμπαλα τοῦτο·
ἡμῖν σ) οὐ κίνητος τοῦτο τὸ παιδάριον.

καὶ ἄλλο·

Χρυσὸν εὗρε κεἰρὼν εἶτα ρ) βρόχον· αὖτις ὁ χρυσὸν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἦφεν ὃν εἶχε βρόχον.

XXIV. Ἄλλά τοι Μόλων ἀπεχθῶς ἔχων πρὸς αὐτόν, „Οὐ τοῦτο," φη- 34 σί, „θαυμαστὸν εἰ Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, ἀλλ' εἰ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ." ἔοικε δὲ καὶ Ξενοφῶν πρὸς αὐτὸν ἔχειν οὐκ εὐμε-

k) [καὶ ἄλλο]. Inserui ut distingerem quae distincta leguntur apud Iacobs. Anthol. Gr. V. 79. et 80.
l) ἦμεν. Iacobs. Anthol. Gr. V. 259. ἔφην.
m) πάσσυμ. Iacobs. l. l. ὅσσον.
n) Ἔρωτ'. Iacobs. Anthol. Gr. IX. 39. Ἔρωτα.
o) ἡμῖν. Iacobs. l. l. ἡμῖν δ'.
p) ἔλιπεν. Scribebatur ἔλιτε. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. IX. 44.

[Item aliud:]

Malum ego: me iaculatur amat qui te. annue quaeso,
Xanthippe: tibi mox nam et mihi forma perit.

Aiunt et illud in Eretrienses insidiis exceptos ipsius esse:

Euboeae fuimus Eretrum genus: at prope Susas
Condimur, heu nostra tam procul a patria.

et illud:

Haec Venus ad Musas: Venerem exhorrescite nymphae,
In vos armatus aut Amor insiliet.
Cui contra Musae: Lepida haec ioca tolle, precamur:
Aliger huc ad nos non volat ille puer.

item aliud:

Aurum qui reperit, laqueum abiicit: alter amisso
Auro collo aptat quem reperit laqueum.

At vero Molon hostili adversus illum animo non id ait esse mirandum si Dionysius Corinthi, sed si Plato esset in Sicilia. Videtur et Xenophon haudquaquam amico in illum

νῆς· ὥσπερ γοῦν διαφιλονεικοῦντες q) τὰ ὅμοια γεγράφασι, Συμπόσιον, Σωκράτους ἀπολογίαν, τὰ ἠθικὰ ὑπομνηματεύματα· εἶθ' ὁ μὲν Πολιτείαν, ὁ δὲ Κύρου παιδείαν, καὶ ἐν τοῖς Νόμοις ὁ Πλάτων πλάσμα φησὶν εἶναι τὴν παιδείαν αὐτοῦ· μὴ γὰρ εἶναι Κῦρον τοιοῦτον. ἀμφότεροί τε Σωκράτους μνημονεύοντες, ἀλλήλων οὐδαμοῦ, πλὴν Ξενοφῶν Πλάτωνος ἐν τρίτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. λέγεται δ' ὅτι καὶ Ἀντισθένης 35. μέλλων ἀναγινώσκειν τι τῶν γεγραμμένων αὐτῷ παρεκάλεσεν αὐτὸν παραγενέσθαι. καὶ πυθόμενος τί μέλλει ἀναγινώσκειν, εἰπεῖν ὅτι περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν· τοῦ δ' εἰπόντος, Πῶς οὖν σὺ περὶ αὐτοῦ τούτου γράφεις; καὶ διδάσκοντος ὅτι περιπέπτωκε, ἔγραψε διάλογον κατὰ Πλάτωνος, Σαθώνα ἐπιγράψας· ἐξ οὗ διετέλουν ἀλλοτρίως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους. φασὶ δὲ καὶ Σωκράτην ἀκούσαντα τὸν Λύσιν ἀναγινώσκοντος Πλάτωνος, „Ἡράκλεις," εἰπεῖν, „ὡς πολλά μου κατεψεύσθη ὁ νεανίσκος." οὐκ ὀλίγα γὰρ ὧν οὐκ εἴρηκε Σωκράτης γέγραφεν ἀνήρ. εἶχε δὲ φιλέχθρως ὁ Πλάτων καὶ πρὸς Ἀρίστιππον. ἐν γοῦν τῷ περὶ ψυχῆς διαβάλλων αὐτόν φησιν ὅτι οὐ παρεγένετο Σωκράτει τελευτῶντι, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ ἦν καὶ σύν-

q) διαφιλονικοῦντες. Edit. Froben. διαφιλονικοῦντες.

fuisse animo. Nam veluti contentionis studio similia scripsere, Symposium, Socratis Defensionem, Commentaria moralia. Ad haec ille de Republica, hic Cyri scripsit Institutionem, quam in suis Legibus Plato fictam dixit: neque enim eiusmodi fuisse Cyrum. Tum ambo quum Socratem semper habeant in ore, nusquam reperies sui invicem fecisse mentionem. Semel tantum Xenophon Platonis meminit in tertio Commentariorum. Fertur et Antisthenes, quum eorum quae scripserat quippiam recitare vellet, orasse illum ut adesset recitanti. Et quum roganti cuiusmodi id esset, respondisset, Quod non liceret contradicere: Tu ergo, ait ille, de hoc ipso quomodo scribis? Et quum doceret contra suam venire sententiam, scripsit adversus Platonem dialogum, Sathonem illum inscribens. Ex eo iam alienis animis in se invicem fuere. Aiunt Socratem, quum Platonis Lysidem audisset recitari, Proh dii immortales, dixisse, quam multa de me mentitur adolescens. Scripsit quippe non pauca vir ille quae Socrates non dixit. Fuit illi et adversus Aristippum haud obscura simultas. Nam in libro de anima illum insimulat, quod adfuerit morienti Socrati, quum in Aegina

XXVII. οὐ ῥᾴδιον πεῖθειν. ἀλλὰ καὶ ἠξίου μνημόσυνον αὐτοῦ λεί-
XXVIII. πεσθαι ἢ ἐν φίλοις ἢ ἐν βίβλοις. ἐξετόπιζε δὲ καὶ αὐ-
XXIX. τὸς τὰ πλεῖστα, καθά τινές φασι. Καὶ ἐτελεύτα μὲν ὃν εἶ-
πομεν χρόνον, Φιλίππου βασιλεύοντος ἔτος τρισκαιδέκατον, καθὰ καὶ Φαβωρῖνός φησιν ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ· ὑφ' οὗ καὶ ἐπιτιμηθῆναί φησιν αὐτὸν Θεόπομπος t). Μυρωνια-
XXX. νὸς u) δ' ἐν Ὁμοίοις φησὶ Φίλωνα x) παροιμίας μνημονεύειν περὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς οὗτος αὐτοῦ τελευτήσαν-
XXXI. τος. Καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα τὸν πλεῖστον χρόνον διετέλεσε φιλοσοφῶν, ὅθεν καὶ Ἀκαδημαϊκὴ προηγορεύθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ αἵρεσις. καὶ παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐ-
τόθι, διαθέμενος τοῦτον τὸν τρόπον· „Τάδε κατέλιπε Πλά-
των καὶ διέθετο· τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων y) χωρίον, ᾧ γείτων βορρᾶθεν μὲν ὁδὸς ἡ ἐκ τοῦ Κηφισίασιν z) ἱεροῦ, νότοθεν τὸ Ἱπράκλειον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων a), πρὸς ἠλίου δὲ ἀνίοντος Ἀρχέστρατος Φρεάρριος b), πρὸς ἡλίου δὲ δυομένου Φίλιππος Χολλεύς c), καὶ μὴ ἐξεῖναι τοῦτο μηδενὶ μήτε ἀποδόσθαι

t) *Θεόπομπος.* Edit. Froben. *Θεόπεμπτος.*
u) *Μυρωνιανός.* Edit. Froben. *μυρονιανός.*
x) *Φίλωνα.* Menagius coni. *Μύλωνα.*
y) *ἐν Ἡφαιστιάδων.* Menag. *Ἐπιφιστιάδων.*
z) *Κηφισίασιν.* Scribebatur *Κηφισιάσιν.* Menagius coni. *Κηφισιάδων* vel *Κηφισιέων.*
a) *ἐν Ἡφαιστιάδων.* Menag. *Ἐπιφιστιάδων.*
b) *Φρεάρριος.* Scribebatur *Φρεάριος.* Correxit Menag. in obss.
c) *Χολλιδεύς.* Scribebatur *Χολιδεύς.* Correxit Casaubonus.

dam est veritas, o hospes, atque durabile, verum id persuadere non facile videtur. Optabat insuper memoriam sui vel apud amicos vel in libris reliquit. Locorum mutatione et ipse utebatur plurimum. Moritur eo quo diximus modo, tertio decimo Philippi regis anno, ut Phavorinus in tertio Commentariorum refert, a quo et obiurgatum fuisse illum Theopompus auctor est. Myronianus in Similibus ait Philonem meminisse proverbii de Platonis pediculis, quasi sic ille defecerit. Sepultus est autem in Academia, ubi plurimum temporis philosophatus fuerat: unde et quae ab eo fluxit secta Academica est appellata. Corpus eius elatum honorifice et ab iis qui eo convenerant conditum. Eiusmodi fuit ipsius testamentum: *Haec legavit Plato atque reliquit: Hephaestiadeum fundum, cui ab aquilone vicina via est quae ducit a templo Cephisiadum, ab austro Heracleum Hephaestiadum, ab ortu solis Archestratus Phrearrhius, ab occasu Philippus Chollidensis. hunc autem nemini licitum sit aut*

μήτε ἀλλάξασθαι, ἀλλ' ἔστω Ἀδειμάντου τοῦ παιδίου εἰς τὸ δυνατόν d). καὶ τὸ ἐν Εἰρεσίδων e) χωρίον, ὃ παρὰ Καλλιμά- 42.
χου ἐπριάμην, ᾧ γείτων βορρᾶθεν Εὐρυμέδων Μυρρινούσιος f), νότοθεν δὲ Δημόστρατος Ξυπετεών g), πρὸς ἡλίου ἀνιόντος Εὐρυμέδων Μυρρινούσιος h), πρὸς ἡλίου δυομένου Κηφισός i). ἀργυρίου μνᾶς τρεῖς, φιάλην ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε k), κυμβεῖον ἄγον τεσσαράκοντα πέντε l), δακτύλιον χρυσοῦν καὶ ἐνώτιον χρυσοῦν ἄγοντα συνάμφω τέτταρας m) δραχμάς, ὀβελοὺς τρεῖς. Εὐκλείδης ὁ λιθοτόμος ὀφείλει μοι τρεῖς μνᾶς. Ἄρτεμιν ἀφίημι ἐλευθέραν· οἰκέτας καταλείπω Τύχωνα, Βίκταν n), Ἀπολλωνιάδην, Διονύσιον. σκεύη τὰ γε- 43.
γραμμένα, ὧν ἔχει τὰ ἀντίγραφα Δημήτριος. ὀφείλω δ' οὐδενὶ οὐθέν. ἐπίτροποι δὲ Σωσθένης, Σπεύσιππος, Δημήτριος, Ἡγίας, Εὐρυμέδων, Καλλίμαχος, Θράσιππος. καὶ διέθετο μὲν οὕτως. ἐπεγράφη δ' αὐτοῦ τῷ τάφῳ nn) ἐπιγράμματα τάδε· πρῶτον,

d) *δυνατόν*. Scaliger coni. *θηναῖον*, confutatus Casaubono.
e) *Εἰρεσίδων*. Legebatur *Ἐρισιάδων*. Emendavit Menagius. Casaubonus coni. *Ἐροιάδων*.
f) *Μυρρινούσιος*. Edit. Froben. *μυριννούσιος*.
g) *Ξυπετεών*. Legebatur *Ξυπετίρων*. Correxit Casaubonus.
h) *Μυρρινούσιος*. Edit. Froben. *μυριννούσιος*.
i) *Κηφισός*. Scribebatur *Κηφισσος*.
k) *ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε*. Scribebatur *ρ' ξ' έ*.
l) *τεσσαράκοντα πέντε*. Scribebatur *μ' έ*.
m) *τέσσαρας*. Scribebatur *δ'*.
n) *Βίκταν*. Menagius coni. *Βιθῖαν* aut potius *Βιτῖαν*.
nn) *αὐτοῦ τῷ τάφῳ*. Edit. Froben. *αὐτῷ*.

vendere aut alienare, sed sit Adimanti filii quantum fieri potest. Eiresidumque fundum, quem emi a Callimacho, cui ab aquilone vicinus est Eurymedon Myrrhinusius, ab austro Demostratus Xypetensis, ab ortu Eurymedon Myrrhinusius, ab occasu Cephisus. argenti minas tres, argenteam phialam pendentem drachmas centum sexaginta quinque, cymbium ponderis drachmarum quadraginta quinque, annulum aureum et inaurem auream, ambo drachmas quattuor et tres obolos pendentia. Euclides lapicida mihi debet minas tres. Dianam dimitto liberam: servos relinquo Tychonem, Bictam, Apolloniadem et Dionysium: supellectilem et vasa scripta, quorum habet exemplar Demetrius. nulli autem quicquam debeo. Curatores erunt Sosthenes, Speusippus, Demetrius, Hegias, Eurymedon, Callimachus atque Thrasippus. Haec testamenti ipsius ratio est. Sepulcrum eius his illustratum est epigrammatibus, quorum illud primum est:

Σωφροσύνη προφέρων θνητῶν ἤθεϊ τὸ ἄνωθεν
ἐνθάδε δὴ κεῖται δῖος ο) Ἀριστοκλέης.
Εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
τοῦτον ἔχει πλεῖστον· καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται p).

44 ἕτερον δέ q).

Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ r) κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἀθανάτων s) τάξιν ἔχει μακάρων,
υἱῷ Ἀρίστωνος, τόν τις καὶ τηλόθι ναίων
τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθός, θεῖον ἰδάντα βίον.

καὶ ἄλλο, δέ t), νεώτερον·

Δ. Δίεπέ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον, ἢ τίνος, εἰπέ,
ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις;
Β. ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς u) Ὄλυμπον
εἰκών, σῶμα δὲ γῆ x) γηγενὲς Ἀτθὶς ἔχει.

45 ἔσχε καὶ ἡμέτερον οὕτως ἔχον·

Καὶ πῶς εἰ μὴ Φοῖβος ἀν' Ἑλλάδα φῦσε Πλάτωνα,

o) ἐνθάδε — δῖος. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 60. ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος.
p) τοῦτον — ἕπεται. Iacobs. l. l. οὗτος ἔχει πλεῖστον, καὶ φθόνον οὐ φέρεται.
q) δέ. Edit. Froben. omittit.
r) ἐν κόλπῳ. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 61. ἐν κόλποις. Cf. supra I. 97.
s) ἀθανάτων. Lennepius ad Phalarid. Epistt. p. 102. a. coni. ἀθάνατος. Iacobs. l. l. ἀθάνατον.
t) δέ. Edit. Froben. omittit.
u) ἐς. Edit. Froben. et Menag. εἰς.
x) γῆ. Ita dedi cum Iacobsio Anthol. Gr. VII. 62. Legebatur τοῦ. Illud confirmat cod. Cantabr. δὴ praebens.

Iustitia cunctis praestans vitaque modesta
Hoc situs in tumulo divus Aristocles.
Si quenquam ad magnos sapientia vexit honores,
Hunc citra invidiam vexit et ipsa virum.

item alterum:

Corpus habet gremio contectum terra Platonis,
Mens sed habet superum tecta beata deum.
Divinum quem iam veneratur quisquis honestus
Et probus est, cuius vel procul est regio.

et aliud recentius:

Quid monumenta super, volucrum regina, volasti?
Tu mihi dic superum quam tueare domum.
Diva ego sublati in coelum feror umbra Platonis,
At corpus terrenum Attica servat humus.

Est et nostrum in hanc sententiam:

Ni doctum Graecis genuisses, Phoebe, Platonem,

ψυχὰς ἀνθρώπων γράμμασιν ἡκέσατο;
καὶ γὰρ ὁ τοῦδε γεγὼς Ἀσκληπιός ἐστιν ἰητὴρ
σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων y).

καὶ ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα·

Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα,
τὸν μὲν ἵνα ψυχήν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι.
δαισάμενος δὲ γάμον πόλιν ἤλυθεν ἥν ποθ' ἑαυτῷ z)
ἔκτισε, καὶ δαπέδῳ Ζηνὸς ἐνιδρύσατο a).

καὶ τὰ μὲν ἐπιγράμματα ταῦτα. Μαθηταὶ δ' αὐτοῦ Σπεύσιππος XXXI.
Ἀθηναῖος, Ξενοκράτης Χαλκηδόνιος, Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης 46.
Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἑστιαῖος b) Περίνθιος, Δίων Συρακόσιος c), Ἄμυκλος cc) Ἡρακλεώτης, Ἔραστος καὶ Κορίσκος Σκήψιοι, Τιμόλαος Κυζικηνός d), Εὐαίμων Λαμψακηνός e), Πείθων f) καὶ Ἡρακλείδης Αἴνιοι g), Ἱπποθαλῆς καὶ Κάλλιππος Ἀθηναῖοι, Δημήτριος Ἀμφιπολίτης, Ἡρακλείδης Ποντικὸς

y) καὶ πῶς — Πλάτων. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 108.
z) ποθ' ἑαυτῷ. Scribebatur ποτε αὐτῷ. Emendavit Iacobs. Anthol. Gr. VII. 109.
a) ἐνιδρύσατο. Vid. Iacobs. Nott. Critt. ad Anthol. Gr. T. III. p. 242.
b) Ἑστιαῖος. Edit. Froben. ἡστιαῖος.
c) Συρακόσιος. Scribebatur Συρακούσιος.
cc) Ἄμυκλος. Menagius ex Aeliani V. H. III. 19. Ἀμύκλας probavit.
d) Τιμόλαος Κυζικηνός. Athenaeo XII. p. 509. A. dicitur Τίμαιος ὁ Κυζικηνός.
e) Εὐαίμων Λαμψακηνός. Edit. Stephan. Εὐαίων Λ. Athenaeo XII. p. 508. F. dicitur Εὐάγων ὁ Λαμψακηνός.
f) Πείθων. Demostheni Πύθων dicitur, cuius vide Intpp. ad p. 659. v. 27. ed. Reisk.
g) Αἴνιοι. Menagius malebat Αἴνειοι.

Prorsus nemo animis qui medeatur erat.
Corporis est medicus satus ex te Asclepius aegri,
Aeternae ut sapiens est animae ipse Plato.

et aliud de eius morte:

Produxit nobis Asclepion atque Platonem
Phoebus, ut hic corpus curet, et ille animum.
Coniugium celebrare volens, quam condidit olim
Urbem adit ipse, Iovis quamque solo posuit.

Atque ita se habent epigrammata. Discipuli vero fuere Speusippus Atheniensis, Xenocrates Chalcedonius, Aristoteles Stagirites, Philippus Opuntius, Hestiaeus Perinthius, Dion Syracusanus, Amyclus Heracleotes, Erastus et Coriscus Scepsii, Timolaus Cyzicenus, Euaemon Lampsacenus, Pithon et Heraclides Aenii, Hippothales et Callippus Atheniensis, Demetrius Amphipolitanus, Heraclides Ponticus et com-

καὶ ἄλλοι πλείους, σὺν αἷς καὶ γυναῖκες δύο, Λασθένεια Μαντινικὴ h) καὶ Ἀξιοθέα Φλιασία, ἣ καὶ ἀνδρεῖα ἠμπίσχετο, ὥς φησι Δικαίαρχος. ἔνιοι δὲ καὶ Θεόφραστον ἀκοῦσαί φασιν αὐτοῦ· καὶ Ὑπερίδην τὸν ῥήτορα Χαμαιλέων φησὶ καὶ Λύ-
47. κουργον· ὁμοίως Πολέμων ἱστορεῖ καὶ Δημοσθένην i). Σαβῖνος λέγει καὶ Μνησίστρατον Θάσιον, παρατιθέμενος k) ἐν τε-
XXXII. τάρτῳ μελετητικῆς ὕλης l)· καὶ εἰκὸς ἐστι. Φιλοπλάτωνι δέ σοι δικαίως ὑπαρχούσῃ καὶ παρ' ὀντινοῦν τὰ τοῦ φιλοσόφου δόγματα φιλοτίμως ζητούσῃ ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς m) ὡς οἷόν τε στοιχειωδῶς καὶ ἐπὶ κεφαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀμοιρεῖν αὐτοῦ τῶν δογμάτων τὴν περὶ τοῦ βίου συναγωγήν. γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φα-
48. σίν, εἰ δέῃ σοι τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πρώτῳ περὶ ποιητῶν Ἀλεξαμενὸν Στυρέα ἢ Τήϊον, ὡς

h) *Μαντινική.* Casaubonus et Menagius malebant *Μαντινίς.*
i) *Δημοσθένην.* Menag. *Δημοσθένη.*
k) *Σαβῖνος λέγει καὶ Μνησίστρατον Θάσιον, παρατιθέμενος.* Casaubonus coni. *ὃ καὶ Σαβῖνος λέγει Μν. Θ. παρατιθέμενος.*
l) *ἐν τετάρτῳ μελετητικῆς ὕλης.* Scribebatur *ἐν δ' μ. ὑλ.* Edit. Froben. *μελετικῆς.*
m) *ἐπαγωγῆς.* Casaubonus coni. *ἀγωγῆς.*

plures alii, in quibus et mulieres duae, Lasthenia Mantinea et Axiothea Phliasia, quae, ut Dicaearchus auctor est, virili utebatur veste. Theophrastum item illius fuisse auditorem quidam referunt, et Hyperidem oratorem Chamaeleon et Lycurgum ait. Polemo item Demosthenem scribit ipsius fuisse studiosum. Sabinus item ait et Mnesistratum Thasium auctoribus prolatis in quarto de meditationum farragine libro: et est id quidem verisimile. Verum enim vero quum Platonis in primis studiosa sis, idque haud sane iniuria, et philosophi summi decreta peculiari quodam amore ac studio prae ceteris indagare soleas, operae pretium existimavi et sermonum illius naturam et dialogorum ordinem et persuasionis aut inductionis vim pro viribus veluti per elementa capitaque digerere, ut ad ea quae de illius vita collegimus, haec quoque decretorum illius explicatio accedat: alias quippe secundum proverbium noctuam Athenas, si ea quae per species distribuuntur, enarrare tibi oporteret. Dialogos itaque primum Zenonem Eleatem scripsisse ferunt: Aristoteles in primo de poetis Alexamenum Styreum sive Teium,

καὶ Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονεύμασι. δοκεῖ δέ μοι Πλάτων ἀκριβώσας τὸ εἶδος καὶ τὰ πρωτεῖα δικαίως ἂν ὥσπερ τοῦ καλοῦ n) οὕτω καὶ τῆς εὑρέσεως ἀποφέρεσθαι. ἔστι δὲ διάλογος λόγος o) ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιΐας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι ἢ κατασκευάζομεν ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προσδιαλεγομένων. τοῦ δὲ λόγου τοῦ Πλα- 49.
τωνικοῦ δύο εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες, ὅ τε ὑφηγητικὸς καὶ ὁ ζητητικός. διαιρεῖται δ' ὁ ὑφηγητικὸς εἰς δύο ἄλλους χαρακτῆρας, θεωρηματικόν τε καὶ πρακτικόν. καὶ τῶν ὁ μὲν θεωρηματικὸς εἰς τὸν φυσικὸν καὶ λογικόν, ὁ δὲ πρακτικὸς εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικόν. τοῦ δὲ ζητητικοῦ καὶ αὐτοῦ δύο εἰσὶν οἱ πρῶτοι χαρακτῆρες, ὅ τε γυμναστικὸς καὶ ἀγωνιστικός· καὶ τοῦ μὲν γυμναστικοῦ μαιευτικός τε καὶ πειραστικός, τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ ἐνδεικτικὸς καὶ ἀνατρεπτικός. οὐ λανθάνει δ' ἡμᾶς ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί. λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικούς, τοὺς δὲ διη- 50.

n) τοῦ καλοῦ. Menag. τοῦ κάλλους.
o) λόγος. Edit. Froben. et Menag. omittunt.

sicut et Phavorinus in Commentariis tradit. Caeterum Plato, meo quidem iudicio, cum formam expolivisset, dignissime non solum pulchritudinis, verum et ipsius inventionis sibi palmam vindicat. Est autem dialogus ex interrogatione et responsione compositus, de ea re quae vel philosophiam vel reipublicae partes attingat, cum decenti et congrua expressione personarum quae assumuntur, accurataque compositione verborum. Dialectica vero est ars disputandi, per quam aliquid aut probamus aut improbamus ex interrogatione itidem et responsione disserentium. Enimvero Platonicae orationis geminus stilus est, uterque summus, alter ab instituendo, alter ab inquirendo dictus. Prior ille in duo distinguitur genera: alterum in speculatione consistit, alterum in actione. Primum in naturale ac rationale, secundum in morale ac civile dividitur. Porro secundus ille itidem in duas species principes scinditur: prima quae est exercitationis, secunda quae concertationis. Quin et exercitationis bipartita divisio est, quarum altera velut incunabula exercitationis fovet, altera tentat quid possit. Concertationis item est bipartita distinctio, alia accusando inserviens, alia ever-

γηματικούς p), τοὺς δὲ μικτούς. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν. εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν φυσικοῦ, οἷον ὁ Τίμαιος· τοῦ δὲ λογικοῦ ὅ τε Πολιτικὸς καὶ ὁ Κρατύλος καὶ Παρμενίδης καὶ Σωφιστής· τοῦ δ' ἠθικοῦ ἥ τε Ἀπολογία καὶ ὁ Κρίτων καὶ Φαίδων καὶ Φαῖδρος καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενός τε καὶ Κλειτοφῶν καὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Φίληβος, Ἵππαρχος, Ἀντέραστα[ι]· τοῦ δὲ πολιτικοῦ ἥ τε Πολιτεία καὶ οἱ Νόμοι καὶ ὁ Μίνως
51. καὶ Ἐπινομὶς καὶ ὁ Ἀτλαντικός· τοῦ δὲ μαιευτικοῦ Ἀλκιβιάδαι q), Θεάγης, Λύσις, Λάχης· τοῦ δὲ πειραστικοῦ Εὐθύφρων, Μένων, Ἴων, Χαρμίδης, Θεαίτητος· τοῦ δὲ ἐνδεικτικοῦ, ὡς ὁ Πρωταγόρας· καὶ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ Εὐθύδημος, Ἱππίαι δύο, Γοργίας. καὶ περὶ μὲν διαλόγου τί ποτέ ἐστι
XXXIII. καὶ τίνες αὐτοῦ διαφοραὶ ἀπόχρη λέγειν. Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστὶ καὶ οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν δογματίζειν, οἱ δ' οὔ, φέρε καὶ περὶ τούτων διαλάβωμεν. αὐτὸ τοίνυν τὸ δογματίζειν ἐστὶ δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομοθετεῖν νόμους τιθέναι. δόγμα δὲ ἑκατέρως καλεῖται, τό τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐ-

p) τοὺς δὲ διηγηματικούς. Edit. Froben. omittit.
q) Ἀλκιβιάδαι. Edit. Froben. et Menag. Ἀλκιβιάδης.

tendo. Neque sane nos fugit quosdam Platonis dialogos aliter ac nos distinguere. Dicunt enim ex his alios dramaticos, alios narrationi inservire, alios mixtos. Sed ea sane distinctio dialogorum scenae quam philosophorum scholae videtur accommodatior. Sunt ex iis quidam qui ad physicam pertinent, ut Timaeus: ad disserendi rationem, ut Politicus, Cratylus, Parmenides et Sophista: sunt qui ad mores, ut Apologia, Criton, Phaedon, Phaedrus, Symposium, Menexenus, Clitophon, Epistolae, Philebus, Hipparchus et Anterastae: ad civitatem vero Respublica, Leges, Minos, Epinomis et Atlanticus. Instituendi artem astruunt Alcibiades duo, Theages, Lysis, Laches: in tentando versantur Euthyphron, Menon, Ion, Charmides, Theaetetus: in accusando Protagoras: in evertendo Euthydemus, Hippiae duo, Gorgias. De dialogo quidnam sit et quaenam sint eius differentiae, hactenus. Quoniam vero infinita contentio est, aliis dicentibus ipsum decreta inferre, aliis negantibus, age de his quoque videamus. Est igitur decernere decreta afferre, sicut et legislatoris leges instituere. Porro utroque modo decreta vocantur, et quae opinamur et opinio ipsa. Ex his autem quod opinamur propositio est: opinio autem

τή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον πρότασίς ἐστιν, ἡ δὲ δόξα 52.
ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν ἀποφαί-
νεται, τὰ δὲ ψευδῆ ἐλέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει.
καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεττάρων
προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ
Ἐλεάτου ξένου. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι οὐχ, ὥς τινες ὑπέλαβον,
Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα·
ἐπεὶ καὶ τὰ Σωκράτους καὶ τὰ Τιμαίου λέγων Πλάτων δογμα-
τίζει. περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει οἷον Θρασύ-
μαχον καὶ Καλλικλέα καὶ Πῶλον, Γοργίαν τε καὶ Πρωταγό-
ραν, ἔτι δ' Ἱππίαν καὶ Εὐθύδημον καὶ δὴ καὶ τοὺς ὁμοίους.
ποιούμενος δὲ τὰς ἀποδείξεις πλείστῳ χρῆται τῷ τῆς ἐπαγω- 53.
γῆς τρόπῳ, οὐ μὴν μονοτρόπῳ, ἀλλὰ διχῇ· ἔστι μὲν γὰρ ἐπα-
γωγὴ λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον ἑαυτῷ ἀληθὲς οἰκείως
ἐπιφέρων. δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ τρόποι, ὅ τε κατ' ἐναν-
τίωσιν καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκολουθίας. ὁ μὲν οὖν κατ' ἐναντίωσίν
ἐστιν ἐξ οὗ τῷ ἐρωτωμένῳ περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν r) ἀκολου-
θήσει τὸ ἐναντίον· οἷον, Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῷ πατρὶ s) ἤτοι
ἕτερός ἐστιν ἢ ὁ αὐτός. εἰ μὲν οὖν ἕτερός ἐστι τοῦ ἐμοῦ πα-
τρὸς ὁ σὸς πατήρ, πατρὸς ἕτερος ὢν οὐκ ἂν εἴη πατήρ· εἰ

r) *περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν.* Edit. Froben. *περὶ πᾶσιν.*
s) *τῷ σῷ πατρί.* Menag. coni. *τοῦ σοῦ πατρός.*

persuasio ipsa sive opinatio. Plato igitur quae perceperat, ea exponit, quae vero sunt falsa, coarguit. De rebus incertis non definit. Atque de his quidem quae ipse opinatur, quattuor inducit personas, Socratem, Timaeum, Atheniensem hospitem, peregrinum Eleatem. Sunt autem peregrini, non, ut quidam opinantur, Plato et Parmenides, sed figmenta sine nomine sunt. Namque et Socratis atque Timaei verba, dum loquitur, pro decretis infert Plato: qui mendacii coarguantur, inducit Thrasymachum, Calliclem, Polum, Gorgiam, Protagoram, praeterea Hippiam atque Euthydemum et huiusmodi caeteros. At vero quum probationibus et argumenti conclusionibus locus est, plurimum utitur inductione, eaque non unica, sed bipartita. Est enim inductio oratio ex veris quibusdam simile sibi verum proprie colligens atque inferens. Eius sunt species duae, ea quae ex contrario fit et quae ex consequenti. Quae igitur ex contrario fit eiusmodi est, ut interroganti circa omnem responsionem contrarium inferatur. Ut exempli causa, Pater meus aut alius est quam pater tuus aut idem. si igitur

δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἐμῷ πατρί, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ ἐμῷ πατρὶ
64. ὁ ἐμὸς ἂν εἴη πατήρ. καὶ πάλιν, Εἰ μή ἐστι ζῶον ὁ ἄνθρωπος, λίθος ἂν εἴη ἢ ξύλον. οὐκ ἔστι δὲ λίθος ἢ ξύλον· ἔμψυχον γάρ ἐστι καὶ ἐξ αὐτοῦ κινεῖται. ζῶον ἄρα ἐστίν· εἰ δὲ ζῶόν ἐστι, ζῶον δὲ καὶ ὁ κύων τ) καὶ ὁ βοῦς, εἴη ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζῶον καὶ κύων καὶ βοῦς υ). οὗτος μὲν χ) ὁ τῆς ἐπαγωγῆς κατ' ἐναντίωσιν καὶ μάχην τρόπός, ᾧ ἐχρῆτο οὐ πρὸς τὸ δογματίζειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ διελέγχειν. ὁ δὲ τῆς ἀκολουθίας ἐστὶ διπλοῦς· ὁ μὲν τὸ ἐπὶ μέρους ζητούμενον διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους ἀποδεικνύς· ὁ δὲ τὸ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους πιστούμενος y). καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρότερος ῥητορικός, ὁ δὲ δεύτερος διαλεκτικός. οἷον ἐν τῷ προτέρῳ ζητεῖται εἰ ὅδε ἀπέκτεινεν· ἀπόδειξις τὸ εὑρῆσθαι αὐτὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρό-
55. νον ᾐμαγμένον. ῥητορικὸς δ' ἐστὶν ὁ τρόπος τῆς ἐπαγωγῆς οὗτος· ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ περὶ τὰ ἐπὶ μέρους, οὐ τὰ καθόλου τὴν πραγματείαν ἔχει. ζητεῖ γὰρ οὐ περὶ αὐτοῦ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπὶ μέρους δικαίων. ὁ δ' ἕτερός ἐστι διαλεκτικός, προαποδειχθέντος τοῦ καθόλου διὰ

t) ὁ κύων. Articulum addidi ex edit. Froben.
u) κύων καὶ βοῦς. Menag. ὁ κύων καὶ ὁ βοῦς.
x) οὗτος μέν. Particulam, quam omittunt editt. Froben. et Menag., addidi ex cod. Aruud. et edit. Stephan.
y) πιστούμενος. Edit. Froben. omittit.

alius est pater meus quam pater tuus, quum sit alius quam pater, non erit pater. si idem est qui pater meus, cum idem sit qui pater meus, meus erit pater. Et rursus, Si animal homo non est, lapis aut lignum erit. non est autem lapis aut lignum: animatus quippe est et ex se ipso movetur: animal igitur est. si autem animal est, animal vero et canis et bos, erit et homo animal et canis et bos. Hac igitur inductionis specie quae per contrarium fit, ubi rixae locus est, utitur Plato, non ad decernendum sed ad refellendum. Altera ipsius species quae fit per consequens, duplex est: altera quidem id quod in parte quaeritur per id quod est in parte demonstrat: altera quod universum per id quod in parte est probat. Prior illa oratorum, sequens dialecticorum est. Ita quaeritur in prima an iste occiderit. Argumentum est eo tempore repertum esse caede cruentum. Est autem oratorum ea inductionis species. Quippe rhetoricae vis et officium est circa partes, non circa universa versari. Quaerit enim non de iure ipso, verum de partibus iuris. Altera vero dialecticorum: probatur quippe universum per partes.

τῶν ἐπὶ μέρους. οἷον ζητεῖται εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος καὶ εἰ ἐκ τῶν τεθνεώτων οἱ ζῶντες· ὅπερ ἀποδείκνυται ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διά τινος καθολικοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία καὶ αὐτὸ δὲ τὸ καθόλου κατασκευάζεται ἔκ τινων ὄντων ἐπὶ μέρους· οἷον ὅτι τὸ καθεύδειν ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι καὶ ἀνάπαλιν, καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μικροτέρου καὶ ἀνάπαλιν. τούτῳ δὲ ἐχρῆτο εἰς τὴν τῶν ἑαυτῷ δοκούντων κατασκευήν. Ὡς- XXXIV.
περ δὲ τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν μόνος z) ὁ 56.
χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστερον δὲ Θέσπις ἕνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορόν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν τραγῳδίαν· οὕτως καὶ τῆς φιλοσοφίας ὁ λόγος πρότερον μὲν ἦν μονοειδὴς ὡς ὁ φυσικός, δεύτερον δὲ Σωκράτης προσέθηκε τὸν ἠθικόν, τρίτον δὲ Πλάτων τὸν διαλεκτικόν, καὶ ἐτελεσιούργησε τὴν φιλοσοφίαν. Θρασύλος a) δέ φησι καὶ κατὰ XXXV.
τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς διαλόγους· οἷον ἐκεῖνοι τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, [Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις b)] ἂν τὸ τέταρτον ἦν Σατυρι-

z) μόνος. Cod. Arund. et edit. Froben. omittunt.
a) Θρασύλος. Menag. Θρασύλαος.
b) [Διονυσίοις — Χύτροις]. Inclusi ex margine illata cum Wyttenbachio Bibl. Crit. Vol. II. Part. III. p. 55. Cf. Boeckh. Trag. Gr. Princ. p. 208. et eiusdem comment. de Lenaeis Atticis, Antheteriis et Dionysiis ruralibus cap. 21. in Commentt. Acad. Berol. a. 1816 et 1817. class. hist. et philol. p. 52. sqq.

Quemadmodum quaeritur an sit immortalis anima et an ex mortuis sint qui vivunt, quod in libro de anima probatur per universum quoddam, quod contraria ex contrariis fiant. Idque ipsum universale ex quibusdam singularibus conficitur, ut somnus ex vigilia et contra, itemque maius ex minore et contra. Hac autem specie utebatur ad asserenda quae ipsi videbantur. Nam ut olim tragoediam prius quidem chorus solus agebat, postmodum vero Thespis unum invenit histrionem, ut chorus interdum requiesceret, secundum postea Aeschylus adiecit et tertium Sophocles, atque in hunc modum tragoedia consummata est: ita et philosophiae ratio dudum circa unam tantum physicae speciem vertebatur. Accessit Socrates et adiecit ethicen. Tertiam Plato dialecticen addidit, et consummato philosophiae operi extremam manum apposuit. Thrasylus autem asserit illum secundum tragicam tetralogiam dialogos suos edidisse, quemadmodum tragoedi quattuor dramatibus certabant, [Dionysiis, Lenaeis, Panathenaeis, Chytris,] quorum erat quartum Saty-

57. κόν. τὰ δὲ τέτταρα δράματα ἐκαλεῖτο τετραλογία. εἰσὶ τοίνυν, φησίν, οἱ πάντες αὐτῷ γνήσιοι διάλογοι ἓξ καὶ πεντήκοντα· τῆς μὲν Πολιτείας εἰς δέκα διαιρουμένης — ἣν καὶ εὑρίσκεσθαι σχεδὸν ὅλην παρὰ Πρωταγόρᾳ ἐν τοῖς ἀντιλογικοῖς φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῆς ἱστορίας δευτέρῳ — τῶν δὲ Νόμων εἰς δυοκαίδεκα. τετραλογίαι c) δὲ ἐννέα, ἑνὸς βιβλίου χώραν ἐπεχούσης τῆς Πολιτείας καὶ ἑνὸς τῶν Νόμων. πρώτην μὲν οὖν τετραλογίαν τίθησι τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν ἔχουσαν· παραδεῖξαι γὰρ βούλεται ὁποῖος ἂν εἴη ὁ τοῦ φιλοσόφου βίος. διπλαῖς δὲ d) χρῆται ταῖς ἐπιγραφαῖς ἑκάστου τῶν βιβλίων· τῇ
58. μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πράγματος. ταύτης τῆς τετραλογίας, ἥτις ἐστὶ πρώτη, ἡγεῖται Εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου· ὁ διάλογος δ' ἐστὶ πειραστικός· δεύτερος ἀπολογία Σωκράτους, ἠθικός· τρίτος Κρίτων ἢ περὶ πρακτέου, ἠθικός· τέταρτος Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς, ἠθικός. δευτέρα τετραλογία ἧς ἡγεῖται Κρατύλος ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων, λογικός· Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός· Σοφιστὴς ἢ περὶ τοῦ ὄντος, λογικός· Πολιτικὸς ἢ περὶ βασιλείας, λο-

c) τετραλογίαι. Edit. Froben. τετραλογίας.
d) δέ. Edit. Froben. τέ.

ricum. Quattuor autem dramata appellabantur tetralogia. Sunt igitur, ut aiunt, omnes eius dialogi, de quibus nihil ambigitur, quinquaginta sex, Republica in decem divisa libros, quam et apud Protagoram totam ferme inveniri in Contradictionibus tradit Phavorinus in secundo Variae Historiae: Legibus in duodecim divisis. Sunt autem huiusmodi tetralogiae novem numero, Republica uno volumine et Legibus itidem uno inclusis. Primam igitur tetralogiam ponit communne argumentum habentem, ostendere volens cuiusmodi esse debeat vita philosophi. Duplicique in libris singulis inscriptione utitur, altera ex nomine, ex re altera imposita. Huius tetralogiae, quae prima est, in capite ponitur Euthyphron sive de sanctitate. est autem ipse dialogus tentativus. Hunc sequitur Socratis Defensio, moralis; tertio loco Criton sive de eo quod agendum est, moralis; quarto Phaedon sive de animo, moralis. In secunda vero tetralogia praeponitur Cratylus sive de recta nominum ratione, qui ad disserendi artem pertinet; Theaetetus sive de disciplina, tentativus; Sophista sive de eo quod est, Politicus sive de regno, qui duo ad disserendi pertinent rationem. In distributione tertia ponitur primo loco

γικός. τῆς τρίτης ἡγεῖται Παρμενίδης ἢ περὶ ἰδεῶν, λογικός· Φίληβος ἢ περὶ ἡδονῆς, ἠθικός· Συμπόσιον ἢ περὶ ἀγαθοῦ, ἠθικός· Φαῖδρος ἢ περὶ ἔρωτος, ἠθικός. τῆς τετάρτης ἡγεῖται 59.
Ἀλκιβιάδης ἢ περὶ ἀνθρώπου φύσεως, μαιευτικός· Ἀλκιβιάδης δεύτερος ἢ περὶ προσευχῆς, μαιευτικός· Ἵππαρχος ἢ περὶ φιλοκερδοῦς e), ἠθικός· Ἀντέρασται ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἠθικός. τῆς πέμπτης ἡγεῖται Θεάγης ἢ περὶ φιλοσοφίας, μαιευτικός· Χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης, πειραστικός· Λάχης ἢ περὶ ἀνδρείας, μαιευτικός· Λύσις ἢ περὶ φιλίας, μαιευτικός. τῆς ἕκτης ἡγεῖται Εὐθύδημος ἢ Ἐριστικός, ἀνατρεπτικός· Πρωταγόρας ἢ Σοφισταί, ἐνδεικτικός· Γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς, ἀνατρεπτικός· Μένων ἢ περὶ ἀρετῆς, πειραστικός. τῆς ἑβδόμης ἔχουσιν αἱ Ἱππίαι δύο· πρῶτος ἢ περὶ τοῦ 60.
καλοῦ, δεύτερος ἢ περὶ τοῦ ψεύδους, ἀνατρεπτικοί· Ἴων ἢ περὶ Ἰλιάδος, πειραστικός· Μενέξενος ἢ Ἐπιτάφιος, ἠθικός. τῆς ὀγδόης ἡγεῖται Κλειτοφῶν ἢ Προτρεπτικός, ἠθικός· Πολιτεία ἢ περὶ δικαίου, πολιτικός· Τίμαιος ἢ περὶ φύσεως, φυσικός· Κριτίας ἢ Ἀτλαντικός, ἠθικός. τῆς ἐνάτης ἡγεῖται

e) περὶ φιλοκερδοῦς. Damnatum hoc Menagio ex edit. Froben. restitui cum Boeckhio ad Platon. Min. p. 86. Legebatur φιλοκερδής.

Parmenides sive de ideis, qui ad disserendi rationem spectat; secundo Philebus sive de voluptate, moralis; tum Symposium sive de bono, moralis; postremo Phaedrus sive de amore, moralis. In quarta praeponitur Alcibiades prior sive de hominis natura, Alcibiades secundus sive de precatione, qui duo ad institutionem pertinent; Hipparchus sive de lucri studio, moralis; Anterastae sive de philosophia, moralis. Quintae praefertur in capite Theages sive de sapientia, qui versatur in instituendo; deinceps Charmides sive de frugalitate, tentativus; Laches sive de fortitudine, Lysis sive de amicitia, qui duo ad institutionem pertinent. Sextae princeps est Euthydemus sive Contentiosus, eversioni inserviens; tum Protagoras seu Sophistae, accusatorius; Gorgias sive de rhetorica, qui in evertendo, Menon sive de virtute, qui in tentando versatur. Septimae praeponuntur Hippiae duo, de honesto prior, posterior de mendacio, ambo ad evertendum pertinentes; Ion sive de Iliade, tentativus; Menexenus sive Epitaphius, moralis. Octavae primum sibi locum vindicat Clitophon sive Exhortatio, moralis; Respublica seu de iustitia, civilis; Timaeus sive de natura, physicus; Critias seu Atlanticus, moralis. Nonae

Μίνως ἢ περὶ νόμου, πολιτικός· Νόμοι ἢ περὶ νομοθεσίας, πολιτικός· Ἐπινομὶς ἢ νυκτερινὸς σύλλογος ἢ φιλόσοφος, πο-
XXXVI. λιτικός· Ἐπιστολαὶ τρισκαίδεκα, ἠθικαί· ἐν αἷς ἔγραφεν εὖ
61. πράττειν, Ἐπίκουρος δὲ εὖ διάγειν, Κλέων χαίρειν f)· πρὸς Ἀριστόδημον μία, πρὸς Ἀρχύταν δύο, πρὸς Διονύσιόν τέτταρες, πρὸς Ἑρμείαν καὶ g) Ἔραστον καὶ Κορίσκον μία, πρὸς Λεωδάμαντα μία, πρὸς Δίωνα μία h), πρὸς Περδίκκαν μία i), πρὸς τοὺς Δίωνος οἰκείους δύο. καὶ οὗτος μὲν οὕτω
XXXVII. διαιρεῖ καί τινες. Ἔνιοι δέ, ὧν ἐστι καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός, εἰς τριλογίας ἔλκουσι τοὺς διαλόγους. καὶ πρώτην μὲν τιθέασιν ἧς ἡγεῖται Πολιτεία, Τίμαιος, Κριτίας· δευτέ-
62. ραν Σοφιστής, Πολιτικός, Κρατύλος· τρίτην Νόμοι, Μίνως k) Ἐπινομίς· τετάρτην Θεαίτητος, Εὐθύφρων, Ἀπολογία· πέμπτην Κρίτων, Φαίδων, Ἐπιστολαί. τὰ δ' ἄλλα καθ' ἓν καὶ ἀτάκτως. ἄρχονται δὲ οἱ μέν, ὡς προείρηται, ἀπὸ τῆς Πολιτείας· οἱ δ' ἀπὸ Ἀλκιβιάδου τοῦ μείζονος· οἱ δ' ἀπὸ Θεάγους· ἔνιοι δὲ Εὐθύφρονος· ἄλλοι Κλειτοφῶντος· τινὲς Τι-

f) Ἐπίκουρος — χαίρειν. Spuria videntur Menagio.
g) καί. Menag. πρός.
h) πρὸς Δίωνα μία. Edit. Froben. omittit.
i) πρὸς Περδίκκαν μίαν. Edit. Froben. πρὸς περδίκαν μία. Menag. omittit.
k) Νόμοι, Μίνως. Boeckhius ad Platon. Min. p. 32. corr. Μίνως, Νόμοι.

praesidet Minos sive de lege, civilis; Leges sive de secundis legibus, civilis; Epinomis sive Coetus nocturnus sive Philosophus, civilis; Epistolae tredecim, morales, quibus praeponebat εὖ πράττειν, Epicurus autem εὖ διάγειν, Cleon vero χαίρειν. Ex his una est ad Aristodemum, ad Archytam duae, ad Dionysium quattuor, ad Hermiam et Erastum et Coriscum una, ad Leodamantem una, ad Dionem una, ad Perdiccam una, ad Dionis necessarios duae. Est autem huiusmodi secundum Thrasylum librorum illius distinctio, cui plerique acceedunt. Alii autem, ex quibus et Aristophanes Grammaticus est, in trilogias eius dialogos distribuunt. Et primam quidem ponunt cui praesit Respublica, Timaeus, Critias; secundam, cui Sophista, Politicus, Cratylus. In tertia Leges statuunt, Minoem et Epinomida; in quarta Theaetetum, Euthyphronem, Apologiam; in quinta Critonem, Phaedonem, Epistolas. Caetera singula et sine ordine ponunt. Incipiunt quidam, ut supra diximus, a Republica, alii a maiore Alcibiade, alii autem a Theage, alii ab Euthyphrone, nonnulli a Clitophonte, quidam a Timaeo, alii a

μαίου· οἱ δ' ἀπὸ Φαίδρου· ἕτεροι Θεαιτήτου· πολλοὶ δὲ Ἀπολογίαν τὴν ἀρχὴν ποιοῦνται. νοθεύονται δὲ τῶν διαλόγων ὁμολογουμένως Μίδων ἢ Ἱπποτρόφος l), Ἐρυξίας ἢ Ἐρασίστρατος, Ἀλκυών, Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφοι m), Ἀξίοχος, Φαίακες, Δημοδόκος, Χελιδών, Ἑβδόμη, Ἐπιμενίδης· ὧν ἡ Ἀλκυὼν Λέοντός τινος εἶναι δοκεῖ, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Θαύμασι δὲ κέχρηται πρὸς XXVIII. 63.
πλείοσι πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν. ἰδαίτατα μὲν σοφίαν ἡγεῖται εἶναι τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην, ἣν φησι περὶ θεὸν καὶ ψυχὴν σώματος κεχωρισμένην. ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καλεῖ, ὄρεξιν οὖσαν τῆς θείας σοφίας. κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία· οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸν δημιουργόν. χρῆται δὲ καὶ ἐπὶ διαφερόντων σημαινομένων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν. ὁ γοῦν φαῦλος λέγεται παρ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Αἰκυμνίῳ n) φέρεται ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους αὐτοῦ·

l) Ἱπποτρόφος. Fischerus ad hanc vitam editioni IV. Diall. Plat. maiori praemissam p. 60. „Legendum Ἱπποτρόφης e cod. bibl. Caesar. ap. Lambec. lib. VII. p. 4." Legebatur Ἱππόστροφος.

m) Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφοι. Lambecius l. l. corr. Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφος, quod placet.

n) Αἰκυμνίῳ. Edit. Froben. et Menag. Ἀνικιμνίῳ. Illud ex cod. Arund. restitui.

Phaedro, alii a Theaeteto: multi ab Apologia incipiunt. Ex his autem dialogis qui Platoni inscribuntur, hi sine ulla controversia adulterini sunt: Midon sive Hippotrophus, Eryxias sive Erasistratus, Alcyon, Acephali sive Sisyphi, Axiochus, Phaeaces, Demodocus, Chelidon, Septima, Epimenides. Ex his Alcyon Leontis cuiusdam esse fertur, ut Phavorinus in quinto Commentariorum refert. Enimvero nominibus usus est variis, ne illius opera imperitis et rudibus conspicua essent. Proprie tamen sapientiam esse arbitratur earum rerum quae intelligentia comprehenduntur et quae vere sunt scientiam, quam ipse ait in dei atque animae a corpore disiunctae cognitione versari. Proprie vero sapientiam etiam philosophiam vocat, appetitionem quandam ac desiderium divinae sapientiae. Communiter apud ipsum sapientia dicitur etiam omnis peritia, ut quum verbi gratia sapientem vocat artificem. Utitur et iisdem saepe nominibus in significandis variis rebus. Ita φαῦλος apud illum etiam pro simplici ponitur, sicut et apud Euripidem in Licymnio de Hercule usurpatur in hunc modum:

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιταμνόμενον
σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα o).

64. χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε αὐτῷ καὶ ἐπὶ τοῦ καλοῦ p)· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ. πολλάκις δὲ καὶ διαφέρουσιν ὀνόμασιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου χρῆται. τὴν γοῦν pp) ἰδέαν καὶ εἶδος ὀνομάζει καὶ γένος καὶ παράδειγμα καὶ ἀρχὴν καὶ αἴτιον. χρῆται δὲ καὶ ταῖς ἐναντίαις φωναῖς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. τὸ γοῦν αἰσθητὸν καὶ ὂν καλεῖ καὶ μὴ ὄν· ὂν μὲν διὰ τὸ γένεσιν αὐτοῦ εἶναι· μὴ ὂν δὲ διὰ τὴν συνεχῆ μεταβολήν. καὶ τὴν ἰδέαν οὔτε κινούμενον οὔτε μένον· καὶ ταὐτὸ καὶ ὂν καὶ πολλά. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πλειόνων εἴθισται ποιεῖν.

65. ἔστι δὲ ἡ ἐξήγησις τῶν λόγων αὐτοῦ τριπλῆ. πρῶτον μὲν γὰρ q) ἐκδιδάξαι χρὴ ὅ τι ἐστὶν ἕκαστον τῶν λεγομένων· ἔπειτα τίνος ἕνεκα λέλεκται, πότερα κατὰ προηγούμενον ἢ ἐν εἰκόνος μέρει καὶ εἰς δογμάτων κατασκευὴν ἢ εἰς ἔλεγχον τοῦ

XXXIX. προσδιαλεγομένου· τὸ δὲ τρίτον εἰ ὀρθῶς λέλεκται. Ἐπεὶ

o) Φαῦλον — ἀτρίβωνα. V. Valckenar. Diatr. Eurip. p. 220 C.
p) ἐπὶ τοῦ καλοῦ. Edit. Froben. et Menag. περὶ τ. κ. Illud commendant R, Arund. et Stephan. Casaubonus coni. ἐπὶ τοῦ κακοῦ, quod probat Menagius. Cf. Ruhnken. ad Timaeum p. 268. sq.
pp) γοῦν. Edit. Froben. et Menag. οὖν. Illud praeter Stephanum commendat cod. Arund.
q) γάρ. Edit. Froben. omittit.

Neglectum, inornatum, atque ut plurimum probum,
Re metientem, non verbis sapientiam,
Sermone nunquam palliato, at simplici.

Utitur eo Plato quandoque et pro pulchro et honesto, aliquando pro parvo. Saepe vero et variis nominibus utitur in eadem significatione. Namque ideam et speciem nominat et genus et exemplar et initium et causam. Utitur et contrariis vocibus ut idem significent. Nam quod sensui subiicitur, et esse et non esse dicit: esse quidem propter generationem, non esse autem propter assiduam mutationem. Ideam itidem appellat quod neque movetur neque manet, idemque et unum esse et multa. Idem vero et in plurimis facere solitus est. Est autem librorum eius triplex expositio. Primo enim docere oportet eorum quae dicuntur unumquodque quid sit: deinde cuius rei gratia dictum sit: utrum principali de causa, an imaginis loco et ad decretorum assertionem, an ad refellendum contra disserentem: tertio vero an recte dictum sit. Verum quoniam ipsius libris et notae

δὲ καὶ σημεῖά τινα τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ παρατίθεται, φέρε καὶ περὶ τούτων τι εἴπωμεν. Χ λαμβάνεται πρὸς τὰς λέξεις καὶ τὰ σχήματα καὶ ὅλως τὴν Πλατωνικὴν συνήθειαν διπλῆ πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰ ἀρέσκοντα Πλάτωνι· Χ περιεστιγμένον πρὸς τὰς ἐκλογὰς καλλιγραφίας qq)· διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς τὰς ἐνίων διορθώσεις· ὀβελὸς r) περιεστιγμένος πρὸς τὰς εἰκαίους s) ἀθετήσεις· ἀντίσιγμα περιεστιγμένον πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν· κεραύνιον πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῆς φιλοσοφίας· ἀστερίσκος πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων· ὀβελὸς t) πρὸς τὴν ἀθέτησιν. τὰ μὲν σημεῖα ταῦτα καὶ τὰ βιβλία τοσαῦτα· ἅπερ, Ἀντίγονός φησιν ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος, νεωστὶ ἐκδοθέντα u) εἴ τις ἤθελε διαγνῶναι x), μισθὸν ἐτέλει τοῖς κεκτημένοις. Τὰ δὲ ἀρέσαντα αὐτῷ ταῦτα ἦν. ἀθάνατον ἔλεγε τὴν ψυχὴν καὶ πολλὰ μεταμφιεννυμένην σώματα, ἀρχήν τε ἔχειν ἀριθμητικήν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικήν· ὁρίζετο δ' αὐτὴν ἰδέαν τοῦ XL. 67.

qq) *καλλιγραφίας*. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 122.
r) *ὀβελός*. Edit. Froben. et Menag. cum MS. apud Menag. *βολός*.
s) *εἰκαίους*. Edit. Froben. *εἰκαίως*.
t) *ὀβελός*. Edit. Froben. et Menag. *βολός*.
u) *ἅπερ — νεωστὶ ἐκδοθέντα*. Codd. R et Arund. *ἐκδοθέντι, ἄ εἴ τις*, quod agnoscit Ambrosius. Non probat Menagius, quem in interpretando secutus sum.
x) *διαγνῶναι*. Casaubonus coni. *ἀναγνῶναι*, quod habet R in margine.

quaedam apponuntur, age de his quoque pauca loquamur. X enim litera ad dictiones ac figuras assumitur ac prorsus ad Platonicam consuetudinem; dupla ad decreta opinionesque eius peculiares; X punctis undique notatum ad electiores quasque sententias ornatusque verborum; dupla punctis undique notata ad quorundam emendationes; obelus punctis undique notatus ad ea quae temere improbantur; antisigma punctis undique notatum ad usus duplices scripturaeque translationes; ceraunium ad philosophiae institutionem; asteriscus ad convenientiam decretorum; obelus ad improbationem. Sunt igitur huiusmodi notae et hic librorum numerus: quas quidem notas, ut ait Antigonus Carystius in libro de Zenone, nuper editas si quis cognoscere voluisset, pretii aliquid anumerare debebat iis qui libros Platonis possiderent. Quae vero illi placuerunt, huiusmodi fuerunt. Immortalem esse animam aiebat, et de corporibus ad corpora perpetuis vicibus migrare, eiusque initium constare numeris: corporis principium geometriae item constare ra-

πάντη διεστῶτος πνεύματος. αὐτοκίνητον δὲ εἶναι καὶ τριμερῆ· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογιστικὸν γ) μέρος περὶ τῇ κεφαλῇ κα-
θιδρύσθαι, τὸ δὲ θυμοειδὲς περὶ τῇ καρδίᾳ, τὸ δὲ ἐπιθυμη-
68. τικὸν περὶ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὸ ἧπαρ ε) συνίστασθαι. περιέ-
χειν δὲ ἐκ τοῦ μέσου διὰ παντὸς a) κύκλῳ τὸ σῶμα καὶ συν-
εστάναι ἐκ τῶν στοιχείων, διαιρεθεῖσάν τε κατὰ ἁρμονικὰ
διαστήματα δύο κύκλους ποιεῖν συνημμένους, ὧν τὸν ἐντὸς
κύκλον ἑξαχῇ τμηθέντα ταῖς ἅπασιν ἑπτὰ κύκλους ποιεῖν b),
καὶ τοῦτον μὲν κατὰ διάμετρον κεῖσθαι ἐπ' ἀριστερὰ ἔσω-
θεν· τὸν δὲ κατὰ πλευρὰν ἐπὶ τὰ δεξιά. δὼ καὶ κρατεῖν αὐ-
τὸν ἕνα ὄντα· τὸν γὰρ ἕτερον ἔσωθεν διηρῆσθαι, καὶ τὸν μὲν
εἶναι ταὐτοῦ, τοὺς δὲ θατέρου· λέγων τὸν μὲν τῆς ψυχῆς
κίνησιν εἶναι, τὴν δὲ τοῦ ὅλου καὶ τὰς τῶν πλανωμένων c). φα-
69. ρὰς. οὕτω δ' ἐχούσης τῆς ἐκ μέσου τομῆς αὐτῇ προσαρμοζο-
μένῃ πρὸς τὰ ἔσχατα, γινώσκειν τά τε ὄντα καὶ ἐναρμόζειν
διὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὰ στοιχεῖα κατὰ ἁρμονίαν. καὶ γίνε-
σθαι δόξαν μὲν κατὰ τὸν θατέρου κύκλον ὀρθουμένου· ἐπι-
XLI. στήμην δὲ κατὰ τὸν ταὐτοῦ. Δύο d) δὲ τῶν πάντων ἀπέφηνεν

γ) λογιστικόν. Edit. Froben., Stephan. et cod. Cantabr. λογικόν.
ε) τὸ ἧπαρ. Edit. Froben. omittit articulum.
a) διὰ παντός. Edit. Froben. et Menag. διαπαντός.
b) ὧν τὸν ἐντὸς κύκλον — ποιεῖν. Edit. Froben. omittit.
c) πλανωμένων. Edit. Froben. πλανομένων.
d) δύο. Menag. coni. τρεῖς. Sed vide Kuehnium ad h. l. T. II. p. 520.

tione. Definiebat eam ideam esse in omnes partes diffusi spiritus, se ipsam moventem, et esse tripartitam. Rationalem ipsius partem aitam in capite, iram in corde, cupiditatem in umbilico et iecore consistere. Continere item ex medio semper et ubique corpus, atque ex elementis constare: divisamque secundum harmoniae intervalla duos orbes efficere coniunctos. Ex his interiorem orbem in sex alios scissum septem reliquos circulos facere, eumque a media linea ad laevam intrinsecus habere sedem. Alterum vero ad dexteram, ideoque ipsum principatum obtinere quod sit unicus. Alterum quippe interius esse divisum: atque hunc eiusdem, illos alterius esse naturae: affirmans eo quidem motu, qui sit orbis eiusdem naturae, animam, altero vero cum ipsum universum, tum inerrantia quoque sidera moveri. Sic igitur animam a medio divisam cumque extremitatibus copulatam et ea quae sunt cognoscere, et quia in se ipsa elementa habet ad harmoniam temperata, harmonia quadam constare. Ex eo autem orbe, qui alterius est naturae, ad laevam dire-

ἀρχάς, θεὸν καὶ ὕλην, ὧν καὶ νοῦν προσαγορεύειe) καὶ αἴτιον. εἶναι δὲ τὴν ὕλην ἀσχημάτιστον καὶ ἄπειρονf), ἐξ ἧς γίνεσθαι τὰ συγκρίματα. ἀτάκτως δέ ποτε αὐτὴν κινουμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ φησιν εἰς ἕνα συναχθῆναι τόπον, τάξιν ἀταξίας κρείττονα ἡγησαμένου. τραπέσθαι δὲ τὴν οὐσίαν ταύτην 70.
εἰς τέτταρα στοιχεῖα, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· ἐξ ὧν αὐτόν τε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ γεννᾶσθαι. μόνην δὲ τὴν γῆν ἀμετάβολον εἶναί φησι· νομίζωνg) αἰτίαν τὴν τῶν σχημάτων διαφορὰν ἐξ ὧν σύγκειται. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ὁμογενῆ φῆσιν εἶναι τὰ σχήματα· ἅπαντα γὰρ ἐξ ἑνὸς συγκεῖσθαι τοῦ προμήκους τριγώνου. τῆς δὲ γῆς ἴδιον εἶναι τὸ σχῆμα· πυρὸς μὲν γὰρ εἶναι στοιχεῖον πυραμίδα, ἀέρος τὸ ὀκτάεδρον, ὕδατος τὸ εἰκοσάεδρον, γῆς δὲ κύβον. ὅθεν μήτε γῆν εἰς ταῦτα μεταβάλλειν, μήτε ταῦτα εἰς γῆν. οὐ διακεκρίσθαι δ' εἰς τοὺς 71.
οἰκείους τόπους ἕκαστον, ὅτι ἡ περιφορὰ σφίγγουσα καὶ πρὸς τὸ μέσον συνάγουσα συγκρίνει τὰ μικρά· τὰ δὲ διακρίνει τὰ μεγάλα. διὸπερ τὰ εἴδη μεταβάλλοντα καὶ τοὺς τόπους μεταβάλλειν. κόσμον τε εἶναι ἕνα γεννητόν, ἐπειδὴ καὶ αἰσθητόςg)

e) ὧν καὶ νοῦν προσαγορεύει. Menagius pro glossemate habet.
f) ἄπειρον. Menagius coni. ἄποιον.
g) νομίζων. Edit. Froben. et Menag. κομίζων.

cto opinionem gigni; ex illo vero, qui est eiusdem, scientiam exsistere. Duo omnino constituit rerum principia, deum atque materiam. Illum et mentem et causam appellat: esse autem materiam informem et infinitam, ex qua concretiones fieri. Ea quum aliquando temere et inordinate moveretur, a deo ait in locum unum coactam, quod ordinem temeritati praestare censuerit. Porro huiusmodi naturam in quattuor elementa conversam esse, ignem, aquam, aerem, terram; ex quibus mundum ipsum et quae in eo sunt nasci. Solam terram ait immutabilem, causam esse putans figurarum ipsius, ex quibus constet, differentiam. Aliorum quippe figuras eiusdem generis dicit, compositas nimirum omnes ex uno triangulo altera ex parte longiore, terrae vero propriam esse figuram. Ignis enim elementum esse pyramidem, aeris quod octo basibus constet, aquae quod viginti, terrae autem cubum. Quocirca neque terram in ista mutari, neque in terram ista converti. Non autem suis locis discreta esse singula, quod circumferentia constringens et ad medium cogens parva haec componit, eaque quae sunt maiora discernit: atque ideo, quum species mutant, etiam loca mutare.

μὲν εἶναι τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ θεῶν· γενέσθαι δὲ δημιούργημα ὡς νύκτα καὶ ἡμέραν ποιεῖν· οὖσαν δ' ἐπὶ τοῦ μέσου κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον. ἐπεὶ δ' αἰτίαι εἰσὶ δύο, τὰ μὲν διὰ νοῦν q) εἶναι, τὰ δ' ἐξ ἀναγκαίας αἰτίας, φησί, λεκτέον. ταῦτα δ' ἐστὶν ἀήρ, πῦρ, γῆ, ὕδωρ· καὶ οὐκ ὄντα μὲν στοιχεῖα κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ δεκτικά. ταῦτα δ' ἐκ τῶν τριγώνων εἶναι συντεθεμένων καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα· στοιχεῖα δ' αὐτῶν εἶναι
76. τό τε πρόμηκες τρίγωνον καὶ τὸ ἰσοσκελές. ἀρχὰς μὲν οὖν εἶναι καὶ αἴτια τὰ λεχθέντα δύο r), ὧν παράδειγμα s) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην· ὅπερ ἀνάγκη ἄμορφον εἶναι ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δεκτικῶν. αἴτιον δὲ τούτων ἐξ ἀνάγκης εἶναι· δεχόμενον γάρ πως τὰς ἰδέας γεννᾶν τὰς οὐσίας, καὶ δι' ἀνομοιότητα δυνάμεως κινεῖσθαι καὶ κινούμενον τὰ γινόμενα t) ἐξ αὐτῆς ἀντικινεῖν. ταῦτα δὲ πρὶν μὲν ἀλόγως κινεῖσθαι καὶ ἀτάκτως· ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο συνιστάναι τὸν κόσμον, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων u) ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμμέτρως καὶ τεταγμένως γενέ-

q) διὰ νοῦν. Legebatur διαμονήν. Emendavit Pet. Petitus apud Menag. obss. T. II. p. 164. ed. Meiborn. Confirmat cod. Arund. διὰ νοῦ praebens.
r) δύο. Menagius obss. p. 97. C. coni. τρία.
s) παράδειγμα. Menagius obss. p. 97. C. coni. τὸ παράδειγμα.
t) γινόμενα. Edit. Froben. et Stephan. κινούμενα.
u) ἐνδεχομένων. Edit. Froben. ἐκδεχομένων.

tem et reliqua genera animantium tria, volatile, aquatile, terrestre. Terram esse antiquissimam omnium qui essent in caelo deorum. Fuisse autem conditam, ut diei noctisque tempora et vices variaret. Eam, quum media sit, circa medium moveri. Quoniam vero causae duae sunt, dicendum, inquit, est alia quidem constantiam ac firmitatem esse, alia vero necessaria ex causa creata. Sunt autem ista aer, ignis, terra, aqua, quae subtiliter considerata non sunt illa quidem elementa, sed ad accipiendum apta. Haec autem ex triangulis constare compositis atque in eos ipsos dissolvi. Esse autem ipsorum elementa triangulum altera parte longiorem et aequicrurem. Initia igitur et causas rerum esse duo quae praediximus, quorum exemplar sit deus ac materia. Id vero informe esse necesse est, sicut alia perceptioni accommodata. Horum autem causam ex necessitate esse, quippe quae receptis ideis naturas gignat, ac per potentiae dissimilitudinem moveatur, motuque suo quae gignuntur ex ea vicissim movere. Porro ista quidem primo tumultuario et inordinato motu agitari: at ubi componi coeperunt, tum

σθαι. τὰς μὲν γὰρ αἰτίας καὶ πρὸ τῆς οὐρανοποιΐας δύο εἶ- 77.
ναι καὶ τρίτην γένεσιν, ἀλλ' οὐ σαφεῖς, ἴχνη δὲ μόνον καὶ
ἀτάκτους· ἐπειδὴ δὲ ὁ κόσμος ἐγένετο, λαβεῖν καὶ ταύτας τά-
ξιν· ἐξ ἁπάντων δὲ τῶν ὑπαρχόντων σωμάτων γενέσθαι τὸν
οὐρανόν. δοκεῖ δ' αὐτῷ τὸν θεὸν ὡς καὶ τὴν ψυχὴν ἀσώ-
ματον εἶναι· οὕτω γὰρ μάλιστα φθορᾶς καὶ πάθους ἀνεπί-
δεκτον ὑπάρχειν. τὰς δὲ ἰδέας ὑφίστασθαι, καθὰ καὶ προείρη-
ται, αἰτίας τινὰς καὶ ἀρχὰς τοῦ τοιαῦτ' εἶναι τὰ φύσει διεστῶ-
τα x), οἵαπερ ἐστὶν αὐτά. Περὶ δὲ ἀγαθῶν ἢ κακῶν τοι- XLII.
αῦτα ἔλεγε. τέλος μὲν εἶναι τὴν ἐξομοίωσιν τῷ θεῷ· τὴν δ' 78.
ἀρετὴν αὐτάρκη μὲν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, ὀργάνων δὲ προσ-
δεῖσθαι τῶν περὶ σῶμα πλεονεκτημάτων, ἰσχύος, ὑγείας, εὐ-
αισθησίας, τῶν ὁμοίων· καὶ τῶν ἐκτός, οἷον πλούτου καὶ
εὐγενείας καὶ δόξης. οὐδὲν δὲ ἧττον εὐδαίμονα ἔσεσθαι τὸν
σοφόν, κἂν ταῦτα μὴ παρῇ. πολιτεύσεσθαι y) αὖ καὶ γαμή-
σειν καὶ τοὺς κειμένους νόμους οὐ παραβήσεσθαι· ἐκ δὲ τῶν
ἐνδεχομένων καὶ νομοθετήσειν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐὰν μὴ τέ-
λεον εὐπαραίτητα z) ὁρᾷ τὰ πράγματα ἐν ὑπερβαλλούσῃ δια-

x) *διεστῶτα.* Cod. Arund. cum Stephano *συνεστῶτα.*
y) *πολιτεύσεσθαι.* Edit. Froben. *πολιτεύεσθαι.*
z) *εὐπαραίτητα.* Casaubonus coni. *ἀπαραίτητα* aut *δυσπαραίτητα.*

mundum ex rationibus insitis secundum ordinem quendam proportionemque aedificatum esse. Causas enim et ante caeli creationem duas fuisse, et tertiam generationem, eas tamen perobscuras, vestigiaque duntaxat et incompositas: easdemque demum perfecto mundo accepisse ordinem. Ex omnibus vero quae subsisterent corporibus factum esse caelum opinatur, et deum sicut et materiam incorpoream esse: sic enim corruptione et perturbatione nulla omnino affici. Ideas, sicut supra diximus, causas quasdam atque principia ponit, ut huiusmodi sint quae natura differunt, qualia et ipsa sunt. Enimvero de bonis ac malis ita disserebat. Finem esse deo similem fieri. Virtutem sufficere quidem ad bene beateque vivendum: caeterum instrumentis indigere corporis bonis, robore, sanitate, integritate sensuum et caeteris id genus: exterioribus item, puta opibus, generis claritate, gloria et huiusmodi caeteris. Ea etsi non affuerint, nihilominus tamen beatum fore sapientem. Accessurum eundem ad rempublicam, uxorem ducturum, legesque positas non praevaricaturum. Laturum insuper patriae suae quantum fieri poterit commodas leges, nisi in summo populi discrimine

ἀπὸ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ αἱρῶνται· ἐλάττους γάρ εἰσιν οἱ πλούσιοι τῶν πενήτων. τῆς δὲ βασιλείας ἡ μὲν κατὰ νόμον, ἡ δὲ κατὰ γένος ἐστίν. ἡ μὲν οὖν ἐν Καρχηδόνι κατὰ νόμον·
83. πολιτικὴ e) γάρ ἐστιν· ἡ δὲ ἐν Λακεδαίμονι καὶ Μακεδονίᾳ κατὰ γένος· ἀπὸ γάρ τινος γένους ποιοῦνται τὴν βασιλείαν. τυραννὶς δέ ἐστιν ἐν ᾗ παρακρουσθέντες ἢ βιασθέντες ὑπό τινος ἄρχονται. τῆς ἄρα πολιτείας ἡ μέν ἐστι δημοκρατία, ἡ δὲ ἀριστοκρατία, ἡ δὲ ὀλιγαρχία, ἡ δὲ βασιλεία, ἡ δὲ τυραν-
XLVIII. νίς. Τῆς δὲ δικαιοσύνης ἐστὶν εἴδη τρία· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστι περὶ θεούς, ἡ δὲ περὶ ἀνθρώπους, ἡ δὲ περὶ τοὺς ἀποιχομένους. οἱ μὲν γὰρ θύοντες κατὰ νόμους καὶ τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενοι δῆλον ὅτι περὶ θεοὺς εὐσεβοῦσιν· οἱ δὲ δάνεια ἀποδιδόντες καὶ παραθήκας δικαιοπραγοῦσι περὶ ἀνθρώπους· οἱ δὲ τῶν μνημείων ἐπιμελούμενοι δῆλον ὅτι περὶ τοὺς ἀποιχομένους. τῆς ἄρα δικαιοσύνης ἡ μὲν πρὸς θεούς ἐστιν, ἡ
XLIX. δὲ πρὸς ἀνθρώπους, ἡ δὲ περὶ f) τοὺς ἀποιχομένους. Τῆς
84. ἐπιστήμης εἴδη ἐστὶ τρία· τὸ μὲν γάρ ἐστι πρακτικόν, τὸ δὲ ποιητικόν, τὸ δὲ θεωρητικόν. ἡ μὲν γὰρ οἰκοδομικὴ καὶ ναυ-

e) πολιτική. Edit. Froben. cum codd. R et Cantabr. πολιτή.
f) περί. Menagius coni. πρός.

magistratus eliguntur: sunt enim pauciores pauperibus divites. Regnum bifariam scindi: aliud enim secundum legem, aliud secundum genus esse. Secundum legem constare Carthaginiensium regnum: civile quippe esse: Lacedaemoniorum vero et Macedonum secundum genus: habent enim regni successionem quandam per genus. Tyrannidem dici, quum fraude decepti vel vi adacti cives ab aliquo reguntur. Civilium igitur rerum administratio alia est popularis, alia quam optimates exercent, alia paucorum potentia, alia regnum, alia tyrannis. Iustitiae tria sunt genera: aliud circa deos, alterum circa homines, tertium circa defunctos versari. Nam et qui sacra secundum leges faciunt sacrarumque rerum curam habent, religiosi in deos ac pii sunt: qui vero mutua depositaque restituunt, iusti erga homines sunt: qui autem monumenta curant, tertiam illam iustitiae partem exsequuntur. Iustitia igitur alia erga deos est, alia erga homines, alia erga defunctos. Disciplinae similiter tres esse species: aliam quidem in actione consistere, aliam ex operis effectu constare, tertiam speculationi studere. Nam aedium naviumque structuram ad effectricem illam pertinere: nam

παυτικὴν g) ποιητικαί εἰσιν· ἔστι γὰρ αὐτῶν ἰδεῖν, ἔργον πε-
πραγμένον, πολιτικὴ δὲ καὶ αὐλητικὴ καὶ κιθαριστικὴ καὶ τἆλ-
λα ὅσα πρακτικαί· οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲν ἰδεῖν θεατὸν αὐτῶν
πεπραγμένον, ἀλλὰ πράττουσί τι· ὁ μὲν γὰρ αὐλεῖ καὶ κιθα-
ρίζει, ὁ δὲ πολιτεύεται. ἡ δὲ γεωμετρικὴ καὶ ἁρμονικὴ καὶ
ἀστρολογικὴ θεωρητικαί· οὔτε γὰρ πράττουσιν οὔτε ποιοῦ-
σιν οὐθέν· ἀλλ' ὁ μὲν γεωμέτρης θεωρεῖ πῶς πρὸς ἀλλήλας
ἔχουσιν αἱ γραμμαί, ὁ δ' ἁρμονικὸς τοὺς φθόγγους, ὁ δ'
ἀστρολογικὸς τὰ ἄστρα καὶ τὸν κόσμον, τῶν ἄρα ἐπιστη-
μῶν αἱ μέν εἰσι θεωρητικαί, αἱ δὲ πρακτικαί, αἱ δὲ ποιητι-
καί. Τῆς ἰατρικῆς ἐστιν εἴδη πέντε· ἡ μέν, φαρμακευτική, L.
ἡ δὲ χειρουργική, ἡ δὲ διαιτητική, ἡ δὲ νοσογνωμονική, ἡ δὲ 85.
βοηθητική· ἡ μὲν φαρμακευτικὴ διὰ φαρμάκων ἰᾶται τὰς
ἀρρωστίας, ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τοῦ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιά-
ζει, ἡ δὲ διαιτητικὴ διὰ τοῦ διαιτᾶν ἀπαλλάττει τὰς ἀῤῥω-
στίας, ἡ δὲ νοσογνωμονικὴ διὰ τοῦ γνῶναι τὸ ἀῤῥώστημα,
ἡ δὲ βοηθητικὴ διὰ τοῦ βοηθῆσαι εἰς τὸ παραχρῆμα ἀπαλ-
λάξαι τῆς ἀλγηδόνος. τῆς ἄρα ἰατρικῆς ἡ μέν ἐστι φαρμα-
κευτική, ἡ δὲ χειρουργική, ἡ δὲ διαιτητική, ἡ δὲ νοσογνω-
μονική, ἡ δὲ βοηθητική. Νόμου διαιρέσεις δύο· ὁ μὲν γὰρ LI.
86.

g) ναυπηγική. Edit. Froben. ναυτική.

ex illis opus aliquod factum videmus. Politicam vero et tibiarum cantus pulsusque citharae et huiusmodi caetera agendo subesse. Neque enim consummato actu quippiam remanet quod oculis subiectum sit: caeterum in ipso actu vis omnis est. Itaque alius tibiis, alius fidibus canit, alius rempublicam gerit. Porro geometria et musica et astrologia sub intelligentiam cadunt et speculationi tantummodo inserviunt. Neque enim vel agunt vel efficiunt quicquam, sed geometra quidem contemplatur ut sese habeant ad se invicem lineae, musicus sonos, astrologos sidera atque mundum. Disciplinae igitur aliae theoreticae sunt, aliae practicae, aliae effectivae. Medicinae item quinque species esse: aliam quippe dici a medicamentis, aliam chirurgicam, aliam a victu, aliam a perspicientia morborum, aliam ab remediis. Quae a medicamentis dicitur, morbis medicata potione morbis subvenit; chirurgica secando et urendo sanat; quae a victu, sola victus ratione et ordine arcet aegritudines; quae a perspicientia morborum, ex celeri discretione morborum aegris succurrit; quae a remediis, strenuo auxilio doloribus continuo liberat. Medicinae ergo genus unum est quod est in medi-

αὐτοῦ γεγραμμένος, ὁ δὲ ἄγραφος. ᾧ μὲν ἐν ταῖς πόλεσι πολιτευόμεθα, γεγραμμένος ἐστίν· ὁ δὲ κατὰ ἔθη γενόμενος, οὗτος ἄγραφος καλεῖται· οἷον τὸ μὴ γυμνὸν πορεύεσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν μηδὲ γυναικεῖον ἱμάτιον περιβάλλεσθαι· ταῦτα γὰρ οὐθεὶς νόμος κωλύει, ἀλλ' ὅμως οὐ πράττομεν διὰ τὸν ἄγραφον νόμον h) κωλύεσθαι. τοῦ ἄρα νόμου ἐστὶν ὁ μὲν γε-
LII. γραμμένος, ὁ δὲ ἄγραφος. Ὁ λόγος διαιρεῖται εἰς πέντε· ὧν εἷς μέν ἐστιν ὃν οἱ πολιτευόμενοι λέγουσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις,
87. ὃς καλεῖται πολιτικός· ἑτέρα δὲ διαίρεσις λόγου ὧν οἱ ῥήτορες γράφουσιν, εἰς ἐπίδειξίν τε προφέρουσιν, εἰς ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ κατηγορίας· τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδός ἐστι ῥητορικόν· τρίτη δὲ διαίρεσις λόγου ὃν οἱ ἰδιῶται διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους· οὗτος δὴ ὁ τρόπος προσαγορεύεται ἰδιωτικός· ἑτέρα δὲ διαίρεσις λόγου ὃν οἱ κατὰ βραχὺ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι τοῖς ἐρωτῶσι διαλέγονται· οὗτος δὲ καλεῖται ὁ λόγος διαλεκτικός. πέμπτη δὲ διαίρεσις λόγου ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης· ὃς δὴ καλεῖται τεχνικός. τοῦ
LIII. λόγου ἄρα τὸ μέν ἐστι πολιτικόν, τὸ δὲ ῥητορικόν, τὸ δὲ ἰδιω-
88. τικόν, τὸ δὲ διαλεκτικόν, τὸ δὲ τεχνικόν. Ἡ μουσικὴ εἰς τρία

h) τὸ ἀγράφῳ νόμῳ. Edit. Froben. τὸ τῷ ἀγράφῳ νόμῳ.

camentis, alterum quod chirurgia, tertium quod victus ratione, quartum quod morborum perspicientia, quintum quod remediis continetur. Legis item geminam esse distributionem, alteram scriptam, alteram verò non scriptam. priorem illam esse civilem, qua administramus rempublicam: quae vero citra scripturam constat, eam a natura et usu proficisci, quale est nudum in forum ambulare non debere aut muliebri veste uti. haec enim nulla scripta lege prohibentur: quae tamen non agimus quod lege non scripta vetamur. Lex igitur alia est scripta, alia non scripta. Sermonem seu orationem in quinque dividit. Esse enim eius genus quoddam quo utuntur in concionibus hi qui administrant rempublicam, idque civile appellari; aliud quo utuntur oratores in demonstratione, dum vel laudant vel vituperant vel accusant quempiam: esse vero id genus oratorium; tertium quo privati inter se mutuo colloquuntur, diciqne privatum; quartum quo ii qui compendio rogant et respondent, cum his a quibus interrogantur, disputant, vocarique id genus dialecticum: quintum quo artifices, dum de sua arte disserunt, loquuntur, appellarique id artificiosum. Orationis igitur genus aliud civile est, aliud oratorium, aliud privatum, aliud dialecticum,

διαιρεῖσθαι· ἔστι γὰρ ἡ μὲν διὰ τοῦ στόματος μόνον, οἷον ἡ ᾠδή· δεύτερον δὲ διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν χειρῶν, οἷον ἡ κιθαρῳδία· τρίτον ἀπὸ τῶν χειρῶν μόνων, οἷον κιθαριστική. τῆς ἄρα μουσικῆς ἔστι τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στόματος μόνον, τὸ δ' ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῶν χειρῶν, τὸ δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν. διαιρεῖται δὲ ἡ εὐγένεια εἰς εἴδη τέτταρα· ἓν μὲν ἐὰν ὦσιν LIV. οἱ πρόγονοι καλοὶ κἀγαθοὶ καὶ δίκαιοι, τοὺς i) ἐκ τούτων γεγεννημένους εὐγενεῖς φασιν εἶναι· ἄλλο δὲ ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι δεδυναστευκότες καὶ ἄρχοντες γεγενημένοι, τοὺς ἐκ τούτων εὐγενεῖς φασιν εἶναι· ἄλλο δὲ ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι ὀνομαστοί, οἷον ἀπὸ στρατηγίας, ἀπὸ στεφανιτῶν ἀγώνων· καὶ γὰρ τοὺς ἐκ τούτων γεγενημένους εὐγενεῖς προσαγορεύομεν. ἄλλο εἶδος ἐὰν αὐτός τις ἦ γεννάδας τὴν ψυχὴν καὶ μεγα- 89. λόψυχος, καὶ τοῦτον εὐγενῆ φασι· καὶ τῆς γε εὐγενείας αὕτη κρατίστη· τῆς ἄρα εὐγενείας τὸ μὲν ἀπὸ προγόνων ἐπιεικῶν, τὸ δὲ δυναστῶν, τὸ δὲ ἐνδόξων, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ k) καλοκἀγαθίας. Τὸ κάλλος διαιρεῖται εἰς τρία· ἓν μὲν γὰρ αὐτοῦ LV. ἔδειν ἐπαινετόν, οἷον ἡ διὰ τῆς ὄψεως εὐμορφία· ἄλλο δὲ χρηστικόν, οἷον ὄργανον καὶ οἰκία καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς χρῆ-

i) τούς. Menag. ἵνα τοῦς.
k) αὐτοῦ. Edit. Froben. αὐτοῦ.

aliud artificiosum. Musicam in tria secari: quandam enim ore tantum constare, ut cantum; aliam ore simul et manu, ut citharae cantum; tertiam solis manibus perfici, ut quum citharam percutimus. Musicae igitur species alia est qua solo ore utimur, alia qua ore et manibus, alia qua manibus. Nobilitatem quattuor in genera dividi: unum, si qui honestis, bonis iustisque maioribus fuerint nati, eos nobiles esse dicimus; aliud, si quorum maiores dynastae ac principes fuerint, eos nobiles esse dicimus; aliud, si maiores fama sunt celebres et gloria, quam vel ex bellicis rebus praeclare gestis vel ex certaminum coronis reportaverint: namque hos quoque nobiles appellamus; aliud, si quis ipse sit generosus et animi nobilitate excellens, hunc quoque nobilem dicimus. Eaque optima est nobilitas. Nobilitatis ergo genus unum est a maioribus bonis aequisque viris, aliud a dynastis, aliud ab illustribus, aliud a propria honestate profectum. Pulchritudinem item in tria distinguit: aliam quippe esse laudabilem, ut formosam faciem; aliam quoque usui deservire, ut instrumentum et domum aliaque eiusdem ge-

αἱρ. εἶσι καλά· τὰ δὲ πρὸς νόμους καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ὠφέλειάν ἐστι καλά. τοῦ ἄρα κάλλους τὸ μέν ἐστι πρὸς ἔπαινον, τὸ δὲ πρὸς χρῆσιν, τὸ δὲ πρὸς ὠφέλειαν.

LVI. 90. Ἡ ψυχὴ διαιρεῖται εἰς τρία· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστι λογιστικόν l), τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, τὸ δὲ θυμικόν. τούτων δὲ τὸ μὲν λογιστικόν m) ἐστιν αἴτιον τοῦ βουλεύεσθαι καὶ λογίζεσθαι καὶ διανοεῖσθαι καὶ πάντων τῶν τοιούτων· τὸ δ' ἐπιθυμητικὸν μέρος ἐστὶ τῆς ψυχῆς αἴτιον τοῦ ἐπιθυμεῖν φαγεῖν καὶ τοῦ πλησιάσαι καὶ τῶν τοιούτων n)· τὸ δὲ θυμικὸν μέρος αἴτιόν ἐστι τοῦ θαρρεῖν καὶ ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι καὶ ὀργίζεσθαι. τῆς ἄρα ψυχῆς ἐστι τὸ μὲν λογιστικόν o), τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, τὸ δὲ

LVII. θυμικόν. Τῆς τελείας ἀρετῆς εἴδη τέτταρα· ἓν μὲν φρόνησις, ἓν δὲ p) δικαιοσύνη, τρίτον ἀνδρεία, τέταρτον σωφροσύνη.

91. τούτων ἡ μὲν φρόνησις αἰτία τοῦ πράττειν ὀρθῶς τὰ πράγματα· ἡ δὲ δικαιοσύνη τοῦ ἐν ταῖς κοινωνίαις καὶ ταῖς συναλλάγμασι δικαιοπραγεῖν· ἡ δὲ ἀνδρεία τοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ q) φοβεροῖς μὴ ἐξίστασθαι ποιεῖν ἀλλὰ μένειν· ἡ δὲ σωφροσύνη τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὑπὸ r) μηδεμιᾶς ἡδο-

l) λογιστικόν. Edit. Froben. λογικόν.
m) λογιστικήν. Edit. Froben. λογικόν.
n) τῶν τοιούτων. Menag. τοιούτων πάντων.
o) λογιστικόν. Edit. Froben. λογικόν.
p) ἓν δέ. Edit. Froben. et Menag. ἄλλο.
q) καί. Edit. Froben. omittit.
r) ὑπό. Edit. Froben. ἀπό.

neris, quae praeterquam quod speciosa sunt usibus nostris commoda etiam sunt; tertiam legibus studiisque constare, eamque ad utilitatem pulchram esse. Pulchritudinis igitur pars una ad laudem, altera ad usum, tertia ad utilitatem refertur. Animae tres itidem partes esse, quarum una continet ratiocinationem, altera cupiditatem, tertia iram. Ex his autem ratiocinationem causam esse consilii, cogitationis, consultationis et huiusmodi reliquorum; cupiditatem esse appetendi cibi vel coitus et similium causam; iram vero confidentiae, voluptatis, doloris et iracundiae auctorem esse. Ergo animae pars una est ratiocinationis particeps, altera cupiditatis, tertia irae. Perfectae consummataeque virtutis esse species quattuor, primam prudentiam, secundam iustitiam, fortitudinem tertiam, quartam temperantiam. Ex his prudentiam ut recte agantur omnia causam esse; iustitiam vero inter consortia et humanae vitae commercia non violandi iuris auctorem; fortitudinem autem, ne inter pericula

νῆφ δουλοῦσθαι, ἀλλὰ σοφίαις ζῆν καὶ ἐρρῶσθαι· καὶ μὴ
ἔαστε φρόνησις, ἄλλο δικαιοσύνη, τρίτον ἀνδρεία, τέταρτον σω-
φροσύνη. Ἡ ἀρχὴ διωρίσθω μία μέν πάντα ἐν μέν εἶα τὸ LVIII.
κατὰ φύσιν, ἓν δὲ εἶα τὸ κατὰ
ἄδρας· τέταρτον εἶα τὸ κατὰ γένος· πέμπτον δὲ κατὰ βίαν·
αἱ μὲν οὖν ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχουσι ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐπιτ. 92.
αἱρεθῶσι κατὰ νόμον ἄρχουσιν· οἱ δὲ κατὰ φύσιν οἱ ἄρτι-
νες οὐ μόνον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις
ζώοις· ἐπὶ πολὺ μὲν τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν παντάπασι ἄρχει.
ἡ δὲ τοῦ κατὰ ἄδρας ἀρχὴ τοιαύτη τίς ἐστιν· οἱ παιδαγωγοὶ
τῶν παίδων ἄρχουσι καὶ αἱ διδάσκαλοι τῶν μανθανόντων. κατὰ
γένος δὲ ἀρχὴ τοιαύτη τις ἐστίν· οἱ Λακεδαιμόνιοι
βασιλῆς ἄρχουσιν· ἀπὸ γὰρ γένους τινὸς ἡ βασιλεία· καὶ ἐν
Μακεδονίᾳ δὲ πρὸς αὐτὸν τρόπον ἄρχουσι· καὶ γὰρ ἐκεῖ ἀπὸ
γένους ἡ βασιλεία καθίσταται· οἱ δὲ βιαζόμενοι ἢ παραχρου-
σάμενοι) ἄρχουσιν ἀκόντων τῶν πολιτῶν· ἡ τοιαύτη ἀρχὴ
κατὰ βίαν λέγεται εἶναι. τῆς ἀρχῆς ἆρα ἐσὶ τὸ μέν τι κατὰ νό-
μον, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ κατὰ ἄδρας, τὸ δὲ κατὰ γένος, LIX.
τὸ δὲ κατὰ βίαν. Τῆς ῥητορικῆς u) εἶδη ἐστὶν ἓξ, ὅτε μία χρῶ-

s) ἐν. Edit. Froben. ἐπί.
t) ἢ παραχρουσάμενοι. Edit. Froben. omittit.
u) τῆς ῥητορίας. Edit. Froben. τῆς ῥητορικῆς.

et terrores a fortiter coeptis deficiamus; porro temperantiam ad frenandas cupiditates, ut a nulla voluptate subigamur honeste que vivamus. Virtutis igitur una pars est prudentia, altera iustitia, tertia fortitudo, quarta temperantia. Imperium in quinque genera partitur, legitimum, naturale, aliud consuetudinis, aliud generis, denique violentum. Nam magistratus civitatum si eligantur a civibus, secundum legem imperant: per naturam vero mares ubique non modo inter homines, verum inter alia quoque animalia feminis praesunt; ex consuetudine vero et paedagogi pueris et magistri discipulis imperant; per genus autem, quemadmodum Lacedaemoniorum reges dominantur. Nam ex genere regnum sortiuntur, quomodo et apud Macedones reges imperant: quippe et illic regnum ex genere institutum est. Porro qui coactis per vim ac dolum civibus invitis imperant, ii violenti ac tyranni vocantur. Imperium igitur unum est legitimum, alterum naturale, aliud consuetudinis, aliud generis, aliud violentum. Rhetoricae sex species tradit. Nam quoties ius-

πελεύωσι πολεμεῖν ἢ συμμαχεῖν πρός τινα, καλεῖται τὸ τοιοῦτον εἶδος προτροπή· ὅταν δὲ ἀξιῶσι μὴ πολεμεῖν μηδὲ συμμαχεῖν, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγειν, τὸ τοιοῦτον εἶδός ἐστιν ἀποτροπή· τρίτον εἶδος τῆς ῥητορείας ὅταν τις φάσκῃ ἀδικεῖσθαι ὑπό τινος καὶ πολλῶν κακῶν αἴτιον ἀποφαίνῃ· τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδος κατηγορία ὀνομάζεται. τέταρτον εἶδος τῆς ῥητορείας ἀπολογία καλεῖται, ὅταν ἀποφαίνῃ αὐτὸν μηθὲν ἀδικοῦντα μήτε ἄλλο ἄτοπον μηθὲν πράττοντα· τὸ δὴ τοιοῦτον ἀπολο-
94 γίαν καλοῦσι. πέμπτον εἶδος ῥητορείας ὅταν τις x) εὖ λέγῃ καὶ ἀποφαίνῃ καλὸν κἀγαθόν· τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδος καλεῖται ἐγκώμιον. ἕκτον εἶδος ὅταν τις ἀποφαίνῃ φαῦλον· τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδος καλεῖται ψόγος. τῆς ἄρα ῥητορείας τὸ μέν ἐστιν ἐγκώμιον, τὸ δὲ ψόγος, τὸ δὲ προτροπή, τὸ δὲ ἀποτροπή, τὸ δὲ κατηγορία, τὸ δὲ ἀπολογία. Τὸ ὀρθῶς λέγειν διαιρεῖται εἰς τέτταρα· ἓν μὲν ἃ δεῖ λέγειν, ἓν δὲ ὅσα δεῖ λέγειν, τρίτον πρὸς οὓς δεῖ λέγειν, τέταρτον δὲ πηνίκα y) λέγειν δεῖ. ἃ μὲν οὖν δεῖ λέγειν, ἃ μέλλει συμφέρειν τῷ λέγοντι καὶ ἀκούοντι· τὸ δὲ ὅσα δεῖ λέγειν, μὴ πλείω μηδὲ ἐλάττω
95 τῶν ἱκανῶν· τὸ δὲ πρὸς οὓς δεῖ λέγειν, ἄν τε πρὸς πρεσβυτέ-

x) τις. Edit. Froben. omittit.
y) πηνίκα. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 50.

serit orator bellum suscipere et auxilium contra aliquem ferre, id genus vocatur adhortatio; quum vero quietem agere neque bellare neque opem ferre monuerit, appellatur ea species dehortatio; tertia, quum quis se a quopiam iniuria affectum et complura incommoda perpessum docuerit: eiusmodi vero vocatur accusatio; quarta species defensio dicitur, quum is qui accusatur, se neque violasse ius neque aliud quicquam temere et perperam egisse probarit; quinta deinceps species, quum quis bene et commode dixerit, honestumque ac bonum praedicaverit, eaque laudatio dicitur; sexta deinde, quum turpem ac malum probaverit, et haec vituperatio appellatur. Ergo rhetoricae pars una laudatio dicitur, alia vituperatio, alia adhortatio, alia dehortatio, alia accusatio, alia defensio. Recte dicendi quattuor sunt genera. Primum enim quid dicere oporteat observandum, secundo quam multa dicere, tertio ad quos, quarto quando sit dicendum. Ea igitur oportet dicere quae utilia futura sint et dicenti et auditori; quae dicere conveniat, ea sunt ut neque nimis multa neque pauciora quam satis est dicantur; quibus autem dici oporteat, ut si quidem ad [peccantes]

ρους [ἁμαρτάνοντας] z) διαλέγῃ, ἁρμόττοντας δεῖ τοὺς λόγους διαλέγεσθαι εἰς πρεσβυτέροις· ἄν τε πρὸς νεωτέρους, ἁρμόττοντας a) δεῖ λέγεσθαι εἰς νεωτέροις. πηνίκα δὲ λέγειν ἐστί, μήτε προτέρω μήτε ὑστέρω· εἰ δὲ μή, διαμαρτήσεσθαι καὶ κακῶς b) ἐρεῖν. Ἡ εὐεργεσία διαιρεῖται εἰς τέτταρα· ἢ γὰρ LX.
χρήμασιν ἢ σώμασιν ἢ ταῖς ἐπιστήμαις ἢ τοῖς λόγοις· τοῖς μὲν οὖν χρήμασιν, ὅταν δεομένῳ παραβοηθήσῃ τις εἰς χρημάτων λόγον εὐπορῆσαι c)· τοῖς δὲ σώμασιν εὖ ποιοῦσιν ἀλλήλους d), ὅταν παραγενόμενοι τυπτομένοις παραβοηθῶσιν· οἱ δὲ παιδεύοντες καὶ ἰατρεύοντες καὶ διδάσκοντες ἀγαθόν τι, 96.
οὗτοι ταῖς ἐπιστήμαις εὐεργετοῦσιν· ὅταν δ' εἰσέλθωσιν εἰς δικαστήριον ἄλλος ὑπὲρ ἄλλου βοηθὸς καὶ λόγον τινὰ ἐπιεικῆ εἴπῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, οὗτος δὴ λόγῳ εὐεργετεῖ· τῆς ἄρα εὐεργεσίας ἡ μέν ἐστι διὰ χρημάτων, ἡ δὲ διὰ σωμάτων, ἡ δὲ διὰ ἐπιστημῶν, τετάρτη διὰ λόγων. Διαιρεῖται τὸ τέλος LXI.
τῶν πραγμάτων εἰς τέτταρα εἴδη· ἓν μὲν κατὰ νόμον τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, ὅταν ψήφισμα γένηται καὶ τοῦθ' ὁ

z) [ἁμαρτάνοντας]. Triller. Obss. Critt. II, 9. p. 93. sq. coni. ἁμαρτῇ ὄντας. Vere Menagius: „Vox ἁμι locum hic non habet, quare deleatur. corrupta est ex voce sequenti ἁρμόττοντας, quae huc librarii negligentia migravit."

a) ἁρμόττοντας. Edit. Froben. ἁρμόττοντα.

b) κακῶς. Menag. οὐκ ὀρθῶς.

c) εὐπορῆσαι. Casaubonus coni. εὐπορήσας.

d) ἀλλήλους. Menag. ἄλλους.

seniores dicendum sit, verba illi aetati congrua loquamur: sin vero ad iuniores verba facienda sint, ut cum iunioribus decet dicamus; quando vero dicendum, ut neque prius neque posterius quam ratio exigit, dicatur. Alioqui profecto vitium non effugiet, qui secus facit. Beneficentia quadrifariam dividitur: aut enim pecuniis, aut corporibus, aut disciplinis, aut verbis beneficium praestari. Pecuniis quidem beneficium constat, quum quis egenos, ut inopia liberentur, pecuniis iuvat. Corporibus vero aliis benefaciunt, quum vapulantibus advenientes opitulantur. Porro qui erudiunt vel medicinae arte subveniunt vel boni aliquid docent, hi disciplinis benefaciunt. At quum in iudicium quispiam ingressus pro amico dixerit, eumque aequa oratione adiuverit, hic beneficentiae munus verbis explevit. Beneficentia ergo alia est quae pecuniis, alia quae corporibus, alia quae disciplina, quarta quae verbis prodest. Finem itidem rerum quadripartitum facit. Nam res aut secundum leges finem

νόμος τελέσῃ· κατὰ φύσιν δὲ τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, ἥ τε ἡμέρα καὶ ὁ ἐνιαυτὸς καὶ αἱ ὧραι. κατὰ τέχνην δὲ τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, οἷον ἡ οἰκοδομική· οἰκίαν γάρ τις
97. ἐπιτελεῖ· καὶ ἡ ναυπηγική· πλοῖα γάρ. κατὰ τύχην δὲ γίνεται τοῖς πράγμασι τέλος, ὅταν ἄλλως καὶ μὴ ὡς ὑπολαμβάνει τις ἀποβαίνῃ. τοῦ τέλους ἄρα τῶν πραγμάτων τὸ μὲν κατὰ νόμον, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ κατὰ τέχνην, τὸ δὲ κατὰ
LXII. τύχην ἐστίν. Ἡ δύναμις διαιρεῖται εἰς τέτταρα εἴδη· ἓν μὲν ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ λογίζεσθαι e) καὶ ὑπονοεῖν· ἕτερον δὲ τῷ σώματι, οἷον πορεύεσθαι καὶ διδόναι καὶ λαμβάνειν καὶ τὰ τοιαῦτα· τρίτον ὃ δυνάμεθα πλήθει στρατιωτῶν καὶ χρημάτων, ὅθεν καλεῖται πολλὰν δύναμιν ἔχων βασιλεύς· τετάρτη δὲ διαίμεσις δυνάμεως πάσχειν καὶ εὖ ποιεῖν f) καὶ κακῶς· οἷον ἀρρωστεῖν καὶ παιδεύεσθαι δυνάμεθα καὶ ὑγιεῖς γίνεσθαι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. τῆς ἄρα δυνάμεως ἡ μὲν ἐστὶν ἐν διανοίᾳ, ἡ δ' ἐν τῷ σώματι, ἡ δ' ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ
LXIII. χρήμασιν, ἡ δ' ἐν τῷ ποιεῖν καὶ πάσχειν. Τῆς φιλανθρωπίας
98. ἐστὶν εἴδη τρία· ἓν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας g) γινόμενον,

e) ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ λογίζεσθαι. Menagius coni. ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ, οἷς λογίζεσθαι.
f) εὖ ποιεῖν. Menagius coni. ποιεῖν εὖ.
g) προσηγορίας. H. Stephanus coni. εὐπροσηγορίας.

accipiunt, ut quum decretum aliquod lege firmatur et impletur; aut secundum naturam finis rebus accedit, ut dies et annus et anni tempora; aut secundum artem finis rei imponitur, ut arti aedificandarum domuum; etenim domum perficit quis: et arti aedificandarum navium: naves enim aedificat. Aut fortuito finis contingit, ut quum secus ac putabamus et praeter opinionem aliquid accidit. Aut igitur legitimus est rerum finis, aut naturalis, aut arte constat, aut fortuna. Potentiam identidem quattuor in species dividit; unam quippe esse qua cogitare animo et opinari possumus; alteram qua corpore valemus, ut proficisci et accipere et dare et caetera id genus; tertiam qua vel pecuniarum copia vel multitudine militum potentes dicimur: unde et multum posse dicitur rex; quartam potentiae distributionem qua facere ac pati bene et male possumus. Nam et infirmari possumus et erudiri et convalescere et huiusmodi omnia. Prima itaque potentiae species constat animo, secunda corpore, tertia exercitu atque pecuniis, quarta in faciendo et patiendo. Humanitatem triplicem inducit: quandam enim compellatione

οἷον ἐν οἷς τινες τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν· ἄλλο εἶδος ὅταν τις βοηθητικὸς ᾖ παντὶ τῷ ἀτυχοῦντι· ἕτερον εἶδός ἐστι h) τῆς φιλανθρωπίας ἐν ᾧ τινες φιλοδειπνισταί εἰσι. τῆς ἄρα φιλανθρωπίας τὸ μέν ἐστι διὰ τοῦ προσαγορεύειν, τὸ δὲ διὰ τοῦ εὐεργετεῖν; τὸ δὲ διὰ τοῦ ἑστιᾶν καὶ φιλοσυνουσιάζειν. Ἡ LXIV.
εὐδαιμονία διαιρεῖται εἰς πέντε μέρη· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστιν εὐβουλία, ἡ δὲ εὐαισθησία καὶ ὑγεία τοῦ σώματος, τρίτον εὐτυχία ἐν ταῖς πράξεσι, τέταρτον εὐδοξία παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, πέμπτον εὐπορία χρημάτων καὶ τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων. ἡ μὲν εὐβουλία γίνεται ἐκ παιδείας καὶ ἐκ τοῦ πολ- 99.
λῶν ἔμπειρον γενέσθαι· ἡ δὲ εὐαισθησία ἐκ τῶν τοῦ σώματος μελῶν i) οἷον ἐάν τις ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούῃ καὶ τῇ ῥινὶ καὶ τῷ στόματι αἰσθάνηται ὧν δεῖ αἰσθάνεσθαι· τὸ δὴ τοιοῦτον εὐαισθησία· ἡ δὲ εὐτυχία, ὅταν ἐφ' ἃ σκοπεῖ πράξῃ κατ' ὀρθὸν k) ἃ δεῖ πράττειν τὸν σπουδαῖον· εὐδοξία δ' ἐστὶν ὅταν τις εὖ ἀκούῃ· εὐπορία δ' ἐστὶν ὅταν τις πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ χρήσεις οὕτως ἔχῃ ὥστε καὶ l) φίλους

h) ἐστι. Edit. Froben. omittit.
i) μελῶν. Edit. Froben. cum cod. Cantabr. μερῶν.
k) κατ' ὀρθόν. Rossius l. l. §. XIX. p. 49. coni. κατορθῶν.
l) καί. Edit. Froben. omittit.

fieri, ut quum forte obvium quemque humaniter quis salutat et dextram porrigens comiter excipit; aliam esse eius speciem, quum quis afflictis opem libenter impendit; tertium eius genus, quo convivia inter se homines celebrant. Aut igitur salutationis officio, aut ope et auxilio, aut convivio frequentique congressu constat humanitas. Felicitatem in quinque partes dividit: primam eius partem esse bene consulere; secundam sensibus et bona valetudine corporis vigere; tertiam in rebus gerendis fortunatum esse; quartam gloria et auctoritate apud homines excellere; quintam pecuniis rebusque caeteris ad omnes usus vitae affluere. Sanam consultationem ex eruditione multarumque rerum peritia et experimento contingere; sensuum integritatem ex corporis membris accidere; ut si quis cernit oculis, audit auribus, narium praeterea et oris sensu valet ubi opus est; prosperitatem rerum esse, quum quis quod agere intendit, recte egerit ut decet strenuum virum; bonam opinionem, quum quis bene audit; rerum affluentiam, quum cui ad vitae usus ita suppetit pecuniarum copia, ut et amicos fovere beneficio et publica munera ambitiose et splendide admi-

εὖ ποιῆται καὶ φιλοτίμως καὶ εὐπόρως ἀπολειτουργῆται. ᾧ δὲ ὑπάρχει ταῦτα πάντα m), οὗτός ἐστιν εὐδαίμων τελέως. τῆς ἄρα εὐδαιμονίας ἐστὶ τὸ μὲν εὐβουλία, τὸ δὲ εὐαισθησία, τὸ δὲ ὑγεία τοῦ σώματος, τὸ δὲ εὐτυχία, τὸ δὲ εὐδοξία,
LXV. 100. τὸ δὲ εὐπορία. Αἱ τέχναι εἰς τρία διαιροῦνται· ἡ μὲν πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη. πρώτη μὲν οὖν ἡ μεταλλευτικὴ καὶ ὑλοτομική· παρασκευαστικαὶ γάρ εἰσιν· ἡ δὲ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονικὴ μεταρκευαστικαί εἰσιν· ἐκ μὲν γὰρ τοῦ σιδήρου ἡ χαλκευτικὴ ὅπλα ποιεῖ, ἡ δὲ τεκτονικὴ ἐκ τῶν ξύλων αὐλοὺς καὶ λύρας. ἡ δὲ χρηστική, οἷον ἱππική, τοῖς χαλινοῖς χρῆται· ἡ πολεμικὴ τοῖς ὅπλοις· ἡ μουσικὴ τοῖς αὐλοῖς καὶ τῇ λύρᾳ. τῆς τέχνης n) ἄρα τρία εἴδη ἐστί· τὸ μέν τι
LXVI. 101. πρῶτον o), τὸ δέ τι δεύτερον, τὸ δέ τι τρίτον. Τὸ ἀγαθὸν εἰς τέτταρα γένη διαιρεῖται· ὧν μὲν ἓν λέγομεν εἶναι τὸν τὴν ἀρετὴν ἔχοντα ἰδίᾳ ἀγαθόν· ἄλλο δὲ αὐτὸ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην λέγομεν ἀγαθὸν εἶναι· τρίτον δέ, οἷον σιτία καὶ γυμνάσια τὰ πρόσφορα καὶ φάρμακα· τέταρτον δέ φαμεν εἶναι ἀγαθόν, οἷον αὐλητικὴν καὶ ὑποκριτικὴν καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀγαθοῦ ἄρα τέτταρα εἴδη ἐστί· τὸ μὲν τὸ τὴν ἀρετὴν

m) ταῦτα πάντα. Edit. Froben. πάντα omittit. Menag. πάντα ταῦτα.
n) τῆς τέχνης. Edit. Froben. articulum omittit.
o) πρῶτον. Edit. Froben. πρότερον.

nistrare valeat. Porro cui haec suppetant omnia, eum perfecte felicem ac beatum esse. Felicitatis igitur una quidem pars est prudens consilium, altera sensuum integritas, tertia corporis valetudo, quarta rerum prosperitas, quinta bona opinio, sexta rerum affluentia. Artes trifariam dividit, quarum alia prima, alia secunda, alia tertia est. Prima in tractatione metallorum lignisque caedendis constat: materiam enim praebent; secunda, ars aerarii et fabri, quae ex his conficiat aliquid: nam ex ferro aerarius arma fabricat, ex lignis faber tibias et lyras; tertia in usu earum rerum est, siquidem equestris ars frenis utitur, armis bellica, musica tibiis et lyra. Artis igitur tres species sunt, prima, secunda, tertia. Bonum in quattuor genera dividitur, quorum unum dicimus esse, quum quis virtute praeditus proprie bonus sit; aliud vero virtutem ipsam iam et institiam nominamus; tertium veluti cibos, commodas exercitationes ac medicamenta; quartum bonum dicimus auloedorum histrionumque artem et reliqua eiusdem generis. Boni igitur quattuor species sunt: una virtute praeditum esse, altera vir-

ἔχειν, ἕτερον δὲ αὐτὴ ἡ ἀρετή, τρίτον δὲ παιδιὰ καὶ μιμήσεις τὰ ὠφέλιμα· τέταρτον δὲ αὐλητικὴν καὶ ὑποκριτικὴν ἀγαθὸν λέγομεν εἶναι. Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἔστι καλά, τὰ δὲ αἰσχρά), τὰ δὲ οὐδέτερα. τούτων καλὰ μὲν λέγομεν ταῦτα, τὰ δυνάμενα βλάπτειν ἀεί, οἷον ἀκρασίαν η) καὶ ἀφροσύνην καὶ ἀδικίαν καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ τούτοις ἐναντία ἀγαθὰ ἕξιν· τὰ δὲ ἐνίοτε μὲν ὠφελεῖν, ἐνίοτε δὲ βλάπτειν, οἷον τὸ παμπαιτεῖν καὶ τὸ καθῆσθαι καὶ ἐαθίειν· ἢ ὅλως μήτε ὠφελοῦσαι μήτε βλάψαι δυνάμενα. ταῦτα γοῦν οὔτε ἀγαθὰ οὔτε καλά ἐστι. τῶν ἄρα ὄντων τὰ μὲν ἀγαθά, τὰ δὲ καλά, τὰ δὲ οὐδέτερα τούτων. Εὐνομία διωρεῖται εἰς τρία. ἂν μὲν ἐθέλωσιν οἱ νόμοι σπουδαῖοι, εὐνομίαν φαμὲν εἶναι· ἕτερον δὲ ἐὰν τοῖς κειμένοις νόμοις ἐμμένωσιν οἱ πολῖται, καὶ τοῦτό φαμεν εὐνομίαν εἶναι· τρίτον δὲ ἐὰν μὴ ὄντων τῶν νόμων κατὰ ἔθη καὶ ἐπιτηδεύματα χρηστῶς πολιτεύωνται, καὶ τοῦτο εὐνομίαν προσαγορεύομεν r) τῆς εὐνομίας ἄρα ἓν μέν ἐστι νόμους σπουδαίους εἶναι· ἄλλο δὲ ἐὰν τοῖς οὖσι νόμοις ἐμμένωσι s)· τρίτον δὲ ἐὰν ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασι χρηστοῖς τοῖς LXVII. 102. LXVIII. 103.

p) ἀγαθά. Edit. Froben. cum cod. Arund. καλά.
q) ἀκρασίαν. Edit. Froben. cum cod. Arund. ἀκρισίαν.
r) τρίτον δὲ — προσαγορεύομεν. Edit. Froben. omittit.
s) τῆς εὐνομίας ἄρα — ἐμμένωσι. Edit. Froben. omittit.

tus ipsa, tertia cibi et commodae exercitationes, quarta tibiis canendi peritia et histrionica. Eorum quae sunt quaedam dicimus mala, quaedam bona, alia neutra. Ex his mala dicimus quae semper nocere possunt, ut intemperantia, dementia, iniquitas et huiusmodi; bona, quae his contraria sunt; alia quae interdum prodesse, interdum obesse possunt, cuiusmodi sunt ambulatio, sessio cibique perceptio, quae omnino neque prodesse possunt, neque obesse: ea igitur neque bona esse neque mala. Eorum ergo quae sunt alia sunt bona, alia mala, alia neutra. Bonarum constitutio legum in tria dividitur. Primum, si sint leges praeclarae et graves, bonarum constitutionem legum dicimus; secundum, si cives eas leges quae latae sunt omni studio observent, hoc quoque bonarum constitutionem legum vocamus; tertium, si quum leges nullae sint, secundum consuetudines ac studia quorumlibet bene respublica administretur, id quoque bonarum constitutionem legum vocamus. Est igitur prima pars eiusce moderationis, ut sint leges bonae; secunda, ut iatra illae maneatur; tertia, ut praeclaris consuetudinibus

αἱρεῖσθαι καλά· τὰ δὲ πρὸς νόμους καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ὠφέλειάν ἐστι καλά. τοῦ ἄρα κάλλους τὸ μέν ἐστι πρὸς ἔπαινον, τὸ δὲ πρὸς χρῆσιν, τὸ δὲ πρὸς ὠφέλειαν,
LVI. 90. Ἡ ψυχὴ διαιρεῖται εἰς τρία· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστι λογιστικόν l), τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, τὸ δὲ θυμικόν. τούτων δὲ τὸ μὲν λογιστικόν m) ἐστιν αἴτιον τοῦ βουλεύεσθαι καὶ λογίζεσθαι καὶ διανοεῖσθαι καὶ πάντων τῶν τοιούτων· τὸ δ' ἐπιθυμητικὸν μέρος ἐστὶ τῆς ψυχῆς αἴτιον τοῦ ἐπιθυμεῖν φαγεῖν καὶ τοῦ πλησιάσαι καὶ τῶν τοιούτων n)· τὸ δὲ θυμικὸν μέρος αἴτιόν ἐστι τοῦ θαρρεῖν καὶ ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι καὶ ὀργίζεσθαι. τῆς ἄρα ψυχῆς ἐστι τὸ μὲν λογιστικόν o), τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, τὸ δὲ
LVII. θυμικόν. Τῆς τελείας ἀρετῆς εἴδη τέτταρα· ἓν μὲν φρόνησις, ἓν δὲ p) δικαιοσύνη, τρίτον ἀνδρεία, τέταρτον σωφροσύνη.
91. τούτων ἡ μὲν φρόνησις αἰτία τοῦ πράττειν ὀρθῶς τὰ πράγματα· ἡ δὲ δικαιοσύνη τοῦ ἐν ταῖς κοινωνίαις καὶ τοῖς συναλλάγμασι δικαιοπραγεῖν· ἡ δὲ ἀνδρεία τοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ q) φοβεροῖς μὴ ἐξίστασθαι ποιεῖν ἀλλὰ μένειν· ἡ δὲ σωφροσύνη τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὑπὸ r) μηδεμιᾶς ἡδο-

l) λογιστικόν. Edit. Froben. λογικόν.
m) λογιστικήν. Edit. Froben. λογικόν.
n) τῶν τοιούτων. Menag. τοιούτων πάντων.
o) λογιστικόν. Edit. Froben. λογικόν.
p) ἓν δέ. Edit. Froben. et Menag. ἄλλο.
q) καί. Edit. Froben. omittit.
r) ὑπό. Edit. Froben. ἀπό.

neris, quae praeterquam quod speciosa sunt usibus nostris commoda etiam sunt; tertiam legibus studiisque constare, eamque ad utilitatem pulchram esse. Pulchritudinis igitur pars una ad laudem, altera ad usum, tertia ad utilitatem refertur. Animae tres itidem partes esse, quarum una contineat ratiocinationem, altera cupiditatem, tertia iram. Ex his autem ratiocinationem causam esse consilii, cogitationis, consultationis et huiusmodi reliquorum; cupiditatem esse appetendi cibi vel coitus et similium causam; iram vero confidentiae, voluptatis, doloris et iracundiae auctorem esse. Ergo animae pars una est ratiocinationis particeps, altera cupiditatis, tertia irae. Perfectae consummataeque virtutis esse species quattuor, primam prudentiam, secundam iustitiam, fortitudinem tertiam, quartam temperantiam. Ex his prudentiam ut recte agantur omnia causam esse; iustitiam vero inter consortia et humanae vitae commercia non violandi iuris auctorem; fortitudinem autem, ne inter pericula

νῆς δουλοῦσθαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν. τῆς ἀρετῆς ἄρα τὸ μέν
ἐστι φρόνησις, ἄλλο δικαιοσύνη, τρίτον ἀνδρεία, τέταρτον σω-
φροσύνη. Ἡ ἀρχὴ διαιρεῖται εἰς μέρη πέντε· ἓν μὲν εἰς τὸ LVIII.
κατὰ νόμον, ἓν δὲ εἰς τὸ κατὰ φύσιν, ἓν δὲ εἰς τὸ κατὰ
ἔθος, τέταρτον εἰς τὸ κατὰ γένος, πέμπτον δὲ κατὰ βίαν.
οἱ μὲν οὖν ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντες ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὰν 92.
αἱρεθῶσι, κατὰ νόμον ἄρχουσιν· οἱ δὲ κατὰ φύσιν, οἱ ἄρρε-
νες, οὐ μόνον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ἐν s) τοῖς ἄλλοις
ζώοις· ἐπὶ πολὺ γὰρ τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν πανταχοῦ ἄρχει.
ἡ δὲ τοῦ κατὰ ἔθος ἀρχὴ τοιαύτη ἐστὶν οἵαν οἱ παιδαγωγοὶ
τῶν παίδων ἄρχουσι καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν φοιτώντων. κατὰ
γένος δὲ ἀρχὴ τοιαύτη τις λέγεται οἵαν οἱ Λακεδαιμόνιοι
βασιλεῖς ἄρχουσιν· ἀπὸ γὰρ γένους τινὸς ἡ βασιλεία, καὶ ἐν
Μακεδονίᾳ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἄρχουσι· καὶ γὰρ ἐκεῖ ἀπὸ
γένους ἡ βασιλεία καθίσταται, οἱ δὲ βιασάμενοι ἢ παρακρου-
σάμενοι t) ἄρχουσιν ἀκόντων τῶν πολιτῶν· ἡ τοιαύτη ἀρχὴ
κατὰ βίαν λέγεται εἶναι. τῆς ἀρχῆς ἄρα ἐστὶ τὸ μὲν κατὰ νό-
μον, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ κατὰ ἔθος, τὸ δὲ κατὰ γένος,
τὸ δὲ κατὰ βίαν. Τῆς ῥητορείας u) εἴδη ἐστὶν ἕξ, ὅταν μὲν γὰρ LIX.

s) ἐν. Edit. Froben. ἐπί.
t) ἢ παρακρουσάμενοι. Edit. Froben. omittit.
u) τῆς ῥητορείας. Edit. Froben. τῆς ῥητορικῆς.

et terrores a fortiter coeptis deficiamus; porro temperantiam ad frenandas cupiditates, ut a nulla voluptate subigamur honesteque vivamus. Virtutis igitur una pars est prudentia, altera iustitia, tertia fortitudo, quarta temperantia. Imperium in quinque genera partitur, legitimum, naturale, aliud consuetudinis, aliud generis, denique violentum. Nam magistratus civitatum si eligantur a civibus, secundum legem imperant: per naturam vero mares ubique non modo inter homines, verum inter alia quoque animalia feminis praesunt; ex consuetudine vero et paedagogi pueris et magistri discipulis imperant; per genus autem, quemadmodum Lacedaemoniorum reges dominantur. Nam ex genere regnum sortiuntur, quomodo et apud Macedones reges imperant: quippe et illic regnum ex genere institutum est. Porro qui coactis per vim ac dolum civibus invitis imperant, ii violenti ac tyranni vocantur. Imperium igitur unum est legitimum, alterum naturale, aliud consuetudinis, aliud generis, aliud violentum. Rhetoricae sex species tradit. Nam quoties ius-

νόμος τελείως· κατὰ φύσιν δὲ τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, ἥ τε ἡμέρα καὶ ὁ ἐνιαυτὸς καὶ αἱ ὧραι. κατὰ τέχνην δὲ τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, οἷον ἡ οἰκοδομική· οἰκίαν γάρ τις
97. ἐπιτελεῖ· καὶ ἡ ναυπηγική· πλοῖα γάρ. κατὰ τύχην δὲ γίνεται τοῖς πράγμασι τέλος, ὅταν ἄλλως καὶ μὴ ὡς ὑπελαμβάνετο ἡ ἀποβαίνῃ τοῦ τέλους ἕνεκα τῶν πραγμάτων· τὸ μὲν κατὰ νόμον, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ κατὰ τέχνην, τὸ δὲ κατὰ
LXII. τύχην ἐστίν. Ἡ δύναμις διαιροῦσι εἰς τέτταρα εἴδη· ἓν μέν, ὃ δυσὶ μέρεσι, τῇ διανοίᾳ λογίζεσθαι e) καὶ ὑπονοεῖν· ἕτερον δὲ τῇ εὐφυΐᾳ, οἷον παρεύρεσθαι καὶ διδόναι καὶ λαμβάνειν καὶ τὰ τοιαῦτα· τρίτον δ' δυνάμεθα πλήθει στρατευμάτων καὶ χρημάτων, ἅπερ παλαιᾶς πολιτῶν δυνάμεως ἔχει βασιλεύς· τεταρτον δὲ δυνάμεως ὑπάρχειν, πάσχειν καὶ εὖ ποιεῖν f) καὶ κακῶς· οἷον ἀφροντιστεῖν καὶ παιδεύεσθαι δυνάμεθα καὶ ὑγιεῖς γίνεσθαι καὶ πάσχειν καὶ τοιαῦτα. τῆς ἄρα δυνάμεως ἡ μὲν ἐστὶν
LXIII. ἐν διανοίᾳ, ἡ δ' ἐν τῷ σώματι, ἡ δ' ἐν τῷ ἀφροντιστεῖν καὶ
98. χρήσασθαι, ἡ δ' ἐν τῷ ποιεῖν καὶ πάσχειν. Τῆς φιλανθρωπίας ἐστὶν εἴδη τρία· ἓν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας g) γινόμενον,

e) ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ λογίζεσθαι. Menagius coni. ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ, οἷς λογίζεσθαι.
f) εὖ ποιεῖν. Menagius coni. ποιεῖν εὖ.
g) προσηγορίας. H. Stephanus coni. ὑπροσηγορίας.

accipiunt, ut quum decretum aliquod lege firmatur et impletur; aut secundum naturam finis rebus accedit, ut dies et annus et anni tempora; aut secundum artem finis rei imponitur, ut arti aedificandarum domuum: etenim domum perficit quis: et arti aedificandarum navium: naves enim aedificat. Aut fortuito finis contingit, ut quum secus ac putabamus et praeter opinionem aliquid accidit. Aut igitur legitimus est rerum finis, aut naturalis, aut arte constat, aut fortuna. Potentiam identidem quattuor in species dividit; unam quippe esse qua cogitare animo et opinari possumus; alteram qua corpore valemus, ut proficisci et accipere et dare et cantera id genus; tertiam qua vel pecuniarum copia vel multitudine militum potentes dicimur: unde et multum posse dicitur rex; quantam potentiae distributionem qua facere ac pati bene et male possumus. Nam et infirmari possumus et erudiri et convalescere et huiusmodi omnia. Prima itaque potentiae species constat animo, secunda corpore, tertia exercitu atque pecuniis, quarta in faciendo et patiendo. Humanitatem triplicem induxit: quandam enim compellatione

οἷον ἐν οἷς τινες τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν· ἄλλο εἶδος ὅταν τις βοηθητικὸς ᾖ παντὶ τῷ ἀτυχοῦντι· ἕτερον εἶδός ἐστι h) τῆς φιλανθρωπίας ἐν ᾧ τινες φιλοδειπνισταί εἰσι. τῆς ἄρα φιλανθρωπίας τὸ μέν ἐστι διὰ τοῦ προσαγορεύειν, τὸ δὲ διὰ τοῦ εὐεργετεῖν, τὸ δὲ διὰ τοῦ ἑστιᾶν καὶ φιλοσυνουσιάζειν. Ἡ LXIV.
εὐδαιμονία διαιρεῖται εἰς πέντε μέρη· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστιν εὐβουλία, ἡ δὲ εὐαισθησία καὶ ὑγεία τοῦ σώματος, τρίτον εὐτυχία ἐν ταῖς πράξεσι, τέταρτον εὐδοξία παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, πέμπτον εὐπορία χρημάτων καὶ τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων. ἡ μὲν εὐβουλία γίνεται ἐκ παιδείας καὶ ἐκ τοῦ πολ- 99.
λῶν ἔμπειρον γενέσθαι· ἡ δὲ εὐαισθησία ἐκ τῶν τοῦ σώματος μελῶν i)· οἷον ἐάν τις ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ καὶ τοῖς ὠοὶν ἀκούῃ καὶ τῇ ῥινὶ καὶ τῷ στόματι αἰσθάνηται ὧν δεῖ αἰσθάνεσθαι· τὸ δὴ τοιοῦτον εὐαισθησία· ἡ δὲ εὐτυχία, ὅταν ἐφ' ἃ σκοπεῖ πράξῃ κατ' ὀρθὸν k) ἃ δεῖ πράττειν τὸν σπουδαῖον· εὐδοξία δ' ἐστὶν ὅταν τις εὖ ἀκούῃ· εὐπορία δ' ἐστὶν ὅταν τις πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ χρήσεις οὕτως ἔχῃ ὥστε καὶ l) φίλους

h) ἐστι. Edit. Froben. omittit.
i) μελῶν. Edit. Froben. cum cod. Cantabr. μερῶν.
k) κατ' ὀρθόν. Rossius l. l. §. XIX. p. 49. coni. κατορθῶν.
l) καί. Edit. Froben. omittit.

fieri, ut quum forte obvium quemque humaniter quis salutat et dextram porrigens comiter excipit; aliam esse eius speciem, quum quis afflictis opem libenter impendit; tertium eius genus, quo convivia inter se homines celebrant. Aut igitur salutationis officio, aut ope et auxilio, aut convivio frequentique congressu constat humanitas. Felicitatem in quinque partes dividit: primam eius partem esse bene consulere; secundam sensibus et bona valetudine corporis vigere; tertiam in rebus gerendis fortunatum esse; quartam gloria et auctoritate apud homines excellere; quintam pecuniis rebusque caeteris ad omnes usus vitae affluere. Sanam consultationem ex eruditione multarumque rerum peritia et experimento contingere; sensuum integritatem ex corporis membris accidere, ut si quis cernit oculis, audit auribus, narium praeterea et oris sensu valet ubi opus est; prosperitatem rerum esse, quum quis quod agere intendit, recte egerit ut decet strenuum virum; bonam opinionem, quum quis bene audit; rerum affluentiam, quum cui ad vitae usus ita suppetit pecuniarum copia, ut et amicos fovere beneficio et publica munera ambitiose et splendide admi-

διευθύνεται. Διαιρεῖται ἡ ἀνομία εἰς τρία· ὧν ἓν μέν ἐστιν ἐὰν ὦσιν οἱ νόμοι μοχθηροὶ καὶ πρὸς ξένους καὶ πρὸς πολίτας·
104. ἕτερον δὲ ἐὰν τοῖς ὑπάρχουσι μὴ πείθωνται· ἄλλο δὲ ἐὰν ὅλως μηδεὶς ᾖ νόμος. τῆς ἄρα ἀνομίας ἓν μέν ἐστι τὸ μοχθηροὺς εἶναι τοὺς νόμους· ἄλλο δὲ ἐὰν τοῖς οὖσι μὴ πείθωνται· τρι-
LXIX. τον ἐὰν μηδεὶς ᾖ νόμος. Τὰ ἐναντία διαιρεῖται εἰς τρία· οἷον ἀγαθὰ κακοῖς ἐναντία φαμὲν εἶναι, ὡς τὴν δικαιοσύνην τῇ ἀδικίᾳ καὶ τὴν φρόνησιν τῇ ἀφροσύνῃ καὶ τὰ τοιαῦτα. κακὰ δὲ κακοῖς ἐναντία ἐστίν, οἷον ἀσωτία τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ τὸ ἀδίκως στρεβλοῦσθαι τῷ δικαίως στρεβλοῦσθαι· καὶ τὰ τοι-
αῦτα κακὰ κακοῖς ἐναντία ἐστίτ). τὸ δὲ βαρὺ τῷ κούφῳ καὶ τὸ ταχὺ τῷ βραδεῖ καὶ τὸ μέλαν τῷ λευκῷ, ὡς οὐδέτερα
105. οὐδετέροις ἐναντία ἐστί. τῶν ἐναντίων ἄρα τὰ μὲν ὡς ἀγαθὰ κακοῖς ἐναντία ἐστί· τὰ δὲ ὡς κακὰ κακοῖς· τὰ δὲ ὡς οὐδε-
LXX. τέρως οὐδέτερα. Τῶν ἀγαθῶν γένη ἐστὶν α) τρία· τὰ μὲν γάρ ἐστιν ἑπτά, τὰ δὲ μεθεκτά, τὰ δὲ ὑπαρκτά. τὰ μὲν οὖν ἑκτά ἐστιν ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγίεια· μεθεκτὰ δὲ ὅσων ἔχειν μέν μὴ ἐνδέχεται, μετασχεῖν δὲ αὐτῶν

t) καὶ τὰ τοιαῦτα — ἐναντία ἐστί. Post haec apud Stephanum sequuntur haecce: τὰ δὲ ὡς οὐδετέροις οὐδέτερα, οἷον τὸ πένεσθαι τῷ πλουτεῖν. ἑκάτερον γὰρ κατ' αὐτὸ οὔτ' ἀγαθὸν οὔτε κακόν· ἐναντία δ' ὅμως.

u) ἐστί. Edit. Froben. εἰσί.

studiisque res publica administretur. Contraria huic laudabili legum moderationi iniquitas in tria itidem scinditur. Primum ex his est, si sint leges latae peregrinis et civibus noxiae; alterum, si his quae sunt minime obtemperetur; tertium, si nulla omnino sit lex. Ergo sine legibus esse uno modo est, quum pravae sunt leges; alio, si latis legibus cives non obtemperant; tertio, si nulla lex obtinet. Contraria trifariam ita dividuntur, quemadmodum bona malis contraria dicimus, ut iustitiam iniustitiae, prudentiam imprudentiae et hunsmodi caetera. Mala autem malis contraria, ut prodigalitas illiberalitati et iniusta poena iustae poenae et caetera id genus mala malis contraria sunt. Porro levia gravibus, tardis velocia et nigra candidis ut neutris neutra contraria sunt. Contrariorum igitur partim ut bona malis contraria sunt, partim ut mala malis, partim ut neutra neutris contraria dicuntur. Bonorum tria sunt genera: alia enim ex his haberi, alia participari possunt, alia stabilia sunt. Prima illa sunt quae haberi possunt, ut iustitia et in-

ἐνδέχεται· οἷον αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ἔχειν μὲν οὐκ ἐνδέχεται, μετασχεῖν δὲ αὐτοῦ ἐνδέχεται. ὑπαρκτὰ δὲ ὅσα μήτε μετασχεῖν μήτε ἔχειν ἐνδέχεται, ὑπάρχειν δὲ δεῖ· οἷον τὸ σπουδαῖον εἶναι καὶ δίκαιον εἶναι ἀγαθόν ἐστι. καὶ ταῦτα οὔτε ἔχειν οὔτε μετασχεῖν ἐστιν, ἀλλὰ ὑπάρχειν δεῖ τὸ σπουδαῖον εἶναι καὶ δίκαιον εἶναι[x]. τῶν ἀγαθῶν ἄρα τὰ μέν ἐστιν ἑκτά, τὰ δὲ με- 106.
θεκτά, τὰ δὲ ὑπαρκτά. Ἡ συμβουλία διαιρεῖται εἰς τρία· LXXI.
ἔστι γὰρ αὐτῆς ἓν μὲν ἐκ τῶν παροιχομένων χρόνων λαμβανόμενον, ἓν δὲ ἐκ τῶν μελλόντων, ἓν δὲ ἐκ τῶν ἐνεστώτων. τὰ μὲν οὖν ἐκ τῶν παροιχομένων παραδείγματα, οἷον τί ἔπαθον Λακεδαιμόνιοι πιστεύσαντες· τὰ δὲ ἐκ τῶν παρόντων, οἷον ἀποφαίνειν τείχη ἀσθενῆ, δειλοὺς ἀνθρώπους, σῖτον ὀλίγον· τὰ δὲ ἐκ τῶν μελλόντων, οἷον ταῖς ὑπονοίαις μὴ ἀδικεῖν τὰς πρεσβείας, ὅπως μὴ ἄδοξος ἡ Ἑλλὰς γένηται. τῆς ἄρα συμβουλίας τὰ μέν ἐστιν ἐκ τῶν παροιχομένων, τὰ δ' ἐκ τῶν παρόντων, τὰ δ' ἐκ τῶν μελλόντων. Ἡ φωνὴ διαι- LXXII.
ρεῖται εἰς δύο· ἓν μὲν αὐτῆς ἐστιν ἔμψυχον, ἓν δὲ ἄψυχον. 107.
ἔμψυχον μὲν ἡ τῶν ζώων φωνή, ἄψυχον δὲ φθόγγοι καὶ ἦχοι τῆς ἐμψύχου φωνῆς· ἡ μέν ἐστιν ἐγγράμματος, ἡ δὲ

x) ἀγαθόν ἐστι — δίκαιον εἶναι. Edit. Froben. omittit.

nitas; secunda, quae haberi quidem nequeunt, eorum tamen participes esse possumus, ut bonum ipsum habere quidem non possumus, possumus tamen eius participes esse; stabilia vero, quae neque participationem admittunt, neque haberi possunt, sed esse oportet, ut probum esse et iustum esse bonum est. Ea vero neque habere neque his participare licet, sed stabile esse oportet, quod dicimus bonum esse et iustum esse. Bonorum igitur alia sunt quae habere possumus, aliis participare, alia sunt stabilia. Consilium itidem tripartitum est: aliud quippe a praeterito, aliud a futuro, aliud a praesenti tempore sumitur. Praeteritum tempus exempla suppeditat, veluti quid passi sint Lacedaemonii fidem habentes; praesens autem rem ipsam quae in manibus est considerare monet, puta imbecilles muros, homines timidos, annonae caritatem. Futurum prospicere suadet, ut si non esse violandas dicimus suspicione legationes, ne Graecia gloriam honestatis amittat. Consilia igitur capiuntur alia ex praeteritis, alia ex praesentibus, alia ex futuris. Vox in duo dividitur: est enim animata alia, alia inanimata. Animata quidem animantium, inanimata vero sonorum atque crepituum. Porro animata bi-

Ξενοκράτη διεπέμψατο παρακαλῶν αὐτὸν ἐλθεῖν καὶ τὴν σχο-
VIII. λὴν διαδέξασθαι. Φασὶ δὲ ἐφ' ἁμαξίου αὐτὸν φερόμενον εἰς
τὴν Ἀκαδημίαν συναντῆσαι Διογένει καὶ Χαῖρε εἰπεῖν· τὸν
δὲ φάναι, „Ἀλλὰ μὴ σύ γε, ὅστις ὑπομένεις ζῆν τοιοῦτος
IX. ὤν." Καὶ τέλος ὑπὸ ἀθυμίας ἑκὼν τὸν βίον μετήλλαξε γη-
ραιὸς ὤν, καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Ἀλλ' εἰ μὴ Σπεύσιππον ἐμάνθανον ὧδε θανεῖσθαι,
οὐκ ἂν ἔπεισέ μέ τις τόδε λέξαι·
ὡς ἦν m) οὐχὶ Πλάτωνι πρὸς αἵματος· οὐ γὰρ ἀθυμῶν
κάτθανεν ἂν n) διά τι σφύδρα μικρόν.

4. Πλούταρχος δέ φησιν ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ καὶ Σύλλα φθειρ-
σὶν ἐκζέσαι αὐτόν o). ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα διακεχυμένος, ὥς
X. φησι Τιμόθεος ἐν τῷ περὶ βίων. Οὗτος, φησί, πρὸς τὴν ἐρῶν-
τα πλούσιον ἀμόρφου, ἔφη, „Τί δέ σοι δεῖ τούτου p); ἐγὼ
XI. γάρ σοι δέκα ταλάντων εὐμορφοτέραν εὑρήσω." Καταλέλοιπε
δὲ πάμπλειστα ὑπομνήματα καὶ διαλόγους πλείονας, ἐν οἷς
καὶ Ἀρίστιππον τὸν Κυρηναῖον, περὶ πλούτου α', περὶ ἡδο-

m) λέξαι· ὡς ἦν. Edit. Froben. cum cod. B λέξαι. ὃς ἦν. Menag. cum Stephan. λέξαι (Stephan. λέξας), ὡς ἄρ' ἦν ὅς. Emendavit Iacobsius Anthol. Gr. VII. 101. Cf. Rossius l. l. §. XXII. p. 55.
n) ἄν. Edit. Froben. ἂν ἀλλά. Menag. ἀλλὰ ἄν.
o) Πλούταρχος — ἐκζέσαι αὐτόν. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. ἐκζέσθαι. Caeterum totam sententiam ab aliena manu adscriptam putat Rossius l. l. §. XXII. p. 55. sqq.
p) τούτου. Edit. Froben. τοῦτο.

corpus illi omne resolutum esset, accersivit vir Xenocratem oravitque ut sibi docendo succederet. Aiunt illum quum vehiculo ferretur in Academiam, obvium habuisse Diogenem et quum illi Salve dixisset, hoc ab eo responsum accepisse, At tu nequaquam salve, qui eiusmodi quum sis, vivere sustines. Denique vero moerore impulsum, quum iam senio confectus esset, mortem sibi sponte conscivisse. De eo hoc nostrum est epigramma;

Quod si non didicissem sic mortuum esse Speusippum,
non mihi quisquam sic persuasisset dicens, fuisse eum
Platoni propinquum, quippe qui moerore
mortuus non esset ob tam pusillam rem.

Porro Plutarchus in vita Syllae ac Lysandri pediculis effervescentibus illum interiisse ait. Erat enim corpore fragili, quod testatur Timotheus in libro de Vitis. Hic, inquit, diviti deformem mulierem amanti, Quid tibi, ait, isthac opus est? ego tibi decem talentis formosiorem inveniam. Reliquit autem permulta commentaria et dialogos complures, in-

νῆς α', περὶ δικαιοσύνης α', περὶ φιλοσοφίας q) α', περὶ φιλίας α', περὶ θεῶν α', Φιλόσοφος α', πρὸς Κέφαλον r) α', Κέφαλος α', Κλεινόμαχος ἢ Λυσίας α', Πολίτης α' s), περὶ ψυχῆς α', πρὸς Γρύλλον t) α', Ἀριστιππος α', τεχνῶν ἔλεγχος α', ὑπο- 5.
μνηματικοὶ διάλογοι, Τεχνικὸν α', διάλογοι τῶν περὶ τὴν πραγματείαν ὁμοίων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι', διαιρέσεις καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ὑποθέσεις, περὶ γενῶν καὶ εἰδῶν παραδειγμάτων, πρὸς τὸν Ἀμάρτυρον, Πλάτωνος ἔγκώμιον, ἐπιστολαὶ πρὸς Δίωνα, Διονύσιον, Φίλιππον· περὶ νομοθεσίας, Μαθηματικός, Μανδρόβουλος u), Λυσίας, Ὅροι, Τάξεις ὑπομνημάτων· στίχοι τρεῖς καὶ τετρακισμύριοι τεσσαρακόσιοι ἑβδομήκοντα πέντε x). πρὸς τοῦτον γράφει καὶ Σιμωνίδης τὰς ἱστορίας, ἐν αἷς κατατετάχει τὰς πράξεις Δίωνός τε καὶ Βίωνος. ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων Φαβωρῖνός φησιν ὡς Ἀριστοτέλης αὐτοῦ τὰ βιβλία τριῶν ταλάντων ὠνήσατο. Γέγο- XII.
νε Σπεύσιππος καὶ ἕτερος, ἰατρὸς Ἡροφίλειος y) Ἀλεξανδρεύς.

q) *περὶ φιλοσοφίας.* Menagius coni. *περὶ φιλοσόφων.*
r) *πρὸς Κέφαλον.* Menag. *προσκεφάλαιον.*
s) *Κλεινόμαχος ἢ Λυσίας α', Πολίτης α'.* Edit. Froben. *κλεινόμαχος ἢ λυσίας πολίτης α'.*
t) *Γρύλλον.* Menag. *Γύλλων.*
u) *Μανδρόβουλος.* Edit. Froben. *μανδρόβυλος.*
x) *τρεῖς καὶ τετρακισμύριοι τεσσαρακόσιοι ἑβδομήκοντα πέντε.* Scribebatur *μ', γ', δ', ο', ε'.*
y) *Ἡροφίλειος.* Edit. Froben. *ἡροφίλιος.* Menag. *Ἡροφίλειος.*

ter quos et Aristippus Cyrenaeus est; de divitiis unum, de voluptate unum, de iustitia unum, de philosophia unum, de amicitia unum, de diis unum, Philosophus unum, ad Cephalum unum, Cephalus unum, Clinomachus sive Lysias unum, Civis unum, de anima unum, Commentariorum ad Gryllum unum, Aristippus unum, Reprehensio artium unum, Commentariorum dialogi, Artificiosum unum, Dialogi earum rerum quae parem habent tractationem decem, Divisiones et argumenta ad similia, de generibus et speciebus exemplorum, ad Amartyrum, Laudes Platonis, Epistolae ad Dionem, Dionysium et Philippum, de legum sanctione, Mathematicus, Mandrobulus, Lysias, Definitiones, Commentariorum ordines: versus quadragies ter mille quadringenti septuaginta quinque. Ad hunc Simonides scribit historias, in quibus Dionis ac Bionis gesta signaverat. Eius libros Aristotelem tribus talentis emisse Phavorinus in secundo Commentariorum auctor est. Fuit et alter Speusippus, medicus Herophilius, Alexandrinus.

CAPUT II.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ.

I. Ξενοκράτης Ἀγαθήνορος Χαλκηδόνιος· οὗτος ἐκ νέου Πλά-
6. τωνος ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ a) εἰς Σικελίαν αὐτῷ συναπεδήμησεν.
II. Ἦν δὲ τὴν φύσιν νωθρός, ὥστε φασὶ λέγειν τὸν Πλάτωνα συγ-
κρίνοντα αὐτὸν Ἀριστοτέλει, „Τῷ μὲν μύωπος δεῖ, τῷ δὲ
III. χαλινοῦ b)“ καὶ „Ἐφ' οἷον ἵππον οἷον ὄνον ἀλείφω c).“ Σεμνὸς
δὲ τά τε ἄλλα Ξενοκράτης καὶ σκυθρωπὸς ἀεί, ὥστε αὐτῷ
λέγειν συνεχὲς τὸν Πλάτωνα, „Ξενόκρατες, θύε ταῖς Χάρισι.“
διῆγέ τε ἐν Ἀκαδημίᾳ τὰ πλεῖστα· καὶ εἴποτε μέλλοι ἐς ἄστυ
ἀπιέναι d), φασὶ τοὺς θορυβώδεις πάντας e) καὶ προυνείκους f)
7. ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ. καί ποτε καὶ Φρύνην τὴν ἑται-

a) ἀλλὰ καί. Ἀλλὰ addidi ex codd. Cantabr. et Arund. et edit. Menag., καὶ ex editt. Froben. et Stephan.
b) τῷ μὲν μύωπος δεῖ, τῷ δὲ χαλινοῦ. Edit. Froben. * τῷ δὲ χαλινοῦ.
c) ἀλείφω. Edit. Froben. ἀλείφθω.
d) ἀπιέναι. Menag. ἀνιέναι. Illud praestant codd. Cantabr. et Arund. cum editt. Froben. et Stephan.
e) πάντας. Edit. Froben. cum cod. Arund. omittit.
f) προυνείκους. Ed. Frob. et Steph. πορνικούς. Menag. et R προυνίκους.

XENOCRATES.

Xenocrates Agathenoris filius Chalcedonius. Is ab adolescentia Platonis auditor fuit, eique in Siciliam proficiscenti comes itineris adhaesit. Erat autem hebes ingenio ac tardus, adeo ut quum illum Plato Aristoteli conferret, alterum freno, alterum diceret egere calcaribus: illudque, Qualem contra equum qualem asinum ungo. Alioquin severo semper ac serio habitu et ore perdurabat, ita ut saepe ad illum Plato diceret, Xenocrates, Gratiis sacra facito. Vixit autem ut plurimum in Academia. Si quando vero ad urbem profecturus esset, turbas omnes tumultuosorum atque impudicorum eius observare transitum solitas tradunt. Quin etiam Phrynen nobile scortum illum aliquando tentasse, et quasi

ραν ἐθελῆσαι πειράσαι g) αὐτόν, καὶ θῆθεν θωπομένην ὑπό τινων καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον, τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι, καὶ ἑνὸς ὕπνος κλινιδίου δεομένῃ μεταδοῦναι τῆς κατακλίσεως· καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσαν ἄπρακτον ἀναστῆναι h). λέγειν τε πρὸς τοὺς πυνθανομένους ὡς οὐκ ἀπ' ἀνδρός, ἀλλ' ἀπ' ἀνδριάντος i) ἀναστείη. ἔνιοι δὲ Λαΐδα φασὶ παρακατακλῖναι αὐτῷ τοὺς μαθητάς· τὸν δὲ οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Ἦν δὲ καὶ ἀξιόπιστος σφόδρα, IV. ὥστε μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, τούτῳ μόνῳ συνεχώρουν Ἀθηναῖοι. Καὶ δὴ καὶ αὐταρκέστατος ἦν. Ἀλεξάνδρου γοῦν V. καὶ συχνὸν ἀργύριον ἀποστείλαντος αὐτῷ, τριςχιλίας Ἀττικὰς ἀφελὼν τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ἐκείνῳ πλειόνων δεῖν πλείονας τρέφονει. ἀλλὰ καὶ ὑπ' Ἀντιπάτρου πεμφθὲν μὴ προσέσθαι, ὥς φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὁμοίοις. καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπ' ἄθλῳ πολυποσίας, τοῖς κατ' ἔτος Χουσὶ παρὰ Διονυσίῳ k) ἐξιόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἱδρυμένον 8.

g) πειράσαι. Edit. Froben. πειρᾶσθαι.
h) ἐκλιπαροῦσαν ἄπρακτον ἀναστῆναι. Edit. Froben. ἐκλιπαροῦσα ἄπρακτος ἀποστῆναι.
i) ἀλλ' ἀπ' ἀνδριάντος. Edit. Froben. omittit.
k) τοῖς κατ' ἔτος Χουσὶ παρὰ Διονυσίῳ. Legebatur τοῖς κατασχοῦσί π. Δ. Menagius cum Casaubono coni. τοῖς Χουσί. Emendavit Ruhnkenius de Festis Dionysiorum, Opusce. p. 45. sq. ed. Kidd.

a quibusdam insectaretur, sic in illius aediculam confugisse: illum vero humanitatis causa excepisse. Quumque solus illic et unicus lectulus esset, oranti lectuli ipsius partem concessisse: denique quum multa nequicquam orasset, infecto opere profectam esse, ac dixisse percontantibus, se non a viro, sed a statua exire. Quidam vero discipulos Laidem illi iniecisse in lectulum tradunt, illumque adeo fuisse continentem, ut et secari sibi et uri penem saepe pateretur. Tanta vero illius verbis fides habebatur, ut quum iniurati nullius testimonium admitteretur, huic soli remiserint Athenienses iusiurandum. Erat praeterea maxime frugi, ita ut quum illi Alexander magnam pecuniae summam misisset, sublatis solum tribus minis Atticis reliquum remiserit, dicens illi opus esse pluribus, qui plures enutriret. Ab Antipatro quoque sibi missam pecuniam non suscepisse Myronianus in Similibus testatur. Corona quoque aurea donatum in bibendi certamine, quotanni Choum solemnitate ad templum Dionysii, quum inde esset profectus, eam ante Mercurii sta-

Ἑρμῆν, ἔνθαπερ τεθνάασι καὶ τοὺς ἄνθρωπους εἴωθεν. λόγος δὲ αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων πεμφθῆναι πρεσβευτὴν πρὸς Φίλιππον· καὶ τοὺς μὲν δώροις μαλθασσομένους καὶ ἐς τὰς κλήσεις συνιέναι καὶ τῷ Φιλίππῳ λαλεῖν· τὸν δὲ μηδέτερον τούτων
9. ποιεῖν. οὕτε γὰρ ὁ Φίλιππος αὐτὸν προσίετο διὰ τοῦτο. ὅθεν ἐλθόντας τοὺς πρέσβεις εἰς τὰς Ἀθήνας φάσκειν ὡς μάτην αὐτοῖς Ξενοκράτης συνελήλυθει· καὶ τοὺς ἑτέρους εἶναι ζημιοῦν αὐτόν. μαθόντας δὲ παρ' αὐτοῦ ὡς νῦν καὶ μᾶλλον φροντιστέον εἶναι τῆς πόλεως αὐτοῖς — τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπαξόμενος — φασὶ δεπλασίως αὐτὸν τιμῆσαι. καὶ τὸν Φίλιππον δὲ λέγειν ὕστερον ὡς μόνος εἴη Ξενοκράτης τῶν πρὸς αὐτὸν ἀφιγμένων ἀδωροδόκητος. ἀλλὰ καὶ πρεσβεύων πρὸς Ἀντίπατρον περὶ αἰχμαλώτων Ἀθηναίων κατὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον, καὶ κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον πρὸς αὐτὸν προηνέγκατο[l] ταυτί·

Ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
πρὶν πλείη πάσασθαι[n]) ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
πρὶν λύσασθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;

l) προηνέγκατο. Legebatur προσηνέγκατο. Correxit Wyttenbach. ad Plutarch. Morall. p. 1170. ed. Oxon. T. II. p. 427. ed. Lips.
m) Ὦ Κίρκη — ἰδέσθαι. Versus sunt Homeri Odyss. K. 382. sqq.
n) πάσασθαι. Scribebatur πάσασθαι.

tuam deposuisse, ubi floreas quoque coronas ponere solitus erat. Missum illum cum caeteris legatum ad Philippum fama est, ac reliquos quidem donis emollitos et convivia celebrasse et cum illo saepe in colloquium venisse, eum vero horum neutrum fecisse. neque enim illum adeo Philippus admiserat. Quocirca et Athenas reversos legatos dixisse, frustra Xenocratem secum ivisse, Atheniensesque illi iam parasse mulctam. Compertos autem ex illo eo vel maxime tempore reipublicae curam habendam esse: quippe Philippum caeteros donis corrupisse, se vero nulla ratione allicere potuisse: ea ex re duplici honore honestatum asserunt. Philippum quoque tandem dixisse, solum Xenocratem ex omnibus qui ad se venerant legatis munera spreviase. Ad Antipatrum quoque legatione functus, ut qui ex Atheniensibus in bello Lamiaco capti fuerant, redderet, ab eo invitatus ad coenam hisce ad illum verbis usus est:

Quis cupiat, Circe, prudens vel sanior unquam
Sustineat bibere atque cibum gustare, prius quam
Solvantur socii mihi vel reddantur ad unum?

καὶ τὸν ἀποδεξάμενον τὴν εὐστοχίαν o) εὐθὺς ἀνεῖναι. Στρου- VI.
θίου δέ ποτε διωκομένου ὑπὸ ἱέρακος καὶ εἰςπηδήσαντος εἰς 10.
τοὺς κόλπους αὐτοῦ, καταψήσας μεθῆκεν, εἰπὼν τὸν ἱκέτην
δεῖν μὴ ἐκδιδόναι. σκωπτόμενος ὑπὸ Βίωνος οὐκ ἔφη αὐτῷ
ἀποκρινεῖσθαι· μηδὲ γὰρ τὴν τραγῳδίαν ὑπὸ τῆς κωμῳδίας
σκωπτομένην ἀποκρίσεως ἀξιοῦν. πρὸς δὲ τὸν μήτε μουσικὴν
μήτε γεωμετρίαν μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκότα, βουλόμενον
δὲ παρ' αὐτὸν φοιτᾶν, „Πορεύου," ἔφη· „λαβὰς γὰρ οὐκ
ἔχεις φιλοσοφίας." οἱ δὲ τοῦτό φασιν εἰπεῖν, „Παρ' ἐμοὶ γὰρ
πόκος οὐ κνάπτεται." εἰπόντος δὲ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα 11.
ὡς ἀφαιρήσει τις αὐτοῦ τὸν τράχηλον, παρὼν οὗτος καὶ
δείξας τὸν ἴδιον, „Οὐκ ἄν γε," ἔφη, „τὶς πρότερον τούτου."
Φασὶ καὶ Ἀντιπάτρου ποτὲ ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας καὶ ἀσπα- VII.
σαμένου αὐτόν, μὴ πρότερον ἀντιπροσαγορεῦσαι πρὶν ἢ τὸν
λόγον ὃν ἔλεγε διαπεράνασθαι. Ἀνυφότατος δὲ ὢν πολλάκις VIII.
ἑαυτῷ τῆς ἡμέρας διεμελέτα, καὶ ὥραν μίαν, φασίν, ἀπένεμε
σιωπῇ. Καὶ πλεῖστα ὅσα καταλέλοιπε συγγράμματα καὶ ἔπη καὶ IX.
παραινέσεις, ἅ ἐστι ταῦτα· Περὶ φύσεως α' β' γ' δ' ε' ς', περὶ
σοφίας ς', περὶ πλούτου α', Ἀρκὰς α', περὶ τοῦ ἀορίστου α',

o) εὐστοχίαν. Edit. Froben. εὐτυχίαν.

Eius hanc dexteritatem ille perlibenter amplexus omnes continuo absolvit ac remisit. Quum aliquando passer accipitri futurus praeda se in eius sinum recepisset, operuit ac fovit dicens non oportere supplicem prodere. Quum a Bione obiurgaretur, Non tibi, inquit, respondebo equidem: nam neque tragoedia comoediam, quum ab ea lacessitur, responsione dignatur. Ad eum qui neque musica neque geometria neque astronomia instructus ludum suum frequentare cupiebat, Abi, inquit: ansis enim et adminiculis philosophiae cares, alii sic dixisse ferunt, Apud me enim vellus non mollitur. Quum Platoni Dionysius diceret, Caput tibi quispiam tollet, aderat hic et suum ostendens, Nullus, inquit, id prius quam istud abscindet. Aiunt Antipatro Athenas profecto et ipsum salutanti non antea respondisse quam coeptam absolvisset orationem. Porro gloriae et fastus in primis contemptor fuit, ac saepe interdiu meditationi inserviebat atque unam silentio distribuebat horam. Scripsit autem plurima, commentarios nimirum, carmina et adhortationes. Ea vero haec sunt: de natura libri sex, de sapientia sex, de divitiis unus, Arcas unus, de indefinito unus, de

περὶ τοῦ παιδίου α', περὶ ἐγκρατείας α', περὶ τοῦ ὠφελίμου α', περὶ τοῦ ἐλευθέρου α', περὶ θανάτου α', περὶ ἑκουσίου α', περὶ φιλίας α' β', περὶ ἐπιεικείας α', περὶ τοῦ ἐναντίου α' β', περὶ εὐδαιμονίας α' β', περὶ τοῦ γράφειν α', περὶ μνήμης α', περὶ τοῦ ψεύδους α', Καλλικλῆς α', περὶ φρονήσεως α' β', Οἰκονομικὸς α', περὶ σωφροσύνης α', περὶ δυνάμεως νόμου α', περὶ πολιτείας α', περὶ ὁσιότητος α', Ὅτι παραδοτὴ ἡ ἀρετὴ α', περὶ τοῦ ὄντος α' p), περὶ εἱμαρμένης α', περὶ τῶν παθῶν α', περὶ βίων α', περὶ ὁμονοίας α', περὶ μαθητῶν α' β', περὶ δικαιοσύνης α', περὶ ἀρετῆς α' β', περὶ εἰδῶν α', περὶ ἡδονῆς α' β', περὶ βίου α', περὶ ἀνδρείας α', περὶ τοῦ ἑνὸς α', περὶ
13. ἰδεῶν α', περὶ τέχνης α', περὶ θεῶν α' β', περὶ ψυχῆς α' β', περὶ ἐπιστήμης α', Πολιτικὸς α', περὶ ἐπιστημοσύνης α', περὶ φιλοσοφίας α', περὶ τῶν Παρμενίδου α', Ἀρχέδημος ἢ περὶ δικαιοσύνης α' q), περὶ ἀγαθοῦ α', τῶν περὶ τὴν διάνοιαν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η', Λύσις r) τῶν περὶ τοὺς λόγους α' ι', φυσικῆς ἀκροάσεως α' β' γ' δ' ε' ς', Κεφάλαιον α', περὶ γενῶν καὶ εἰδῶν α', Πυθαγόρειαs) α', Λύσεις α' β', Διαιρέσεις η', Θέσεων βιβλία κ' μ' γ', τῆς περὶ τὸ διαλέγεσθαι πραγματείας

p) περὶ τοῦ ὄντος α'. Edit. Froben. omittit.
q) περὶ δικαιοσύνης α'. Edit. Froben. περὶ δικαιοσύνης.
r) Λύσις. Menagius coni. λύσεις.
s) Πυθαγόρεια. Edit. Froben. πυθαγορία.

puero unus, de continentia unus, de utili unus, de libero unus, de morte unus, de voluntario unus, de amicitia duo, de aequitate unus, de contrario duo, de felicitate duo, de scribendo unus, de memoria unus, de falso unus, Callicles unus, de prudentia duo, Oeconomicus unus, de frugalitate unus, de potestate legis unus, de republica unus, de sanctitate unus, Quod virtus tradi possit unus, de eo quod est unus, de fato unus, de perturbationibus unus, de vitis unus, de concordia unus, de discipulis duo, de iustitia unus, de virtute duo, de speciebus unus, de voluptate duo, de vita unus, de fortitudine unus, de uno unus, de ideis unus, de arte unus, de diis duo, de anima duo, de scientia unus, Civilis unus, de peritia unus, de philosophia unus, de Parmenideis unus, Archedemus sive de iustitia unus, de bono unus, de iis quae circa intelligentiam sunt octo, solutio eorum quae accidunt orationi I. X., de physica auditione sex, Caput unus, de generibus et speciebus unus, Pythagorea unus, Solutionum duo, Divisionum octo, Positionum libri XX.

βιβλία ιδ' μ' α' β' ψ' μ' t). μετὰ τοῦτο βιβλία ιε' καὶ ἄλλα βιβλία ις', περὶ μαθημάτων τῶν περὶ τὴν λέξιν, λογιστικῶν βιβλία θ' u), τῶν περὶ τὰ μαθήματα βιβλία ς' x), τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἄλλα βιβλία δύο, περὶ γεωμετρῶν βιβλία ε', ὑπομνημάτων α', ἐναντίων α', περὶ ἀριθμῶν α', ἀριθμῶν θεωρία α', περὶ y) διαστημάτων α', τῶν περὶ ἀστρολογίαν ς', στοι- 14.
χεῖα πρὸς Ἀλέξανδρον περὶ βασιλείας δ', πρὸς Ἀρύβαν, πρὸς Ἡφαιστίωνα, περὶ γεωμετρίας α' β'· στίχοι μ' κ' β' δ' σ' λ' θ' z). Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρασκόν X.
ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα a) θεῖναι. καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς καὶ ἑκάτερον ἀποκατέστησε· Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον. τοῦτό φησι Μυρωνιανὸς aa) ὁ Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱστορικῶν

t) ιδ' μ' α' β' ψ' μ'. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Arund. ιε' μ' α' β' ψ' μ'. R δ' μ' α' β' ψ' μ'.

u) περὶ μαθημάτων τῶν περὶ τὴν λέξιν, λογιστικῶν βιβλία θ'. Legebatur περὶ μαθημάτων τῶν περὶ τὴν λέξιν λογικῶν (Menag. λογιστικῶν) βιβλία θ'. Restitui quod Aldobrandinus interpretando expressit. Caeterum post haec verba in codd. Farnes., R, Palat., Florent., Cantabr. et Arund. sequuntur haec: τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἄλλα βιβλία δ' (Cantabr. β'). τῶν περὶ τὰ μαθήματα βιβλία ς'. τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἄλλα βιβλία δύο.

x) τῶν περὶ τὰ μαθήματα βιβλία ς'. Edit. Froben. omittit.

y) περί. Edit. Froben. cum cod. Arund. omittit.

z) μ' κ' β' δ' σ' λ' θ'. Edit. Froben. μ. κ. β. δ. σ. λθ. Menag. μ' κ' β' α' λ' θ'.

a) ἀτονοῦντα. Menag. ἀδυνατοῦντα. Illud commendant praeter Frobenium R, Cantabr. et Arund.

aa) Μυρωνιανός. Menag. Μηρωνιανός.

XLIII., de ratione disserendi libri XV. XL. I. II. DCC. XL. Post haec libri quindecim et alii sedecim de disciplinis quae circa dictionem versantur, Eorum quae pertinent ad ratiocinationem libri novem, Eorum quae circa disciplinas versantur libri sex, Eorum quae ad intelligentiam pertinent alii libri duo, de geometris libri quinque, Commentariorum unus, Contrariorum unus, de numeris unus, Numerorum contemplatio unus, de intervallis unus, Astrologicorum sex, Elementa ad Alexandrum de regno quattuor, ad Arybam, ad Hephaestionem, de geometria duo: versus XL. XX. II. IV. CC. XXX IX. Eum tamen, quum tantus ac talis esset, Athenienses aliquando vendiderunt, quod incolarum tributum persolvere non posset. Eum Demetrius Phalereus emit et utrique succurrit: Xenocrati enim libertatem restituit, Athenensibus vero tributum. Hoc ait Myronianus Amastria-

διαυραπεὶς ᾖρε f) τὸν λόγον ὁμοίως. ἦν δὲ περὶ σωφροσύνης· ἀποῦσαν δὲ τὸ μειράκιον τοτ' ὀλίγον ἐθηράθη καὶ οὕτως ἐγένετο φιλόπονος, ὡς ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἄλλους καὶ αὐτὸν διαδέξασθαι τὴν σχολήν, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς ἕκτης καὶ g) δε-
II. κάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Φησὶ δὲ Ἀντίγονος ὁ Κα-
17. ρύστιος ἐν τοῖς βίοις τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν
III. πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι h). Φυγεῖν δὲ τὸν Πολέμωνα καὶ δίκην κακώσεως ὑπὸ τῆς γυναικός, ὡς μειρακίοις συνόν-
IV. τα. Τοσοῦτον δὲ ἐπιτεῖναι τὸ ἦθος ἀρξάμενον φιλοσοφεῖν, ὥστ' ἐπὶ ταὐτοῦ σχήματος τῆς μορφῆς πάντοτε μένειν. ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν ἀναλλοίωτος ἦν· διὸ καὶ θηραθῆναι Κράντορα ὑπ' αὐτοῦ. κυνὸς γοῦν λυττῶντος καὶ τὴν ἰγνύαν διασπάσαντος i) μόνον μὴ ὠχριάσαι· καὶ ταραχῆς γενομένης ἐπὶ τῆς πόλεως πυθόμενον τὸ γεγονὸς ἄτρεπτον μεῖναι. ἔν τε τοῖς θεάτροις ἀσυμπαθέστατος ἦν. Νικοστράτου γοῦν ποτε τοῦ ἐπικαλουμένου Κλυταιμνήστρα ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιη-

f) ᾖρε. Edit. Froben. ᾖρε. Menag. εἶρε.
g) ἕκτης καί. Edit. Froben. omittit.
h) πρῶτόν τε — ἁρματοτροφῆσαι. Edit. Froben. ἁρματοτροφῆσαι. Valckenar. ad Herodot. p. 411. a. ed. Wessel. coni. τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι.
i) τὴν ἰγνύαν διασπάσαντος. Ἢ τὴν ἰγνύαν τινὸς διασπάσαντος, quod expressit Aldobrandinus. Iure improbat Menagius. De v. ἰγνύα v. Lobeck. ad Phrynich. p. 302.

ritus eam quam coeperat orationem aequabiliter provexit. Erat autem sermo de temperantia. Ea illius oratione sensim adolescens se ipsum collegit, ita quidem, ut industria et studio caeteros vinceret, eique in schola regenda succederet, incipiens a centesima decima sexta Olympiade. Refert Antigonus Carystius in Vitis patrem eius fuisse primarium civitatis, equosque iugales nutrire solitum: Polemonem vero ab uxore eo nomine, quod ab eo iniuriose tractaretur, accusatum fuisse, quod adolescentibus congrederetur. Tantam vero inter ipsa philosophandi principia oris atque habitus assumpsisse constantiam, ut idem semper permaneret, vocemque nunquam immuteret. Quibus ex rebus Crantorem quoque sui in primis studiosum fecit. Quin a cane rabioso impetitus, dum poplitem morsu discerperet, ne expalluit quidem: tumultuque in civitate excitato percontatus quidnam contigisset, immobilis perstitit. In theatris quoque nulla miseratione movebatur. Nicostrato enim poeta, qui cognominabatur Clytaemnestra, quiddam sibi Cratetique re-

τοῦ αὐτῷ τε καὶ Κράτητι, τῶν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἧττα καὶ μὴ ἀκοῦσαι. καὶ ὅλως ἦν τοιοῦτος οἷόν φησι Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς περὶ ζωγραφικῆς· φησὶ γὰρ δεῖν αὐθάδειάν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν, ὁμοίως δὲ κἀν τοῖς ἤθεσιν. ἔφασκε δὲ ὁ Πολέμων δεῖν ἐν τοῖς πράγμασι γυμνάζεσθαι καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς θεωρήμασι, καθάπερ ἁρμονικόν τι τέχνιον καταπιόντα καὶ μελετήσαντα· ὡς κατὰ μὲν τὴν ἐρώτησιν θαυμάζεσθαι, κατὰ δὲ τὴν διάθεσιν ἑαυτοῖς μάχεσθαι. ἦν οὖν ἀστεῖός τις καὶ γενναῖος, παρῃτημένος ἃ φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου, „Ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτά k)" ἅπερ, ὡς αὐτός φησι, 19.

καταπυγοσύνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα l).

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ καθίζων ἔλεγε πρὸς τὰς θέσεις, φασί, περι- V.
πατῶν δὲ ἐπεχείρει. διὰ δὴ οὖν τὸ φιλογενναῖον ἐτιμᾶτο ἐν τῇ πόλει. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκπεπατηκὼς ἦν διατρίβων ἐν τῷ κήπῳ, παρ' ὃν οἱ μαθηταὶ μικρὰ καλύβια ποιησάμενοι κατῴκουν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. Ὡς VI.
ἐῴκει δή, ὁ Πολέμων κατὰ πάντα ἐζηλώκει τὸν Ξενοκρά-

k) ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτά. Edit. Froben. ὀξώτης καὶ στιλφώτης. Menag. ὀξῶτα καὶ στιλφῶτα. R ὀξωτὰ καὶ στιλφῶτα. Emendavit Menagius post Salmasium ad Solin. p. 368.
l) καταπυγοσύνη — μέγα. Menag. καταπυγοσύνη ταὐτά ἐστι.

citante, illoque in affectum commiserationis translato, hic ita perseveravit, ac si non audivisset. Eiusmodi autem profecto fuit qualem describit Melanthius pictor in libris de pictura. Aiunt enim oportere contumaciam quandam atque duritiam operibus impressam esse, itemque moribus. Polemo autem dicebat oportere in rebus exerceri, non in dialecticis speculationibus, ne brevem quandam artem sorbentes atque meditantes, dum in rogationibus admirationi habentur, affectu sibimet ipsis repugnarent. Erat igitur urbanus et generosus, idque fugiebat quod de Euripide scribit Aristophanes, *orationem acetatam et laseratam:* quae, ut ipse ait,

Turpes deliciae sunt, si comparentur cum carne magna.

Neque vero sedens, ut aiunt, dicebat ad ea quae rogaretur, sed ambulans. Itaque propter summum probitatis studium in civitate honorabatur. Maxime autem post deambulationem quiescebat in hortulo, iuxta quem discipuli constructis brevibus tuguriolis prope scholam exedramque habitabant. Videtur autem Polemo Xenocratem in cunctis aemulatus, a

καὶ βίοτος καθαρὸς σοφίας ἐπὶ θεῖον ἐκόσμει
αἰῶν' ἀστρέπτοις e) δόγμασι πειθόμενος.

22. ἔνθεν καὶ Ἀρκεσίλαον μετελθόντα παρὰ Θεοφράστου πρὸς αὐτοὺς λέγειν ὡς εἶεν θεοί τινες ἢ λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους. καὶ γὰρ ἦστην οὐ φιλοδημώδει· ἀλλ' οἷον Διονυσόδωρόν ποτέ φασι τὸν αὐλητὴν εἰπεῖν, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μηδένα τῶν προοιμίων αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τριήρους f) μήτ' ἐπὶ κρήνης
III. ἀκηκοέναι, καθάπερ Ἰσμηνίᾳ. Συνεῖναι δέ φησιν αὐτῷ ὁ Ἀντίγονος εἶναι παρὰ Κράντορι, ὁμονόως g) συμβιούντων τούτων τε καὶ Ἀρκεσιλάου. τὴν δὲ οἴκησιν Ἀρκεσίλαον μὲν ἔχειν μετὰ Κράντορος, Πολέμωνα δὲ σὺν Κράτητι μετὰ Λυσικλέους τινὸς τῶν πολιτῶν. ἦν δέ, φησίν, ἐρώμενος, Κράτης μέν, ὡς προείρηται, Πολέμωνος· Ἀρκεσίλαος δὲ Κράν-
IV. τορος. Τελευτῶν δὲ ὁ Κράτης, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν
23. τρίτῳ τῶν χρονικῶν, ἀπέλιπε βιβλία τὰ μὲν φιλοσοφούμενα, τὰ δὲ περὶ κωμῳδίας, τὰ δὲ λόγους δημηγορικοὺς καὶ πρε-
V. σβευτικούς. ἀλλὰ καὶ μαθητὰς ἐλλογίμους· ὧν Ἀρκεσίλαον h)

e) αἰῶν' ἀστρέπτοις. Legebatur αἰῶνα στρεπτοῖς. Correxit Iacobsius l. l.
f) μήτ' ἐπὶ τριήρους. Edit. Froben. omittit.
g) ὁμονόως. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 142.
h) Ἀρκεσίλαον. Edit. Froben. ἀρκεσίλαος.

Et sua quae monitis fuerat contracta severis,
Vitae illustravit saecula mundities.

Hinc et Arcesilaum, quum ad eos a Theophrasto diverteret, dixisse ferunt, illos deos esse quospiam aut aurei generis reliquias. Erant enim ingenio minime vulgari aut multitudinis favoribus dedito, sed quod de Dionysodoro tibicine fertur illis convenientissime aptari potest, quem aliquando dixisse tradunt exsultantem atque gloriantem, quod nemo se canentem neque in triremi neque ad fontem unquam audivisset, sicuti Ismenium. Coenare apud Crantorem solitum refert Antigonus, concorditer ambobus una cum Arcesilao viventibus. Habitasse item Arcesilaum una et Crantorem, Polemonemque una cum Cratete et Lysicle quodam ex civibus. Erat autem, inquit, amator, ut praedictum est, Polemonis quidem Crates, Crantoris autem Arcesilaus. Moriens autem Crates, ut Apollodorus in tertio Chronicorum ait, libros reliquit alios quidem philosophicos, alios de comoedia, orationes item populares alias et alias de legationibus. Habuit et discipulos sane memorabiles. Horum ex numero fuit Arcesilaus auditor eius, de quo in con-

περὶ οὗ λέξομεν — δείκνυσι γὰρ καὶ τοῦτο — καὶ Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην, ὕστερον δὲ Θεοδώρειον ἀπὸ τῆς αἱρέσεως ἐπικαλούμενον, περὶ οὗ καὶ i) αὐτοῦ λέξομεν ἑχομένως Ἀρκεσιλάου. Γεγόνασι δὲ Κράτητες δέκα· πρῶτος ὁ τῆς ἀρ- VI.
χαίας κωμῳδίας ποιητής, δεύτερος ῥήτωρ Τραλλιανὸς Ἰσοκράτειος, τρίτος ταφρωρύχος k) Ἀλεξάνδρῳ συνών, τέταρτος ὁ κύων περὶ οὗ λέξομεν, πέμπτος φιλόσοφος περιπατητικός, ἕκτος Ἀκαδημαϊκὸς ὁ προειρημένος, ἕβδομος Μαλώτης γραμματικός, ὄγδοος γεωμετρικὰ γέγραφώς, ἔννατος ἐπιγραμμάτων ποιητής, δέκατος Ταρσεὺς φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός.

i) καὶ. Edit. Probea. omittit.
k) ταφρωρύχος. Ita editiones quot vidi omnes, non ταφρώρυχος. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 232.

sequentibus dicemus, et Bion item Borysthenites, qui Theodoreus postea a secta nominatus est, de quo item dicemus inox post Arcesilaum. Decem vero fuerunt Cratetes. Primus antiquae comoediae poeta; secundus orator Trallianus, de Isocratis familia; tertius vallorum effossor, qui cum Alexandro militavit; quartus Cynicus de quo postea dicemus; quintus philosophus Peripateticus; sextus Academicus quem praedximus; septimus Malotes, grammaticus; octavus qui geometrica scripsit; nonus poeta epigrammatum; decimus Tarsensis, Academicus philosophus.

CAPUT V.

ΚΡΑΝΤΩΡ.

I. 24. Κράντωρ Σολεὺς θαυμαζόμενος ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι ἀπῆ-
ρεν εἰς Ἀθήνας καὶ Ξενοκράτους διήκουσε Πολέμωνι a) συ-
II. σχολάζων. Καὶ κατέλιπεν ὑπομνήματα εἰς μυριάδας στίχων
III. τρεῖς, ὧν τινά τινες Ἀρκεσιλάῳ προσάπτουσι. Φασὶ δὲ αὐ-
τὸν ἐρωτηθέντα τίνι θηραθείη ὑπὸ Πολέμωνος, εἰπεῖν τῷ
IV. μήτε ὀξύτερον μήτε βαρύτερον ἀκοῦσαι φθεγγομένου. Οὗτος
νοσήσας εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀνεχώρησε κἀκεῖ περιεπάτει· οἱ
δὲ πανταχόθεν προσῄεσαν αὐτῷ, νομίζοντες οὐ διὰ νόσον, ἀλ-
V. λὰ βούλεσθαι αὐτόθι σχολὴν συστήσασθαι. Ὧν ἦν καὶ Ἀρ-
κεσίλαος θέλων ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι Πολέμωνι b), καίπερ
25. ἐρῶντος, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἀρκεσιλάου λέξομεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
ὑγιάναντα διακούειν Πολέμωνος, ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα θαυμα-

a) Πολέμωνι. Edit. Froben. πολέμονι.
b) Πολέμωνι. Edit. Froben. πολέμονι.

CRANTOR.

Crantor Solensis, quum apud suos haberetur in honore, concessit Athenas, ibique Xenocratis auditor Polemonisque socius in dicendo fuit. Reliquit autem Commentaria ad triginta versuum millia. Ex eis quaedam Arcesilao non desunt qui applicent. Fertur quum interrogatus esset quamobrem ita se Polemoni addixisset, respondisse, quia illo nunquam neque acutius neque gravius audisset loquentem. Is quum incidisset in morbum, in templum Aesculapii secessit ibique deambulabat. Continuo ad eum illuc undique confluxere discipuli, existimantes illum non secessisse morbi causa, sed quod ibi scholam vellet instituere. Aderat tum illic et Arcesilaus, volens ab illo se ad Polemonem commendari, quanquam amatore suo, sicuti quum ad Arcesilaum venerimus, dicemus. Quin etiam ipse quoque, quum sanus factus esset,

σθῆναι. λέγεται δὲ καὶ τὴν οὐσίαν καταλιπεῖν Ἀρκεσιλάῳ, ταλάντων οὖσαν δυοκαίδεκα. καὶ ἐρωτηθέντα πρὸς αὐτοῦ ποῦ βούλεται ταφῆναι, εἰπεῖν·

Ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι c) κρυφθῆναι καλόν.

Λέγεται δὲ καὶ ποιήματα γράψαι καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἐπὶ τῷ VI.
τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ σφραγισάμενος, αὐτὰ θεῖναι. καί φησι Θεαίητος ὁ ποιητὴς οὑτωσὶ περὶ αὐτοῦ·

Ἤνδανεν d) ἀνθρώποις, ὁ δ' ἐπὶ πλέον e) ἤνδανε Μούσαις
Κράντορι, καὶ γήρως ἤλυθεν οὔτι πρόσω.
Γῆ, σὺ δὲ τεθνειῶτα τὸν ἱερὸν ἄνδρ' ὑπόδεξαι f)·
ἦ ῥ' ὄγε καὶ κεῖθι ζώοι g) ἐν εὐθυμίῃ h);

ἐθαύμαζε δὲ ὁ Κράντωρ πάντων δὴ μᾶλλον Ὁμηρον καὶ Εὐ- 26.
ριπίδην, λέγων ἐργώδες ἐν τῷ κυρίῳ τραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι. καὶ προεφέρετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·

Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

c) Ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι. Ita scripsi cum Casaubono. Legebatur φίλοις.
d) Ἤνδανεν. Edit. Froben. ἤνδανεν et infra ἤνδανε.
e) ἐπὶ πλέον. Scribebatur ἐπίπλεον.
f) ὑπόδεξαι. Legebatur ἀποδέξῃ. Casaubonus coni. ἐπεδέξω. Correxit Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 36.
g) κεῖθι ζώοι. Scribebatur ζώοι κεῖθι. Transposuit Hermannus ad Orphica p. 770. quem secutus est Iacobsius.
h) εὐθυμίῃ. Hermannus l. l. coni. εὐρυθμίῃ. Iacobsius l. l. εὐθαλίῃ. Fortasse scribendum εὐθενίῃ.

se ad audiendum Polemonem contulit, atque inde multum illi et gloriae et laudis accessit. Fertur et bona sua Arcesilao reliquisse talentorum duodecim. Et quum ab eo rogaretur ubinam sepeliri vellet, dixisse:

Terrae in latebris condi amicis expedit.

Poemata quoque scripsisse dicitur, eaque signata in Minervae fano in patrio solo condidisse. Theaetetus quoque poeta haec de eo dicit:

Gratus erat superis, Musis sed gratior ipsis
Crantor, et huic nondum cana senecta aderat.
Exanimem sed, terra, virum tu suscipe sacrum,
Vitam ut mollem istic ipse quietus agat.

Admirabatur Crantor prae caeteris Homerum et Euripidem, dicens operosum esse et industria plenum proprietate servata tragice simul cum affectu misericordiae scribere, proferebatque versiculum ex Bellerophonte:

Humana quantum, di boni, passi sumus!

λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόρα τοῦ ποιητοῦ i) ὡς Κράντορος εἰς ἔρωτα πεποιημένα φέρεσθαι ταυτί·

Ἐν δοιῇ k) μοι θυμός, ὅ τοι γένος ἀμφιβόητον,
ἦ l) σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων, Ἔρος, εἴπω,
τῶν ὅσσους m) Ἔρεβός τε πάλαι βασίλειά τε παῖδας
γείνατο Νὺξ πελάγεσσιν ὑπ' εὐρέος n) Ὠκεανοῖο·
27. ἦ σέ γε Κύπριδος υἷα περίφρονος, ἠέ σε Γαίης,
ἦ Ἀνέμων· τοῖος σὺ o) κακὰ φρονέων ἀλάλησαι p)
ἀνθρώποις q) ἠδ' ἐσθλά, τὸ καὶ σέο σῶμα διφυές.

ἦν δὲ καὶ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι. τραγῳδὸν γοῦν r) ἀπελέκητον s) εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν· καί τινος ποιητοῦ σκίφης t) μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους· καὶ τὰς Θεοφράστου Θέσεις ὀστρέῳ γεγράφθαι. θαυμάζεται δὲ αὐτοῦ μάλιστα βι-
VII. βλίον τὸ περὶ πένθους. Καὶ κατέσιρεψε πρὸ Πολέμωνος καὶ

i) Ἀνταγόρου τοῦ ποιητοῦ. Legebatur Ἀνταγόραν τὸν ποιητήν. Correxit Casaubonus cum Menagio.
k) ἐν δοιῇ. Legebatur ἐνδοιῇ. Correxit H. Stephanus ex codd.
l) ἦ σε. Edit. Froben. ἦσε.
m) ὅσσους. Edit. Froben. ὅσους.
n) εὐρέος. Edit. Froben. εὐρέως.
o) ἦ Ἀνέμων· τοῖος σύ. Edit. Froben. ἦ ἀνέμων τοι αἶσα. Menag. ἦ ἀνέμων τοι αἶσαν.
p) ἀλάλησαι. Menag. ἀλαλῆσαι.
q) ἀνθρώποις. Legebatur ἀνθρώπων. Correxit Iacobsius Anthol. Gr. prioris T. I. p. 192.
r) γοῦν. Menag. δ' οὖν.
s) ἀπελέκητον. Ita codd. R et Cantabr. Scribebatur ἀπελέκυντον.
t) σκίφης. Codd. Florent., Cantabr. et Arund. σκίφθης: edit. Froben. σκίφθης.

Antagorae quoque poetae dicuntur ut Crantoris versus in amorem facti ferri huiusmodi:

In dubio est animus, fertur tibi quod genus anceps,
Te divum in numero primumne, Cupido, reponam,
Quos Erebusque senex et Nox regina profundis
Oceani, ut memorant, quondam genuere sub undis,
An Venere, an Ventis, an Terra te esse creatum
Dicam: namque vagus mala tot mortalibus affers
Totque bona: hinc corpus tribuit natura biforme.

Erat autem et in nominibus fingendis acer. Nam tragoedum dixit non dolatam habere vocem et cortice plenam, et poetae cuiusdam versus blatta plenos esse ait, et Theophrasti quaestiones ostreis conscriptas esse. Laudatur eius maxime liber quem de luctu edidit. Obiit ante Polemonem et

Κράτητος, ὑδρωπικῇ διαθέσει νοσήσας. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν·

Ἐπέλυσε u) καὶ σέ, Κράντωρ, ἡ νόσων x) κακίστη,
χοῦτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἄβυσσον.
καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι νῦν χαίρεις, λόγων δὲ τῶν σῶν y)
Ἀκαδημία θ' ἔστηκε χήρη z) καὶ Σόλοι, πατρίς σευ.

u) Ἐπέλυσε — πατρίς σευ. Metra restituit Hermannus.
x) ἡ νόσων. MSS. apud Menagium ἡ νόσος.
y) λόγων δὲ τῶν σῶν. Articulum addidit Hermannus.
z) Ἀκαδημία θ' ἔστηκε χήρη. Scribebatur χήρη ἔστηκεν Ἀκαδημία. Emendavit Hermannus.

Cratetem aquae intercutis morbo. Est nostrum epigramma in eum huiusmodi:

Inundavit et te, Crantor, pessimus morbus,
Atque ita in atram descendisti Platonis abyssum:
Tu quidem illic nunc gaudes: at sermonum
Tuorum vidua est Academia et Soli patria.

διαφαπεὶς ἦρε f) τὸν λόγον ὁμοίως. ἦν δὲ περὶ σωφροσύνης· οὗτος δὲ τὸ μεράκιον κτλ. ὀλίγον ἐθηράθη καὶ οὕτως ἐγένετο φιλόπονος, ὡς ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἄλλους καὶ αὐτὸν διαδέξασθαι τὴν σχολήν, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς ἕκτης καὶ g) δε-
II. κάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Φησὶ δὲ Ἀντίγονος ὁ Κα-
17 ρύστιος ἐν τοῖς βίοις τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν
III. πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι h). Φυγεῖν δὲ τὸν Πολέμωνα καὶ δίκην κακώσεως ὑπὸ τῆς γυναικός, ὡς μειρακίοις συνόν-
IV. τα. Τοσοῦτον δὲ ἐπιτεῖναι τὸ ἦθος ἀρξάμενον φιλοσοφεῖν, ὥστ' ἐπὶ ταὐτοῦ σχήματος τῆς μορφῆς πάντοτε μένειν. ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν ἀναλλοίωτος ἦν· διὸ καὶ θηραθῆναι Κράντορα ὑπ' αὐτοῦ, κυνὸς γρῦν λυττῶντος καὶ τὴν ἰγνύαν διασπάσαντος i) μόνον μὴ ὠχριάσας· καὶ ταραχῆς γενομένης ἐπὶ τῆς πόλεως πυθόμενον τὸ γεγονὸς ἄτρεπτον μεῖναι. ἐν τε τοῖς θεάτροις ἀσυμπαθέστατος ἦν. Νικοστράτου γοῦν ποτε τοῦ ἐπικαλουμένου Κλυταιμνήστρα ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιη-

f) ἦρε. Edit. Froben. ἦρε. Menag. εἶρε.
g) ἕκτης καί. Edit. Froben. omittit.
h) πρώτον τε — ἁρματοτροφῆσαι. Edit. Froben. ἁρματροφῆσαι. Valckenar. ad Herodot. p. 411. a. ed. Wessel. coni. τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι.
i) τὴν ἰγνύαν διασπάσαντος. Κ τὴν ἰγνύαν τινὸς διασπάσαντος, quod expressit Aldobrandinus. Iure improbat Menagius. De v. ἰγνύα v. Lobeck. ad Phrynich. p. 302.

ritus, cum quam coeperat orationem aequabiliter provexit. Erat autem sermo de temperantia. Ea illius oratione sensim adolescens se ipsum collegit, ita quidem, ut industria et studio caeteros vinceret, eique in schola regenda succederet, incipiens a centesima decima sexta Olympiade. Refert Antigonus Carystius in Vitis patrem eius fuisse primarium civitatis, equosque iugales nutrire solitum: Polemonem vero ab uxore eo nomine, quod ab eo iniuriose tractaretur, accusatum fuisse, quod adolescentibus congrederetur. Tantam vero inter ipsa philosophandi principia oris atque habitus assumpsisse constantiam, ut idem semper permaneret, vocemque nunquam immutaret. Quibus ex rebus Crantorem quoque sui in primis studiosum fecit. Quin a cane rabioso impetitus, dum poplitem morsu discerperet, ne expalluit quidem: tumultuque in civitate excitato percontatus quidnam contigisset, immobilis perstitit. In theatris quoque nulla miseratione movebatur. Nicostrato enim poeta, qui cognominabatur Clytaemnestra, quiddam sibi Cratetique re-

πάντως τε ἀπηλοιφεν· ἀλλὰ καὶ ὄρθρου λέγειν φασὶ πρὶν ἐρωτηθῆναι, ὁπόταν ἐν βιβλίοις ἀναγινώσκειν τύχῃ. Πίνδαρον ἄριστα πρὸς τὰ ἐπη φασὶν ἐμπλῆσαι καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν παρασχεῖν. Ἴωνα δὲ καὶ ἀγαφαιτήριζε νέος ὤν. Διήκουσε δὲ καὶ Ἱππονίκου τοῦ γεωμέτρου· ὃν καὶ V.
ἔσκωψε καὶ μὲν ἄλλα νωθρὸν ὄντα καὶ βασκώδη, ἐν δὲ τῇ 32.
γεωμετρίᾳ τεθεωρημένον, εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι t). οὗτον καὶ παρενόσησε ἐπαλαβὼν οἷος ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν, ἐς ὅσον ἀποκατασταθῆναι. Κράτητος δὲ ἐκλιπόντος κατέσχε τὴν σχολήν, ἐκχωρήσαντος VI.
αὐτῷ Σωκρατίδου τινός. Διὰ δὲ τὸ περὶ πάντων ἐπέχειν VII.
οὐδὲ βιβλίον, φασί, τὶ συνέγραψεν u)· οἱ δέ, ὅτι ἐφωράθη τινὰ κατορθῶν, ἃ φασιν οἱ μὲν ἐκδοῦναι, οἱ δὲ κατακαῦσαι. Ἔοικε δὴ θαυμάζειν καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὰ βιβλία VIII.
ἐκέκτητο αὐτοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸν Πύρρωνα κατά τινας ἐζηλώ- 33.
κει. Καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἴχετο καὶ τῶν Ἐρετρικῶν ἤκουσε IX.
λόγων· ὅθεν καὶ ἐλέγετο ἐπ' αὐτοῦ ὑπ' Ἀρίστωνος·

t) ἐμπτῆναι. Edit. Froben. ἐπτῆναι.
u) οὐδὲ βιβλίον, φασί, τὶ συνέγραψεν. Edit. Froben. οὐδὲ βιβλίον φασί τινες ἐνέγραψεν.

studiosus erat, ut semper ante somnum eius aliquid legeret; mane quoque quum surgeret dicens se ad auscultandum ire, quum se velle legere immueret. Pindarum quoque dicebat esse in primis idoneum ad implendam vocem verborumque ac nominum copiam praebendam. Ionem quoque descripsit, quum esset iuvenis. Hipponici item geometrae auditor fuit, in quem iocatus ille plerumque est, quod quum esset hebes et obtusus et oscitans, artis tamen intelligentiam assequutus videretur, hianti sibi geometriam in os advolavisse aiebat: eum etiam dementem aliquando effectum domi secum habuit atque tam diu illius curam egit quoad redderetur sensui. Cratete autem vita functo scholam tenuit, cedente sibi Socratide quodam. Nullum vero librum scripsisse ferunt, quod aeque de omnibus suspenderet sententiam. Alii deprehensum dum quaedam emendaret, tradunt: ea tamen ipsa alii non edidisse, alii flammis tradidisse aiunt. In honore summo Platonem habuit, cuius sibi libros paraverat. Sunt qui Pyrrhonem quoque imitatum asseverent. Dialecticae quoque fuit non imperitus, Eretricorumque sermones ac rationes calluit. Unde et de illo ab Aristone dicebatur:

λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόρα τοῦ ποιητοῦ i) ὡς Κράντορος εἰς ἔρωτα πεποιημένα φέρεσθαι ταυτί·

Ἐν δοιῇ k) μοι θυμός, ὅ τοι γένος ἀμφιβόητον,
ἦ l) σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων, Ἔρος, εἶπω,
τῶν ὅσσους m) Ἔρεβός τε πάλαι βασίλεια τε παῖδας
γείνατο Νὺξ πελάγεσσιν ὑπ' εὐρύς n) Ὠκεανοῖο·
27. ἦ σέ γε Κύπριδος νῖα περίφρονος, ἠέ σε Γαίης,
ἦ Ἀνέμων· τοῖος σὺ o) κακὰ φρονέων ἀλάλησαι p)
ἀνθρώποις q) ἠδ' ἐσθλά, τὸ καὶ σόν σῶμα διφυές.

ἦν δὲ καὶ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι. τραγῳδὸν γοῦν r) ἀπελέκητον s) εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν· καί τινος ποιητοῦ σκίφης t) μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους· καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ὑσιρέῳ γεγράφθαι. θαυμάζεται δὲ αὐτοῦ μάλιστα βι-
VII. βλίον τὸ περὶ πένθους. Καὶ κατέσιρεψε πρὸ Πολέμωνος καὶ

i) Ἀνταγίρου τοῦ ποιητοῦ. Legebatur Ἀνταγόρων τὸν ποιητήν. Correxit Casaubonus cum Menagio.
k) ἐν δοιῇ. Legebatur ἐνδοίῃ. Correxit H. Stephanus ex codd.
l) ἦ σε. Edit. Froben. ἦσε.
m) ὅσσους. Edit. Froben. ὅσους.
n) εὐρέος. Edit. Froben. εὐρέως.
o) ἦ Ἀνέμων· τοῖος σύ. Edit. Froben. ἦ ἀνέμων τοι αἶσα. Menag. ἦ ἀνέμων τοι αἶσαν.
p) ἀλάλησαι. Menag. ἀλαλῆσαι.
q) ἀνθρώποις. Legebatur ἀνθρώπων. Correxit Iacobsius Anthol. Gr. prioris T. I. p. 192.
r) γοῦν. Menag. δ' οὖν.
s) ἀπελέκητον. Ita codd. R et Cantabr. Scribebatur ἀπελέκυντον.
t) σκίφης. Codd. Florent., Cantabr. et Arund. σκιφθῆς: edit. Froben. σκίφθης.

Antagorae quoque poetae dicuntur ut Crantoris versus in amorem facti ferri huiusmodi:

In dubio est animus, fortur tibi quod genus anceps,
Te divum in numero primumne, Cupido, reponam,
Quos Erebusque senex et Nox regina profundis
Oceani, ut memorant, quondam genuere sub undis,
An Venere, an Ventis, an Terra te esse creatum
Dicam: namque vagus mala tot mortalibus affers
Totque bona: hinc corpus tribuit natura biforme.

Erat autem ot in nominibus fingendis acer. Nam tragoedum dixit non dolatam habere vocem et cortice plenam, et poetae cuiusdam versus blatta plenos esse ait, et Theophrasti quaestiones ostreis conscriptas esse. Laudatur eius maxime liber quem de luctu edidit. Obiit ante Polemonem et

Κράτητος, ὑδρωπικῇ διαθέσει νοσήσας. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν·

Ἐπέλυσε u) καὶ σέ, Κράντωρ, ἡ νόσων x) κακίστη,
χοῦτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἄβυσσον.
καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι νῦν χαίρεις, λόγων δὲ τῶν σῶν y)
Ἀκαδημία θ' ἕστηκε χήρη z) καὶ Σόλοι, πατρίς σευ.

u) Ἐπέλυσε — πατρίς σευ. Metra restituit Hermannus.
x) ἡ νόσων. MSS. apud Menagium ἡ νόσος.
y) λόγων δὲ τῶν σῶν. Articulum addidit Hermannus.
z) Ἀκαδημία θ' ἕστηκε χήρη. Scribebatur χήρη ἕστηκεν Ἀκαδημία. Emendavit Hermannus.

Cratetem aquae intercutis morbo. Est nostrum epigramma in eum huiusmodi:

Inundavit et te, Crantor, pessimus morbus,
Atque ita in atram descendisti Platonis abyssum:
Tu quidem illic nunc gaudes: at sermonum
Tuorum vidua est Academia et Soli patria.

Πήγημος οὐχ ὅπλοις πλουτῶ μόνος, ἀλλὰ καὶ ἔρωτος
πολλοῖσιν αὐδᾶσαι Πίσαν k), ἀνὼ ζαθέην.
εἰ δὲ καὶ ἐν Δαύλοις θεμεθῶν θυατῆϊ l) σὺν εἰδυίῃ,
ἔσσεται ἐξαύξιος m) πολλὸν ἀοιδοτέρη.
ἀλλὰ καὶ εἰς Μηνόδωρον τὸν Εὐδόμου n), ἕνα τῶν συσχολαστευόντων ἐρώμενον

31. Τηλοῦ μὲν Φρυγίη, τηλοῦ δ' ἱερὴ Θυατείρη,
ὦ Μηνόδωρε o), σὴ πατρὶς, Καδανάδη p).
ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα τὸν οὐ φατὸν ἤν κέλευθα,
ὡς αἶσα νύμφη q), πάντοθεν εἰρόμενα.
ἔμμι δέ τοι τάδε φῶτες ἀριφραδὲς Εὐδάμοιο r), ὃς σοὶ
πολλῶν κεκριτέων s) ἤρξατο προσφιλέστερος.
ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὁμηρον, οὗ καὶ εἰς ὕψος ἰὼν

τοῦ κεῖται ἐπιγράμματα οὔτως ἔχοντα· εἰς Ἄτταλον· aut καὶ αὐτοῦ κεῖται ἐπιγράμματα εἰς Ἄτταλον οὕτως ἔχοντα.

k) *Πίσαν.* Dedi cum Iacobsio Append. Anthol. Gr. nr. 18. Scribebatur *Πίσαιν.* Cf. I. 72.

l) *Θυατῆ.* Menag. *Θυατῶν.* Illud commendant B. Cantabr., Froben., Steph. et Menag. in obss.

m) *Ἐξαύξιος.* Scribebatur ἐξαῦθις. Gemmis Iacobsius l. l.

n) *Εὐδάμου.* Edit. Froben. *εὐδαίμου.*

o) *ὦ Μηνόδωρε* Reiske l. l. § XXIV. p. 67. cett. *ὦ Μηνόδοτε.*

p) *Καδανάδη.* Reiske l. l. dein *Καδανὸν δή,* e mea cum Stephano Antiqq. Thyatir. p. 48.

q) *ὡς αἶσα νύμφη.* Legebatur ὡς δυσὶ δεσποῖ. Emendavit Luzacius Lect. Att. p. 206. cum Porsono Adverss. p. 121. ed. Lips.

r) *ἐμμὶ δὲ τοι τάδε Εὐδάμου.* Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 11. edid. ἐμὲ Εὐδάμου ἀριφραδὲς.

s) *κεκριτέων.* Edit. Froben. *κεκλητέων.*

Saepe per egregiam memoratur Pergamus armis
Urbem et equis Phrygiis et religione sacram.
Ut si mortali fas praesagire futurum,
Turbae erit multo commemorata magis.

Atque in Menodorum Eudami filium, unum ex condiscipulis ab eo amatum:

Sacra quidem procul est Phrygia et procul est Thyatira,
Tua, Menodore, patria et Cadanade.
Namque aequis spatiis infandi Acherontis ad undas,
Proverbium ut fert, undique via panditur.
Eudamus insigni tibi sed dedit arte sepulcrum,
Pauperrimo quidem, verum clarissimo.

Amplectebatur Homerum maxime ex omnibus, cuius adeo

πάντως τι ἀνεγίνωσκεν· ἀλλὰ καὶ ὄρθρου λέγων ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὁπότ' ἂν βούλοιτο ἀναγνῶναι. τόν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι φωνῆς ἐμπλῆσαι καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν παρασχεῖν. Ἴωνα δὲ καὶ ἐχαρακτήριζε νέος ὤν. Διήκουσε δὲ καὶ Ἱππονίκου τοῦ γεωμέτρου· ὃν καὶ V.
ἔσκωψε τὰ μὲν ἄλλα νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη, ἐν δὲ τῇ 32.
τέχνῃ τεθεωρημένον, εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι t). τοῦτον καὶ παρακόψαντα ἀναλαβὼν οἴκοι ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν, ἐς ὅσον ἀποκαταστῆσαι. Κράτητος δὲ ἐκλιπόντος κατέσχε τὴν σχολήν, ἐκχωρήσαντος VI.
αὐτῷ Σωκρατίδου τινός. Διὰ δὲ τὸ περὶ πάντων ἐπέχειν VII.
οὐδὲ βιβλίον, φασί, τὶ συνέγραψεν u)· οἱ δέ, ὅτι ἐφωράθη τινὰ κατορθῶν, ἅ φασιν οἱ μὲν ἐκδοῦναι, οἱ δὲ κατακαῦσαι. Ἔῴκει δὴ θαυμάζειν καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὰ βιβλία VIII.
ἐκέκτητο αὐτοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸν Πύρρωνα κατά τινας ἐζηλώ- 33.
κει. Καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἴχετο καὶ τῶν Ἐρετρικῶν ἤπτετο IX.
λόγων· ὅθεν καὶ ἐλέγετο ἐπ' αὐτοῦ ὑπ' Ἀριστώνος·

t) ἐμπτῆναι. Edit. Froben. ἐπτῆναι.
u) οὐδὲ βιβλίον, φασί, τὶ συνέγραψεν. Edit. Froben. οὐδὲ βιβλίον φασί τινες ἐνέγραψεν.

studiosus erat, ut semper ante somnum eius aliquid legeret; mane quoque quum surgeret dicens se ad amasium ire, quum se velle legere innueret. Pindarum quoque dicebat esse in primis idoneum ad implendam vocem verborumque ac nominum copiam praebendam. Ionem quoque descripsit, quum esset iuvenis. Hipponici item geometrae auditor fuit, in quem iocatus ille plerumque est, quod quum esset hebes et obtusus et oscitans, artis tamen intelligentiam assequutus videretur, hianti sibi geometriam in os advolavisse aiebat: eum etiam dementem aliquando effectum domi secum habuit atque tam diu illius curam egit quoad redderetur sensui. Cratete autem vita functo scholam tenuit, cedente sibi Socratide quodam. Nullum vero librum scripsisse ferunt, quod aeque de omnibus suspenderet sententiam. Alii deprehensum dum quaedam emendaret, tradunt: ea tamen ipsa alii non edidisse, alii flammis tradidisse aiunt. In honore summo Platonem habuit, cuius sibi libros paraverat. Sunt qui Pyrrhonem quoque imitatum asseverent. Dialecticae quoque fuit non imperitus, Eretricorumque sermones ac rationes calluit. Unde et de illo ab Aristone dicebatur:

Πλήθουσι n) γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

36. ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους. πρὸς Ἀλέξινειόν o) τινα διαλεκτικόν, μὴ δυνάμενον κατ' ἀξίαν τῶν Ἀλεξίνου τι διηγήσασθαι, τὸ Φιλοξένῳ πρὸς τοὺς πλινθιακοὺς πραχθὲν εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ τὰ αὐτοῦ κακῶς ᾄδοντας τούτους καταλαβὼν αὐτὸς τὰς πλίνθους p) αὐτῶν συνεπάτησεν, εἰπών, „Ὡς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ διαφθείρετε, κἀγὼ τὰ ὑμέ-
XII. τερα." Ἤχθετο οὖν δὴ τοῖς μὴ καθ' ὥραν τὰ μαθήματα ἀνειληφόσι. φυσικῶς δέ πως ἐν τῷ διαλέγεσθαι ἐχρῆτο τῷ, Φήμ' ἐγώ, καί, Οὐ συγκαταθήσεται τούτοις ὁ δεῖνα, εἰπὼν τοὔνομα· ὃ καὶ πολλοὶ τῶν μαθητῶν ἐζήλουν καὶ τὴν ῥητο-
37. ρείαν καὶ πᾶν τὸ σχῆμα. ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἀπαντῆσαι εὐστόχως καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενεγκεῖν τὴν περίοδον τῶν λόγων καὶ ἅπαντι συναρμόσασθαι καιρῷ. πιστικός τε ὑπὲρ πάνθ' ὁντινοῦν· παρὸ καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπήντων εἰς τὴν σχολήν, καίπερ ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ἐπιπληττό-

n) Πλήθουσι. Legebatur λήθουσι. Illud ex Plutarcho Quaestt. Symposs. VIII. 1. T. II. p. 718. A. ed. Francof. restitui cum Meinekio Menandr. et Philem. Rell. p. 40.
o) Ἀλεξίνειον. Legebatur Ἀλεξῖνον. Correxit Casaubonus.
p) τὰς πλίνθους. Edit. Froben. τοὺς πλίνθους.

Replent enim certe quoque ventorum transitus
feminam avem, praeterquam quum partus adfuerit.

Sumpta sunt autem ista ex Oenomao Sophoclis. Alexinium quendam dialecticum Alexini quaedam commode ac pro merito enarrare non valentem, quid Philoxenus adversus lateritios operarios egisset, admonuit. Ille enim, quum carmina sua male cantantes offendisset, lateres illorum conculcare coepit ac dicere, Ut vos mea corrumpitis, ita ego vestra dissipabo. Ferebat graviter, si quis intempestive disciplinas liberales arripuisset. Proprie vero nescio quo modo in disserendo utebatur hoc verbo, Arbitror equidem, et, Non assentietur istis ille, eum ex nomine appellans: idque discipulorum quoque plurimi imitabantur, neque id solum, verum et rhetoricen eius omnemque dicendi modum ac figuram in se nitebantur exprimere. Erat autem illi inventionis praecipua felicitas. Ut facile occurreret obiectis, orationisque ambitum ad id quod erat propositum referret atque omni se tempori accommodaret. Magna illi praeterea ultra omnes caeteros erat persuadendi quae vellet acrimonia. Quibus ex rebus factum est ut ad eum audiendum conflue-

μενοι. ἀλλ' ἔφερον ἡδέως· καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφόδρα καὶ ἐλπίδων ὑποπιμπλὰς τοὺς ἀκούοντας. ἔν τε τῷ βίῳ κοινωνικώτατος ἐγένετο καὶ εὐεργετῆσαι πρόχειρος ἦν καὶ λαθεῖν q) τὴν χάριν ἀτυφότατος. εἰσελθὼν οὖν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὃς εὑρών, „Ἀρκεσιλάου," φησί, „τὸ παίγνιον." ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε χιλίας ἀπέστειλεν. Ἀρχίαν δὲ 38.
τὸν Ἀρκάδα Εὐμένει συστήσας πολλῆς ἐποίησε τυχεῖν τῆς ἀξίας. Ἐλευθέριός τε ὢν καὶ ἀφιλαργυρώτατος εἰς τὰς ἀρ- XIII.
γυρικὰς δείξεις ἁπάντα πρῶτος r) καὶ ἐπὶ τὴν Ἀρχεκράτους καὶ Καλλικράτους τὰς χρυσιαίας παντὸς ἔσπευδε μᾶλλον. συγχοῖς τε ἐπήρκει καὶ συνηράνιζε· καί ποτέ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων καὶ ἀποστεροῦντος s) οὐκ ἀπήτησεν t) οὐδὲ προσεποιήθη. οἱ δὲ φασιν ἐπίτηδες χρῆσαι καὶ ἀποδιδόντος, ἐπεὶ πένης ἦν, χαρίσασθαι. ἦν μὲν οὖν

q) λαθεῖν. Menag. λαβεῖν. Illud praeter Froben. et Stephan. commendat R.
r) εἰς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἁπάντα πρῶτος. Vid. Salmasius de Foenore Trapez. p. 547.
s) καὶ ἀποστεροῦντος. Edit. Froben. καὶ οὐκ ἀποστεροῦντος.
t) ἀπήτησεν. Edit. Froben. cum cod. Arund. ἀπήντησεν.

rent plurimi, quanquam illius acumine compuncti. Quod tamen illi ipsi aequo animo ac libenter tolerabant. Erat enim vir egregie bonus, quique auditorum suorum animos spe impleret. Erat illi summa facilitas in communicandis rebus suis, atque ad ferenda beneficia promptus occurrebat: latere quoque gratiam omni studio quaerebat, fastum eiusmodi maxime exhorrens. Denique ingressus aliquando ad Ctesibium aegrotum vidensque eum inopia rerum angustari, plenum nummis sacculum clam eius pulvino subiecit: quo ille invento, Arcesilai, inquit, hic ludus est. Sed et alias mille ad eum drachmas misit. Archiam vero Arcadem Eumeni commendans ut magna dignitate fungeretur effecit. Liberalis quoque admodum fuit argentique minime cupidus, argenteas tamen ad pompas prodibat primus. Idem cum Archecratis et Callicratis apparatu contendens aurearum maiore quam caeterarum studio flagrabat. Plurimisque pecunias a se coactas subministrabat. Acceperat ab eo quidam ad suscipiendos amicos argentea vasa, quae quum is non redderet, non repetit ac semper dissimulavit. Aiunt alii de industria haec illum utenda dedisse, et quum ea ille redderet, quia pauper erat, illi largitum fuisse. Erat quidem illi et

42. νὰ χρήματα ἀπέστειλεν ὃ k) Ἀντίγονος πρὸς ἀπόλαυσιν. ἔνθα καὶ παραιτούμενος l) ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους m) ἐξηγήσεις πρὸς Ἀρίδηλον προτείνοντά τι θεώρημα n) καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέγειν εἶπενο), „Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον, τὸ καιρὸν ἑκάστων ἐπίστασθαι.“ εἰς δὲ τὸ διαβαλλόμενον αὐτοῦ p) φίλοχλον καὶ Τίμων τά τε ἄλλα φησίν, ἀτὰρ δὴ τοῦτον τὸν τρόπον·

Ὡς εἰπὼν ὄχλοιο περίστασιν εἰςκατέδυνεν.
οἱ δέ μιν ἠΰτε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο q)
ἠλέματον δεικνύντες· ὅθ' οὕνεκεν ὄχλῳ ἀρέσκεις r),
οὐ μέγα πρῆγμα, τάλας· τί πλατύνεαι, ἠλίθιος ὤς;

XVIII. Οὐ μὴν ἀλλ' οὕτως ἄτυφος ἦν ὥστε τοῖς μαθηταῖς παρήνει καὶ ἄλλων ἀκούειν. καί τινος Χίου νεανίσκου μὴ εὐαρεστουμένου τῇ διατριβῇ s) αὐτοῦ, ἀλλ' Ἱερωνύμου τοῦ προειρημέ-

k) ὃ. Edit. Froben. omittit.
l) παραιτούμενος. Legebatur παραιτούμενον. Nominativum restitui ex codd. Cantabr. et Arund. cum Rossio l. l. §. XXVI. p. 80.
m) ἐπικυλικείους. Edit. Froben. ἐπικιλυκίας.
n) πρὸς Ἀρίδηλον προτείνοντά τι θεώρημα. Edit. Froben. μὴ πρὸς ἀρίδηλόν τι θεώρημα. Kuehnius obss. in D. L. T. II. p. 522. ed. Meib. coni. Ἀρίδικον ex Athenaeo X. p. 420. D.
o) εἶπεν. Edit. Froben. εἰπεῖν.
p) αὐτοῦ. Legebatur αὐτῷ. Genitivum ex edit. Froben. restitui cum Rossio l. l. §. XXVI. p. 80.
q) πέρι σπίζαι τερατοῦντο. Edit. Froben. περὶ σπιζεῦ τερατοῦντό. Menag. περὶ σπίζα τερατοῦντο. R περισπιζατερατεῦντο. Casaubonus coni. πέριξ σπίζαι τερατοῦντο. Correxit Salmasius Exercitt. Plinn. p. 444. E.
r) ὄχλῳ ἀρέσκεις. Edit. Froben. ὀχλοαρέσκης.
s) τῇ διατριβῇ. Edit. Froben. τῇ τριβῇ.

plurimas in sumptus mittebat Antigonus. Ubi quum devitaret inter pocula disserere, Aridelo proponenti sibi quiddam quod speculatione indigeret, orantique ut super illo disseret, dixisse ferunt, At hoc ipsum in primis philosophiae proprium est, cuiusque rei tempus scire. In id autem quod turbae addictus culpabatur et Timon tum alia tum haec quoque ita dicit:

Haec ait et medium turbae sese intulit: illi
Ceu fringillae ululam circum garrire loquaces
Et monstrare levem: sed tu, vanissime, plebis
Supplex captator: quid ob haec, vesane, ferocis?

Attamen alioqui ita moderatus et fastus fugiens erat, ut discipulos moneret et alios audire. Et quum adolescens quidam Chius non ipsius ludum, sed Hieronymi quem praedi-

νου, αὐτὸς ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, παραινέσας εὐτακτεῖν. χάριεν δ' αὐτοῦ φέρεται κἀκεῖνο· πρὸς τὸν πυθό- 43.
μενον διὰ τί t) ἐκ μὲν τῶν ἄλλων μεταβαίνουσιν εἰς τὴν Ἐπικούρειον, ἐκ δὲ τῶν Ἐπικουρείων οὐδέποτε, ἔφη, „Ἐκ μὲν γὰρ ἀνδρῶν u) γάλλοι x) γίνονται, ἐκ δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται." Λοιπὸν δὲ πρὸς τῷ τέλει γινόμενος ἅπαντα κατέ- XIX.
λιπε Πυλάδῃ τῷ ἀδελφῷ τὰ αὐτοῦ y)· ἀνθ' ὧν ἐς Χίον αὐτὸν προήγαγε τὸν Μοιρέαν λανθάνων κἀκεῖθεν εἰς Ἀθήνας ἀπήγαγε. περιὼν δὲ οὔτε γύναιον εἰσηγάγετο z) οὔτε ἐπαιδοποιήσατο. τρεῖς τε διαθήκας ποιησάμενος ἔθετο τὴν μὲν ἐν Ἐρετρίᾳ πρὸς Ἀμφίκριτον, τὴν δὲ Ἀθήνῃσι παρά τινας τῶν φίλων, τὴν δὲ τρίτην ἀπέστειλεν εἰς οἶκον πρὸς Θαυμασίαν ἕνα τινὰ τῶν ἀναγκαίων, ἀξιώσας διατηρῆσαι· πρὸς ὃν καὶ γράφει ταυτί·

Ἀρκεσίλαος Θαυμασίᾳ χαίρειν.

Δέδωκα Διογένει διαθήκας ἐμαυτοῦ κομίσαι πρὸς σέ· 44.
διὰ γὰρ τὸ πολλάκις ἀρρωστεῖν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενῶς ἔχειν

t) διὰ τί. Edit. Froben. δι' ὅτι.
u) ἀνδρῶν. Edit. Froben. ἀνδρός.
x) γάλλοι. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 273.
y) τὰ αὐτοῦ. Edit. Froben. αὐτοῦ omisso articulo.
z) εἰσηγάγετο. Edit. Froben. ἐπηγάγετο.

ximus scholam plus sibi placere significasset, ipse manu apprehensum ad illum duxit philosophoque commendavit, admonens servaret ordinis ac disciplinae gravitatem. Perlepidum et hoc illius dictum memoratur. Percontanti enim cur ex disciplinis aliis plerique ad sectam Epicuream transirent, ex Epicureis vero nullus se ad caeteras conferret, ait, Quia ex viris quidem galli fiunt, ex gallis viri nunquam. Quum vero iam esset morti proximus, sua omnia Pyladi fratri legavit: quocirca is illum insciente Moerea Chium praemisit atque inde Athenas deduxit. Nunquam vero uxorem duxit aut filios genuit. Tria testamenta conscripsit. Ex his unum Eretriae penes Amphicritum deposuit; secundum Athenis apud quosdam ex amicis; tertium domum ad Thaumasiam quendam necessarium suum misit, orans ut illud servaret. Ad quem ita etiam scripsit:

Arcesilaus Thaumasiae.

Testamentum meum Diogeni tradidi ad te perferendum. Quia enim saepius aegroto et corpore non recte valeo, testa-

ἔδοξέ μοι διαθέσθαι, ἵν' εἴ τι γένοιτο ἄλλοιόν, μήτε σὲ ἠδικηκὼς ἀπίω, τὸν εἰς ἐμὲ ἐκτενῶς α) οὕτω πεφιλοτιμημένον. ἀξιοπιστότατος δ' αἰεὶ τῶν ἐνθάδε σύ μοι τηρῶν αὐτὰς διά τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς οἰκειότητα. πειρῶ οὖν μεμνημένος διότι σοι πίστιν τὴν ἀναγκαιοτάτην παρακατατίθεμαι aa), δίκαιος ἡμῖν εἶναι, ὅπως ὅσον ἐπὶ σοὶ τὰ κατ' ἐμὲ εὐσχημόνως ᾖ μοι διῳκημένα. κεῖνται δὲ Ἀθήνησιν αὗται παρά τισι b) τῶν γνωρίμων καὶ ἐν Ἐρετρίᾳ παρ' Ἀμφικρίτῳ.

XX. Ἐτελεύτησε δέ, ὡς φησιν Ἕρμιππος, ἄκρατον ἐμφορηθεὶς πολὺν καὶ παρακάψας, ἤδη γεγονὼς ἔτος πέμπτον καὶ ἑβδο-
45. μηκοστόν, ἀποδεχθεὶς παρ' Ἀθηναίων ὡς οὐδείς. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν·

Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς c)
ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἐών;
οἰκτείρω σ' οὐ τόσσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας
ὕβρισας οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

XXI. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἀρχαίας

a) ἐκτενῶς. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 311.
aa) παρακατατίθεμαι. Edit. Froben. παρακατίθεμαι.
b) τισι. Edit. Froben. τινι.
c) Ἀρκεσίλαε — ἀφειδῶς. Toupius Emendatt. in Suidam T. I. p. 198. ed. Oxon. coni. Ἀρκεσίλαε, τίη μοι τόσσον ἄκρητον ἀφειδῶς. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 104. Ἀρκεσίλαε, τί μὴν τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς.

mentum conficere placuit, ut si quid contingat inopinatum, sine tua iniuria proficiscar ex vita, qui unus ex omnibus maxima me munificentia prosequutus es. Fidissimus autem omnium qui hic sunt quum mihi semper fueris, diligenter ea servare stude tum propter aetatem tum propter necessitudinem nostram. Cura igitur, memor quantum tuae fidei committam, ut in nos iustus sis; ut quantum in te est rebus meis recte videar consuluisse. Posita sunt autem ista Athenis apud quendam ex amicis et Eretriae penes Amphicritum.

Obiit, ut Hermippus ait, quum merum immodice hausisset ac delirasset, septuagesimo et quinto aetatis anno, acceptus ab Atheniensibus ut nemo alius. Est etiam nostrum in hunc hocce:

Arcesilae, meri quid tantum prodigus hauris,
Extra sis mentem lapsus ut ipse tuam?
Nec tua me tantum mors afficit, at mihi Musas
Immodica laesas sorbitione dolet.

Fuerunt et tres alii Aricesilai: primus poeta priscae co-

κωμῳδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαλματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τοῦτο·

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, δισηκόσιαι δ' ἄρ' d) ὁ μισθὸς
δραχμαὶ τοῦ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος e).
ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
ἄξιος Ἀρκεσίλας f) υἱὸς Ἀριστοδίκου.

ὁ δὲ προειρημένος φιλόσοφος, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἤκμαζε περὶ τὴν εἰκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα.

d) δ' ἄρ'. Legebatur γάρ. Correxit Menagius in obss. recepitque Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 75.
e) τῶν ἐπίσημα τράγος. Legebatur τῶν ἐπίσημ' Ἄρατος. Menagius coni. τὸν ἐπίσημα Πᾶρος. Emendavit Heynius apud Iacobsium l. l.
f) Ἀρκεσίλας. Edit. Froben. ἀρκεσίλαος.

moediae, secundùs elegiae, tertius sculptor: in quem et Simonides hoc scripsit epigramma:

Bis cantum Pariis simulacrum insigne Dianae
Hoc drachmis constat, quis datus hircus erat.
Doctus at absolvit caelo manibusque Minervae
Arcesilas sculptor, natus Aristodici.

Praedictus autem philosophus, ut ait Apollodorus in Chronicis, floruit circa centesimam et vicesimam Olympiadem.

CAPUT VII.

B I Ω N.

I. 46. Βίων τὸ μὲν γένος ἦν Βορυσθενίτης, ὧν τινων δὲ γονέων καὶ ἀφ' οἵων πραγμάτων ἦξεν ἐπὶ φιλοσοφίαν a), αὐτὸς Ἀντιγόνῳ διασαφεῖ. ἐρομένου γὰρ αὐτὸν

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες b);

αἰσθόμενος ὅτι προδιαβέβληται, φησὶ πρὸς αὐτόν· „Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος — διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον — γένος Βορυσθενίτης, ἔχων οὐ πρόσωπον ἀλλὰ συγγραφὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῆς τοῦ δεσπότου πικρίας σύμβολον· μήτηρ δὲ οἵαν ὁ τοιοῦτος ἂν γήμαι, ἀπ' οἰκήματος. ἔπειτα ὁ πατὴρ παρατελωνησάμενός τι πανοίκιος ἐπράθη μεθ' ἡμῶν. καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὔχαριν· ὃς καὶ c) ἀποθνήσκων κατέ-

a) ἦξεν ἐπὶ φιλοσοφίαν. Edit. Froben. ἦξεν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ.
b) Τίς — τοκῆες. Versus est Homeri Odyss. K. 325.
c) καί. Edit. Froben. omittit.

B I O N.

Bion genere quidem Borysthenites fuit. Quibus vero sit ortus parentibus et quibus ex rebus ad philosophiam se contulerit, ipse Antigono aperuit. Quum enim ille sciscitaretur,

Fare tuum nomen, patriam, genus atque parentes,

sentiens se vituperatum esse apud regem, ad illum ait: *Pater quidem meus libertus fuit, cubito se tergens — significabat autem illum salsamentorum mercatorem — Borysthenites genere, non habens faciem, sed in facie scripturam acerbissimi domini: mater autem ex lupanari, nimirum quam huiusmodi ducere potuit. Deinde pater nescio quid in rem publicanorum committens cum tota domo venundatus est: me adolescentulum haud ingratum orator quidam emit. Is mo-*

λιπέ μοι πάντα· κἀγὼ κατακαύσας αὐτοῦ τὰ συγγράμματα 47. καὶ πάντα συγχύσας Ἀθήναζε ἦλθον καὶ ἐφιλοσόφησα.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι d). ταῦτά ἐστι τὰ κατ' ἐμέ. ὥςτε παυσάσθωσαν Πέρσαιός τε καὶ Φιλωνίδης e) ἱστοροῦντες αὐτά· σκόπει δέ με ἐξ ἐμαυτοῦ." Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σο- II. φιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βαγλο- μένοις καθιππάζεσθαι φιλοσοφίας· ἔν τισι δὲ καὶ πότιμος f) καὶ ἀπολαῦσαι τύφου ff) δυνάμενος. Πλεῖστά γε καταλέλοι- III. πεν ὑπομνήματα, ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα χρειώδη πραγμα- τείαν περιέχοντα g). οἷον ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον, „Οὐχ οἷόν τε," ἔιπεῖν, „ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ h) ἐπισπᾶσθαι." ἐρωτηθείς ποτε τίς μᾶλλον ἀγωνιᾷ, ἔφη, „Ὁ 48. τὰ μέγιστα βουλόμενος εὐημερεῖν." ἐρωτηθεὶς εἰ γήμαι — ἀνα- φέρεται γὰρ καὶ τοῦτο εἰς αὐτόν i) — ἔφη, „Ἐὰν μὲν γήμῃς αἰσχράν, ἕξεις παιγνίαν· ἂν δὲ καλήν, ἕξεις κοινήν." τὸ γῆρας

d) *Ταύτης — εἶναι.* Versus est Homeri Iliad. Z. 211.
e) *Φιλωνίδης.* Edit. Froben. *φιλονίδης.*
f) *πότιμος.* Menagius coni. *φιλότιμος.* Triller. Obss. Crit. III. 26. p. 272. sqq. *πρότιμος.* At bene vulgatam lectionem tuentur Kuehnius et Meric. Casaubonus.
ff) *ἀπολαῦσαι τύφου.* Wyttenbach. ad Plutarchi Morall. p. 943. ed. Oxon. T. II. p. 233. ed. Lips. coni. *ἀπολαῦσαι τὸν τύφον.*
g) *περιέχοντα.* Edit. Froben. *ἔχοντα.*
h) *ἀγκίστρῳ.* Edit. Froben. *ἀγκίστρῃ.*
i) *καὶ τοῦτο εἰς αὐτόν.* Edit. Froben. *καὶ εἰς τοῦτον.*

riens mihi omnia reliquit: ego libros ipsius exurens cunctosque conscindens Athenas concessi ibique philosophatus sum.

Huius me esse patris, generis me glorior huius.

Ista habui quae de me dicerem. Desinant igitur Persaeus ac Philonides ea historiae tradere, me autem ex me ipso intuere. Et erat sane Bion alias versatili ingenio et sophista callidus, circaque philosophiam se exercere volentibus plurimam occasionem praebuerat. In quibusdam vero et suavis, fastuque facile capi poterat. Complura item reliquit commentaria, sed et sententias utiles et graves; ut illud, quum sibi probro daretur quod adolescentem non sibi vindicasset, Non enim, inquit, fieri potest, ut mollis caseus hamo attrahatur. Interrogatus aliquando quisnam anxietate maiore detineretur, Ille, inquit, qui se maxime cupit esse felicem et quietum. Rogatus an ducenda esset uxor — refertur enim et ad hunc istud — Si quidem, ait, turpem duxeris, poenam habebis; sin autem formosam, communis erit. Senectutem

ἔδοξέ μοι διαθέσθαι, ἵν' εἴ τι γένοιτο ἄλλοῖον, μήτε σὲ ἠδικηκὼς ἀπίῃ, τὸν εἰς ἐμὲ ἐκτενῶς a) οὕτω πεφιλοτιμημένον. ἀξιοπιστότατος δ' αἰεὶ τῶν ἐνθάδε σύ μοι τηρῶν αὐτὰς διά τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς οἰκειότητα. πειρῶ οὖν μεμνημένος διότι σοι πίστιν τὴν ἀναγκαιοτάτην παρακατατίθεμαι aa), δίκαιος ἡμῖν εἶναι, ὅπως ὅσον ἐπὶ σοὶ τὰ κατ' ἐμὲ εὐσχημόνως ᾖ μοι διῳκημένα. κεῖνται δὲ Ἀθήνησιν αὗται παρά τισι b) τῶν γνωρίμων καὶ ἐν Ἐρετρίᾳ παρ' Ἀμφικρίτῳ.

XX. Ἐτελεύτησε δέ, ὥς φησιν Ἕρμιππος, ἄκρατον ἐμφορηθεὶς πολὺν καὶ παρακάψας, ἤδη γεγονὼς ἔτος πέμπτον καὶ ἑβδο-
45. μηκοστόν, ἀποδεχθεὶς παρ' Ἀθηναίων ὡς οὐδείς. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν·

Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς c)
ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἐών;
οἰκτείρω σ' οὐ τόσσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας
ὕβρισας οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

XXI. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἀρχαίας

a) ἐκτενῶς. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 311.
aa) παρακατατίθεμαι. Edit. Froben. παρακατίθεμαι.
b) τισι. Edit. Froben. τινι.
c) Ἀρκεσίλαε — ἀφειδῶς. Toupius Emendatt. in Suidam T. I. p. 198. ed. Oxon. coni. Ἀρκεσίλαε, τίη μοι τόσσον ἄκρητον ἀφειδῶς. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 104. Ἀρκεσίλαε, τί μὴν τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς.

mentum conficere placuit, ut si quid contingat inopinatum, sine tua iniuria proficiscar ex vita, qui unus ex omnibus maxima me munificentia prosequutus es. Fidissimus autem omnium qui hic sunt quum mihi semper fueris, diligenter ea servare stude tum propter aetatem tum propter necessitudinem nostram. Cura igitur, memor quantum tuae fidei committam, ut in nos iustus sis; ut quantum in te est rebus meis recte videar consuluisse. Posita sunt autem ista Athenis apud quendam ex amicis et Eretriae penes Amphicritum.

Obiit, ut Hermippus ait, quum merum immodice hausisset ac delirasset, septuagesimo et quinto aetatis anno, acceptus ab Atheniensibus ut nemo alius. Est etiam nostrum in hunc hocce:

Arcesilae, meri quid tantum prodigus hauris,
Extra sis mentem lapsus ut ipse tuam?
Nec tua me tantum mors afficit, at mihi Musas
Immodica laesas sorbitione dolet.

Fuerunt et tres alii Aricesilai: primus poeta priscae co-

κωμῳδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαλματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτί·

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, διηκόσιαι δ' ἄρ' d) ὁ μισθὸς
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος e).
ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
ἄξιος Ἀρκεσίλας f) υἱὸς Ἀριστοδίκου.

ὁ δὲ προειρημένος φιλόσοφος, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἤκμαζε περὶ τὴν εἰκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα.

d) δ' ἄρ'. Legebatur γάρ. Correxit Menagius in obss. recepitque Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 75.
e) τῶν ἐπίσημα τράγος. Legebatur τῶν ἐπίσημ' Ἄρατος. Menagius coni. τῶν ἐπίσημα Πάρος. Emendavit Heynius apud Iacobsium l. l.
f) Ἀρκεσίλας. Edit. Froben. ἀρκεσίλαος.

moediae, secundus elegiae, tertius sculptor: in quem et Simonides hoc scripsit epigramma:

Bis centum Pariis simulacrum insigne Dianae
Hoc drachmis constat, quis datus hircus erat.
Doctus at absolvit caelo manibusque Minervae
Arcesilas sculptor, natus Aristodici.

Praedictus autem philosophus, ut ait Apollodorus in Chronicis, floruit circa centesimam et vicesimam Olympiadem.

CAPUT VII.

B I Ω N.

I. 46. Βίων τὸ μὲν γένος ἦν Βορυσθενίτης, ὧν τινων δὲ γονέων καὶ ἀφ' οἵων πραγμάτων ἤξεν ἐπὶ φιλοσοφίαν a), αὐτὸς Ἀντιγόνῳ διασαφεῖ. ἐρομένου γὰρ αὐτὸν

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες b);

αἰσθόμενος ὅτι προδιαβέβληται, φησὶ πρὸς αὐτόν· „Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος — διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον — γένος Βορυσθενίτης, ἔχων οὐ πρόσωπον ἀλλὰ συγγραφὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῆς τοῦ δεσπότου πικρίας σύμβολον· μήτηρ δὲ οἵαν ὁ τοιοῦτος ἂν γήμαι, ἀπ' οἰκήματος. ἔπειτα ὁ πατὴρ παρατελωνησάμενός τι πανοίκιος ἐπράθη μεθ' ἡμῶν. καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὔχαριν· ὃς καὶ c) ἀποθνήσκων κατέ-

a) ἤξεν ἐπὶ φιλοσοφίαν. Edit. Froben. ἤξεν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ.
b) Τίς — τοκῆες. Versus est Homeri Odyss. K. 325.
c) καί. Edit. Frohen. omittit.

B I O N.

Bion genere quidem Borysthenites fuit. Quibus vero sit ortus parentibus et quibus ex rebus ad philosophiam se contulerit, ipse Antigono aperuit. Quum enim ille sciscitaretur,

Fare tuum nomen, patriam, genus atque parentes,

sentiens se vituperatum esse apud regem, ad illum ait: *Pater quidem meus libertus fuit, cubito se tergens — significabat autem illum salsamentorum mercatorem — Borysthenites genere, non habens faciem, sed in facie scripturam acerbissimi domini: mater autem ex lupanari, nimirum quam huiusmodi ducere potuit. Deinde pater nescio quid in rem publicanorum committens cum tota domo venundatus est: me adolescentulum haud ingratum orator quidam emit. Is mo-*

λιπέ μοι πάντα· κἀγὼ κατακαύσας αὐτοῦ τὰ συγγράμματα 47. καὶ πάντα συχεύσας Ἀθήναζε ἦλθον καὶ ἐφιλοσόφησα.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι d).
ταῦτά ἐστι τὰ κατ' ἐμέ. ὥςτε παυσάσθωσαν Περσαῖός τε καὶ Φιλωνίδης e) ἱστοροῦντες αὐτά· σκόπει δέ με ἐξ ἐμαυτοῦ." Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σο- II.
φιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλο-
μένοις καθιππάζεσθαι φιλοσοφίας· ἔν τισι δὲ καὶ πάτιμος f)
καὶ ἀπολαῦσαι τύφου ff) δυνάμενος. Πλεῖστά τε καταλέλοι- III.
πεν ὑπομνήματα, ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα χρειώδη πραγμα-
τείαν περιέχοντα g). οἷον ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι
μειράκιον, „Οὐχ οἷόν τε," εἰπεῖν, „ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ h)
ἐπισπᾶσθαι." ἐρωτηθείς ποτε τίς μᾶλλον ἀγωνιᾷ, ἔφη, „ὁ 48.
τὰ μέγιστα βουλόμενος εὐημερεῖν." ἐρωτηθεὶς εἰ γήμαι — ἀνα-
φέρεται γὰρ καὶ τοῦτο εἰς αὐτόν i) — ἔφη, „Ἐὰν μὲν γήμῃς
αἰσχράν, ἕξεις ποινήν· ἂν δὲ καλήν, ἕξεις κοινήν." τὸ γῆρας

d) *Ταύτης — εἶναι.* Versus est Homeri Iliad. Z. 211.
e) *Φιλωνίδης.* Edit. Froben. *φιλωνίδης.*
f) *πότιμος.* Menagius coni. *φιλότιμος.* Triller. Obss. Crit. III. 26. p. 272. sqq. *πρότιμος.* At bene vulgatam lectionem tuentur Kuehnius et Meric. Casaubonus.
ff) *ἀπολαῦσαι τύφου.* Wyttenbach. ad Plutarchi Morall. p. 943. ed. Oxon. T. II. p. 233. ed. Lips. coni. *ἀπολαῦσαι τὸν τύφον.*
g) *περιέχοντα.* Edit. Froben. *ἔχοντα.*
h) *ἀγκίστρῳ.* Edit. Froben. *ἀγκίστρῃ.*
i) *καὶ τοῦτο εἰς αὐτόν.* Edit. Froben. *καὶ εἰς τοῦτον.*

riens mihi omnia reliquit: ego libros ipsius exurens cunctosque conscindens Athenas concessi ibique philosophatus sum.

Huius me esse patris, generis me glorior huius.

Ista habui quae de me dicerem. Desinant igitur Persaeus ac Philonides ea historiae tradere, me autem ex me ipso intuere. Et erat sane Bion alias versatili ingenio et sophista callidus, circaque philosophiam se exercere volentibus plurimam occasionem praebuerat. In quibusdam vero et suavis, fastuque facile capi poterat. Complura item reliquit commentaria, sed et sententias utiles et graves; ut illud, quum sibi probro daretur quod adolescentem non sibi vindicasset, Non enim, inquit, fieri potest, ut mollis caseus hamo attrahatur. Interrogatus aliquando quisnam anxietate maiore detineretur, Ille, inquit, qui se maxime cupit esse felicem et quietum. Rogatus an ducenda esset uxor — refertur enim et ad hunc istud — Si quidem, ait, turpem duxeris, poenam habebis; sin autem formosam, communis erit. Senectutem

ἔλεγεν ὅρμον εἶναι τῶν κακῶν· εἰς αὐτὸ γοῦν πάντα καταφεύγειν. τὴν δόξαν ἐτῶν μητέρα εἶναι· τὸ κάλλος ἀλλότριον ἀγαθόν· τὸν πλοῦτον νεῦρα πραγμάτων. πρὸς τὸν τὰ χωρία κατεδηδοκότα, „Τὸν μὲν Ἀμφιάραον,“ ἔφη, „ἡ γῆ κατέπιε, σὺ δὲ τὴν γῆν.“ μέγα κακὸν τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν κακόν. κατεγίνωσκε δὲ καὶ τῶν τοὺς ἀνθρώπους κατακαόντων μὲν ὡς ἀναισθήτους, παρακαλούντων k) δὲ ὡς αἰσθανομένους.
49. ἔλεγε δὲ συνεχῶς ὅτι αἱρετώτερόν ἐστι τὴν ὥραν l) ἄλλῳ χαρίζεσθαι ἢ ἀλλοτρίας ἀποδρέπεσθαι· καὶ γὰρ εἰς σῶμα βλάπτεσθαι καὶ εἰς ψυχὴν m). διέβαλε δὲ καὶ τὸν Σωκράτην, λέγων ὡς εἰ μὲν εἶχεν Ἀλκιβιάδου χρείαν καὶ ἀπείχετο, μάταιος ἦν· εἰ δὲ μὴ εἶχεν, οὐδὲν ἐποίει παράδοξον. εὔκολον ἔφασκε τὴν εἰς ᾅδου ὁδόν· καταμύοντας γοῦν ἄπιέναι. τὸν Ἀλκιβιάδην μεμφόμενος ἔλεγεν ὡς νέος μὲν ὢν τοὺς ἄνδρας ἀπάγοι τῶν γυναικῶν, νεανίσκος δὲ γενόμενος τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν. ἐν Ῥόδῳ τὰ ῥητορικὰ διασκούντων Ἀθηναίων τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε· πρὸς οὖν τὸν αἰτιασάμε-
50. νον n) ἔφη, „Πυροὺς ἐκόμισα καὶ κριθὰς πωλῶ.“ ἔλεγε τοὺς

k) παρακαλούντων. Legebatur παρακαόντων. Emendavit Menagius in obss.
l) τὴν ὥραν. Edit. Froben. τὴν *.
m) καὶ εἰς ψυχήν. Edit. Froben. καὶ omittit. Rossius l. l. §. XXVII. p. 81. coni. ἢ εἰς ψυχήν.
n) αἰτιασάμενον. Edit. Froben. αἰτιώμενον.

malorum omnium portum asserebat, siquidem ad ipsam cuncta confugerent. Gloriam annorum esse matrem, pulchritudinem alienum bonum, divitias nervos rerum. Ad eum qui agros suos devoraverat, Terra, inquit, Amphiaraum absorbuit, sed tu terram. Magnum aiebat malum esse, ferre non posse malum. Arguebat eos qui homines tanquam sensu carentes comburerent, invocarent autem tanquam sentientes. Dicebat autem semper optabilius esse speciem alteri largiri suam, quam alienam petulanter ambire: corpore quippe atque animo laedi qui id fecisset. Sed et Socratem calumniabatur dicens, Nam si quidem Alcibiade uti potuit et abstinuit, inanis fuit; sin vero non habuit, nihil magnum fecit. Facilem esse dicebat ad infernum viam: clausis enim oculis illuc iri. Alcibiadem culpans dicebat illum, dum esset adolescens, viros ab uxoribus, iuvenem vero uxores a viris abduxisse. Rhodi Atheniensibus in oratoria se exercentibus philosophiam ipse docebat. Causante quodam cur ita faceret, Frumenta, inquit, attuli et hordeum vendo. Di-

ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι εἰ διοκλήροις καὶ μὴ τετρημένοις o) ἀγγείοις ὑδροφόρουν. πρὸς τὸν ἀδολέσχην λιπαροῦντά συλλαβέσθαι αὐτῷ, „Τὸ ἱκανόν σοι ποιήσω," φησίν, „ἐὰν παρακλήτους πέμψῃς καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς." πλέων μετὰ πονηρῶν λῃσταῖς περιέπεσε· τῶν δέ, „Ἀπολώλαμεν," λεγόντων, „ἐὰν γνωσθῶμεν," „Ἐγὼ δὲ p)," φησίν, „ἐὰν μὴ γνωσθῶμεν." τὴν δὲ q) δίψησιν ἔλεγε προκοπῆς ἐγκοπήν. πρὸς τὸν πλούσιον r) μικρολόγον, „Οὐχ οὗτός," ἔφη, „τὴν οὐσίαν κέκτηται, ἀλλ' ἡ οὐσία τοῦτον." ἔλεγε τοὺς μικρολόγους τῶν μὲν ὑπαρχόντων ὡς ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι, ὡς δὲ ἐξ ἀλλοτρίων μηδὲν ὠφελεῖσθαι. τῇ μὲν ἀνδρείᾳ νέους ὄντας ἔφη χρῆσθαι, τῇ δὲ φρονήσει γηράσκοντας ἀκμάζειν s). τοσοῦτον διαφέρειν 51.
τὴν φρόνησιν τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ὅσον τὴν ὅρασιν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. μὴ δεῖν ἔφασκεν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας, εἰς ὅ, ἔφη, πάντες εὐχόμεθα ἐλθεῖν. πρὸς τὸν βάσκανον ἐσκυθρωπακότα, „Οὐκ οἶδα," ἔφη, „πότερόν σοι κακὸν γέγονεν

o) τετρημένοις. Edit. Froben. τετριμένοις.
p) δέ. Edit. Froben. omittit.
q) δέ. Edit. Froben. omittit.
r) τὸν πλούσιον. Edit. Froben. omittit articulum.
s) τῇ μὲν ἀνδρείᾳ — ἀκμάζειν. Egregie Wyttenbachius ad Plutarchi Morall. p. 101. ed. Oxon. T. I. p. 60. ed. Lips. „Huic dicto acumen suum ut constet, χρῆσθαι mutandum in γηράσκειν, aut simili mutatione succurrendum: *fortitudine iuvenes senescere, prudentia senes vigere.*" Ὄντας edit. Froben. omittit.

cebat eos qui essent apud inferos magis profecto cruciatum iri, si integris quam si perforatis vasis aquam ferrent. Oranti illum verboso quodam ut sibi opem ferret, Satis, inquit, tibi faciam, si internuntios ad me miseris, ipse vero non veneris. Navigans cum perditis hominibus in latrones incidit: dicentibus illis, Peribimus si agnoscamur, At ego, inquit, nisi agnoscamur. Elationem esse asserebat profectus impedimentum. Ad divitem avarum, Non, inquit, hic rem possidet, sed ab ea ipse possidetur. Sordidos aiebat opum ut suarum habere curam, verum ex eis ut ex alienis nihil capere utilitatis. Fortitudine dicebat iuvenes uti, at senes prudentia valere. Tantum vero prudentiam a virtutibus caeteris differre asserebat, quantum visum ab aliis sensibus. Dicebat non esse exprobrandam senectutem, ad quam omnes pervenire cupimus. Invido cuidam subtristi, Nescio, inquit, utrum tibi malum, an alteri bonum contigerit. Igno-

ἢ ἄλλῳ ἀγαθόν." τὴν δυσγένειαν t) πονηρὸν ἔλεγεν εἶναι σύνοικον τῇ παρρησίᾳ·

Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύστομός τις ᾖ u).

τοὺς φίλους ὁπωσοῦν ἂν δύνασθαι συντηρεῖν, ἵνα μὴ δοκοίημεν x) πονηροῖς κεχρῆσθαι ἢ χρηστοὺς παρητῆσθαι y). Οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν παρητεῖτο z) τὰ Ἀκαδημαϊκά, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε Κράτητος· εἶτ' ἀνείλετο τὴν κυνικὴν ἀγωγήν, λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν. καὶ τί γὰρ ἄλλο μετεσκεύασεν αὐτὸν πρὸς ἀπάθειαν; ἔπειτα a) ἐπὶ τὰ Θεοδώρεια μετῆλθε διακούσας Θεοδώρου τοῦ ἀθέου κατὰ πᾶν εἶδος λόγων σοφιστεύοντος· μεθ' ὃν Θεοφράστου ἐπήκουσε τοῦ περιπατητικοῦ. Ἦν δὲ καὶ θεατρικὸς καὶ πολὺς ἐν τῷ γελοίῳ διαφορῆσαι, φορτικοῖς ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος. διὰ δὴ οὖν τὸ παντὶ εἴδει λόγου κεκρᾶσθαί φασι λέγειν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἐρατοσθένην, ὡς πρῶτος Βίωνα τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν. εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι· οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα·

t) τὴν δυσγένειαν. Legebatur τὴν δυσαίβειαν. Emendavit Menagius in obss.

u) Δουλοῖ — τις ᾖ. Versus est Euripidis Hippolyt. 424. ed. Valcken. ubi legitur θρασύσπλαγχνος.

x) δοκοίημεν. Edit. Froben. δοκείημεν.

y) παρητῆσθαι. Edit. Froben. παρητεῖσθαι.

z) παρητεῖτο. Lennepius ad Phalaridis Epistt. p. 83. b. coni. ἐπαγηρεῖτο.

a) ἔπειτα. Edit. Froben. omittit.

bilitatem pessimum esse dicebat loquendi libertati contubernalem: namque

Virum domabit quamlibet ferox sit is.

Amicos qualescunque sint oportere servari, ne videamur vel malis uti vel devitare bonos. Is in principio Academiae instituta aspernabatur, quo tempore Cratetis auditor erat: deinde Cynicum elegit institutum, sumpto pallio et pera. Nam quid illum aliud ad eam animi constantiam traduxit? Denique vero se ad Theodoria transtulit, Theodori impii auditorium frequentans, qui omni orationis genere uti solebat in dicendo. Post hunc vero Theophrastum Peripateticum audivit. Erat autem et spectaculorum studiosus et multus in distrahendo per ridiculum, invidiosis rerum nominibus utens. Quoniam vero orationem suam omni dicendi genere temperaverat, aiunt Eratosthenem dixisse primum omnium Bionem philosophiam vario orationis flore vestivisse. Erat illi item et faciendis parodiis ingenium praecipue accommodatum. Eius sunt illa quoque:

Ὦ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενές, ὀλβιότυφε b);
τῆς ὑπάτης ἔριδος πάντων ἐμπειρότατ' ἀνδρῶν c).

καὶ ὅλως καὶ μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν διέπαιζεν. Ἦν δὲ πο- VII. 53. VIII.
λυτελής· καὶ διὰ τοῦτο πόλιν ἐκ πόλεως ἤμειβεν, ἐνίοτε καὶ
φαντασίαν ἐπιτεχνώμενος. ἐν γοῦν Ῥόδῳ τοὺς ναύτας ἔπεισε
σχολαστικὰς ἐσθῆτας ἀναλαβεῖν καὶ ἀκολουθῆσαι αὐτῷ· σὺν
οἷς εἰςβάλλων εἰς τὸ γυμνάσιον περίβλεπτος ἦν. Εἰώθει τε IX.
νεανίσκων τινῶν υἱοθεσίας ποιεῖσθαι καὶ εἰς τὸ ἀποχρῆσθαι
αὐτοῖς ἔς τε τὰς ἡδονὰς καὶ ὥςτε φυλάττεσθαι ὑπ' εὐνοίας
αὐτῶν d)· ἀλλὰ καὶ φίλαυτος ἦν ἰσχυρῶς καὶ πολὺς ἐγκείμε-
νος τῷ Κοινὰ τὰ φίλων. παρ' ὃ e) καὶ οὐδεὶς μαθητὴς αὐτοῦ
ἐπιγράφεται, τοσούτων αὐτῷ σχολασάντων· καίτοι τινὰς εἰς
ἀναισχυντίας προῆγεν. ὁ γοῦν Βητίων f) εἷς τῶν συνήθων 54.
αὐτῷ πρὸς Μενέδημόν ποτε λέγεται εἰπεῖν, „Ἐγώ τοι, ὦ
Μενέδημε, νύκτωρ συνδέομαι g) Βίωνι καὶ οὐδὲν ἄτοπον δοκῶ
γε πεπονθέναι." πολλὰ δὲ καὶ ἀθεώτερον προςεφέρετο τοῖς
ὁμιλοῦσι, τοῦτο Θεοδώρειον ἀπολαύσας. Καὶ ὕστερόν ποτε X.

b) Ὦ πέπον — ὀλβιότυφε. Cf. Homer. Iliad. Γ. v. 182.
c) τῆς ὑπάτης — ἀνδρῶν. Cf. Homer. Iliad. Α. v. 146.
d) ὑπ' εὐνοίας αὐτῶν. Edit. Froben. εὐνοίας ὑπ' αὐτῶν.
e) παρ' ὅ. Edit. Froben. παρό.
f) Βητίων. Cod. Florent. Βιττίων.
g) συνδέομαι. Edit. Froben. συνδέωμαι. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 220. sq.

O tener Archyta nitidoque beatule fastu,
Litibus et cantu superas dicacibus omnes.

Sed omnino et musicam et geometriam pro ludo habuit. Apparatus quoque magnifici ac pretiosi erat studiosus atque ideo ex urbe in urbem saepe migrabat. Interdum et praestigium aliquod arte moliebatur. Nam Rhodi nautis persuasit ut sumptis discipulorum vestibus se sequerentur, cumque his ingressus gymnasium conspicuus fuit. Consuevit et adolescentes sibi adoptare, ut eis et ad voluptatem abuteretur et ab eorum benevolentia protegeretur. Sed et sui vehementer amans fuit, semperque illi in ore erat, Amicorum cuncta communia. Ideirco et nemo illius discipulus inscribitur, quum tot habuerit sui auditores. Quosdam vero ad impudentiam provexit. Unde et Betio quidam ex familiaribus ipsius aliquando ad Menedemum dixisse fertur, Equidem, o Menedeme, noctu Bioni coniungor, nihilque indignum mihi passus videor. Multa etiam scelestius congredientibus colloquebatur. Haec autem ex impii Theodori disciplina

δηρίτης z), Ἀτθίδι γεγραφὼς καὶ Ἰάδι. οὗτος πρῶτος εἶπεν εἶναί τινας οἰκήσεις ἔνθα γίνεσθαι ἓξ μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἓξ τὴν ἡμέραν. πέμπτος Σολεύς, Αἰθιοπικὰ γεγραφώς· ἕκτος ῥητορικός, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα· ἕβδομος μελικὸς a) ποιητής· ὄγδοος Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός, οὗ μέμνηται καὶ Πολέμων· ἔνατος ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων· δέκατος ἀγαλματοποιὸς Κλαζομένιος ἢ Χῖος, οὗ μέμνηται καὶ Ἱππῶναξ b).

z) Ἀβδηρίτης. Edit. Frohen. αὐδηρίτης.
a) μελικός. Menagius coni. βουκολικός.
b) Ἱππῶναξ. Scribebatur Ἱππώναξ.

derites, qui Attice scripsit et Ionice. Hic primus esse dixit regiones quasdam, ubi esset sex mensium nox et totidem dies; quintus Solensis, qui conscripsit Aethiopica; sextus rhetoricus, cuius feruntur libri novem Musarum nomine inscripti; septimus lyricus poeta; octavus Milesius sculptor, cuius et Polemo meminit; nonus poeta tragicus ex his qui Tarsici dicuntur; decimus sculptor Clazomenius sive Chius, cuius et Hipponax meminit.

CAPUT VIII.

ΛΑΚΥΔΗΣ.

Λακύδης Ἀλεξάνδρου Κυρηναῖος. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς νέας I. 59.
Ἀκαδημίας κατάρξας καὶ α) Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος, ἀνὴρ
σεμνότατος καὶ οὐκ ὀλίγους ἐσχηκὼς ζηλωτάς· φιλόπονός τε II.
ἐκ νέου καὶ πένης μέν, εὔχαρις δ' ἄλλως καὶ εὐόμιλος. Τοῦ- III.
τόν φασι καὶ περὶ οἰκονομίαν γλυκύτατα b) ἐσχηκέναι· ἐπει-
δὰν γάρ τις c) προέλοι τοῦ ταμείου, σφραγισάμενος πάλιν εἴσω
τὸν δακτύλιον διὰ τῆς ὀπῆς ἐρρίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ
περιαιρεθείη καί τι βασιαχθείη τῶν ἀποκειμένων. μαθόντα
δὴ τοῦτο τὰ θεραπόντια ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβά-
στασεν· ἔπειτα τὸν δακτύλιον τὸν αὐτὸν τρόπον d) διὰ τῆς
ὀπῆς ἐνίει εἰς τὴν στοάν· καὶ τοῦτο ποιοῦντα οὐδεπώποτε
ἐφωράθη. Ὁ γοῦν Λακύδης ἐσχόλαζεν ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐν τῷ IV.
κατασκευασθέντι κήπῳ ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ βασιλέως, καὶ Λα- 60.

a) καί. Edit. Froben. omittit.
b) γλυκύτατα. Menagius coni. γλισχρότατα.
c) τι. Edit. Froben. τοι.
d) τὸν αὐτὸν τρόπον. Edit. Froben. omittit. Recepi ex Aldobr. et Menag. adiecto articulo.

LACYDES.

Lacydes Alexandri filius Cyrenaeus novae Academiae princeps Arcesilaique successor fuit, vir eximiae severitatis, qui instituti sui non paucos habuerit aemulos. Fuit ab adolescentia summe studiosus et pauper quidem, sed gratus admodum atque in sermone iucundus. Aiunt eum et circa rei familiaris curam iucundissimum fuisse. Quum ex penu promere quicquam voluisset, obsignato ostio rursus anulum per foramen intro iaculabatur, ut nihil inde ex reconditis rebus tolleretur. Id quum animadvertissent famuli, resignabant quae signata erant, et quae voluissent inde tollebant ac deinde anulum in porticum per rimam immittebant: idque quum saepe facerent, nunquam deprehendi potuerunt. Lacydes igitur in Academia scholas habebat in horto, quem At-

κύδειον ἀπ' αὐτοῦ προσηγορεύετο. καὶ μόνος τῶν ἀπ' αἰῶνος ζῶν παρέδωκε τὴν σχολὴν Τηλεκλεῖ καὶ Εὐάνδρῳ τοῖς Φωκεῦσι· παρὰ δὲ Εὐάνδρου διεδέξατο Ἡγησῖνους Περγαμηνός,
V. ἀφ' οὗ Καρνεάδης. Χάριεν δ' εἰς τὸν Λακύδην ἀναφέρεται· Ἀττάλου γὰρ αὐτὸν μεταπεμπομένου φασὶν εἰπεῖν τὰς εἰκόνας πόρρωθεν δεῖν θεωρεῖσθαι. ὀψὲ δὲ αὐτῷ γεωμετροῦντι
VI. λέγει τις, „Εἶτα νῦν καιρός;“ „Εἶτα μηδὲ νῦν e).“ Ἐτελεύ-
61. τησε δὲ σχολαρχεῖν ἀρξάμενος τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς τετάρτης καὶ τριακοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς σχολῆς ἀφηγησάμενος ἓξ πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτη· ἡ τελευτὴ δὲ αὐτῷ παράλυσις ἐκ πολυποσίας. καὶ αὐτῷ προσεπαίξαμεν f) ἡμεῖς οὕτωσί·

Καὶ σέο, Λακύδη, φάτιν ἔκλυον ὡς ἄρα καὶ σὺ g)
Βάκχου h) ἑλὼν Ἄϊδην ποσσὶν ἔσυρες ἄκροις·
ἦ σαφὲς ἦν, Διόνυσος ὅτ' ἂν i) πολὺς ἐς δέμας ἔλθῃ
λῦσε μέλη k), διὸ δὴ μήτι Λυαῖος l) ἔφυ;

e) „Εἶτα νῦν — μηδὲ νῦν.“ Casaubonus coni. „Εἶτα νῦν καιρός;“ ὁ δέ, „Εἶτα μηδὲ νῦν.“
f) προσεπαίξαμεν. Edit. Froben. προσεπέξαμεν.
g) ὡς ἄρα καὶ σύ. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 105. coni. ὡς ἄρ' ἄδην aut ὡς ἄρ' ἄγαν σύ.
h) Βάκχου. Scribebatur Βάκχον. Genitivum dedi de coniectura Iacobsii.
i) ὅτ' ἂν — ἔλθῃ. Scribebatur ὅταν — ἔλθοι. Correxi cum Iacobsio.
k) λῦσε μέλη. Menagius malebat λυσιμελής.
l) μήτι Λυαῖος. Menag. μητιλυαῖος.

talus rex fieri curaverat, Lacydiumque ab ipso appellatus est, solusque ex omni memoria vivens Phocensibus Telecli et Euandro scholam tradidit. Porro Euandro successit Hegesinus Pergamenus, a quo Carneades. Lepidum vero illud ad Lacydem refertur. Attalo enim illum ad se accersente dixisse fertur, imagines procul esse intuendas. Sero autem geometriae danti operam ait quispiam, Num vero nunc tempus? At ne nunc quidem? Obiit autem quum scholam administrare coepisset, quarto anno centesimae tricesimae quartae Olympiadis, viginti sex annis in schola consumptis. Mortuus est autem ex paralysi, quam ex immodica potatione contraxerat. Et nos ita de illo cecinimus:

Fama est, Lacyde, pedibus quod traxeris atras
Exceptum Bacchum Ditis adiusque fores.
Scilicet hoc verum est, penetrat quum corpora, Bacchum
Solvere membra: ideo non satus ille fuit.

CAPUT IX.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ.

Καρνεάδης Ἐπικώμου ἢ Φιλοκώμου, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς, ὁ Κυρηναῖος. Οὗτος τὰ τῶν Στωϊκῶν βιβλία ἀναγνούς, ἐπιμελέστατα a) τὰ Χρυσίππου, ἐπιεικῶς αὐτοῖς ἀντέλεγε καὶ εὐημέρει τοσοῦτον, ὥστε ἐκεῖνο ἐπιλέγειν, „Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν ἐγώ b)." Φιλόπονος δὲ ἄνθρωπος γέγονεν εἰ καί τις ἄλλος, ἐν μὲν τοῖς φυσικοῖς ἧττον φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἠθικοῖς μᾶλλον· ὅθεν καὶ ἐκόμα καὶ ἔτρεφεν ὄνυχας ἀσχολίᾳ τῇ περὶ τοὺς λόγους. τοσοῦτον δὲ ἴσχυσεν ἐν φιλοσοφίᾳ, ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἀπολύσαντας ἐκ τῶν σχολῶν παρ' αὐτὸν ἰέναι καὶ αὐτοῦ c) ἀκούειν. Ἦν δὲ καὶ μεγαλοφωνότατος, ὥστε τὸν γυμνασίαρχον προσπέμψαι αὐτῷ μὴ οὕτω βοᾶν· τὸν δὲ εἰπεῖν, „Καὶ δὸς μέτρον φωνῆς." ὅθεν I. 62. II. III. IV. 63.

a) ἐπιμελέστατα. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund. ἐπιμελῶς.
b) „Εἰ μὴ — ἦν ἐγώ." „Senarius ex illo, ut videtur, fictus, Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν στοά." Menagius.
c) αὐτοῦ. Edit. Froben. omittit.

CARNEADES.

Carneades Epicomi sive, ut Alexander in Successionibus tradit, Philocomi filius, Cyrenaeus. Hic Stoicorum et Chrysippi libris diligentissime perlectis, eis modice reluctabatur, adeoque id verecunde faciebat, ut saepius diceret, Nisi Chrysippus fuisset, non essem ego. Fuit autem vehementer studiosus. Porro physicae minus curam habuit, ethicae se magis devovit. Quocirca et caesariem et ungues nutriebat: tanta erat in litteras intentione. Adeo autem in philosophia valuit, ut oratores quoque in ipsius scholis ad eum audiendum convenirent. Erat autem illi et vox maxima et praecipue sonora; adeo ut gymnasii princeps ad illum mitteret ac ne ita clamaret admoneret: ad quem ille, Da vocis modum, inquit. Et ille sapientissime sane congrueque respon-

εὐστόχως ἑλόντα ἀμείψασθαι· φάναι γάρ, „Μέτρον ἔχεις τοὺς
V. ἀκούοντας.“ Δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς καὶ ἐν ταῖς ζητήσεσι
δύσμαχος· τά τε δεῖπνα λοιπὸν παρητεῖτο διὰ τὰς προειρημέ-
VI. νας αἰτίας. Οὗτός ποτε Μέντορος τοῦ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος καὶ παρ' αὐτὸν d) ἐλθόντος εἰς τὴν διατριβήν, ὡς ἐπείρα αὐτοῦ τὴν παλλακὴν e) ὁ Μέντωρ, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μεταξὺ λέγων παρῴδησεν εἰς αὐτόν·

64. Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής f),
Μέντορι εἰδύμενος ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν g)·
τοῦτον σχολῆς τῆσδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω h)

καὶ ὃς ἀναστὰς ἔφη·

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα i).

VII. Δεινότερον k) δέ πως δοκεῖ περὶ τὴν τελευτὴν ἀνεστρᾶφθαι l), ὅτε συνεχὲς ἔλεγεν, „Ἡ συστήσασα φύσις καὶ διαλύσει.“ μαθὼν τε Ἀντίπατρον φάρμακον πιόντα ἀποθανεῖν, παρωρμήθη πρὸς τὸ εὐθαρσὲς τῆς ἀπαλλαγῆς καί φησι, „Δότε οὖν κἀμοί.“ τῶν δὲ εἰπόντων, „Τί;“ „Οἰνόμελι,“ εἰπεῖν. τελευτῶν-

d) *αὐτόν.* Edit. Froben. omittit.
e) *παλλακήν.* Edit. Froben. *παλακήν.*
f) *Πωλεῖται — νημερτής.* Cf. Homer. Odyss. *Δ.* v. 349.
g) *Μέντορι — αὐδήν.* Cf. Homer. Odyss. *B.* v. 401.
h) *τοῦτον — λέγω.* Cf. Sophocl. Antig. v. 208. ed. Herm.
i) *Οἱ μὲν — μάλ' ὦκα.* Versus est Homer. Iliad. *B.* 52.
k) *δεινότερον.* Kuehnius obss. in D. L. T. II. p. 523. ed. Meib. coni. *δειλότερον.*
l) *ἀνεστρᾶφθαι.* Menagius malebat *ἀπεστρᾶφθαι.*

dit: nam, Modum habes, ait, auditores. Acriter autem invehebatur atque in quaestionibus erat insuperabilis. Coenas autem ob causas praedictas declinabat. Hic aliquando quum Mentor Bithynus discipulus atque auditor pellicem suam adamaret, ut Phavorinus refert in Omnigena Historia, inter dicendum ita in illum iocatus est Mentora:

Tetricus hic quidam versatur homuncio et idem
Vanus inersque senex, par Mentori membra vocemque,
Exterminari quem schola ex nostra volo.

At ille continuo exsurgens intulit:

Hi dixere quidem, surgunt sed protinus illi.

Durius autem videtur circa finem versatus esse, quum saepius diceret, Quae constituit natura et compegit, ea et dissolvet. Quum autem didicisset Antipatrum veneno hausto defunctum, et ipse incitatus est ad audendum contra mortem, aitque suis, Date igitur et mihi. Qui quum dicerent, Quid? ait, Mulsum. Defuncto autem illo defectionem lu-

τος δ' αὐτοῦ φασιν ἔκλειψιν γενέσθαι σελήνης, συμπάθειαν, ὡς ἂν εἴποι τις, αἰνιττομένου m) τοῦ μεθ' ἥλιον καλλίστου τῶν ἄστρων. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν 65.
ἐξ ἀνθρώπων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα. Φέρονται δὲ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀριαράθην τὸν VIII.
Καππαδοκίας βασιλέα· τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ συνέγραψαν n)· αὐτὸς δὲ κατέλιπε μηδέν. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν τῷ λογαοιδικῷ o) καὶ Ἀρχεβουλείῳ p) μέτρῳ·

Τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
ἀμαθὴς γὰρ q) ὃς οὔ τι κατοιδεν ὅπως δεδοικει
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικὴν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν r) λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρός τι s) πιὼν ἀπέσβη,
„Δότε τοίνυν," ἔφησεν, „ἐμοί τι πιεῖν t)·" „Τί μέντοι; 66.
τί;" „Δότ' οἰνόμελι." σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
„Φύσις, ἡ συνέχουσά με καὶ διαλύσεται δή."

m) αἰνιττομένου. Menag. αἰνιττομένης. Masculinum recepi ex edit. Froben. et cod. Cantabr.
n) συνέγραψαν. Edit. Froben. ξυνέγραψαν.
o) λογαοιδικῷ. Menag. λογαδικῷ.
p) Ἀρχεβουλείῳ. Edit. Froben. ἀρχεβουλείῳ.
q) γάρ. Inserui cum Grotio et Menagio.
r) ἔθελεν. Scribebatur ἔθελε. Correxit Menagius in obss.
s) τι. Inserui cum Menagio.
t) ἔφησεν, ἐμοί τι πιεῖν. Legebatur ἔφησε, τὶ κἄμοὶ πιεῖν. Correxit Gaisfordius ad Hephaest. p. 290.

nae factam aiunt, ut dicas dolorem sidus significare voluisse unum post solem pulcherrimum. Refert Apollodorus in Chronicis humanis eum excessisse rebus Olympiadis centesimae sexagesimae secundae anno quarto, quum vixisset annos octoginta quinque. Feruntur eius epistolae ad Ariarathem Cappadociae regem. Reliqua ipsius conscripsere discipuli: ipse enim nihil reliquit. Est autem et in hunc nostrum epigramma logaoedico et Archebuleo metro:

Quid Carneadem vis, Musa, ut arguam?
Qui rudis adhuc non videbat cur metueret
Mortem. Unde quum phthisi olim laboraret, pessimo
Morbo, curam voluit admittere, sed audiens
Antipatrum hausto exstinctum pharmaco,
Date igitur, inquit, et mihi quod bibam. Quidnam?
Quid?
Date mulsum mihi. Porro crebro haec proferebat:
Natura quae me continet, dissolveturque illico.

εὐστόχως ἑλόντα ἁμείψασθαι· φάναι γάρ, „Μέτρον ἔχεις τοὺς
V. ἀκούοντας.“ Δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς καὶ ἐν ταῖς ζητήσεσι
δύσμαχος· τά τε δεῖπνα λοιπὸν παρητεῖτο διὰ τὰς προειρημέ-
VI. νας αἰτίας. Οὗτός ποτε Μέντορος τοῦ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος καὶ παρ' αὐτὸν d) ἐλθόντος εἰς τὴν διατριβήν, ὡς ἐπείρα αὐτοῦ τὴν παλλακὴν e) ὁ Μέντωρ, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μεταξὺ λέγων παρῴδησεν εἰς αὐτόν·

64. *Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής f),*
Μέντορι εἰδύμενος ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν g)·
τοῦτον σχολῆς τῆςδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω h)

καὶ ὃς ἀναστὰς ἔφη·

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα i).

VII. Δεινότερον k) δέ πως δοκεῖ περὶ τὴν τελευτὴν ἀνεστράφθαι l), ὅτε συνεχὲς ἔλεγεν, „Ἡ συστήσασα φύσις καὶ διαλύσει.“ μαθὼν τε Ἀντίπατρον φάρμακον πιόντα ἀποθανεῖν, παρωρμήθη πρὸς τὸ εὐθαρσὲς τῆς ἀπαλλαγῆς καί φησι, „Δότε οὖν καμοί.“ τῶν δὲ εἰπόντων, „Τί;“ „Οἰνόμελι,“ εἰπεῖν. τελευτῶν-

d) *αὐτόν.* Edit. Froben. omittit.
e) *παλλακήν.* Edit. Froben. *πελακήν.*
f) *Πωλεῖται — νημερτής.* Cf. Homer. Odyss. *Δ.* v. 349.
g) *Μέντορι — αὐδήν.* Cf. Homer. Odyss. *B.* v. 401.
h) *τοῦτον — λέγω.* Cf. Sophocl. Antig. v. 203. ed. Herm.
i) *Οἱ μὲν — μάλ' ὦκα.* Versus est Homer. Iliad. *B.* 52.
k) *δεινότερον.* Kuehnius obss. in D. L. T. II. p. 523. ed. Meib. coni. *δειλότερον.*
l) *ἀνεστράφθαι.* Menagius malebat *ἀπεστράφθαι.*

dit: nam, Modum habes, ait, auditores. Acriter autem invehebatur atque in quaestionibus erat insuperabilis. Coenas autem ob causas praedictas declinabat. Hic aliquando quum Mentor Bithynus discipulus atque auditor pellicem suam adamaret, ut Phavorinus refert in Omnigena Historia, inter dicendum ita in illum iocatus est Mentora:

Tetricus hic quidam versatur homuncio et idem
Vanus inersque senex, par Mentori membra vocemque,
Exterminari quem schola ex nostra volo.

At ille continuo exsurgens intulit:

Hi dixere quidem, surgunt sed protinus illi.

Durius autem videtur circa finem versatus esse, quum saepius diceret, Quae constituit natura et compegit, ea et dissolvet. Quum autem didicisset Antipatrum veneno hausto defunctum, et ipse incitatus est ad audendum contra mortem, aitque suis, Date igitur et mihi. Qui quum dicerent, Quid? ait, Mulsum. Defuncto autem illo defectionem lu-

τος δ' αὐτοῦ φασιν ἔκλειψιν γενέσθαι σελήνης, συμπάθειαν, ὡς ἂν εἴποι τις, αἰνιττομένου m) τοῦ μεθ' ἥλιον καλλίστου τῶν ἄστρων. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν 65.
ἐξ ἀνθρώπων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα. Φέρονται δὲ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀριαράθην τὸν VIII.
Καππαδοκίας βασιλέα· τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ συνέγραψαν n)· αὐτὸς δὲ κατέλιπε μηδέν. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν τῷ λογαοιδικῷ o) καὶ Ἀρχεβουλείῳ p) μέτρῳ·

Τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
ἀμαθὴς γὰρ q) ὃς οὔ τι κάτοιδεν ὅπως δεδοίκει
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικήν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν r) λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντιπατρός τις s) πιὼν ἀπέσβη,
„Δότε τοίνυν," ἔφησεν, „ἐμοί τι πιεῖν t)·" „Τί μέντοι; 66.
τί;" „Δότ' οἰνόμελι." σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
„Φύσις ἡ συνέχουσά με καὶ διαλύσεται δή."

m) *αἰνιττομένου.* Menag. *αἰνιττομένης.* Masculinum recepi ex edit. Froben. et cod. Cantabr.
n) *συνέγραψαν.* Edit. Froben. *ξυνέγραψαν.*
o) *λογαοιδικῷ.* Menag. *λογαδικῷ.*
p) *Ἀρχεβουλείῳ.* Edit. Froben. *ἀρκεβουλείῳ.*
q) *γάρ.* Inserui cum Grotio et Menagio.
r) *ἔθελεν.* Scribebatur *ἔθελε.* Correxit Menagius in obss.
s) *τις.* Inserui cum Menagio.
t) *ἔφησεν, ἐμοί τι πιεῖν.* Legebatur *ἔφησε, τὶ κἄμοὶ πιεῖν.* Correxit Gaisfordius ad Hephaest. p. 290.

nae factam aiunt, ut dicas dolorem sidus significare voluisse unum post solem pulcherrimum. Refert Apollodorus in Chronicis humanis eum excessisse rebus Olympiadis centesimae sexagesimae secundae anno quarto, quum vixisset annos octoginta quinque. Feruntur eius epistolae ad Ariarathem Cappadociae regem. Reliqua ipsius conscripsere discipuli: ipse enim nihil reliquit. Est autem et in hunc nostrum epigramma logaoedico et Archebuleo metro:

Quid Carneadem vis, Musa, ut arguam?
Qui rudis adhuc non videbat cur metueret
Mortem. Unde quum phthisi olim laboraret, pessimo
Morbo, curam voluit admittere, sed audiens
Antipatrum hausto exstinctum pharmaco,
Date igitur, inquit, et mihi quod bibam. Quidnam?
Quid?
Date mulsum mihi. Porro crebro haec proferebat:
Natura quae me continet, dissolveturque illico.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ.

CAPUT I.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

1. Ἀριστοτέλης Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος a) Σταγειρίτης.
1. ὁ δὲ Νικόμαχος ἦν ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καθά φησιν Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ Ἀριστοτέλους· καὶ συνεβίω Ἀμύντᾳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ ἰατροῦ
II. καὶ φίλου χρείᾳ. Οὗτος γνησιώτατος τῶν Πλάτωνος μαθητῶν, τραυλὸς τὴν φωνήν, ὡς φησι Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων· ἀλλὰ καὶ ἰσχνοσκελής, φασίν, ἦν, καὶ μικρόμματος ἐσθῆτί τε ἐπισήμῳ χρώμενος καὶ δακτυλίοις καὶ

a) Φαιστιάδος. Ita dedi cum R, Arund., Froben. et Stephan. Menag. Φέστιδος. Buhlius Φαιστίδος e Dionysio Halic. et epigrammate quod est apud Ammonium Vit. Aristotel. init. p. 43. ed. Buhl.

ARISTOTELES.

Aristoteles Nicomachi Phaestiadisque filius Stagirites fuit. Porro Nicomachus a Nicomacho Machaonis filio Aesculapiique nepote originem duxit, ut Hermippus in eo libro quem de Aristotele scripsit, tradit. Convixit autem Amyntae Macedonum regi medicinae et amicitiae gratia. Hic inter omnes Platonis discipulos maxime excelluit: lingua balbus, ut Timotheus Atheniensis in libro de vitis refert; etiam exilibus cruribus, aiunt, parvisque oculis fuit, veste insigni et anulis ac tonsura utens. Natus est autem illi et filius Ni-

κουρᾷ. Ἔσχε δὲ καὶ b) υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος c) τῆς III.
παλλακῆς, ὡς φησι Τιμόθεος. Ἀπέστη δὲ Πλάτωνος ἔτι IV.
περιόντος· ὥστε φασὶν ἐκεῖνον εἰπεῖν, „Ἀριστοτέλης ἡμᾶς
ἀπελάκτισε, καθαπερεὶ τὰ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέ-
ρα.“ φησὶ δ' Ἕρμιππος ἐν τοῖς βίοις ὅτι πρεσβεύοντος
αὐτοῦ πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ Ἀθηναίων σχολάρχης ἐγένετο
τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολῆς Ξενοκράτης· ἐλθόντα δὴ αὐτὸν καὶ
θεασάμενον ὑπ' ἄλλῳ τὴν σχολήν, ἐλέσθαι d) περίπατον τὸν
ἐν Λυκείῳ καὶ μέχρι μὲν ἀλείμματος ἀνακάμπτοντα τοῖς
μαθηταῖς συμφιλοσοφεῖν· ὅθεν περιπατητικὸν προσαγορευ-
θῆναι. οἱ δ', ὅτι ἐκ νόσου περιπατοῦντι Ἀλεξάνδρῳ συμ-
παρὼν e) διελέγετο ἄττα f). ἐπειδὴ δὲ πλείους ἐγίνοντο, ἤδη 3.
καὶ ἐκάθισεν g) εἰπών·

Αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτη δ' ἐᾶν λέγειν h).

καὶ πρὸς θέσιν συνεγύμναζε τοὺς μαθητάς, ἅμα καὶ ῥητο-
ρικῶς ἐπασκῶν. Ἔπειτα μέντοι ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν i) τὸν V.

b) *καί.* Edit. Froben. omittit. Uncis inclusit Buhlius.
c) Ἑρπυλλίδος. Scribebatur Ἑρπυλίδος. Correxit Buhlius.
d) ἐλθόντα — ἐλέσθαι. Edit. Froben. omittit.
e) συμπαρών. Casaubonus coni. συμπεριπατῶν.
f) ἄττα. Edit. Froben. ταῦτα.
g) ἐκάθισεν. Edit. Froben. ἐκάθησεν.
h) Αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτην δ' ἐᾶν λέγειν. Legebatur Ξενοκράτη. Correxit Menagius. Versus est Hermanno iudice Euripideus. Vid. Buhlius Vita Aristotel. per annos digesta p. 95. et Spaldingius ad Quintilian. Inst. Orat. III. 1, 14. T. I. p. 427. sqq.
i) Ἑρμείαν. Menagius malebat Ἑρμίαν. Sed vid. Buhlius ad h. l. p. 31. sq.

comachus ex Herpyllide concubina, ut Timotheus ait. Recessit a Platone dum adhuc viveret. Unde dixisse illum tradunt, *Aristoteles in nos calcitravit non secus atque in matrem pulli geniti.* Refert Hermippus in Vitis, quum Atheniensium legatus ad Philippum profectus esset Aristoteles, Academicae scholae praefectum fuisse Xenocratem: quum vero reversus esset scholamque sub alio vidisset, elegisse in Lyceo peripatum, illicque usque ad unctionem deambulando cum discipulis philosophari solitum, atque inde peripateticum appellatum esse. Alii idcirco sic vocatum asserunt, quod ex aegritudine convalescenti ac deambulanti Alexandro assistens quaedam disserere soleret. Ubi vero iam plures esse coeperant, sedens docebat, dicens:

Silere turpe me, et Isocratem loqui.

Ad propositam quaestionem discipulos una exercebat simul et rhetorum more eos docens. Deinde ad Hermiam eunu-

ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν, βιοὺς ἔτη ἑβδομήκοντα. ὁ δ' αὐτός φησιν αὐτὸν καὶ Πλάτωνι τριακοντούτην s) συστῆναι, διαπίπτωντ) · βεβίωκε γὰρ τρία μὲν πρὸς τοῖς ἑξήκοντα, Πλάτωνι δὲ ἑπτακαιδεκέτης u) συνέστη. ὁ δὲ ὕμνος x) ἔχει τοῦτον τὸν τρόπον·

7. Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ y),
σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς z) ἐν Ἑλλάδι a) πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μιλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν τ' ἀθάνατον b) χρυσοῦ τε κρείσσω c)
καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό d) θ' ὕπνου.

s) τριακοντούτην. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 406. sqq.
t) διαπίπτων. Edit. Froben. καὶ διαπίπτων.
u) ἑπτακαιδεκέτης. Edit. Froben. ἑπτακαίδεκα ἔτη. Menag. ἑπτακαιδεκαέτης. Correxit Casaubonus.
x) ὕμνος. Allatus est ab Athenaeo XV. p. 696. B. C. D. ex quo metra descripsi ea qualia nuper dedit Guil. Dindorfius.
y) βίῳ. Buhlius βίω ex correctione Sylburgii.
z) ζαλωτός. Ita dedi cum Buhlio. Scribebatur ζηλωτός. Neque aliter apud Athenaeum scriptum.
a) ἐν Ἑλλάδι. Buhlius delevit ἐν ex Athenaeo: Athenaeo restituit ex codice ipsoque Diogene Guil. Dindorfius.
b) καρπόν τ' ἀθάνατον. Legebatur καρπὸν εἰς ἀθάνατον. Illud ex Athenaeo restitui cum Buhlio.
c) κρείσσω. Ita dedi ex Athenaeo. Legebatur κρεῖσσον. Buhlius κρέσσω.
d) μαλακαυγήτοιο. Ita dedi cum Athenaeo. Scribebatur μαλακαυγητοῖο. Buhlius cum Kuehnio et Brunckio dedit μαλακαυχητοῖο. Vid. Io. Godofr. Presselii libellum, *Beiträge zu I. G. Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuche*, s. v. p. 63.

Hic vero, ut ait Eumelus in quinto Historiarum, aconitum bibens mortuus est septuagesimo aetatis anno. Idem vero refert ipsum Platoni trigenarium se in disciplinam dedisse, sed profecto fallitur. Namque septimo decimo aetatis anno Platonem audire coepit. Est autem hymnus huiusmodi:

Virtus laboriosa generi mortalium,
honestissimum vitae humanae incitamentum,
pro tua siquidem forma, o virgo,
vel mori beata Graeciae sors
et labores perferre duros indefessum:
talem inseris hominum animis
fructum immortalem et auro praestantiorem
et parentibus dulcissimoque somno.

σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης e) Λήδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγρεύοντες f) δύναμιν.
σοῖς δὲ g) πόθοις Ἀχιλλεὺς
Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους
ἦλθον· σᾶς δ' ἕνεκεν h) φιλίου 8.
μορφᾶς καὶ i) Ἀταρνέος k) ἔντροφος l) ἀελίου m) χήρωσεν
αὐγάς n).
τοιγὰρ o) ἀοίδιμος ἔργοις,
ἀθάνατόν p) τέ μιν αὐξήσουσι q) Μοῦσαι
Μναμοσύνας r) θύγατρες,
Διὸς ξεινίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου s).
ἔστι δ' οὖν καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν οὕτως ἔχον·

e) σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης. Ita scripsi cum Buhlio. Legebatur σοῦ δ' ἕνεκ' ἐκ Διὸς Ἡρακλέης. Σεῦ debetur Athenaeo: ἕνεχ' οὐκ Brunckio in Analectis vol. I. p. 177.
f) σὰν ἀγρεύοντες. Ita cum Menagio Buhlioque scripsi ex Athenaeo. Legebatur ἀναγορεύοντες.
g) δέ. Ita cum Buhlio scripsi ex Athenaeo. Legebatur τε.
h) ἕνεκεν. Scribebatur ἕνεκα. Ed. Froben. ἕνεκε. Correxi ex Athenaeo.
i) καί. Addidi cum Buhlio ex Athenaeo.
k) Ἀταρνέος. Scribebatur Ἀταρνέως. Correxi ex Athenaeo.
l) ἔντροφος. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Cantabr. ἔντροφον, probatum Casaubono. R ἔντροπος.
m) ἀελίου. Athenaeus ἠελίου.
n) αὐγάς. Ita cum Buhlio scripsi ex Athenaeo. Scribebatur αὐγᾶς.
o) τοιγάρ. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. R et Cantabr. ποῖ γάρ. Menag. τοὶ γάρ.
p) ἀθάνατον. Legebatur ἀθάνατοι. Correxi cum Buhlio ex Athenaeo.
q) αὐξήσουσι. Buhlius cum Brunckio αὔξουσι.
r) Μναμοσύνας. Athenaeus Μνημοσύνης.
s) βεβαίου. Athenaeus βεβαίας.

Nam ob gratiam tuam Iove natus Hercules et Ledae filii
multa perpessi sunt factis
tuum venantes decus.
Quin et tui desiderio Achilles
et Aiax Orci domus
ingressi: tuam propter amabilem
formam Atarnae quoque proles solis viduavit lumen.
Quare inclitus factis,
immortalemque eum ornabunt Musae
Mnemosynes filiae,
Iovis hospitalis decus celebrantes et firmae praemium amicitiae.

In hunc quoque est nostrum hoc epigramma:

[ὃς διὰ m) τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν εἵλετο ναίειν,
ἀντ' Ἀκαδημείας n), Βορβόρου ἐν προχοαῖς.]
ἀλλὰ καὶ Τίμων αὐτοῦ καθήψατο εἰπών·
Οὐδ' ἄρ' Ἀριστοτέλους εἰκαιοσύνης ἀλεγεινῆς.

IX. καὶ οὗτος μὲν ὁ βίος τοῦ φιλοσόφου. Ἡμεῖς δὲ καὶ διαθήκαις αὐτοῦ ἐνετύχομεν o), οὕτω πως ἐχούσαις· „Ἔσται μὲν εὖ· ἐὰν δέ τι συμβαίνῃ, τάδε διέθετο Ἀριστοτέλης· ἐπίτροπον μὲν εἶναι πάντων καὶ διὰ παντὸς p) Ἀντίπατρον· ἕως
12. δ' ἂν Νικάνωρ καταλάβῃ, ἐπιμελεῖσθαι Ἀριστομένη, Τιμάρχου, Ἱππάρχου q), Διοτέλη, Θεόφραστον, ἐὰν βούληται r) καὶ ἐνδέχηται αὐτῷ, τῶν τε παιδίων καὶ Ἑρπυλλίδος s) καὶ τῶν καταλελειμμένων. καὶ ὅταν ὥρα ᾖ τῇ παιδί, ἐκδεδόσθαι t) αὐτὴν Νικάνορι· ἐὰν δὲ τῇ παιδὶ συμβῇ τι — ὃ μὴ γένοιτο οὐδὲ ἔσται u) — πρὸ τοῦ γήμασθαι ἢ ἐπειδὰν

m) [ὃς διὰ — προχοαῖς.] Addidi cum Menagio Buhlioque ex Plutarcho de Exsilio T. II. p. 603. C. ed. Francof. et Eusebio Praep. Evang. lib. XV. p. 793. A.

n) Ἀκαδημείας. Buhlius Ἀκαδημίας.

o) ἐνετύχομεν. Menag. περιετύχομεν. Illud cum Frobenio, Stephano et Buhlio praefero ita ut non damnem alterum.

p) διὰ παντός. Scribebatur διαπαντός.

q) Ἱππάρχου. Edit. Froben. omittit. Agnoscunt praeter Menag. et Buhlium R et Ambrosius.

r) ἐὰν βούληται. Scribebatur ἐὰν βούλεται. Correxit Buhlius.

s) Ἑρπυλλίδος. Scribebatur Ἑρπυλίδος. Correxit Buhlius.

t) ἐκδεδόσθαι. Menag. ἐνδεδόσθαι. Stephan. cum codd. Palat. et Florent. ἐκδόσθαι. Ἐκδεδόσθαι praetuli cum codd. Cantabr. et Arund., Frobenio, Menagio et Buhlio.

u) ὃ μὴ γένοιτο οὐδὲ ἔσται. Apud Lobeckium ad Phrynich. p. 723. scriptum ὃ μὴ γένοιτο, μηδὲ ἔσται.

[*qui propter ventrem immodicum maluit habitare spreta Academia ad fontes Borbori.*]

Timon quoque sic illum agit:

Sed neque Aristotelis levitas miseranda loquacis.

Haec vita philosophi fuit. Caeterum nos ipsius quoque testamentum legimus in hunc ferme modum: *Bene quidem ac rite erit. Quod si quid contigerit, ita legavit Aristoteles: Curatorem quidem omnium et per omnia iussit esse Antipatrum. Quoad vero Nicanor adolescat, curatores ac tutores instituit Aristomenem, Timarchum, Hipparchum, Diotelem et Theophrastum, si voluerit aut ipsi licuerit, filiorum et Herpyllidis rerumque omnium. Quumque puella fuerit matura viro, tradi illam Nicanori: sin vero puellae quippiam contigerit, quod absit, vitaque prius quam connubio iungatur, sive etiam postquam*

γήμηται, μήπω x) παιδίων ὄντων, Νικάνωρ κύριος ἔστω καὶ περὶ τοῦ παιδίου καὶ περὶ τῶν ἄλλων διοικεῖν ἀξίως καὶ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν. ἐπιμελείσθω δὲ γ) Νικάνωρ καὶ τῆς παιδὸς καὶ τοῦ παιδὸς Νικομάχου, ὅπως ἂν ἀξιοῖ τὰ περὶ αὐτῶν, ὡς καὶ πατὴρ ὢν καὶ ἀδελφός. ἐὰν δέ τε πρότερον συμβαίνῃ Νικάνορι, ὃ μὴ γένοιτο, ἢ πρὸ τοῦ λαβεῖν τὴν παῖδα ἢ ἐπειδὰν λάβῃ z), μήπω παιδίων ὄντων, ἐὰν μέν τι a) ἐκεῖνος τάξῃ, καῦτά κύρια ἔστω· ἐὰν δὲ βούληται Θεόφραστος εἶναι 13.
μετὰ τῆς παιδός, καθάπερ πρὸς Νικάνορα· εἰ δὲ μή, τοὺς ἐπιτρόπους βουλευομένους aa) μετὰ Ἀντιπάτρου καὶ περὶ τῆς παιδὸς καὶ περὶ τοῦ παιδίου b) διοικεῖν ὅπως ἂν αὐτοῖς δοκῇ ἄριστα εἶναι. ἐπιμελεῖσθαι δὲ τοὺς ἐπιτρόπους καὶ Νικάνορα, μνησθέντας ἐμοῦ καὶ Ἑρπυλλίδος c), ὅτι σπουδαία περὶ ἐμὲ ἐγένετο, τῶν τε ἄλλων καὶ ἐὰν βούληται ἄνδρα λαμβάνειν, ὅπως μὴ ἀνάξιος ἡμῶν d) ᾖ. δοῦναι δ' αὐτῇ πρὸς τοῖς πρότερον δεδομένοις καὶ ἀργυρίου τάλαντον ἐκ τῶν καταλελειμμένων καὶ θεραπαίνας τρεῖς, ἐὰν βούληται, καὶ τὴν παιδίσκην ἣν ἔχει καὶ παῖδα τὸν Πυρραῖον· καὶ ἐὰν μέν τι 14.

x) μήπω. Edit. Froben. μήτε.
y) δή. Scribebatur δέ. Correxi cum Casaubono, Menagio Buhlioque.
z) λάβῃ. Edit. Froben. λάβοι.
a) μέν τι. Edit. Froben. μέν τοι.
aa) βουλευομένους. Edit. Froben. βουλομένους.
b) τοῦ παιδίου. Edit. Froben. τοῦ παιδός.
c) Ἑρπυλλίδος. Scribebatur Ἑρπυλίδος. Correxit Buhlius.
d) ἀνάξιος. Menag. et Buhlius ἀναξίως. Illud praebent Froben. et Stephan.

nupserit, antequam filios procreet, excesserit, Nicanor dominus esto, ut et de puero et de caeteris digne nobis ac sese disponat. Curet autem Nicanor et de puella et de puero Nicomacho, nihil ut illis desit, patris ac fratris una implens munus. Quod si Nicanori quidpiam contigerit, quod absit, sive priusquam puellam duxerit, sive postquam duxerit, nondum filiis natis, quae quidem ille instituerit, ea rata sunto. Sin autem voluerit Theophrastus cum illa esse, esto ei ius idem ac Nicanori. sin alias, curatores habito cum Antipatro consilio et de puella et de puero disponant ut eis videbitur optimum. Curam quoque habeant tutores et Nicanor, mei et Herpyllidis memores — namque erga me studiosa plurimum fuit — tum reliqua: et si virum accipere voluerit, curent ne indigne nobis locetur. Dentque illi praeter ea quae antea acceperat, de nostris bonis talentum argenti, tresque, si voluerit, famulas et ancillam quam habet, et Pyrrhaeum pue-

ρεται δ' εἰς αὐτὸν καὶ p) ἀποφθέγματα πάλιστα τοιαῦτ' ἐρωτηθεὶς τί περιγίνεται πόρδος τοῖς ψευδομένοις, „Ὅταν," ἔφη, „λέγωσιν ἀληθείαν, μὴ πιστεύεσθαι." ὀνειδιζόμενός ποτε ὅτι πονηρῷ ἀνθρώπῳ ἐλεημοσύνην ἔδωκεν q), „Οὐ τὸν τρόπον," εἶπεν, „ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον ἠλέησα." συνεχὲς φοιτᾶσθαι λέγειν πρός τε τοὺς φίλους καὶ τοὺς φοιτῶντας αὐτῷ, ἔνθα ἂν καὶ ὅπου διατρίβων ἔτυχεν, ὡς ἡ μὲν ὄρασις ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀέρος λαμβάνει τὸ φῶς, ἡ δὲ ψυχὴ ἀπὸ τῶν μαθημάτων. πολλάκις δὲ καὶ ἀποτεινόμενος τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκεν εὑρηκέναι πυροὺς r) καὶ νόμους· ἀλλὰ πυροῖς μὲν
18. χρῆσθαι, νόμοις δὲ μή. τῆς παιδείας ἔφη τὰς μὲν ῥίζας εἶναι πικράς, γλυκεῖς δὲ τοὺς καρπούς s). ἐρωτηθεὶς τί γηράσκει ταχύ, „Χάρις," ἔφη. ἐρωτηθεὶς τί ἐστιν ἐλπίς, „Ἐγρηγορότος," εἶπεν, „ἐνύπνιον." Διογένους ἰσχάδα αὐτῷ διδόντος νοήσας ὅτι, εἰ μὴ λάβοι t), χρείαν εἴη μεμελετηκώς, λαβὼν ἔφη Διογένη μετὰ τῆς χρείας καὶ τὴν ἰσχάδα ἀπολωλεκέναι.

p) Ἀποφέρεται δ' εἰς αὐτὸν καί. Edit. Froben. omittit.
q) ἔδωκεν. Edit. Froben. δέδωκεν.
r) πυροὺς. Bublius ad h. l. p. 36. „Verius fortasse legi πόους autumavit Sylburgius. Certe tritici cultura in Attica non inventa est. v. Heynii Opusce. acadd. Vol. I. p. 355."
s) γλυκεῖς δὲ τοὺς καρπούς. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. γλυκὺν δὲ τὸν καρπόν.
t) λάβοι. Legebatur λάβῃ. Correxit Bublius. Kuhnius corrigi volebat εἰ μὲν λάβῃ.

vas incidisset, sono illius excitus exsurgeret. Eius esse praeclaras istas sententias legimus. Interrogatus quidnam mendaces lucrarentur, Ut quum vera, inquit, dixerint, non illis credatur. Quum ipsi probro daretur quod flagitioso homini stipem dedisset, Non, inquit, mores miseratus sum, sed hominem. Amicis ac discipulis ista consueverat dicere ubicunque moraretur, Aspectus quidem a circumfuso aere lumen accipit, animus autem a disciplinis liberalibus. Saepenumero quum in Athenienses inveheretur, aiebat illos frumenta et leges invenisse, verum frumentis quidem uti, non autem legibus. Institutionis amaras radices, fructus autem dulces esse asserebat. Rogatus quidnam cito consenesceret, Gratia, inquit. Quid sit spes, Vigilantis, ait, somnium. Diogene caricam porrigente, cogitans quod nisi acciperet, acutam sententiam esset meditatus, sumens Diogenem ait caricam simul cum sententia perdidisse. Rursus ab eo porrectam accipiens atque puerili more in sublime

CAPUT VIII.

ΛΑΚΥΔΗΣ.

Λακύδης Ἀλεξάνδρου Κυρηναῖος. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς νέας I. 59.
Ἀκαδημίας κατάρξας καὶ a) Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος, ἀνὴρ
σεμνότατός καὶ οὐκ ὀλίγους ἐσχηκὼς ζηλωτάς· φιλόπονός τε II.
ἐκ νέου καὶ πένης μέν, εὔχαρις δ' ἄλλως καὶ εὐόμιλος. Τοῦ- III.
τόν φασι καὶ περὶ οἰκονομίαν γλυκύτατα b) ἐσχηκέναι· ἐπει-
δὰν γάρ τις c) προέλοι τοῦ ταμείου, σφραγισάμενος πάλιν εἴσω
τὸν δακτύλιον διὰ τῆς ὀπῆς ἐρρίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ
περιαιρεθείη καί τι βασιαχθείη τῶν ἀποκειμένων. μαθόντα
δὴ τοῦτο τὰ θεραπόντια ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβά-
στυζεν· ἔπειτα τὸν δακτύλιον τὸν αὐτὸν τρόπον d) διὰ τῆς
ὀπῆς ἐνίει εἰς τὴν στοάν· καὶ τοῦτο ποιοῦντα οὐδεπώποτε
ἐφωράθη. Ὁ γοῦν Λακύδης ἐσχόλαζεν ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐν τῷ IV.
κατασκευασθέντι κήπῳ ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ βασιλέως, καὶ Λα- 60.

a) καί. Edit. Froben. omittit.
b) γλυκύτατα. Menagius coni. γλισχρότατα.
c) τι. Edit. Froben. τοι.
d) τὸν αὐτὸν τρόπον. Edit. Froben. omittit. Recepi ex Aldobr. et Menag. adiecto articulo.

LACYDES.

Lacydes Alexandri filius Cyrenaeus novae Academiae princeps Arcesilaique successor fuit, vir eximiae severitatis, qui instituti sui non paucos habuerit aemulos. Fuit ab adolescentia summe studiosus et pauper quidem, sed gratus admodum atque in sermone iucundus. Aiunt eum et circa rei familiaris curam iucundissimum fuisse. Quum ex penu promere quicquam voluisset, obsignato ostio rursus anulum per foramen intro iaculabatur, ut nihil inde ex reconditis rebus tolleretur. Id quum animadvertissent famuli, resignabant quae signata erant, et quae voluissent inde tollebant ac deinde anulum in porticum per rimam immittebant: idque quum saepe facerent, nunquam deprehendi potuerunt. Lacydes igitur in Academia scholas habebat in horto, quem At-

ἔλεγε τοὺς μὲν οὕτω φείδεσθαι ὡς ἀεὶ ζησομένους, τοὺς δὲ οὕτως ἀναλίσκειν ὡς αὐτίκα τεθνηξομένους. πρὸς τὸν πυθόμενον διὰ τί τοῖς καλοῖς πολὺν χρόνον ὁμιλοῦμεν, „Τυφλοῦ," ἔφη, „τὸ ἐρώτημα." ἐρωτηθεὶς τί ποτ' αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, „Τὸ ἀνεπιτάκτως ποιεῖν ἅ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν." ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν προκόπτοιεν οἱ μαθηταί, ἔφη, „Ἐὰν τοὺς προέχοντας διώκοντες τοὺς ὑστεροῦντας μὴ ἀναμένωσι." πρὸς τὸν εἰπόντα ἀδολέσχην, ἐπειδὴ πολλὰ αὐτοῦ κατήντλησε, „Μήτι σου κατεφλυά-
21. ρησα;" „Μὰ Δί'," εἶπεν· „οὐ γάρ σοι προσεῖχον." πρὸς τὸν αἰτιασάμενον ὡς εἴη μὴ ἀγαθῷ ἔρανον δεδωκώς — φέρεται γὰρ καὶ οὕτω — „Οὐ τῷ ἀνθρώπῳ," φησίν, „ἔδωκα, ἀλλὰ τῷ ἀνθρωπίνῳ." ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τοῖς φίλοις προσφεροίμεθα, ἔφη, „Ὡς ἂν εὐξαίμεθα αὐτοὺς ἡμῖν προσφέρεσθαι." τὴν δικαιοσύνην ἔφη ἀρετὴν ψυχῆς διανεμητικὴν τοῦ κατ' ἀξίαν. κάλλιστον ἐφόδιον τῷ γήρᾳ τὴν παιδείαν ἔλεγε. φησὶ δὲ Φαβωρῖνος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων ὡς ἑκάστοτε λέγοι, „Ὦι φίλοι, οὐδεὶς φίλος b)." ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν
XII. Ἠθικῶν c) ἐστι. καὶ ταῦτα μὲν εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται. Συνέ-

b) Ὦι φίλοι, οὐδεὶς φίλος. Legebatur ὦ φίλοι, οὐδεὶς φίλος. Emendavit Casaubonus recepitque Buhlius.

c) ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν Ἠθικῶν. Edit. Froben. ἐν τῷ ἠθικῷ ἑβδόμῳ. Stephan. ἐν τῷ ζ τῶν ἠθικῶν. Menag. ἐν τῷ Ἠθικκῶν, τῶν ἑβδόμῳ.

habitans. Homines alios dicebat ita esse parcos, ac si semper victuri essent; alios tam prodigos, ac si continuo morituri. Percontanti cur honesta forma praestantibus diutius congrediamur, Caeci, inquit, huiuscemodi interrogatio est. Rogatus quid ex philosophia lucratus fuisset, Hoc, inquit, ut iniussus ea faciam quae plerique per legum metum faciant. Interrogatus quo pacto discipuli egregie proficerent, Si excellentiores, ait, prosequentes tardiores non morentur. Loquaci homini, quum illum improbe probris multis obtudisset, dicenti, Num te satis obtudi? Hercle, inquit, non tibi animum adverti. Causanti cur stipem non bono homini dedisset — nam et ita contigisse ferunt — Non, inquit, homini dedi, sed humanitati. Rogatus erga amicos quales esse debeamus, Quales, inquit, eos erga nos esse optamus. Iustitiam dicebat virtutem animi unicuique secundum dignitatem distribuentem. Eruditionem optimum esse dicebat viaticum senectutis. Refert Phavorinus in secundo Commentariorum illum crebro dicere solitum, Cui amici, amicus nemo. Id etiam legitur in libro septimo eius de moribus.

γραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἅπερ d) ἀκόλουθον ἡγησάμην ὑπογράψαι e) διὰ τὴν περὶ πάντας λύγους τἀνδρὸς ἀρετήν· Περὶ δικαιοσύνης α′ β′ γ′ δ′, περὶ ποιητῶν α′ β′ γ′, περὶ 22.
φιλοσοφίας α′ β′ γ′ f), Πολιτικοῦ α′ β′ g), περὶ ῥητορικῆς ἢ Γρύλλος α′ h), Νήρινθος α′, Σοφιστὴς α′, Μενέξενος α′, Ἐρωτικὸς α′ i), Συμπόσιον α′, περὶ πλούτου α′, Προτρεπτικὸς α′, περὶ ψυχῆς α′, περὶ εὐχῆς α′, περὶ εὐγενείας α′ k), περὶ ἡδονῆς α′, Ἀλέξανδρος ἢ ὑπὲρ ἀποίκων l) α′, περὶ βασιλείας α′, περὶ παιδείας α′ m), περὶ ἀγαθοῦ α′ β′ γ′ n), Τὰ ἐκ τῶν νόμων Πλάτωνος α′ β′ γ′, Τὰ ἐκ τῆς πολιτείας α′ β′, Οἰκονομικὸς α′, περὶ φιλίας α′, περὶ τοῦ πάσχειν ἢ πεπονθέναι α′, περὶ ἐπιστημῶν α′, περὶ ἐριστικῶν α′ β′, Λύσεις ἐριστικαὶ δ′, Διαιρέσεις σοφιστικαὶ δ′, περὶ ἐναντίων α′, περὶ εἰδῶν

d) ἅπερ. Edit. Froben. ἃ.
e) ὑπογράψαι. Edit. Froben. et Buhlius ἀπογράψαι. Stephan. et Menag. ὑπογράψαι.
f) περὶ φιλοσοφίας α′ β′ γ′. R et Vita Aristotel. apud Menagium περὶ φιλοσοφίας α′ β′ γ′ δ′.
g) Πολιτικοῦ α′ β′. R πολιτικῶν α′. Vita Aristot. ap. Menag. Πολιτικὸν α′.
h) περὶ ῥητορικῆς ἢ Γρύλλος α′. Legebatur περὶ ῥητορικῆς, Γρύλλος α′. R περὶ πολιτικῆς ἢ Γρύλλος. Vita Aristot. ap. Menag. περὶ πολιτικῆς ἢ Γρύλλος γ′. Emendavit Menagius in obss., quem secutus est Buhlius.
i) Ἐρωτικὸς α′. Casaubonus coni. Ἐρωτικῶν α′ β′.
k) περὶ εὐγενείας α′. Edit. Froben. περὶ εὐγερείας α′.
l) ἀποίκων. Vita Aristot. ap. Menag. ἀποικιῶν.
m) περὶ παιδείας α′. R et Vita Aristot. ap. Menag. περὶ παιδείας ἢ παιδευτικὸν α′.
n) περὶ ἀγαθοῦ α′ β′ γ′. R et Vita Aristot. ap. Menag. περὶ τοῦ ἀγαθοῦ α′.

Et ista quidem ad illum referuntur. Conscripsit autem complura volumina, quae recensere consentaneum existimavi propter viri praestantiam in omni orationis genere. Sunt autem de institia libri quattuor, de poetis tres, de philosophia tres, de republica duo, de rhetorica sive Gryllus unus, Nerinthus unus, Sophista unus, Menexenus unus, Amatorius unus, Convivium unus, de divitiis unus, Exhortationum unus, de anima unus, de precatione unus, de nobilitate unus, de voluptate unus, Alexander seu de colonis unus, de regno unus, de institutione unus, de bono tres, de Platonis legibus tres, de eiusdem republica duo, Oeconomicus unus, de amicitia unus, Quid sit tolerare sive tolerantia unus, de disciplinis unus, de his quae in contentionem cadunt duo, Solutiones eorum quae in contentionem veniunt

εὐστόχως ἑλόντα ἀμείψασθαι· φάναι γάρ, „Μέτρον ἔχεις τοὺς
V. ἀκούοντας.“ Δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς καὶ ἐν ταῖς ζητήσεσι
δύσμαχος· τά τε δεῖπνα λοιπὸν παρητεῖτο διὰ τὰς προειρημέ-
VI. νας αἰτίας. Οὗτός ποτε Μέντορος τοῦ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος καὶ παρ' αὐτὸν d) ἐλθόντος εἰς τὴν διατριβήν, ὡς ἐπείρα αὐτοῦ τὴν παλλακὴν e) ὁ Μέντωρ, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μεταξὺ λέγων παρῴδησεν εἰς αὐτόν·

64. Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής f),
Μέντορι εἰδόμενος ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν g)·
τοῦτον σχολῆς τῆσδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω h)

καὶ ὃς ἀναστὰς ἔφη·

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα i).

VII. Δεινότερον k) δέ πως δοκεῖ περὶ τὴν τελευτὴν ἀνεστράφθαι l), ὅτε συνεχὲς ἔλεγεν, „Ἡ συστήσασα φύσις καὶ διαλύσει.“ μαθὼν τε Ἀντίπατρον φάρμακον πιόντα ἀποθανεῖν, παρωρμήθη πρὸς τὸ εὐθαρσὲς τῆς ἀπαλλαγῆς καί φησι, „Δότε οὖν κἀμοί.“ τῶν δὲ εἰπόντων, „Τί;“ „Οἰνόμελι,“ εἰπεῖν. τελευτῶν-

d) αὐτόν. Edit. Froben. omittit.
e) παλλακήν. Edit. Froben. παιλακήν.
f) Πωλεῖται — νημερτής. Cf. Homer. Odyss. Δ. v. 349.
g) Μέντορι — αὐδήν. Cf. Homer. Odyss. B. v. 401.
h) τοῦτον — λέγω. Cf. Sophocl. Antig. v. 203. ed. Herm.
i) Οἱ μὲν — μάλ' ὦκα. Versus est Homer. Iliad. B. 52.
k) δεινότερον. Kuehnius obss. in D. L. T. II. p. 523. ed. Meib. coni. δειλότερον.
l) ἀνεστράφθαι. Menagius malebat ἀπεστράφθαι.

dit: nam, Modum habes, ait, auditores. Acriter autem invehebatur atque in quaestionibus erat insuperabilis. Coenas autem ob causas praedictas declinabat. Hic aliquando quum Mentor Bithynus discipulus atque auditor pellicem suam adamaret, ut Phavorinus refert in Omnigena Historia, inter dicendum ita in illum iocatus est Mentora:

Tetricus hic quidam versatur homuncio et idem
Vanus inersque senex, par Mentori membra vocemque,
Exterminari quem schola ex nostra volo.

At ille continuo exsurgens intulit:

Hi dixere quidem, surgunt sed protinus illi.

Durius autem videtur circa finem versatus esse, quum saepius diceret, Quae constituit natura et compegit, ea et dissolvet. Quum autem didicisset Antipatrum veneno hausto defunctum, et ipse incitatus est ad audendum contra mortem, aitque suis, Date igitur et mihi. Qui quum dicerent, Quid? ait, Mulsum. Defuncto autem illo defectionem lu-

τος δ' αὐτοῦ φασιν ἔκλειψιν γενέσθαι σελήνης, συμπάθειαν, ὡς ἂν εἴποι τις, αἰνιττομένου m) τοῦ μεθ' ἥλιον καλλίστου τῶν ἄστρων. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν 65.
ἐξ ἀνθρώπων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα. Φέρονται δὲ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀριαράθην τὸν VIII.
Καππαδοκίας βασιλέα· τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ συνέγραψαν n)· αὐτὸς δὲ κατέλιπε μηδέν. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν τῷ λογαοιδικῷ o) καὶ Ἀρχεβουλείῳ p) μέτρῳ·

Τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
ἀμαθὴς γὰρ q) ὃς οὔ τι κατοιδεν ὅπως δεδοίκει
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικὴν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν r) λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρός τι s) πιὼν ἀπέσβη,
„Δότε τοίνυν," ἔφησεν, „ἐμοί τι πιεῖν t)·" „Τί μέντοι; 66.
τί;" „Δότ' οἰνόμελι." σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
„Φύσις ἡ συνέχουσά με καὶ διαλύσεται δή."

m) *αἰνιττομένου.* Menag. *αἰνιττομένης.* Masculinum recepi ex edit. Froben. et cod. Cantabr.
n) *συνέγραψαν.* Edit. Froben. *ξυνέγραψαν.*
o) *λογαοιδικῷ.* Menag. *λογαδικῷ.*
p) *Ἀρχεβουλείῳ.* Edit. Froben. *ἀρκεβουλείῳ.*
q) *γάρ.* Inserui cum Grotio et Menagio.
r) *ἔθελεν.* Scribebatur *ἔθελε.* Correxit Menagius in obss.
s) *τι.* Inserui cum Menagio.
t) *ἔφησεν, ἐμοί τι πιεῖν.* Legebatur *ἔφησε, τὶ κἀμοὶ πιεῖν.* Correxit Gaisfordius ad Hephaest. p. 290.

nae factam aiunt, ut dicas dolorem sidus significare voluisse unum post solem pulcherrimum. Refert Apollodorus in Chronicis humanis eum excessisse rebus Olympiadis centesimae sexagesimae secundae anno quarto, quum vixisset annos octoginta quinque. Feruntur eius epistolae ad Ariarathem Cappadociae regem. Reliqua ipsius conscripsere discipuli: ipse enim nihil reliquit. Est autem et in hunc nostrum epigramma logaoedico et Archebuleo metro:

Quid Carneadem vis, Musa, ut arguam?
Qui rudis adhuc non videbat cur metueret
Mortem. Unde quum phthisi olim laboraret, pessimo
Morbo, curam voluit admittere, sed audiens
Antipatrum hausto exstinctum pharmaco,
Date igitur, inquit, et mihi quod bibam. Quidnam?
Quid?
Date mulsum mihi. Porro crebro haec proferebat:
Natura quae me continet, dissolveturque illico.

23. καὶ γενῶν α', περὶ ἰδίων α', Ὑπομνήματα ἐπιχειρηματικὰ γ' o), Προτάσεις περὶ ἀρετῆς α' β' γ' p), Ἐνστάσεις α' q), περὶ τῶν ποσαχῶς λεγομένων ἢ κατὰ πρόθεσιν r) α', περὶ παθῶν ὀργῆς α', Ἠθικῶν α' β' γ' δ' ε' s), περὶ στοιχείων α' β' γ', ὑπὲρ ἐπιστήμης α', περὶ ἀρχῆς α', Διαιρέσεις ἑπτακαίδεκα, Διαιρετικῶν α', Ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως α' β', περὶ κινήσεως α' β' t), Προτάσεις α', Προτάσεις ἐριστικαὶ δ', Συλλογισμοὶ α', προτέρων ἀναλυτικῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' u), Ἀναλυτικῶν ὑστέρων μεγάλων α' β', περὶ προβλημάτων α', Μεθοδικὰ α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η', περὶ τοῦ βελτίονος α', περὶ τῆς ἰδέας α', Ὅροι πρὸ τῶν τοπικῶν x) α' β' γ' δ' ε' ς' ζ', Συλ-

24. λογισμῶν α' β', Συλλογιστικὸν y) καὶ ὅροι α', περὶ τοῦ αἱρε-

o) Ὑπομνήματα ἐπιχειρηματικὰ γ'. Edit. Froben. ὑπομνήματα ἐπιχειρητικοῦ (codd. Cantabr. et Arund. ἐπιχειριτικοῦ), probatum Casaubono. R et Vita Aristot. ap. Menag. ὑπομνημάτων ἐπιχειρητικῶν γ'. Quod dedi debetur Menag. Buhlioque. Caeterum Buhlius auctoritate codd. Stephan. ὑπομνήματα ἐπιχειρηματικαὶ πέντε καὶ εἴκοσι, Θέσεις ἐρωτικαὶ τέτταρες, φιλικαὶ δύο praebentium coni. ὑπομνήματα, Θέσεις ἐπιχειρηματικαί, ut reliqua propositionum indolem accuratius insigniendi caussa adiecta esse putaret.

p) Προτάσεις περὶ ἀρετῆς α' β' γ'. Codd. Cantabr. et Arund. omittunt γ'.

q) Ἐνστάσεις. Legebatur ἔνστασις. Correxi cum Buhlio e Vita Aristot. ap. Menag. et Ambrosio.

r) πρόθεσιν. Menag. πρόςθεσιν. Illud praebent codd. Palat., Cantabr. et Arund. cum edit Froben. et Buhlio.

s) Ἠθικῶν α' β' γ' δ' ε'. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. omittit ε'.

t) περὶ κινήσεως α' β'. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. omittit β'.

u) προτέρων ἀναλυτικῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η'. Edit. Froben. omittit ς'. Menag. et Stephan. addunt θ'. Vid. Sam. Petitus Observatt. IV. 2.

x) πρὸ τῶν τοπικῶν. Sam. Petitus l. l. coni. πρώτων τοπικῶν.

y) Συλλογιστικόν. Casaubonus corr. Συλλογιστικῶν.

quattuor, Divisiones sophisticae quattuor, de contrariis unus, de speciebus et generibus unus, de propriis unus, Commentarii epichirematici tres, Propositiones de virtute tres, Obiectiones unus, de his quae variis modis dicuntur sive secundum propositionem unus, de perturbationibus irae unus, de moribus quinque, de elementis tres, de scientia unus, de principio unus, Divisiones decem et septem, Divisibilium unus, de interrogatione et responsione duo, de motu duo, Propositiones unus, Propositiones contentiosae quattuor, Syllogismi unus, Priorum analyticorum octo, Posteriorum analyticorum maiorum duo, de problematibus unus, de quaestionibus ad disciplinam pertinentibus octo, de meliori unus, de idea unus, Definitiones ante topica septem, Syllogismo-

τοῦ καὶ κοῦ συμβεβηκότος α', Τὰ πρὸ τῶν τόπων α', Τοπικὸν πρὸς τοὺς ὅρους α' β', Πάθη α', Διαιρετικὸν z) α', Μαθηματικὸν α', Ὁρισμοὶ τρισκαίδεκα, Ἐπιχειρημάτων α' β', περὶ ἡδονῆς α' a), Προτάσεις α', περὶ ἑκουσίου α', περὶ καλοῦ α', Θέσεις ἐπιχειρηματικαὶ b) πέντε καὶ εἴκοσι, [Θέσεις ἐρωτικαὶ τέτταρες, Θέσεις φιλικαὶ β', Θέσεις περὶ ψυχῆς α',] c) Πολιτικὰ β' d), πολιτικῆς ἀκροάσεως ὡς ἡ Θεοφράστου α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η', περὶ δικαίων α' β', Τεχνῶν συναγωγὴ α' β', Τέχνης ῥητορικῆς α' β', Τέχνη α', ἄλλη τέχνη α' β', Μεθοδικὸν α', Τέχνης τῆς Θεοδέκτου εἰσαγωγικῆς α' e), Πραγματεία f) τέχνης ποιητικῆς α' β', Ἐνθυμήματα ῥητορικά, περὶ μεγέθους α' g), Ἐνθυμημάτων διαιρέσεις α' h), περὶ λέξεως

z) *Διαιρετικόν.* Casaubonus corr. *Διαιρετικῶν.*

a) *περὶ ἡδονῆς α'.* Casaubonus corr. *περὶ ἡδονῆς α' β'.*

b) *ἐπιχειρηματικαί.* Edit. Froben. *ἐπιχειρητικαί.* Illud dedi ex Menag. cum Buhlio.

c) [*Θέσεις ἐρωτικαὶ τέτταρες — Θέσεις περὶ ψυχῆς α',*]. Buhlius ad h. l. p. 38. „Uncinis haec verba inclusi: nam videntur librarii cuiusdam errore huc apposita esse. Pertinent ad titulum libri *ὑπομνημάτων ἐπιχειρηματικῶν*, de quo supra locuti sumus [ad p. 20. v. 9.]; leguntur etiam ibi in aliis codd."

d) *Πολιτικὰ β'.* Edit. Froben. omittit.

e) *Τέχνης τῆς Θεοδέκτου εἰσαγωγῆς α'.* Menag. *συναγωγῆς.* Vita Aristot. ap. Menag. *Τέχνης τῆς Θεοδέκτου συναγωγὴ ἐν γ'.* Quod dedi praebent edit. Froben., Stephan. et Buhlius cum codd. Cantabr. et Arund.

f) *Πραγματεία.* Edit. Froben. *πραγματίας.* Menag. *πραγματεῖαι.* Correxi cum Buhlio.

g) *περὶ μεγέθους α'.* Meursius ad Apollon. Dyscol. cap. 25. coni. *περὶ μέθης α'.*

h) *Ἐνθυμημάτων διαιρέσεις α'.* Menag. *ἐνθ. αἱρέσεις α'.* Vita Aristot. ap. Menag. *Ἐνθυμημάτων καὶ αἱρέσεων.* Illud recepi cum Frobenio, Stephano et Buhlio, confirmatum codd. Cantabr. et Arund.

rum duo, Syllogisticum et definitiones unus, de optabili et accidenti unus, de iis quae ante topica sunt unus, Topicorum ad definitiones duo, Perturbationum unus, Divisibilium unus, Mathematicum unus, Definitiones tredecim, Epichirematum duo, de voluptate unus, Propositionum unus, de voluntario unus, de pulchro unus, Quaestiones epichirematicae viginti quinque, [Quaestiones amatoriae quattuor, Quaestiones de amicitia duo, Quaestiones de anima unus,] Politicorum duo, Politicae auditionis sicut Theophrasti octo, de iustis duo, Artium compendium duo, Artis rhetoricae duo, Ars unus, Alia ars duo, Methodicum unus, Artis Theodectis introductionis unus, Tractatio de arte poetica libri duo, En-

πρίτον ά b): Ἔπη ὧν ἀρχή „Ἀγνὲ θεῶν πρόσβυσθ᾽ c) ἐκατηβόλε“ Ἐλεγεῖα ὧν ἀρχή, „Καλλιτέχνου d) μητρὸς θύγατερ.“ γίνονται αἱ πᾶσαι μυριάδες στίχων τέτταρες καὶ τετταράκοντα πρὸς τοῖς πεντακισχιλίοις καὶ διακοσίοις ἑβδομήκοντα.

XIII. 28. Καὶ τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία. βούλεται δὲ ἐν αὐτοῖς τάδε· διττὸν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον, τὸν μὲν πρακτικόν, τὸν δὲ θεωρητικόν· καὶ τοῦ πρακτικοῦ τόν τε ἠθικὸν καὶ πολιτικόν, οὗ τά τε περὶ πόλεν κἀὶ τὰ περὶ οἶκον ὑπογεγράφθαι· τοῦ δὲ θεωρητικοῦ τόν τε φυσικὸν καὶ λογικόν, οὗ τὸ λογικὸν οὐχ ὁλομερῶς e), ἀλλ᾽ ὡς ὄργανον προσηκριβωμένον. καὶ τούτου διττοὺς ὑποθέμενος σκοπούς τό τε πιθανὸν καὶ ἀληθὲς διεσάφησε. δύο δὲ πρὸς ἑκάτερον δυνάμεσιν ἐχρήσατο, διαλεκτικῇ μὲν καὶ ῥητορικῇ πρὸς τὸ πιθανόν, ἀναλυτικῇ δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ πρὸς τὸ ἀληθές· οὐδὲν ὑπολειπόμενος οὔτε τῶν πρὸς εὕρεσιν, οὔτε τῶν πρὸς κρί-

29. σιν, οὔτε μὴν τῶν πρὸς χρῆσιν. πρὸς μὲν οὖν τὴν εὕρεσιν

b) πρὸς Δημόκριτον ά. Edit. Froben. omittit ά. Agnoscunt praeter Menagianam codd. RRR, Palat. et Florent. Menagius coni. Θεμίσωνα pro Δημόκριτον. V. Buhlius ad h. l. p. 40.

c) πρόσβυσθ᾽. Edit. Froben. πρόσβευθ᾽. Menag. πρόσβας θ᾽. Correxit Stephanus ex codd., probatum Casaubono, Menagio, Buhlio.

d) καλλιτέχνου. Edit. Froben. et Buhlius καλλιτέκνου. Alterum dedi e Stephan. et Menag.

e) οὐχ ὁλομερῶς. Menag. οὐχ ὡς μέρος. Illud commendant edit. Froben., Stephan. et Buhlius cum codd. Cantabr. et Arund.

ad Democritum una; Carmina quorum initium est, *Sancte deum, venerande, longe iaculans;* Elegiae quarum est initium, *Formosae matris filia.* Omnes Aristotelis libri efficiunt myriades versuum quadraginta quattuor supra quinquies mille ducentos septuaginta. Et tot quidem ab eo libri scripti sunt. Docet autem in illis haec: Duplicem esse philosophiae rationem, unam practicam, alteram theoreticam: ad practicam pertinere Ethicen et Politicen, qua in parte tum de publica, tum de familiari re agi; ad theoreticam Physicen Logicenque referri, e quibus Logica non summatim, sed velut omnium disciplinarum instrumentum diligentissime exposita est. Eius quum geminum finem subiecisset, verisimile ac verum explicuit. Ad utrumque duarum maxime rerum viribus nititur. Namque ad verisimile seu probabile oratoria et dialectica, ad verum autem analytica et philosophia usus est, nihil omnino omittens eorum quae vel ad inventionem, vel ad iudicium, vel etiam ad usum pertinerent. Enimvero ad

τά τε τοπικὰ f) καὶ μεθοδικὰ παρέδωκε προτάσεων πλῆθος, ἐξ ὧν πρὸς τὰ προβλήματα πιθανῶν ἐπιχειρημάτων οἷόν τε εὐπορεῖν· πρὸς δὲ τὴν κρίσιν τὰ ἀναλυτικὰ πράγματα καὶ ὕστερα· διὰ μὲν οὖν τῶν προτέρων τὰ λήμματα κρίνομεν, διὰ δὲ τῶν ὑστέρων ἡ συναγωγὴ ἐξεπάζεται. πρὸς δὲ τὴν χρῆσιν τά τε ἀγωνιστικὰ καὶ τὰ περὶ ἐρωτήσεως ἐριστικά τε καὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων τε καὶ συλλογισμῶν καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας τῶν μὲν κατὰ φαντασίαν ἐναργημάτων τὴν αἴσθησιν ἀπεφήνατο· λόγων δὲ ἡθικῶν, τῶν g) περὶ πόλιν καὶ περὶ οἶκον καὶ περὶ πάσους τὸν νοῦν. τέλος 30. δὲ ἓν ἐξέθετο ἀρετῆς ἐν βίῳ τελείῳ. ἔφη δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν συμπληρώμαι ἐκ τριῶν ἀγαθῶν εἶναι· τῶν περὶ ψυχήν, ἃ δὴ καὶ πρῶτα τῇ δυνάμει καλεῖ· ἐκ δευτέρων δὲ τῶν περὶ σῶμα, ὑγείας h) καὶ ἰσχύος καὶ κάλλους καὶ γῶν παραπλησίων· ἐκ τρίτων δὲ τῶν ἐκτός i), πλούτου καὶ εὐγενείας καὶ δόξης καὶ τῶν ὁμοίων. τὴν τε ἀρετὴν μὴ εἶναι αὐτάρκη πρὸς εὐδαιμονίαν· προσδεῖσθαι γὰρ τῶν τε k) περὶ

f) τοπικά. Edit. Froben. ὀπτικά.
g) τῶν. Edit. Froben. τά.
h) ὑγείας. Bublius ὑγιείας.
i) ἐκ τρίτων δὲ τῶν ἐκτός. Legebatur simpliciter τῶν δὲ ἐκτός. Altera lectio est codd. Stephani, confirmata illa ab Ambrosio.
k) τε. Edit. Froben. omittit.

inventionis adminicula topica et methodica tanquam propositionum copiam et multitudinem tradidit, ex quibus ad quaestiones probabilia argumenta elicere affatim licet. Porro ad iudicandam analytica priora et posteriora conscripsit, prioribus assumptionum iudicia permittens, posterioribus compositionis examen tradens. Caeterum ad usum pertinent ea quae sub certamen cadunt, quaeque in interrogatione versantur et contentione sophisticorum argumentorum atque syllogismis atque his similibus. Veritatis vero iudicium, eorum quidem quae secundum imaginationem sunt, sensum definivit; moralium vero, ubi de re publica ac domestica et ubi de legibus agitur, mentem. Finem autem unum exposuit virtutis usum in vita perfecta. Felicitatem ait tribus maxime bonis effici, iis nimirum quae in animo sunt, quae et priora viribus appellat; iis quae ad corpus attinent, ut sunt bona valetudo, fortitudo, pulchritudo caeteraque his similia; atque iis quae extrinsecus veniunt, divitiis, nobilitate et gloria atque in hunc modum caeteris, quibus tertium locum assignavit. Virtutem ad beatam vitam

Εὐρυμέδων ποτ' ἔμελλεν t) Ἀριστοτέλην ἀσεβείας
γράψασθαι Δηοῦς μύστιδος ὢν πρόπολος;
ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε· τοῦτ' ἀκονιτὶ
ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσεις ἀδίκους.

9 τοῦτον πρῶτον Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ λόγον φησὶ δικανικὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ συγγράψαι ἐπ' αὐτῇ ταύτῃ τῇ δίκῃ καὶ λέγειν ὡς Ἀθήνησιν

Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ u).

φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς γεννηθῆναι μὲν αὐτὸν x) τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς y) ἑνάτης καὶ ἐννενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, παραβαλεῖν δὲ Πλάτωνι καὶ διατρῖψαι παρ' αὐτῷ z) εἴκοσιν ἔτη, ἑπτακαιδεκέτηα) συστάντα b)· καὶ εἰς τε Μιτυλήνην ἐλθεῖν ἐπὶ ἄρχοντος Εὐβούλου τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Πλάτωνος δὲ τελευτήσαντος τῷ πρώτῳ ἔτει ἐπὶ Θεοφίλου, πρὸς c) Ἑρμείαν ἀπᾶραι καὶ μεῖ-

i) *Εὐρυμέδων ποτ' ἔμελλεν.* Edit. Froben. *εὐρυμέδων ποτὲ μέλεν.* Iacobsius Anthol. Gr. VII. 107. *Μέλλων Εὐρυμέδων* [ποτ'] *Ἀριστοτέλην ἀσεβείας.* Idem coni. *μέλλεν ἄρ' Εὐρυμέδων ποτ' Ἀρ. ἀσ.*

u) *Ὄγχνη — ἐπὶ σύκῳ.* Scribebatur *ὄχνη ἐπ' ὄχνῃ.* Versus est ex Homeri Odyss. *H.* vv. 120 et 121. compositus.

x) *αὐτόν.* Edit. Froben. omittit.

y) *τῆς.* Edit. Froben. omittit.

z) *παρ' αὐτῷ.* Legebatur *παρ' αὐτόν.* Correxi cum Scaligero Bublioque.

a) *ἑπτακαιδεκέτη.* Edit. Froben. *ἑπτακαιδεκάτη.*

b) *συστάντα.* Edit. Froben. *συστησάντων.*

c) *πρός.* Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. *εἰς.* Illud habet Menag. cum Stephan.

Nuper Aristotelem laesa ut pietate nocentem
Detulit Eurymedon sacrificus Cereris.
Ille aconita bibens subterfugit. Hercle aconiti
Hoc erat iniustum vincere sacrificem.

Primum hunc orationem iudicialem pro se ipso scripsisse, quum huius criminis argueretur, Phavorinus in Omnigena Historia auctor est, ac dixisse, Athenis

Et pyra nata pyris, ficusque in ficubus exstant.

Ait autem Apollodorus in Chronicis natum illum anno primo nonagesimae nonae Olympiadis, perrexisseque ad Platonem decimo septimo aetatis anno, annosque viginti apud eum fuisse commoratum. Tum vero venisse Mitylenen principe Eubulo, quarto anno centesimae octavae Olympiadis. Verum Platone primo anno functo vita sub Theophilo, profectum esse ad Hermiam mansisseque annos tres. Sub Py-

ναι ἔτη τρία· ἐπὶ Πυθοδότου δ' ἐλθεῖν πρὸς d) Φίλιππον, τῷ 10.
δευτέρῳ ἔτει τῆς ἑνάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, Ἀλε-
ξάνδρου πεντεκαίδεκα ἔτη ἤδη γεγονότος. εἰς δ' Ἀθήνας
ἀφικέσθαι τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἑκατοστῆς
Ὀλυμπιάδος e) καὶ ἐν Λυκείῳ σχολάσαι ἔτη τρία πρὸς τοῖς
δέκα, εἶτα ἀπᾶραι εἰς Χαλκίδα τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τετάρτης
καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τελευτῆσαι ἐτῶν
τριῶν που καὶ ἑξήκοντα νόσῳ, ὅτε καὶ Δημοσθένην κατα-
στρέψαι ἐν Καλαυρίᾳ f) ἐπὶ Φιλοκλέους. Λέγεται δὲ διὰ τὴν VIII.
Καλλισθένους πρὸς Ἀλέξανδρον σύστασιν προσκροῦσαι τῷ
βασιλεῖ· κἀκεῖνον ἐπὶ τῷ τοῦτον λυπῆσαι Ἀναξιμένης g) μὲν
αὐξῆσαι, πέμψαι δὲ καὶ Ξενοκράτει δῶρα. ἀπέσκωψε δ' εἰς 11.
αὐτὸν ἐπίγραμμα καὶ Θεόκριτος ὁ Χῖος, οὑτωσὶ ποιήσας, ὡς
φησιν Ἀμβρύων ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτου·

Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' h) Εὐβούλου ἅμα i) δούλου
σῆμα k) κενὸν κενόφρων τεύξεν l) Ἀριστοτέλης,

d) πρός. Edit. Froben. εἰς.
e) Ἀλεξάνδρου — Ὀλυμπιάδος. Edit. Froben. omittit.
f) Καλαυρίᾳ. Menag. Καλαβρίᾳ.
g) Ἀναξιμένης. Buhlius auctoritate opinor Aldobrandini Ἀναξάρχον scripsit. Non recte. Commutavit enim uterque historicum Anaximenem cum philosopho. De illo vid. Diogenes II. 3.
h) ἠδ'. Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 38. τε καί.
i) ἅμα. Iacobsius l. l. τόδε.
k) σῆμα. Iacobsius l. l. μνῆμα.
l) τεύξεν. Iacobsius l. l. θῆκεν.

thodoto autem se contulisse ad Philippum secundo anno centesimae nonae Olympiadis, Alexandro quintum decimum iam annum aetatis agente. Athenas vero concessisse secundo anno centesimae undecimae Olympiadis, atque in Lyceo tredecim annos docuisse, ac demum perrexisse Chalcidem tertio anno centesimae quartae decimae Olympiadis, morboque perisse, quum esset annorum ferme sexaginta trium: quo etiam tempore Demosthenem in Calauria defunctum esse sub Philocle. Fertur autem ob Callisthenis insidias in Alexandrum infensus fuisse regi, illeque ad eum contristandum Anaximenem extulisse ac misisse Xenocrati dona. Lusit in eum epigrammate Theocritus Chius, ut ait Ambryon in libro de Theocriti vita, in hunc sensum:

Hermiae eunuchi simul Eubulique sepulchrum
Mente vacans vacuum struxit Aristoteles,

μοῦ ἢ ἀπείρικτος. σώματος δὲ φυσικοῦ, ἐπεὶ τῶν σωμάτων τὰ μέν ἐστι χειράκμητα, ὡς τὰ ὑπὸ τεχνιτῶν γινόμενα. οἷον πύργος, πλοῖον· τὰ δὲ ὑπὸ φύσεως, ὡς φυτὰ καὶ τὰ τῶν ζώων. ὀργανικοῦ b) δὲ εἶπε, τουτέστι πρός τι κατεσκευασμένου, ὡς ἡ ὅρασις πρὸς τὸ ὁρᾶν καὶ ἡ ἀκοὴ πρὸς τὸ ἀκού-
34. ειν· δυνάμει δὲ ζωὴν ἔχοντος, οἷον ἐν ἑαυτῷ. τὸ δυνάμει δὲ διττόν, ἢ καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐνέργειαν c)· κατ' ἐνέργειαν μέν, ὡς ὁ ἐγρηγορὼς λέγεται ψυχὴν ἔχειν· κατὰ ἕξιν δ', ὡς ὁ καθεύδων. ἵν' οὖν καὶ οὗτος ὑποπίπτῃ, τὸ δυνάμει προσέθηκε. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα περὶ πολλῶν ἀπεφήνατο, ἅπερ μακρὸν ἂν εἴη καταριθμεῖσθαι. τοῖς γὰρ ὅλοις φιλοπονώτατος ἐγένετο καὶ εὑρετικώτατος, ὡς δῆλον ἐκ τῶν προγεγραμμένων συγγραμμάτων, ἃ τὸν ἀριθμὸν ἐγγὺς ἥκει τετρακοσίων, τὰ ὅσα γε ἀναμφίλεκτα d)· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται συγγράμματα αὐτοῦ, καὶ ἀποφθέγματα ἀγράφου φυ-
XIV. 85. νῆς εὐστοχήματα. Γεγόνασι δὲ Ἀριστοτέλεις ὀκτώ· πρῶτος αὐτὸς οὗτος· δεύτερος ὁ πολιτευσάμενος Ἀθήνησιν, οὗ καὶ

b) ὀργανικοῦ. Edit. Froben. ὀργανιστικοῦ.
c) διττόν, ἢ καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐνέργειαν. Edit. Froben. ἤτοι ἢ κατ' ἐνέργειαν. Illud recepi cum Menag. Bubliique.
d) ἀναμφίλεκτα. Edit. Froben. et Bublius ἀναπίλεκτα. Alteram lectionem praebent Stephan. et Menag.

matae ac perfectae Mercurii statuae. Naturalis autem corporis dixit, quia sunt corpora alia quidem manu et arte elaborata, ut sunt quae ab artificibus fiunt, puta turris atque navis; alia vero sic a natura prodeunt, ut arbores et animalium corpora. Porro organici dixit, hoc est, ad aliquid parati et conditi, ut est ad videndum oculus, aurisque ad audiendum. Potentia autem vitam habentis, in se ipso. Potentia autem duplex est, aut secundum habitum aut secundum actionem. Secundum actionem autem, ut vigilans habere animam dicitur; secundum habitum autem, ut dormiens. Ut igitur et hic sub definitionem caderet, adiecit vocem *potentia*. Multa igitur eiusmodi et alia et de aliis multis in hunc modum philosophatus est, quae perlongum esset enumerare. Cunctis enim in rebus summo studio atque industria fuit, inventionisque incredibili copia viguit, ut ex iis quae supra annotavimus voluminibus constat, quae ad quadringentorum numerum fere perveniunt, de quibus quidem nihil ambigitur. Nam sunt et alia complura quae ipsi ascribuntur volumina atque sententiae et acute dicta, nec tamen chartae mandata. Verum enimvero octo fuere Aristoteles:

δικανικοὶ φέρονται λόγοι χαρίεντες· τρίτος περὶ Ἰλιάδος πεπραγματευμένος e)· τέταρτος Σικελιώτης ῥήτωρ, πρὸς τὸν Ἰσοκράτους Πανηγυρικὸν ἀντιγεγραφώς· πέμπτος ὁ ἐπικληθεὶς Μῦθος, Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ γνώριμος· ἕκτος Κυρηναῖος, γεγραφὼς περὶ ποιητικῆς· ἕβδομος παιδοτρίβης, οὗ μέμνηται Ἀριστόξενος ἐν τῷ Πλάτωνος βίῳ· ὄγδοος γραμματικὸς ἄσημος, οὗ φέρεται τέχνη περὶ πλεονασμοῦ. τοῦ δὴ Σταγειρίτου γεγόνασι μὲν πολλοὶ γνώριμοι, διαφέρων δὲ μάλιστα Θεόφραστος, περὶ οὗ λεκτέον. XV.

e) πεπραγματευμένος. Edit. Froben. πεπραγματευσάμενος.

primus hic ipse; secundus qui Athenis rempublicam administravit, cuius etiam iudiciales leguntur orationes sane quam elegantes; tertius qui de Iliade Homeri scripsit; quartus Siculus orator, qui adversus Panegyricum Isocratis scripsit; quintus qui cognominatus est Mythus, Aeschinis Socratici necessarius; sextus Cyrenaicus, qui de poetica scripsit; septimus ludimagister, cuius meminit Aristoxenus in Platonis vita; octavus grammaticus obscurus et ignobilis, cuius de pleonasmo ars legitur. Huius autem Stagiritae philosophi complures quidem fuere familiares, sed omnibus maxime praecelluit Theophrastus, de quo modo dicendum est.

CAPUT II.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

I. 36. Θεόφραστος Ἐρέσιος Μελάντα a) κναφέως υἱός, ὡς φησιν
II. Ἀθηνόδωρος ἐν ὀγδόῃ Περιπάτων. οὗτος πρότερον μὲν ἤκουσε Λευκίππου b) τοῦ πολίτου ἐν τῇ πατρίδι, εἶτ' ἀκούσας Πλάτωνος μετέσχη πρὸς Ἀριστοτέλη· κἀκείνου εἰς Χαλκίδα ὑποχωρήσαντος αὐτὸς διεδέξατο τὴν σχολὴν Ὀλυμπιάδι τε-
III. τάρτῃ καὶ δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ. Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ δοῦλος φιλόσοφος ὄνομα Πομπύλος, καθά φησι Μυρωνιανὸς Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὁμοίων ἱστορικῶν κεφαλαίων.
IV. Ὁ δὲ Θεόφραστος γέγονεν ἀνὴρ συνετώτατος καὶ φιλοπονώτατος καὶ, καθά φησι Παμφίλη ἐν τῷ τριακοστῷ δευτέρῳ
37. τῶν ὑπομνημάτων, διδάσκαλος Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ· ἄλ-
V. λως τε καὶ εὐεργετικὸς καὶ φιλόλογος. Κάσανδρος γοῦν αὐτὸν ἀπεδέχετο καὶ Πτολεμαῖος ἔπεμψεν ἐπ' αὐτόν· τοσοῦτον

a) *Μελάντα.* Edit. Froben. *μελλάντα.*
b) *Λευκίππου.* MSS. quidam, inter quos Florentinus, *Ἀλκίππου*, quod recte praetulisse videtur Menagius. Cod. Palat. *Λακίππου.*

THEOPHRASTUS.

Theophrastus Eresius Melantae, ut Athenodorus in octavo Deambulationum libro ait, fullonis filius primo quidem in patria Leucippi civis sui auditor fuit: inde quum Platonem audisset, se ad Aristotelem contulit. Eo item Chalcidem profecto, illi in scholae regimine successit Olympiade centesima decima quarta. Fertur ipsius quoque servus, Pompylus nomine, philosophus fuisse, ut refert Myronianus Amastrianus in primo similium historicorum capitum. Fuit autem Theophrastus vir summae prudentiae studiique singularis, atque, ut scribit Pamphila tricesimo Commentariorum libro, Menandrum ipsum comicum instituit. Erat item beneficus in primis et maxime affabilis. Eum Casander suscepit, Ptolemaeusque ad illum misit. Adeo autem Athe-

δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρὰ Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγνωνίδης τολμήσας ἀσεβείας αὐτὸν γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλεν. ἀπήντων τε εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους. οὗτος τά τε ἄλλα καὶ περὶ δικαστηρίου τυιαῦτα διείλεκται ἐν τῇ πρὸς Φανίαν τὸν περιπατητικὸν ἐπιστολῇ· „Οὐ γὰρ ὅτι πανήγυριν, ἀλλ' οὐδὲ συνέδριον ῥᾴδιον, οἷόν τις βούλεται, λαβεῖν· αἱ δὲ ἀναγνώσεις ποιοῦσιν ἐπανορθώσεις· τὸ δὲ ἀναβάλλεσθαι πάντα καὶ ἀμελεῖν οὐκέτι φέρουσιν αἱ ἡλικίαι." ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ σχολαστικὸν ὠνόμακεc). τοιοῦτος δὲ ὤν, 38.
ὅμως ἀπεδήμησε πρὸς ὀλίγον καὶ οὗτος καὶ πάντες οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, Σοφοκλέους τοῦ Ἀμφικλείδου νόμον εἰσενεγκόντος, μηδένα τῶν φιλοσόφων σχολῆς ἀφηγεῖσθαι, ἂν μὴ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δόξῃ· εἰ δὲ μή, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. ἀλλὰ αὖθις ἐπανῆλθονd) εἰς νέωτα, Φιλίωνοςe) τὸν Σοφοκλέα γραψαμένου παρανόμων. ὅτε καὶ τὸν νόμον μὲν ἄκυρον ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν δὲ Σοφοκλέα πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν κάθοδόν τε τοῖς φιλοσόφοις ἐψηφίσαντο, ἵνα καὶ Θεόφραστος

c) σχολαστικὸν ὠνόμακε. Menagius coni. σχολαστικὸν αὐτὸν ὠνόμασε.
d) ἐπανῆλθον. Edit. Froben. ἐπανῆλθεν, quod expressit Aldobrandinus. Illud praebent Stephan. et Menag. cum B.
e) Φιλίωνος. Ita scripsi cum Kuehnio ad Pollucem IX. 5. 42. T. II. p. 1005. Scribebatur Φιλλίωνος. Athenaeo XIII. p. 610. F. dicitur Φίλων, quod expressit Ambrosius.

niensibus acceptus fuit, ut quum illum Agnonides impietatis accusare ausus esset, parum abfuerit quin ipse ob eam rem crimen ipsum in se retorqueret. Accurrebant ad illum audiendum discipuli ad duo millia. Hic in epistola ad Phaniam Peripateticum inter cactera de indicio quoque ita loquutus est: *Tantum abest,* inquit, *ut populi frequentiam convocem, ut ne consessum quidem talem qualem quis velit, facile sit adipisci. Porro recitationes emendationis auctores habent. Protelare autem omnia atque negligere non iam ferunt aetates.* In ea epistola scholasticum nominat. Quum tamen esset huiusmodi, secessit ad tempus et ipse ut philosophi reliqui. Quippe Sophocles Amphiclidae filius legem tulerat, uti ne quis philosophorum praeesset scholae, nisi id senatus ac plebs decrevisset; qui secus faceret, capitale esset. Verum sequenti anno denuo reversi sunt, quum a Philione Sophocli dies dictus esset. Quo tempore Athenienses ea lege abrogata Sophoclem talentis quinque mulctarunt decreveruntque philosophis reditum, ut et Theophrastus rediret scholamque ut antea regeret. Eum, quum antea Tyrtamo

VI. καιέλθῃ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις ᾖ. Τοῦτον Τύρταμον λεγόμενον Θεόφραστον διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον Ἀριστο-
VII. τέλης μετωνόμασεν· οὗ καὶ τοῦ υἱὸς Νικομάχου φησὶν ἐρω-
39. τικῶς διατεθῆναι, καίπερ ὄντα διδάσκαλον, Ἀρίστιππος ἐν
VIII. τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς. Λέγεται δ' ἐπ' αὐτοῦ τε καὶ Καλλισθένους τὸ ὅμοιον εἰπεῖν Ἀριστοτέλην, ὅπερ Πλάτωνα, καθὰ προείρηται, φασὶν εἰπεῖν ἐπί τε Ξενοκράτους καὶ αὐτοῦ τούτου· φάναι γάρ, τοῦ μὲν Θεοφράστου καθ' ὑπερβολὴν ὀξύτητος πᾶν τὸ νοηθὲν ἐξερμηνεύοντος, τοῦ δὲ νωθροῦ τὴν φύσιν ὑπάρχοντος, ὡς τῷ μὲν χαλινοῦ δέοι, τῷ δὲ κέν-
IX. τρου. Λέγεται δ' αὐτὸν καὶ ἴδιον κῆπον σχεῖν μετὰ τὴν Ἀριστοτέλους τελευτήν, Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ὃς ἦν f)
X. καὶ γνώριμος αὐτῷ, τοῦτο συμπράξαντος. Φέρεται δ' αὐτοῦ ἀποφθέγματα καὶ τοιαῦτα· θᾶττον ἔφη πιστεύειν δεῖν ἵππῳ
40. ἀχαλίνῳ ἢ λόγῳ ἀσυντάκτῳ. πρὸς δὲ τὸν ἐν τῷ συμποσίῳ σιωπῶντα τὸ ὅλον ἔφη, „εἰ μὲν ἀμαθὴς εἶ, φρονίμως ποιεῖς, εἰ δὲ πεπαίδευσαι, ἀφρόνως.“ συνεχές τε ἔλεγε πολυτε-
XI. λὲς ἀνάλωμα εἶναι τὸν χρόνον. Ἐτελεύτα δὴ γηραιός, βιοὺς ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα, ἐπειδήπερ ὀλίγον ἀνῆκε τῶν πόνων. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

f) ἦν. Edit. Froben. omittit.

illi nomen esset, ob divinam eloquutionem Aristoteles Theophrastum appellavit. Cuius et filium Nicomachum, tametsi is praeceptor esset, amavit, ut Aristippus in quarto de antiquis deliciis meminit. Fertur Aristoteles dixisse de Theophrasto et Callisthene idem quod de se et Xenocrate Plato, ut praediximus, dixerat: dixisse enim, quod hic pro excellenti acumine ingenii cuncta facillime assequeretur et exponeret, ille tardus et obtusus esset ingenio, hunc freno, illum egere calcaribus. Dicitur et privatim hortum post Aristotelis discessum possedisse, Demetrio Phalereo familiari suo in hoc sibi cooperante. Nobiles sunt et huius illae sententiae. Citius credendum dicebat infreni equo quam orationi incompositae. Ad illum qui in convivio penitus tacebat, Si quidem, ait, imperitus es, prudenter facis: sin vero peritus, imprudenter. Habebat et illud semper in ore, Sumptus pretiosissimus tempus est. Obiit senex aetatis anno quinto et octogesimo, quum modice a labore quievisset. In quem etiam est nostrum epigramma:

Οὐκ ἄρα τοῦτο μάταιον ἔπος μερόπων τιν' ἐλέχθη g),
ῥήγνυσθαι σοφίης τόξον ἀνιέμενον·
δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος ἕως ἐπόνει μὲν ἄπηρος h)
ἦν δέμας, εἶτ' ἀνεθεὶς κάτθανε πηρομελής.

φασὶ δ' αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ τῶν μαθητῶν εἴ τι ἐπισκήπτει, εἰπεῖν, „Ἐπισκήπτειν μὲν ἔχειν οὐδέν, πλὴν ὅτι πολλὰ τῶν ἡδέων ὁ βίος διὰ τὴν δόξαν καταλαζονεύεται. ἡμεῖς γὰρ 41.
ὁπότ' ἀρχόμεθα i) ζῆν, τότ' ἀποθνήσκομεν. οὐδὲν οὖν k) ἀλυσιτελέστερόν ἐστι φιλοδοξίας. ἀλλ' εὐτυχεῖτε καὶ ἤτοι τὸν λόγον ἄφετε — πολὺς γὰρ ὁ πόνος — ἢ καλῶς αὐτῷ πρόστητε· μεγάλη γὰρ ἡ δόξα. τὸ δὲ κενὸν τοῦ βίου πλεῖον τοῦ συμφέροντος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι τί πρακτέον, ὑμεῖς δ' ἐπισκέψασθε τί ποιητέον.“ ταῦτα, φασίν, εἰπὼν ἀπέπνευσε καὶ αὐτόν, ὡς ὁ λόγος, Ἀθηναῖοι πανδημεῖ παρέπεμψαν ποσὶ l), τὸν ἄνδρα τιμήσαντες. Φαβωρῖνος δέ XII.
φησι γηράσαντα αὐτὸν ἐν φορείῳ περιφέρεσθαι· καὶ τοῦτο λέγειν Ἕρμιππον, παρατιθεμένου ἱστορεῖν Ἀρκεσίλαον τὸν

g) τιν' ἐλέχθη. Scribebatur τινὶ λέχθη. Correxi cum Iacobsio Anthol. Gr. VII. 110.
h) ἄπηρος. Edit. Froben. ἄπειρος.
i) ἀρχόμεθα. Edit. Froben. ἤρχόμεθα.
k) οὐν. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. omittit.
l) ποσί. Menagius coni. οὔτωσί.

Haud vane quidam, studii, si forte relaxes,
Rumpi arcum dixit, quisquis homo ille fuit.
Nam vegetus Theophrastus erat firmusque labore:
Laxavit postquam membra labore, obiit.

Aiunt illum, quum rogaretur a discipulis, num quippiam illis mandare vellet, dixisse, nihil quidem quod imperaret se habere, nisi haec: *Multa dulcia gloriae obtentu vita mentitur: nos vero quum vivere incipimus, tunc morimur. Nihil igitur est inanius amore gloriae. Sed estote felices, ac sapientiae studium aut omittite — grandis enim labor est — aut illi graviter incumbite: magna enim ex illo gloria provenit. Porro vitae vanitas amplior quam utilitas est. Verum mihi quidem non iam quid agendum sit consulere suppetit, vos autem quid faciendum erit deliberabitis.* Ista dicentem exhalasse animam tradunt. Eum vero, ut fama est, Athenienses pedibus omnes prosequuti publice honoraverunt. Refert Phavorinus illum iam vetulum lectica circumferri solitum: idque dicere Hermippum, eumque id ex Arcesilai Pitanaei historia sumpsisse inter ea verba quae ad Lacydem

Πιτανιᾶτον ἐν οἷς ἔφασκε πρὸς Ἀνύδην τὸν Κυρηναῖον.
XIII. 42. Καταλέλοιπε m) δὲ βιβλία καὶ αὐτὸς n) ὅτι μάλιστα πάμπλειστα, ἃ καὶ αὐτὰ o) ἄξιον ἡγησάμην ὑπογράψαι διὰ τὸ πάσης ἀρετῆς πεπληρῶσθαι. ἔστι δὲ ταῦτα· Ἀναλυτικῶν προτέρων α' β' γ', Ἀναλυτικῶν ὑστέρων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ', περὶ ἀναλύσεως συλλογισμῶν α', Ἀναλυτικῶν ἐπιτομὴ α', Ἀνηγμένων τόπων α' β', Ἀγωνιστικὸν p) τῆς περὶ τοὺς ἐριστικοὺς λόγους θεωρίας, περὶ αἰσθήσεων α' q), πρὸς Ἀναξάγοραν α', περὶ τῶν Ἀναξαγόρου α', περὶ τῶν Ἀναξιμένους α', περὶ τῶν Ἀρχελάου α', περὶ ἁλῶν, νίτρου, στυπτηρίας α', περὶ τῶν λιθουμένων r) α' β', περὶ τῶν ἀτόμων γραμμῶν α', Ἀκροάσεως α' β', περὶ ἀνέμων α', Ἀρετῶν διαφοραὶ α', περὶ βασιλείας α' s), περὶ παιδείας βασιλέως α', περὶ βίων α' β' γ',
43. περὶ γήρως α', περὶ τῆς Δημοκρίτου ἀστρολογίας α', Τῆς μεταρσιολεσχίας α' t), περὶ τῶν εἰδώλων α', περὶ χυμῶν, χροῶν,

m) *καταλέλοιπε*. Edit. Froben. *κατέλιπε*.

n) *καὶ αὐτός*. Menag. cum cod. Palat. *καὶ αὐτά*. Illud praebent editt. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund. praetulitque Menagius in obss.

o) *ἃ καὶ αὐτά*. Editiones quot vidi omnes *ἃ καὶ αὐτός*. Alterum recepi ex codd. RRR, Cantabr. et Arund.

p) *Ἀγωνιστικόν*. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund. *Ἀγωνιστικῶν*.

q) *περὶ αἰσθήσεων α'*. Ed. Frob. *περὶ αἰσθήσεως*, ut corrigebat Meursius.

r) *λιθουμένων*. Menag. *αἰθουμένων*. Illud ipsi probatum Menagio praeter Frob. et Steph. praebent codd. Cantabr. et Arund. cum Ambrosio.

s) *περὶ βασιλείας α'*. Memoratur infra §. 47. *πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας α'* et §. 49. *περὶ βασιλείας α' β'*. quod cum Meursio idem opus esse videretur librariorum negligentia bis repetitum, hic legendum putabat *περὶ βασιλείας α' β'*.

t) *Τῆς μεταρσιολεσχίας α'*. Meursius idem opus esse existimans quod

Cyrenensem habuit. Reliquit autem et ipse ingenii sui complura monumenta et ipsa dignissima sum arbitratus quae adnotarem. Sunt autem ista: Priorum analyticorum tres, Posteriorum analyticorum septem, de solutione syllogismorum unus, Analyticorum epitome unus, Deductorum locorum duo, Concertatio eorum quae circa contentiosam orationem versantur, de sensibus unus, ad Anaxagoram unus, de Anaxagorae decretis unus, de Anaximenis decretis unus, de Archelai unus, de sale, nitro, alumine unus, de iis quae durantur in lapides duo, de indivisibilibus lineis unus, Auditionis duo, de ventis unus, Virtutum differentiae unus, de regno unus, de regis institutione unus, de vitis tres, de senectute unus, de Democriti astrologia unus, de iis quae in sublimi sunt disputatio unus, de imaginibus unus, de succis, cute et carnibus,

σαρκῶν α', περὶ τοῦ διακόσμου α', περὶ τῶν ἀνθρώπων α' u), Τῶν Διογένους συναγωγὴ α', Διορισμῶν α' β' γ', Ἐρωτικὸς α', Ἄλλο περὶ ἔρωτος α', περὶ εὐδαιμονίας α', περὶ εἰδῶν α' β' x), περὶ ἐπιλήψεως α', περὶ ἐνθουσιασμοῦ α', περὶ Ἐμπεδοκλέους α', Ἐπιχειρημάτων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι' ια' ιβ' ιγ' ιδ' ιε' ις' ιζ' ιη', Ἐνστάσεων α' β' γ', περὶ ἑκουσίου α', Ἐπιτομὴ τῆς Πλάτωνος Πολιτείας α' β', περὶ ἑτεροφωνίας ζώων τῶν ὁμογενῶν α', περὶ τῶν ἀθρόων φαινομένων α', περὶ δακετῶν καὶ βλητικῶν α', περὶ τῶν ζώων ὅσα λέγεται φθονεῖνy) α', περὶ τῶν ἐν ξηρῷ διαμενόντων α', περὶ τῶν τὰς χρόαςz) 44. μεταβαλλόντων α', περὶ τῶν φωλευόντων α', περὶ ζώων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ', περὶ ἡδονῆς ὡς Ἀριστοτέλης α', περὶ ἡδονῆς ἄλλο α' a), Θέσεις κδ' b), περὶ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ α', περὶ ἰλίγγων καὶ σκοτώσεων α', περὶ ἱδρῶτος α', περὶ καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως α', Καλλισθένης ἢ περὶ πένθους α', περὶ κό-

Plutarchus Quaestt. Grr. cap. 7. T. II. p. 292. C. ed. Francof. laudat his verbis, ὡς Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ περὶ μεταρσίων εἴρηκε κατὰ λέξιν, numerum hic loci putabat corruptum esse.

u) περὶ τῶν ἀνθρώπων α'. Edit. Froben. περὶ τοῦ ἀνθρώπου α'.

x) περὶ εἰδῶν α' β'. Meursius coni. περὶ ἠθῶν α' β'.

y) φθονεῖν. Edit. Froben. φρονεῖν. Illud praebet Menag. cum cod. Palatino.

z) χρόας. Edit. Froben. χροίας.

a) περὶ ἡδονῆς ἄλλο α'. Menag. omittit. Agnoscunt praeter Froben. et Stephan. codd. B, Casaubr. et Arund. cum Interpretibus.

b) Θέσεις κδ'. Edit. Froben. κα.

unus, de mundi descriptione unus, de hominibus unus, Dictorum Diogenis collectio unus, Definitionum tres, Amatorius unus, Alius de amore unus, de felicitate unus, de speciebus duo, de epilepsia unus, de afflatione divina unus, de Empedocle unus, de epichirematis octodecim, Controversiarum tres, de voluntario unus, Abbreviatio Reipublicae Platonis duo, de diversitate vocis animalium eiusdem generis unus, de iis quae subito apparent unus, de iis quae morsui et ictui patent unus, de animalibus quae invidere dicuntur unus, de iis quae in sicco morantur duo, de iis quae colores immutant unus, de iis quae latibula et fossas faciunt unus, de animalibus septem, de voluntate secundum Aristotelem unus, Alius de voluptate unus, Quaestiones viginti quattuor, de calido et frigido unus, de vertiginibus et obtenebrationibus unus, de sudore unus, de affirmatione et negatione unus, Callisthenes sive de luctu unus, de laboribus

πων α', περὶ κινήσεως α' β' γ' c), περὶ λίθων α', περὶ λοιμῶν α', περὶ λειποψυχίας α', Μεγαρικὸς α', περὶ μελαγχολίας α', περὶ μετάλλων α' β', περὶ μέλιτος α', περὶ τῶν Μητροδώρου συναγωγῆς α', Μεταρσιολογικῶν α' β', περὶ μέθης α' d), Νόμων κατὰ στοιχεῖον κδ', Νόμων ἐπιτομῆς α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι', πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς α', περὶ ὀδμῶν α' e), περὶ οἴνου καὶ ἐλαίου, Πρώτων προτάσεων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι' ια' ιβ' ιγ' ιδ' ιε' ις' ιζ' ιη', Νομοθετῶν α' β' γ', Πολιτικῶν α' β' γ' δ' ε' ς' f), Πολιτικὸν g) πρὸς τοὺς καιροὺς α' β' γ' δ', Πολιτικῶν ἐθῶν α' β' γ' δ', περὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας α', Προβλημάτων συναγωγῆς α' β' γ' δ' ε', περὶ παροιμιῶν α', περὶ πήξεων καὶ τήξεων α', περὶ πυρὸς α' β', περὶ πνευμάτων α' h), περὶ παραλύσεως α', περὶ πνιγμοῦ α', περὶ παραφροσύνης α', περὶ παθῶν α', περὶ σημείων α', Σοφισμάτων α' β', περὶ i) συλλογισμῶν λύσεως α', Τοπικῶν α' β', περὶ τεμω-

c) περὶ κινήσεως α' β' γ'. Citatur Simplicio liber decimus, ut hic numeros excidisse putarent Meursius et Menagius.

d) περὶ μελαγχολίας α' — περὶ μέθης α'. Edit. Froben. περὶ μελαγχολίας α. μεταρσιολογικῶν α β. περὶ μέλιτος α. περὶ τῶν μητροδώρου συναγωγῶν α. μεταρσιολογικῶς α β. περὶ μέθης α.

e) περὶ ὀδμῶν α'. Edit. Froben. omittit. Menag. περὶ ὀδμῶν omisso numero, quem addidi cum Stephano et codd. Cantabr. et Arund.

f) Πολιτικῶν α' β' γ' δ' ε' ς'. Meursius idem putabat quod infra memoratur, Πολιτικῶν α' β', sed numero hic et illic corrupto. Auctor ipse Diogenes supra §. 24. πολιτικῆς ἀκροάσεως, ὡς ἡ Θεοφράστου, α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η'.

g) Πολιτικόν. Cod. R cum Cantabr. πολιτικῶν.

h) περὶ πνευμάτων. Meursius corr. περὶ πνεύματος.

i) περί. Edit. Froben. omittit.

unus, de motu tres, de lapidibus unus, de pestilentiis unus, de exanimatione unus, Megaricus unus, de atra bile unus, de metallis duo, de melle unus, de Metrodori decretorum collectione unus, Ratiocinationum de sublimibus duo, de ebrietate unus, Legum secundum elementa viginti quattuor, Legum epitomes decem, ad definitiones unus, de odoribus unus, de vino et oleo, Primarum propositionum octodecim, Legislatorum tres, Politicorum sex, Politicum ad tempora quattuor, Civilium consuetudinum quattuor, de optima republica unus, Problematum collectionis quinque, de proverbiis unus, de concretionibus et liquefactionibus unus, de igne duo, de spiritibus unus, de paralysi unus, de suffocatione unus, de amentia unus, de passionibus unus, de signis unus, Sophismatum duo, de syllogismorum solutione unus, Topicorum duo, de cruciatu duo, de pilis unus, de tyran-

ρίας α' β', περὶ τριχῶν α', περὶ τυραννίδος α', περὶ ὕδατος α' β' γ', περὶ ὕπνου καὶ ἐνυπνίων α', περὶ φιλίας α' β' γ', περὶ φιλοτιμίας α' β', περὶ φύσεως α' β' γ', περὶ φυσικῶν α' 46.
β' γ' δ' ε' ζ' η' θ' ι' ια' ιβ' ιγ' ιδ' ιε' ις' ιζ' ιη', περὶ φυσικῶν ἐπιτομῆς α' β', Φυσικῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η', πρὸς τοὺς φυσικοὺς α', περὶ φυτικῶν k) ἱστοριῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι', Φυτικῶν l) αἰτιῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η', περὶ χυλῶν α' β' γ' δ' ε' m), περὶ ψεύδους ἡδυνῆς α', περὶ ψυχῆς θέσις μια n), περὶ τῶν ἀτέχνων πίστεων α', περὶ τῶν ἁπλῶν διαπορημάτων α', Ἁρμονικῶν α', περὶ ἀρετῆς α', Ἀφορμαὶ ἢ ἐναντιώσεις α', περὶ ἀποφάσεως α' o), περὶ γνώμης α', περὶ γελοίου α', Δειλινῶν α' β' p), Διαιρέσεις α' β', περὶ τῶν q) διαφορῶν α', περὶ τῶν r) ἀδικημάτων α', περὶ διαβολῆς α', περὶ ἐπαίνου α', περὶ ἐμπειρίας α', Ἐπιστολῶν α' β' γ', περὶ τῶν αὐτομάτων ζώων α', περὶ ἐκκρίσεως α' s), Ἐγκώμια θεῶν α', περὶ 47.
ἑορτῶν α', περὶ εὐτυχίας α', περὶ ἐνθυμημάτων α' t), περὶ

k) *φυτικῶν*. Legebatur *φυσικῶν*. Correxerunt Casaubonus et Menagius cum Meursio.
l) *Φυτικῶν*. Legebatur *φυσικῶν*. Correxerunt iidem.
m) *περὶ χυλῶν α' β' γ' δ' ε'*. Edit. Froben. addit $\overline{\varsigma}$ $\overline{\zeta}$ $\overline{\eta}$.
n) *περὶ ψυχῆς θέσις μία*. Meursius corr. *περὶ ψυχῆς θέσεις μα'*.
o) *Ἀφορμαὶ ἢ ἐναντιώσεις α', περὶ ἀποφάσεως α'*. Ed. Froben. omittit.
p) *Δειλινῶν α' β'*. Edit. Froben. *δειληνῶν*.
q) *τῶν*. Edit. Froben. omittit.
r) *τῶν*. Edit. Froben. omittit.
s) *περὶ ἐκκρίσεως*. Menag. *ἐκκρίσεων*. Illud commendant codd. R, Cantabr. et Arund. cum edit. Froben.
t) *περὶ ἐνθυμημάτων α'*. Codd. Cantabr. et Arund. omittunt numerum.

nide unus, de aqua tres, de somno et insomniis unus, de amicitia tres, de liberalitate duo, de natura tres, de naturalibus octodecim, de naturalium abbreviatione duo, Naturalium octo, adversus Physicos unus, de plantarum historiis decem, de causis plantarum octo, de humoribus quinque, de falsa voluptate unus, de anima quaestio una, de argumentis non artificiosis unus, de simplicibus quaestionibus unus, Harmonicon unus, de virtute unus, Occasiones sive contradictiones unus, de negatione unus, de sententia unus, de ridiculo unus, Meridianorum duo, Divisionum duo, de differentiis unus, de iniuriis unus, de laude unus, de experientia unus, Epistolarum tres, de fortuitis animalibus unus, de selectione unus, Laudes deorum unus, de solemnitatibus unus, de secunda fortuna unus, de enthymematis

Πιταναῖον ἐν οἷς ἔφασκε πρὸς Ἀνύδην τὸν Κυρηναῖον.
XIII. 42. Καταλέλοιπε m) δὲ βιβλία καὶ αὐτὸς n) ὅτι μάλιστα πάμπλειστα, ἃ καὶ αὐτὰ o) ἄξιον ἡγησάμην ὑπογράψαι διὰ τὸ πάσης ἀρετῆς πεπληρῶσθαι. ἔστι δὲ ταῦτα· Ἀναλυτικῶν προτέρων α′ β′ γ′, Ἀναλυτικῶν ὑστέρων α′ β′ γ′ δ′ ε′ ς′ ζ′, περὶ ἀναλύσεως συλλογισμῶν α′, Ἀναλυτικῶν ἐπιτομὴ α′, Ἀνηγμένων τόπων α′ β′, Ἀγωνιστικὸν p) τῆς περὶ τοὺς ἐριστικοὺς λόγους θεωρίας, περὶ αἰσθήσεων α′ q), πρὸς Ἀναξάγοραν α′, περὶ τῶν Ἀναξαγόρου α′, περὶ τῶν Ἀναξιμένους α′, περὶ τῶν Ἀρχελάου α′, περὶ ἁλῶν, νίτρου, στυπτηρίας α′, περὶ τῶν λιθουμένων r) α′ β′, περὶ τῶν ἀτόμων γραμμῶν α′, Ἀκροάσεως α′ β′, περὶ ἀνέμων α′, Ἀρετῶν διαφοραὶ α′, περὶ βασιλείας α′ s), περὶ παιδείας βασιλέως α′, περὶ βίων α′ β′ γ′,
43. περὶ γήρως α′, περὶ τῆς Δημοκρίτου ἀστρολογίας α′, Τῆς μεταρσιολεσχίας α′ t), περὶ τῶν εἰδώλων α′, περὶ χυμῶν, χροῶν,

m) καταλέλοιπε. Edit. Froben. κατέλιπε.
n) καὶ αὐτός. Menag. cum cod. Palat. καὶ αὐτά. Illud praebent editt. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund. praetulitque Menagius in obss.
o) ἃ καὶ αὐτά. Editiones quot vidi omnes ἃ καὶ αὐτός. Alterum recepi ex codd. RRR, Cantabr. et Arund.
p) Ἀγωνιστικόν. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund. Ἀγωνιστικῶν.
q) περὶ αἰσθήσεων α′. Ed. Frob. περὶ αἰσθήσεως, ut corrigebat Meursius.
r) λιθουμένων. Menag. αἰθουμένων. Illud ipsi probatum Menagio praeter Frob. et Steph. praebent codd. Cantabr. et Arund. cum Ambrosio.
s) περὶ βασιλείας α′. Memoratur infra §. 47. πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας α′ et §. 49. περὶ βασιλείας α′ β′. quod cum Meursio idem opus esse videretur librariorum negligentia bis repetitum, hic legendum putabat περὶ βασιλείας α′ β′.
t) Τῆς μεταρσιολεσχίας α′. Meursius idem opus esse existimans quod

Cyrenensem habuit. Reliquit autem et ipse ingenii sui complura monumenta et ipsa dignissima sum arbitratus quae adnotarem. Sunt autem ista: Priorum analyticorum tres, Posteriorum analyticorum septem, de solutione syllogismorum unus, Analyticorum epitome unus, Deductorum locorum duo, Concertatio eorum quae circa contentiosam orationem versantur, de sensibus unus, ad Anaxagoram unus, de Anaxagorae decretis unus, de Anaximenis decretis unus, de Archelai unus, de sale, nitro, alumine unus, de iis quae durantur in lapides duo, de indivisibilibus lineis unus, Auditionis duo, de ventis unus, Virtutum differentiae unus, de regno unus, de regis institutione unus, de vitis tres, de senectute unus, de Democriti astrologia unus, de iis quae in sublimi sunt disputatio unus, de imaginibus unus, de succis, cute et carnibus,

σαρκῶν α', περὶ τοῦ διακόσμου α', περὶ τῶν ἀνθρώπων α' u), Τῶν Διογένους συναγωγὴ α', Διορισμῶν α' β' γ', Ἐρωτικὸς α', Ἄλλο περὶ ἔρωτος α', περὶ εὐδαιμονίας α', περὶ εἰδῶν α' β' x), περὶ ἐπιλήψεως α', περὶ ἐνθουσιασμοῦ α', περὶ Ἐμπεδοκλέους α', Ἐπιχειρημάτων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι' ια' ιβ' ιγ' ιδ' ιε' ις' ιζ' ιη', Ἐνστάσεων α' β' γ', περὶ ἑκουσίου α', Ἐπιτομὴ τῆς Πλάτωνος Πολιτείας α' β', περὶ ἑτεροφωνίας ζώων τῶν ὁμογενῶν α', περὶ τῶν ἀθρόων φαινομένων α', περὶ δακετῶν καὶ βλητικῶν α', περὶ τῶν ζώων ὅσα λέγεται φθονεῖν y) α', περὶ τῶν ἐν ξηρῷ διαμενόντων α', περὶ τῶν τὰς χρόας z) 44. μεταβαλλόντων α', περὶ τῶν φωλευόντων α', περὶ ζώων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ', περὶ ἡδονῆς ὡς Ἀριστοτέλης α', περὶ ἡδονῆς ἄλλο α' a), Θέσεις κδ' b), περὶ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ α', περὶ ἰλίγγων καὶ σκοτώσεων α', περὶ ἱδρῶτος α', περὶ καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως α', Καλλισθένης ἢ περὶ πένθους α', περὶ κό-

Plutarchus Quaestt. Grr. cap. 7. T. II. p. 292. C. ed. Francof. laudat his verbis, ὡς Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ περὶ μεταρσίων εἴρηκε κατὰ λέξιν, numerum hic loci putabat corruptum esse.

u) περὶ τῶν ἀνθρώπων α'. Edit. Froben. περὶ τοῦ ἀνθρώπου α'.

x) περὶ εἰδῶν α' β'. Meursius coni. περὶ ἠθῶν α' β'.

y) φθονεῖν. Edit. Froben. φρονεῖν. Illud praebet Menag. cum cod. Palatino.

z) χρόας. Edit. Froben. χρείας.

a) περὶ ἡδονῆς ἄλλο α'. Menag. omittit. Agnoscunt praeter Froben. et Stephan. codd. R, Cantabr. et Arund. cum Interpretibus.

b) Θέσεις κδ'. Edit. Froben. κα.

unus, de mundi descriptione unus, de hominibus unus, Dictorum Diogenis collectio unus, Definitionum tres, Amatorius unus, Alius de amore unus, de felicitate unus, de speciebus duo, de epilepsia unus, de afflatione divina unus, de Empedocle unus, de epichirematis octodecim, Controversiarum tres, de voluntario unus, Abbreviatio Reipublicae Platonis duo, de diversitate vocis animalium eiusdem generis unus, de iis quae subito apparent unus, de iis quae morsui et ictui patent unus, de animalibus quae invidere dicuntur unus, de iis quae in sicco morantur duo, de iis quae colores immutant unus, de iis quae latibula et fossas faciunt unus, de animalibus septem, de voluntate secundum Aristotelem unus, Alius de voluptate unus, Quaestiones viginti quattuor, de calido et frigido unus, de vertiginibus et obtenebrationibus unus, de sudore unus, de affirmatione et negatione unus, Callisthenes sive de luctu unus, de laboribus

εὑρημάτων α′ β′, Ἠθικῶν σχολῶν α′ u), Ἠθικοὶ χαρακτῆρες α′, περὶ θορύβου α′ x), περὶ ἱστορίας α′, περὶ κρίσεως συλλογισμῶν α′, περὶ κολακείας α′, περὶ θαλάττης α′, πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας α′ y), περὶ κωμῳδίας α′, περὶ z) μετεώρων α′, περὶ λέξεως α′, Λόγων συναγωγὴ α′, Λύσεις α′, περὶ μουσικῆς α′ β′ γ′, περὶ μέτρων α′, Μεγακλῆς α′, περὶ νόμων α′, περὶ παρανόμων α′, Τῶν Ξενοκράτους συναγωγῆς α′, Ὁμιλητικὸς α′, περὶ ὅρκου α′, Παραγγέλματα ῥητορικῆς α′, περὶ πλούτου α′, περὶ ποιητικῆς α′, Προβλήματα πολιτικά, ἠθικά,
48. φυσικά, ἐρωτικὰ α′, Προοιμίων α′, Προβλημάτων συναγωγῆς α′, περὶ τῶν προβλημάτων φυσικῶν α′, περὶ παραδείγματος α′, περὶ προθέσεως καὶ διηγήματος α′, περὶ ποιητικῆς ἄλλο α′, περὶ τῶν σοφῶν α′, περὶ συμβουλῆς α′, περὶ σολοικισμῶν α′, περὶ τέχνης ῥητορικῆς α′, περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν εἴδη ξα′ a), περὶ ὑποκρίσεως α′, Ὑπομνημάτων Ἀριστοτελικῶν ἢ Θεοφραστείων b) α′ β′ γ′ δ′ ε′ ς′, Φυσικῶν δοξῶν α′ β′ γ′ δ′

u) Ἠθικῶν σχολῶν α′. Apud Michaelem Ephesium libro ad Ethic. V. c. 1. laudatur Theophrastus ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἠθῶν, unde Menagius cum Meursio coniecit plures uno de moribus libros scriptos fuisse numerosque apud Diogenem excidisse.

x) περὶ θορύβου α′. Edit. Froben. omittit numerum.

y) πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας α′. Vide supra notam s) ad §. 42.

z) περί. Edit. Froben. omittit.

a) εἴδη ξα′. Edit. Froben. cum Stephan. et cod. Cantabr. εἴδη ιζ.

b) Θεοφραστείων. Edit. Froben. Θεοφραστίων.

unus, de inventis duo, Scholarum moralium unus, Morales figurae unus, de tumultu unus, de historia unus, de iudicio syllogismorum unus, de assentatione unus, de mari unus, ad Casandrum de regno unus, de comoedia unus, de meteoris unus, de dictione unus, sermonum collectio unus, Solutiones unus, de musica tres, de mensuris unus, Megacles unus, de legibus unus, de non legitimis unus, Xenocraticorum collectanea unus, Confabulationes unus, de iuramento unus, Oratoria praecepta unus, de divitiis unus, de poetica unus, Problemata civilia, moralia, naturalia, amatoria unus, Prooemiorum unus, Problematum collectio unus, de problematibus naturalibus unus, de exemplari unus, de propositione et narratione unus, de poetica alius unus, de sapientibus unus, de consilio unus, de soloecismis unus, de arte oratoria unus, de artibus oratoriis species una et sexaginta, de simulatione unus, Commentariorum Aristotelicorum sive Theophrasticorum sex, Physicarum sententiarum sedecim,

ε' ς' ζ' η' θ' ι' ια' ιβ' ιγ' ιδ' ιε' ις', Φυσικῶν [δοξῶν] ἐπιτομῆς α' c), περὶ χάριτος α', [Χαρακτῆρες ἠθικοί d),] περὶ ψεύδους καὶ ἀληθοῦς α', Τῶν περὶ τὰ θεῖον ἱστορίας α' β' γ' δ' ε' ς', περὶ θεῶν α' β' γ', Ἱστορικῶν γεωμετρικῶν α' β' γ' δ', Ἐπιτομῶν Ἀριστοτέλους περὶ ζώων α' β' γ' δ' ε' ς' e), 49. Ἐπιχειρημάτων α' β' f), Θέσεις γ' g), περὶ βασιλείας α' β' h), περὶ αἰτιῶν α', περὶ Δημοκρίτου α', [περὶ διαβολῆς α' i),] περὶ γενέσεως α' k), περὶ ζώων φρονήσεως καὶ ἤθους α', περὶ κινήσεως α' β' l), περὶ ὄψεως α' β' γ' δ', πρὸς ὅρους α' β', περὶ τοῦ δεδόσθαι m) α', περὶ μείζονος καὶ ἐλάττονος α', περὶ τῶν μουσικῶν α', περὶ τῆς θείας εὐδαιμονίας α' n), πρὸς τοὺς ἐξ Ἀκαδημίας α', Προτρεπτικὸς α', Πῶς ἄριστ' ἂν πόλις οἰκοῖτο α', Τὰ ὑπομνήματα α' o), περὶ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ α',

c) *Φυσικῶν [δοξῶν] ἐπιτομῆς α'.* *Δοξῶν* inserui de sententia Meursii.

d) *[Χαρακτῆρες ἠθικοί,].* Allati iam supra sunt §. 47. quare seclusi cum Casaubono et Meursio.

e) *Ἐπιτομῶν Ἀριστοτέλους περὶ ζώων α' β' γ' δ' ε' ς'.* Omisi distinctionem post *Ἀριστοτέλους.* Neque agnoscit ullam interpretatio Aldobrandini. Edit. Froben. *ἐπιτομῶν ἀριστοτέλους περὶ ζώων φρονήσεως καὶ ἤθους α.* Pergit Frobenius hisce: *περὶ μείζονος καὶ ἐλάττονος α',* omissis quae interposita leguntur.

f) *Ἐπιχειρημάτων α' β'.* Supra §. 43. *Ἐπιχειρημάτων — ιή.*

g) *Θέσεις γ'.* Supra §. 44. *Θέσεις κδ'.*

h) *περὶ βασιλείας α' β'.* Supra §. 42. *περὶ βασιλείας α'.* §. 47. *πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας α'.*

i) *[περὶ διαβολῆς α',].* Supra §. 46. *περὶ διαβολῆς α'.* Quare seclusi.

k) *περὶ γενέσεως α'.* Meursius coni. *περὶ ζώων γενέσεως α'.*

l) *περὶ κινήσεως α' β'.* Supra §. 44. *περὶ κινήσεως α' β' γ'.* ut male hic repetitum censeret Meursius. Reote nisi Theophrastus; quae est Menagii sententia, Aristotelis exemplo idem argumentum saepius tractasse putandus est.

m) *δεδόσθαι.* Edit. Froben. *δίδοσθαι.*

n) *περὶ τῆς θείας εὐδαιμονίας α'.* R et Aldobrandini interpretatio omittunt numerum.

o) *Πῶς ἄριστ' ἂν πόλις οἰκοῖτο α', Τὰ ὑπομνήματα α'.* Edit. Froben. *πῶς ἄριστ' ἂν πόλις οἰκοῖτο ὑπομνήματα α.* Placet.

Physicarum sententiarum epitomes unus, de gratia unus, [Characteres morales,] de falso et vero unus, de rebus divinis historiae sex, de diis tres, Historicorum geometricorum quattuor, Epitomes Aristotelis de animalibus sex, Epichirematum duo, Quaestiones tres, de regno duo, de causis unus, de Democrito unus, [de calumnia unus,] de generatione unus, de animalium prudentia et moribus unus, de motu duo, de visu quattuor, ad terminos duo, de eo quod est datum esse unus, de maiore et minore unus, de musicis unus, de divina felicitate unus, ad eos qui sunt ex Academia unus, Exhortatorius unus, Quo pacto civitates optime inhabitentur unus,

περὶ τῶν ὁμολογουμένων α', [περὶ τῶν προβλημάτων φυσικῶν α' ρ),] Τίνες οἱ τρόποι τοῦ ἐπίστασθαι α', περὶ τοῦ ψευδομέ-
50. νου α' β' γ', Τὰ πρὸ τῶν τόπων α', πρὸς Αἰσχύλον α', Ἀστρολογικῆς ἱστορίας α' β' γ' δ' ε' ς', Ἀριθμητικῶν ἱστοριῶν περὶ αὐξήσεως α', Ἀκίχαρος α' q), περὶ δικανικῶν λόγων α', [περὶ διαβολῆς α' qq),] Ἐπιστολαὶ αἱ ἐπὶ τῷ Ἀστυκρέοντι r), Φανίᾳ, Νικάνορι, περὶ εὐσεβείας α', Εὐϊάδος α'. περὶ καιρῶν α' β', περὶ οἰκείων λόγων α', περὶ παίδων ἀγωγῆς α', Ἄλλο διάφορον α', περὶ παιδείας ἢ περὶ ἀρετῶν ἢ περὶ σωφροσύνης α', [Προτρεπτικὸς α' s),] περὶ ἀριθμῶν α' t), Ὁριστικὰ περὶ λέ-
ξεως συλλογισμῶν α', περὶ οὐρανοῦ α', Πολιτικοῦ α' β' u), περὶ φύσεως, περὶ καρπῶν, περὶ ζώων· ἃ γίνονται στίχων Μ'
XIV. κ' γ' Β' οἱ η' x). τοσαῦτα μὲν οὖν καὶ τῷδε τὰ βιβλία. Εὔρον
51. δ' αὐτοῦ καὶ διαθήκας τοῦτον ἐχούσας τὸν τρόπον· „Ἔσται

p) [περὶ τῶν προβλημάτων φυσικῶν α',]. Supra §. 48. περὶ τῶν προβλημάτων φυσικῶν α'. Quare recte delet Meursius. Neque agnoscit Ambrosius.

q) Ἀκίχαρος α'. „Huius libri praeter Diogenem nostrum meminit nemo, et qualis fuerit dicere non nostrum est, sed haruspicis." Menagius.

qq) [περὶ διαβολῆς α',]. Supra §. 46. et 49. περὶ διαβολῆς α'. Quare seclusi. Neque agnoscit Ambrosius.

r) Ἐπιστολαὶ αἱ ἐπὶ τῷ Ἀστυκρέοντι. Casaubono videbantur de mendo suspecta.

s) [Προτρεπτικὸς α',]. Supra §. 49. Προτρεπτικὸς α'. Quare seclusi.

t) περὶ ἀριθμῶν α'. Meursius coni. περὶ ῥυθμῶν α'.

u) Πολιτικοῦ α' β'. Edit. Froben. πολιτικῶν.

x) Μ' κ' γ' Β' ω' οἱ. Edit. Froben. omittit numerum. Stephan. μ' β' ω' ν'.

Commentaria unus, de cratere qui est in Sicilia unus, de concessis unus, Qui sint modi sciendi unus, de mentiente tres, Quae sunt ante topica unus, ad Aeschylum unus, Astrologicae historiae sex, Arithmeticarum historiarum de incremento unus, Acicharus unus, de iudicialibus orationibus unus, Epistolae ad Astycreontem, Phaniam et Nicanorem, de pietate unus, Euiadis unus, de temporibus unus, de propriis orationibus unus, de liberis educandis unus, Alius differens unus, de disciplina seu de virtutibus sive de frugalitate unus, [Exhortatorius unus,] de numeris unus, Definitiones de dictione syllogismorum unus, de caelo unus, Politici duo, de natura, de fructibus, de animalibus. Haec complexa sunt versuum bis centena triginta millia octingentos octo. Tot igitur huius quoque sunt libri. Legi autem et ipsius testamentum in haec verba: *Bene quidem, ut spero,*

μὲν εὖ· ἐὰν δέ τι συμβῇ, τάδε διατίθεμαι y)· τὰ μὲν οἴκοι ὑπάρχοντα πάντα δίδωμι z) Μελάντῃ a) καὶ Παγκρέοντι τοῖς υἱοῖς Λέοντος. ἀπὸ δὲ τῶν παρ' Ἱππάρχου συμβεβλημένων τάδε μοι βούλομαι γενέσθαι· πρῶτον μὲν b) τὰ περὶ τὸ μουσεῖον καὶ τὰς θεὰς συντελεσθῆναι κἂν εἴ τι ἄλλο δύναται περὶ αὐτὰς ἐπικοσμηθῆναι πρὸς τὸ κάλλιον· ἔπειτα τὴν Ἀριστοτέλους εἰκόνα τεθῆναι εἰς τὸ ἱερὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἀναθήματα ὅσα πρότερον ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἱερῷ· εἶτα τὸ στωΐδιον οἰκοδομηθῆναι τὸ πρὸς τῷ μουσείῳ μὴ χεῖρον ἢ πρότερον· ἀναθεῖναι δὲ καὶ τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς c) περίοδοί εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στοάν· ἐπισκευασθῆναι δὲ καὶ τὸν βωμόν, 52.
ὅπως ἔχῃ τὸ τέλειον καὶ τὸ εὔσχημον. βούλομαι δὲ καὶ τὴν Νικομάχου εἰκόνα συντελεσθῆναι ἴσην. τὸ μὲν τῆς πλάσεως ἔχει Πραξιτέλης, τὸ δ' ἄλλο ἀνάλωμα ἀπὸ τούτου γενέσθω. σταθῆναι δὲ ὅπου ἂν δοκῇ τοῖς καὶ d) τῶν ἄλλων ἐπιμελουμένοις τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ γεγραμμένων. καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὰ ἀναθήματα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον. τὸ δὲ χωρίον τὸ ἐν Σταγείροις ἡμῖν ὑπάρχον δίδωμι Καλλίνῳ· τὰ δὲ

y) *διατίθεμαι.* Menag: *διατίθεμεν.* Illud dedi ex ed. Froben. et cod. Cantabr.
z) *δίδωμι.* Edit. Froben. omittit.
a) *Μελάντῃ.* Edit. Froben. *μέλαντι.*
b) *πρῶτον μέν.* Recepi ex Menagiana.
c) *τῆς γῆς.* Menag. omittit articulum, quem agnoscunt Froben. et Stephan.
d) *τοῖς καί.* Edit. Froben. *καὶ τοῖς.*

erit: caeterum si quid secus contigerit, ista statuo: Domesticam omnem supellectilem Melantae et Pancreonti Leontis filiis trado. Porro ex iis quae ab Hipparcho suppeditata sunt, ita mihi fieri volo: quae circa scholam sunt atque deas perfici, vel si quid circa eas in melius possit ornari. Dehinc Aristotelis imaginem in templo collocari, ac donaria reliqua quaeque antea in templo erant. Deinde porticum, quae prope scholam erat, exaedificari priore non deteriorem: tabulasque in quibus terrae orbes siti sunt, in inferiore porticu reponi: aram quoque construi ita ut neque perfectio neque honestas desideretur. Volo autem et Nicomachi imaginem eiusdem magnitudinis perfici. In quae fingenda quantum insumendum est, Praxiteles habet: reliquae vero impensae ab eo fiant. Statui autem illam iubeo ubicunque illis visum fuerit, quibus cura erit rerum caeterarum, quae in testamento scriptae sunt. Ac de templo quidem ac donariis in hunc modum statuo. Fundum vero quem Stagiris habemus, Callino

καὶ δὲ Νηλεῖ· Εὔβιονο) δ' ἀποδόσθαι. δύιω δ' Ἱππάρχος Καλλίνῳ τρισχιλίας δραχμάς· Μελάντῃ δὲ καὶ Παγκρέοντιp) εἰ μὲν μὴ ἑωρῶμεν Ἵππαρχον καὶ ἡμῖν πρότερον χρείαν παρεσχημένον καὶ νῦν ἐν τοῖς ἰδίοις μάλα νεναυαγηκότα, προσετάξαμεν ἂν μετὰ Μελάντουq) καὶ Παγκρέοντος ἐξάγειν αὐτά.
56. ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἐκείνοις ἑώρων ῥᾴδιον ὄντα συνοικονομεῖν λυσιτελέστερόν τε αὐτοῖς ὑπελάμβανον εἶναι τεταγμένον τι λαβεῖν παρὰ Ἱππάρχου, δύιω Ἵππαρχος Μελάντῃr) καὶ Παγκρέοντι, ἑκατέρῳ τάλαντον· διδόναι δ' Ἵππαρχον καὶ τοῖς ἐπιμεληταῖς εἰς τὰ ἀναλώματα τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ γεγραμμένα κατὰ τοὺς ἑκάστου καιροὺς τῶν δαπανημάτων. οἰκονομήσαντα δὲ ταῦτα Ἵππαρχον ἀπηλλάχθαι τῶν συμβολαίων τῶν πρὸς ἐμὲ πάντων· καὶ εἴ τι ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος συμβέβηκεν Ἱππάρχῳs) ἐν Χαλκίδι, Ἱππάρχου τοῦτό ἐστιν. ἐπιμεληταὶ δὲ ἔστωσαν τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ γεγραμμένων Ἵππαρχος, Νηλεύς, Στράτων, Καλλῖνος, Δημότιμος, Καλλισθένης,
57. Κτήσαρχος. αἱ διαθῆκαι κεῖνται ἀντίγραφα τῷ Θεοφράστου

o) Εὔβιον. Codd. R, Palat., Cantabr. et Arund. Εὔβοον.
p) Μελάντῃ δὲ καὶ Παγκρέοντι. Edit. Froben. μέλαντα δὲ καὶ παγκρέοντα.
q) Μελάντου. Edit. Froben. μελάντος.
r) Μελάντῃ. Edit. Froben μέλαντι.
s) συμβέβηκεν Ἱππάρχῳ. Edit. Froben. συμβέβηκεν Ἵππαρχος. Stephan. συμβέβληκεν Ἵππαρχος.

lubeo. Demotimo Cariona do, Donacemque Neleo: Eubium venum dari placet. Dabit autem Hipparchus Callino drachmas ter mille: ac nisi Melantae et Pancreonti et nobis antea cerneremus Hipparchum fuisse perutilem et nunc in suis rebus magnum pertulisse naufragium, mandavissemus profecto eis cum Melanta et Pancreonte educere. Quoniam vero non illis facile fore animadverti cum illo una dispensare et exsequi, commodiusque illis arbitratus sum si quid ab Hipparcho constitutum acceperint, dabit Hipparchus Melantae et Pancreonti, utrique talentum, daturus et curatoribus ad ea quae in testamento scripta sunt perficienda sumptus necessarios, suo quaeque tempore. Quae quum impleverit omnia, absolutus erit ac liber a debito omni et omnibus quae contraxerat mecum instrumentis. Quod si quid meo nomine Hipparcho Chalcide provenit emolumenti, hoc totum eius erit. Curatores autem earum rerum quae testamento inscriptae sunt, hi erunt: Hipparchus, Neleus, Strato, Callinus, Demotimus, Callisthenes, Ctesarchus. Porro testa-

δακτυλίῳ σεσημασμέναι, μία μὲν παρὰ Ἡγησίᾳ Ἱππάρχου· μάρτυρες Κάλλιππος Παλληνεύς t), Φιλόμηλος Εὐωνυμεύς, Λύσανδρος Ὑβάδης u), Φιλίων Ἀλωπεκῆθεν. τὴν δ' ἑτέραν ἔχει Ὀλυμπιόδωρος· μάρτυρες δ' οἱ αὐτοί. τὴν δ' ἑτέραν ἔλαβεν Ἀδείμαντος, ἀπήνεγκε δὲ Ἀνδροσθένης ὁ υἱός· μάρτυρες Αἰμνήστος Κλεοβούλου x), Λυσίστρατος Φίδωνος Θάσιος, Στράτων Ἀρκεσιλάου Λαμψακηνός, Θήσιππος Θησίππου ἐκ Κεραμέων, Διοσκουρίδης Διονυσίου Ἐπικηφίσιος. ὧδε ἔχουσιν αὐτῷ καὶ αἱ διαθῆκαι. Ἀκοῦσαι δ' αὐτοῦ καὶ Ἐρασίστρατον τὸν ἰατρόν εἰσιν οἱ λέγουσι· καὶ εἰκός y). XV.

t) *Παλληνεύς.* Legebatur *Πελληνεύς.* Correxit Menagius in obss.

u) *Ὑβάδης.* Legebatur *Τβάδης.* Correxit Menagius in obss.

x) *Αἰμνήστος Κλεοβούλου.* Edit. Froben. *αἰμνήστος, κλεόβουλος,* quod interpretando expressit Aldobrandinus. Illud praebent Ambrosius, Stephanus et Menagius. Idem Menagius coni. *Αἰμνήστος.*

y) *ἀκοῦσαι — εἰκός.* Edit. Froben. *ἀκοῦσαι δ' αὐτοῦ καὶ ἐρασίστρατον τὸν ἰατρόν. εἰσὶ δ' οἳ λέγουσι καὶ εἰκός.*

menti exemplaria Theophrasti anulo signata condita sunt, et unum quidem apud Hegesiam Hipparchi filium: testes Callippus Palleneus, Philomelus Euonymeus, Lysander Hybades, Philion Alopecensis. Testamentum alterum accepit Olympiodorus: testes iidem fuere. Aliud accepit Adimantus, tulit autem Androsthenes filius: testes Aimnestus Cleobuli filius, Lysistratus Phidonis filius Thasius, Strato Arcesilai filius Lampsacenus, Thesippus Thesippi filius Cerameus, Dioscorides Dionysii filius Epicephisius. Haec ratio testamenti illius fuit. Sunt qui dicant Erasistratum medicum huius fuisse auditorem, et veri simile est.

CAPUT III.

ΣΤΡΑΤΩΝ.

I. 58. Διεδέξατο δ' αὐτοῦ τὴν σχολὴν Στράτων Ἀρκεσιλάου Λαμ-
II. ψακηνός, οὗ καὶ ἐν ταῖς διαθήκαις ἐμνημόνευσεν· ἀνὴρ ἐλλο-
γιμώτατος καὶ φυσικὰς ἐπικληθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν θεωρίαν
III. ταύτην παρ' ὀντινοῦν ἐπιμελέστατα διατετριφέναι. Ἄλλα καὶ
καθηγήσατο Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ ἔλαβε, φασί,
παρ' αὐτοῦ τάλαντα ὀγδοήκοντα· σχολαρχεῖν δέ, καθά φησιν
Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἤρξατο τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ καὶ
ἑκατοστῇ Ὀλυμπιάδι, τῆς σχολῆς ἀφηγησάμενος ἔτη ὀκτω-
IV. καίδεκα. Φέρεται δ' αὐτοῦ βιβλία α) περὶ βασιλείας τρία,
περὶ δικαιοσύνης τρία, περὶ ἀγαθοῦ γ', περὶ θεῶν γ', περὶ
59. ἀρχῶν γ' b), περὶ βίων, περὶ εὐδαιμονίας, περὶ φιλοσοφίας c),

a) *Φέρεται δ' αὐτοῦ βιβλία.* Edit. Froben. *φέρεται δ' αὐτοῦ τρία περὶ δικαιοσύνης βιβλία*, omisso libro *περὶ βασιλείας*. Stephan. *φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ βιβλία ταῦτα.* Codd. Cantabr. et Arund. omittunt *βιβλία*.

b) *περὶ ἀρχῶν γ'.* Edit. Froben. et R *περὶ ἀρχῆς γ ἢ δύο.* Stephan. *περὶ ἀρχῆς γ'.* Pluralem numerum cum Menagiana confirmant Interpretes. Ambrosius: *de magistratibus tres seu duo.* Aldobrandinus: *de initiis tres aut duo.* Posteriorem numerum omisit Menagiana.

c) *περὶ φιλοσοφίας.* Edit. Froben. et R *περὶ βασιλείας φιλοσοφίας,*

STRATO.

Eius scholam successor excepit Strato Arcesilai filius Lampsacenus, cuius etiam in testamento mentionem fecit Theophrastus, vir clarissimus, idemque Physicus idcirco appellatus, quod in ea speculatione prae caeteris diligentissime versatus est. Fuit autem et praeceptor Ptolemaei Philadelphi, a quo talentis octoginta donatum aiunt. Enimvero scholae praeesse coepit, ut Apollodorus in Chronicis refert, Olympiade centesima vicesima tertia, eamque annos octo et decem tenuit. Feruntur eius de regno libri tres, de iustitia tres, de bono tres, de diis tres, de initiis tres, de vitis, de felicitate, de philosophia, de fortitudine, de inani, de caelo,

περὶ ἀνδρείας d), περὶ τοῦ κενοῦ, περὶ οὐρανοῦ e), περὶ τοῦ πνεύματος, περὶ φύσεως ἀνθρωπίνης, περὶ ζωογονίας, περὶ μίξεως, περὶ ὕπνου, περὶ ἐνυπνίων, περὶ ὄψεως, περὶ αἰσθήσεως, περὶ ἡδονῆς, περὶ χρωμάτων, περὶ νόσων, περὶ κρίσεων, περὶ δυνάμεων, περὶ τῶν μεταλλικῶν μηχανημάτων f), περὶ λιμοῦ καὶ σκοτώσεων, περὶ κούφου καὶ βαρέος, περὶ ἐνθουσιασμοῦ, περὶ χρόνου, περὶ τροφῆς καὶ αὐξήσεως, περὶ τῶν ἀπορουμένων ζώων, περὶ τῶν μυθολογουμένων ζώων, περὶ αἰτιῶν, Λύσις ἀπορουμένων, Τόπων προοίμια, περὶ τοῦ συμβεβηκότος, περὶ τοῦ ὅρου, περὶ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, περὶ αὐξικοῦ, περὶ τοῦ προτέρου καὶ ὑστέρου, περὶ τοῦ προτέρου γένους g), περὶ τοῦ ἰδίου h), περὶ τοῦ μέλλοντος i), Εὑρημάτων ἔλεγχοι δύο· Ὑπομνήματα διστάζεται· Ἐπιστολαὶ * k), ὧν ἀρχή, „Στράτων Ἀρσινόῃ εὖ πράττειν.“ Τοῦτόν φασιν οὕτω γενέσθαι λεπτὸν ὡς ἀναισθήτως τελευτῆσαι. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον· 60. V.

confirmatum Interpretibus. Ambrosius: *de regia philosophia.* Aldobrandinus: *de regno philosophiae.*

d) περὶ ἀνδρείας. Edit. Froben. περὶ ἀνδρίας.

e) περὶ οὐρανοῦ. Edit. Froben. omittit.

f) περὶ τῶν μεταλλικῶν μηχανημάτων. Edit. Froben. cum codd. R, Cantabr. et Arund. περὶ τῶν μεταλλικῶν μηχανικῶν. Menagius duce opinor Aldobrandino *de metallicis mechanicum* interpretante coni. περὶ τῶν μεταλλικῶν, Μηχανικόν. Alterum tuentur Stephan. et Menag. cum Ambrosio.

g) περὶ τοῦ προτέρου γένους. Edit. Froben. cum Ambrosio omittit.

h) περὶ τοῦ ἰδίου. Edit. Froben. cum Ambrosio omittit.

i) περὶ τοῦ μέλλοντος. Edit. Froben. cum Ambrosio omittit.

k) Ἐπιστολαὶ *. Indicavi lacunam. Ambrosius: *Epistolae — quadringentae quinquaginta*, ut iam Menagius numerum excidisse putaret.

de spiritu, de natura humana, de generatione animalium, de mixtione, de somno, de insomniis, de visu, de sensu, de voluptate, de coloribus, de morbis, de iudiciis, de viribus, de metallicis machinis, de fame et obtenebrationibus, de levi et gravi, de afflatione, de tempore, de cibo et incremento, de animalibus de quibus dubitatur, de fabulosis animalibus, de causis, Ambiguorum solutio, Locorum principia, de accidenti, de definitione, Quid sit magis et minus, de iniusto, de priore et posteriore, de priori genere, de proprio, de futuro, Inventorum elenchi duo: de commentariis ambigitur: Epistolae * quarum est initium, *Strato Arsinoae salutem.* Hunc aiunt fuisse adeo tenuem ut sine sensu moreretur. In quem hoc scripsimus epigramma:

Λεπτὸς ἀνὴρ δέμας ἦν, εἰ μοὶ προσέχῃς, ἀπὸ χρισμῶν l)·
Στράτωνα τοῦτόν φημί σοι m)
Λάμψακος ὃν ποτ' ἔφυσεν· ἀεὶ δὲ νόσοισι παλαίων
θνήσκει λαθών, οὐδ' ἤσθετο n).

VI. Γεγόνασι δὲ Στράτωνες ὀκτώ· πρῶτος Ἰσοκράτους ἀκροατής·
61. δεύτερος αὐτὸς οὗτος· τρίτος ἰατρός, μαθητὴς Ἐρασιστράτου, ὡς δέ τινες, τρόφιμος o)· τέταρτος ἱστορικός, Φιλίππου καὶ Περσέως τῶν Ῥωμαίοις πολεμησάντων γεγραφὼς πράξεις· * ἕκτος p) ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· ἕβδομος ἰατρὸς ἀρχαῖος, ὡς Ἀριστοτέλης q) φησίν· ὄγδοος περιπατητικός, βε-
VII. βιωκὼς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ r). Τοῦ δ' οὖν φυσικοῦ φέρονται καὶ διαθῆκαι τοῦτον ἔχουσαι τὸν τρόπον· „Τάδε διατίθεμαι, ἐάν τι πάσχω· τὰ μὲν οἴκοι καταλείπω πάντα Λαμπυρίωνι καὶ Ἀρκεσιλάῳ. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀθήνησιν ὑπάρχοντός μοι s) ἀργυ-

1) εἰ μοὶ προσέχῃς, ἀπὸ χρισμῶν. Legebatur εἰ μὴ προσεχρήσατο χρησμοῖς, quae interpretari prudenter supersedit Aldobrandinus. Menagius coni. χραίσμαις, χρισμοῖς, quod Grotius dederat, negans ille pro χρίσμασι dici posse. Quod recepi, emendatio est Iacobsii Anthol. Gr. VII. 111.

m) φημί σοι. Legebatur φημί σοι Λαμψακηνόν. Additamentum librarii senarium scazontem efficere volentis cum Menagio et Iacobsio delevi. Caeterum pro σοι Iacobsius dedit γε.

n) ἤσθετο. Legebatur ἤσθετο θανάτου. Additamentum librarii cum Menagio et Iacobsio delevi. Neque agnoscit illud R.

o) τρόφιμος. Menag. Τρόφιμος.

p) * ἕκτος. Indicavi lacunam. Excidit enim quintus Strato, quem comicum fuisse mediae comoediae coniecit Menagius.

q) Ἀριστοτέλης. Apud Ambrosium legitur *Aristocles*.

r) Ἀλεξανδρείᾳ. Edit. Froben. ἀλεξανδρίᾳ.

s) Ἀθήνησιν ὑπάρχοντός μοι. Edit. Froben. ἐθήνησί μοι ὑπάρχοντος.

Attenuato vir corpore erat, si me audis, ab unguentis:
Stratonem hunc dico tibi,
Lampsacus quem quondam genuit: at semper morbis luctatus
moritur sensim sine ullo sensu.

Fuerunt autem Stratones octo: primus Isocratis auditor; secundus hic ipse; tertius medicus, Erasistrati discipulus sive, ut quidam aiunt, alumnus; quartus historicus, Philippi et Persei, qui adversus Romanos pugnaverunt, gestorum scriptor; * sextus poeta epigrammatum; septimus antiquus medicus, ut ait Aristoteles; octavus Peripateticus, qui vixit Alexandriae. Porro Physici istius fertur testamentum in hunc modum: *Ista, si quid sinistre accidat, dispono: Ea quidem quae domi sunt Lampyrioni et Arcesilao relinquo*

ρίου πρῶτον μὲν οἱ ἐπιμεληταὶ τὰ περὶ τὴν ἐκφορὰν ἐπιμεληθήτωσαν καὶ ὅσα νομίζεται t) μετὰ τὴν ἐκφοράν, μηθὲν μήτε περίεργον ποιοῦντες μήτ' ἀνελεύθερον. ἐπιμεληταὶ δὲ 62.
ἔστωσαν τῶν κατὰ τὴν διαθήκην οἵδε· Ὀλύμπιχος u), Ἀριστείδης, Μνησιγένης, Ἱπποκράτης, Ἐπικράτης, Γοργύλος, Διοκλῆς, Λύκων, Ἀθάνης. καταλείπω δὲ τὴν μὲν διατριβὴν Λύκωνι, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων οἱ μέν εἰσι πρεσβύτεροι, οἱ δὲ ἄσχολοι· καλῶς δ' ἂν ποιοῖεν καὶ οἱ λοιποὶ συγκατασκευάσαντες τοῦτο. καταλείπω δ' αὐτῷ καὶ τὰ βιβλία πάντα, πλὴν ὧν αὐτοὶ γεγράφαμεν, καὶ τὰ σκεύη πάντα κατὰ τὸ συσσίτιον καὶ τὰ στρώματα καὶ τὰ ποτήρια. δότωσαν δὲ οἱ ἐπιμεληταὶ Ἐπικράτει πεντακοσίας δραχμὰς καὶ τῶν παίδων ἕνα ὃν ἂν δοκῇ Ἀρκεσιλάῳ. καὶ πρῶτον μὲν x) Λαμπυρίων καὶ Ἀρκε- 63.
σίλαος ἀράσθωσαν τὰς συνθήκας ἃς ἔθετο Λάϊππος ὑπὲρ Ἰραίουy)· καὶ μηδὲν ὀφειλέτω μήτε Λαμπυρίωνι μήτε τοῖς Λαμπυρίωνος κληρονόμοις, ἀλλ' ἀπηλλάχθω παντὸς τοῦ συμβολαίου. δότωσαν δ' αὐτῷ καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ ἀργυρίου πεντακοσίας δραχμὰς καὶ τῶν παίδων ἕνα ὃν ἂν δοκιμάζῃ Ἀρ-

t) νομίζεται. Edit. Froben. omittit.
u) Ὀλύμπιχος. Scribebatur Ὀλυμπικός. Edit. Froben. ὀλυμπιακός.
x) ὃν ἂν δοκῇ Ἀρκεσιλάῳ. καὶ πρῶτον μέν. Legebatur ὃν ἂν δοκῇ. Ἀρκεσιλάῳ δὲ πρῶτον μέν. Correxit Menagius in obss. praeivitque Ambrosius.
y) Ἰραίου. Stephan. cum Ambrosio Ἰραίου. Alterum commendant Froben. et Menag. cum Aldobrandino.

omnia. Porro ex pecunia quam Athenis habeo, primum quidem curatores iusta et quae post funus fieri solenne est, diligenter curabunt, nihil neque superflue neque illiberaliter agentes. Erunt autem testamenti curatores Olympichus, Aristides, Mnesigenes, Hippocrates, Epicrates, Gorgylus, Diocles, Lycon, Athanes. Scholam quidem Lyconi relinquo: namque alii sunt vel seniores vel occupati. Recte autem facient reliqui, si hoc ipsum suo iudicio firmaverint. Libros illi omnes, praeterquam quos ipsi scripsimus, relinquo, vasa etiam omnia convivii stramentaque et pocula. Dent autem Epicrati curatores drachmas quingentas et unum ex pueris quemcunque Arcesilaus iudicabit. Primum quidem Lampyrion et Arcesilaus pacta tollant quae pro Iraeo Daippus statuit, nihilque debeat neque Lampyrioni neque Lampyrionis haeredibus, sed liber sit ab omni chirographo. Dent illi curatores drachmas quingentas et ex pueris unum quemcunque probarit Arcesilaus, ut is qui nobiscum multum laboravit ma-

CAPUT IV.

ΛΥΚΩΝ.

I. Τοῦτον διεδέξατο Λύκων Ἀστυάνακτος Τρωαδεύς, φραστικὸς
65. ἀνὴρ καὶ περὶ παίδων ἀγωγῆς ἄκρως συντεταγμένος. ἔφασκε
γὰρ δεῖνα a) παρεζεῦχθαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδὼ καὶ φιλοτιμίαν
ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν. Τὸ δ' ἐκφραστικὸν αὐ-
τοῦ καὶ περιγεγωνὸς b) ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ φαίνεται κἀνθάδε· φησὶ
γὰρ τοῦτον τὸν τρόπον ἐπὶ παρθένου πενιχρᾶς· „Βαρὺ γὰρ
φορτίον πατρὶ κόρη διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν
ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν.“ διὸ δὴ καί φασιν Ἀντίγονον
ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο c) εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἦν ὥςπερ μήλου τὴν εὐω-
δίαν καὶ χάριν ἄλλοθί που μετενεγκεῖν, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ
ἀνθρώπου καθάπερ ἐπὶ τοῦ δένδρου τῶν λεγομένων ἕκαστον
66. ἔδει θεωρεῖσθαι. τοῦτο δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ λέγειν γλυκύτατος
ἦν· παρὸ καί τινες τὸ γάμμα αὐτοῦ τῷ ὀνόματι προςετίθε-

a) δεῖν. Edit. Froben. δή.
b) περιγεγωνός. Legebatur περιγεγονός. Correxi de coniectura Casauboni, cui adstipulatur Menagius.
c) τοῦτο. Edit. Froben. omittit.

LYCON.

Successit in eius locum Lycon Astyanactis filius Troadensis, vir eloquens et qui educandis instituendisque pueris maxime idoneus fuit. Aiebat enim adiungi necessario pueris pudorem et laudis studium, velut equis calcar atque frenum. Porro ipsius in dicendo vis et locutionis elatio hinc apparet. Ait enim in virginem pauperem hoc modo: *Grave onus est patri puella prae dotis inopia praetervecta aetatis tempestivitatem.* Unde et Antigonum de illo hoc dixisse ferunt, suaveolentiam mali atque gratiam aliorsum transferri non posse, sed in ipso homine veluti in arbore singula quae dicerentur oportere inspici: id autem ob eam causam, quod in dicendo erat suavissimus. Idcirco quidam etiam ipsius nomini G litteram adiiciebant. Porro in scribendo sui dissimilis erat.

σαν. ἐν δὲ τῷ γράφειν ἀνόμοιος αὐτῷ. ἀμέλει γοῦν καὶ ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπειδὴ μὴ ἔμαθον ὅτε καιρὸς καὶ εὐχομένων τοῦτον ἐκαλλιλέκτει τὸν τρόπον. ἔλεγεν αὐτῶν d) κατηγορεῖν, ἀδυνάτῳ μηνύοντας εὐχῇ μετάνοιαν ἀργίας ἀδιόρθωτον. τούς τε βουλευομένους οὐκ ὀρθῶς e) διαπίπτειν ἔφασκε τῷ λογισμῷ, οἱονεὶ στρεβλῷ κανόνι βασανίζοντας εὐθεῖαν φύσιν ἢ πρόσωπον ὕδατι κλυδαττομένῳ ἢ κατόπτρῳ διεστραμμένῳ. καὶ ἐπὶ μὲν τὸν ἐκ τῆς ἀγορᾶς στέφανον πολλοὺς ἀπιέναι, ἐπὶ δὲ τὸν Ὀλυμπίασιν f) ἢ ὀλίγους g) ἢ οὐδένα. πολλάκις τε πολλὰ συμβουλεύσας Ἀθηναίοις, τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὠφέλησεν. Ἦν δὲ καὶ καθαρώτατος τὴν στολήν, ὡς ἀνυπερβλήτῳ χρῆσθαι μαλακότητι ἱματίων, καθάπερ φησὶν Ἕρμιππος. ἀλλὰ καὶ γυμναστικώτατος ἐγένετο καὶ εὐέκτης τὸ σῶμα τήν τε πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαίνων, ὠτοθλαδίας καὶ ἐμπινὴς ὤν, καθά φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος. διὰ τοῦτο δὲ καὶ παλαῖσαι λέγεται τά τε ἐν τῇ πατρίδι Ἰλίεια h) καὶ σφαιρίσαι. Ὡς οὐκ ἄλλος τε ἦν φίλος τοῖς περὶ Εὐμένη καὶ Ἄτταλον i), οἳ καὶ πλεῖστα ἐπεχορήγουν αὐτῷ. II. 67. III. IV.

d) αὐτῶν. Edit. Froben. αὐτῷ. Menag. αὐτῶν.
e) οὐκ ὀρθῶς. Particulam negativam inserui de sententia Casauboni Menagiique.
f) Ὀλυμπίασιν. Scribebatur Ὀλυμπιάσιν.
g) ἢ ὀλίγους. Edit. Froben. omittit.
h) Ἴλιεια. Edit. Froben. et R Ἴλειια. Menag. Ἴλειᾳ. Correxit Bentleius Opusce. p. 179. ed. Lips.
i) Ἄτταλον. Edit. Froben. ἄταλον.

In hos vero qui quoniam dum tempus esset non didicerant, poenitentia ducerentur, idque revocare cupiebant, in hunc modum iocabatur. Dicebat enim eos qui ignaviae suae, quae corrigi non posset, poenitentiam vanis precibus indicarent, se ipsos accusare: qui autem non recte deliberarent, plane eos aiebat excidisse ratione, veluti distorta regula naturam rectam explorantes, seu faciem perturbata aqua vel speculo perverso. Quin et ad forensem quidem coronam complures proficisci, verum ad Olympiacam aut paucos aut neminem. Saepe Atheniensibus consulens magno illis emolumento fuit. Erat vero mundissimus cultu, adeo ut vestium incredibili mollitie ac nitore uteretur, ut Hermippus refert: sed exercitatissimus ac valido sanoque corpore effectus est, omnemque athletarum habitum praeferebat, quum, auctore Antigono Carystio, contusis auribus oleoque politior esset. Quocirca et in patria luctatus fertur Ilieis, atque pilae ludo se exercuisse. Erat autem Attalo et Eumeni in primis carus

ἐπειράθη δ' αὐτὸν σχεῖν καὶ Ἀντίγονος k), ἀλλ' οὐκ ἔτυχεν.
68. οὕτω δὲ ἦν ἐχθρὸς Ἱερωνύμῳ τῷ περιπατητικῷ, ὡς μόνον μὴ ἀπαντᾶν πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ἐτήσιον ἡμέραν, περὶ ἧς ἐν
V. τῷ Ἀρκεσιλάου βίῳ διειλέγμεθα. Ἀφηγήσατο δὲ τῆς σχολῆς ἔτη τέτταρα πρὸς τοῖς τετταράκοντα l), Στράτωνος αὐτὸν ἐν ταῖς διαθήκαις καταλιπόντος κατὰ τὴν ἑβδόμην καὶ εἰκοστὴν
VI. καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Πανθοίδου
VII. διήκουσε τοῦ διαλεκτικοῦ. Ἐτελεύτησε δὲ γεγονὼς ἔτος τέταρτον καὶ ἑβδομηκοστόν, νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς. καὶ ἔστιν καὶ ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Οὐ μὰ τόν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν, ὅττι ποδάλγης
κάιθανε· θαυμάζω τοῦτο μάλιστα δ' ἐγώ,
τὴν αὕτως αἶδαο μακρὴν ὁδόν, ἂν πρὶν m) ἁπασῶν
ἀλλοτρίους βαθίσας ἔδραμε νυκτὶ μιῇ.

VIII. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Λύκωνες· πρῶτος Πυθαγορικός, δεύ-
69. τερος αὐτὸς οὗτος, τρίτος ἐπῶν ποιητής, τέταρτος ἐπιγραμ-

k) Ἀντίγονος. Legebatur Ἀντίοχος. Emendavit Luzacius Lectt. Att. p. 204. not. 17.

l) ἔτη τέτταρα πρὸς τοῖς τετταράκοντα. Menag. ἔτη τετταράκοντα. Maiorem numerum commendat edit. Froben. cum cod. Arund., confirmant Intpp. Ambrosius: *annos duos supra quadraginta.* Aldobrandinus: *quatuor et quadraginta annis.*

m) ἂν πρίν. R ἂν πρίν. Iacobsius Anthol. Gr. VII. 112. ἀ πρίν. Scaliger coni. ὡς, Iacobsius εἰ, quo postea abiecto idem Iacobsius in Addendis ad Nott. Critt. T. III. p. LII. non dubitat recte correxisse Scaligerum.

atque inter paucos amicissimus, qui et illum saepenumero regia munificentia donabant. Tentavit et Antigonus illum habere apud se, sed spe sua frustratus est. Adeo autem inimicus erat Hieronymo Peripatetico, ut solus anniversario die ad illum non proficisceretur, de quo in Arcesilai vita diximus. Porro scholae principatum tenuit annos quattuor supra quadraginta, quum illum sibi successorem in testamento Strato reliquisset, Olympiade centesima vicesima septima. Quin Panthoedi quoque dialectici auditor fuit. Obiit autem annos natus septuaginta quattuor afflictus podagrae morbo. In quem nostrum est epigramma:

Praetereunda mihi non sunt et facta Lyconis,
Fecerat infirmum quem valetudo pedis.
Namque pede alterius semper quum nixus adiret,
Tam longam miror nocte volasse viam.

Fuerunt et alii Lycones: primus Pythagoricus, secundus hic ipse, tertius epicus poeta, quartus epigrammatum poeta.

μάτων ποιητής. Τοῦ δὲ φιλοσόφου καὶ διαθήκαις περιετύ- IX.
χομεν n) ταῖσδε: „Τάδε διατίθεμαι περὶ τῶν κατ' ἐμαυτόν, ἐὰν μὴ δυνηθῷ τὴν ἀρρωστίαν ταύτην ὑπενεγκεῖν· τὰ μὲν ἐν οἴκῳ πάντα δίδωμι τοῖς ἀδελφοῖς Ἀστυάνακτι καὶ Λύκωνι. καὶ οἶμαι δεῖν ἀποδοθῆναι o) ἀπὸ τούτων ὅσα κατακέχρημαι Ἀθήνησι παρά τινος ἔχων ἢ ἐκπεπραχώς· καὶ ἃ ἂν εἰς τὴν ἐκφορὰν ἀναλωθῇ καὶ εἰς τἄλλα τὰ νομιζόμενα. τὰ δὲ ἐν ἄστει 70.
καὶ ἐν Αἰγίνῃ δίδωμι Λύκωνι διὰ τὸ καὶ τοὔνομα φέρειν ἡμῶν καὶ συνδιατετριφέναι πλείω χρόνον ἀρεστῶς πάνυ, καθάπερ δίκαιον ἦν τὸν υἱοῦ τάξιν ἐσχηκότα. τὸν δὲ περίπατον καταλείπω τῶν γνωρίμων τοῖς βουλομένοις, Βούλωνι, Καλλίνῳ, Ἀρίστωνι, Ἀμφίωνι, Λύκωνι, Πύθωνι, Ἀριστομάχῳ, Ἡρακλείῳ, Λυκομήδει, Λύκωνι τῷ ἀδελφιδῷ. προστησάσθωσαν δ' αὐτοὶ ὃν ἂν ὑπολαμβάνωσι διαμένειν ἐπὶ τοῦ πράγματος καὶ συνέξειν μάλιστα δυνήσεσθαι. συγκατασκευαζέτωσαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ γνώριμοι κἀμοῦ καὶ τοῦ τόπου χάριν. περὶ δὲ τῆς ἐκφορᾶς καὶ καύσεως ἐπιμεληθήτωσαν Βούλων καὶ Καλλῖνος μετὰ τῶν συνήθων p), ὅπως μήτ' ἀνελεύθερος γένηται μήτε περίεργος. τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γενομένων με- 71.
ρῶν μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν καταχωρησάτω Λύκων τοῖς

n) περιετύχομεν. Edit. Froben. ἐνετύχομεν. Cf. §. 11.
o) ἀποδοθῆναι. Edit. Froben. omittit.
p) τῶν συνήθων. Edit. Froben. τῶν σκυθήκων.

Huius quoque philosophi testamentum reperimus hocce: *Ista equidem statuo de rebus meis, si quidem hunc morbum ferre nequivero: Ea quidem quae domi sunt omnia Astyanacti et Lyconi fratribus do, atque ex his reddenda censeo quae Athenis possedi a quovis sumpta sive exacta, quaeque in funus caeterisque solennibus impensa fuerint. Quae vero in urbe et Aeginae habeo, Lyconi praecipue do, quod is nomen ferat nostrum mecumque diutissime atque cum summo amore sit commoratus, sicut dignum erat, quippe qui filii tenebat locum. Porro ambulationem amicis qui ea uti volent relinquo, Buloni, Callino, Aristoni, Amphioni, Lyconi, Pythoni, Aristomacho, Heracleo, Lycomedi, Lyconi fratrueli: Praeficiant autem ipsi quemcunque permansurum in schola maximeque utilem futurum existimaverint. Eis vero consentiant et reliqui familiares et mei et loci gratia. Caeterum funus et crematio curae erit Buloni et Callino et amicis caeteris, uti ne illiberalis neu superflua sit. Eas vero quae mihi erant in Aegina partes, post discessum meum dividat*

νεανίσκοις εἰς ἐλαιοχρηστίαν, ὅπως κἀμοῦ καὶ τοῦ τιμήσαντος ἐμὲ μνήμη γένηται διὰ τῆς χρείας αὕτη ἡ προσήκουσα. καὶ ἀνδριάντα ἡμῶν ἀναθέτω· τὸν δὲ τόπον, ὅπως ἁρμόττων ἡ τῆς καταστάσεως q), ἐπιβλεψάτω καὶ συμπραγματευθήτω Διόφαντος καὶ Ἡρακλείδης Δημητρίου. ἀπὸ δὲ τῶν ἐν ἄστει Λύκων ἀποδότω πᾶσι παρ' ὧν ἃ προείληφα μετὰ τὴν ἀποδημίαν τὴν ἐκείνου· παρακολουθοῦσι δὲ Βούλων καὶ Καλλῖνος καὶ ἃ ἂν εἰς τὴν ἐκφορὰν ἀναλωθῇ καὶ τὰ ἄλλα τὰ νομιζόμενα. νομισάσθω δὲ ταῦτα ἀπὸ τῶν ἐν οἴκῳ κοινῇ καταλει-
72. πομένων ἀμφοτέροις ὑπ' ἐμοῦ· τιμησάτω δὲ καὶ τοὺς ἰατροὺς Πασίθεμιν καὶ Μηδίαν r), ἀξίους ὄντας καὶ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τὴν περὶ ἐμὲ καὶ τὴν τέχνην καὶ μείζονος ἔτι τιμῆς. δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ Θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ῥοδιακῶνs) ζεῦγος, ψιλοτάπιδα, ἀμφιταπιντ) περίστρωμα, προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων· ὡς ἂν ἐφ' ὅσον ἀνήκειν u) πρὸς τιμήν, καὶ τούτων φα-

q) τῆς καταστάσεως. Edit. Froben. et cod. Cantabr. τὰ στάσεως. Stephan. et Arund. τῆς στάσεως.

r) *Μηδίαν*. Legebatur *Μειδίαν*. Correxi cum Menagio et Aldobrandino qui reddidit *Mediae*.

s) Ῥοδιακῶν. Codd. R, Cantabr. et Arund. cum editt. Froben. et Stephan. ῥοιάκων. Menag. ῥοΐακων, quod ipsi placet Menagio. Salmasius ad Solinum p. 241. coni. ῥίσκων. Emendavit Lennepius ad Phalarid. Epistt. p. 305. b.

t) ἀμφιταπιν. Menag. ἀμφίτακον. Alteram formam praebent codd. Cantabr. et Arund. cum edit. Froben. Cf. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. v. 125. p. 404. sq.

u) ἀνήκειν. Edit. Froben. ἂν ἦκεν.

Lycon adolescentibus in usum olei, ut ex eo mei et eius qui me honoraverit utilitate paretur iusta memoria: statuamque nostram locet eo loco ubi convenienter stare eam perspexerit. Cooperetur autem una et Diophantus et Heraclides Demetrii filius. Ex his autem quae in urbe sunt, reddat Lycon omnibus quae accepi post ipsius discessum, sequanturque Bulon et Callinus et quaecunque in funere ac solennibus caeteris impensa fuerint. Tollat autem ea ex his rebus domesticis, quae ambobus communiter a me relicta sunt. Honoret item et medicos Pasithemin et Mediam, dignos profecto magno et honore et pretio ob summam in me diligentiam et artem. Lego et Callini filio par Thericleorum poculorum, uxorique illius Rhodiacorum par tapetaque pura, tapetum horridum, sagum et duo pulvinaria ex omnibus quae reliqua sunt optima: ut quantum ad honoris rationem attinet, ne

γῶμεν μὴ ἀμνημονοῦντες x). περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω· Δημητρίῳ μὲν ἐλευθέρῳ πάλαι ὄντι ἀφίημι τὰ λύτρα καὶ δίδωμι πέντε μνᾶς καὶ ἱμάτιον καὶ χιτῶνα, ἵνα πολλὰ πεπονηκὼς μετ' ἐμοῦ βίον εὐσχήμονα ἔχῃ. Κρίτωνι δὲ Χαλκηδονίῳ y), καὶ τούτῳ τὰ λύτρα ἀφίημι καὶ δίδωμι τέτταρας μνᾶς. καὶ τὸν Μικρὸν ἀφίημι ἐλεύθερον· καὶ θρεψάτω Λύκων αὐτὸν καὶ παιδευσάτω ἀπὸ τοῦ νῦν χρόνου ἔξ ἔτη. καὶ Χάρητα ἀφίημι ἐλεύθερον· καὶ θρεψάτω Λύκων αὐτόν, 73.
καὶ δύο μνᾶς αὐτῷ δίδωμι καὶ τὰ ἐμὰ βιβλία τὰ ἀνεγνωσμένα· τὰ δ' ἀνέκδοτα Καλλίνῳ ὅπως ἐπιμελῶς αὐτὰ ἐκδῷ. δίδωμι δὲ καὶ Σύρῳ ἐλευθέρῳ ὄντι τέτταρας μνᾶς καὶ τὴν Μηνοδώραν δίδωμι· καὶ εἴ τί μοι ὀφείλει, ἀφίημι αὐτῷ z). καὶ Πλαρᾷ πέντε μνᾶς καὶ ἀμφίταπινα) καὶ δύο προσκεφάλαια καὶ περίστρωμα καὶ κλίνην ἣν ἂν βούληται. ἀφίημι δὲ ἐλευθέραν καὶ τὴν τοῦ Μικροῦ μητέρα καὶ Νοήμονα καὶ Δίωνα καὶ Θέωνα καὶ Εὐφράνορα καὶ Ἑρμείαν. καὶ Ἀγάθωνα δύο ἔτη παραμείναντα ἀφεῖσθαι ἐλεύθερον· καὶ τοὺς φορεαφόρους b) Ὠφελίωνα καὶ Ποσειδώνιον τέτταρα ἔτη παραμείναντας. δί- 74.

x) ἀμνημονοῦντες. Scribebatur ἀμνημονεύοντες. Correxerunt Stephanus et Scaliger. V. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 566.
y) Χαλκηδονίῳ. Codd. Cantabr. et Arund. Καλχηδονίῳ. Stephan. et Menag. Καρχηδονίῳ. Froben. cum Interpretibus Χαλκηδονίῳ.
z) αὐτῷ. Edit. Froben. αὐτόν.
a) ἀμφίταπιν. Menag. ἀμφίτυπον. Illud dedi cum Frobenio.
b) φορεαφόρους. V. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 656.

stiturum obliti videamur. De his autem qui mihi servierunt, sic statuo: Demetrio quidem iam diu libero redemptionis pretium remitto et quinque minas do, et pallium et tunicam, ut qui mecum diu et multum laboravit, honeste vitam exigat. Critoni autem Chalcedonensi similiter redemptionis pretia relaxo et minas quattuor itidem dari iubeo. Micrum liberum dimitto, eumque Lyco nutriat et annos sex ab hoc tempore deinceps erudiat. Charetem itidem dimitto liberum, nutriatque illum Lyco: duasque illi minas do et libros meos quotquot sunt cogniti; eos vero qui necdum editi sunt, Callino, ut illos edat diligenter. Sed et Syro libero minas quattuor lego et Menodoram do et si quid mihi debet relaxo: Hilarae item quinque minas et tapetem villosum et duos pulvinos et peristroma et lectum quemcunque voluerit. Liberam item dimitto Micri matrem et Noemonem et Dionem et Theonem et Euphranorem et Hermiam: item Agathonem, ubi biennii tempus impleverit, dimitti liberum iubeo, et lecticarios Ophe-

θωμι δὲ καὶ Δημητρίῳ καὶ Κρίτωνι καὶ Σύρῳ κλίνην ἑκάστῳ καὶ στρώματα τῶν καταλειπομένων ἃ ἂν φαίνηται Λύκωνι καλῶς ἔχειν. ταῦτα ἔστω αὐτοῖς ἀποδείξασιν ὀρθῶς ἐφ' ὧν ἕκαστοι τεταγμένοι εἰσί. περὶ δὲ τῆς ταφῆς ἐάν τε αὐτοῦ βούληται Λύκων θάπτειν, ἐάν τε ἔν οἴκῳ, οὕτω πειείτω πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ συνορᾶν τὸ εὔσχημον. ταῦτα δὲ πάντα οἰκονομήσαντι κυρία ἔστω ἡ δόσις τῶν ἐνταῦθα. μάρτυρες Καλλῖνος Ἑρμιονεύς, Ἀρίστων Κεῖος, Εὐφρόνιος Παιανιεύς." Οὕτω μέντοι αὐτῷ συνετῶς τὰ πάντα πράττοντι τά τε περὶ παιδείαν καὶ πάντας λόγους, οὐδὲν ἧττον καὶ τὰ τῶν διαθηκῶν τρόπον τινὰ καὶ σφόδρα οἰκονομικῶς τε καὶ ἐπιμελῶς ἴσχει· ὥστε πάνταῦθα ζηλωτέος c).

c) ζηλωτέος. Edit. Froben. ζηλωταῖος.

lionem quoque et Posidonium, quum annos quatuor peregerint, itidem liberari volo. Demetrio praeterea et Critoni et Syro singulis lectum et stragulam vestem ex residuis relinquo, ut Lyconi convenire videbitur. Ista illis donabuntur, qui profecto ostenderunt quam sollicite sibi commissa peregerint. De sepultura vero videbit Lycon, sive me hic sive domi sepeliri maluerit. Certo enim mihi persuasum est, illum quod conveniat honestumque sit nihilo segnius cernere quam nos. Quum vero pro veritate praestiterit haec omnia, rata sit illi eorum quae hic sunt omnium largitio. Testes Callinus Hermioneus, Ariston Ceus, Euphronius Paeaniensis. Adeo autem sapienter ille gessit omnia quae pertinent ad eruditionem et studia humanitatis, ut ad testamentum quoque suum nihilo minus diligentiam prudentiamque pertenderit, ita ut in ea quoque parte sit studiose imitandus.

CAPUT V.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Δημήτριος Φανοστράτου Φαληρεύς. οὗτος ἤκουσε μὲν Θεο- I.
φράστου· δημηγορῶν δὲ παρὰ Ἀθηναίοις τῆς πόλεως ἐξηγή- 75. II.
σατο ἔτη δέκα, καὶ εἰκόνων ἠξιώθη χαλκῶν ἑξήκοντα πρὸς ταῖς
τριακοσίαις, ὧν αἱ πλείους ἐφ' ἵππων ἦσαν καὶ ἁρμάτων καὶ
συνωρίδων, συντελεσθεῖσαι ἐν οὐδὲ τριακοσίαις ἡμέραις· το-
σοῦτον ἐσπουδάσθη. ἄρξασθαι δ' αὐτὸν τῆς πολιτείας φησὶ
Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις, ὅπότε φυγὼν Ἀλέ-
ξανδρον εἰς Ἀθήνας ἦκεν Ἅρπαλος. πολλὰ δὲ καὶ κάλλιστα
τῇ πατρίδι ἐπολιτεύσατο. καὶ γὰρ προσόδοις καὶ κατασκευαῖς
ηὔξησε τὴν πόλιν, καίπερ οὐκ εὐγενὴς ὤν. Ἦν γὰρ ἐκ τῆς III.
Κόνωνος οἰκίας, ὡς Φαβωρῖνος ἐν πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευ- 76.
μάτων φησίν, ἀλλὰ ἀστῇ καὶ εὐγενεῖ συνῴκει Λαμίᾳ a) τῇ IV.
ἑρωμένῃ, καθάπερ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ b) πρώτῳ φησίν, ἀλλὰ καὶ V.

a) *Λαμίᾳ.* Edit. Froben. et Menag. *Λαμείᾳ.*
b) *τῷ.* Edit. Froben. omittit.

DEMETRIUS.

Demetrius Phanostrati filius Phalereus auditor quidem fuit Theophrasti: caeterum quum apud Athenienses concionaretur, urbi praefuit annos decem aereisque statuis honoratus est trecentis sexaginta, quarum plures equestres erant et in curribus ac bigis stabant, summoque studio ne intra trecentos quidem dies consummatae erant. Coepisse autem rempublicam administrare eo tempore quo Harpalus Alexandrum fugiens Athenas venit, Demetrius Magnesius in Aequivocis testatur. Diu autem atque praeclare rempublicam administravit. Namque et reditibus et aedificiis civitatem auxit, quamvis ignobilis. Erat enim, ut Phavorinus in primo Commentariorum ait, ex Cononis familia, verum urbana ac nobili. Lamia amica, ut idem ait in primo, utebatur: sed et a Cleone eum perpessum esse in secundo tradit. Porro Didy-

VI. ὑπὸ Κλέωνος πεπονθέναι ἐν τῷ δευτέρῳ ἱστορεῖ. Δίδυμος c) δὲ ἐν Συμποσιακοῖς καὶ Χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπετὼ d) κα-
VII. λεῖσθαι αὐτόν φησιν ἀπό τινος ἑταίρας. Λέγεται δὲ ἀποβαλόντα αὐτὸν τὰς ὄψεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κομίσασθαι αὖθις παρὰ τοῦ Σαράπιδος· ὅθεν καὶ τοὺς παιᾶνας ποιῆσαι τοὺς
VIII. μέχρι νῦν ᾀδομένους. Σφόδρα δὲ λαμπρὸς ὢν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅμως ἐπεσχοτίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τὰ πάντα
77. διεσθίοντος φθόνου. ἐπιβουλευθεὶς γὰρ ὑπό τινων δίκην θανάτου οὐ παρὼν ὤφλεν. οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἐν ἀπήργυρον εἰς τὸν χαλκόν, κατασπάσαντες αὐτοῦ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς μὲν ἀποδόμενοι, τὰς δὲ βυθίσαντες, τὰς δὲ κατακρύψαντες εἰς ἀμίδας· λέγεται γάρ καὶ τοῦτο. μία δὲ μόνη σώζεται ἐν ἀκροπόλει. Φαβωρῖνος δὲ φησιν ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ τοῦτο ποιῆσαι τοὺς Ἀθηναίους Δημητρίου
78. πελεύσαντος τοῦ βασιλέως. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐπέγραψαν ἀνομίας, ὡς Φαβωρῖνος. φησὶ δ' αὐτὸν Ἕρμιππος e) μετὰ τὸν Κασάνδρου θάνατον φοβηθέντα Ἀντίγονον παρὰ Πτολεμαῖον ἐλθεῖν τὸν Σωτῆρα· κἀκεῖ χρόνον ἱκανὸν διατρίβοντα συμβουλεύειν τῷ Πτολεμαίῳ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ

c) Δίδυμος. Athenaeo XIII. p. 593. F. dicitur Δίνλλος.
d) Λαμπετώ. Athenaeo l. l. dicitur Λαμπιτώ.
e) φησὶ δ' αὐτὸν Ἕρμιππος. Vid. Valckenar. Diatrib. de Aristobulo §. XVIII. p. 52. sqq. ed. Luzac.

mus in Symposiacis ipsum et Χαριτοβλέφαρον et Λαμπετὼ a meretrice quadam appellatum ait. Fertur quum Alexandriae amisisset oculos, a Serapide illos rursus accepisse: quocirca et paeanas, qui nunc etiam canuntur, fecisse. Verum quum apud Athenienses clarissimus esset, et ipse tamen ab ea quae cuncta consumit invidia tentatus est. Quippe insidias passus a quibusdam mortis sententiam absens excepit. Non tamen eius corpore potiti sunt, verum ipsius deiicientes imagines aerugine ex industria foedatas, alias quidem vendiderunt, alias summerserunt, aliasque in matulas conflaverunt: quippe et hoc fertur. Una autem sola in arce servata est. Fecisse autem hoc Athenienses Demetrio iubente rege, Phavorinus auctor est in Omnigena Historia. Sed et imperii ipsius administrationem, ut Phavorinus idem ait, tanquam illegitimam accusarunt. Enimvero Hermippus eum tradit post Casandri necem Antigoni metu se ad Ptolemaeum Soterem contulisse multumque illic temporis moratum inter caetera consuluisse regi ut filiis quos ex Eurydice suscepe-

τὴν βασιλείαν τοῖς ἐξ Εὐρυδίκης περιθεῖναι παισὶ τοῦ δὲ οὐ πεισθέντος, ἀλλὰ παραδόντος τὸ διάδημα τῷ ἐκ Βερενίκης f), μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἀξιωθῆναι πρὸς τούτου παραφυλάττεσθαι ἐν τῇ χώρᾳ μέχρι τι δόξει περὶ αὐτοῦ. ἐνταῦθα ἀθυμότερον διῆγε· καί πως ὑπνώττων ὑπ' ἀσπίδος τὴν χεῖρα δηχθεὶς τὸν βίον μετέθηκε, καὶ θάπτεται ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ πλησίον Διοσπόλεως. καὶ αὐτῷ ἐπεγράψαμεν ἡμεῖς g)· 79.

Ἀνεῖλεν ἀσπὶς τὸν σοφὸν Δημήτριον
ὃν ἔχουσα πολὺν
ἄσμηκτον, οὐ στίλβουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων
ἀλλ' ἄϊδην μέλανα h).

Ἡρακλείδης δ' ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Σωτίωνος Διαδοχῶν τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν θέλειν ἐκχωρῆσαι τὸν Πτολεμαῖον· τὸν δ' ἀποτρέπειν φάσκοντα, „Ἂν ἄλλῳ δῷς, αὐ οὐχ ἕξεις.“ ὀφηνίκα δ' ἐσυκοφαντεῖτο ἐν ταῖς Ἀθήναις — μανθάνω γὰρ καὶ τοῦτο — Μένανδρος ὁ κωμικὸς παρ' ὀλίγον ἦλθε κριθῆναι· δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι φίλος ἦν αὐτῷ· ἀλλ' αὐτὸν παρῆ- 80.

f) Βερενίκης. Edit. Froben. βερνίκης.

g) καὶ αὐτῷ ἐπεγράψαμεν ἡμεῖς. Edit. Froben. κ. αὐτ. ἐπ. ἡμεῖς. παρ' ἡμῶν —. Stephan. κ. αὐτ. ἐπ. ἡμεῖς. Παρ' ἡμῖν —. extrema ut hic et illic versibus adlita legantur: Menag. κ. αὐτ. ἐπ. ἡμεῖς (παρ' ἡμῖν), extra versus. Delevi παρ' ἡμῖν cum Scaligero Menagioque.

h) Ἀνεῖλεν — μέλανα. V. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 113.

rat, impertiretur regnum. Illo non obtemperante, sed ei quem ex Berenice genuerat diadema tradente, ab hoc ipso post patris mortem fuisse asservatum in provincia, quoad aliquid de illo statuisset. Hic ille moestior vixit: ac veluti dormitans ab aspide manum morsus ex vita migravit: sepultusque est in Busirite regione prope Diospolin. Ei quoque nos fecimus epigramma in hunc modum:

Occidit aspis sapientem Demetrium
virus habens multum
non purgatum, non flammam ex oculis coruscans,
sed atros inferos.

Porro Heraclides in Epitome Successionum Sotionis Ptolemaeum ait Philadelpho concedere voluisse regnum, illumque prohibuisse dicendo, Si alteri dederis, ipse non habebis. Quum vero accusatur Athenis Menander comicus — nam et hoc audio — parum abfuit quin capitis exciperet sententiam, ob aliud nihil nisi quod amicus huius esset. Purgavit autem

IX. τήσατο Τελεσφόρου ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ι) Δημητρίου. Πλήθει δὲ βιβλίων καὶ ἀριθμῷ στίχων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς κατ' αὐτὸν περιπατητικούς, εὐπαίδευτος ὢν καὶ πολύπειρος παρ' ὁντινοῦν· ὧν ἔστι τὰ μὲν ἱστορικά, τὰ δὲ πολιτικά, τὰ δὲ περὶ ποιητῶν, τὰ δὲ ῥητορικά, δημηγοριῶν τε καὶ k) πρεσβειῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ λόγων Αἰσωπείων συναγωγαί· καὶ ἄλλα πλείω. ἔστι δὲ Τὰ περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας α' β' γ' δ' ε', περὶ τῶν Ἀθήνησι πολιτῶν α' β', περὶ δημαγωγίας α' β', περὶ πολιτικῆς α' β', περὶ νόμων α', περὶ ῥητορικῆς α' β',
81. Στρατηγικῶν α' β', περὶ Ἰλιάδος α' β', περὶ Ὀδυσσείας α' β' γ' δ', Πτολεμαῖος α', Ἐρωτικὸς α', Φαιδώνδας α', Μαίδων α', Κλέων α', Σωκράτης α' l), Ἀρταξέρξης α', Ὁμηρικὸς α', Ἀριστείδης α', Ἀριστόμαχος α', Προτρεπτικὸς α', ὑπὲρ τῆς πολιτείας α', περὶ τῆς δεκαετίας α', περὶ τῶν Ἰώνων α', Πρεσβευτικὸς α', περὶ πίστεως α', περὶ χαρίτος α', περὶ τύχης α', περὶ μεγαλοψυχίας α', περὶ γάμου α', περὶ τοῦ δοκοῦ α' m), περὶ εἰρήνης α', περὶ νόμων α', περὶ ἐπιτηδευμάτων α', περὶ καιροῦ α', Διονύσιος α', Χαλκιδικὸς α', Ἀθηναίων καταδρο-

i) τοῦ. Edit. Froben. omittit.
k) καί. Edit. Froben. omittit.
l) Σωκράτης α'. Post haec in edit. Froben. et Stephan. sequitur Ἀριστόμαχος α'.
m) περὶ τοῦ δοκοῦ α', Menagius corr. περὶ τοῦ δόκου α'. Vid. Schaefer. ad Scholl. Paris. Apollon. Rhod. II. 1088. p. 206.

enm Telesphorus Demetrii gener. Verum et librorum multitudine ac versuum numero omnes ferme sui temporis Peripateticos superavit doctissimus atque peritissimus omnium. Sunt autem ipsius monumenta partim historica, partim politica, poetica alia, alia rhetorica, concionum ac legationum, sed et orationum Aesopiarum collectiones et complura alia. Sunt autem de legibus Atheniensium libri quinque, de civibus Atheniensibus duo, de ratione ducendi populum duo, de republica duo, de legibus unus, de rhetorica duo, de re militari duo, de Iliade duo, de Odyssea quattuor, Ptolemaeus unus, Amatorius unus, Phaedondas unus, Maedon unus, Cleon unus, Socrates unus, Artaxerxes unus, Homericus unus, Aristides unus, Aristomachus unus, Exhortatorius unus, pro republica unus, de decennio imperii unus, de Ionibus unus, de legatione unus, de fide unus, de gratia unus, de fortuna unus, de magnanimitate unus, de nuptiis unus, de trabe unus, de pace unus, de legibus unus, de studiis unus, de tempore unus, Dionysius unus, Chalcidicus unus,

μὴ α', περὶ Ἀντιφάνους α', Προοίμιον ἱστορικὸν α', Ἐπιστολαὶ α', Ἐκκλησία ἔνορκος α', περὶ γήρως α', Δίκαια α', Αἰσωπείων α', Χρειῶν α'. χαρακτὴρ δὲ φιλόσοφος, εὐτονία ῥητορικῇ 82.
καὶ δυνάμει κεκραμένος. Οὗτος ἀκούσας ὅτι τὰς εἰκόνας αὐτοῦ X.
κατέστρεψαν Ἀθηναῖοι, „Ἀλλ' οὐ τὴν ἀρετήν," ἔφη, „δι' ἣν ἐκείνας ἀνέστησαν." ἔλεγε μὴ n) μικρὸν εἶναι μέρος τὰς ὀφρῦς· ὅλῳ γὰρ o) ἐπισκοτῆσαι δύνασθαι τῷ βίῳ, οὐ μόνον τὸν πλοῦτον ἔφη τυφλόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁδηγοῦσαν αὐτὸν τύχην. ὅσον ἐν πολέμῳ δύνασθαι σίδηρον, τοσοῦτον ἐν πολιτείαις ἰσχύειν λόγον. ἰδών ποτε νεανίσκον ἄσωτον, „Ἰδού," ἔφη, „τετράγωνος Ἑρμῆς ἔχων σύρμα, κωλίαν, αἰδοῖον, πώγωνα. τῶν τετυφωμένων ἀνδρῶν ἔφη τὸ μὲν ὕψος δεῖν περιαιρεῖν, τὸ δὲ φρόνημα καταλιπεῖν. τοὺς νέους ἔφη δεῖν ἐπὶ μὲν τῆς οἰκίας τοῖς γονεῦς αἰδεῖσθαι, ἐν δὲ ταῖς ὁδοῖς τοὺς ἀπαντῶντας, ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτούς. τοὺς φίλους ἐπὶ μὲν τὰ ἀγαθὰ πα- 83.
ρακαλουμένους ἀπιέναι, ἐπὶ δὲ τὰς συμφορὰς αὐτομάτους. τοσαῦτα καὶ εἰς τοῦτον ἀναφέρεσθαι δοκεῖ. Γεγόνασι δὲ Δη- XI.
μήτριοι ἀξιόλογοι εἴκοσι· πρῶτος Χαλκηδόνιος p), ῥήτωρ καὶ

n) *μή.* Edit. Froben. omittit, neque agnoscit interpretatio Aldobrandini.
o) *γάρ.* Legebatur *γοῦν.*
p) *Χαλκηδόνιος.* Legebatur *Καρχηδόνιος.* Illud restitui ex Ambrosio interpretante *Chalcedonius.*

Atheniensium incursio unus, de Antiphane unus, Prooemium historicum unus, Epistolae unus, Concio iurata unus, de senectute unus, Iura unus, Aesopiarum unus, Sententiarum unus. Porro stilus ipse philosophicus, oratorio robore viribusque permixtus. Hic ubi comperit Athenienses imagines suas evertisse: At, inquit, virtutem illi non everterunt, cuius gratia illas erexerant. Aiebat non esse parvum aut negligendum membrum supercilia: posse enim vitam omnem obscurare. Non modo divitias caecas asserebat, verum et illarum auctorem fortunam. Quantum in bello posset ferrum, tantum in republica eloquentiam valere. Quum vidisset aliquando iuvenem luxuriosum, Ecce, inquit, quadrata Mercurii statua habens syrma, ventrem, pudenda, barbam. Hominum fastu turgidorum aiebat circumcidi oportere altitudinem, spiritumque relinquere. Iuvenes asserebat oportere domi quidem parentes, in itineribus autem obvios, in solitudine vero se ipsos revereri. Amicos dicebat secundis in rebus adesse advocatos: in calamitatibus autem sua sponte atque invocatos. Talia in hunc quoque conferri vi-

Θρασυμάχου πρεσβύτερος· δεύτερος αὐτὸς οὗτος· τρίτος Βυζάντιος, περιπατητικός· τέταρτος καλούμενος Γραφικὸς καὶ σαφὴς διηγήσασθαι· ἦν δὲ καὶ ὁ αὐτὸς ζωγράφος. πέμπτος Ἀσπένδιος, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Σολέως· ἕκτος Καλατιανός q), ὁ γεγραφὼς περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἴκοσι βίβλους· ἕβδομος Βυζάντιος, ἐν τρισκαίδεκα βιβλίοις γεγραφὼς τὴν Γαλατῶν διάβασιν ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν καὶ ἐν ἄλλοις ὀκτὼ τὰ περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαῖον καὶ τὴν Λιβύης ὑπ'
84. αὐτῶν διοίκησιν· ὄγδοος ὁ διατρίψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σοφιστής, τέχνας γεγραφὼς ῥητορικάς· ἔνατος Ἀδραμυτηνὸς γραμματικός, ἐπικληθεὶς Ἰξίων διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν· δέκατος Κυρηναῖος, γραμματικός, ὃν ἐπικληθεὶς Στάμνος, ἀνὴρ ἀξιόλογος· ἑνδέκατος Σκήψιος, πλούσιος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος καὶ φιλόλογος ἄκρως· οὗτος καὶ Μητρόδωρον προεβίβασε τὸν πολίτην. δωδέκατος γραμματικὸς Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν τῇ Μνῷ· τρισκαιδέκατος Βιθυνὸς Διφίλου r) τοῦ στωϊκοῦ υἱός, μαθητὴς δὲ Παναιτίου τοῦ Ῥο-
85. δίου· τεσσαρεσκαιδέκατος ῥήτωρ Σμυρναῖος. καὶ οὗτοι μὲν

q) *Καλατιανός.* Ita scripsi cum Stephano et R. Edit. Froben. καλαντιανός. Menag. *Καλαντιανός.* Vid. supra I. 38. ibique Menag. obss. T. II. p. 22. ed. Meib. et Schaefer. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbb. IV. 40. p. 67.

r) *Διφίλου.* Scribebatur *Διφύλου.* Correxit Menagius in obss.

dentur. Fuerunt autem Demetrii memorabiles viginti: primus Chalcedonius orator, Thrasymacho antiquior; secundus hic ipse; tertius Byzantius, Peripateticus; quartus qui cognominatus est *Γραφικός*, in disserendo perspicuus, idemque ipse pictor; quintus Aspendius, Apollonii Solensis discipulus; sextus Calatianus, qui de Asia et Europa scripsit libros viginti; septimus Byzantius, qui tredecim libris Gallorum ex Europa in Asiam transitum et octo aliis Antiochi et Ptolemaei gesta Libyaeque sub ipsis administrationem conscripsit; octavus sophista, qui moratus Alexandriae artes oratorias scripsit; nonus Adramytenus, grammaticus, Ixion appellatus, quod Iunonem in aliquo iniuriis affecisse videretur; decimus Cyrenaeus, grammaticus, cognomento Stamnus, vir sane memorabilis; undecimus Scepsius, vir dives ac nobilis et in primis studiosus. idemque Metrodorum civem promovit; duodecimus grammaticus Erythraeus, civis adscriptus in Mno; decimus tertius Bithynius Diphili Stoici filius discipulusque Panaetii Rhodii; decimus quartus orator Smyrnaeus. At-

λογικοί. ποιηταὶ δὲ πρῶτος ἀρχαίαν κωμῳδίαν πεποιηκώς· δεύτερος ἐπῶν ποιητής, οὗ μόνα σώζεται πρὸς τοὺς φθονεροὺς εἰρημένα τάδε·

Ζωὸν ἀτιμήσαντες ἀποφθίμενον ποθέουσι·
καὶ ποθ' ὑπὲρ τύμβοιο καὶ ἀπνόου εἰδώλοιο
ἄστεα νεῖκος a) ἐπῆλθεν, ἔριν δ' ἐστήσατο λαός.

τρίτος Ταρσικὸς σατυρογράφος· τέταρτος ἰάμβους γεγραφώς, πικρὸς ἀνήρ· πέμπτος ἀνδριαντοποιός, οὗ μέμνηται Πολέμων· ἕκτος Ἐρυθραῖος, ποικιλογράφος ἄνθρωπος, καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ πεπαίηκε βιβλία.

a) νεῖκος. Edit. Proben. νῖκος.

que isti quidem prosa oratione scripserunt: poetae autem hi: primus qui comoediam scripsit; secundus epicus poeta, cuius illa sola habentur quae adversus invidos scripsit:

Oderunt vivum quem mox post funera quaerent:
Et super exanimi nonnunquam umbra atque sepulcro
Contendere urbes amplae populique potentes.

tertius Tarsicus satyrarum scriptor; quartus iambicus, vir amarulentus; quintus sculptor, cuius Polemo meminit; sextus Erythraeus, varius scriptor, qui historicos et oratorios conscripsit libros.

CAPUT VI.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.

I. 86. Ἡρακλείδης Εὐθύφρονος Ἡρακλεώτης τοῦ Πόντου, ἀνὴρ
II. πλούσιος. Ἀθήνησι δὲ παρέβαλε πρῶτον μὲν Σπευσίππῳ· ἀλλὰ καὶ τῶν Πυθαγορείων διήκουσε καὶ τὰ Πλάτωνος ἐζηλώκει· καὶ ὕστερον ἤκουσεν Ἀριστοτέλους, ὥς φησι Σωτίων
III. ἐν Διαδοχαῖς. Οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα a), ὥστε αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν b) μὴ Ποντικὸν ἀλλὰ Πομπικὸν καλεῖσθαι. πρᾷός τε ἦν τὸ βάδισμά τε καὶ
IV. σεμνός. Φέρεται δ' αὐτοῦ συγγράμματα πάλλιστά τε καὶ ἄριστα c)· Διάλογοι, ὧν ἠθικὰ μὲν περὶ δικαιοσύνης γ', ἓν δὲ περὶ σωφροσύνης περί τε εὐσεβείας ε καὶ περὶ ἀνδρείας α' d)
87. κοινῶς τε περὶ ἀρετῆς α' καὶ ἄλλο e), περὶ εὐδαιμονίας α', περὶ

a) ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Hemsterhusius ad Lucian. Somn. c. 8. T. I. p. 11. ed. Reitz. coni. ὑπ. ἦν τὸ σχῆμα, *specie corporis erat magnifica et quasi ad pompam composita.*
b) ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Ruhnkenius ad Longin. p. 412. ed. Weisk. coni. ὑπὸ τῶν ἀστικῶν.
c) ἄριστα. Edit. Froben. εὕρισται.
d) περὶ ἀνδρείας α'. Edit. Froben. περὶ ἀνδρίας α'.
e) καὶ ἄλλο. Addidi ex Menagiana.

HERACLIDES.

Heraclides Euthyphronis filius Heracleotes, e Ponto, vir fuit dives. Athenis autem primum quidem Speusippo se in disciplinam dedit, Pythagoreorumque auditor fuit, Platonemque imitari nitebatur. Postremo, ut Sotion in Successionibus ait, Aristotelem audivit. Hic mollicula veste utebatur tumentique fuit corpore, adeo ut illum Attici non iam Ponticum, sed Pompicum vocarent. Porro incessu mitis erat et verendus. Feruntur ingenii illius monumenta praeclara atque optima. Dialogi, quorum quae ad mores instituendos faciunt, sunt haec: de iustitia tres, unus de temperantia, de pietate, de fortitudine communiterque de

τῆς ἀρχῆς α' f) καὶ νόμων α' καὶ τῶν συγγενῶν τούτοις, περὶ ὀνομάτων β', Συνθῆκαι α', Ἀκούσιος ἐρωτικὸς g) καὶ Κλεινίας α'. φυσικὰ δὲ περὶ νοῦ, περὶ ψυχῆς καὶ κατ' ἰδίαν h) περὶ ψυχῆς καὶ περὶ φύσεως καὶ i) περὶ εἰδώλων, πρὸς Δημόκριτον, περὶ τῶν ἐν οὐρανῷ α' k), περὶ τῶν ἐν ᾅδου, περὶ βίων α' β', Αἰτίαι περὶ νόσων α', περὶ τοῦ ἀγαθοῦ α', πρὸς καὶ l) Ζήνωνος α', πρὸς τὰ m) Μήτρωνος α'. γραμματικὰ δὲ περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἡλικίας α' β', περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὁμήρου α' β' n), καὶ μουσικὰ δὲ περὶ τῶν παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ α' β' γ', περὶ μουσικῆς α' β' o), Λύσεων Ὁμη- 38.
ρικῶν α' β', Θεωρηματικὸν α', περὶ τῶν τριῶν τραγῳδοποιῶν α', Χαρακτῆρες α', περὶ ποιητικῆς καὶ τῶν ποιητῶν α', περὶ στοχασμοῦ α', Προοπτικῶν α', Ἡρακλείτου ἐξηγήσεις δ', πρὸς τὸν Δημόκριτον ἐξηγήσεις α', Λύσεων ἐριστικῶν α' β', Ἀξίωμα α', περὶ εἰδῶν α', Λύσεις α', Ὑποθῆκαι α', πρὸς

f) περὶ τῆς ἀρχῆς α'. Articulum addidi ex Menagiana.
g) Ἀκούσιος ἐρωτικός. Tanaqu. Faber coni. ἀκούσιος ἢ ἐρωτικός.
h) περὶ ψυχῆς καὶ κατ' ἰδίαν. Edit. Froben. omittit.
i) καί. Addidi ex Menagiana.
k) πρὸς Δημόκριτον, περὶ τῶν ἐν οὐρανῷ α'. Edit. Froben. et Menag. πρὸς Δημόκριτον περὶ τῶν οὐρανῶν α'. Caeterum post Δημόκριτον distinxi eum Ambrosio.
l) τά. Edit. Froben. τό.
m) τά. Edit. Froben. τό.
n) περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὁμήρου α' β'. Edit. Froben. omittit.
o) περὶ μουσικῆς α' β'. Meursius ex Athenaeo X. p. 455. D. et XIV. p. 624. C. addidit γ'.

virtute unus et alius de felicitate unus, de imperio unus, de legibus unus deque his affinibus, de nominibus unus, pacta unus, Invitus amatorius et Clinias unus. Naturales vero: de mente, de anima seorsumque de anima et de natura et de imaginibus seu simulacris, adversus Democritum, de iis quae sunt in caelo unus, de his quae sunt apud inferos, de vitis duo, de causis morborum unus, de bono unus, adversus Zenonem unus, adversus Metronem unus. Grammatici vero: de Homeri et Hesiodi aetate duo, de Archilocho et Homero duo. Musici vero: de his quae apud Euripidem et Sophoclem reperiuntur duo, de musica duo, Solutionum Homericarum duo, Theorematicus unus, de tribus Tragicis unus, Figurae unus, de poetica et poetis unus, de recta coniectura unus, de praescientia unus, Heraclitii enarrationes quattuor, Enarrationes in Democritum unus, Solutionum quae in contentionem veniunt duo, Enunciatio unus, de speciebus unus, Solutiones unus, Pacta unus, ad

Διονύσιον α'. ῥητορικὰ δὲ περὶ τοῦ ῥητορεύειν ἢ Πρωταγόρας. ἱστορικὰ περὶ τῶν Πυθαγορείων καὶ περὶ εὑρημάτων. τούτων τὰ μὲν κωμικῶς πέπλακεν, ὡς τὸ περὶ ἡδονῆς καὶ περὶ σωφροσύνης· τὰ δὲ τραγικῶς, ὡς τὸ περὶ τῶν καθ' ᾅδην
89. καὶ τὸ περὶ εὐσεβείας καὶ τὸ περὶ ἐξουσίας. ἔστι δ' αὐτῷ p) καὶ μεσότης τις ὁμιλητικὴ φιλοσόφων τε καὶ στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένων. ἀλλὰ καὶ γεωμετρικά ἐστιν αὐτοῦ καὶ διαλεκτικά. ἄλλως τε ἐν ἅπασι ποικίλος τε καὶ διηρμένος τὴν λέξιν q) ἐστὶ καὶ ψυχαγωγῆν
V. ἱκανῶς δυνάμενος. Δοκεῖ δὲ καὶ τὴν πατρίδα τυραννουμένην ἐλευθερῶσαι, τὸν μόναρχον πτείνας, ὡς φησι Δημήτριος ὁ
VI. Μάγνης ἐν Ὁμωνύμοις. ὃς καὶ τοιόνδε ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ· „Θρέψαι αὐτὸν δράκοντα ἐκ νέου καὶ αὐξηθέντα, ἐπειδὴ τελευτᾶν ἔμελλε, κελεῦσαί τινι τῶν πιστῶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατακρύψαι r), τὸν δὲ δράκοντα ἐπὶ τῆς κλίνης θεῖναι, ἵνα δό-
90. ξειεν εἰς θεοὺς μεταβεβηκέναι. ἐγένετο δὲ πάντα. καὶ μεταξὺ παραπεμπόντων Ἡρακλείδην τῶν πολιτῶν καὶ εὐφημούντων, ὁ δράκων ἀκούσας τῆς ἐπιβοῆς ἐξέδυ τῶν ἱματίων καὶ διε-

p) αὐτῷ. Edit. Froben. αὐτό.
q) διηρμένος τὴν λέξιν. Legebatur διηρημένος τὴν λέξιν. Correxit Casaubonus. Vid. Wyttenbach. ad Plutarchi Morall. p. 1001. ed. Oxon. T. II. p. 283. ed. Lips. et Schaeferi Melet. Crit. p. 10. sq.
r) κατακρύψαι. Casaubonus coni. κατακεῦσαι.

Dionysium unus. Rhetorici autem: de oratoris officio sive Protagoras. Historici: de Pythagoreis et de inventis. Ex his alia quidem comice finxit, sicuti de voluptate et pudicitia; alia tragice, sicut de iis quae sunt apud inferos et de pietate et de potestate. Observat autem saepenumero et mediocritatem in dicendo quandam, veluti philosophis et ducibus politicisque inter se loquentibus. Exstant illius scripta et de geometria et de dialectica. Est autem in omni genere orationis varius et dictione elatus maximamque habet capiendi animos atque oblectandi vim. Sunt qui asserant illum et patriam tyrannide oppressam necato tyranno liberasse, ut ait Demetrius Magnesius in Aequivocis, qui de illo tale aliquid tradit: *Nutrisse eum a puero draconem et quum iam moriturus esset; iussisse quendam ex necessariis eius corpus occulere, draconemque supponere lectulo, ut putaretur ad deos migrasse: factumque est ut ille mandaverat. Interea quum Heraclidem efferrent cives atque laudibus prosequerentur, audito clamore draco ex vestibus prodiit pertur-*